

Giới thiệu Hành Trình Bất Tử

Đọc truyện Hành Trình Bất Tử của tác giả Người Qua Đường A chương mới nhất full prc pdf ebook hỗ trợ xem trên thiết bị di động hoặc xem trực tuyến tại webtruyen.com.

Thanh tra cao cấp Thành Gia An, sếp Andy của tổ trọng án SSC bị gọi dậy lúc nửa đêm vì có một vụ án vừa xảy ra. Vụ giết người đặc biệt nghiêm trọng này diễn ra trong công viên của thành phố Ngọc Trai. Có nhiều nhân chứng mục kích nhưng không ai có thể khẳng định hung thủ là người nào, hay là thứ gì cả.

Bởi vì thứ đó vốn không thuộc về thế giới này. Nó là một con quái vật của bóng đêm. Andy đành phải gọi cho đội HUNTERS đến hỗ trợ cho vụ án. Bởi vì đội HUNTERS là những thợ săn chuyên nghiệp, đội cảnh sát chuyên bắt ma quỷ và quái vật.

Nhưng sự việc không chỉ ngừng ở đó. Họ phát hiện còn có một tội ác đang sợ hơn sắp sửa xảy ra. Con ác mộng chỉ vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1

Ở vùng duyên hải phía nam Việt quốc là thành phố cảng biển nổi tiếng – thành phố Ngọc Trai – viên ngọc quý của Nam dương. Nơi đây là vùng giao thương quan trọng của tuyến đường biển từ Nam Dương lên Bắc Hải, nên thành phố Ngọc Trai trở thành nơi cực kỳ sầm uất. Nằm trong một vịnh nước sâu, tàu bè cỡ lớn có thể ra vào dễ dàng, thành phố Ngọc Trai là nơi dừng chân quan trọng trong hải trình của bất cứ đoàn thuyền vận nào. Không khí nơi đây lúc nào cũng nhộn nhịp, dân tộc đa dạng, văn hoá giao thoa. Tuy nhiên, nhược điểm duy nhất chính là vì có quá nhiều thành phần người hoạt động và sinh sống, nên trị an hỗn tạp, hoạt động an ninh chính là con ác mộng của bất cứ cảnh sát nào đến thành phố này.

Đêm nay lại xảy ra vụ án. Thanh tra tổ trọng án SSC Thành Gia An, sếp Andy, bị đánh thức lúc giữa đêm. “Lại có vụ án mạng nào đó xảy ra!” Sếp Andy quá quen với kiểu đánh thức giữa đêm của sở cảnh sát. Đứng với tên tổ trọng án, tổ của Andy chuyên phụ trách điều tra những vụ án đặc biệt nghiêm trọng trong thành phố. Những vụ giết người phan thây, án mạng hàng loạt, hiện trường bất thường ... tất cả đều được chuyển cho SSC.

- Lần này địa điểm là ở đâu? - Andy nhảy vào chiếc xe đã đậu sẵn chờ bên dưới toà nhà.

- Phía tây công viên trung tâm. - Anh chàng lái xe mỉm cười với sếp của mình qua kính chiếu hậu - Một vụ án kỳ lạ theo mô tả của cảnh sát tại hiện trường.

Vừa nói, Jackson vừa nhún ga. Chiếc Blackbird 156 vù tới trước, cắt ngang một chiếc ô tô đang chạy, làm người lái xe chửi bới om sòm phía sau.

- Gọi cho tổ chúng ta thì có vụ án nào lại không kỳ lạ! - Andy bình thản trả lời. - Từ khi chuyển vào tổ này, cậu nên bỏ ngay chữ kỳ lạ mà mình đã biết đi, vì cuộc sống vốn là rất kỳ lạ rồi!

Nghe sếp nói thâm thúy như vậy, làm Jackson cảm thấy tò mò thích thú.

Trần Giang Sơn, tên thân mật là Jackson, mới hai mươi ba tuổi, tốt nghiệp trường cảnh sát với thành tích xuất sắc nên được điều về tổ trọng án SSC thành phố Ngọc Trai. Lần đầu tiên đến SSC, ấn tượng của Jackson chính là “kỳ lạ”. Mà người làm Jackson cảm nhận sâu sắc sự ‘kỳ lạ’ này, chính là sếp Andy.

Sếp chỉ huy trực tiếp của Jackson chính là Andy, hai mươi chín tuổi, cấp đại tá, nhưng không hiểu tại sao vẫn làm công việc điều tra trực tiếp tại hiện trường. Dường như Andy có một nỗi ám ảnh kỳ lạ về thời trang. Cũng giống như đêm nay, anh ta mặc chiếc áo khoác dài màu đen, đeo găng tay trắng, và đặc biệt là đeo chiếc kính đen như thường lệ. Bất kể ngày hay đêm, Andy luôn mang mắt kính đen, như thể một ngôi sao nổi tiếng sợ có paparazzi nhận ra vậy. Nhưng khổ nỗi người ta chỉ cần nhìn cái áo khoác đen và cặp kính đó, là có thể nhận ra anh từ xa rồi.

Andy là một thám tử rất nổi tiếng. Từ hồi chuyển về SSC, chưa có vụ án nào về tay anh mà chưa phá được, phải nói là kỳ tích phá án của ngành điều tra hình sự. Đồng thời, độ lập dị của anh ta cũng nổi tiếng không kém kỳ tích phá án. Andy thường hay nhìn vô định vào khoảng không, làm bầm nói chuyện một mình, ra lệnh điều tra những manh mối chẳng liên quan gì (mà đa số lại dẫn đến phá án)... Nói chung là tài thường đi kèm với tật. Nhưng dù sao, sếp Andy cũng đã sớm trở thành thanh tra thần tượng trong lòng Jackson.

^ _ ^

Chiếc Blackbird thắng kết lại trước lối vào công viên. Cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, có một đám đông tụ tập khiến chiếc xe không thể tiến sâu thêm vào trong được nữa. Cả hai bước ra khỏi xe, đeo thẻ ngành lên rồi tiếp tục tiến vào.

Chợt có một đám phóng viên tiến đến phòng vấn.

- Thưa sếp, đã có manh mối nào về vụ án chưa? - Một phóng viên nam chồm tới với micro lăm lăm trong tay, như thể đó chính là vũ khí xông trận của anh ta vậy.

“Đã đến được hiện trường vụ án để điều tra đầu mà có manh mối!” Jackson bực bội trong lòng thầm nghĩ. Tuy nhiên, theo nguyên tắc, đối với những trường hợp như thế này thì ... ‘im lặng là vàng’.

- Điều duy nhất chúng tôi có thể cung cấp là ... đã có vụ án xảy ra! – Sếp Andy cố tình kéo dài câu nói ra làm mọi người tập trung chú ý lắng nghe, nhưng cuối cùng lại càng thất vọng hơn. - Ngoài ra, cảnh sát chưa thể nói thêm gì khác. - Andy cố gắng kết thúc buổi phỏng vấn này mọi cách nhanh nhất có thể.

- Có những bằng chứng cho thấy vụ án không phải do con người làm ra, liệu cảnh sát có bắt được hung thủ không? - Một nữ phóng viên lại sấn tới với chiếc micro.

- Xin hãy hợp tác với cảnh sát, làm ơn tránh đường cho chúng tôi làm việc. - Jackson bực bội lấy tay ngăn cô phóng viên có thân hình hấp dẫn này lại, nhường đường cho vị sếp đáng kính của mình.

- Có những bằng chứng? - Andy nhướn cao chân mày sau cặp kính, tò mò lại hỏi cô phóng viên.

- Vâng chúng tôi mua được một nguồn tin độc quyền, có người quay lại được cảnh nạn nhân bị sát hại qua điện thoại di động. - Cô phóng viên hồ hởi bắt chuyện với Andy.

- Ô ... Vậy vị phóng viên xinh đẹp này, cô có thể hợp tác với cảnh sát, cho chúng tôi xem đoạn phim đó không? - Andy nở một nụ cười chết người, như thường lệ, lại cướp mất trái tim của một thiếu nữ.

Jackson lắc đầu cảm thán. Tuy bình thường sếp Andy luôn đeo kính đen, nhưng vẫn không thể nào giấu đi nét quyến rũ của mình. Mái tóc đen cắt ngắn đầy nam tính. Gương mặt hơi sưng sưng góc cạnh, thu hút không kém gì một nam tài tử điện ảnh. Cái miệng hơi cong lên, như thể lúc nào cũng có một nụ cười ngạo mạn. Và đặc biệt là kiểu cười sáng chói luôn hớp hồn bao nhiêu thiếu nữ, thường được đem ra làm công cụ moi tin tức cực kỳ hữu hiệu.

- Vâng, tất nhiên là có thể. Rất vui vì có thể giúp được cảnh sát các anh. - Cô phóng viên gật đầu đồng ý ngay lập tức.

Hôm nay, câu lạc bộ hâm mộ của sếp Andy lại tăng thêm một thành viên.

Đoạn phim quay trong điện thoại di động có kích thước khá nhỏ, ghi lại cảnh mùi mẫn của hai bạn trẻ trong công viên. Chợt có tiếng hét to, ống kính máy quay di chuyển lộn xộn, nhưng cũng đủ để thấy cảnh hai bóng đen nhỏ phóng nhanh về hai hướng khác nhau.

“Không thể nào là con người được!” Andy thầm nghĩ. Chỉ còn lại hình ảnh từ thi trên màn hình máy, thân thể nạn nhân đã bị xé ra làm đôi.

“Nhưng bấy nhiêu đó là đủ để kết luận về hung thủ.” Andy cảm thấy vui mừng vì có thể nhận dạng hung thủ nhanh đến thế. Một phần trong anh lại cảm thấy bực bội, vì có thể khẳng định hung thủ quả thật là một thành phần rất nguy hiểm.

Cảnh phim trong điện thoại đến đó là kết thúc, nhưng cũng đủ làm người ta quá hải hùng. Tuy đã nhanh chóng tiếp cận được nguồn tin và mua về đoạn phim độc quyền này, nhưng vì quá bạo lực, nên có lẽ sẽ không được đưa lên bản tin. Phóng viên Mirinda thầm tiếc thở dài. Đẳng nào cũng không xài được, chỉ bằng hợp tác với cảnh sát để moi thêm được chút tin tức cũng tốt.

Cô bắt đầu lấy tay xoắn xoắn mấy lọn tóc, vừa cẩn thận quan sát nét mặt của vị thanh tra. Ban đầu là chăm chú, ngạc nhiên, hơi vui mừng, sau đó là một cái chau mày. Nhưng dù là biểu hiện nào cũng quá thật là thu hút lòng người. Cô phải kiềm chế lắm mới không giờ tay kéo cái kính mắt xuống, để ngắm nhìn gương mặt của anh.

Đột nhiên gương mặt hấp dẫn đó ngẩng lên nhìn vào cô, và nở một nụ cười rạng rỡ.

- Rất tuyệt, thưa cô. Cảm ơn đã hợp tác với cảnh sát. Có gì chúng tôi sẽ liên lạc với cô sau. Cô có thể cho tôi xin số điện thoại được không? Thưa cô ... - Andy lại nở một nụ cười “xã giao” với Mirinda. Tuy nhiên nhìn thái độ này của Andy, người ta có thể hình dung hình ảnh một chàng playboy đang tán gái.

- Mã Y San, anh có thể gọi tôi là Mirinda. Đây là danh thiếp của tôi. - Mirinda mau chóng nhét danh thiếp vào túi áo của Andy. Quả nhiên người lớn rất mau hiểu ý của nhau.

Phải nhờ sự can thiệp của cảnh sát, Andy và Jackson mới có thể tiến vào phía trong vòng phong tỏa.

- Đây là xã hội gì thế này? Phóng viên mà còn biết tin nhanh hơn cả cảnh sát. - Jackson cần nấn nhìn lại đám phóng viên phía sau.

Nhưng Andy không đáp lại, anh chỉ chăm chăm bước về phía hiện trường vụ án.

- Xin chào, tôi là Trần Giang Sơn, trung úy tổ trọng án SSC. Cứ gọi tôi là Jackson.

- Thanh tra cao cấp tổ trọng án, gọi tôi Andy!

Cả hai người mới đến cùng chia thẻ ngành ra giới thiệu với mọi người.

- Kiểm tra ban đầu như thế nào rồi? - Jackson bắt đầu hỏi, đồng thời lấy ra một thiết bị cầm tay nhỏ, chuẩn bị ghi chép.

Các đồng nghiệp điều tra hiện trường vụ án và bên pháp y nhiệt tình hợp tác.

- Ban đầu kiểm tra cho thấy, nạn nhân bị giết cách đây chỉ khoảng một giờ đồng hồ. Tức là ngay lập tức sau khi xảy ra án mạng, là có người báo án ngay. Có mấy người đang ở trong công viên nghe tiếng hét lập tức chạy đến, thì nạn nhân đã bị giết. Không ai nhìn thấy hung thủ bỏ chạy. - Một cảnh sát tuần tra lập tức báo cáo.

- Thủ pháp ra tay tàn độc. Thi thể nạn nhân bị xé làm đôi, bắt đầu từ phía dưới kéo dài qua ổ bụng đến xương quai xanh thì ngưng lại, trên cổ chân nạn nhân có vết bầm lớn. Theo suy đoán ban đầu, hung thủ không chỉ có một người mà phải có người hỗ trợ. Cơ thể con người rất vững chắc, không dùng một lực khá lớn thì cũng không thể ... gây ra tình trạng như thế này!

Một vị pháp chứng lên tiếng, trông có vẻ bối rối vì không biết phải diễn tả tình trạng thi thể như thế nào. Quả nhiên, nhìn hiện trường rất khủng khiếp, máu văng tung toé khắp nơi. Xác nạn nhân đã được đắp khăn trắng, nhưng hình thù bên dưới khá kỳ lạ, nên cũng có thể đoán được tình trạng khủng khiếp của xác chết.

- Mất nhiều máu như vậy mà không văng lên người hung thủ sao?

Jackson cúi xuống nhìn hiện trường vụ án và đưa ngay ra nhận xét sơ bộ. Tại nơi xảy ra vụ án, máu nạn nhân văng xa cả năm mét, cả một vùng bị nhuộm đỏ thật tang thương.

- Ngay khi có tiếng hét là có người chạy đến ngay, nếu hung thủ lập tức bỏ chạy thì cũng phải để lại dấu chân đầy máu. Nhưng xung quanh đây lại sạch sẽ vô cùng, chỉ có dấu chân của pháp y đã tiếp cận xác nạn nhân, vậy không lẽ hung thủ biết chấp cánh bay? - Vừa nói ra, Jackson lại nhìn sếp của mình một cách đầy ẩn ý.

- Mã 003. Hãy gọi người của HUNTERS tới. Phong toả toàn bộ công viên! - Andy nhú mồm ra lệnh một cách dứt khoát.

- Vâng! - Jackson nhanh chóng nhận lệnh, nhìn ra tình trạng khẩn cấp của mã 003.

Tuy mới làm việc với nhau được sáu tháng, nhưng Jackson đã mau chóng nắm bắt với công tác tại SSC. Tuy bên ngoài tỏ trọng án chuyên điều tra những vụ hình sự nguy hiểm, nghiêm trọng. Nhưng bên trong SSC còn có một đội chuyên trách đặc biệt, đơn vị đặc nhiệm chuyên truy bắt những đối tượng nguy hiểm như khủng bố, sát nhân hàng loạt ... Thậm chí chuyên phá những vụ “siêu nhiên”, tức những vụ gây ra do tác nhân “không phải con người”. Vì vậy, có thể nói đội HUNTERS là đội cảnh sát chuyên bắt ma, quỷ cũng được.

Trên đời này vốn không có chuyện ma quỷ ư? Từ khi gia nhập SSC, Jackson đã hoàn toàn được mở mắt về một thế giới hoàn toàn khác với quan niệm thông thường của cậu. Những sinh vật siêu nhiên vẫn đang hiện sống bên cạnh chúng ta. Chúng đôi lúc hữu hình nhưng đôi khi lại không tồn tại. Chúng đi bên cạnh bạn, ăn và sống. Chỉ có điều là con người bình thường không thể thấy hay cảm nhận được chúng mà thôi. Có những sinh vật chỉ đơn giản là sống song song với chúng ta, nhưng đôi khi cũng có vài sinh vật lại tác động vào đời sống con người, đó là khi những hiện tượng siêu nhiên xảy ra. Cũng giống như vụ án mạng đêm nay vậy.

Lực lượng ‘thợ săn’ nhanh chóng có mặt tại hiện trường. Cả công viên bị bao vây phong toả. Tất cả cảnh sát thông thường bị thay thế bằng người của HUNTERS. Mọi thứ phải được bảo vệ trong vòng bí mật, đây chính là quan điểm của chính phủ. HUNTERS bảo vệ người dân khỏi tất cả những nguy hiểm siêu nhiên, nhưng người dân không cần thiết phải biết đến sự hiện diện của những “mối nguy hiểm” trong bóng đêm này.

HUNTERS là một đơn vị đặc nhiệm bí mật của cảnh sát, tên chính thức của tổ chức là SNH. Họ chuyên thực hiện lùng bắt những đối tượng nguy hiểm nhất – bao gồm con người, sinh vật nguy hiểm và những thứ không hẳn là “sinh vật”. Lực lượng HUNTERS thường có qui mô hai trăm đến ba trăm người, bao gồm 7 nhóm chia theo chức năng:

☐ Nhóm Head (Code: Eta): bao gồm người của bộ chỉ huy và trung tâm thông tin, liên lạc chính. Tất cả các chiến dịch đều phải có ít nhất một người của Head chỉ huy.

☐ Nhóm Umbrella (Code: Upsilon): nhóm triển khai bao vây và cách li đối tượng bị truy bắt, không trực tiếp chiến đấu. Thông thường họ sử dụng một thiết bị gọi là Umbrella để tạo một vùng từ trường bất khả xâm phạm (kể cả bằng đường hàng không hay chui ngầm dưới đất). Thành viên chủ yếu của nhóm này thường là kỹ sư, nhà khoa học, nhà phát minh vũ khí và thiết bị. Mục tiêu của nhóm là “Dùng khoa học chiến thắng siêu nhiên.”

☐ Nhóm Nurse (Code: Nu): nhóm này thường được gọi đùa là cô giữ trẻ vì bao gồm thành viên chuyên trách áp giải những tội phạm bị bắt giữ và kiểm soát chức năng của đội y tế, vì mức độ thương vong thường cao ở những chiến dịch mà HUNTERS phụ trách.

☐ Nhóm Taker (Code: Tau): Bao gồm những thành viên tiếp quản hiện trường. Lực lượng HUNTERS có đặc quyền cao hơn các cấp cảnh sát khác. Và vì lý do bảo mật, nên đội tiếp quản phải bảo đảm không có ‘người thường’ trong khu vực ‘làm việc’ của HUNTERS. Câu cửa miệng của bọn họ: “Take over – tiếp quản.” Là bộ mặt của HUNTERS, nhưng thường gây mất lòng các đơn vị cảnh sát khác vì thái độ “tiếp quản” ngang ngược của mình.

☐ Nhóm Empty (Code: Epsilon) Bao gồm đội pháp y, pháp chứng và cả đội vệ sinh. Nhiệm vụ của họ là dọn dẹp sạch sẽ để bảo đảm không tồn tại cái gọi là ‘hiện trường’ sau khi ‘thợ săn’ rút đi. Nên nhớ, công việc của HUNTERS là bí mật.

□ Nhóm Rider (Code: Rho): Bao gồm đội vận chuyển – tiếp liệu, nhiệm vụ chính là vận chuyển thiết bị và nhân lực. Tuy nhiên chỉ có những thành viên đặc biệt mới nhận được danh hiệu Raider (những người khác chỉ mới là tài xế - Driver). Raider là người chuyên trách điều khiển thiết bị trong chiến đấu. Yêu cầu để được công nhận danh hiệu Raider là có thể lái thành thạo tất cả các phương tiện giao thông - chiến đấu (không chỉ xe hơi, mô tô, mà cả tàu ngầm, trực thăng, tiêm kích hay khí cầu ... tất cả các loại phương tiện có động cơ đều phải lái được). Jackson là thành viên của nhóm này.

□ Nhóm Shooter (Code: Sigma): là những tay súng, lực lượng nòng cốt của HUNTERS. Mang nhiệm vụ truy bắt và chiến đấu chính. Các thành viên đều là những tinh anh được tuyển chọn từ lực lượng quân đội, sau đó được huấn luyện đặc biệt cho mục đích chính của HUNTERS. Mỗi năm, số người trong quân đội đạt yêu cầu đăng ký khoảng bảy trăm người. Sau khi thi tuyển chỉ lấy khoảng năm mươi người. Nhưng có thể trải qua đợt huấn luyện thì chỉ còn khoảng ba người. Nội dung đợt huấn luyện là hoàn toàn bí mật, và các thí sinh bị loại đều không dám tiết lộ bất cứ nội dung gì. Họ chỉ có thể tiết lộ hai câu “Khùng khiếp!” và “Nói ra cũng không có ai tin.”

^ ^
_ _

Các nhóm trưởng của đội thợ săn đã tập trung họp mặt với Andy ngay chỗ hiện trường vụ án. Vì thế, anh lập tức phổ biến tình hình và kế hoạch hành động.

- Đó là loài dơi một cánh, sinh vật nguy hiểm cấp B. Cụ thể là nó di chuyển về hướng tây bắc trong công viên. Một cặp dơi hấu đôi đang điên loạn, bởi vì nó vẫn chưa kịp ăn nội tạng trong xác nạn nhân. Sau khi di chuyển hết dân thường ra khỏi khu vực chúng ta sẽ tiến hành vây bắt. Các anh có mười phút để triển khai hành động.

Sếp Andy tạm thời là người có chức vụ cao nhất ở đây, nên anh sẽ là chỉ huy tối cao trong chiến dịch lần này.

- Còn nữa, tịch thu tất cả bằng chứng của vụ sát nhân, đây là đầu mối.

Andy móc trong túi ra tấm danh thiếp của phóng viên Mirinda. Thật tiếc khi phải làm một cô gái hấp dẫn như vậy thất vọng. Nhưng công việc vẫn là công việc.

^ ^
_ _

Andy ngược nhìn cái bóng mờ mờ ảo ảo như sương khói bên cạnh cái xác của cô gái bị sát hại đêm nay. Bóng ma của người vừa chết, chỉ mới hình thành nên vẫn còn mờ nhạt hơi khó thấy. Cô ta cứ đứng lặng lẽ nhìn về phía hung thủ bỏ trốn, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn xác chết của mình một cách bàng hoàng. Xem ra cần phải đến nói chuyện với cô ta mới được. Hồn ma tuy rất phiền phức, nhưng lại là một công cụ dẫn hướng lợi hại. Hơn nữa chúng khá hữu ích khi giúp cảnh sát truy bắt hung thủ sát hại mình.

Andy có một bí mật, mà anh luôn cố gắng giấu diếm đằng sau cặp kính đen: Đôi mắt đặc biệt có thể nhìn thấy những sinh vật siêu nhiên.

Từ nhỏ Andy đã có khả năng nhìn thấy được những bóng ma, những con quỷ nhỏ, loài yêu tinh ... những sinh vật siêu nhiên trong thế giới thực. Và điều này trở thành một phiền phức khủng khiếp. Những bóng ma đầy rẫy nuôi tiếc lang lang trên dương gian, chỉ cần ai thấy được, chúng liền bám lấy không buông, rên rỉ, ám ảnh để được hoàn thành tâm nguyện. Những sinh vật thần thoại, những quyền uy cổ xưa thì lại tỏ ra tò mò vì những thứ kỳ lạ, như đôi mắt của Andy. Chúng cứ bám lấy, trêu chọc, nghịch ngợm ... Thậm chí còn có một số loài muốn lấy đôi mắt kỳ diệu này. Bởi vậy tuổi thơ của Andy quả thật là một cơn ác mộng hãi hùng.

Mãi cho đến khi Andy gặp được ‘con người’ đó, kẻ đã bảo vệ Andy trong suốt tuổi thơ mình. Cô ta chỉ cho Andy cách cứ vờ như không thể thấy chúng. Giả đui mù, cảm giác như hàng hà sa số những con người bình thường khác, ‘bọn chúng’ sẽ không đến quấy rầy nữa. Để che giấu đôi mắt nhìn thấy ‘chúng’, cặp kính đen trở thành một vật bất li thân của Andy.

^ ^
_ _

“Dơi một cánh ư?” Jackson trầm ngâm suy nghĩ.

Đây là loài sinh vật cổ đại sinh ra chỉ với một chiếc cánh trên lưng. Chúng phải bò lê lét trên mặt đất cho đến khi tìm được người bạn đời. Hai con dơi một cánh ôm chặt lấy nhau thì mới có thể bay lên trời được. Chúng có tập tục săn mồi kỳ lạ nhất trong các loài. Hai con dơi bay đến tập kích trên đầu, ngay khi con mồi bị thu hút nhìn lên, chúng lại tách ra, bám vào hai chân và xé xác nạn nhân ra làm đôi. Chúng là loài chuyên ăn nội tạng sinh vật máu nóng, và chỉ tấn công con mồi đơn lẻ. Cũng rất may, chúng không sinh sống thành bầy đàn, bởi vì một đàn đông đúc thì khó có thể giữ được một người bạn đời chung thủy. Một khi mất đi người bạn đời, chúng phải tiếp tục kiếp sống bò lê lét trên mặt đất. Một sinh vật huyền bí, nguy hiểm cấp B, vì chúng tấn công mọi loại máu nóng, kể cả con người.

Mọi người tản ra để thực hiện nhiệm vụ của mình. Bàn giao công việc với cảnh sát địa phương, thực hiện khu vực cách ly tránh cho bất cứ ai cũng không quan sát được cuộc vây bắt, triển khai thiết bị và vũ khí... Jackson thấy vị sếp của mình đã tách hẳn ra khỏi mọi người, đứng nói chuyện một mình trong góc khuất.

“Chắc lại đang tự sắp xếp chi tiết manh mối vụ án một mình đây mà”. Jackson tự cho đó là một phong cách phá án độc đáo của sếp Andy. Thu thập manh mối, sắp xếp dữ liệu, và đưa ra đáp án. Tự làm bầm một mình có lẽ cũng chỉ là một thói quen, giống như ta khi học thuộc lòng thường hay làm rầm tung niệm một mình vậy.

Mười phút sau, đội HUNTERS đã trang bị chỉnh tề, tất cả tập hợp thành một đội hình chờ lệnh trực tiếp từ Andy.

- Báo cáo sếp, nhóm Tau đã giải tán toàn bộ người không phận sự khỏi khu vực mục tiêu, nhóm Upsilon đã lắp đặt xong lưới điện từ cho khu vực

phong tỏa, nhóm Sigma đã trang bị vũ khí và thiết bị sẵn sàng đợi lệnh. Báo cáo hết! - Người nhóm trưởng Sigma của HUNTERS đồng đặc báo cáo.

- Nhóm Nu ở lại chi viện, còn nhóm Sigma theo tôi.

Andy nhẹ nhàng ra lệnh, sau đó quay sang khoảng không bên cạnh nói, “Đẫn đường đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2

Nơi công viên tối đen, một toán người đang di chuyển rất nhanh. Rõ ràng tất cả đều là quân nhân kinh nghiệm, từng trải qua huấn luyện. Họ di chuyển theo một đội hình tấn công theo bài bản, nhanh chóng, hiệu quả nhưng tuyệt đối im lặng. Tất cả đều mặc đồng phục màu đen, trên lưng nổi rõ hàng chữ trắng SNH – Đội cảnh sát săn bắt đối tượng siêu nhiên. Đó là biểu tượng của đội đặc nhiệm trong lực lượng cảnh sát thành phố Ngọc Trai, một đội thợ săn ‘thứ thiệt’.

Phía bên trên họ, trong phạm vi bán kính 5km của công viên đã phủ đầy một lớp lưới từ trường điện tử. Có lẽ đối tượng bắt giữ của họ đêm nay, dù có cánh cũng khó mà bay thoát.

Bóng ma của cô gái trẻ lặng lẽ, lướt êm ru qua những lùm cây bụi cỏ. Công viên Trung Tâm là công viên lớn nhất trong thành phố Ngọc Trai, với một phần ngọn núi và khu bảo tồn tự nhiên ở giữa thành phố. Cô gái xấu số lẽ ra hôm nay có hẹn với bạn trai trong khu ‘chạng vạng’, nơi kín đáo và lãng mạn với những ghế đá, bụi cây vừa che khuất tầm mắt, thiên đường của những cặp đôi không muốn bị người khác dòm ngó.

Nhưng anh ta chỉ vừa đi mua chai nước thì cô bị tấn công. Đầu tiên là có bóng đen bay vù qua đầu cô, có lẽ là một con cú hay loài chim bay đêm nào đó. Ngay lập tức sau đó, hai chân cô bị thứ gì đó nắm chặt và con đầu xé xác từ bên dưới truyền lên. Cô mất cảm giác một lúc. Sau khi tỉnh lại thì cô thấy mình đang trôi lơ lửng bên cạnh thứ ban đầu còn là thể xác của bản thân.

Có tiếng người la hét, những tiếng bước chân rầm rầm chạy tới. Sau đó nhiều người hơn nữa, cảnh sát kéo đến ... nhiều người tụ tập ... Người ta phủ lên xác cô những tấm phủ trắng. Cô gái bàng hoàng đứng nhìn mọi người làm việc, không ai nhìn thấy cô cả. Cô đã chết.

Rồi người đàn ông đó đến. Vị thanh tra mặc chiếc áo khoác dài và mang một cặp kính mát có vẻ không phù hợp với hoàn cảnh giữa lúc đêm tối thế này. Họ trao đổi với cảnh sát, sau đó anh ta nói “Mã 003. Hãy gọi người của đội HUNTERS tới. Phong tỏa toàn bộ công viên!”

Vị đồng nghiệp của anh ta mở điện thoại ra nói chuyện, còn anh ta lại bước về phía cô. Chỉ là đứng bên cạnh không nhìn vào cô, nhưng anh ta bắt đầu nói chuyện.

“Xin chào, chắc hẳn cô đang rất bối rối?”

Cô bàng hoàng quay sang nhìn anh ta trân trối. Sau khi nhìn thấy cái chết kinh khủng của mình, thì tưởng chừng không việc gì có thể làm cô ngạc nhiên đến như vậy. Cô đã bước sang một thế giới khác, đang cố thích nghi với một cách tồn tại khác. Cô mới vừa biết được rằng sau khi chết, con người biến thành hồn ma. Bây giờ cô lại xác nhận được rằng có một số người có năng lực đặc biệt, họ có thể nhìn thấy ma. Và anh ta là một trong số những người đó.

“Anh nói với tôi thật à?” cô gái xúc động hỏi lại, nghi ngờ mình nghe lầm.

Anh ta vẫn không nhìn cô, chỉ gạt đầu và lẳng lặng móc bao thuốc lá ra, đưa một điếu lên môi và bắt đầu châm thuốc.

“Cô có nhìn thấy hung thủ không?”

“Khi đó bất ngờ quá, tôi bị ngất đi một lúc ...” Cô ngập ngừng nói, cảm thấy ngại ngùng vì không biết gì có thể giúp đỡ cho vị cảnh sát này tìm ra hung thủ.

“Cô có biết không, con người tồn tại bao gồm ba phần: thể xác, linh hồn và một thứ nữa gọi là phách. Sau khi một người vừa mới chết, linh hồn của họ thoát khỏi thân xác nhưng vẫn bị níu giữ bởi phách. Phách chính là phần kết nối giữa linh hồn và thể xác con người. Phải sau khi chết một thời gian nhất định thì phách mới tan đi và linh hồn có thể đi đến nơi khác được. Đó chính là lý do tại sao cô vẫn phải đứng mãi nơi đây mà không thể đi đâu!”

Sau khi giải thích một hồi, anh ta lại đưa điếu thuốc lên môi rít một hơi.

“Khi con người bị giết chết, tức là cường bức linh hồn rời khỏi thể xác, linh hồn bị xé ra và bị tổn thương khi thoát ra ngoài. Khi ý thức của cô mất đi, có

thể một phần hồn hoặc phách của cô bị tách ra và có thể đã bám vào hung thủ. Luôn luôn là như vậy, khi một người bị giết, giữa nạn nhân và kẻ sát nhân sẽ hình thành một mối liên kết như thế đó.”

“Đó là lý do tại sao có một thứ gì đó thôi thúc tôi đi về phía đằng kia sao?” Cô gái ngắt lời vị thanh tra, mắt hướng về phía bắc công viên, nơi sâu hơn trong ngọn núi. Ở đó đang có một tiếng gọi cô thống thiết.

“Đúng vậy, nạn nhân luôn luôn bị thôi thúc đi tìm hung thủ. Họ phải tìm được một phần linh hồn của mình, như vậy họ mới toàn diện, mới có thể đi ‘siêu thoát’ được!” Vị thanh tra lại rít thêm một hơi thuốc nữa. “Đợi lát nữa khi phách của cô đã tan đi hết, cô có thể rời đi. Hãy dẫn đường cho chúng tôi bắt hung thủ nhé?” Lần đầu tiên vị thanh tra quay sang nhìn cô gái. Và cô cảm thấy vô cùng xúc động, lặng lẽ gật đầu.

^ _

Cả nhóm Sigma vẫn chạy xuyên qua công viên theo một đội hình tấn công quen thuộc, với Andy dẫn đầu.

“Cô gái này thật là ... mới đây đã quên mất con người không thể đi xuyên qua mọi vật được như cô sao!” Andy chắc lưỡi cảm thán.

Chạy theo một bóng ma đang bay thật sự là một công việc vô cùng khó khăn. Đối với những con ma, thì không có bất cứ định nghĩa nào về đường lối cả. Cứ đơn giản là đi xuyên qua mọi thứ. Lùm bụi, cây to, công trình kiến trúc ... làm cho Andy vô cùng vất vả để theo dấu bóng ma của cô gái.

Không còn lựa chọn nào khác, Andy với tay, cất cặp kính mắt vào túi áo. Thật sự rất rõ ràng, kính mắt là thứ cản trở tầm nhìn trong bóng đêm. Bây giờ anh đã có thể nhìn thấy rõ thứ ánh sáng phát ra từ ánh lửa ma trôi của cô gái, đang lập lòe phía sau khu siêu thị của công viên, hướng sâu vào núi.

Jackson chạy ngay phía sau Andy, dẫn đầu đội HUNTERS, nhưng dường như khoảng cách đang ngày càng nói rộng. Andy ở phía trước vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Chỉ đơn giản nói một câu “Hãy theo tôi!” rồi phóng như bay khiến mọi người đuổi theo hệt hơi. Có đường chẳng chịu đi mà cứ chạy thẳng vô khu rừng cây. Kinh khủng nhất là đoạn chạy xuyên qua khu vực nuôi nhốt thú lúc này. May mắn là mọi người đều là những tay lính lão luyện, nên vẫn có thể vượt qua (tuy hơi phải vất vả với mấy con thú bị kinh động lúc nửa đêm).

Jackson nhìn thấy rõ ràng Andy vừa cất cặp kính vào túi áo. Gương mặt Andy khi không đeo kính đã được Jackson tưởng tượng hàng trăm lần (và chắc cũng có một số lần tưởng tượng như vậy đối với bất cứ ai đã từng làm việc với Andy). Cái gì không biết được càng làm người khác tò mò. Jackson quay sang bên nhìn Victor - nhóm trưởng của nhóm Sigma này giờ chạy song song với anh. Không cần nói một lời, cả hai gật đầu và đồng thời cả đội cùng tăng tốc.

“Gương mặt thật của Andy, thật là làm người ta tò mò chết đi được!”

Chợt có tín hiệu từ máy liên lạc.

- Tất cả chuẩn bị tiếp cận mục tiêu, tiến hành xâm nhập kiểu bao vây. Mục tiêu xâm nhập là công trình nhà nghỉ bỏ trống phía trước hai trăm mét. Đối phương là sinh vật phân loại nguy hiểm cấp B, không cần phải bắt sống. Hãy tải sơ đồ tòa nhà về máy cá nhân. - Tiếng chỉ đạo của Andy vang lên sột soạt từ máy liên lạc.

Victor giơ bàn tay trái lên, cả nhóm chạy phân tán chung quanh này giờ ngưng di chuyển và tập trung thành vòng tròn quanh Victor. Mọi người mở máy tính cá nhân lên (thứ mà bình thường Jackson cứ nghĩ là đồng hồ đeo tay) Phân bản đồ của khu nhà nghỉ được tải lên hiện trên màn hình. Jackson thì xem chung với Victor.

- Đây là bản đồ khu nhà nghỉ cũ trước đây, bây giờ người ta đã xây dựng một khu liên hợp mới phía dưới, nên khu nhà này đã bỏ hoang và xuống cấp. Tổng cộng có sáu lối vào, cửa chính, hai lối vào khu vực đậu xe, cửa vào khu vực giao hàng, cửa riêng của khu vực bếp và cửa đi vào khu chứa rác.

Victor lại dùng tay trái ra hàng loạt ký hiệu phân công cho các nhóm xâm nhập từ các cửa. Nội dung phân công là chia thành sáu nhóm, mỗi nhóm hai người, Jackson sẽ đi cùng nhóm của đội trưởng Victor xâm nhập vào từ cửa chính. Tiến hành truy quét từng khu vực cẩn thận, đối phương là sinh vật nguy hiểm cấp B.

Tất cả các hiệu lệnh được ra một cách nhanh chóng, gọn gàng bằng ký hiệu tay. Giữ im lặng khi đột nhập là một nguyên tắc vàng cần tuân thủ. Sau khi nhận chỉ thị, mọi người nhanh chóng tản ra. Thật là một đội ngũ đầy kỷ luật và hoạt động cực kỳ hiệu quả.

^ _

Andy đang đứng trước khu vực thang máy của tòa nhà. Bóng ma của cô gái lớn vờn xung quanh. Andy đã đeo kính mắt trở lại. Anh cảm nhận được khá nhiều sự tồn tại của những bóng ma khu vực này. Cô gái không phải là nạn nhân đầu tiên. Vì một số lý do nào đấy, khu vực này làm mất sự liên kết của bóng ma và linh hồn của nó nơi hung thủ. Cô gái hoang mang bay vòng vòng xung quanh Andy, không thể quyết định nên chọn lối nào.

Nơi đây tràn ngập những tiếng thì thào. Âm thanh rì rào trò chuyện phát ra từ khắp các bức tường, chúng ồn ào đến nỗi cô không thể nghe được tiếng gọi mình ban nãy nữa. Cô đưa ánh mắt cầu cứu Andy, cầu xin anh hãy giúp cô tìm ra mảnh linh hồn thất lạc của mình. Cô cần phải tìm ra nó biết bao.

Ánh mắt khẩn thiết của bóng ma nhìn anh, làm Andy biết rằng cô ta đã không thể giúp gì được nữa.

“Nơi đây ồn ào quá!” Âm thanh phát ra từ bóng ma của cô gái rì rít, thê lương như tiếng của một cái bản lề cửa rì rết.

Andy cũng có thể cảm nhận được điều đó. Nơi này ồn ào như cái chợ vậy. Hàng trăm bóng ma đã bị mắc kẹt ở đây không biết đã bao nhiêu lâu rồi.

Hàng hàng lớp lớp nạn nhân của doi một cánh đang tha thiết đi tìm phần linh hồn đã mất của mình. Những hồn ma mờ ảo như khói, giống cô gái vừa bị giết. Những bóng ma lâu năm hơn thì đã trở thành như những cái bóng đen in trên tường. Và thậm chí có những con ma đã xuất hiện lâu đến nỗi chúng đã quên mất hình dạng bản thân, chỉ còn tồn tại dưới dạng những quả cầu ý niệm với ánh sáng lung linh, trôi lững lờ vô định trong không gian.

Andy rút vũ khí trong thắt lưng ra, khẩu Rosemary. (Thật là cái tên quá ủy mị để đặt cho một khẩu súng)

Âm thanh của những con ma trở nên lao xao nhanh hơn. Rõ ràng có một thứ gì đó thay đổi trong không khí. Một cơn gió mạnh thổi bay đi đám mây đang che khuất ánh trăng. Ánh sáng rọi vào ô cửa kính vỡ nát, làm hiện rõ cái bóng bí ẩn từ trên lao xuống tập kích trên đầu Andy. Thoáng một chút bất ngờ vì bị tấn công đột ngột, ngay sau đó Andy nhanh chóng chìa súng xuống bắn hai phát liên bên cạnh hai chân mình. Hai tiếng rít vang lên và mùi máu ôi tanh chảy ra từ xác cặp doi một cánh, chúng chỉ vừa mới tóm được chân anh.

Mùi hương nồng nàn của cỏ hương thảo tràn ngập trong không khí. Rõ ràng là khẩu Rosemary bắn ra những viên đạn được tẩm tinh dầu hương thảo, thứ có tác dụng chữa trị cho con người và khả năng tẩy uế, lại là thuốc độc với sinh vật có dòng máu bóng đêm.

Những con quái vật bóng đêm thường quá nguy hiểm và khó có thể giết chỉ với một viên đạn thông thường. Chúng có một cơ thể mạnh mẽ và khả năng sống dẻo dai hơn đại đa số sinh vật khác. Vì vậy, các vũ khí dùng để săn quái vật thường tẩm một số loại tinh dầu đặc biệt nhằm hạ gục nhanh chóng mục tiêu. Khi đối đầu với quái vật, từ ‘chạm’ đồng nghĩa với cái chết.

Có vô số loại vũ khí trong danh mục của ‘thợ săn’, nhưng Andy chọn Rosemary với một lý do hết sức cá nhân. Khi bắn ra, đầu đạn phát ra một mùi hương rất dễ chịu, át đi mùi máu tanh ghê tởm của lũ quái vật.

Nhích chân ra khỏi xác của cặp doi một cánh, Andy cẩn thận quan sát chúng. Xung quanh, đám hồn ma cũng bị thu hút bởi sự xáo động ban nãy, chúng đang tò mò tụ tập lại. Nhờ ánh sáng lập lờ của những đóm lửa ma trôi, Andy nhìn được hình thù của cặp doi một cánh. Cả hai đều cao khoảng ba tấc, sải cánh một mét, hàm răng trắng nhọn nhe ra với những chiếc răng nanh lóm chóm. Đây rõ ràng là một cặp doi trong độ tuổi trưởng thành hầu ăn và vô cùng hung hãn.

Andy cảm thấy có đôi chút nhẹ nhõm trong lòng, rõ ràng là lúc này anh vừa rơi vào tình huống vô cùng nguy hiểm. Chỉ cần anh phản ứng chậm một chút, có lẽ đây sẽ là nơi tiếp theo trở thành hiện trường vụ án.

Có một vài quả cầu sáng xung quanh Andy trở nên xao động. Những tiếng thét sung sướng rú lên, và một vài quả cầu ma cùng bóng đen bắt đầu sáng lên. Không gian xung quanh bỗng chốc trở nên rực rỡ, những hồn ma hiện thành hình ảnh cơ thể người lúc còn sống, mỉm cười sung sướng, vẫy tay chào Andy một cái rồi từ từ tan biến trong ánh trắng lợt qua khe cửa.

Những hồn ma đã được siêu thoát là một khoảnh khắc đẹp đẽ và diệu kỳ, nhưng ít người bình thường nào có thể chiêm ngưỡng được. Cặp doi Andy vừa giết có lẽ là hung thủ đã biến bọn người lúc này trở thành hồn ma. Khi Andy giết chúng, những mảnh linh hồn thất lạc được giải phóng, những linh hồn toàn vẹn đã có thể bước một bước tiếp để đi sang thế giới bên kia.

Xung quanh Andy nổi lên tiếng rì rào ngày càng lớn. Những hồn ma trở nên phấn khích khi chứng kiến đồng bạn được giải thoát. Andy nhìn xung quanh, số lượng hồn ma vẫn còn tập trung khá đông.

“Thôi nguy rồi!”, điều này chứng tỏ dự đoán ban đầu của Andy là hoàn toàn sai, doi một cánh không chỉ có một cặp.

- Eta gọi đội Sigma, hãy cẩn thận, đối tượng không chỉ có một. Lặp lại, đối tượng không chỉ có một. - Andy bật liên lạc với đồng đội qua chiếc máy nhỏ xúi gần trên lỗ tai.

Vừa dứt lời, Andy nghe tiếng thét vang và sau đó là tiếng súng vang vọng khắp nơi trong tòa nhà. Rõ ràng là những đồng đội của anh cũng vừa bị tấn công. Andy cảm thấy tinh thần vô cùng căng thẳng, tình hình rõ ràng đã chuyển biến theo chiều hướng càng lúc càng tệ hại. Doi một cánh thường không sống theo bầy đàn, nay lại tụ tập cùng một chỗ. Điều này khá là bất thường.

“Thứ gì đã làm xáo trộn tập tính sống của chúng như vậy?” Đầu óc Andy căng ra suy nghĩ. “Nghĩ đi, nghĩ đi!”, Andy cố gắng ép hết mức những tư liệu đã được học ra, những thứ đã được anh cho vào đầu lúc tham gia lớp huấn luyện của HUNTERS.

“Có thứ gì đó thu hút chúng tập trung lại một chỗ, đó là cái gì? Sống cùng những cặp doi khác là một sự mạo hiểm cực kỳ lớn, giữa những con doi một cánh không hề tồn tại quan hệ bầy đàn. Vậy tại sao chúng lại chịu mạo hiểm?” Thông tin lướt vùn vụt qua trong trí óc Andy. Một ánh chớp xanh lóe lên. Dĩ nhiên là nó rồi, chẳng có gì hợp lý hơn cho câu trả lời trong tình huống này.

- Mọi người lui ra khỏi tòa nhà, chúng ta cần thay đổi kế hoạch. Hãy tập trung phía bồn nước giữa sân trong! - Andy vừa di chuyển thật nhanh vừa ra lệnh cho nhóm Sigma. Tình huống thay đổi thì dĩ nhiên chiến thuật cũng phải thay đổi.

Andy đang chạy thật nhanh, xuyên qua hành lang dài nối sảnh chính. Lao tới cửa phụ gần nhất để thoát ra ngoài. Một bóng đen lao vút tới. Anh nghiêng người né tránh và cảm thấy một cái móng sắc vừa sượt qua má trái. Đáo người xoay lại, Andy nhắm bắn vào cặp doi đang bay tới nhằm duy trì khoảng cách an toàn để rút lui.

Mùi thơm hương thảo nồng nàn tràn ngập trong không khí. Thứ thảo dược có khả năng trị bệnh và tẩy uế này là tử thù đối với quái vật bóng đêm. Cặp doi một cánh rít lên giận dữ từ phía bên kia của hành lang. Andy cảm thấy an tâm vì hương thảo đã phát huy tốt tác dụng. Ít nhất bây giờ chúng không dám áp sát đến gần. Xoay nắm cửa, Andy tung người ra bên ngoài. Ánh trăng đã lên cao báo hiệu bây giờ đã là lúc nửa đêm.

Andy đứng giữa một khu vườn hoang tàn mọc đầy cỏ dại, khu tường bao xung quanh cũng bị dây leo phủ kín rồi. Phía bên trái và bên phải khu vườn có

hai cánh cổng sắt lớn, dẫn đến hai khu vực khác. Phía trước mặt thì trải dài một khoảng sân lát đá tự nhiên, kết thúc là một sườn núi, trông có vẻ bất tự nhiên. Bởi vì phần còn lại của khu vực đã bị một trận lở đất chôn lấp hết, đó là một giả thiết khá hợp lý trong tình huống này. Giữa sân là một đài phun nước lớn với khối tượng điêu khắc bày ngửa tung vó. Nơi đây hẳn từng có một thời rất huy hoàng. Nhưng bây giờ đài phun nước đã khô cạn và hoang tàn như khung cảnh xung quanh nó. Đây chính là khu vực sân trong.

Khu nghỉ dưỡng là một quần thể kiến trúc bao gồm khu điều hành chính (tòa nhà lúc nãy Andy vừa vượt qua), sau đó là sân trong (nơi Andy đang đứng), khu nhà nghỉ ở cánh cổng bên phải, khu vui chơi ở cánh cổng bên trái, và khách sạn trong lòng núi. Andy bật mở máy liên lạc, chuyển qua kênh thông tin.

- Siren, tôi cần thông tin về khu nghỉ dưỡng của công viên Ngọc Trai. Nhanh hết mức có thể.

- Vâng, thưa ngài. Lúc nào cũng là nhanh hết mức có thể. - Một giọng nữ uể oải vang lên trong đầu dây bên kia. Cô ta chính là thành viên trong ban thông tin của Head, bộ phận chỉ huy của đội Hunters. - Tôi có 10357 trang thông tin về khu nghỉ dưỡng đó. Ngài muốn tôi chuyển hết qua mạng hay biên tập lại thành một báo cáo để nộp vào cuối tuần. - Cô ta nói với một giọng châm chọc, rõ ràng là đang bức bối vì bị đánh thức giữa đêm.

- Không cần nộp báo cáo đâu Siren. Chỉ cần trả lời vài thắc mắc của tôi ngay bây giờ là được. - Andy nói hết sức mềm mỏng, phớt lờ sự cáu kỉnh của đồng nghiệp. - Trước hết là hãy cho tôi biết nguyên nhân vì sao họ đóng cửa khu này đi, tôi thấy họ khá xa hoa khi xây dựng nó, và có lẽ thật phí khi để nó bỏ hoang như vậy.

- Uhm... Để xem nào ... Có vẻ như nó là một khoản đầu tư của tập đoàn Thành Gia ... Khiếp, gia đình đó giàu thật, đâu đâu cũng thấy tài sản của họ ... Uhm, báo chí đăng tin là do họ đã xây dựng một khu khách sạn cao cấp khác ở bên dưới chân núi, nơi đông dân cư hơn, còn khu vực trên đó có vẻ hơi hút quá. Hừ, có ma mới tin, dĩ nhiên đã là khu nghỉ dưỡng phải ở nơi vắng vẻ trong lành mới tốt chứ... À... có vài tin đồn là có những du khách nhìn thấy ma ... để coi sao nữa nào ... À, có một con bão từ trong vịnh quét qua nơi đó và gây sạt lở và ... uhm... gây nguy hiểm cho khách sạn. Có lẽ với ngân sách lý do chết tiệt thì cũng đủ cho Thành Gia chịu lỗ mà đóng cửa khu nghỉ dưỡng đó rồi.

- Có thông tin gì về vụ mở khách sạn trong lòng núi ở khu vực này không? - Andy cảm thấy như mình vừa lần tới được một số manh mối.

- Ban đầu tập đoàn Thành Gia đã xin giấy phép khai thác khoáng sản trong vùng núi này. Nhưng từ khi tổ chức ‘Bảo vệ Hoang dã Thế giới’ xếp nó vào danh mục công viên dự trữ sinh quyển thì họ bị buộc phải ngưng khai thác và chuyển nó thành hạng mục dịch vụ du lịch. Nhưng họ không thể rút đi, chừa lại cái hang toang hoác mà họ đã đào sâu vào lòng núi. Thế là họ cho xây dựng một khách sạn để che nó lại. Và thành phố của chúng ta có thêm một khách sạn trong lòng núi ... Nhưng để xem nào, bọn bạn tôi trong tổ chức ‘Chống hoạt động mờ ám của ông vua chúng ta’ lại cho rằng đó chỉ là kế hoạch nguy trang của tập đoàn Thành Gia. Họ vẫn lên lút hoạt động khai thác quặng khoáng sản dưới vỏ bọc khu nghỉ mát. Ôi trời! Với giá phòng hàng ngàn Đô (đơn vị tiền tệ của Việt Quốc) thì có mấy người có thể vào ở trong khách sạn này chứ ?

- Ok! Tôi đã có thể hiểu đại khái tình hình rồi. - Andy cảm thấy hài lòng vì dự đoán chính xác của mình. - Nhưng còn cái tổ chức ‘Chống hoạt động mờ ám của ông vua chúng ta’ là cái gì thế? - Andy cảm thấy cái hội đó có cái tên thật buồn cười.

- Ô , đó là một hội của những người tộc mạch, nhiều chuyện muốn đâm thọt vào sự vĩ đại của tập đoàn Thành Gia. - Siren tận tình giải thích.

- Và cô là thành viên của hội đó thật à? - Andy hỏi như kết tội, tại sao Siren lại có thể gia nhập vào một hội với cái tên ngớ ngẩn như thế được.

- Tôi là thành viên của tất cả các hội nhóm trên mạng, kể cả các hội đối nghịch nhau. Tôi vốn là một người rất quảng đại. - Siren hùng hồn giải thích.

- Phải rồi, cô là một người thích ‘quản’ việc của ‘đại’ đa số mọi người. - Andy cười châm chọc , sau đó với tay ngắt kết nối trong khi Siren bắt đầu làm âm ỉ ở đầu dây bên kia.

Vừa lúc đó lại có tiếng súng đi đùng, và hai người xuất hiện trong khói bụi mù mịt là Jackson và Victor. Nhìn Victor vẫn chắc chắn như tường đồng vách sắt. Jackson ngược lại, trông cực kỳ mệt mỏi với bên một tay đang chảy máu đầm đìa. Andy chợt cảm thấy lo lắng cho cậu đồng nghiệp trẻ tuổi này. Kế hoạch sắp tới không có cậu ta thì khó mà hoàn thành.

- Đây cậu vẫn ổn chứ? - Andy lo lắng hỏi

Jackson mỉm cười yếu ớt gật đầu.

- Đừng lo. Nhóm của Nami sắp tới rồi, chúng ta sẽ sơ cứu cho cậu ngay. - Giọng của Victor ồm ồm vang lên.

Là một chiến binh với thân hình to lớn, vạm vỡ, tính tình hào sảng, thật khó để Victor ăn nói nhẹ nhàng được.

- Đây là một chàng trai thật tuyệt vời, cậu ta vừa cứu mạng tôi đây. - Victor ôm lấy vào vai Jackson lắc lắc mạnh, làm anh này không khỏi nhăn mặt.

- Ô, cũng không có chi! - Jackson nhăn nhó, cố thoát ra khỏi vòng tay như gọng kềm của Victor.

- Khi chúng tôi theo chân sắp tiến vào cửa chính, thì ngay lập tức bị tấn công. Cái thứ quỷ quái ấy tập kích từ trên cao khiến chúng tôi khá bất ngờ. Jackson bị hất văng vào trong góc, vì cậu ta khá nhỏ con. Tôi bắn lung tung khắp nơi để tạo khoảng cách an toàn, nhưng có vẻ không hiệu quả lắm. Đạn sáng cũng không đẩy lùi được, mà chỉ làm chúng thêm điên cuồng. Thật không thể hiểu bọn này, chúng không giống với những cặp đôi trước đây chúng ta bắt.

Victor kêu ca và Andy hoàn toàn đồng ý. Anh biết chúng điên cuồng vì cái gì.

- Chúng tôi công không buông tha Victor, có lẽ vì anh ấy trong thật béo bở. - Jackson nối tiếp câu chuyện, không quên trả đũa Victor vì đã nói cậu nhỏ con, đây là chuyện nhạy cảm. - Anh ấy bị chúng hất ngã xuống đất và bọn doi đã nắm được chân anh ta. Vì vậy tôi đã rút súng bắn chết một con.

- Nhưng con còn lại không hề biết sợ bỏ đi, mà ngược lại còn tấn công dữ hơn. Nó cứ như bị điên ấy. Thứ chết tiệt! Nó dùng móng sắt bò trên tường như thần lùn vậy và cứ đột nhiên lao ra từ bóng tối tấn công bọn tôi. - Victor tiếp lời kể của Jackson, hai bọn họ có vẻ là một cặp ăn ý.

- Chúng tôi phải vừa chống trả vừa di chuyển đến nơi tập hợp, nhưng nó vẫn không ngừng tấn công. Cho đến đợt tấn công cuối, nó cào dính một phát vào tay Jackson. Rồi sau đó mới rút lui. - Victor lắc đầu kể.

- Nó đã đánh dấu cậu ấy. - Andy giải thích - Nó đánh dấu kẻ thù đã giết đồng bạn của nó. Doi một cánh là một loài khá thù dai, một khi đã ném máu của cậu nó sẽ không bao giờ quên. Nhưng không sao, mất đi đồng bạn thì nó cũng không còn đe dọa với con người nữa. Chẳng khác nào một con chuột giận dữ thôi! - Andy vỗ vỗ nhẹ vai Jackson an ủi.

- Vâng, một con chuột giận dữ và thù dai. Mà nó lại có thể giết người nữa. Còn tôi lại là mục tiêu trả thù của nó! - Jackson buồn bã lắm lắm, không rõ đang nói chuyện, hay tự nói cho bản thân mình nghe nữa.

Một tiếng nổ mạnh thu hút sự chú ý của mọi người và lần này là bốn người của HUNTERS xuất hiện, lao thẳng qua cửa kiếng. Chỉ bị vài xây sát nhẹ, người của HUNTERS quả nhiên đều là những tay chiến đấu kỳ cựu. Sau đó lần lượt từng nhóm thành viên khác đến được nơi tập kết, một người bị thương nặng.

Nhóm ba người của Nami xuất hiện sau cùng, mọi người bắt đầu thở phào nhẹ nhõm, vì Nami là bác sĩ duy nhất đi theo đội. Tuy mọi người đều có dụng cụ cứu thương cơ bản mang bên người, nhưng những vết thương nặng đều nên giao cho người chuyên nghiệp thì hơn. Nami vừa tới liền đặt ba lô xuống xem xét ngay cho người đồng đội bị thương nặng nhất. Jackson vẫn còn phải ngồi chờ.

Lau đi phần máu ở bụng người bị thương, Nami lắc đầu vì vết thương đã lộ nội tạng. Không thể chỉ sơ cứu bình thường được, Nami chỉ biết lấy băng gạc bó kín vết thương lại, chờ xử lý sau. Andy ngay lập tức hiểu ý, anh gọi trực thăng của đội Nu tới.

Đội hỗ trợ có hẳn một trực thăng - bệnh viện di động, cấp cứu cho trường hợp bị thương nặng khi thi hành nhiệm vụ. Những nhân viên HUNTERS thường không cần đến những bệnh viện dân dụng. Những nơi đó không hề có bùa tẩy uế, nước thánh, huyết thanh chống nọc người sói ... hay cụ thể trong trường hợp này là kháng sinh khi bị quái vật bóng đêm cắn.

Mất khoảng năm phút để điều trực thăng của đội Nu tới. Trong khi chờ đợi, Andy trình bày kế hoạch của mình, còn Nami rửa sạch và băng bó vết thương cho Jackson.

- Đó là khoáng thạch Lecamirosa! - Andy mở đầu kế hoạch của mình bằng một thông tin khá đáng sợ.

Mọi người cùng đồng thời ồ lên khi giải tỏa được nỗi hiểm nguy trong lòng. Chẳng trách sao nơi đây lại tập trung nhiều doi một cách kỳ lạ đến thế. Thông thường, doi một cánh là một loài săn mồi lén lút. Chúng sẽ rút lui và ẩn nấp nếu tấn công thất bại. Săn doi một cánh không cần nhiều người, chủ yếu là lần tìm dấu vết chúng sau đó tung lưới tóm gọn. Chúng không bao giờ tấn công khi có hai đối tượng trở lên. Nhưng lần này, những nhóm thợ săn đi thành từng cặp cũng bị tấn công, rõ ràng tình hình đã có nhiều thay đổi. Và nguyên nhân chính là khoáng thạch Lecamirosa.

Đây là một khoáng chất quý hiếm ứng dụng cao trong quang học, vật lý lượng cũng như trong điều chế thuốc... Quá nhiều lợi ích ứng dụng cho con người, đồng thời cũng là một liều thuốc gây ảo giác, gây nghiện đối với lũ doi một cánh. Chẳng trách sao chúng tập trung đông ở đây và điên cuồng đến như vậy. Chúng là một bầy doi nghiện ngập Lecamirosa.

Đặt ba máy tính cá nhân dạng đồng hồ đeo tay lại với nhau, tạo hình một hình chiếu nổi lập thể sơ đồ của khách sạn chìm trong lòng núi. Andy thuyết minh.

- Đây là vị trí hiện tại của chúng ta. - Andy chỉ vào chấm đỏ bên cạnh hình ảnh bồn phun nước. - Phía nam là tòa nhà điều hành chúng ta vừa vượt qua. Phía đông là khu nhà nghỉ và phía tây là khu vui chơi. Mục tiêu của nhiệm vụ là tiến về phía bắc, khách sạn trong lòng núi.

Sau đó hình ảnh được phóng to thể hiện rõ qui mô của khách sạn.

- Được xây dựng trong một hang đào, tòa nhà có chiều cao 10 tầng, rộng hơn 100m và sâu vào trong núi khoảng 300m. Chưa rõ độ sâu của hang. Theo phán đoán của tôi, có lẽ chúng ta còn phải tiến sâu hơn khoảng cách 500m nữa. Tuy nhiên cần lưu ý, chúng ta phải tiến vào không gian có vật cản kiến trúc phức tạp, đồng thời đối phó với số lượng chưa biết rõ doi một cánh, những sinh vật nguy hiểm cấp B. Khi phát hiện sự hiện diện của Lecamirosa, tôi nâng độ khó của chiến dịch này lên cấp A. - Andy dừng lại một chút nhấn mạnh - Vì vậy các thành viên của đội Sigma, ai chưa đủ cấp A, tôi buộc phải chấm dứt nhiệm vụ của các bạn ở đây!

Vài tiếng xôn xao nổi lên, rõ là từ những người không thể tiếp tục tham gia nhiệm vụ. Có năm thành viên trong đội tỏ rõ thất vọng, họ là Sigma cấp B. Vì vậy, hiện tại đội hình chấp hành nhiệm vụ còn lại:

1. Head: Andy

2. Raider: Jackson

3. Nurse: Nami

4. Shooter: đội trưởng Victor. Và bốn thành viên cấp A: Lenka, Adam, Nick và Palm.

- Mục tiêu của chúng ta hiện tại không phải là bắt lũ doi một cánh nữa mà là thu hồi Lecamirosa. Việc truy bắt doi một cánh sẽ tiến hành sau khi việc thu hồi hoàn tất.

Andy vừa kết thúc trình bày kế hoạch, cũng vừa lúc tiếng trực thăng rền rĩ trên bầu trời. Hai thành viên đội Sigma đốt pháo sáng hướng dẫn trực thăng đáp vào khoảng sân lót đá phía trước khách sạn. Đèn trực thăng rọi sáng đêm đen, làm hiện rõ tòa kiến trúc điêu tàn chỉ còn lộ một phần mái và vài cây cột. Toàn bộ phần còn lại đã bị đất cát sạt lở chôn vùi.

Trực thăng cứu viện của Nu thả xuống một kiện hàng lớn trước khi đáp xuống sân. Các thành viên của Nu nhanh chóng di chuyển đồng đội bị thương lên trực thăng, đồng thời khiêng xuống thêm vài hòm trang thiết bị cho Sigma. Bên trong hòm là kính nhìn đêm (loại chỉ nhỏ gọn như mắt kính thông thường), nón bảo hộ có gắn đèn quang tử (phát ra loại ánh sáng rực rỡ như mặt trời, có thể đẩy lùi những sinh vật bóng đêm, nhưng vì tốn rất nhiều năng lượng nên chỉ có thể kéo dài hai phút), các loại băng đạn phù hợp với loại súng của từng người, dao găm, dây thừng, cuốc, xẻng, máy cắt ... Andy đoán họ phải tiến sâu vào lòng đất.

- Cho đội Epsilon dọn dẹp công viên được rồi, nhưng đội Tau vẫn phải phong tỏa toàn bộ khu vực. - Andy hét lên với người đội trưởng đội Nu do tiếng trực thăng quá lớn - Bảo Upsilon thu hẹp phạm vi phủ của thiết bị Umbrella xuống, chỉ còn phải cô lập khu nghỉ dưỡng này thôi, như vậy sẽ tiết kiệm năng lượng hơn. Chúng ta còn phải phong tỏa chỗ này trong một thời gian dài.

Nida – đội trưởng đội Nu giơ một tay lên làm ký hiệu ‘đã rõ’. Sau đó trực thăng bắt đầu cất cánh, trả lại sự yên lặng tĩnh mịch cho khu vực. Chỉ còn lại tiếng loạt xoạt phát ra từ Jackson và ba thành viên khác đang gỡ thùng hàng do trực thăng đem tới.

Trong lòng Jackson hí hửng như một đứa trẻ nhận được đồ chơi. Từ khi nhìn thấy thùng hàng, trong lòng Jackson đã nhảy cẫng lên sung sướng. “Rầm” tiếng nắp thùng nặng nề rơi xuống đất, làm một lượng lớn bụi bặm văng tung lên.

- Một con rô bốt tháo dỡ TG – 0250TD. - Jackson reo lên sung sướng - Cao 2,3m trọng lượng 1,05T; sai vron hai cần tay là 4,5m, lực nâng mỗi bên là 2T. Động cơ là loại M làm mát bằng khí lỏng, tốc độ di chuyển tối đa 15km/h. Buồng lái một người ngồi, năng lượng có thể hoạt động liên tục trong một ca 7 tiếng. Đây là đời thứ hai, vừa sản xuất năm ngoái, chỉ có 5 con, một trong số đó là của đội HUNTERS chúng ta.

Jackson phấn khích kẻ vanh vách, đồng thời âu yếm ôm lấy cái mặt nạ ốp có gắn logo của công ty công nghiệp nặng Heaven thuộc tập đoàn Thành Gia và thương hiệu Robot TG – 0250TD.

- Quả không hổ danh là Raider – người có thể lái bất cứ phương tiện nào. Đám người các cậu yêu xe cộ đến phát điên rồi! - Victor cười ha hả nhìn Jackson âu yếm con robot.

Mấy thành viên khác cũng phì cười khi nhìn thấy anh chàng như thế.

- Cho em lái nó nhé, cho em lái nó nhé?!

Mắt Jackson lấp lánh nhìn Andy như cún con vồ vãnh. Ánh mắt đó khiến Andy không thể chịu nổi cũng phải phì cười.

- Tôi nghĩ ngoài cậu ra, không ai ở đây có thể lái được nó. Mà nếu tôi có cho Victor lái, thì cậu cũng sẽ cắn chết ông ta mất! - Andy dí dỏm nói.

Mọi người cùng cười rộ lên, những nụ cười xua đi căng thẳng trước một cuộc chiến khốc liệt đang chờ đợi họ phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bắt Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3

Giữa lưng chừng núi là một phần mái của khách sạn còn sót lại sau vụ lở đất, toàn bộ mặt tiền của tòa nhà đã bị chôn vùi. Vì không còn lối nào để đi vào, nên Andy quyết định xâm nhập từ trên nóc khách sạn. Sau khi trang bị thêm đạn dược, cả nhóm khởi hành. Dẫn đầu là con Robot do Jackson cầm lái. Sau khi ngồi vào buồng điều khiển, tâm tình anh ta thay đổi hẳn, trầm lắng và tập trung cực kỳ nghiêm túc. Đèn trên robot bị tắt hết, Andy muốn tiến vào bên trong một cách yên tĩnh nhất, tránh đụng độ bọn quái vật. Cả nhóm lúc này đã đeo mắt kính nhìn đêm lên. Mọi người nhìn nhau, phì cười. Vì lúc này cả bọn đều rất ngầu, giống sắp Andy.

“Chúng ta là một khối thống nhất, giống nhau từ nhiệm vụ đến ... thời trang”.

Ngay phía sau Jackson là Andy, anh cần đứng ở vị trí thuận lợi nhất để quan sát và chỉ đạo. Tiếp sau đó là Lenka và Nick với súng trường, giữ vị trí cảnh

giới tấn công từ hai bên. Rồi tới Nami, cô gái có mái tóc ngắn. Tuy cũng là một chiến binh cấp A dũng mãnh, nhưng cô phải đứng ở vị trí trọng yếu giữa đội hình, nhằm có thể kịp thời chi viện cho các hướng khác nhau. Tiếp sau Nami là Adam và Palm cùng hóm thiết bị. Victor đi sau cùng để cảnh giới và đoạn hậu cho cả nhóm.

Jackson điều khiển robot phá vỡ mái khách sạn, trở một lỗ hổng để mọi người tiến vào trong. Sau khi chờ bụi mù tan bớt, Jackson nhảy vào trước tiên, dùng thân của Robot làm điểm tựa để mọi người leo xuống. Vừa chạm đất, Andy nâng súng ngắm lia xung quanh.

Chỗ họ vừa tiến vào là một phòng kỹ thuật của tầng áp mái, xung quanh là vô số ống trụ kim loại và nồi hơi lớn. Rất nhiều vật chướng ngại, nhưng bù lại họ cũng có thể dùng để ẩn nấp khi cần thiết. Hai người của Sigma vừa xuống cũng lập tức nâng súng lia ngang, ba người bọn họ tạo thành đội hình tam giác xoay lưng vào nhau, hình thành một vòng bảo vệ với Jackson và đồng đội ở giữa. Đến khi Victor cũng xuống tới thì đội hình chuyển thành hình chữ nhật. Andy vẫy tay, cả bốn người tiến về bốn hướng để tra quét khu vực. Bốn người còn lại giữa vững đội hình bảo vệ thiết bị.

Khi di chuyển càng xa lỗ hổng trên mái, thì bóng tối càng đặc lại, như nuốt chửng từng người. Đó cũng là lúc hệ thống dẫn đường trên mắt kính làm việc. Đây là điểm đặc biệt nhất của chiếc kính, luôn luôn điều chỉnh ánh sáng vào khoảng nhìn được, không gây sốc dù có đột ngột di chuyển từ vùng tối sang vùng sáng. Qua màn lọc của kính, bóng tối chuyển thành ánh sáng xanh và bản đồ tòa nhà hiện lên trên một góc màn hình. Bốn người di chuyển khoảng mười mét, đủ xác nhận khoảng cách an toàn thì lui lại chỗ cũ, tái lập đội hình mũi tên, di chuyển ra phía cửa của căn phòng.

Robot TG – 0250TD thật sự trở nên cồng kềnh trong khoảng không gian nhỏ hẹp. Nhưng với tay lái điêu nghệ của Jackson thì nó trở nên vô cùng uyển chuyển, len lỏi giữa vô số máy móc thiết bị mà chẳng hề va chạm đến thứ gì. “Quả không hổ danh là Raider, có thể thuần phục được bất cứ phương tiện nào”.

Cho robot đi trước, thật ra là có dụng ý dùng sức mạnh của nó để mở đường. Nơi đây bị sụp đổ khá lâu, nếu không cho máy móc thăm dò trước thì sợ rằng sẽ nguy hiểm đến các thành viên khác. Jackson khéo léo gạt cần để robot bật mở cánh cửa thép của phòng kỹ thuật. Do bị đóng kín lâu ngày, cánh cửa rỉ sét không thể mở được. Jackson tăng thêm lực kích, làm cho cả cánh cửa thép lẫn vách tường đều bị kéo ra. Công trình khách sạn già nua rung lên dữ dội. Có lẽ lâu ngày đã chịu một áp lực đất lớn đè lên, kết cấu công trình không thể đảm bảo chịu được thêm bất cứ chấn động nào nữa.

Toàn bộ đội HUNTERS khom người trong tư thế chống đỡ, chờ cho con chấn động qua đi. Chỉ có vài mảng vôi vữa trên trần rớt xuống, bụi mù mịt, không có ai bị thương. Andy nhíu mày. “Khu vực này nguy hiểm quá. Không thể dùng cách phá sàn chui xuống như trên mái. đành phải di chuyển qua từng tầng một thôi”.

Andy nhảy về phía trước, đứng bên cạnh robot do Jackson lái. Anh gõ cộc cộc lên vách kính Pegaxilex. Khi Jackson chú ý ngó qua, Andy dùng tay ra lệnh không được gây ra va chạm mạnh nữa, phải nhẹ nhàng dẫn đường. Jackson gật đầu hiểu rõ. Sau đó anh nhún vai. “Nếu nhẹ nhàng thì thời gian sẽ lâu hơn”.

Cả đội di chuyển ra khỏi căn phòng kỹ thuật, phía trước căn phòng là dãy hành lang với hai đầu kéo dài vô tận trong bóng đêm. Với tầm nhìn của thiết bị trên kính cũng chỉ có thể quét qua khoảng hai chục mét, nếu muốn nhìn xa hơn phải dùng ống nhòm chuyên dụng. Lenka và Nick nâng súng trường ngắm về phía hai đầu hành lang cảnh vệ. Andy mở bản đồ lên. Ở phía hành lang bên phải là lối đi thang bộ, hành lang bên trái là lối đi thang máy. Anh chọn lối đi thang máy. Không phải vì Andy mong chờ hệ thống thang còn hoạt động, mà bởi vì lối thang máy thường có kết cấu vững chắc nhất. Lối đó nhất định là vẫn còn nguyên vẹn và tương đối an toàn hơn với cả nhóm.

Robot TG – 0250TD dùng những cánh tay máy gọng gèm của mình để mở cánh cửa trượt thang máy ra. Bên trong là một hố thang kéo dài vô tận, sâu xuống dưới. Andy nghiêng người ngó xuống. Anh bẻ một thanh que chiếu sáng ném vào hố thang. Que sáng rơi xuống, soi rõ từng tầng từng tầng, sau đó rớt tòm xuống nước. Buồng thang máy đã rơi xuống tận đáy, chỉ còn lại hình dạng méo mó của một hộp kim loại chìm trong nước.

- Tuy đã trải qua chấn động mạnh khi bị vùi lấp, nhưng lối thang đúng như sự kiến vẫn còn khá nguyên vẹn. – Andy nhìn theo ánh sáng của que chiếu nói.

Victor cũng chòm người nhìn vào. Anh giật giật mấy sợi dây cáp thang còn sót lại. Một sợi dây tuột ra, dưới trọng lượng bản thân, rơi nhanh xuống đất. Tạo thành những âm thanh vụn vút trong không trung.

- Adam, Palm! Bắt một cầu cáp ở đây. – Giọng ồm ồm của Victor vang lên ra lệnh.

Palm cùng với Adam khiêng thùng thiết bị tới. Cả hai thành thạo mở thùng đồ nghề ra, lấy cái máy bắn đinh neo vào vách bê tông của thang máy. Mỗi bulông neo này cũng có thể chịu được sức nặng dưới hai trăm ký. Họ lắp một cầu cáp căng ngang qua hố thang. Thông thường, nếu chỉ có thành viên của đội, thì chỉ dùng bulông neo cũng đã có thể đu người xuống bên dưới. Nhưng nhiệm vụ lần này đặc biệt có thêm robot nặng vài tấn, vì vậy phải lắp cầu cáp cẩn thận. Cầu cáp bao gồm một lõi Titan gia cố cường độ cao, một thiết bị cuốn dây, và cuộn cáp quấn xung quanh lõi Titan.

Sau khi cáp lắp xong thì dĩ nhiên là cho Robot xuống trước. Robot là thiết bị có bảo hộ xung quanh, nên an toàn hơn là cho nhân viên Sigma đi tiên phong. Ai biết có thứ gì chờ đợi bọn họ phía trước. Không thể thấy, không có nghĩa là những mối nguy không tồn tại.

Tiếng robot rớt xuống nước vang vọng trong hố thang. Nước ngập ngang thắt lưng robot, thấp hơn bốn tấc so với mặt sàn tầng hầm. Sau đó đến lượt Andy đi xuống. Anh đứng trên vai robot nâng súng ngắm về phía khoảng không phía trước. Tầm nhìn của mắt kính nhìn đêm chỉ khoảng hai mươi mét. Ngoài tầm nhìn vẫn là một bóng đen chứa đầy ẩn số.

Một ánh chớp kim loại loé sáng đột nhiên lao về phía Andy. Anh nhanh chóng lách người, cảm nhận lưỡi kim loại sắc vút qua người mình, va chạm vào thân robot kêu keng một cái. Anh kim loại biến mất. Dấu vết duy nhất còn lại chính là miếng ốp đầu máy bị móp một miếng. Andy căng thẳng cảnh giác, chờ đợi một đợt tấn công tiếp theo.

Một giây im lặng, hai giây im lặng, ba giây ... Rồi đột nhiên ánh chớp lại loé lên, lần này là một góc tấn công mới, nhưng tốc độ vẫn nhanh như cũ. Andy

bóp cò súng, đoàn, hương Rosemary tràn ngập không gian. Có âm thanh tiếng kim loại loảng xoảng dưới sàn.

Jackson và Andy chăm chú nhìn theo vết máu trên sàn. Một con chồn toàn thân xám bạc, dãy lông trên lưng đặc biệt có màu sáng hơn. Chiếc đuôi không phải là lông xù xì mà là một mảnh kim loại sắc bén sáng ngời dài khoảng hai tấc. Đó là một con chồn đuôi kiếm. Một sinh vật của bóng đêm.

Sở dĩ phải phân biệt ra sinh vật thông thường và sinh vật bóng tối bởi vì xuất xứ của chúng. Sinh vật bóng tối thường không tồn tại trong hệ sinh thái trong hành tinh chúng ta. Chúng là những loài chỉ tồn tại trong bóng tối của lịch sử, liên quan đến nhiều truyền thuyết, thần thoại khác nhau. Số lượng không nhiều nhưng độ nguy hiểm và sát thương cao. Đặc biệt, trong ánh sáng ban ngày, mắt người không thể nào nhìn thấy chúng được. Sinh vật bóng tối chỉ xuất hiện có một điều kiện nhất định: đêm tối, những vị trí đặc biệt của từng địa phương, những chu kỳ thời gian cố định trong lịch sử... Chúng là loài có thể có trí tuệ hoặc không, có phép thuật hoặc khả năng đặc biệt, săn người hay chỉ săn sinh vật khác. Tóm lại, sinh vật bóng tối cũng có nhiều chủng loài và đặc tính đa dạng; nhưng mẫu số chung là vô cùng nguy hiểm.

Con chồn đuôi kiếm này là một ví dụ. Xuất hiện trong một số truyện cổ tích của đảo quốc phương đông. Gọi chung là Hama Kichi, chuyên tấn công người đi đường vào ban đêm. Vết thương do Hama Kichi gây ra thường chỉ là vết cắt nhẹ, bị nhầm lẫn là vết cò cắt, rất mau lành. Ít người biết rằng Hama Kichi là loài hút máu. Các động vật nhỏ bị chúng tấn công, cắt cổ rồi hút máu. Mức đe dọa sinh thái cấp 3, nhưng độ nguy hiểm chỉ cấp F. Hama Kichi có độ sát thương nhẹ, nhưng tốc độ và phạm vi tấn công rất lớn. Ít người nào có thể bắt được Hama Kichi, chứ đừng nói là ngắm bắn được nó trong bóng đêm như thế này.

Jackson há hốc miệng nhìn sếp Andy. Tài bắn súng của sếp quả nhiên là tuyệt vời mà. Andy nhảy khỏi vai Robot do Jackson điều khiển, đáp xuống sàn tầng hầm sâu bên dưới toà nhà. Anh vẫn không ngừng cảnh giác, nâng súng lên ngắm lia khắp nơi.

“Xung quanh sạch, có thể xuống được rồi.” Giọng Andy rột roet trong máy truyền tin.

Rầm rầm, có thêm hai người vừa mới đáp xuống lên vai Robot. Sau đó họ nhanh chóng nhảy khỏi hố thang máy, nâng súng lên cảnh giới xung quanh. Đó chính là Lenka và Nick với cặp súng trường. Sau đó là Nami, Adam, Palm và thùng thiết bị. Cuối cùng là Victor, theo đúng sơ đồ chiến thuật bố trí ban đầu.

Victor nhảy vào trong rồi thì Jackson mới điều khiển robot leo lên khỏi hố nước. Thật ra nhiệm vụ này giờ của robot chính là làm bệ đỡ cho mọi người khỏi phải chạm xuống nước đọng trong hố thang. Jackson cảm thấy tội nghiệp cho con TG-0250TD này quá. Mới bị con chồn lưỡi kiếm đập cho một phát, móp hết tấm chắn trên đầu, rồi sau đó bị bọn người vô lương tâm kia nhảy rầm rầm lên vai. Lớp sơn mới đã mau chóng trầy một mảng.

Khi đội hình tập trung đầy đủ, Andy mới lui vào giữa vòng tròn. Trên sơ đồ của màn hình thể hiện họ hiện đang đứng ở tầng hầm thứ hai, là khu nhà bếp và thiết bị dịch vụ. Dựa theo mực nước dâng lên ở hố thang máy, chắc chắn tầng hầm thứ ba bên dưới đã ngập đầy nước.

Phía bên phải của họ là lối đi ra bên ngoài, tức hướng nam của toà nhà. Andy chỉ vào bản đồ, họ chọn lối đi bên trái, theo hướng bắc để tiến sâu vào trong lòng núi.

Toàn đội HUNTERS di chuyển theo đội hình bậc thang. Một người tiến về phía trước, còn lại đứng yểm hộ. Khi đạt được vị trí an toàn sẽ dừng lại yểm trợ cho đồng đội phía sau vượt lên. Cứ như vậy tiến lên từng bậc thang, ai cũng sẽ ở trong tầm bảo vệ của đồng đội mình. Robot TG đi cuối cùng, che chắn phía sau cùng với nhiệm vụ xách hòm thiết bị.

Tới lượt Victor vượt lên, vị trí an toàn của anh chính là cánh cửa ngăn khu vực thang máy với khu vực bếp. Andy tiến lên phía bên kia cánh cửa. Anh đếm nhẩm trong miệng đồng thời giơ tay cho Victor thấy rõ. “Một, hai, ... ba!”

Một tiếng rầm khùng khiếp vang lên. Victor đã dùng chân đạp cánh cửa thép ngã rạp dưới đất. Hai người xông vào, và sững sờ trước cảnh hàng trăm cặp mắt đang nhìn họ. Vì đang mang kính nhìn ban đêm, nên Andy chỉ thấy những cặp mắt xanh lơ sáng. Nhưng anh chắc rằng nếu chỉ nhìn bằng mắt thường, sẽ thấy được rằng những đôi mắt đó phát ra ánh sáng màu đỏ.

Chúng là loài chuột mắt đỏ, loài chuột yêu tinh trong truyện kể, có thể ăn thịt mèo và trẻ sơ sinh.

Khoảnh khắc sững sờ chỉ diễn ra trong tích tắc. Sau đó Andy và Victor đồng loạt nổ súng. Tiếng đầu đạn rơi vang lên lèng xoèng không ngừng. Giống một trò chơi kinh dị khùng khiếp, khi mà bản thân bạn bị lọt vào ổ phục kích, đối phương tấn công bạn dồn dập không ngừng. Lũ chuột mắt đỏ này cũng vậy, chúng ào ào tuôn ra khỏi căn phòng. Với số lượng cực lớn tấn công những sinh vật xa lạ vừa mới đến địa bàn của mình. Đội Sigma cấp A tuy toàn là những tay thiện xạ, nhưng với số lượng chuột lớn tràn ra như thế này, bọn họ cơ bản không cần nhắm bắn, chỉ cầm súng bóp cò đại chắc chắn cũng trúng được một con.

Nhóm HUNTERS bị bọn chuột ép dần phải lui lại, tìm những góc bắn thuận lợi hơn khi đối diện với đòn tấn công bằng số đông này. Andy hai tay hai khẩu Rosemary bắn liên tục. Hết khẩu này hết đạn thì khẩu kia bắn thay. Sau đó, chỉ dùng một tay thay bằng đạn mới được dặt sẵn trong áo khoát. Mùi hương cỏ thảo nồng nàn cũng không thể nào át hết mùi máu tanh rình của lũ chuột chết. Số lượng chúng bị giết khá lớn, nhưng cũng không thể nào giảm bớt lượng chuột tấn công. Đường như mùi máu càng làm chúng điên tiết lên thêm thôi.

Lenka và Nick vác hai khẩu súng trường bắn liên tục. Tuy tốc độ súng trường hơi chậm nhưng bù lại hỏa lực rất mạnh. Bắn phát nào đều làm đám chuột nổ tung từng mảng đó. Nami chỉ có một khẩu súng ngắn, chống đỡ hơi vất vả, nhưng khẩu súng của cô cũng là loại tầm được thảo. Mùi hoa chanh thanh khiết khiến bọn chuột phải tránh xa. Adam và Palm dường như là có lợi nhất, bọn họ sử dụng loại tự động, có thể bắn liên tục không ngừng mỗi băng hai trăm viên đạn. Victor sử dụng một khẩu shotgun rất phù hợp với vóc dáng của anh ta. Chỉ duy có Jackson là nhàn nhã nhất, anh ngồi trong buồng lái của robot TG nên không lo bị tấn công. Tuy nhiên cũng có vài con chuột mắt đỏ bạo dạn leo lên người robot. Jackson bực bội rừ rừ chúng xuống bót, sau đó dùng trọng lượng máy tấn của mình dẫm bẹp chúng thành một hình hài không rõ ràng.

Tiếng chít chít cuối cùng vang lên, báo hiệu cuộc tàn sát đầm máu cũng đến hồi chấm dứt. Xung quanh mấy người bọn họ đứng có lẽ lên đến mấy trăm xác chuột. Lũ còn lại đã hoảng sợ bỏ đi. Trong không khí, mùi thuốc súng khét lẹt, mùi máu tanh rình cộ với hỗn tạp các thứ mùi cống rãnh ô ứ, tạo thành một thứ hơi đặc quánh, khó ngửi vô cùng. Cuối cùng Lenka chịu không nổi, cô chống tay lên tường nôn thốc nôn tháo.

Có hai người bị thương, đó là Nick và Victor. Có lẽ tốc độ bắn chậm của vũ khí là một nguyên nhân khiến họ không chống đỡ kịp đòn tấn công dồn dập của bọn chuột.

Nami lục thùng thuốc, tìm bông băng cầm máu cho hai người bọn họ. Nick bị cắn nham nhỡ bắp chân bên trái, còn Victor thì bị cắn mất một mảng thịt trên vai phải. Vết thương của họ được băng lại và tiêm thuốc tê giảm đau. Có lẽ đây là những vết thương thông thường nhất khi tham gia bất cứ chiến dịch nào của HUNTERS. Đội HUNTERS có tỷ lệ thành công cao trong mỗi chiến dịch (hầu như là tuyệt đối), nhưng tỷ lệ thương vong cũng đứng đầu bảng trong những lực lượng quân cảnh nói chung và các lực lượng đặc nhiệm nói riêng.

Nami cẩn thận tìm huyết thanh ‘quý ký’ tiêm cho hai người. Huyết thanh này dùng để phòng ngừa bất cứ loại độc nào của quỷ mà có lẽ ký sinh trên bọn chuột mất đồ này.

Andy nhíu mày suy nghĩ. Trong khu vực này tập trung một lượng lớn các sinh vật bóng đêm: dơi một cánh, chồn đuôi kiếm, chuột mắt đỏ; cộng thêm khối Lecamirosa đáng ngờ. Một tổ hợp nguy hiểm.

- Adam, kiểm tra lại lượng đạn dược của chúng ta coi nào? – Andy ra lệnh.

- Vâng, thưa sếp! – Adam nghiêm người nhận lệnh. – Coi nào, đạn ba li chỉ còn phân nửa. Tôi và Palm có lẽ nên chỉnh súng bắn với tốc độ chậm hơn mới được, bắn với tốc độ cao như thế này khá phí đạn mà ít chính xác. Lenka và Nick còn được tám hộp đạn cho súng trường, với tốc độ bắn chậm của súng trường thì nhiều đây là đủ. Lần sau nếu đụng độ như vậy nữa, nên dùng súng ngắn cho nhanh. Victor, anh chỉ còn ba hộp đạn cho shotgun thôi. Đạn tầm thảo dược của Nami và sếp thì hơi ít, mỗi người chỉ còn lại hai hộp. Đạn cho súng lục thì còn nhiều. Chúng ta từ bây giờ nên chuyển sang dùng súng lục thôi. Pin dành cho súng sóc điện của Jackson còn năm thanh.

- Còn các loại khác? – Andy hỏi sốt ruột. Trận vừa qua làm bọn họ hao hụt đạn nhiều quá. Cứ cái kiểu bắn như vài đạn như thế này, chắc một lúc sau bọn họ phải chiến đấu bằng dao hết.

- Số lượng đạn còn nguyên, bom khói, bom sáng còn đủ. Chúng ta còn nguyên ba bình phun lửa, một máy cắt laser, hai súng bắn đinh.

- Trong không gian hẹp này mà xả lựu đạn, thì bản thân chúng ta cũng không xong đâu. – Andy tiến tới lấy một chai nước trong hòm uống. Chiến đấu căng thẳng làm anh cảm thấy khát khô cả cổ. – Mọi người cố gắng tiết kiệm đạn. Phía trước chúng ta còn chưa biết phải đi sâu bao nhiêu. Mang theo mặt nạ phòng độc, không khí dưới này ô nhiễm quá.

Mọi người gật đầu đồng tình với quyết định của Andy, nơi này quả là hơi thối không chịu nổi. Mùi cống rãnh tắc nghẽn lâu ngày, mùi rác rến, mùi xác thối, ... Tuy con người không đến nơi này đã lâu, nhưng vẫn có những thứ khác mang thực phẩm bên ngoài vào đây.

- Anh nghĩ xem, thứ gì còn có thể sống dưới này? – Lenka nhích vai Nick.

- Không biết, nhưng có vẻ chúng khá thích ăn thịt đỏ. – Nick căng thẳng trả lời.

- Thôi được rồi, chúng ta lên đường thôi. – Giọng Andy rột roạt qua máy truyền tin, vì đã đeo mặt nạ chống hơi độc, nên từ giờ bọn họ chỉ có thể liên lạc qua máy bộ đàm hoặc dùng ký hiệu tay thôi. – Jackson, cậu lên mở đường trước đi.

- Vâng thưa sếp.

Robot TG rùng rùng chuyển động, sau đó uyển chuyển đưa cái thân to lớn của nó lách qua cánh cửa hẹp. Đèn pha của robot vẫn không mở lên dùng, mà sử dụng bộ cảm biến nhìn đêm để dò đường.

Bọn họ đi xuyên qua nhà bếp rộng lớn lờn nhòe đỏ. Dưới đất là một lớp sền sền, đặc kẹo màu nâu dày đến vài tấc. Palm nhấc chân lên, đôi giày của anh kêu nhoe nhoét.

- Xem này, lũ chuột ăn uống thật bẩn thỉu. Chúng sống trên đồng phân dày mấy tấc thế này sao? – Giọng anh đầy khinh bỉ.

- Không chỉ có phân chuột mắt đỏ thôi đâu. Các cậu xem nè! – Nami dùng bàn tay mang găng bốc lên một nắm những thứ nhão nhoét đó.

- Ừ xin đừng mang chúng đến gần tôi. – Con robot do Jackson điều khiển nhảy xa khỏi chỗ Nami.

- Trong đây còn có phân dơi, và một loài khác lớn hơn. Dựa vào kích thước của thứ này thì sinh vật đó chắc phải dài hơn một mét. – Nami không đếm xỉa đến thái độ của Jackson, nằng kết luận chính xác như một báo cáo khoa học.

- Dù đó là thứ chết tiệt gì thì chúng ta cũng sẽ tiêu diệt gọn nó. – Victor ồm ồm xen vào.

- Không cần! – Giọng Andy nghiêm khắc. – Nên nhớ, mục đích chính của chúng ta lần này là thu hồi Lecamirosa.

- Vâng thưa sếp! – Mọi người đồng loạt hô vang.

- Tiến lên phía trước thôi.

Cả đội lại tiếp tục lợi qua cái sàn đầy những thứ bần thủ đó.

Sau nhà bếp, thì họ tiến đến một kho hàng bỏ hoang rộng đến hàng ngàn thước vuông. Dấu vết phân chuột hiện rõ lên một con đường trong cái nhà kho rộng hoành tráng này.

- Khách sạn gì mà có nhà kho tầng hầm rộng đến cỡ này? – Adam trầm trồ.

- Dễ rộng bằng một cái nhà chứa máy bay! – Lenka thêm vào, đồng thời cô cảnh giác lia súng đi xung quanh.

Nơi đây tương đối trống trải, chỉ có một số thùng hàng nằm chổng chơ. Bọn họ có thể bị tấn công đột ngột bất cứ lúc nào.

- Sếp, coi nè! – Giọng Jackson vang lên. Anh đang dùng robot để khai ra mấy thùng hàng.

Cả đội HUNTERS chạy tới xem. Thùng hàng Jackson vừa mới khai ra chứa đầy một số lượng lớn những cây súng trường. Adam huyết sáo một tiếng. Anh cầm lên thử một khẩu súng, kéo chốt, lên đạn.

- Đây là AC 43, một khẩu súng cảnh vệ đời cũ. Đợt đầu xuất xưởng ra từ hồi năm 1018. Hoàn toàn mới cáu, chưa được sử dụng. Có lẽ từ hồi xuất xưởng vẫn chưa ra khỏi thùng hàng này. – Adam là người chuyên về kỹ thuật súng đạn của Sigma.

- Ô la la... - Palm kê thốt. – Loại khách sạn nghỉ dưỡng gì mà lại tàng trữ cả thùng hàng nóng thế kia nhỉ?

Tuy trước giờ vẫn có nhiều người nghi ngờ tập đoàn Thành Gia hoạt động mờ ám, nhưng không ai có chứng cứ. Hơn nữa với sức mạnh và tầm ảnh hưởng của mình, hầu như bất cứ tổ cáo nào về Thành Gia cũng đều chìm ngấm. Cuối cùng cũng khám phá ra số lượng súng đạn mà tập đoàn này chiếm giữ, quả là một phát hiện không bất ngờ nhưng khá chấn động.

- Sếp, chúng ta báo cáo việc này với cục an ninh nội địa chứ? – Victor e ngại hỏi.

- Không phải là công việc của bộ phận chúng ta. - Chỉ là vị sếp của họ không may may để ý đến điều này.

- Nhưng ở đây là cả một kiện hàng đầy súng. – Victor nói tiếp.

- Thiếu tá, anh đang là người tác nghiệp ở HUNTERS đấy! Nhớ rõ, nhiệm vụ của chúng ta là truy bắt ‘dị linh’, không phải điều tra tội phạm hình sự. Hơn nữa tập đoàn này còn có cả một đội quân trang riêng, anh nghĩ họ có thể tàng trữ bao nhiêu là vũ khí nữa. Kiện hàng này có là bao?

- Tôi đã hiểu rõ rồi sếp. - Victor ngoan ngoãn trả lời. Đúng vậy, nhiệm vụ của họ là bảo vệ dân thường trước các sinh vật huyền bí. Không phải là quân cảnh giải quyết an ninh quốc gia.

- Jackson, khai thử hết mấy thùng hàng kia coi. – Andy bình thản ra lệnh, thứ bây giờ bọn họ cần bổ sung chính là đạn dược chứ không phải súng ống.

Nhưng mấy thùng hàng còn lại chỉ chứa vài dụng cụ và thiết bị thi công. Hoàn toàn không có đạn dược bổ sung nào. Không quá thất vọng, họ bỏ qua đám hàng hoá, tiếp tục tiến về phía trước, lần theo dấu vết phân chuột rõ mồn một trên đường.

Cuối kho hàng, hiện ra trước mặt họ là một đồng đồ nát tan hoang. Dường như đã có một sự chấn động mạnh khiến mái trần khu vực này sụp xuống một khoảng tròn. Trước mặt họ là một đám hỗn độn trần, dầm, cột bằng bê tông. Xen lẫn trong đám xà bần đó là những khoảng hở do chuột đục khoét. Có lẽ sau khi khu vực này sụp đổ, bọn chuột mới khoét lỗ xuyên qua.

Andy mở màn hình dò đường. Khu vực họ đang đứng ở một vị trí trắng trên bản đồ. Nghĩa là khu kho hàng này hoàn toàn không có trong sơ đồ toà nhà do Siren cung cấp. Chỉ tiếc là bọn họ đang đứng sâu dưới lòng đất, tạm thời đã bị cắt đứt liên lạc với bên ngoài. Nếu không Andy đã gọi Siren, yêu cầu cung cấp ảnh chụp cắt lớp của vệ tinh về khu vực.

Nhìn những dấu vết chuột chạy, Andy tin chắc mình đã dò tìm đúng đường. Anh ra lệnh cho Jackson dùng robot dỡ đồng xà bần ra. Jackson hăng hái làm việc. Đến giờ phút này robot TG -0250TD mới được hoạt động đúng chức năng của mình.

Dù Jackson đã điều khiển robot rất khéo léo, mỗi bên cang của robot đều hoạt động chính xác như cánh tay người, thế nhưng cũng phải mất một giờ để dọn hết đồng đồ nát ra. Andy bước lại quan sát hiện trường. Tuy mái trần bê tông bị chấn động mạnh làm cho sụp xuống, nhưng khu vực xung quanh dường như không hề gì. “Một quả bom. Ai đó đã dùng bom để làm sụp mái trần”. Sau đó Andy nhìn xuống lỗ hổng trên sàn nhà, “Để che lấp cái hang này lại”.

Tám người của HUNTERS đứng xung quanh miệng hang ngo ngoe xuống. Đó là một cái lỗ rộng chừng hai thước, đào sâu xuống lòng đất. Xung quanh là những mảnh vỡ bê tông nham nhở, không giống như con người dùng máy móc cắt ra, vánh răng cưa giống như bị một thứ gì gặm nát vậy. Thậm chí trên mấy miếng bê tông, vẫn còn sót lại đồng chất dịch khô trong suốt.

Palm nuốt nước miếng đánh ực một cái. Anh chàng nước da ngăm đen có mái tóc bù xù như cây cọ lên tiếng.

- Dù là do con quái nào, nhưng bộ hàm cắn thủng cả bê tông như thế này thật đáng sợ.

Cả đội đồng loạt nhìn anh ta. Tuy quan sát hiện trường còn sót lại, ai cũng có thể đoán ra, nhưng vốn không ai muốn nói ra điều này. Mọi người đều là những chiến binh Sigma cấp A lão luyện, trong đầu họ hiện ra hàng loạt những sinh vật bóng đêm mà mình đã từng gặp gỡ. Bất cứ con vật nào cũng để lại ấn tượng khủng khiếp trong ký ức của họ. Cả bọn tự nhiên cũng không cảm được, nuốt nước miếng một cách khó khăn.

Andy vỗ vai Adam, làm anh chàng này choáng tỉnh.

- Adam, phát đạn cho mọi người. Hy vọng không ai phải dùng tới, chỉ là để trên người phòng thân thôi.

Ai nấy gật đầu hiểu rõ. Cảm thấy có đạn bên người phòng thân vẫn vững dạ hơn. Ai cũng là tinh anh trong ngành cảnh sát, từ lâu đã chuẩn bị tinh thần hy sinh vì nhiệm vụ. Nhưng dù có chết như thế nào, họ cũng quyết phải kéo theo vài con mồi. Không thể để những sinh vật bóng đêm thoát ra làm hại dân thường được.

Sau khi chuẩn bị vũ khí và tinh thần đầy đủ, bọn họ tiến xuống hang đào. Từ đây, nhiệm vụ của họ mới chính thức là cuộc chiến dưới lòng đất.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4

Ở trong lòng đất có một đường hầm được đào ngầm đội lên nền bê tông, rõ ràng không thể nào do con người tạo ra được. Vách hầm xung quanh không có dấu vết đào xới bằng cuốc xẻng mà cực kỳ phẳng và cứng chắc.

Hang đào sâu xuống đất có độ dốc khá lớn. Mặt đất nén chặt và ẩm ướt, tuy không có thanh găng và đà chống nhưng cũng không lo đường hầm bị sập. Dường như khu vực này thường xuyên có sinh vật di chuyển qua lại, khiến mặt đất bị nén chặt cứng như nền đá. Kích thước hang từ đầu không thay đổi, vẫn chỉ rộng khoảng hai mét. Đội HUNTERS di chuyển theo đội hình hàng dọc, với robot của Jackson đang chặn vật dẫn đầu. Theo cách tổ chức này, thì Jackson do được robot bảo vệ nên sẽ nhận hết nguy hiểm về phía mình. Hơn nữa, nếu có bất cứ sự kiện gì khiến nhóm HUNTERS phải rút lui, thì robot cũng sẽ không cần lối quay trở lại của bọn họ.

Đi được một khoảng năm chục mét, đường hầm hang đào bỗng nhiên xuất hiện đường rẽ cắt ngang. Andy di chuyển ngay phía sau robot, ra lệnh tiến thẳng vào đường hầm trước mặt. Dấu vết phân chuột tuy bản thủ, nhưng lại khá hữu dụng để lần theo. Cứ tiếp tục theo hướng chỉ dẫn rõ ràng đó, bọn họ gặp thêm được vài ngõ rẽ khác. Tất cả đường hầm đều có kích thước và hình dáng giống nhau, nếu không có bọn chuột, chắc họ đã sớm lạc trong mê cung trong lòng đất này.

Đang đi, Andy bỗng giơ bàn tay trái lên ra lệnh. Tất cả đều hiểu rõ, đứng im lại cảnh giác, giống tai nghe ngóng. Quả nhiên là có một âm thanh rất nhỏ. Một thứ tiếng rùng rùng truyền qua lớp đất đá từ khoảng cách khá xa. Âm thanh đó đang di chuyển, tốc độ rất nhanh và ngày càng thu hẹp khoảng cách với nhóm bọn họ. Đội HUNTERS căng người theo diễn biến của sự rung động, tiếng lên đạn vang lên cách cách trong đường hầm. Dù là thứ gì đang tiến đến, bọn họ cũng đã sẵn sàng chiến đấu.

Âm thanh rùng rùng vang vọng khắp đường hầm, trần hang bị chấn động rung rinh, rớt xuống vài mảnh đá. Bất chợt ầm một tiếng, vách hầm bên trái họ vỡ tung. Một khối đen lớn phóng ra khỏi chỗ vỡ kia, lao vào người robot, sau đó cuốn thẳng Jackson vào vách hầm đối diện.

Vết tích còn sót lại sau cuộc đột kích bất ngờ đó chính là một đường hầm cắt ngang đường hầm hiện hữu của bọn họ đang đi. Rõ ràng thứ vừa mới lao qua chính là tác giả của toàn bộ hệ thống hầm ngầm dưới mặt đất này.

- Đó là sâu đất! Tất cả mau đuổi theo!

Tiếng Andy vang rền trong thiết bị liên lạc. Bọn họ đang học tốc chạy đuổi theo con sâu đất vừa mới lòi theo Jackson. Andy vừa mới nổ súng bắn vào con sâu đất đó. Mùi hương thảo tràn ngập trong không gian.

Sâu đất là loài chuyên đục khoét dưới đất sinh sống. Nếu nó chỉ nhỏ bằng một con trùng thì vấn đề chẳng có gì đáng nói. Đằng này sâu đất thuộc loài sinh vật bóng đêm có kích thước khổng lồ, bề ngang có thể lên đến hai mét, bề dài có thể hơn mười mét. Thành thạo mới có báo cáo ghi nhận về loài sâu này. Mỗi lần chúng xuất hiện đều gây ra những trận lở đất, sụp núi kinh hoàng. Đây là sinh vật bóng đêm đe dọa sinh thái cấp độ A, nguy hiểm cấp C.

Không biết tại sao chúng xuất hiện, và chúng biến mất như thế nào. Trước giờ sâu đất chỉ được biết đến qua các báo cáo điều tra hiện trường của HUNTERS và một cái xác thối rữa, vụn vỡ được lưu trữ trong kho lạnh của SNH.

- Súng trường, lên! – Andy chạy chậm lại để Lenka và Nick vượt lên trước.

Hai người đang cầm súng trường có hỏa lực mạnh hơn súng của Andy. Cả hai bóp cò súng, hai tiếng lụp bụp vang lên, dường như vô dụng với lớp da dày của sâu đất.

- Cùng ngắm bắn vào một điểm! – Andy gợi ý.

Hai người đang vừa chạy vừa ngắm bắn, hơn nữa còn phải cùng ngắm vào một điểm, chỉ có người của Sigma A mới có khả năng làm được. Tiếng súng đồng loạt nổ, sau đó trên đuôi của sâu đất xuất hiện một vết lõm bốc khói. Quả nhiên cách này hiệu quả, hai viên đạn cùng nhắm vào một điểm làm tăng lực phá hoại lên gấp đôi. Cũng may con sâu đất này giờ chỉ lao đi trên một đường hầm thẳng, khiến việc nhắm bắn không khó khăn lắm.

Con sâu đất rít lên đau đớn, nó đột ngột quẹo sang một bên. Đường hầm cũng đột ngột ngoặt theo hướng đào của con sâu. Lenka và Nick vẫn kiên trì bám theo, sử dụng khả năng ẩn ý của hai người, khoét thêm vài lỗ đạn trên thân con sâu đất. Phía trước đầu của con sâu đất đột nhiên loé sáng. Đó là do Jackson đã sử dụng súng sốc điện. Tiếng con sâu rít lên đầy giận dữ và đau đớn. Đột nhiên đường hầm mở rộng ra. Đường hầm của con sâu dẫn ra một hang động khổng lồ tự nhiên trong lòng đất.

Con sâu đất bị trúng đòn sốc điện, điên cuồng lao ra khỏi đường hầm, rơi xuống vực sâu bên mép hang. Đồng đội trong nhóm HUNTERS hét lên kinh hoàng. Họ nhìn thấy bóng con Robot trắng cùng với con sâu đất rơi khỏi mép vực, lao xuống khoảng không đen thẫm bên dưới.

Victor chạy đến bên mép vực, đau buồn hét lên.

- Anh bạn lùn!

Chợt có tiếng sột soạt trong máy liên lạc.

- Ê, ông nói ai lùn hả?

Giọng nói của Jackson làm mọi người vô cùng mừng rỡ. Cứ tưởng cậu ta cùng với con robot rơi xuống vỡ tan tành dưới đáy hang rồi chứ.

- Cậu đang ở đâu? – Andy khẩn trương hỏi.

- Đang lơ lửng cách chỗ mọi người khoảng mấy mét thưa sếp. - Là ai chứ, Jackson thì luôn kính trọng Andy.

- May mà cậu nhảy ra khỏi con robot kịp đó anh bạn. – Victor ghen ngào nói.

Không ngờ một gã thô kệch như Victor lại là người dễ xúc động. Mọi người bật cười, kể cả Jackson đang đu lơ lửng bên dưới mép vực cũng cười. Anh ta nói.

- Sao cũng được, mau kéo tôi lên với gã khổng lồ kia!

Vừa trải qua một tình huống nguy hiểm như thế, đã khiến tình bạn của bọn họ càng trở nên sâu sắc.

Trong khi mọi người hợp lực thả dây xuống kéo Jackson lên thì Andy cẩn thận quan sát xung quanh. Bọn họ đang đứng bên vách đá của một hang động khổng lồ. Đây là một hang đá thiên nhiên có sẵn trong lòng núi. Trần hang cao lồng lộng đến vài trăm mét, bên dưới còn sâu hơn mấy chục mét. Xung quanh vách hang có lỗ chỗ đường hầm do sâu đất đào ra giống như chỗ bọn họ đang đứng. Một trong những đường hầm đó phát ra ánh sáng mờ đục. Andy gỡ ngay cặp mắt kiếng nhìn đêm của mình ra, ngay lập tức xung quanh chìm trong bóng tối. Tuy nhiên, trong bóng tối đó có một đốm sáng xanh dương lơ lờ.

“Cuối cùng cũng tìm được tổng tích của Lecamirosa rồi!”

Nami quay lại nhìn Andy sửng sò. Sau đó cô kéo tay Nick, Nick lại kéo xoay người Lenka. Sau đó cả bọn cùng sửng sốt nhìn Andy chăm chăm. Bọn họ đang đeo kính nhìn đêm, trong ánh sáng xanh của mắt kính, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy chân dung thực sự của sếp Andy. Chỉ có thể kết luận bằng một câu: “Đẹp trai siêu cấp!”

Giương mặt góc cạnh nam tính như một bức tượng điêu khắc, đôi mắt sáng rực rỡ với hàng lông mi dài cuốn hút, mái tóc cắt ngắn bằng phẳng lẳng từ. Chả hiểu sao, một nét đẹp như tranh vẽ như vậy mà luôn giấu mình sau cặp mắt kính đen.

Sau khi đã xác nhận nghi ngờ của mình, Andy đeo lại kính vào. Chợt có mấy tiếng oai oái la lên.

- Ôi đừng mà! Xin sếp...

Đó là tiếng của hai cô gái Nami và Lenka. Andy quay lại thấy toàn đội Sigma đang nhìn mình chăm chăm. Nami và Lenka đang nhủ thầm tiếc nuối, còn bọn Nick và Palm thì nhìn nhau cười cười. Sau khi nhiệm vụ này kết thúc, bọn họ có khối chuyện để kể cho đồng đội về sắc đẹp thần thoại của sếp.

Andy ngạc nhiên hỏi lại.

- Đừng cái gì?

- Họ muốn nói sắp khoan hãy mang kính nhìn đêm lại vội. – Victor thật thà giải thích giùm mấy cô gái.

- Việc đó thì có liên hệ gì với mọi người. – Andy đột nhiên lên giọng khiển trách mọi người.

“Không biết bọn họ có nhận ra được gì bất thường không?” Anh lo lắng.

- Không liên quan, tất nhiên là không liên quan rồi. – Mọi người đồng thanh chối bay biến.

Chỉ có Jackson đứng tức tối một bên không dám nói. Lúc này anh ta nhảy từ robot ra, không có mắt kính nhìn đêm. Đến khi được Adam đưa cho một cái thì Andy đã đeo mắt kính vào rồi. Jackson cũng muốn giống như mấy cô gái kia la lên “Sếp gỡ mắt kính ra một lần nữa đi!” Nhưng thấy mặt Andy nghiêm túc quá, anh ta đành đứng ngậm ngùi im lặng.

- Adam, lấy súng bắn lao móc ra, tôi muốn anh dựng một cầu treo qua vách hang động bên kia! – Giọng Andy dịu trở lại. – Ngay vị trí phát sáng đó.

Adam mở mắt kính nhìn đêm ra. Quả nhiên trong đêm tối đen như mực, có một điểm sáng nhờ nhờ màu xanh dương phát ra. Khi đeo kính nhìn đêm thấy không rõ lắm, nhưng dùng mắt thường thì rõ mồn một. “Hèn chi sếp suốt ngày đeo kính mát mà lần này cũng phải tháo ra.” Adam vác súng phóng lao lên, nhắm thẳng hướng sáng mà bắn tới.

Một tiếng bụp vang lên, móc lao phóng ra khỏi thân súng, vẽ một đường thẳng tắp trong không trung, sau đó xuyên nhẹ nhàng vào trong mặt đá. Khi xảy ra va chạm, móc gim trong thân lao bật mở, chốt chặt mũi lao ngập trong lớp đá cứng. Ở đầu dây bên này, Palm cũng cố định chặt dây cáp vào vách đá. Như vậy là cầu treo đã hoàn thành.

Do sợi cáp thiết kế để chịu tải trọng lớn, nên bản thân của nó cũng rất nặng. Đoạn giữa cáp võng xuống với biên độ lớn. Andy là người đu thử qua bên kia đầu tiên. Bởi vì đã mất robot nên không thể để Jackson dẫn đầu được nữa, đội hình phải sắp xếp lại.

Andy đeo vào một bộ móc ngang thắt lưng. Đầu móc bên kia là một bánh lăn cỡ nhỏ kèm theo động cơ. Vì độ chênh cao của hai đường hầm khác nhau. Khi đi họ có thể lợi dụng trọng lực để tuột xuống, nhưng khi quay lại thì phải phụ thuộc vào động cơ cỡ nhỏ này.

Một tiếng vút nhẹ, thân hình Andy trượt theo dây cáp qua cửa hang bên kia. Trong bóng đêm, nhìn thấy giống như một người đang bay ngang qua không trung. Tiếp theo sau là Lenka và Nick, rồi tới Nami và Jackson. Anh chàng Jackson này khi không có robo thì tự nhiên khác hẳn, lúc này luôn xung phong dẫn đầu, còn bây giờ tự nhiên trở nên nhát gan yếu nhót. Khi đu qua ngang dây tự nhiên bật la lên, giống như mấy người chơi trò chơi mạo hiểm trong công viên. Đến khi Adam, Palm và Victor trượt qua tới, cả bọn hề nhau trêu chọc anh ta.

Andy dẫn đầu đội HUNTERS tiến sâu vào đường hầm. Ánh sáng càng lúc càng trở nên tối. Cuối cùng, khung cảnh hang doi đã hiện ra trước mắt họ.

Đó là một hang động lớn khác, nhưng là một hang nhân tạo được đào bới để khai thác. Giữa hang là một hồ lõm tích đầy nước, đã sớm trở thành một cái ao tù đọng vũng. Xung quanh ao là những đường ray xe đẩy, thiết bị đào bới, cuộc xéng. Thậm chí còn có cả bàn chế biến, dây chuyền phân loại ... Đây là một công trường khai thác Lecamirosa đã bị bỏ hoang.

Dưới đáy hồ nước là một nguồn sáng xanh dương hắt lên. Cho thấy sự tồn tại của khối Lecamirosa cực lớn dưới đáy hồ.

Trên trần hang, hàng trăm cặp doi một cánh đang đung đưa lúc nhúc. Những con doi với đôi mắt phản chiếu ánh sáng xanh Lecamirose giống như bị thôi miên. Không hề để phòng khi có người xuất hiện.

Cả đội HUNTERS sững sờ nhìn khung cảnh. Số lượng doi một cánh nhiều khủng khiếp, lần đầu tiên họ thấy được. Nếu phải đối đầu với đám doi này, tỷ lệ chiến thắng của họ gần như bằng không. Nhìn ánh sáng xanh lung linh dưới đáy hồ, Andy ước lượng kích thước của nó. Có lẽ nhiệm vụ thu hồi Lecamirosa của họ cũng thất bại rồi. Khối khoáng thạch dưới đáy hồ này ít nhất cũng to bằng một chiếc xe tải. Họ làm sao mà thu hồi được đây.

Andy nhàu mày suy nghĩ, tiêu diệt hết lũ doi thì ít có khả năng thành công. Nếu cứ để yên cho Lecamirosa thì chắc chắn sẽ còn thu hút thêm nhiều quái vật đến. Trên đường đi đến đây, họ đã chạm trán với khá nhiều loài sinh vật bóng đêm nguy hiểm rồi. Đây là nhiệm vụ đầu tiên mà họ chạm mặt nhiều loài đến như vậy. Ai biết được rằng còn bao nhiêu loài sẽ lại tập trung đến đây. Với số lượng doi này, cũng đủ tiêu diệt một quận trong đêm rồi. Nếu toàn bộ quái vật ở cái hang này tràn ra, thành phố Ngọc Trai trong một tuần sẽ bị tiêu diệt sạch.

- Palm, Adam. Lượng thuốc nổ chúng ta mang theo khoảng bao nhiêu? – Andy thì thầm qua máy truyền tin. – Có đủ làm nổ tung đám khoáng thạch dưới hồ kia không?

- Có lẽ là đủ! – Palm thì thào trả lời.

- Mọi người, tôi có một kế hoạch.

Kế hoạch Andy đưa ra khá là đơn giản. Tám người sẽ bố trí tám vị trí đặt bom xung quanh hang động. Hy vọng sẽ nổ sập hang đồng thời chôn Lecamirosa cùng lũ doi ở dưới này. Đây là kế hoạch táo bạo, bởi vì lượng thuốc nổ bọn họ đem theo có vẻ hơi khiêm tốn. Nếu không nổ sập được hang, ngược lại người bị tiêu diệt sẽ là bọn họ. Bởi vì một khi khối Lecamirosa kia có vấn đề gì, thì chắc chắn đám doi kia sẽ thức tỉnh. Bọn họ không có thời gian kịp để bố trí thêm lần nữa, cơ hội chỉ có một lần mà thôi.

- Nếu lũ doi thoát ra được, chúng ta sẽ không còn là thợ săn nữa, mà sẽ trở thành con mồi! – Andy kết luận.

Mọi người nghe qua kế hoạch táo bạo đó, không khỏi thấy quặn mạnh trong ruột, cảm giác nôn khan. Đúng là đám doi này đã trở nên điên cuồng hết

rồi. Lũ doi bọn họ đã chạm trán ở khách sạn bên trên đã cho thấy điều đó. Nhưng nếu chọn phương án rút êm lúc này, thì khó có cơ hội xuống đây lần thứ hai. Ai biết lúc nào bọn doi này vì đói mà tỉnh lại chứ. Khi chúng ra được bên ngoài chắc chắn sẽ trở thành mối đe dọa cho sự an toàn của cư dân toàn thành phố. Bọn họ là thợ săn, một khi đã tìm thấy hang ổ con mồi rồi thì không thể dễ dàng rút lui được.

Tám người chồng tay với nhau thể hiện quyết tâm cao độ. Họ hành động lần này là đặt cược hết cả tính mạng mình vào đó. Thợ săn bị biến thành con mồi, ai biết lũ doi điên đó sẽ tấn công họ như thế nào.

Cả đội đeo súng lên vai sau đó chia đều số bom mà mỗi người có thể cầm được. Bởi vì đám doi đông đúc nên bọn họ không thể đặt bom được đủ các vị trí xung quanh hang. đành chọn thêm biện pháp quăng cả mìn lựu đạn còn lại xuống hết dưới hồ.

Lựu đạn nổ đồng thời cũng làm cháy dây dẫn bom. Một chuỗi âm thanh nổ lớn tuần tự vang lên làm rung chuyển trần hang. Cuối cùng là khối thuốc nổ chính bùng phát, nước trong hồ bị nổ mạnh văng tung toé khắp nơi. Sức ép của vụ nổ khiến hang động âm âm sập xuống. Trong hang vang lên tiếng kêu thét thảm thiết của mấy con doi điên. Còn tám người nhóm HUNTERS bắt đầu cầm đầu bỏ chạy.

Trong lúc rối loạn rút lui, nhóm HUNTERS vẫn giữ đội hình chiến thuật ban đầu. Đầu tiên là cỗ xe hang nặng Victor chạy trước, Sau đó đến hai tay súng tự động Palm và Adam. Vì đã vứt bỏ thùng đồ lại, nên vận tốc rút lui của họ được nâng lên rõ ràng. Jackson và Nami rõ ràng không phải là người của nhóm Sigma nên không thể trông cậy vào khả năng chiến đấu của họ. Andy, Lenka và Nick chạy cuối cùng, bắn yểm trợ cho cả nhóm rút lui.

Khả năng sát thương của súng trường khá lớn, mỗi phát đạn đều làm nổ tung cả một cặp doi. Thế nhưng tốc độ lên đạn của súng trường khá thấp, nên số lượng doi bị tiêu diệt không thấm đâu vào số lượng bọn chúng tràn lên. Từng nhát súng riêng lẻ của Andy nhờ vào khả năng trừ tà của hương Rosemary phần nào cũng chặn được đợt tiến công của bọn doi. Họ thuận lợi chạy được tới đầu cầu dây.

Từ đây mới bắt đầu giai đoạn nguy hiểm nhất của kế hoạch. Phải băng qua hang đá tự nhiên lớn, nơi bọn doi phát huy khả năng bay lượn của chúng, còn con người thì gặp bất lợi vô cùng. Victor băng qua dây cáp treo trước. Để mặc cho động cơ kéo chạy dọc dây cáp, hai tay Victor cầm khẩu shotgun bắn vào mấy cặp doi vừa mon men bò ra khỏi miệng hang. Khi Adam và Palm vừa vượt qua được chặng dây cáp, thì cũng là lúc bọn doi đã tràn ra bay tràn ngập trong lòng hang rộng lớn. Một bờ dây bên này có Lenka và Nick bắn tia đám doi bay đầy hang, một bờ dây bên kia có Adam, Palm và Nick bắn yểm hộ. Nami và Jackson cũng thuận lợi vượt qua được.

- Xin mời, lady first! – Nick mỉm cười nhường chỗ cho Lenka đi trước.

Vị trí bắn tia bị khuyết đi một, bây giờ chỉ còn Nick và Andy ở lại chống trả với bọn doi bay ra. Andy bắn một tay còn tay kia thay đạn cho khẩu súng còn lại. Cạnh, chỉ còn lại một băng đạn duy nhất.

- Nick! Mau qua đây đi! – Andy hét lên.

- Ok thôi sắp.

Nick tung mình vào khoảng không mênh mông cho động cơ kéo anh về phía bờ. Andy vẫn quay mặt về phía hang, bắn chính xác từng cặp, từng cặp doi bay ra.

Bỗng có tiếng hét của Lenka.

- Không! Nick...

Tiếng gào thét làm Andy chỉ kịp liếc mắt nhìn lại một chút. Người đồng đội của anh đang bị hai cặp doi cấp bay lên trời. Sau đó là tiếng cơ thể người bị xé đôi thật rùng rợn. Đúng theo cách thức săn mồi của doi một cánh. Máu Nick văng tung toé khắp nơi giữa lưng chừng không. Lenka khủng hoảng hét lên. Sau đó cô bắn điên cuồng vào đám doi giữa bầu trời. Một cặp doi đang cầm một bên chân của Nick nổ tung.

- Victor, ngăn Lenka lại! Cô ta mất kiểm soát rồi.

Andy nói thầm vào hệ thống liên lạc. Lenka đang bắn điên cuồng, nhưng hầu hết là trật mục tiêu, hoàn toàn trái ngược với phong cách chậm rãi chắc chắn của cô. Bọn họ đang cạn kiệt đạn, hành động trả thù của Lenka chẳng khác nào tự sát.

Cạch, Andy bóp vào cò, súng rỗng không. Cả hai cây súng của anh đã đồng thời hết đạn. Andy không thể cầm cự với lũ doi nữa. Anh chạy về phía dây cáp. Móc bộ nối của mình vào dây và bật động cơ lên. Tiếng động cơ rù rù vang lên kéo Andy lên khỏi mặt đất, đi ngang qua khoảng không đặc nghẹt doi một cánh đang bay lượn.

Tiếng súng nổ bên tai Andy đi đùng. Đồng đội của anh đang bắn yểm trợ. Nhưng vì Andy đang di chuyển, cộng với đám doi bay loạn xạ làm bọn họ chỉ có thể bắn yểm trợ từ xa. Nếu gần hơn có thể bắn lạc đạn trúng Andy.

Andy cảm thấy một bên chân của mình đang bị nắm chặt. Một cặp doi một cánh bầu chặt vào chân Andy, đau đớn lan truyền từ chân làm anh biết chân mình sắp sửa trật khớp rồi. Andy vùng vẫy mạnh nhưng cặp doi không hề buông lỏng tí nào. Một cặp doi khác đang lượn lại, nhắm vào chân kia của Andy. Nếu bị thêm cặp này bắt được, số phận của Andy sẽ không khác gì Nick.

Andy giơ chân có cặp doi đang bầu chặt đá thẳng vào cặp doi đang lượn tới. Đám doi rít lên kêu ầm ỹ, bắt đầu tấn công phía trên đầu của Andy. Anh co chân lên, rút con dao nhà binh giắt sẵn trong giày, cứa một ngát ngọt ngào qua đầu hai con doi đang bầu vào chân mình. Máu doi tanh rình bắn vào chân Andy, sau đó là cảm giác cái bầu như gong kèn của cặp doi lỏng ra. Hai cái xác doi rơi thẳng xuống đáy hang sâu thẳm thẳm.

Trên người Andy có dính máu doi, nên kích thích bọn doi còn lại lao vào tấn công dữ dội. Chúng cào cấu mổ rĩa làm mặt Andy chẳng mấy chốc tươm

đầy máu tươi. Andy tuyệt vọng dùng con dao nhỏ vung loạn xạ. Thịnh thoảng cũng chém trúng vài con dơi khiến chúng rít lên dữ tợn, đồng thời buộc chúng giữ khoảng cách an toàn với mình.

Từ đầu dây cáp bên này qua đầu dây cáp bên kia chỉ có khoảng vài chục giây. Nhưng vài chục giây chiến đấu điên cuồng đó là vài chục giây dài nhất trong cuộc đời Andy.

Andy tiếp đất hơi loạn choạng, chân anh đã bị thương khi lữ dơi tấn công. Jackson tiếp lấy Andy, còn Adam thì thấy cho anh khẩu súng ngắn. Cả bọn lại tiếp tục rút chạy. Victor dẫn đầu cùng với Lenka chạy bên cạnh. Jackson và Andy chạy sau, còn tổ hợp ba người Nami, Palm và Adam bắn yểm hộ phía sau.

Vừa chạy khỏi hang động lớn cũng là lúc bọn họ nghe tiếng động đồ vỡ phía bên đầu hang bên kia. Đường hầm dẫn vào chỗ khối Lecamirosa từ từ sụp xuống. Trong con bụi mù mịt của đất đá, một cái bóng không lồ xuất hiện. Đó là một con dơi đen to lớn, hai đầu. Một biến dị khủng khiếp của tạo hoá. Chúng có khuôn mặt của quỷ dữ và sải cánh rộng hơn mười lăm mét. Một cặp dơi một cánh, hiếm hoi sinh ra đời đã dính chặt với nhau. Chúng là cặp dơi một cánh hùng mạnh nhất, vua của loài dơi một cánh.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 5

Cặp dơi ăn ý Palm và Adam điên cuồng vãi đạn vào con dơi chúa mới xuất hiện. Nhưng dường như độ sát thương thấp của của súng tự động không hề hấn gì với cặp dơi. Nó đập đập đôi cánh da rách rưới, hung hăng lao thẳng về phía cửa đường hầm.

Ầm một tiếng, đường hầm chấn động. Con dơi quá lớn nên không thể tiến được vào trong được, nó ụp sập một phần cửa hầm rồi đập cánh bên ngoài đập giết dữ. Đội HUNTERS mau chóng tháo chạy. Bắn đạn cuối cùng của của Adam và Palm cũng cạn kiệt. Jackson và Nami thay họ chạy phía sau yểm trợ. Phía trước súng trường của Lenka và shotgun của Victor và vẫn thay phiên nhau nổ, hùng hổ hạ gục bất cứ con dơi nào cản đường.

Bọn họ đã chạy thoát khỏi đường hầm dưới lòng đất, tiến vào nhà kho rộng lớn dưới tầng hầm. Xoẹt một tiếng, đột nhiên Palm đang chạy té ngã. Trên bắp chân anh xuất hiện một vết cắt dài. Một vài ánh chớp loé lên rồi vụt tắt xung quanh bọn họ. Phía sau là bọn dơi đang truy đuổi, bây giờ họ còn đụng đầu một con chồn đuôi kiếm.

Adam và Palm rút súng ngắn ra cảnh giác. Lại một ánh chớp khác loé lên, Adam bắn ngay vào chỗ đó, nhưng tốc độ con chồn nhanh quá, cuối cùng phát đạn đã đi trật mục tiêu.

Loài chồn đuôi kiếm này là loại có tốc độ thuộc hàng nhanh nhất trong lớp sinh vật bóng tối. Ban đầu, khi Andy xuống tầng hầm, anh đang đứng trong hố thanh máy nên con chồn chỉ có thể tấn công trực diện. Andy may mắn đã hạ được nó ngay phát súng đầu tiên. Bây giờ cả bọn đang đứng giữa nhà kho rộng lớn không có gì che chắn. Trở thành mục tiêu hấp dẫn cho bọn chồn đuôi kiếm tấn công. Xoẹt một tiếng, Adam bị con chồn cắt trúng vào tay. Tiếp theo là Lenka bị chém trúng vào sau lưng.

Đám dơi một cánh điên cuồng đã bắt đầu bay đầy trần nhà kho. Phía dưới tầng hầm là tiếng động ầm ầm khủng khiếp của con dơi chúa to lớn đang cố gắng chui lên. Ánh chớp loé của con chồn đuôi kiếm thoát ần thoát hiện sau lưng họ.

Palm bị một cặp dơi tấn công. Bọn chúng lôi anh ra xa khỏi đội HUNTERS, chỉ còn một chút nữa là lọt khỏi tầm quan sát của mắt kính nhìn đêm. Adam đuổi theo. Bọn họ là một cặp đồng đội thân thiết rất ăn ý nhau. Andy chưa kịp thét kêu Adam lại thì anh ta đã té ngã. Trên bắp chân Adam xuất hiện một vết máu dài do bị con chồn đuôi kiếm cắt trúng.

Bọn họ hiện đang lâm vào cảnh bốn bề bị bao vây. Andy phá bỏ đội hình, chạy về phía Palm bị lôi đi. Anh tuyệt vọng tìm kiếm xung quanh nhưng Palm đã bị kéo đi xa khỏi tầm nhìn của mắt kính rồi. Tiếng kêu rít xung quanh của đám dơi khát máu, tiếng súng bắn đi đùng đùng của đội HUNTERS, tiếng la hét vang vọng khắp bốn vách của nhà kho, tiếng ầm ầm của con dơi chúa dưới đường hầm, tất cả tạo thành một mớ hỗn tạp khiến Andy không thể xác định vị trí của Palm được nữa. Andy dần mất hết hy vọng.

Chợt có một đốm ánh sáng từ trên trần nhà chìm xuống. Andy mừng rỡ nhận ra hồn ma của cô gái bị giết trong công viên, chẳng hiểu bằng cách nào đã thoát khỏi đám ma ờn ào trong khách sạn. Cô ta mừng rỡ vẫy vẫy với Andy rồi chỉ vào Palm đang nằm dưới đất. Cặp dơi đã tách riêng ra và nắm hai bên chân của Palm. Andy mỉm cười với cô gái, rồi anh bóp cò súng nhắm bắn. Hai tiếng đoàng đoàng chát chúa vang lên và hai con dơi đổ ập xuống. Palm ngơ ngàng ngồi dậy, chụp lấy súng và dựa sát vào tường. Với tầm quan sát của kính nhìn đêm, Palm không thể thấy Andy được.

Hồn ma cô gái mỉm cười rạng rỡ sung sướng. Sau đó ánh sáng ma trơi của cô rực sáng lên. Cô vẫy chào tạm biệt với Andy, trước khi tan ra thành muôn ngàn ánh sáng bay vút lên trời. Andy mỉm cười. Thì ra cặp dơi anh vừa hạ chính là cặp dơi đã giết chết cô gái. Sau khi lấy lại được mảnh linh hồn thất lạc của mình, cô gái đã siêu thoát. Thật sự đó là một khoảnh khắc đẹp lung linh, Andy cảm thấy mình may mắn và có được một đôi mắt thấy được cảnh

tượng đó.

Giúp đỡ một hồn ma siêu thoát, ít nhất sự tồn tại của anh đã giúp ích cho người khác, chứ không phải sinh ra là ác quỷ hại người.

- Rút lui về phía thang máy! – Andy hét lên trong bộ đàm.

Cả nhóm HUNTERS nhận được lệnh ngay lập tức lao về phía cửa kho. Cả Palm cũng càn nhấc chạy về phía cửa. Bọn họ bị truy đuổi, vừa chạy vừa bắn, nên đã đạt đến giới hạn thể lực của bản thân. Các tay súng sigma càng lúc càng bắn không còn chuẩn nữa.

Nami đang chạy thì khụy xuống, cô là nạn nhân tiếp theo của chồn đuôi kiếm. Andy chạy về phía Nami đỡ cô dậy. Một chớp sáng loé lên lao về phía hai người, Andy rút cây dao nhỏ ra đỡ. Tiếng kim loại va chạm vào nhau kheng một tiếng. Không chỉ Nami, mà cả bản thân Andy cũng ngạc nhiên về phản xạ thần tốc của mình. Không ngờ rằng tốc độ rút dao của anh cũng nhanh ngang ngửa chồn đuôi kiếm. Con chồn đang tấn công thì bị chặn, tuy khá bất ngờ nhưng lại nhanh chóng chạy vút ra xa, ẩn mình trong bóng tối.

Có thêm vài hồn ma nữa kéo xuống nhìn cuộc đụng độ giữa HUNTERS và lũ doi. Thành thạo có một cặp doi bắn hạ thì đám hồn ma vỗ tay hoan hô thích thú, còn vài con thì siêu thoát bay lên trời. Lũ ma càng kéo đến đông hơn thì Andy càng thấy khu vực nhà kho sáng rực. Chẳng mấy chốc anh đã có thể nhìn được toàn bộ tình huống xung quanh.

Lũ doi còn đông hơn Andy tưởng. Dưới tầm nhìn của chiếc kính nhìn đêm chỉ có thể quan sát được một nửa trong số chúng. Lũ doi đang bay đen kịt trên trần nhà kho. Andy cảm thấy tuyệt vọng.

Tiếng rạn vỡ ầm ầm của nền bê tông, và sau đó là hình hài khủng khiếp của con doi chứa đội lên từ dưới đường hầm. Sau mấy chục phút vất vả đào bới, cuối cùng nó cũng đã đuổi kịp bọn thợ săn. Từ bây giờ họ sẽ sở hữu thành con mồi của nó.

Andy, Nami và Palm là những người cuối cùng lao qua cánh cửa nhà bếp. Sau khi họ thoát khỏi nhà kho, Adam và Victor ngay lập tức đóng ập cánh cửa lại, dùng một cây chổi bếp cài ngang qua chốt. Bọn doi lao vào cánh cửa ầm ầm. Xem ra cây chổi bếp cũng không thể chịu thêm được nữa. Đám hồn ma cũng kéo theo Andy vào khu bếp, bọn họ tiếc rẻ vì không được nhìn cảnh lũ doi bị giết thêm.

- Còn bao nhiêu đạn nữa? – Andy thở hổn hển nói.

Adam lắc đầu quầy quậy. Jackson cũng giơ một ngón tay lên, lúc này toàn bộ số pin của anh đã bị bỏ lại hang doi, bây giờ cây súng sức điện chỉ còn lại một phát. Victor ra hiệu hai viên đạn. Lenka còn lại sáu viên đạn. Nami lắc đầu. Palm còn ba viên. Andy kiểm tra cây súng ngắn của mình, chỉ còn hai viên. Đạn được của họ đã đến hồi cạn kiệt.

Tiếng vỗ cánh rầm rầm của con doi chứa bên ngoài nhà kho. Tiếng rít của kim loại khi mấy con doi một cánh cào lên cánh cửa bếp. Chưa bao giờ đội HUNTERS rơi vào cảnh tuyệt vọng đến như vậy. Toàn bộ tính mạng của họ đang được bảo vệ cách vách chỉ bằng một cây chổi bếp.

Sếp Andy nhìn xung quanh đánh giá tình hình. Toàn bộ đội đều bị thương do đụng độ với con chồn đuôi kiếm. Khả năng di chuyển tháo chạy thoát khỏi đám doi chỉ là con số không. Đạn được để họ tự kết liễu mình thì con đủ, chứ để chiến đấu thì không thể nào.

“Tình cảnh thật tồi tệ và tuyệt vọng”

Andy đảo mắt nhìn quanh một lần nữa, “Nghĩ đi, suy nghĩ đi. Nhất định có một phương án nào đó”. Đám ma kéo theo vào nhà bếp ngày một đông, chúng ngóng chờ Andy một cách đầy áp lực.

“Nhà bếp đã sáng bừng lên rồi! Quan sát, đánh giá, đưa ra phương án!” Andy tự lẩm bẩm với chính mình. Sáng suốt, bình tĩnh, phân tích nhanh nhạy chính là các tiêu chuẩn của người chỉ huy thuộc Head.

“Nhà bếp thì có được thứ gì để làm vũ khí chứ? Dụng cụ làm bếp à? Không đủ!” Hàng loạt phương án nhảy ra trong đầu Andy tích tắc.

Chợt Andy thấy được một bóng ma lơ lửng đứng nhìn cái bàn bếp chằm chằm. Dĩ nhiên đó là hồn ma của một người đầu bếp. Ông ta vẫn còn đang mặc bộ đồ trắng của bếp trưởng như khi làm việc. Bộ đồ trắng rách rưới dính đầy máu, lộ ra những mảng cơ bị xé toạc, bên trong là cơ quan nội tạng trông thật thê lương. Hồn ma vốn là thứ lưu giữ ý niệm cuối cùng của con người lúc còn sống. Bởi vậy hình ảnh tái hiện của mỗi bóng ma chính là khoảnh khắc cuối cùng của bản thân mà họ nhớ được. Khoảnh khắc cuối cùng trước khi chết, hồn ma người đầu bếp cảm nhận được mình đang bị ăn thịt. Ông ta nhìn cái bàn bếp với một thái độ chăm chú say mê, thèm thuồng được chạm vào, ý niệm cố chấp được tiếp tục làm việc hiện lên trên đôi mắt của hồn ma.

“Sẽ thật ngạc nhiên nếu đây không phải là nơi ông ta đã chết!” Andy nghĩ. Các hồn ma chết trong lúc làm việc, hay có công việc chưa hoàn thành thường hay có thái độ quyến luyến và cố chấp đến như vậy.

“Chết trong lúc làm việc, bị tấn công bất ngờ?” Sếp Andy chợt thấy được viễn cảnh đột ngột hiện lên trong đầu mình. “Con sâu đất không hiểu tại sao lại đào lỗ thông từ khu khai khoán chui đến khu vực nhà kho. Các sinh vật bóng đêm đột ngột tràn lên tấn công khách sạn. Có rất nhiều người bị giết chết. Đội cảnh vệ của khách sạn chống trả. Cho bom nổ sập miệng hố. Nhanh chóng sơ tán khách sạn. Chôn vùi luôn khách sạn. Ếm nhem toàn bộ thông tin.” Với các chứng cứ thu thập được, Andy dần dần phác họa lại quá trình sự việc.

Anh nhếch mép cười gằn. Nếu toàn bộ đều là sự cố thì bọn họ hẳn vẫn còn cơ hội thoát thân. Andy đứng dậy, đi đến gần khu vực bếp lò. Rất may đây là một gian bếp sử dụng công nghệ cũ, ngày nay toàn bộ hệ thống bếp hiện đại đều dùng kiểu lò điện từ. Anh vặn mở một bếp lò, hệ thống đánh lửa bị trục trặc, nhưng mùi khí ga thì cho thấy hệ thống cung cấp ga hoạt động rất tốt. Andy vặn mở tất cả các bếp, khí ga xì ra ngày một nhiều khiến cả đội HUNTERS ngồi cách xa đó cũng ngửi thấy.

Cả đội đều đang đeo mắt kính nhìn đêm, nhưng Andy biết bọn họ có lẽ đang trở mắt nhìn mình. Andy phát tay phải, bốn ngón tay khép chặt hướng ra phía cửa, ngón cái hơi cong. Đó là ký hiệu ‘chạy nhanh về phía trước’. Cả đội HUNTERS đang ngồi uể oải đột nhiên vùng chạy hết tốc lực cho phép. Thậm chí với thương tích đầy mình, bọn họ có vẻ chạy còn nhanh hơn lúc bị bọn doi truy đuổi. Bởi vì họ không chỉ hiểu ký hiệu tay của Andy, mà còn nhìn thấy được kế hoạch của anh.

“Làm việc với sếp Andy đúng là liều mạng!” Đội HUNTERS thầm nghĩ.

“Này Jackson, đưa cây súng sóc điện của cậu cho tôi!” Tiếng Andy sột soạt trong máy liên lạc của Jackson. Anh chàng đang hoảng, không kịp dừng lại, quăng luôn cây súng sóc điện của mình ra đằng sau lưng, rồi cầm đầu chạy tiếp.

Andy chụp lấy cây súng, cài chế độ bắn hẹn giờ rồi vứt ngay xuống sàn. Sau khi chạy ra khỏi gian bếp, Andy lại một lần nữa đóng cửa lại cẩn thận rồi dùng chôi chốt chặt cửa. Anh không muốn khí ga bị phân tán khắp nơi.

Trong căn phòng bếp, ga xì ra càng lúc càng nhiều. Nơi đây sắp sửa trở thành một lò thiêu cỡ lớn rồi.

Đội HUNTERS ra khỏi phòng bếp thì trở về lại khu vực thang máy lúc đầu. Cả đám nhanh nhẹn chui vào hết. Palm nhanh chóng móc cáp vào người Nami để máy trục kéo cô nâng lên trước. Thế nhưng Andy vừa chạy tới liền ngăn lại.

- Bây giờ lên trên thì không kịp đâu. Vụ nổ sẽ làm sập ngay phần còn lại của toà nhà

- Vậy còn chúng ta thì sao? – Jackson đưa đôi mắt tuyệt vọng gào lên hỏi.

- Phần kết cấu bên trên có thể chịu không nổi. – Andy chỉ tay xuống dưới đất. – Nhưng kết cấu tầng hầm bên dưới có thể chịu được.

- Sếp, tầng hầm bên dưới là tầng hầm thứ ba rồi. – Palm nhắc nhở.

- Hơn nữa còn ngập đầy nước. – Adam tiếp lời.

- Tầng hầm thứ ba là bãi đậu xe, bơi nín thở chắc chỉ khoảng vài trăm mét sẽ ra ra tới cửa hầm. Đây là lối đi nhanh nhất để thoát ra ngoài. – Andy cười khuyến khích. – Nào, Victor và Adam, hai người xuống trước mở lối đi xuyên qua buồng thang máy đi.

Lời của Andy tuy nhẹ nhàng nhưng tất cả đều là hiệu lệnh. Victor và Adam ngoan ngoãn nhảy vào hố thang ngập đầy nước. Bên dưới nước là buồng thang máy bị rơi, bẹp dúm đó cản trở lối đi vào tầng hầm thứ ba.

Trong lúc chờ Victor và Adam trôi lên, phía bên cánh cửa bếp vang lên những tiếng động ầm ầm dữ dội. Cuối cùng lũ doi cũng đã phá tan cánh cửa ngăn phòng bếp và nhà kho, chỉ còn một cách cửa ngăn phòng bếp và khu thang máy là bọn chúng đuổi kịp được con mồi rồi.

Nami và Lenka nhìn cánh cửa mỏng manh rung lên sau mỗi cú động mạnh của lũ doi. Cả hai cô gái thấm run lên trong lòng.

Andy lướt nhìn đồng hồ đeo tay.

- Hết thời gian rồi, tất cả cùng nhảy xuống nước nào!

Lúc mọi người còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Andy đã giơ tay xô cả Jackson lẫn Palm xuống nước. Sau đó anh hai tay nắm chặt hai cô gái, rồi nhảy theo xuống luôn.

Trong căn phòng bếp tích tụ đầy khí ga, cây súng sóc điện bị Andy vứt lại đang chớp những ánh chớp đỏ. Nhịp chớp càng lúc càng nhanh, sau đó cây súng dừng lại. Cách một tiếng, phát sóc điện hẹn giờ bị bật lên, một tia lửa điện phóng ra ngoài không gian chứa đầy khí ga. Làn bùng cháy lên một vụ nổ trong căn phòng bếp.

Lửa lan tràn thiêu cháy toàn bộ đám doi đã vào phòng. Áp lực của vụ nổ làm bật tung cánh cửa thép ngăn với khu thang máy. Hoi lửa tràn ra khắp nơi, thiêu rụi mọi thứ có trong khu vực. Sau đó ánh lửa phụt ra theo lối thang máy để thoát ra bên trên.

Ở dưới đáy nước nhìn lên, Lenka có thể thấy lửa đang cháy rùng rục trên mặt nước. Vị trí mà mới tích tắc trước đây mà cả bọn còn đang đứng. Cô nàng lại quay qua nhìn Andy đang lui cui hóp sức cùng Victor và Adam đẩy bật miếng thép dùm đó từng là trần thang máy ra. Đó là trở ngại cuối cùng ngăn bọn họ thoát ra ngoài. Bên trên lửa đang cháy lớn, đồng thời dư chấn từ vụ nổ sắp làm sập công trình xuống đây rồi. Bọn họ đã không còn lối để quay lại. Tiến về phía trước chính là cách duy nhất.

Vùng nước trong hố thang máy chật kín người đang dần nóng lên do tác động của vụ nổ. Khí ga bị xì ra vẫn tiếp tục cháy bên trên khiến nhiệt độ nước như muốn sôi lên. Cả năm người đàn ông hóp sức vịn miếng thép vỡ của thang máy để mở ra lối thoát. Thế nhưng do đang ở dưới nước nên sức mạnh của bọn họ bị hạn chế nhiều.

Miếng thép bị vịn đến mức tối đa cũng chỉ là một khe hẹp đủ cho dáng người nhỏ nhắn như Jackson chui qua. Andy dùng tay ra lệnh (bởi vì đang ở dưới nước nên thiết bị liên lạc của họ gần như vô dụng). Jackson gật đầu cầm lấy khẩu Shotgun của Victor chui qua chỗ lỗ hẹp. Một phát, hai phát đạn khiến tấm thép biến dạng mạnh. Tiếp theo là tiếng đập rầm rập từ phía bên kia.

Cú đập cuối cùng của Jackson khiến tấm thép lỏng ra. Victor và Andy ngay lập tức nhào tới bật tấm thép ra. Quả nhiên chỉ có thể phá được tấm thép

này từ phía bên kia. Mọi người, thậm chí cả bản thân của Jackson cũng phải thầm biết ơn vì thân hình nhỏ bé của anh ta. Đội HUNTERS lần lượt chui mình qua lỗ hổng vừa mới phá. Dòng nước phía bên này quả nhiên mát lạnh, khác hẳn khu vực hồ thang đang bị nấu sôi bên kia.

Cả nhóm trôi lên, tranh thủ không khí tích tụ còn sót lại từ trên mái trần. Các thanh dầm đỡ sàn bê tông giao nhau vô tình tạo thành một không gian gian kín úp ngược, sau khi nước tràn vào thì không khí vẫn còn được lưu giữ ở những ô sàn này. Mọi người thở hổn hển sau một thời gian lặn sâu và vận động kịch liệt.

Andy đưa tay lên cao để kiểm tra máy tính cá nhân đeo trên đó. Dĩ nhiên chiếc máy này chế tạo không thấm nước, bản đồ khu tầng hầm hiện ra. Andy căng mắt dò tìm một lối ra. Tầng hầm này chỉ dành để đậu xe, có một lối ra ở phía đông nam. Đây là lối ra vào của những xe chờ hàng cỡ lớn, theo tính toán của Andy lối ra lớn như vậy chắc chắn khó mà bị vùi lấp.

Phía bên trên đầu họ, sàn bê tông đang truyền tới những tiếng động rền rĩ. Có phải chăng các vụ nổ đang vẫn còn liên tiếp diễn ra? Kết cấu của toà nhà có vẻ không thể chịu đựng được những chấn động lớn cỡ này. Họ phải nhanh chóng thoát thân, trước khi toà nhà sập hẳn hoàn toàn. Thời gian thoát thân của họ chỉ có thể được tính bằng giây.

- Ba trăm năm chục mét, hướng đông nam. Chỉ với một hơi lặn duy nhất, hết tốc lực nhé các chiến hữu! – Andy bắt chọt nhẹ răng cười.

Trong giờ phút sinh tử nguy hiểm, thái độ của người chỉ huy sẽ quyết định hết sĩ khí của toàn đội. Nhìn nụ cười của Andy, cả đội HUNTERS cũng bắt giác không thể nhịn được cười theo. Một bầu không khí hoà nhã, tự tin lan truyền trong cả đội. Bọn họ tin rằng chỉ cần sếp Andy vẫn còn cười, thì nhất định họ sẽ không sao.

Hít thở sâu và đều, cuối cùng hợp một ngum lớn không khí, xoay mình lặn xuống. Người của HUNTERS thực hành theo đúng các quy trình của khoá lặn chuyên nghiệp. Họ vẫn còn đeo mặt nạ phòng hơi độc, mà lúc này chức năng của nó là mặt nạ lặn. Tuy không còn hỗ trợ hít thở nhưng trên mặt nạ có trang bị đèn chiếu sáng, nhờ vậy bọn họ có thể lặn không đồng nước đen tăm tối.

Andy bơi dẫn đầu. Tuy đã ra lệnh di chuyển hết tốc lực nhưng anh vẫn chỉ duy trì tốc độ bơi trung bình. Phía sau anh là những đồng đội đang bị thương, anh biết với sức họ trong lúc này chắc chắn không thể theo kịp mình.

Victor đang bơi sau cùng. Vết thương trên bả vai tuy không ảnh hưởng nhiều đến việc di chuyển trên cạn, nhưng nếu là bơi dưới nước thì là cả một cực hình. Dần dần anh chàng to xác này đang bị tuột lại phía sau. Trong làn nước tối đen có thể Victor không nhận ra, nhưng máu anh đang thấm ra ngoài lớp băng gạc, loang ra trong làn nước. Mùi tanh của máu nhanh chóng lan ra xa, đánh thức một vài cái mũi nhạy cảm đang ở gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6

Đang bơi dẫn đầu phía trước, Andy chợt có một dự cảm không hay. Đây gọi là gì? Linh tính? Giác quan thứ sáu? Dù tên gọi là gì đi chăng nữa, thì nó cũng đang báo cho anh biết có một mối nguy hiểm đang đến gần. Một lần nữa Andy phải dừng lại, anh nhìn thấy những ánh đèn pha loang loáng của đám người kiệt lực đang cố gắng vùng vẫy bơi. Phía đằng sau họ là làn nước đen kịt mang đầy vẻ đe dọa.

“Không phải là lại có thứ gì ở dưới này nữa chứ?” Andy nhíu mày suy nghĩ. Trong cuộc đời binh nghiệp của mình, Andy chưa bao giờ đối đầu quá ba loại sinh vật bóng đêm trong cùng một nhiệm vụ. “Đêm nay đã ngoại lệ, chạm mặt bốn loài rồi. Thật không mong muốn còn gặp phải loài thứ năm.”

Ánh đèn trên mặt nạ của Andy soi rõ vết máu thấm ra từ những vết thương của đồng đội. Mùi máu tanh đang lan tràn ra khắp vùng nước xung quanh họ. Trong bụng Andy quặng lên một nỗi kinh hãi. Mùi máu tanh chính là liều thuốc kích thích, bất cứ loài sinh vật bóng đêm nào cũng phải nổi điên lên vì nó. Đó là dấu hiệu dẫn đến một con mồi đang bị thương. Mà bản năng của tất cả các loài sinh vật nguy hiểm chính là săn mồi.

Andy xoay đầu ngó vùng ánh sáng loang loáng đằng trước, họ chỉ còn cách lối ra một trăm mét nữa thôi. Rất bất đắc dĩ, Andy giơ bàn tay trái ra hiệu ‘bất động’, các thành viên khác trong đội tuy hơi khó hiểu, nhưng họ được đào tạo phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh cấp trên.

Mọi nười đang bơi bỗng cứng đờ lại hết, tuân thủ tuyệt đối hiệu lệnh ‘bất động’ của chỉ huy. Theo đúng quy luật của tự nhiên, khi họ không bơi nữa thì cơ thể tự động nổi lên, rất may phía trên đầu họ là một ô trần chứa đầy không khí. Cả bọn giữ thân người đứng thẳng, chỉ nổi phần đầu lên hít thở. Tuy nhiên vì có lệnh bất động, nên cả việc hít thở bọn họ cũng không dám. Chỉ sử dụng một kỹ thuật gọi là ‘quy tức’, chậm chậm thở ra rồi chậm chậm hít vào, chậm đến nỗi ngay cả người xung quanh cũng không thể nhận ra bọn họ đang hít thở.

Lenka lảo liên đôi mắt nhìn Nami như muốn hỏi, “Sếp chúng ta lại lên con gì đây, rõ ràng là gần đến lối ra rồi sao còn dừng lại?”

Nami đánh vòng tròn mắt nhìn về phía Andy, “Nhìn bộ dáng căng thẳng đó đi, chắc chắn là có chuyện rồi!”

Bọn họ cùng Andy căng thẳng giữ nguyên tình trạng ‘bất động’ trong khoảng vài phút. Toàn bộ ánh đèn trên mặt nạ chiếu xuống làn nước đen mù phía dưới chân.

Trong lòng Andy luôn thầm cầu mong, “Hy vọng là mình quá đa nghi!”

Nhưng trời cao thật phụ lòng anh. Bẩm sinh Andy đã có khả năng đặc biệt nhìn thấy được ma quỷ, hơn nữa cảm giác cũng linh mãnh hơn người bình thường. Các mối nguy hiểm mà Andy cảm nhận được, chưa sai lệch bao giờ.

Bên dưới làn nước u ám, có một bóng đen đầy đe dọa lặng lẽ bơi qua. Dưới ánh đèn pha nhỏ trên mỗi mặt nạ, tuy không rõ ràng nhưng cũng đủ cho mọi người nhận ra thân hình to lớn như chiếc xe hơi của nó. Đó là một con Long Vương, sinh vật nguy hiểm cấp S.

Adam không khỏi hốt hoảng hít nhẹ một cái. Tuy chỉ là một chuyển động nhẹ nhưng cũng làm con cá đang bơi bất chợt quay lại. Mặc dù nó không có mắt để nhìn, nhưng bộ da lại vô cùng tinh nhạy với những chuyển động trong nước. Hơn nữa cái mũi thính của nó nhận ra được mùi máu tanh đầy kích thích quanh đây. Con mồi, không ngờ lại có nhiều con mồi đột ngột xuất hiện. Lúc này nó vẫn cảm nhận được chúng đang bơi trong nước, nhưng chẳng hiểu sao lúc này toàn bộ tín hiệu đều biến mất hết rồi.

Mùi máu thoang thoảng lan toả trong nước, con cá quỷ bơi qua bơi lại làm làn nước chuyển động, không thể nhận ra mùi máu bắt nguồn từ chỗ nào.

Jackson hoảng loạn nhìn con Long Vương bơi qua bơi lại bên dưới họ. “Tại sao nó lại xuất hiện ở nơi này chứ. Lẽ ra loài này chỉ có ở những vùng nước sâu tăm tối, nơi ánh mặt trời không thể rọi tới. Đây chỉ là một toà nhà cũ ngập nước, làm cách nào mà nó được đưa đến đây?”

Anh chàng trưng ra khuôn mặt rúm ró vì hoảng sợ. Jackson chỉ là một Raider, một tài xế lái xe. Tuy có nhiều khả năng đặc biệt, nhưng Raider chỉ có thể thể hiện bản lĩnh của mình với máy móc, xe cộ thôi. Không có phương tiện nào bên người, Jackson tự nhiên trở thành một thằng nhóc vô năng lực hoảng sợ.

Điều này không có gì đáng xấu hổ, bởi vì ngay cả những chiến binh của đội Sigma cũng đang trắng bệch vì sợ hãi. Đây là một con Long Vương cấp S, một tiểu đội Sigma cấp A cũng không thể làm gì được nó, chứ đừng nói gì chỉ có vài người bị thương và cạn kiệt đạn dược như bọn họ.

Theo quy định của tổ chức SNH, đối đầu được với sinh vật cấp S chỉ có những chiến binh ngôi sao. Bọn họ không hèn mà cùng nhìn về phía Andy, trên ngực trái của anh là ngôi sao bạc lấp lánh khắc chữ H bay bướm, thể hiện thân phận chiến binh cấp cao nhất. Bọn họ không biết lần làm nhiệm vụ này là xui xẻo hay may mắn, bởi vì ngay cả trong bộ chỉ huy Head cũng chỉ có rất ít người đạt được cấp ngôi sao.

“Thật may lần này chỉ huy là sếp Andy!” Bọn họ đành đưa ánh mắt chứa chan hy vọng vào con người đeo ngôi sao bạc đó.

Andy đang căng người quan sát sự chuyển động của con cá quỷ. Thân hình to lớn của một chiếc xe hơi của nó uyển chuyển bơi qua bơi lại trong làn nước tối. Cái miệng bành rộng lớn chồm răng nhọn rộng gần hai mét có thể dễ dàng săn được cả loài voi trên cạn. Thân hình u lùn đầy bướu độc, cộng thêm gai nhọn khiến nó trở thành một sinh vật xấu xí, kinh dị và vô cùng nguy hiểm.

Ô trần trên đầu họ chỉ tích được một chút xíu không khí, không thể dung chứa cả sáu người trong một thời gian dài. Thời gian cũng đang rượt đuổi bọn họ, toà nhà sau vụ nổ khí ga cũng không biết còn có thể trụ được bao lâu. Còn con Long Vương kia nữa, nó mà chưa bắt được mồi thì chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ đi. Đây đã là phút giây sinh tử, không thể không liều đánh cược một phen.

Andy đã bắt nhịp được chuyển động của con cá quỷ. Anh nhìn đồng đội xung quanh, mỉm cười trấn an bọn họ, sau đó chậm chậm thở ra hết lượng khí đang giữ trong phổi. Thân người Andy từ từ chìm vào làn nước sâu.

Cả đội kinh hoàng nhìn Andy chìm sâu xuống nước, nhẹ nhàng đáp xuống ngay trên lưng con cá quỷ. Long Vương giật nảy mình một cái, nó vừa chạm phải thứ gì. Nó cảm nhận được vảy lưng đang bị thứ gì đó bám chặt. Long Vương vùng vẫy thoát khỏi thứ đang bám chặt trên lưng.

Cuộc vật lộn kinh hoàng giữa Long Vương và sếp Andy, không có ai trong đội HUNTERS dám ở lại coi. Bởi vì trước đó bọn họ đã nhìn thấy bàn tay anh nắm chặt, ngón cái hơi cong lên. Bọn họ triệt để tuân thủ mệnh lệnh, ‘di chuyển nhanh về phía trước’.

Victor dám thề, trong cuộc đời mình gã chưa bao giờ bơi nhanh đến thế. Mặc dù đang bị thương, nhưng gã chắc chắn mình đã phá vỡ kỷ lục bơi tự do cấp quốc tế rồi. Cả bọn bò lóp ngóp trên con đường dốc ở lối ra vào của tầng hầm. Tránh mặt nước đen càng xa càng tốt. Bởi vì họ biết, Long Vương thậm chí còn có khả năng săn mồi ở gần bờ.

Jackson phì phò thở một nhọc. Không khí tràn vào xoa dịu lá phổi đau rát vì nhịn thở của anh ta. “Thật là một nhiệm vụ kinh hoàng!”

Nami nhìn mặt nước phẳng lặng đầy lo lắng. Cuộc chiến giữa người và cá ở bên dưới đã ra sao rồi? Màn đêm nhấn chìm tất cả vào trong bí ẩn, không một chút động tĩnh nào truyền lên mặt nước.

Victor và Adam là hai kẻ bình tĩnh nhất. Họ không giống mấy người kia, ngồi ngẩn ngơ nhìn mặt nước lo lắng. Victor giữ giữ máy liên lạc của mình, nó vang lên mấy tiếng sột soạt đầy hứa hẹn. Adam thậm chí còn dai sức hơn, anh giật khẩu súng của Lenka, khẩu còn sáu viên đạn, trực tiếp chạy đi tìm cứu viện.

Một tiếng nổ rung chuyển trên bầu trời, ánh sáng xanh vụt loé trên không khiến mọi người đều phải chú ý. Cả đội chạy ra khỏi đường hầm dốc, nhìn về phía vừa phát ra tiếng nổ. Lúc này đang khoảng bốn năm giờ sáng, phía chân trời le lói lên những tia sáng đỏ của lúc hừng đông.

Trên nền trời lấp lấp những tia sáng mảnh mai như tơ của lớp lưới điện từ, do thiết bị của Umbrella phát ra. Hình bóng con dơi chúa to lớn đen ngòm đang điên cuồng vẩy quạt cánh. Tiếng nổ lúc này chắc hẳn là do con dơi đang dự định vượt qua Umbrella tạo thành. Chắc bây giờ nó đã hiểu mình đang bị vấy bắt.

- Chết tiệt! Không ngờ vụ nổ không thể giết được nó, mà còn để nó thoát được ra ngoài. – Victor chắc lưỡi tiếc nuối.

- May mà ngay từ đầu sếp đã quyết định giăng lưới ở khu vực quanh đây, nếu không đã để nó bay thoát mất rồi! – Jackson lên tiếng.

- Tốt nhất là đội Raider tiêu diệt được nó trước khi tia sáng đầu tiên hiện lên! - Adam thêm vào.

Cả bọn nhìn bốn chiếc trực thăng quần đảo trên bầu trời, liên tục bắn ra những làn đạn rất rạt, hy vọng tiêu diệt được con dơi chúa trước khi trời sáng.

Có một lý do vì sao lại gọi những sinh vật này là sinh vật bóng đêm, bởi vì chúng chỉ tồn tại ở nơi không có ánh sáng mặt trời. Khi trời sáng, chúng sẽ biến mất. Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng sẽ chết, chỉ đơn giản là biến mất, không chút dấu vết. Sau đó, khi đêm tối về chúng sẽ xuất hiện trở lại. Nhưng chỉ có trời mới biết chúng sẽ lại xuất hiện ở chỗ nào. Vì vậy tốt nhất là vấy bắt chúng, hay đơn giản hơn là tiêu diệt chúng trước khi trời sáng.

Bộ phận khoa học của SNH vẫn đang nghiên cứu điều kỳ lạ này. Dường như tất cả các sinh vật bóng đêm đều có một liên hệ với các cánh cửa không gian. Cánh cửa này đơn giản chỉ khởi động khi có sự thay đổi đột ngột vận tốc phân tử do các hạt nhân ánh sáng mang lại. Khi không có ánh sáng, cánh cửa mở ra, sinh vật bóng đêm xuất hiện. Khi có ánh sáng, cánh cửa đóng lại, sinh vật bóng đêm bị lùi về chỗ vốn có của mình, chúng biến mất khỏi không gian chúng ta đang sống.

Chưa thể nghiên cứu sâu hơn về vấn đề này, bởi vì sự tồn tại của các không gian song song với nhau đã vượt quá khả năng nghiên cứu của nền khoa học hiện nay. Không gian chúng ta đang tồn tại và những không gian có sinh vật bóng đêm đang sống, phải chăng là hai trang giấy nằm kề nhau trong một quyển sách.

Bởi vậy SNH công nhận sự tồn tại của hồn ma, của quỷ dữ, của yêu tinh, của quái vật ... Vấn đề vì sao có người tin về truyền thuyết về chúng, có người lại phủ định hoàn toàn? Chỗ khác biệt là do mức độ cảm nhận hiện tượng siêu nhiên của mỗi người mà thôi. Ít nhất, con người cũng đã tìm ra bằng chứng về những sự tồn tại này. Đó là lý do tại sao HUNTERS ra đời. Không chỉ khắc phục hậu quả và hạn chế sự ảnh hưởng của sinh vật bóng đêm, HUNTERS còn là những người thu thập tư liệu nghiên cứu cho chính phủ, mà cụ thể ở đây là SNH.

Ra đời được hơn năm mươi năm, SNH đã cho ra đời những nghiên cứu sâu sắc về hầu hết những sinh vật bóng đêm có hình hài cụ thể. Thậm chí họ đã lập nên một danh sách phân loại chi tiết giúp HUNTERS thuận lợi trong làm việc. Hiện nay, tham vọng của SNH chính là bước qua nghiên cứu các sinh vật siêu hình, mà cụ thể là thứ gọi là phép thuật của các sinh vật bóng tối.

^ ^
—

Một tiếng hét lớn khiến mấy người đang ngẩn ngơ nhìn trận không chiến trên bầu trời phải sức mình quay lại.

- Mau tới giúp! – Nami hét lên.

Bên trong đường hầm dốc, Nami đang đứng trong làn nước ngập tới eo, cố gắng kéo dây một người toàn thân mặc áo khoát dài màu đen.

Victor và Adam dẫn đầu chạy xuống, phụ giúp Nami kéo Andy ra khỏi nước. Nhìn tình trạng của Andy, thì có lẽ anh ta đã bất tỉnh rồi.

Họ khiêng Andy ra xa khỏi mép nước, rồi đặt anh trên nền sàn khô ráo. Nami tháo mặt nạ của Andy ra, quả nhiên anh đã bất tỉnh. Gương mặt thanh tú nhắm nghiền như đang trong giấc ngủ say sưa. Nami nhanh chóng kiểm tra sơ bộ Andy. Mạch vẫn đập bình thường, nhịp thở chậm và nhẹ, sườn bên trái đoạn số ba bị gãy. Mà nặng nhất có lẽ là cánh tay phải, toàn bộ lỗ loét lột hết cả da, cứ như bị nhúng vào acid.

- Do những bướu độc trên lưng của Long Vương. – Nami nhăn nhó chẩn đoán.

- Đã gọi cứu viện rồi! – Victor thông báo trấn an mọi người.

Lenka nhìn bàn tay phải vẫn còn đang nắm chặt cây dao găm của Andy.

- Cái này... không phải là sếp một mình đối đầu với Long Vương chỉ bằng vào con dao nhỏ này chứ!

Mọi người bàng hoàng đồng loạt nhìn Andy. Sếp thoát ra được, dĩ nhiên là đã chiến thắng Long Vương trong trận giằng co lúc này rồi. Đó là sinh vật cấp S đó nha, chỉ dựa vào một con dao nhỏ mà có thể thắng được, thì chính xác phải là quái vật phương nào?

Nhìn người đàn ông đang nhắm nghiền đôi mắt hôn mê, cả nhóm phải công nhận gương mặt Andy đẹp như một bức tượng thần bằng bạch ngọc. Mọi người cùng gật gù đồng ý, “Sếp Andy không có chút gì giống quái vật hết!”

Một tiếng va chạm lớn làm rung rinh trần đường hầm. “Đã tới lúc rồi!”

Adam nhanh nhẹn giúp Victor xốc Andy lên vai, sau đó cả bọn chạy trốn ra khỏi toà nhà. Công trình cũ kỹ đó cuối cùng cũng đã không thể chống chọi được nữa, bắt đầu nứt vỡ rồi ầm ầm đổ xuống. Tuy đã thoát khỏi toà nhà, nhưng đội HUNTERS vẫn không vượt khỏi tầm ảnh hưởng của một khối kiến trúc mười tầng đang đổ sập. Khói bụi tung bay mù mịt làm họ không thể nhận biết đâu là phương hướng, chỉ biết cắm đầu chạy càng xa càng tốt khỏi đám khói bụi.

Có lẽ cú sốc trên lưng Victor đã làm Andy tỉnh lại. Anh ho sặc sụa một tiếng rồi cố gắng hít mạnh để bom oxy lên não. Lúc này anh vì cạn kiệt oxy mới gây ra tình trạng bất tỉnh tạm thời, may rằng cũng đã vượt qua được.

Cảm nhận đã rời xa khỏi khu vực nguy hiểm, Victor mới dừng lại. Bọn họ quay lại, chứng kiến cảnh sườn núi lúc trước có toà khách sạn lớn, bây giờ bị sụp xuống, tạo thành một lỗ hổng khổng lồ.

Andy vỗ vỗ vai Victor để gã đặt mình xuống. Lúc này anh đã tỉnh táo tới mức có thể tự mình đi được rồi. Jackson quay mặt lại cười mừng rỡ như một chú cún con lâu ngày gặp lại chủ. Thế nhưng chú cún lập tức nheo mắt nghi hoặc.

“Sao mà ông đeo mắt kiếng lại nhanh vậy? Bộ bây giờ là lúc phải tạo dáng sao!”

Nami đã nhìn thấy Andy vừa tỉnh dậy, chưa kịp mở mắt ra, tay trái đã lần nhanh vào túi áo lấy ra cặp kính mát đeo lên. “Liệu có bí mật gì ẩn dấu đằng sau cặp mắt đó?”

Andy cũng đã kịp nhìn thấy những ánh mắt hoài nghi đang nhìn xoáy vào mình. Cũng may lúc đó trực thăng cứu hộ vừa quần đảo tới, ánh đèn pha rọi xuống chỗ họ chẳng khác nào ánh sáng thiên thần cứu thế đang rọi xuống. Đội HUNTERS làm nhiệm vụ hôm nay quả thật đã sức cùng lực kiệt, bọn họ đã không thể nào trụ vững được nữa rồi.

^ ^

Andy ngồi trên một thùng vật tư mà đội Nu khiêng xuống, bên cạnh chiếc trực thăng cấp cứu. Có một bác sĩ đang sơ cứu cánh tay phải cho anh. Thuốc sát trùng đổ xuống ào ạt nhằm rửa trôi chất độc của Long Vương trên tay của Andy, mấy mảnh da chết cũng theo đó mà bị chùi cho rơi xuống. Andy tuy không la lên tiếng nào, thế nhưng anh liên tục dấm mạnh vào cánh cửa trực thăng làm nó móp một mảng, cũng đủ biết nỗi đau xác thịt là như thế nào. Mấy người trong đội HUNTERS đang được sơ cứu xung quanh, nhìn thấy cảnh đó cũng không khỏi xót xa.

“Quả thật là quái vật mà! Nếu là người bình thường có lẽ đã đau quá rồi ngất xỉu rồi. Đằng này sếp chung quy cũng chỉ là hơi nhũn mỳ một cái.” Jackson nhìn thấy cảnh đó, không khỏi trợn mắt há mồm, trong lòng thì gào thét lên ngưỡng mộ.

Andy được đắp gạc mờ lên toàn bộ cánh, sau đó dùng băng trắng băng kín lại. Anh đã cởi bỏ tấm áo khoát dài rách tã tã. Bên trong Andy chỉ đang mặc áo sơ mi trắng, ghilê và cà vạt đen, trông chẳng khác nào một viên chức văn phòng bình thường. Không cách nào nhìn ra được đây là một chiến binh cao cấp hạng ngôi sao vừa mới hoàn thành nhiệm vụ cấp S của HUNTERS.

- Thưa sếp, sẽ về cùng với trực thăng của đội Nu chứ? – Nida, đội trưởng đội Nu lên tiếng hỏi.

- Như vậy phải vòng về sân bay nữa, mất thời gian lắm! – Andy phẩy tay, sau đó quay lại hỏi. – Jackson, cậu vẫn còn lái xe được chứ?

- Không khi nào là không lái xe được! – Jackson nhe răng cười.

- Vậy chúng ta cùng đi xe về tổng bộ.

Andy đứng dậy cầm lấy cái áo khoát rách tã tã, sau đó cùng Jackson đi về phía cổng công viên. Lúc đi ngang qua Lenka, anh đột nhiên ngừng lại.

- Tôi không biết điều này có nghĩa là gì, nhưng Nick có nhấn lại rằng anh ta rất tiếc vì trận cãi vã ngày hôm qua. Câu trả lời của anh ta là ‘Dĩ nhiên rồi!’

Lenka nghe thấy lời đó cả người như chấn động. Sau đó nước mắt cô lã lã lăn dài, lăn dài xuống từng giọt. Nữ cảnh sát tóc vàng tưởng chừng như vô cùng lạnh lùng, cứng rắn đó không ngờ cũng có một ngày oà khóc trước mặt biết bao nhiêu người. Không ai biết trong đội Sigma, Lenka và Nick ngoài việc hợp tác trong cùng một vị trí thì còn là một cặp tình nhân. Việc này họ luôn dấu giếm mọi người. Nick thì muốn mọi việc công tư phân minh, nhưng Lenka thì mong rằng họ sẽ mau chóng công khai làm đám cưới. Sáng hôm qua, giữa Nick và Lenka lại xảy ra một trận cãi vã về chuyện này. Lenka cứ luôn trách móc “Anh có yêu em không? Có thực sự mong muốn cả đời sống với em không?” Trước thái độ tránh mặt của Lenka, Nick chỉ biết gặm dừ bỏ đi.

“Dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên rồi!” Nick luôn muốn gào lên như thế. Anh ta đã mua sẵn một chiếc nhẫn, dự định sau ngày hôm nay sẽ làm lành với cô.

Nami chạy tới ôm chầm lấy người đồng đội đang suy sụp oà khóc của mình. Cô liếc nhìn Andy một cách khó hiểu.

Andy vẫn thẳng lưng cùng Jackson bỏ đi khỏi chỗ đó. Thế nhưng ánh sáng lung linh chói lòa ào tới, cũng đủ cho anh biết Nick đã thực sự siêu thoát rồi. Thứ níu kéo anh ở lại không phải là sự trả thù căp doi đã giết mình, mà chính là tình yêu với Lenka.

Jackson đi ở phía sau có lẽ khó mà thấy được, Andy vừa dùng tay lau đi một giọt nước ở nơi khoé mắt của mình. Đôi khi Andy cũng cảm thấy cặp kính mát thật là tiện lợi, nó ngăn không cho người ta thấy được nội tâm và tình cảm của anh.

Đêm nay một người đồng đội của anh, một quân nhân xuất sắc lại ra đi.

^ ^

Đoàn phóng viên ồn ào bên ngoài công viên đã bị giải tán hết. Hay có lẽ họ đã trở về văn phòng để biên tập lại tin tức, chuẩn bị cho giờ phát tin buổi sáng.

Andy và Jackson mệt mỏi lê bước về chiếc Blackbird vẫn đang đậu ở chỗ cũ. Một đêm mất ngủ, và họ còn phải trở về tổng bộ để báo cáo. Cặp kính mắt của Andy giống như một thương hiệu nổi tiếng. Lúc bọn họ đi khỏi vòng phong tỏa của đội Tau, không ai hỏi, chỉ nhìn vào cũng biết đích thị là sếp Andy vừa mới hoàn thành nhiệm vụ trở ra.

Chui vào xe, Jackson thành thạo nhấn ga, hướng về phía văn phòng sở cảnh sát thành phố chạy tới. Bọn họ quá mệt mỏi sau nhiệm vụ vừa rồi. Bây giờ trong mơ ước của Jackson chỉ là một bồn nước ấm, và sau đó là cái giường êm ái quen thuộc.

Không gian im lặng giữa hai người bị phá vỡ bởi tiếng tí tí liên tục vang lên, càng lúc càng dồn dập. Jackson nhìn Andy qua gương chiếu hậu, có vẻ như có một loại máy báo hiệu nào đó đang phát tín hiệu dò tìm. Mặt dây chuyền trên cổ Andy đang chớp nháy những tia sáng đỏ liên tục.

“Tại sao trên người sếp lại có máy phát tín hiệu!”

Tiếng tí tí dồn dập báo hiệu rằng vị trí của máy dò đang càng lúc càng gần họ. Phía bên trên ầm ầm vang lên tiếng động cơ của trực thăng. Jackson cố gắng nhìn qua lớp kính phía trước. Không hiểu tên điên nào đang bay trực thăng ở tầm thấp như vậy, “Thật là nguy hiểm!”

- Wow wow.... Ồi trời ơi!

Jackson hét to đồng thời giậm mạnh thắng. Chiếc xe đang chạy bon bon trên đường đột nhiên xoay mạnh mấy vòng trước khi dừng lại khẩn cấp. Tay Jackson vẫn đang nắm chặt vô lăng, còn tim thì động thình thịch. Lượng Adrenalin đột ngột bơm ầm ầm vào trong mạch máu, khiến nhịp tim Jackson đập đến một trăm tám chục lần trên một phút. Anh kéo kiếng trên cửa xuống, dự định chửi cho tên lái trực thăng kia một trận, thế nhưng lấp bắp mãi cũng không thể nói nên lời.

Chiếc trực thăng đen không biết từ đâu bay là là xuống theo xe của bọn họ, sau đó đột ngột đậu xuống đường ngay trước mũi xe. Cũng may Jackson là người cầm lái, nếu là người khác, chắc hẳn đã xử lý không kịp mà đâm sầm vào chiếc trực thăng rồi.

Trên thân chiếc trực thăng đen là logo cây nấm hình chữ T. Đó chính là logo của tập đoàn Thành Gia, đồng thời cũng là gia huy của riêng bọn họ.

“Bộ bọn nhà giàu này ăn nhiều rãnh việc hay sao mà lái trực thăng đậu xuống giữa đường thế này?” Jackson nhú mày suy nghĩ. Chiếc trực thăng đen vừa vận đậu ngay giữa ngã tư đường, khiến cho mấy chiếc xe hơi trở tay không kịp. Hàng loạt xe thẳng gấp đụng nhau làm thành một tai nạn liên hoàn. Người dân đi hai bên đường la làng hoảng hốt. Đã có nhiều người nhanh chóng gọi điện khẩn cấp thông báo cho cứu hộ và cảnh sát.

Andy thờ dãi, rồi bật cửa chạy tới phía chiếc trực thăng. Phía sau Jackson cũng nhanh nhẹn bám theo. Andy mở cửa buồng lái thì phát hiện viên phi công đang nằm dài trên ghế, người bết bết máu. Nhìn thấy anh, người phi công chỉ kịp thều thào mấy câu.

- Nhà chính bị tấn công. Nhị thiếu gia cũng chết rồi... Z...

Sau đó cả người phi công cũng tắt thở mất. Jackson thì không hiểu chuyện gì nhưng Andy nghe xong thì chấn động cả người.

- Phụ tôi khiêng anh ta xuống!

Andy nhờ vả Jackson. Hiện nay anh chỉ có thể cử động được một tay, thật khó khăn mới lôi được người phi công đã chết ra khỏi buồng lái. Andy chăm chú quan sát vết thương trên cổ người phi công, nhăm nhử giống như bị thú vật cắn xé vậy. Anh nâng bàn tay của người phi công lên rồi tháo găng tay của hắn ra quan sát. Các đầu ngón tay tụt máu, đã bầm lên thành một màu đen xám xịt.

Jackson vô cùng ngạc nhiên khi Andy rút súng ra, không do dự bắn vào đầu xác chết hai phát. Cái xác bị bắn không ngờ lại giật nảy lên, khiến Jackson giật thót cả người.

- Không lẽ là ... – Jackson ngần ngừ khi nghĩ đến nguyên nhân.

- Đúng vậy, là bị Zombie cắn rồi! – Andy lạnh lùng nói. – Jackson, cậu lái được loại trực thăng này chứ?

- Đương nhiên là được rồi sếp. – Jackson nhovn miệng cười, đã lâu không có dịp thực hành với loại tối tân này.

- Được thôi, chúng ta lên đường. Có nhiệm vụ khẩn cấp mới rồi.

Andy rút điện thoại gọi cho đội Epsilon tới dọn dẹp hiện trường tại ngã tư. Đêm nay là một đêm khá vắng và cho toàn đội HUNTERS, vụ án tại công viên còn chưa dọn xong, lại phát sinh sự tình tại ngã tư đường này. Người dân hai bên đường chứng kiến sự việc không khỏi hoảng sợ xì xầm. Có phải họ vừa mới chứng kiến một án mạng không? Hai người trong chiếc Blackbird vừa lôi người phi công trên trực thăng xuống và bắn ông ta hai phát. Đang xa xa tiếng còi hú của xe tuần tra cảnh sát đang đến gần.

Jackson và Andy nhanh chóng chui tọt vào chiếc trực thăng đen. Chẳng bao lâu sau, chiếc trực thăng cất cánh bay xa khỏi ngã tư đường đang hỗn loạn vì tai nạn xe dồn cục.

- Bây giờ chúng ta đi đâu, sếp? – Giọng Jackson rè rè trong máy liên lạc.

- Đi đến phi trường Hải Âu ở phía đông thành phố. – Andy ngồi phía sau trả lời

- Nhưng đó là sân bay riêng của tập đoàn Thành gia.

- Không sao đâu anh bạn, cậu bay vào bằng chiếc trực thăng này thì họ sẽ không cản trở. Chúng ta cần tới đó để lấy phi cơ đi tiếp. Nhiệm vụ tiếp theo cần phải đi một quãng đường xa đây! – Andy thờ dãi.

Chiếc trực thăng theo hướng đông mà bay đi. Phía chân trời đang ửng lên những tia nắng mai đầu tiên. Một ngày mới lại sắp lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7

Ánh bình minh đang lên làm cho người điều phối không lưu tại sân bay Hải Âu đuổi người thư giãn. Ca trực của Roland sắp kết thúc rồi, lát nữa bảy giờ sẽ có người đến giao ca, và anh ta có thể về nhà nghỉ. Đêm qua thật là một đêm bận rộn. Các chuyến bay chờ hàng của của tập đoàn lên xuống với một tần suất dày đặc. Đây là một sân bay tư nhân, chỉ chuyên phục vụ riêng cho tập đoàn Thành gia, nhưng anh ta dám cam đoan rằng số chuyến bay qua lại nơi đây thậm chí còn cao hơn ở sân bay chính của thành phố. “Điều đó cho thấy công việc là ăn của tập đoàn thịnh vượng đến cỡ nào”.

Có tín hiệu của một trực thăng xin đáp xuống. Đó là chiếc trực thăng riêng của các nhân vật cao cấp trong tập đoàn. Roland nhìn vào lịch trực công tác, không có đăng ký nào cho thấy sẽ có một chiếc trực thăng ghé qua cả.

- Đây là trạm điều phối không lưu Hải Âu, trực thăng 33#621 các anh chưa có lệnh đáp xuống! – Roland phát đi tín hiệu đến trực thăng.

- Đây là 33#621, trực thăng này hiện đang được SSC, cảnh sát đặc nhiệm thành phố Ngọc Trai trung dụng, xin phép được đáp xuống! – Jackson trả lời thông qua máy liên lạc.

Roland nghe thấy, ngạc nhiên đến bất ngờ bật dậy. Cảnh sát SSC làm cái quái gì trong một chiếc trực thăng cao cấp của Thành Gia.

- Đây là sân bay cá nhân của tập đoàn Thành Gia. Cảnh sát SSC, các anh không có quyền đáp xuống đây, quay về sân bay của thành phố đi.

Nghe thái độ ngoan cố và hống hách của tay điều phối không lưu làm Jackson điên tiết lên. Tập đoàn Thành Gia tuy lớn mạnh đến cỡ nào, cũng không nên để những tay giám sát quen coi thường nhân viên chính phủ đến vậy chứ. Anh chưa kịp phát tiết thì Andy ở phía sau lên tiếng nhắc nhở. Jackson tuy rằng rất ngạc nhiên nhưng cũng nói lại lời của Andy.

- Đây là trường hợp khẩn cấp. Mã 33101027900. Yêu cầu ưu tiên!

Lúc này nghe, Roland bất quá chỉ ngồi bật dậy. Lần này nghe đến mã mà cảnh sát SSC đọc, thì Roland ngã từ trên ghế xuống. Sau đó anh ta lồm cồm ngồi dậy, bật micro.

- Trực thăng 33#621 các anh được quyền đáp xuống khu vực ưu tiên!

Sau đó Roland gõ lên bàn phím một loạt ký tự, thông báo cho trạm cung ứng số một ra vị trí của trực thăng. Đã làm việc ở sân bay này năm năm, Roland cũng chỉ mới nghe mã ưu tiên được có hai lần. Lần trước là máy bay cá nhân của chủ tịch tập đoàn ghé qua thành phố. Lần này là chiếc trực thăng bí ẩn bị cảnh sát trung dụng. Không biết người trên trực thăng là ai, nhưng không lẽ thân phận có thể ngang ngửa với chủ tịch mới có thể sử dụng mã ưu tiên tối cao nhất.

Roland nhấn số gọi cho giám đốc sân bay.

- Alo, giám đốc! Có một trực thăng sử dụng mã ưu tiên số 1 đáp xuống sân bay của chúng ta.

^ ^
_ _

Trong lúc chờ đợi người phụ trách sân bay xuất hiện, Andy nôn nóng sử dụng hệ thống máy tính trên trực thăng để thu thập thông tin khắp nơi. Tất cả các thành phố có chi nhánh chính của Thành Gia đều có tín hiệu bình thường. Chỉ duy nhất đường dây số 0 nối đến thành phố Mái Ấm ở phía tây bắc Việt Quốc là hoàn toàn mất tín hiệu.

Jackson tranh thủ trong lúc chờ đợi, gặm đỡ một ổ bánh mì vừa mua ở căn tin. Anh đi xung quanh bên ngoài, ngắm nhìn khắp nơi trong sân bay. Rất ít người ngoài nào có thể vào được khu vực sân bay nội bộ của tập đoàn Thành Gia. Chỉ có thể tóm gọn bằng một câu, “Cực kỳ hiện đại!”

Những hangar chứa máy bay cực lớn với các thiết bị tự động sáng choang. Các loại máy bay vận tải khổng lồ mà trước giờ Jackson chỉ có dịp nhìn thấy

trong các chương trình truyền hình khoa học. Đội ngũ nhân viên làm việc rộn rịp bất kể ngày đêm. Đội lính canh cầm súng cũng hùng hậu không kém gì quân nhân chính quy tại các trại quân sự. Thành gia quả thật có một tập đoàn kinh tế có sức mạnh không lồ. Dù là sân bay tư nhân nhưng xem ra còn hiện đại hơn những khu vực quân sự mà trước đây Jackson phục vụ.

Một lão hói đầu, béo phịch đang chạy tới phía trực thăng. Nhìn lão mồ hôi mồ kê nhễ nhại cũng đủ biết lão vội đến mức nào.

- Xin chào, tôi là Nguyễn Khải Lương, Lance Nguyen, giám đốc của sân bay Hải Âu, xin hỏi anh là ... ? – Lance Nguyen chìa bàn tay béo múp ra bắt tay với Jackson.

Anh ta thấy vậy liền chuyển cảm bánh mì sang tay kia, sau đó chùi tay sạch vào áo rồi mới bắt tay Lance.

- Trần Giang Sơn, trung úy cảnh sát của đội trọng án SSC thành phố Ngọc Trai. Cứ gọi tôi là Jackson.

- Anh Jackson, xin hỏi trên trực thăng anh đang chở người nào, sao lại có thể biết được mã ưu tiên số 1 của tập đoàn chúng tôi? – Lance trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. Nếu là nhân vật cao cấp của Thành gia thì không thể chậm trễ tiếp đón được.

- Chỉ có tôi và đại tá đang đi thi hành nhiệm vụ thôi! – Jackson thật thà trả lời. – Đại tá đứng đằng kia kia.

Jackson tươi cười chỉ tay trực tiếp vào trực thăng. Cũng không phải anh không nhìn thấy gương mặt căng thẳng đầy thất vọng của giám đốc sân bay.

“Chẳng lẽ chỉ là báo động nhầm” Lance bức bối nghĩ. “Bọn cảnh sát này làm cách nào moi ra được chiếc trực thăng và mã khẩn cấp của Thành Gia được?”

- Xin chào, tôi là Lance Nguyen, giám đốc sân bay Hải Âu ...

Cũng không để cho vị giám đốc nói hết lời mình, Andy đã trực tiếp xen vào.

- Thành Gia An, gọi tôi là Andy. Có cách nào liên lạc được với tổng bộ của đội PROUD không? Tôi đang có việc gấp cần điều động bọn họ.

Nghe thấy lời này Lance bủn rủn hết tay chân. “Quả nhiên là nhân vật cao cấp”.

Tuy người trước mặt, Lance không hề quen; thế nhưng cái tên Thành Gia An thì bất cứ cán bộ cao cấp nào trong tập đoàn Thành Gia cũng đều biết đến. Thành Gia An chính là con trai cả của chủ tịch tập đoàn, anh của giám đốc điều hành Thành Gia Bình. Tuy là đại thiếu gia nhưng Thành Gia An chưa bao giờ xuất hiện công khai trước công chúng, ngay cả việc thừa kế công việc của toàn bộ gia tộc cũng chỉ giao cho Thành Gia Bình. Chỉ có thể nói đây là một nhân vật mà mọi người chỉ biết có tên chứ chưa ai biết mặt. Sự việc sâu xa bên trong e rằng cũng chỉ có người của gia tộc họ Thành mới hiểu rõ. Là một nhân viên quen (giám đốc sân bay) như Lance, thật là phước đức ba đời mới gặp được nhân vật truyền thuyết cao cấp như Andy.

- Đại công tử, chúng tôi sẽ hết sức cố gắng liên lạc ngay với bọn họ.

Lance nhún nhường, sau đó ngoắc tay kêu một trợ lý tới làm việc ngay. Gia tộc họ Thành nghe nói là một gia đình quý tộc lâu đời từ xưa, ngay cả bây giờ họ vẫn duy trì kiểu cách xưng hô trịnh trọng, nói theo lối cổ điển. Toàn bộ nhân viên trong tập đoàn khi tiếp xúc với người họ Thành đều bắt buộc phải xưng hô theo cách của họ.

“Đại lão gia, đại công tử?” Lance cảm thấy mình giống như đang đóng phim cổ trang vậy.

Đúng là làm việc cho ‘đại công tử’ nên hiệu suất nhanh khác thường. Chỉ một lát sau cả một bộ máy liên lạc công kênh được đẩy tới. Đây là hệ thống liên lạc riêng trong nội bộ tập đoàn, họ sử dụng một vệ tinh riêng, một đường dây riêng hoàn toàn bảo mật so với bên ngoài.

- Đại công tử... – Lance bắt đầu

- Gọi tôi Andy được rồi! – Andy sửa lại, cái cách xưng hô ‘đại công tử’ làm anh nổi hết da gà.

- Vâng, Andy thiếu gia! Giám đốc khu vực thành phố Ngọc Trai hiện nay không liên lạc được, ông ta đã tới thành phố Mái Ấm dự tiệc cưới của nhị công tử rồi. – Lance lăm lét nhìn Andy. “Liệu đây có phải là con trai cả nhà họ Thành không? Ngay cả đám cưới của em mình cũng không có mặt, giờ này còn ở đây làm gì không biết?” – Liên hệ trực tiếp với PROUD thì bọn họ nói không có lệnh của giám đốc khu vực thì không thể tiếp nhận bất cứ lệnh liên lạc nào.

PROUD là quân đội cảnh vệ riêng của gia tộc họ Thành. Tên gọi đầy đủ là ‘Lực lượng đặc nhiệm chuyên ứng phó các tình huống khủng hoảng’ – Particular Ranger Of Ultra Dengerous.

Bề ngoài chỉ là đội bảo vệ trong các cơ sở của tập đoàn, cùng các trang viên tư nhân. Thế nhưng sức mạnh lực lượng của họ e rằng có thể tính mạnh ngang với lực lượng quân đội chính quy. Người ta đồn đoán rằng, ngay cả chính phủ nếu muốn tấn công Thành gia, thì cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

- Nói với họ mã khẩn cấp 0241*43265#

Lance không hiểu mã số đó là gì, nhưng e rằng cũng quan trọng không kém gì mã ưu tiên số một của sân bay. Ngay lập tức đầu dây bên kia đổi hẳn thái độ, trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

- Mục tiêu là địa điểm nào? – Lance hỏi lại.

- Bốn mươi hai độ vĩ bắc, không phải không hai độ kinh đông. – Andy trả lời.

Một giọt mồ hôi lăn xuống mặt giám đốc sân bay. Dù sao ông cũng là người làm việc trong ngành hàng không, toạ độ mà Andy đọc đó ông rất quen thuộc. Đó là toạ độ của thành phố Mái Ấm, nơi đặt tổng hành dinh đầu não của toàn bộ tập đoàn nhà họ Thành.

Mà người chỉ huy đội PROUD bên đầu dây kia cũng hết sức ngỡ ngàng. Bởi vì mã 0241*43265# mà ông mới được cung cấp chính là mã tình huống khẩn cấp độ SS. Có thể tổng động viên toàn bộ lực lượng của PROUD trên cả nước.

“Chẳng lẽ đây thực sự là một cuộc đảo chính? Đại công tử đang huy động toàn bộ lực lượng tấn công chính nhà của mình?”

Tuy nhiên lệnh vẫn là lệnh. Người nắm giữ được mật mã chính là tổng tư lệnh chỉ huy của toàn bộ lực lượng quân đội PROUD. Rohand, chỉ huy quân sự của PROUD khu vực thành phố Ngọc Trai, phát đi mệnh lệnh của tổng tư lệnh, đến khắp tất cả các căn cứ trên cả nước. “Tập trung lực lượng về thành phố Mái Ấm.”

^ _

Mới sáu giờ sáng, sân bay Hải Âu đã rộn rịp vô cùng. Sáng hôm nay có lệnh hoãn bay toàn bộ các chuyến vận tải, nhường đường cho lực lượng cảnh vệ PROUD thi hành nhiệm vụ.

Andy đi qua đi lại trong nhà chờ khu vực chứa máy bay. Xung quanh anh là lính kinh hòm xiềng, túi đồ quân trang của PROUD. Trên tai anh là chiếc máy liên lạc Tia Chớp, chiếc điện thoại theo công nghệ hiện đại nhất của công ty thiết bị điện tử Thành Gia.

- Vâng thưa sếp, ... vâng ... xin nghỉ trong thời gian dài ... không, vấn đề chuyện gia đình thôi ... vâng ...

Andy đang gọi điện cho giám đốc sở cảnh sát thành phố Ngọc Trai xin nghỉ phép. Đã biết trước thân phận đặc biệt của Andy, vị giám đốc sở cảnh sát ngay lập tức chấp nhận yêu cầu nghỉ phép. “Chuyện gia đình ư? E rằng chuyện gia đình của anh ta dễ có thể liên quan đến an ninh quốc gia lắm.”

- Có cần yêu cầu hỗ trợ của lực lượng quân đoàn số chín đóng ở gần đó không? – Giám đốc sở cảnh sát lo lắng.

- Tình hình tôi cũng chưa nắm rõ lắm. Trước mắt sẽ cố gắng xử lý nội bộ thôi. Cảm ơn sếp. Có gì tôi sẽ liên lạc sau! – Andy trả lời.

- Ồ, cố gắng xử lý mau đi. – Giám đốc sở cảnh sát cũng không biết nói gì hơn. – Chào!

- Vâng, chào sếp! – Andy kết thúc cuộc gọi.

Đằng xa có một người đàn ông trung niên mặc đồng phục quân trang mang logo của Thành Gia chạy tới.

- Thiếu gia, PROUD ở thành phố Diệp Lục gần nhất báo cáo đã tới nơi rồi! – Phạm Trung Tình, trung tá Justin báo cáo.

- Tình hình thế nào? – Andy nôn nóng hỏi.

- Toàn bộ thành phố Mái Ấm đã đóng cửa rồi, hoàn toàn cách ly với bên ngoài. Dùng cách gì cũng không thể liên lạc được, thiếu gia biết rồi đấy ... – Justin nhún nhó.

Dĩ nhiên là Andy biết. Mái Ấm không chỉ là một thành phố mà còn là một pháo đài bất khả xâm phạm. Tuy được gọi là thành phố nhưng Mái Ấm chỉ bao gồm một kiến trúc duy nhất, một toà nhà khổng lồ chứa bốn triệu dân, toàn bộ đều là nhân viên của công ty dược phẩm Thành Gia. Bản thân ban lãnh đạo nhà họ Thành cũng sống trong thành phố này. Nơi này vừa là cơ quan đầu não, vừa là trung tâm nghiên cứu quan trọng, vì vậy công tác an ninh và bảo mật cũng hết sức nghiêm ngặt. Nếu hệ thống bảo vệ đã được bật lên, thì dù một con kiến con ruồi cũng không thể chui qua được.

Vấn đề là tại sao hệ thống bảo vệ được kích hoạt. Hệ thống đó chỉ được kích hoạt khi bên trong thành phố nhận được tín hiệu cảnh báo nguy hiểm. Chỉ có hai trường hợp, mỗi nguy hiểm đe dọa tấn công họ đến từ bên ngoài, trường hợp này gọi là phòng thủ tự vệ; mỗi nguy hiểm xuất phát từ bên trong, trường hợp này gọi là phong toả cách ly.

Nơi đó không chỉ có công ty dược phẩm, mà còn có phòng nghiên cứu sinh học lớn nhất nước. Các nghiên cứu trong đó rất đa dạng, từ y tế cho đến phân tử học, di truyền cho đến virus ... Có những nghiên cứu rất an toàn như thực phẩm biến đổi gene, nhưng cũng có những nghiên cứu rất nguy hiểm như vũ khí sinh học. Tóm lại, phong toả cách ly chính là biện pháp tối an toàn bảo đảm cho các vật phẩm nguy hiểm trong phòng thí nghiệm không lây lan ra ngoài.

Andy chợt nghĩ tới cái chết của viên phi công lái trực thăng. Anh lắc đầu, không muốn nghĩ đến tình trạng xấu nhất có thể xảy ra.

- Hiện nay nhân vật cao cấp nhất của ban lãnh đạo mà có thể liên lạc được là ai? – Andy hỏi.

- Là long đầu lão gia của xã đoàn Cửu Long, thống lĩnh hắc đạo khu vực miền đông. Ông ta hiện đang nằm viện nên không có đi tham dự đám cưới ở thành phố Mái Ấm. – Justin trả lời.

Gia tộc họ Thành đúng thật không chỉ là một tập đoàn thương mại thông thường, ngay cả những lĩnh vực khác trong xã hội cũng đều là thế lực dẫn đầu. Phải nói trật tự xã hội ở Việt Quốc này, ngay cả ngoài sáng hay trong bóng tối đều do Thành Gia chi phối sắp xếp. Việc này mọi người dân ai cũng biết, vì vậy họ mới bảo rằng “Thành gia là gia đình hoàng tộc, là ông vua không ngai của Việt quốc.”

- Liên lạc với chú chín, nói chú tạm thời coi sóc dùm toàn bộ hoạt động của Thành gia. Các vị trí lãnh đạo nào hiện nay không liên lạc được thì tạm thời giao cho vị trí phó lên làm thay. Giữ mọi thứ hoạt động ở trạng thái bình thường, không được lộ bất cứ tin tức nào ra. Lực lượng PROUD chỉ được rút đi một phần ba. Còn lại phải đảm bảo an ninh tại tất cả thành phố. – Andy thờ dài.

“Nếu Thành gia xảy ra chuyện, e rằng toàn bộ đất nước này sẽ lộn nhào lên hết.”

- Dạ vâng, đã rõ!

Justin nghiêm mình nhận lệnh. Sau đó nhấn điện thoại liên tục gọi đi khắp nơi. Lúc đầu là có lệnh tổng điều động, nhưng sau đó trình sát trực tiếp tại hiện trường làm kế hoạch toàn bộ bị đảo lộn hết. Bây giờ phải ngăn lệnh tổng điều động lại, khiến cho lực lượng PROUD phải làm việc bình thường, âm thầm bí mật rút một phần ba lực lượng đi. Còn phải liên lạc với bên điều hành; liên lạc với Tuyên gia, là đệ cửu chi trưởng họ Thành, chú chín của thiếu gia.

“Ồi thôi công việc bù đầu!”

Nhìn thấy Justin vò đầu bứt tóc, bấm điện thoại đến muốn thùng máy, Andy thờ dài. Là anh đã phạm sai lầm trong công tác chỉ huy. Điều tối kỵ của người chỉ huy chính là tâm trạng dao động, đưa ra những phán đoán không sáng suốt.

- Sếp, chính xác thì việc gì đang diễn ra? – Jackson nãy giờ ngồi gần đó. Vừa mới thấy Andy không còn bận rộn chỉ huy này nọ mới dám lên tiếng.

- Em trai tôi vừa mới bị giết trung uý ạ. Còn cả gia đình tôi thì hiện nay có lẽ đang gặp nguy hiểm! – Andy lắc đầu cười khổ. Rõ ràng là tâm trạng của anh đang hỗn loạn cực kỳ.

- Gia đình sếp, không phải là đệ nhất tập đoàn Thành Gia chứ? – Jackson hỏi thăm dò, tuy nhiên nãy giờ nhìn nhân viên của tập đoàn cung kính với Andy thì anh cũng đoán ra tám chín phần rồi.

Andy gật đầu thừa nhận, sự việc đã rành rành rồi thì không cần phải che giấu.

- Wo– Jackson tròn mắt – Không ngờ gia đình sếp lại ‘lớn’ như vậy! Không nghĩ ra tại sao sếp lại vào ngành cảnh sát? Vừa cực nhọc, vừa nguy hiểm.

Jackson liếc nhìn cánh tay phải còn đang băng trắng xoá của Andy. Cánh tay đó bị thương vẫn còn chưa nhúc nhích được, nãy giờ Andy làm gì cũng đều dùng tay trái. Không nghĩ ra được tại sao một vị công tử thế gia lại phải lăn lộn cực khổ, thậm chí liều mạng làm việc được như Andy. Tuy chỉ mới cộng tác trong thời gian ngắn, nhưng Jackson biết Andy có được ngày hôm nay hoàn toàn do thực lực của bản thân mình, không phải là dựa vào thế lực gia đình mình mà tiến thân.

- Tôi đã bỏ nhà đi được hai mươi năm rồi Jackson. – Andy cười cười. – Nếu không phải là sự tình cực kỳ nghiêm trọng, họ cũng không cho người liều mạng chạy đến báo với tôi.

- Hai mươi năm? Không phải là sếp mới sáu bảy tuổi đã bỏ nhà đi chứ? – Việc này làm Jackson ngạc nhiên còn hơn cái gốc gác gia đình họ Thành kia.

- Chính xác là sáu tuổi tôi đã rời khỏi nhà họ Thành. Tuy lúc đó tôi vẫn nhận sinh hoạt phí nhưng đến năm mười lăm tuổi thì tôi hoàn toàn cắt đứt liên lạc với Thành gia. Lúc đó tôi gia nhập trường thiếu sinh quân, sau đó là đi vào lực lượng quân đội chính quy. Mọi sinh hoạt của tôi đều do chính phủ đài thọ. – Andy cười buồn.

Cuộc đời của anh có thể nói quân đội mới chính là nhà, quân nhân mới chính là người thân, thân thiết hơn toàn bộ những người họ Thành kia.

Nghe đến vậy Jackson không biết nên mở miệng hỏi tiếp hay nên im lặng. “Sáu tuổi đã ly khai khỏi gia đình, rốt cuộc là vì lý do gì? Nhưng dù sao đó cũng là chuyện cá nhân của sếp, có tiện hỏi thêm không?” Jackson nhăn nhó, dằn vặt giữa tò mò và phép lịch sự tối thiểu.

Andy nhìn thấy vẻ mặt đau khổ đó thì nhếch miệng mỉm cười. Quả thật ai nghe xong câu chuyện cũng sẽ tò mò muốn biết nội tình bên trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8

Năm đó tôi sáu tuổi, không ngờ đã gặp biến cố lớn làm biến đổi hoàn toàn cuộc đời mình. Trước đó tôi luôn vô tư mà sống, không hề ý thức được rằng mình có một thân phận đặc biệt như thế nào.

Gia đình tôi rất bình thường. Tôi có cha có mẹ và một lô lốc những người họ hàng. Cô, dì, chú bác, ông, bà, những người anh chị em họ, những người bà con xa ... mà tôi hoàn toàn không nhớ hết. Chỉ đến khi ngày lễ tết bọn họ mới kéo đến đông thật là đông. Ai nhìn thấy tôi cũng cúi chào trịnh trọng, sau đó tuôn ra một loạt lời khen tặng dài dòng bất tận. Qua những lời khen tặng đó, tôi ý thức được hình như mình khá thông minh và là dạng thiên tài trong số những đứa trẻ cũng lứa. Tôi thừa hưởng nét đẹp của mẹ và sẽ mau chóng trở thành một người vĩ đại giống như cha. Tôi thấy việc đó hoàn toàn không có gì đặc biệt cả. Chỉ đơn giản là tôi thích đọc các quyển sách khoa học vũ trụ hơn là truyện cổ tích thôi mà.

Bình thường tôi sống trong nhà và không gặp bất cứ người ngoài nào khác, ngoại trừ cha mẹ và khoảng hơn năm trăm người giúp việc trong gia đình cùng với sáu vị giáo sư dạy học khác.

Một hôm mẹ tôi đến và nói, “Mẹ sắp về thăm ngoại, Andy có muốn đi cùng không?”

Tôi vui vẻ đồng ý, bởi vì trước giờ tôi chưa hề được đi khỏi nhà. Không biết bên ngoài là một thế giới như thế nào? Có đẹp như vườn hoa của nhà tôi không? Có những người vui vẻ thân thiện như gia đình tôi không?

^ _

Thế giới bên ngoài thật là xấu xí. Bầu trời mùa đông âm u một màu xám xịt. Từng cơn gió rét buốt thổi qua lạnh cắt da cắt thịt. Những con người bận rộn tất bật không biết vì chuyện gì, mặt mày ai cũng nhăn nhó đầy khó chịu. Ngoài ra còn có một số người đứng tại những góc đường, ngơ ngác nhìn đoàn người qua lại. Họ mới chính là những người tôi sợ nhất. Họ có hình dạng giống con người, nhưng xám xịt giống một chiếc ti vi cũ bị mất màu. Cũng có một số lại mỏng manh đến độ gần trong suốt như món thạch rau câu. (Y bạn này lần đầu tiên nhìn thấy mấy con ma đó!) Trên thân thể họ là những vết thương đâm máu ghê gớm. “Không ai thấy họ cần được đưa đến bác sĩ sao?”

Thế giới bên ngoài còn có những con vật màu đen xấu xí, chúng bám trên thân người khác. Một người phụ nữ day day trán khó chịu vì một con quái kinh khủng đang gặm gặm cái đầu của bà ta. Một ông già lụ khụ mệt mỏi chống gậy lê bước trên đường, ông ta không nhận ra trên lưng mình đang cồng một con quái đen lớn như một tảng đá.

Có mấy con vật nhỏ đen như muội than bay lượn khắp nơi. Tôi lấy tay phui phui chúng khỏi áo mình. Chúng chớp chớp con mắt trắng dã nhìn tôi, sau đó bọn muội than kéo đến càng lúc càng đông, chúng bay là đã trên đầu giống như một đám mây đen xấu xí. Thậm chí những con quái lớn đang bám vào người khác cũng chớp chớp mắt nhìn tôi.

Mẹ dắt tôi đi lên chiếc tàu hỏa. Bà luôn miệng cười nói rằng đi tàu hỏa sẽ thú vị biết chừng nào, rằng tôi sẽ có một kỷ niệm thú vị, rằng cha tôi thật độc đoán khi nhốt tôi ở nhà từ bé đến giờ. Nhưng tôi không có tâm trạng nghe bà nói. Tôi thật biết ơn cha vì không bao giờ để mình đi ra ngoài, thế giới bên ngoài thật đáng sợ.

Mấy con quái màu đen đang bám lấy đen kịt bên ngoài ô cửa kính của toa tàu. Mẹ tôi thì cứ nhìn ra cửa sổ và khen rằng khung cảnh đồng quê thật là xinh đẹp. Còn tôi thì dấm dỏ vì hoảng sợ. Tôi oà khóc và đòi trở về nhà cho bằng được. Ít ra ở đó không có đám quái đen xấu xí cứ chớp mắt nhìn tôi chằm chằm.

Chiếc tàu đột nhiên chòng chành mạnh rồi sau đó trời đất quay cuồng. Những tiếng động lớn vang rền khủng khiếp, tiếng kim loại vụn vụn, tiếng rít ken két của thân tàu trượt trên đường ray. Và sau đó là sự im lặng chết chóc.

Tôi cảm nhận được đoàn tàu đã dừng lại hẳn. Mẹ tôi thì đang nằm bất động trên băng ghế nệm, phần tôi thì bị văng xa tuốt về góc bên này. Toàn bộ toa tàu này chỉ có hai mẹ con chúng tôi, toán vệ sĩ thì đi ở hai toa sát bên cạnh.

Tiếp theo là tiếng động ầm ầm và nóc toa tàu bị xé toang bởi một con quái vật to lớn khủng khiếp. Thân người nó nhóp nhúa như thể được tạo nên từ bùn nhão, lớp bùn cứ từ từ trượt rớt xuống, tanh hôi như cống rác thải. Những chiếc móng to khủng khiếp xé toạc toa tàu dễ dàng như người ta xé giấy.

Tôi nghe thấy âm thanh rền rĩ trong đầu mình “Đôi mắt, ta muốn có đôi mắt!”

Tôi khiếp sợ vô cùng và bắt đầu hét lên. Tôi không nhớ được những gì diễn ra tiếp theo. Các bác sĩ chẩn đoán nói rằng tôi bị chứng mất trí ngắn hạn do hoảng sợ cực độ. Tất cả những gì tôi còn nhớ được chính là đau đớn, tất cả chỉ có những đau đớn.

^ _

Lần đầu tiên tôi tỉnh dậy, cũng là cảm nhận được đau đớn toàn thân. Tôi đang ở đâu, tại sao mắt tôi bị người ta bịt chặt, tôi vùng tay tháo nhanh lớp vải băng kín đó đi. Tôi muốn biết mình đang ở chỗ nào, liệu xung quanh tôi có những con quái vật khủng khiếp đang chớp chớp mắt nhìn mình không. Tay tôi bị người tóm chặt. Tôi bắt đầu la hét gào khóc. Tôi muốn về nhà, tôi khiếp sợ cái thế giới bên ngoài này.

Một người rất quen thuộc ôm chặt lấy tôi. Mẹ tôi nức nở, “Đừng sợ, con yêu đừng sợ.”

Tôi rốt cuộc ở bệnh viện được có một tuần lễ. Sau một lần những kẻ xấu tấn công bệnh viện dự định bắt cóc tôi, thì cha tôi quyết định sẽ chuyển tôi về trung tâm y khoa riêng của gia đình. Từ ngày xảy ra vụ lật tàu hỏa, tôi không khi nào dám ở một mình. Tôi phải luôn nắm tay một người nào đó, nếu không phải là ôm lấy mẹ thì phải có chị bảo mẫu bên cạnh, nếu thay phiên bằng một anh vệ sĩ cũng được, miễn là không để tôi ở một mình. Tôi sợ hãi bóng đêm xung quanh mình.

Trải qua không biết bao nhiêu lâu, tôi từ trung tâm y tế chuyển về nhà mình. Chỉ khi được về nhà tôi mới cảm nhận được mình đã an toàn.

Cha tôi nói, “Con sẽ được bảo vệ tuyệt đối khi ở đây!”

Tôi hầu như đã quên mất khái niệm thời gian, không biết bây giờ là đêm hay ngày. Đây là lúc mấy giờ, đây là ngày thứ mấy. Cuộc sống của tôi đã trôi qua trong bóng đêm như thế.

Tôi phát hiện tai mình ngày càng thính hơn, có những thứ trước đây tôi thường bỏ sót nhưng bây giờ lại nghe rất rõ. Tiếng chim hót véo von, tiếng những con côn trùng rả rích, tiếng những con bọ sột soạt trên lá, tiếng bước đi lẹp xẹp của người lao công, tiếng khóc nức nở của mẹ, tiếng thở dài bực bội của cha ... Tôi chưa bao giờ bước chân ra khỏi phòng mình. Nhưng tôi nghe được những tiếng xì xầm bàn tán của những người làm. Cha mẹ tôi đang cãi vã. Cha tôi trách nặng mẹ vì đã tự tiện dắt tôi đi khỏi nhà. Còn mẹ thì hồi hận chỉ biết khóc và khóc, bà luôn hận cha tôi vì ông chưa từng yêu mến bà. Tôi còn nghe được những tiếng thở dài tội nghiệp cho mình, bởi vì tôi suốt đời phải sống trong bóng tối này.

Tôi đã bị mù.

^ _ ^

Không khí ngày càng ẩm áp hơn cho tôi biết mùa xuân đang tới gần. Cây cối đâm chồi nảy lộc, chim chóc hót vang riu rít. Những âm thanh của sự sống đang bùng bùng trỗi dậy xung quanh. Tôi thầm nhớ đến mùa xuân năm ngoái, hoa nở rộ rực rỡ trong sân vườn, từng đàn bướm bay lượn tung tăng, những cánh chim riu rít trên cành kết thành từng đôi từng cặp ... Nước mắt tôi lăn dài, khung cảnh đó tôi không còn được nhìn thấy nữa.

Tôi giật mình, có người nào đó đang ở trong phòng mình. Tôi không thể nhìn thấy, tôi cũng không thể nghe thấy, nhưng tôi biết người đó đang đi đến gần tôi. Người vừa xuất hiện đưa tay lau nước mắt cho tôi.

- Andy ngoan, đừng khóc!

Đó là giọng một cô gái, chắc cũng chỉ là một đứa trẻ như tôi. Không phải là những người giúp việc, cũng không phải một trong số những người anh chị em họ. Một giọng nói ngọt ngào yêu thương, cũng giống như giọng nói của mẹ dành cho tôi vậy.

- Ai vậy? – Tôi hỏi

- Một người bạn. – Cô ta trả lời.

Bạn ư? Tôi chưa từng có bạn. Những người giúp việc và đám họ hàng thì có thể tính là bạn được không. Những ngày đầu bị mù, đám anh em họ đến thăm tôi tập nập. Chúng riu rít kể chuyện nhằm làm cho tôi vui, nhưng tôi càng nghe càng ghen tị với chúng. Một người mù thì cần gì nghe chúng kể về một thế giới xinh đẹp biết bao. Sau vài lần tôi nổi cơn giận dữ, người đến viếng thăm càng lúc thưa thớt dần. Thậm chí, khi đã về nhà tôi không thích có mọi người bên cạnh nữa. Cả cô bảo mẫu, cả anh vệ sĩ đều bị tôi đuổi đi. Cả cha mẹ tôi cũng không muốn gặp. Bởi vì tôi ganh tị, tôi ganh tị họ có thể nhìn thấy còn tôi thì không.

- Tôi không có bạn! – Tôi trả lời.

- Vì vậy tôi mới trở thành bạn của cậu!

- Cô tên gì?

- Thanh Đồng.

- Đồng Đồng, cắt đi. Tôi không thích ai quấy rầy mình. – Tôi bực dọc nói. Tôi ý thức được vị trí của mình trong gia đình này rất quan trọng, chưa từng có ai dám cãi lại tôi.

- Nếu tôi cho cậu một điều ước, cậu sẽ cho tôi ở bên cạnh chứ? – Thanh Đồng nhẹ nhàng hỏi.

- Điều ước, cô là ai mà có thể cho tôi một điều ước chứ? – Tôi cười khinh bỉ.

- Tôi là ai cũng được. Andy, cậu mơ ước điều gì?

- Tôi muốn được nhìn thấy được. – Tôi nói, dập tắt hy vọng kết thân của cô ta. Tôi đã bị mù. Kể cả những bác sĩ giỏi nhất trong công ty chúng tôi cũng không thể làm gì được. Cô ta thì có thể làm thế nào.

- Điều ước của cậu chính là mệnh lệnh đối với tôi, thưa chủ nhân. – Tôi nghe được trong lời nói của cô ta có giọng cười vui.

Thanh Đồng nắm lấy tay tôi. Đó là một bàn tay mát lạnh và nhỏ nhắn. Có lẽ cô ấy chỉ là một đứa trẻ giống như tôi thôi. Có một tia chớp gì đó loé lên trong đầu, rồi từ từ bóng tối trước mắt tôi dần tan ra. Một chút ánh sáng, và sau đó có nhiều ánh sáng hơn nữa. Tôi nhận ra căn phòng quen thuộc của mình. Tôi lại có thể nhìn thấy được rồi.

Không ngờ bây giờ là đang lúc nửa đêm, ánh trăng vàng đang soi nghiêng nghiêng ngoài cửa sổ. Lẽ ra nghe tiếng côn trùng kêu rả rích tôi phải nhận ra là đang đêm chứ.

Cô gái đang nắm tay tôi đứng chìm trong bóng tối của căn phòng. Đúng như tôi dự đoán, đó cũng chỉ là một đứa trẻ lớn hơn tôi vài tuổi. Một cô gái xinh đẹp với đôi mắt to long lanh, gương mặt bầu bĩnh và nước da trắng như sứ. Cô ta mặt chiếc đầm ren màu đen cầu kỳ giống hệt một con búp bê mà tôi đã từng nhìn thấy chị họ tôi ôm theo. Nếu cô ta không nói chuyện, chắc chắn tôi sẽ tin tưởng rằng cô ta chính là một con búp bê cỡ lớn của chị họ.

Tôi giờ tay muốn chạm vào mặt cô ta một cái. Tôi muốn chắc rằng trước mắt mình không phải là một con búp bê. Ánh sáng trong mắt tôi vụt tắt. Tôi lại trở về với bóng đêm vĩnh cửu.

- Đừng buông tay tôi ra chứ! – Thanh Đồng nói.

Và bàn tay đưa ra giữa chừng của tôi được người ta nắm lấy. Ánh sáng và hình ảnh lại trở về trong tôi.

- Như vậy không phải là tôi đã sáng mắt lại à? – Tôi thất vọng hỏi.

- Không, đôi mắt của cậu đã bị lấy mất, cậu vĩnh viễn cũng không cách gì thấy được. Tôi chỉ truyền những hình ảnh xung quanh trực tiếp vào não cậu thôi.

- Cô là ai? Một người có siêu năng lực hả?

Tôi chợt nhớ đến những nhà ảo thuật gia biểu diễn trên ti vi, họ có thể nhìn thấy những quân bài bị giấu, những người có siêu năng lực bẻ cong muỗng, những người đọc được suy nghĩ của người khác. Chắc hẳn cô ta là loại có thể truyền được ý nghĩ vào đầu tôi. Phải chăng cô ta là người do cha tôi tìm đến?

Đồng Đồng bật cười, nhưng cô ta không trả lời tôi.

- Có muốn đi ra ngoài chơi không? – Cô ta hỏi

- Muốn.

Tôi ngay lập tức trả lời. Dĩ nhiên tôi thèm chết đi được muốn ra ngoài chơi. Suốt thời gian qua tôi đã trốn suốt trong phòng, một mình gặm nhấm nỗi buồn của mình.

Hai chúng tôi nắm tay dắt nhau ra cửa. Bên ngoài vườn hoa gió đang thổi rào rào, sương đêm mát lạnh tâm hồn tôi, một mùi hoa đêm ngọt ngào trong không khí. Một khung cảnh thật diệu lẹ.

Thanh Đồng bật lên một cây dù đen che trên đầu.

- Sao vậy? Đang đêm mà. – Tôi hỏi.

- Đêm nay trăng sáng quá, thật chói mắt.

Tôi nhìn lên bầu trời cao vời vợi, đêm nay là đêm trăng rằm, ánh trăng to lớn chiếu ánh sáng vàng khắp xung quanh. “Chỉ như vậy mà chói mắt ư?”

Chúng tôi nắm tay nhau im lặng đi qua vườn hoa rộng lớn của gia đình mình. Tôi say sưa ngắm nhìn xung quanh, tại sao trước đây tôi chưa từng thấy nơi đây xinh đẹp đến vậy. Mỗi gốc cây, ngọn cỏ đều lay động mãnh liệt tâm hồn tôi. Tôi cố gắng ghi hết một thứ xung quanh vào trí nhớ. Để mai này, khi bóng đêm trở lại với tôi, ít nhất tôi cũng còn giữ lại những ký ức cho riêng mình. Tôi biết, tối hôm nay chỉ là một phép màu, và phép màu không thể lặp lại nhiều lần.

Thời gian không ngờ lại trôi qua nhanh đến vậy, chúng tôi chỉ đi dạo một vòng quanh vườn hoa mà trời đã tờ mờ sáng mất rồi. Thanh Đồng dắt tôi trở lại căn phòng của mình.

- Trời sáng rồi, tôi phải đi!

Tôi nắm chặt tay cô ta.

- Đừng đi! – Tôi không muốn mất đi ánh sáng mà mình vừa tìm được.

Thanh Đồng mỉm cười hiền từ. Cô ta hôn nhẹ nhàng lên trán tôi.

- Ngay mai tôi lại đến.

Sau đó cô ta buông tay tôi ra. Bóng tối lại ủa về. Tôi chao đảo mất phương hướng. Tôi phải vịn chặt vào cánh cửa mà tôi chắc chắn lúc này mình đang đứng bên cạnh. Đã tìm thấy được ánh sáng, sau đó lại mất đi, đó là một nỗi sợ còn kinh khủng hơn lần đầu tiên phát hiện ra mình đã bị mù. Tôi lần mò trong bóng tối để trở về chiếc giường quen thuộc của mình.

“Mong sao đêm mai mau tới!”

Q.1 - Chương 9

Tôi ngủ li bì suốt ngày cho đến khi mẹ tôi tới đánh thức. Bà sờ trán tôi, hỏi xem tôi có bị bệnh gì không. Tôi cũng không biết mình có bị gì không, bởi vì tôi mơ hồ nhận ra mình vừa có một giấc đẹp. Tôi lại có thể nhìn thấy được.

Tôi thấy bụng mình đói cồn cào, và yêu cầu một phần ăn sáng. Mẹ tôi nói.

- Con yêu, bây giờ chúng ta đã đến giờ ăn chiều rồi.

Bình thường tôi sẽ giận dữ vì sự chênh lệch giờ giấc này. Một người mù thì cần gì biết bây giờ là sáng hay chiều chứ. Nhưng tôi vui vẻ bỏ qua và say sưa thưởng thức phần ăn của mình. Điều này có lẽ làm mẹ tôi rất vui. Bởi vì tôi luôn không được vui vẻ trong lòng và chưa bao giờ ăn uống nhiệt tình đến vậy kể từ sự cố tàu lật.

Làm sao tôi không vui vẻ cho được, bây giờ đã chiều rồi, và chỉ còn vài tiếng nữa sẽ đến tối.

Tôi không dám hy vọng gì nhiều, vì hy vọng càng cao thì thất vọng càng lớn. Nhưng khi cô ấy đến, tôi không khỏi reo mừng nhảy bật khỏi giường. Tôi mò mẫm trong bóng tối, hy vọng ngay lập tức có thể chạm vào cô. Tim tôi đập rộn rã khi tay mình chạm vào một bàn tay mát lạnh. Hình ảnh ngay lập tức tràn đầy trong trí óc tôi.

- Đồng Đồng, cuối cùng cũng đã đến rồi!

- Sao cậu phát hiện ra hay vậy, tôi không hề phát ra tiếng động nào? – Cô ta mỉm cười với tôi.

Tôi bị mù nên thính giác cực kỳ linh mẫn, chỉ cần có người đi đến gần cửa phòng là tôi biết ngay. Nhưng Thanh Đồng không như vậy, cô ta đến và đi không hề phát ra tiếng động nào, dù là nhỏ nhất. Chỉ là đột nhiên tôi phát hiện ra sự tồn tại của cô ta, giống như có ai đó bật công tắc đèn, và ánh sáng cứ tự nhiên mà đến.

- Tôi không biết, chỉ là tự nhiên phát hiện ra thôi. – Tôi cười đáp.

- Andy, giác quan thứ sáu của cậu thực sự rất mạnh. – Thanh Đồng nói.

Chúng tôi lại nắm tay chạy ra ngoài chơi. Cô ấy dắt tôi đi đến bờ tường rào của hoa viên.

- Chúng ta vào thành phố chơi đi. – Thanh Đồng lôi kéo.

- Không, tôi không muốn đi ra ngoài. Bên ngoài có rất nhiều quái vật khủng khiếp muốn làm hại tôi. – Tôi dùng dằng, chỉ nghĩ thôi cũng đã sợ đến phát khóc.

- Có tôi bên cạnh sẽ không ai làm hại được cậu đâu!

- Thật không?

- Hãy tin ở tôi.

Sau đó cô ta nắm tay tôi bước về phía trước. Chúng tôi đi vào một vùng không gian lỏng lẻo và sóng sánh như đi dưới nước. Cảnh vật xung quanh trở nên lung linh giống như bạn đang lặn trong hồ mà nhìn lên bên trên vậy. Đi tới gần bức tường, Thanh Đồng chỉ việc lấy tay xua xua hình ảnh bức tường sóng sánh, vậy là chúng tôi có một lối đi xuyên qua tường. Đồng Đồng dắt tôi đi qua khỏi vùng không gian như nước đó. Tôi nhận ra mình đã ở bên ngoài bức tường. Còn phía sau tôi, bức tường vẫn sừng sững cứng cáp, đứng im không hề có vết tích gì khi chúng tôi chui xuyên qua.

- Sao cô làm được điều đó? – Tôi lấp bấp chỉ tay vào bức tường sừng sững.

Thanh Đồng mỉm cười, dắt tôi tới gần, rồi chạm tay lên bức tường vững chắc đó.

- Ở thế giới này tôi không thể làm được như vậy...

Sau đó không gian xung quanh tôi lại trở nên sóng sánh, dập dềnh. Tôi đưa tay hươu hươ, quả nhiên bức tường tan ra như hình ảnh trắng soi trên mặt nước, chỗ tôi vừa khuấy lên tạo thành một lỗ hồng tròn.

- ... nhưng ở thế giới này ai cũng có thể làm được. – Đồng Đồng mỉm cười nói, giọng cô ta nghe ục ục giống như đang nói dưới nước vậy.

Chúng tôi khoát tay nhau dạo bước trên phố, đường hôm nay hình như hơi có nhiều sương mù. Đường như không ai phát hiện ra có hai đứa trẻ đi lang thang trên đường vào giờ này. Tôi nghi ngờ việc này cũng do Thanh Đồng làm ra.

- Lần trước cậu đi ra ngoài đã thấy gì? – Cô ấy hỏi.

- Những con quái vật xấu xí màu đen. – Tôi không khỏi rung mình khi nhớ lại. – Chúng có mặt ở khắp nơi, hình như chúng làm người ta phát bệnh. Nhưng không ai phát hiện ra chúng cả.

- Đó là những con yêu. Phân loại ra có thể gọi là yêu tinh, yêu quái, hay quái vật tùy theo lượng phép thuật mà chúng có thể sử dụng.

- Ý cô là những con yêu quái là có thật hả? – Tôi ngạc nhiên.

- Tất cả chúng đều thật sự tồn tại, chỉ là có người nhìn thấy còn những người khác thì không thôi.

- Những người nhìn thấy giống như tôi sao?

- Andy, cậu rất đặc biệt. Cậu có đôi mắt có thể nhìn xuyên qua những không gian liên kết, vì vậy cậu nhìn thấy được những thứ người khác không thấy.

- Là sao? – Tôi thắc mắc.

- Thế giới chúng ta đang sống giống như một câu chuyện được viết trên trang giấy vậy. Có những trang giấy nằm liền kề với nhau tạo thành một quyển sách, và những quyển sách khác nhau nằm trong một dãy kệ. Những dãy kệ lại sắp xếp liền kề nhau trong một thư viện lớn. Thế giới của chúng ta không phải là thứ duy nhất, thế giới chúng ta sống chỉ là một tờ giấy. – Thanh Đồng nghiêm túc giải thích. - Những người được viết trên tờ giấy này chỉ thấy được những việc trong đó. Họ không thể nhìn thấy được những tờ giấy bên cạnh.

- Ý cô là những con quái vật đó sống trong tờ giấy bên cạnh chúng ta. Nhưng vì sao chúng ta không thể thấy chúng, còn chúng thì có thể tác động làm hại mọi người.

- Vấn đề là do năng lực của hai bên khác nhau. Bọn chúng có phép thuật, còn chúng ta thì không. Lấy một ví dụ này cho dễ hiểu nhé. Con người giống như một chiếc radio chỉ có thể bắt được một tần số duy nhất, chúng ta chỉ có thể nghe nhạc ở trên tầng số đó thôi. Còn bọn yêu quái, chúng có khả năng phát thanh trên nhiều tầng số. Khi chúng phát trên tầng số khác, chúng ta không thể nghe chúng, khi chúng phát trên tầng số này, mọi người sẽ nghe được.

- Ý cô là tôi là một chiếc radio có thể thu được những tần số khác nhau. – Tôi hơi lờ mờ hiểu ra ví dụ của Thanh Đồng.

- Đúng vậy, cậu rất thông minh. Khả năng của những người đặc biệt như vậy thật sự rất hiếm. Và bọn yêu quái không thích điều đó. Chúng cho rằng loài người không nên có được những quyền năng đặc biệt như mình.

- Vì vậy chúng mới lấy mất tôi? – Tôi rung mình nhớ lại khoảnh khắc nhìn thấy con quái vật nhóp nhúa đã cướp đi đôi mắt mình.

- Không phải! – Thanh Đồng trả lời ngay tức khắc. Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, cô ta nói tiếp. – Andy, có lẽ cậu không biết, nhưng đôi mắt của cậu rất đẹp...

- Rất đẹp, là sao? Chẳng lẽ chúng cướp đôi mắt của tôi về chỉ để ngắm nhìn chơi. – Tôi giận dữ la lên.

- Yup. – Đồng Đồng gật đầu xác nhận.

Tôi quả thật khóc không ra tiếng. Chỉ vì một lý do vớ vẩn như vậy là cướp đi đôi mắt của người khác, hại tôi suốt đời sống trong mù loà sao.

Sau một khoảng thời gian im lặng, Thanh Đồng mới lại lên tiếng.

- Andy, tôi cần cậu tả kỹ hơn về con quái vật đã cướp đi đôi mắt của cậu.

- Làm gì, giúp tôi cướp đôi mắt đem về hả?

Tôi cười đùa, coi như câu hỏi của cô ta chỉ đơn thuần vì tò mò. Nhưng nhìn mặt cô ta, tôi xác nhận ý định đó là thật. Chợt nhớ lại hình ảnh của con quái vật, bộ móng vuốt khiếp sợ toát ra từ toa tàu của nó, tôi thấy sợ.

- Đồng Đồng, con quái vật đó rất kinh khủng. – Tôi lắp bắp.

- Bộ cậu không muốn nhìn thấy lại mọi thứ sao? – Thanh Đồng hỏi.

- Dĩ nhiên là tôi muốn ...

Ai lại muốn mình mù chứ? Tôi nhìn lại Thanh Đồng, cô ta chỉ cao hơn tôi có cái đầu, gương mặt lại xinh xắn như búp bê, lớn lắm cũng chỉ chừng mười hai mười ba tuổi. Dù cô ta có một số khả năng kỳ lạ, nhưng tôi không tin cô ta có thể chống lại được con quái vật. Hơn nữa, hiện nay cô ta đang là ánh sáng

của đời tôi. Nếu cô ta không đánh lại con quái vật, tôi sẽ mất đi nguồn sáng cuối cùng này sao.

- Andy, tôi có trách nhiệm phải giúp cậu. Cậu mất đi đôi mắt là lỗi của tôi! – Thanh Đồng nhăn nhó như muốn khóc.

- Tại sao? – Tôi ngạc nhiên vì tin này.

- Tôi là thần bảo hộ của gia đình cậu. Mùa đông năm ngoái, lúc cậu đi ra ngoài, thì tôi đang ngủ. Chỉ đến lúc mùa xuân tỉnh dậy tôi mới biết chuyện của cậu. Andy, nói cho tôi biết con quái vật đó trông như thế nào?

- Tôi tưởng cô chỉ là một người có khả năng đặc biệt như tôi?

- Tôi không phải là người, Andy.

Thanh Đồng nắm lấy tay tôi đặt trên ngực mình. Tôi có chút hồi hộp vì hành động này, thế nhưng có một sự kinh ngạc làm tôi quên cả hồi hộp. Trong ngực cô ta, không hề nghe tiếng tim đập.

- Tim không đập. – Tôi lắp bắp.

- À dĩ nhiên là có. Chỉ là khoảng năm mươi phút gì nó mới đập một cái thôi. Tôi sống chậm hơn người bình thường mấy trăm lần.

- Cô thật sự là vị thần bảo hộ sống trong đền ở nhà tôi hả?

Quả thật là trong nhà tôi có đền thờ thần bảo hộ, là nơi sống của mẹ cả của tôi. Mẹ tôi chỉ là vợ thứ hai của cha. Đền thờ thần đó không có bất cứ ai được bước vào, ngoại trừ cha tôi và chín vị trưởng lão trong gia đình.

- Có lẽ tôi chính xác là một con quỷ, tôi phải uống máu để sống. Vì vậy, tôi sẽ không thua con quái vật đó đâu. Hãy kể cho tôi nghe đi.

Tôi nghe thấy vậy, run rẩy hết cả người. Cô búp bê xinh đẹp lại là con quỷ uống máu sao. Tôi nhớ đến hình ảnh quỷ hút máu trong các câu chuyện kể. Tôi sợ hãi buông tay cô ta ra.

Trước mắt tôi tối sầm, bóng tối lại ủa về. Tiếng xe cộ inh ỏi, tiếng người qua lại ồn ào, có tiếng một người phụ nữ rú lên vì đột nhiên nhìn thấy một đứa bé xuất hiện giữa đường. Tôi cố gắng hít thở thật sâu, giữ cho mình thật bình tĩnh. Tôi đang mù loà, đứng giữa một góc đường xa lạ, bên cạnh không có ai quen biết, và ngoài kia có rất nhiều người xấu muốn hãm hại tôi. Còn có một con quỷ xinh đẹp muốn bảo vệ tôi thì sao? Tôi thì thầm.

- Đồng Đồng?

- Vâng!

Tuy không nhận ra nhưng tôi biết cô ta đang ở cạnh mình. Có lẽ cô ta đang ở một ‘tàn số’ khác mà tôi không bắt được.

- Nắm lấy tay tôi! – Tôi sử dụng giọng điệu của chủ nhân ra lệnh.

- Vâng!

Và ánh sáng lại trở về, và tiếng ồn ào xung quanh biết đi đâu mất. Mấy người đi đường dáo dạt dòm ngó, quả nhiên là tôi đã trở thành vô hình trong mắt họ.

- Xin lỗi vì đã hù dọa cậu! – Cô ta hối hận nói.

- Hãy nói cho tôi nhiều hơn về năng lực của cô. Thế giới mà chúng ta đang ở là như thế nào? – Tôi nhẹ nhàng hỏi. Bắt đầu muốn tin tưởng hơn con người cô ta.

- Tôi có khả năng đi xuyên qua các thế giới. Chỗ chúng ta đang đứng gọi là cõi u minh. Nhưng mới chỉ là ngoài rìa của nó thôi, cõi u minh thật sự còn xa, rất xa nữa mới tới. Hãy tưởng tượng trang sách, nơi mà chúng ta đang sống ở ngay chính giữa sách, thì trang bìa đầu tiên chính là cõi u minh, phải đi xuyên qua rất nhiều trang sách mới đến được cõi u minh.

- Còn trang cuối cùng của quyển sách là gì?

- Chính là cõi quang minh.

- Cô đã bao giờ đến được đó chưa?

- Tôi chưa bao giờ đi xa quá năm sáu trang sách cả. Nếu đi xa hơn tôi sợ mình sẽ bị lạc và không thể trở về. Mấy thế giới đó mệnh mông hơn cả toàn thể vũ trụ, bao gồm nhiều lối đi, rất dễ bị lạc.

- Tại sao cô lại chọn ở lại bảo vệ gia đình chúng tôi? – Tôi ngạc nhiên, nếu cô ta có năng lực, tại sao không đi khám phá tất cả các thế giới? Tại sao lại chọn gia đình tôi?

- Bởi vì lời hứa của tôi! – Thanh Đồng trả lời.

- Chỉ vì một lời hứa thôi sao? – Tôi ngạc nhiên. – Cô đã ở trong gia đình tôi bao nhiêu lâu rồi?

- Hơn một ngàn năm rồi!

- Bao giờ thì lời hứa kết thúc?

- Cho đến khi tôi chết!

Một con quỷ đã sống hơn ngàn năm mà vẫn trẻ trung như thế này, thì tuổi thọ có thể kéo dài đến bao lâu. Tôi siết chặt bàn tay mình đang nắm.

“Như vậy là cô ấy có thể ở bên cạnh mình, làm ánh sáng cho mình suốt cuộc đời này.” Một ý nghĩ chiếm hữu đột nhiên loé lên trong lòng tôi.

- Ngoài ra còn có khả năng gì nữa?

- Tôi có thể truyền đi hình ảnh và âm thanh chỉ bằng vào tiếp xúc. Còn bình thường thì có thể đọc được suy nghĩ trong đầu người khác.

- Vậy tại sao không đọc suy nghĩ trong đầu tôi mà còn phải hỏi? – Tôi lại ngạc nhiên hỏi.

- Không biết vì sao, với cậu thì tôi không đọc được. – Thanh Đồng thật thà trả lời.

- Cô có thể chiến thắng được những con quái vật khổng lồ không? – Tôi hơi xiêu lòng.

- Vì cậu, tôi có thể chiến thắng bất cứ kẻ thù nào! – Cô ta vui vẻ nói.

Tôi thở dài, cuối cùng cũng tin tưởng kể hết cho cô ta về tình hình ngày hôm đó, về con quái vật tôi đã thấy. Nghe xong, Thanh Đồng hơi có chút nhúm mày.

- Cô có biết nó ở đâu không?

- Trong cõi U Minh bao la, mỗi con quái vật tự tìm cho mình một nơi trú ẩn. Những con đại yêu quái thậm chí còn có thể tự tạo ra cho mình một thế giới riêng của chúng. Mà tôi thì không thể đi xa khỏi thế giới này. Nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ sớm tìm ra nó thôi.

Tôi nghe vậy cũng chỉ biết mỉm cười. Thanh Đồng tìm ra nó cũng được, mà không tìm ra cũng không sao, chỉ cần cô ta chịu ở bên cạnh tôi là được rồi.

Chúng tôi bước đi qua một khu phố mua sắm sầm uất. Những dãy cửa hàng đèn điện sáng choang, những dãy tủ kính trưng bày hàng lấp lánh. Tôi vô tình nhìn thấy bóng mình trên lớp cửa kính. Một thằng nhóc gầy gò hốc hác, xanh xao như ma quỷ. Đôi mắt trống rỗng không lờm xuống như hình ảnh của các xác ướp trong bảo tàng. Tôi không ngờ khuôn mặt của mình lại có thể kinh khủng đến như vậy. Bao tử nhộn nhạo làm tôi muốn nôn ói.

- Tôi muốn về nhà!

- Được! – Thanh Đồng nhìn tôi mỉm cười yêu thương.

Ai lại có thể yêu thương một gương mặt ma quỷ như tôi được nhỉ?

Thanh Đồng dắt tôi đi qua một thế giới tối om. Nơi đó chỉ cần bước đi một bước tôi đã về trước cửa phòng mình. Tôi đoán rằng, cách làm việc của các thế giới không vận hành giống như trật tự không gian nơi chúng ta sống. Tôi vịn tay vào khung cửa và buông tay Thanh Đồng ra.

- Tạm biệt! – Tôi quay lưng lại, không muốn cô ta nhìn thấy mặt mình.

- Ngày mai tôi lại đến. – Thanh Đồng từ biệt, rồi sau đó biến mất.

Tôi đóng sầm cửa lại, lần mò về giường của mình. Có thứ gì dưới sàn làm tôi vấp ngã. Tôi vừa đau đớn vừa bức tức, chỉ muốn đập phá một hồi. Tôi không biết đó gọi là cảm giác gì, chỉ là tôi ước gì mình mau chóng có đôi mắt trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bát Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10

Hôm sau nữa, Thanh Đồng lại đưa tôi đi dạo chơi khắp nơi. Có một thế giới trong cõi u minh, nơi mà không khí xung quanh đặc quánh lại, chúng tôi có thể chạy trên không khí như bước lên những tấm cao su. Bạn biết không, cảm giác chạy tung tăng giữa không trung thật sự rất kỳ quái. Bạn vừa giẫm lên không khí, nó ở đó nhưng thực ra ở đó chẳng có gì cả. Chúng tôi chạy nhảy tự do trên bầu trời, trèo leo trên những tầng tháp cao nhất, bước tự do trên mặt nước của dòng sông ...

Có lần tôi hỏi tại sao Thanh Đồng chỉ đi trong cõi u minh mà không bao giờ đi đến cõi quang minh. Cô ta trả lời rằng “Ồ đó quá sáng!”. Phải rồi, Thanh Đồng là quỷ nên đâu có thích sáng.

Sau đó, Thanh Đồng còn dạy tôi nhiều trò hay nữa. Tí như chọc ghẹo mấy con ma. Chúng tôi hù dọa chúng đến hoảng sợ. Thanh Đồng có khả năng đọc được ý nghĩ, thế là cô ấy giúp các hồn ma hoàn thành tâm nguyện của mình. Mỗi lần chúng siêu thoát, đều tạo ra ánh sáng tinh thần lấp lánh nhiều màu rất đẹp. Tôi đến là mê mẩn những trò chơi này.

Có lần Thanh Đồng hỏi.

- Tại sao cậu luôn dùng một lớp vải trắng băng kín mắt, phải chăng vết thương cũ lại đau?

Tôi im lặng không biết trả lời như thế nào, chỉ là tôi không muốn cô ta nhìn thấy đôi mắt trống rỗng không của mình. Rồi khi tôi hỏi lại tình hình tìm kiếm đôi mắt của tôi như thế nào, cô ta chu mỏ bảo là chưa tìm được.

Những cuộc phiêu lưu vào buổi tối của tôi kéo dài hết mùa xuân rồi tới mùa hè.

Mùa hè thì ra có rất nhiều lễ hội. Bọn yêu quái cũng tập hợp vui chơi giống như con người. Thanh Đồng đã từng dắt tôi đi một phiên chợ đêm của yêu quái. Cũng ồn ào náo nhiệt y như lễ hội của con người. Mấy nhóc yêu tinh nhỏ cứ bám theo tôi hỏi mãi tôi là loại yêu quái gì. Tôi thì có thể là yêu quái gì được chứ? Không có được câu trả lời, chúng cũng không buồn tha. Chỉ đến khi Thanh Đồng giận dữ nhe răng dọa nạt thì chúng mới chịu buông tha.

Tôi cười nói.

- Cô thật giống một con ma cà rồng.

Thanh Đồng xụ mặt.

- Thì tôi đúng là một con ma cà rồng!

Tôi không tin, một con ma cà rồng sao lại có được vẻ mặt đáng yêu đến như vậy. Tôi liền không ngần ngại véo má cô ta một cái. “Thật là dễ thương nhỉ!”

Bị hành động đột ngột của tôi làm cho giật mình, Thanh Đồng đỏ hết cả mặt. Không lẽ là đang tức giận tôi?

Mùa thu tới là dành cho các nghi thức tế lễ quan trọng. Thanh Đồng dẫn tôi đi gặp hầu hết các vị thần trong khu vực gần nhất.

Tôi thậm chí không nhận ra vị thổ công ở nhà mình lại là gốc đào cổ thụ trăm tuổi bên cạnh đền thờ của Thanh Đồng. Lão đào già lụ khụ tự xưng là ‘tiểu đệ’ gọi Thanh Đồng là ‘tỷ tỷ’. Tôi nghi ngờ không biết có phải lão già quá nên lầm lẫn rồi không. Đây là thời đại nào rồi còn xưng hô là tỷ tỷ, đệ đệ. Thanh Đồng nói sơ dĩ nhà tôi không có các loại yêu ma quỷ quái phá phách, chính là nhờ vào vị thổ công này. Bởi vì gốc đào có tính trừ tà, nên hầu hết ma quỷ đều phải tránh xa.

Thành hoàng ở thành phố chúng tôi là một con cạp trắng khổng lồ có ba đuôi. Thanh Đồng nói rằng đó chỉ là linh thể của ông ta hiển linh, chứ cơ bản là trên thế giới này chẳng có con cạp lớn ba đuôi nào hết.

Ngoài ra còn có các vị sơn thần, tiểu tiên, tinh linh, thần thánh ... ở các đền chùa miếu mạo. Tất cả đều không thuộc thế giới này, chỉ thỉnh thoảng họ mới hiển linh ở các khu vực thờ cúng mà thôi.

Có một cõi u minh, nơi mà ở đó tôi thấy cả một thành phố yêu quái đang sống. Chúng xây dựng tổ cheo leo giữa các toà cao ốc. Cả một thành phố treo vĩ đại bên trên thành phố đang hiện hữu. Bây giờ tôi mới thấy cái ‘tàn số’ này thật lợi hại, chỉ trong cùng một khu vực mà có nhiều thành phố chồng lấn lên nhau mà sống thế này. Thậm chí người dân trong các thành phố đó không hề lấy làm phiền phức hay ảnh hưởng lẫn nhau tí nào.

Cuộc sống của tôi đã trôi qua thâm lặng như thế. Ban ngày ngủ vui và ban đêm đi chơi khắp nơi. Thời gian trôi như chớp mắt cho đến cuối mùa thu.

- Xin lỗi Andy, tôi phải xa cậu một thời gian! – Thanh Đồng đứng bên ngoài cửa nói vọng vào.

- Nhưng cô đi đâu mới được? – Tôi bàng hoàng hỏi, suốt cả đêm cô ta không hề đề cập với tôi lần nào cả.

- Con quái vật mà cậu nói đó, nó vừa xuất hiện rồi. Chỉ cần đợi vài ngày thôi Andy. Tôi sẽ đem đôi mắt về cho cậu. Tạm biệt.

- Khoan đã, Thanh Đồng. – Tôi cố lắng nghe tiếng của cô ta, nhưng chỉ toàn im lặng. – Đồng Đồng?

Cũng chỉ có im lặng mà thôi. Tôi chỉ muốn nói, “Cẩn thận!”

^ ^
_

Cuộc sống của tôi chỉ có nhàm chán trở lại như cũ. Tôi thích ngủ lúc nào thì ngủ, muốn dậy ăn lúc nào thì ăn. Thời gian không biết đã trôi qua bao nhiêu lâu, không biết ngày, không biết đêm. Trong bóng tối này, thời gian cứ kéo dài ra thành vô tận.

Tôi bắt đầu tập thích nghi với cuộc sống của mình. Đi năm bước từ giường sẽ đến bàn để nước. Thêm mười lăm bước nữa sẽ đến phòng tắm. Căn phòng của tôi thì ra rất rộng, đi mất ba mươi lăm bước mới đi được từ đầu này đến đầu kia của căn phòng.

Tôi tập làm quen sống những ngày không có Thanh Đồng. Tôi mở thế giới của mình rộng ra khắp cả toà nhà. Ban đầu cô bảo mẫu dắt tôi đi khắp nơi, sau đó tôi đã có thể tự nhớ đường để đi một mình. Tôi sống một cuộc sống lành mạnh để sự chờ đợi không biến thành nỗi mỏi. Tôi ăn và ngủ đúng giờ, thường xuyên vận động cơ thể, sau khi ăn sẽ tản bộ hít thở không khí trong lành. Dần dần tôi sống như cái bóng, không cần ai phải quan tâm tới mình, tôi có thể tự lo liệu mọi thứ.

Cái bóng tôi lặng lẽ, đôi khi lại phát hiện ra được nhiều chuyện. Bố mẹ tôi đã cãi vã tới mức mà người ta gọi là ly thân. Không ai nói với nhau lời nào. Khi phát hiện có tôi, thì hai người tỏ ra bình thường vui vẻ, nhưng tôi biết tình cảm hai người họ đã nguội lạnh mất rồi.

Tôi biết mẹ tôi đã suy sụp đến mức trở thành bệnh trầm cảm. Bà phải dùng thuốc, thường xuyên mất ngủ và cáu gắt với mọi người. Khi có mình tôi, thì bà chỉ khóc và khóc. Tôi thật không thể chịu nổi những trận khóc lóc của bà. Thật sự là tôi còn có ý định trốn chạy khỏi bà. Sau này suy nghĩ lại, tôi thấy mình sai lầm nhất là lúc này. Khi đó, có lẽ mẹ tôi rất cần tôi ở bên cạnh.

^ ^
_

Tôi hỏi mấy người làm mới biết ngày hôm đó là ngày ba mươi tháng mười. Trời khá rét, báo hiệu một mùa đông tới sớm. Tôi ngồi trong phòng, hướng mặt ra cửa sổ. Tôi để mặc cửa sổ mở, thổi từng cơn gió lạnh buốt vào mình. Có người vừa mới xuất hiện trong phòng, cái kiểu đột nhiên hiện ra không chút tiếng động này rất quen thuộc. Người tôi chờ đợi rốt cuộc cũng chờ được rồi.

- Đồng Đồng!

Tôi vui mừng đứng dậy, lần mò đi đến chỗ của cô ta. Tôi vấp té, và ngay lập tức có người đỡ lấy. Tôi chạm vào thân thể lạnh buốt của cô ta, không giống như cơ thể sinh vật, mà lạnh lẽo như tượng đá vậy.

- Tôi đã tìm được rồi! - Giọng Thanh Đồng thều thào.

- Có chuyện gì vậy?

Tôi bất chợt lo lắng hỏi. Giọng cô ta không giống như bình thường. Mùi máu tanh nồng đậm quá.

- Đồng Đồng bị thương hả?

- Không việc gì! Andy, ngủ một giấc dậy là mọi chuyện sẽ ổn hết thôi.

Tôi cảm nhận cô ta thổi một hơi vào mặt mình. Và sau đó tôi thật sự bị chìm vào giấc ngủ.

^ ^
_

Tôi thức dậy vào lúc nửa đêm, ánh sáng lờ mờ của đêm ba mươi cũng làm tôi khá khó chịu. Đầu tôi nhức buốt. Tôi giờ nắm bàn tay của mình lên ngắm nghía. “Thật kỳ diệu, tôi thực sự đã có thể nhìn thấy được rồi.”

“Đồng Đồng? Cô ấy đâu rồi?”

Tôi lao đảo bước xuống giường. Không phải tôi chưa tỉnh táo, trong phòng tôi quả nhiên có mùi máu. Có vết máu nhều dầy trên sàn nhà. Tôi mở cánh cửa phòng, ánh sáng đèn bên ngoài soi rọi rõ những giọt máu kéo dài khắp hành lang bắt đầu từ phòng của tôi. Tôi nôn nóng đi theo vệt máu đó.

“Đồng Đồng, đừng có chuyện gì xảy ra nha!” Tôi thầm lo lắng.

Lượng máu nhiều như thế này, không biết cô ta bị thương như thế nào. Từ phòng của tôi ở phía đông của toà nhà, vệt máu dẫn đến phía bắc. Thần điện, đứng rồi, Thanh Đồng nói cô ta là vị thần bảo hộ sống trong thần điện mà.

Tôi khua chân chạy nhanh hơn. Vài người trong nhóm bảo vệ tuần tra nhìn thấy tôi chạy thì há hốc tròn tròn mắt. Tôi mặc kệ bọn họ, chỉ biết cố gắng nhanh đi đến thần điện. Có vài người hầu đang lui cui chùi sạch vết máu trên sàn. May mà tôi đã biết nơi cần phải đến, nếu không đã bị bọn họ làm mất dấu vết rồi.

- Đồng Đồng! - Tôi hét gọi khi bật mở cánh cửa thần điện.

Cô ta nằm đó, đè chồng lên người cha tôi. Ông đã cởi phạch ngực chiếc áo sơ mi, đôi mắt liêm diêm như đang trong cơn say ngủ. Còn cô ta thì say sưa cắn vào cổ ông, hút lấy hút để dòng máu nóng. Trên người cô ta cũng đầm đìa máu, bộ quần áo đen thì rách nát bươm, lộ ra những vết thương kinh khủng thấu tận xương.

Bị tiếng động của tôi làm giật mình, cô ta ngẩn đầu ngó. Gương mặt trắng bệch có một vết cắt dài dữ tợn trên gò má. Đôi nanh sắc nhọn nhe lên đầy đe dọa với tôi, bên mép vẫn còn một dòng máu chảy ròng ròng. Có vài tiếng lép bép xèo xèo khi vết thương trên má của cô ta từ từ khép lại.

Tại sao tôi lại quên đi mất, cô ta là một con quỷ, một con ma cà rồng hút máu người. Cô ta đang hút máu cha tôi để chữa trị những vết thương của mình.

Nhận ra tôi, cô tròn xoe mắt sau đó lắp bắp như giải thích.

- Andy? ... Tôi ... Không!

Nhưng tôi đã vùng chạy đi mất trước khi cô ta chạy theo chụp lại được. Liệu máu cha tôi không đủ, cô ta có hút luôn máu của tôi không. Tôi vô cùng hoảng sợ. Khi bị mù tôi rất cần có đôi mắt, nhưng khi có đôi mắt rồi thì tôi lại ước gì mình không phải nhìn thấy cảnh vừa rồi.

Tôi chạy về phòng ngủ của mẹ để đánh thức bà.

- Mẹ, mẹ chúng ta phải rời khỏi đây!

- Ôi! Andy, con làm gì vậy? Mất của con? – Bà ngạc nhiên hỏi khi vừa bị đánh thức.

- Mẹ, ngôi nhà này có quỷ! Chúng ta phải mau chạy đi thôi.

Rồi như sự tỉnh ra chuyện gì, bà liền nắm tay tôi nói.

- Đúng vậy, nhà này có quỷ! Chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây thôi.

Ngay trong đêm gió tuyết đó, hai mẹ con chúng tôi rời khỏi nhà họ Thành. Hoảng sợ chạy trốn con quái vật trong ngôi nhà to lớn. Chúng tôi trốn chui trốn nhủi trong vòng một tháng trước khi mẹ tôi phát điên và bị người ta nhốt vào viện tâm thần. Những con ma bám theo tôi đã dày vò khiến bà phát điên.

Bà không còn nhận ra tôi, cứ lảm bảm mãi “Ôi! Andy, con đâu rồi? Ban đêm con lại bị quỷ bắt đi đâu rồi?” Thì ra những chuyến đi chơi đêm của tôi đã ảnh hưởng đến bà nhiều như vậy.

Người của bên phúc lợi xã hội liên lạc với cha tôi. Ông xuất hiện, vẫn hồng hào khoẻ mạnh. Ông muốn mang tôi về nhà, nhưng ký ức đêm máu hải hùng đó khiến tôi không thể chấp nhận được. Ông giải thích rằng Thanh Đồng thật sự là vị thần hộ vệ của gia đình tôi, bí mật đó chỉ có những người chủ gia đình mới có thể biết được. Cô ta đúng là một con quỷ bất lão bất tử. Cô ta sẽ bảo hộ gia đình trong bất cứ trường hợp nào bởi vì cô ta đã giao ước với cụ cô gia tộc chúng tôi.

- Chỉ cần chúng ta cho cô ta một ít máu để sống thôi! Không nhiều, một ngày chỉ khoảng ba lần. Nhưng một ngày của cô ta kéo dài bằng cả năm của chúng ta lận. – Cha tôi nói.

Nhưng bất cứ lời giải thích nào tôi cũng nghe không được. Tôi không thể chấp nhận mình sống cùng một con quỷ hút máu được. Tổ tiên của tôi đã giao ước gì với cô ta chứ? Cha tôi chỉ có một mình tôi, nếu sau này tôi thừa kế thì cô ta sẽ đến hút máu tôi sao? Ý nghĩ về những chiếc răng sâu hoắm cắn vào cổ mình khiến tôi phát hoảng.

Cuối cùng, cha phải nhượng bộ đưa tôi vào trường nội trú.

- Đeo cái này vào! – Ông đưa cho tôi một cặp kính mát. – Cô ấy dặn không được để bất cứ ai nhìn thấy đôi mắt của con.

Tôi e ngại nhìn cặp kiếng, sau đó nhìn con ma người đàn bà bị xe cán đã leo đèo theo tôi mấy ngày nay. Tôi nghĩ rằng cặp kiếng này cũng không phải là ý kiến tệ.

Tôi đã chính thức chối bỏ thân phận của mình từ ngày đó, chạy trốn hết thảy gia đình của mình. Tôi sống suốt trong trường nội trú, sau đó đăng ký vào quân đội. Tôi mong muốn được rèn luyện khoẻ mạnh để không thứ gì có thể làm hại được mình. Tôi luôn dẫn đầu bất cứ khoá đào tạo nào. Và khi phát hiện ra đơn vị đặc nhiệm chống ma quỷ HUNTERS, tôi mừng rỡ hơn bất được vàng, lập tức đăng ký vào đó. Cùng với nỗ lực bản thân và đôi mắt kỳ lạ nhìn thấy được ma quỷ của mình, tôi lập được những chiến công xuất sắc hơn bất kỳ người nào khác.

Năm hai mươi tuổi tôi đã được gán ngôi sao bạc, được công nhận là chiến sĩ ngôi sao, cấp bậc cao nhất trong thang chiến đấu của HUNTERS. Từ đó tôi chiến đấu không mệt mỏi trên cương vị của mình, từ đội Sigma được chuyển qua đội Eta. Hai mươi sáu tuổi tôi lên được chức đại tá, được đề bạt lên làm công việc chỉ huy, nhưng tôi kiên quyết từ chối việc lui về hậu phương. Nơi thích hợp nhất với tôi có lẽ là ở trên chiến trường.

Tôi không muốn bất cứ một đứa trẻ nào như tôi phải trải qua nỗi sợ khủng khiếp nữa. Tôi không muốn bất cứ người phụ nữ nào như mẹ tôi bị hù dọa đến phải phát điên. Và cũng không muốn bất cứ người lương thiện nào phải chết oan mạng trong vụ ‘tai nạn’ do con quái vật gây ra. Bảo vệ cuộc sống hạnh phúc của dân thường là ước mơ của tôi. Những thế giới ma quỷ khủng khiếp, tốt nhất là đừng ai biết đến.

Q.1 - Chương 11

Andy ngồi trên máy bay ngắm nhìn khu rừng nguyên sinh bao la rộng lớn bên dưới. Đại Lâm Phong là tên của khu rừng này từ thời xưa đến nay. Đây là khu rừng lớn nhất nước, cũng có thể coi như là lớn nhất châu lục. Bay phía trên Đại Lâm Phong làm Andy cảm thấy mình như đang bay trên mặt biển nhấp nhô vô tận những con sóng màu xanh lá. Khu rừng trải dài bạt ngàn đến nơi chân trời, phía bắc ẩn hiện hình bóng của dãy núi Bạch Long huyền bí.

Chiếm mất một nửa diện tích phía tây của Việt Quốc, Đại Lâm Phong trải dài từ nam chí bắc của đất nước. Phía nam là rừng Ma Cát, phía bắc là rừng Âm Dạ; chia cắt nhau bởi dòng sông Lý Giang. Sản vật nơi đây cực kỳ phong phú, dồi dào; tuy nhiên lại là khu vực dự trữ sinh quyển thế giới nên được cộng đồng quốc tế bảo hộ. Không có bất cứ tổ chức nào dám vào đây khai thác. Chỉ có một khu vực đặc biệt duy nhất được đưa vào sử dụng, đó là thành phố nghiên cứu sinh học của tập đoàn Thành gia, trung tâm khoa học khổng lồ Familia.

Máy bay đã kéo dài hơn sáu tiếng đồng hồ, còn một tiếng nữa mới tới nơi, thế nhưng Andy đã có thể nhìn thấy thành phố từ phía xa. Đó là toà kiến trúc không khác gì một nông trang bình thường. Ngôi nhà một tầng có mái ngói đỏ, cửa chính phía đông nam, với một hàng hiên đón gió. Các cánh cửa sổ kính trong suốt, bên trong là mấy tấm rèm trắng. Ngôi nhà trông bình dị, âm ỉ với một khu vườn có những hàng rào thấp bao xung quanh. Mọi thứ đều có vẻ rất bình thường, ngoại trừ việc nó lớn hơn những ngôi nhà khác gấp triệu lần. Vâng, đó chính là thành phố Mái Ấm, nơi sinh sống và làm việc của hơn bốn triệu người dân.

- Thật khổng lồ! – Jackson lẩm bẩm qua micro.

Andy căng thẳng không có ý định đáp trả. Hơn hai mươi năm rồi anh mới trở về ngôi nhà xưa.

^ ^
_

Lực lượng PROUD ở thành phố Diệp Lục gần đó nhất đã tập trung lực lượng trên khoảng đất trống bên ngoài thành phố. Việc điều động nhân lực trên khắp đất nước nói dễ làm khó, hơn nữa do phải giữ bí mật, nên có lẽ còn lâu mới tập hợp đầy đủ lực lượng. Gặp cả lực lượng PROUD Ngọc Trai đi cùng chuyến bay với Andy và lực lượng hiện tại trên mặt đất có lẽ cũng chỉ khoảng một ngàn người.

“Cũng đủ để tổ chức vài cuộc thám sát sâu vào trong thành phố”. Andy trầm nghĩ.

Trực tiếp chạy ra chào đón Andy ngay cửa máy bay là ba vị chỉ huy của PROUD tại các thành phố gần nhất. Andy và chỉ huy Rohand của thành phố Ngọc Trai bước xuống bắt tay ba người bọn họ.

- Thưa cậu, đã tập trung lực lượng được khoản tám trăm nhân viên của PROUD tại ba thành phố gần nhất bao gồm Diệp Lục, Tây Sơn và Sài Long.

Vị chỉ huy có vẻ lớn tuổi nhất trong ba người lên tiếng. Ông là chỉ huy Larson, vóc người cao gầy và mái tóc đã bạc trắng hết đầy uy nghi. Larson từng là cựu bộ trưởng quốc phòng của Việt Quốc, cấp hàm trung tướng.

- Tôi là Larson, chỉ huy PROUD Diệp Lục. Còn đây là chỉ huy Vince tại thành phố Tây Sơn và chỉ huy Daniel của thành phố Sài Long.

- Xin chào các vị tôi là Thành Gia An, cứ gọi là Andy. Còn đây là chỉ huy Rohand của PROUD Ngọc trai. – Andy hỏi hã vừa cùng bọn họ đi thẳng về trại chỉ huy vừa trò chuyện giới thiệu.

- Xin chào các vị.

Rohand bắt tay, đồng thời cúi chào trịnh trọng. Giữa các vị chỉ huy ở đây, thì có lẽ Rohand là người trẻ tuổi nhất, chỉ mới ngoài bốn mươi. Các vị chỉ huy khác đều là cựu quân nhân đã ngoài sáu mươi hết cả rồi.

- Tình hình cụ thể ở đây là như thế nào?

Andy cùng bốn vị chỉ huy đã vào tới lều thông tin. Trong đó có mấy chuyên gia đang làm việc cùng với một số máy móc, thiết bị viễn thông lớn. Trông thấy đám người mặc đồng phục cấp chỉ huy, tất cả đều đứng nghiêm lên chào. Sau khi Larson phẩy tay họ mới bắt đầu trở lại làm việc. Hệ thống cấp bậc trong PROUD phải nghiêm ngặt, chuẩn mực tương đương quân đội.

- Khoảng mười ba tiếng trước, đang trong thời điểm tiến hành nghi thức lớn trong thành phố Mái Ấm, nên toàn bộ hoạt động đều bị tạm ngưng, chỉ chừa lại hệ thống cảnh báo tại một số khu vực trọng yếu. Sau đó một tiếng đồng hồ, tức khoảng một giờ sáng ngày hôm nay, thì toàn bộ hệ thống báo động trong thành phố bị kích hoạt. Sau khi PROUD Diệp Lục nhận được tín hiệu báo động liền cử nhân viên tới đây. Nhưng lực lượng của chúng tôi vừa đến thì đã thấy hệ thống phòng thủ của thành phố bị bật lên, hiện toàn bộ nhân viên bên trong thành phố đã bị cách ly với bên ngoài, không cách gì liên lạc được. Các nhân viên công nghệ đang cố tìm cách tiếp cận hệ thống mạng, nhưng hệ thống phòng thủ quá kiên cố của nó khiến các cuộc tấn công dữ liệu liên tiếp bị vô hiệu hoá.

Larson vừa nói vừa chỉ tay vào màn hình lớn ở giữa trại chỉ huy. Các dòng dữ liệu đang chạy ào ào khiến Andy có cảm giác nếu mà tăng tốc hơn nữa chắc có khả năng hệ thống máy tính này sẽ bốc khói mất.

- Có một nhân viên của PROUD Mái Ấm đã chạy thoát ra ngoài, và bay đến tận thành phố Ngọc Trai. – Andy nhú mày nhận xét. – Anh ta đã bị lây nhiễm virus Z.

Nghe tới đây, chỉ huy Vince của PROUD Tây son liền đỏ mồm hôi lạnh. Ngoài thành phố Mái Ấm là trung tâm nghiên cứu chính và lớn nhất của Thành Gia, thành phố Tây Son cũng có một trung tâm nghiên cứu vũ khí của tập đoàn này. Mục tiêu nghiên cứu ở trung tâm Tây Son hiện nay chính là vũ khí sinh hoá, một phần dữ liệu là do trung tâm Mái Ấm đã chia sẻ cung cấp. Đây là thông tin tuyệt mật, nhưng do Vince thuộc hàng chỉ huy cao cấp trong thành phố nên cũng được thông báo qua.

- Cậu chủ Andy, sao cậu biết về virus Z? – Ông lấy tay quệt chút mồ hôi trên trán.

- Tôi còn chưa nói cho ông biết tôi làm việc trong bộ chỉ huy SNH (Super Natural Hunters) của cơ quan chính phủ ư? Bên đó cũng có bộ phận nghiên cứu chuyên sâu giống như Familia. Một loài virus từ thời thượng cổ được khai quật ra đúng không? Chính xác là từ mảnh thiên thạch BM 20566 rơi xuống Việt Quốc vào tháng 6 năm 1013. Chính phủ đã thu hồi được một phần, và phần còn lại chẳng phải do Thành Gia dọn dẹp sạch sẽ sao? – Andy lạnh lùng kể ra vanh vách.

- Như vậy sự việc lần này, hệ thống phòng vệ của thành phố thực hiện cách ly, có phải là do sự rò rỉ của của loại virus này ra bên ngoài? – Rohand hỏi.

- Chỉ mới là dự đoán. – Chỉ huy Daniel trả lời. Hệ thống phòng vệ không chỉ được dựng lên để ngăn chặn rò rỉ từ bên trong, mà nó còn có chức năng chống tấn công từ bên ngoài.

- Bây giờ chúng ta chưa thể kết luận chắc chắn về bất cứ giả thuyết nào. Tôi đề nghị thành lập một đội trinh sát để thâm nhập thành phố. – Chỉ huy Larson lên tiếng.

- Đúng vậy, đội trinh sát sẽ do tôi dẫn đầu. – Andy nhẹ nhàng nói.

- Cậu chủ! – Cả bốn chỉ huy đồng loạt hoảng hồn la lên. Thâm nhập trong điều kiện thiếu thông tin là việc làm khá nguy hiểm.

- Không cần nói nhiều. Thực hiện việc thu xếp nhân sự đi.

Andy kiên quyết nói. Gương mặt anh trở nên lạnh lùng cứng ngắt. Tuy có đeo kính mát, nhưng các chỉ huy đứng trong lều có cảm giác như đôi mắt phía sau cặp kính đó đang toé lửa. Một mệnh lệnh áp đặt đầy quyền uy khiến các ông không cãi lại lời nào. Phong thái của Andy rất giống chủ tịch năm nào.

^ ^
_

Andy trong lúc ở trên chuyên cơ đặc biệt đi từ thành phố Ngọc Trai đã được chữa trị kỹ càng hơn vết thương trên tay. Thành Gia là một tập đoàn công nghệ sinh học lớn nhất thế giới, vì vậy trình độ y khoa của bọn họ tiên tiến hơn bên ngoài rất nhiều. Vết thương trên cánh tay Andy đã được phun xịt một lớp màng protein nhân tạo, có tác dụng chẳng khác nào lớp da tạm thời. Lớp protein này sẽ thúc đẩy việc khôi phục vết thương nhanh gấp mười lần bình thường. Hiện nay tay Andy đã có thể cử động trở lại. Tương tự, vết sườn gãy lúc trước cũng đã được gia cố lại bằng một hỗn hợp dung dịch đặc biệt. Thứ thạch cao sinh học này được tiêm trực tiếp vào vết gãy. Chỉ sau vài tiếng đoạn xương gãy sẽ được cố định chắc chắn lại, không có gì nguy hiểm nữa. Nhưng trong vòng hai mươi bốn giờ, nếu cử động mạnh vẫn sẽ có cảm giác nhói đau.

Anh đang ngồi trong lán chỉ huy, lắp băng đạn mới cho hai khẩu Rosemary. Một bộ quân phục chuyên dụng dành cho các hành động của PROUD cũng đã được mang tới. Ngoài ra bọn họ đã cung cấp đầy đủ cho Andy tất cả trang bị cần thiết: nón bảo hộ, mặt nạ phòng hơi độc, áo giáp chống đạn ... và cả đạn được cần thiết.

Jackson bị Andy kéo theo vào nhiệm vụ lần này, cũng đã được chữa trị lành hoàn toàn. Bởi vì vết thương của anh ta khá nông nên khi màng protein vừa tiếp xúc đã làm lành vết thương ngay. Chỉ có điều từ bây giờ trên tay anh ta phải mang theo một vết sẹo, một ký hiệu ba sọc đỏ khá nổi bật.

- Sếp sẽ dẫn đầu đội trinh sát tiến vào đó sao? – Jackson lo lắng hỏi.

- Đúng vậy, tôi đang nóng lòng muốn biết có chuyện gì đang xảy ra trong đó đây. Lớp tường bảo vệ bao quanh thành phố quá chắc chắn, không thể sử dụng bất cứ thiết bị dò nào để nắm được tình hình bên trong. Chỉ có một cách là trực tiếp đi vào để xác nhận thôi.

Andy trầm giọng đầy suy tư, Jackson thấy giữa trán anh hằn lên một vết nhú mày sâu. (>''<) Dù đã lâu không gặp nhau, nhưng bên trong thành phố là toàn bộ gia đình của anh hiện nay. Còn có vụ việc người em trai mới bị giết, khiến Andy khó lòng mà giữ bình tĩnh được.

- Em sẽ đi với sếp. – Jackson hùng hổ tuyên bố. Andy vừa là thần tượng, vừa là người anh trong đội mà Jackson vô cùng tôn kính.

- Cảm ơn cậu. Vì sự tình nguyện này nên tôi có món quà muốn tặng cậu đó. – Andy nhếch mép cười.

- Lại một con robot nữa hả? – Jackson hấp háy mắt.

- Là hàng hiện đại nhất, chỉ có một phiên bản đang trong thời gian thử nghiệm. Tính năng khá đa dạng. Bởi vì tôi không biết phía trước đang chờ đợi điều gì nên đành mang nó theo. Nhờ cậu giúp giùm vậy.

- Ôi, dĩ nhiên rồi!

Hai mắt Jackson lại long lanh lên niềm thích thú. Robot hình người chính là mơ ước lừng lẫy của bất kỳ người đàn ông nào. Được lái một con robot hiện đại, chính là niềm tự hào của mỗi Raider.

“Phiên bản thử nghiệm tối tân nhất!” Jackson nhảy chân sáo về phía khu vực có kiện hàng đang chờ anh ta khai phá. Thái độ vui vẻ của Jackson khiến Andy cũng thấy dễ chịu hơn phần nào.

- Thừa đại tá, số người trong đội tiên phong đã được tuyển ra rồi. Mời ngài kiểm tra.

Trong PROUD, cấp bậc phân chia cũng giống như quân đội, kỷ luật nghiêm ngặt vô cùng. Vì vậy Andy khi tiếp xúc với PROUD cấp thấp cũng chỉ dùng hệ thống cấp bậc để xử lý, anh không muốn người ta cứ gọi một thiếu gia, hai thiếu gia. Nghe thôi cũng thấy ớn lạnh.

- Thượng sĩ, dẫn tôi đến chỗ mấy người đó.

- Tuân lệnh! – Thượng sĩ Mai Nghiêm La, Maureen nghiêm người nhận lệnh.

Andy được dẫn đến một khu lều trại có mấy quân nhân đang thu xếp hành trang. Bọn họ mặc đồng phục đen của PROUD, trên người trang bị vũ khí đầy đủ, quân trang thì đang được xếp vào ba lô.

- Tất cả nghiêm.

Nhìn thấy người Maureen dẫn tới, một người cao lớn nhất trong lều nghiêm giọng la lớn, có lẽ đây là đội trưởng của bọn họ. Tất cả các thành viên liền lập tức nghiêm người đứng thẳng ngay ngắn tại vị trí của mình.

- Báo cáo đại tá, nhân viên PROUD lần này cử đi bao gồm tám thành viên của tổ trinh sát. Tất cả đang chuẩn bị hành lý lên đường. – Một thanh niên to cao khá lực lưỡng lên tiếng. Anh ta là Nguyễn Xuân Minh, Smith đồ vật của đội trinh sát.

- Được rồi, nghỉ! Các anh mau chuẩn bị đi. Một giờ đồng hồ nữa sẽ xuất phát. – Andy cuối cùng mới cất tiếng nói.

Anh nhìn quanh, toàn bộ đội trinh sát là một nhóm người đa dạng. Có vài người to cao giống Smith, nhưng có những người thì vóc dáng khá bình thường. Thậm chí có người còn đeo mắt kính, thân thể gầy gò giống như một học sinh cấp III.

- Đó là ai? – Andy hỏi nhỏ với Maureen.

- Hạ sĩ Phan Tuấn Anh, tên thân mật là Alan. Một thần đồng tin học mới tuyển của PROUD Tây Sơn. Nhiệm vụ của anh ta đa số là phá mã và đột nhập hệ thống. Khi chúng ta tiến vào cơ sở công nghệ cao như Mái Ấm thì công việc của anh ta khá cần thiết.

- Còn người béo mập kia là ai?

- Thiếu úy Hồ Đức Phát, tên hay gọi là Frank. Anh ta và Smith là cặp đôi sức mạnh của đội trinh sát. Bọn họ là lính đặc nhiệm tạm chuyển qua đây.

Maureen liếc nhìn Andy, không biết có nên nói việc chuyển chuyển này chủ yếu vì có Andy trong đội hình. Frank và Smith có nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ yếu nhân như Andy.

- Người cao ốm vừa ra lệnh nghiêm là thiếu tá Tô Tam, đội trưởng Totem là người dày dặn kinh nghiệm nhất của đội trinh sát. Người ngồi trong góc lấp lúng chính là Willi, tay tóc đỏ bên cạnh là Max, những tay thiện xạ nổi tiếng trong PROUD. Người đang nhồi nhét cái balô khổng lồ của mình là Jolanda, nữ bác sĩ duy nhất trong nhóm. Ben là chuyên gia máy móc và vũ khí. – Maureen chỉ vào tay có gương mặt ừ ừ nhất trong bọn.

Andy nhếch miệng mỉm cười, “Không biết tay Ben máy móc này có hợp với Jackson yêu xe không nhỉ?” Đội hình này bao gồm luôn cả Andy, Jackson và Maureen là mười một người. Một tổ trinh sát khá là đông. Nhưng có vẻ nhiệm vụ sẽ kéo dài, nên lực lượng đông người là cần thiết. Toàn bộ thành viên đều là những người ưu tú nhất, được tuyển ra trong các đội trinh sát của PROUD tập hợp trong chiến dịch này.

Một tiếng sau, hai chiếc xe ZPN (loại xe địa hình chuyên dụng mạnh nhất trong PROUD) chở đoàn trinh sát tiếp cận tường bao của thành phố Mái Ấm. Đích thân tổng chỉ huy PROUD Diệp Lục đi theo tiền chân.

- Chỉ huy Larson, ông ở lại hoàn thành việc tập trung toàn bộ lực lượng PROUD tập kết về đây, chuẩn bị tổ chức hoàn chỉnh. Lên chiến dịch Mái Ấm (chiến dịch tấn công và chiếm đóng lại toàn bộ thành phố, đây là một trung tâm nghiên cứu khổng lồ vì vậy chiến dịch cần chuẩn bị một lực lượng nhân sự khá lớn mới tiến hành được). Sau khi tôi đột nhập thành công sẽ gửi thêm tin liên lạc bên ngoài. Khi chưa có tin, thì tuyệt đối không được tiến vào trong. – Andy dặn dò.

- Tuân lệnh. – Larson dù sao cũng là nhân vật cộm cán lão thành trong tập đoàn Thành Gia, lão không thể bỏ đi thói quen cung kính với người họ Thành.

Đoàn xe dừng lại ở vị trí đường ống xả thải của thành phố, đây là yếu điểm duy nhất có thể tiến vào bên trong. Bởi vì hệ thống phòng vệ của thành phố quá hoàn hảo, khả dĩ trong thời gian ngắn không ai có thể tìm ra được điểm yếu nào khác để xâm nhập vào.

Cả đoàn người nhảy xuống xe, trên người ai cũng mang theo balô nặng trĩu cùng thiết bị. Riêng Jackson thì đã chui hẳn vào con robot DN 001X cao hơn hai mét. Bên ngoài nhìn vào không thấy người lái, hoàn toàn giống một con robot tự vận hành. Dù không thấy mặt, nhưng Andy biết chắc bên trong

Jackson đang cực kỳ hưng phấn. Thứ gì chứ được đựng tới thiết bị máy móc tối tân là tay này thích mê toi.

Chiếc nắp rộng gần năm mét của đường xả thải bị hai chiếc xe ZPN kéo cho bật tung. Bên dưới lộ ra một đường ống to chẳng kém gì đường hầm của xe điện ngầm. Đội PROUD thả xuống dưới ba cano. Từ vị trí này mà muốn đi vào trung tâm thành phố thì phải đi qua mấy chục kilomet đường cống ngầm chứ chẳng chơi. Đây không chỉ là một căn nhà, mà là một thành phố cực kỳ lớn.

Mười một người của đội trinh sát đu dây thả người xuống cano. Andy đi chung cano với Smith, Franks, Alan và Maureen. Chiếc thứ hai chở Totem, Max, Willi, Jolanda. Chiếc thứ ba chỉ có Ben và Jackson, bởi vì con Robot DN 001X khá là nặng. Ba chiếc cano rò máy, rẽ nước phóng đi trong dòng nước cống đặc quánh, đen nhánh và hôi tanh. Chỉ trong một chốc lát, ánh đèn pha của ba chiếc cano bị bóng tối nuốt chửng đi mất.

Chỉ huy Larson đứng bên miệng hầm đã chẳng thể nhìn thấy gì nữa. Ông có một dự cảm chẳng lành, chưa bao giờ tập đoàn Thành gia lại rơi vào trong tình trạng đáng báo động như lúc này. Ông nhảy lên chiếc ZPN trở về doanh trại, mong rằng mọi sự rối cuộc chỉ là một sự báo động nhầm. Ông có người thân còn đang kẹt trong thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12

Nơi vị trí cả đội đang đứng là một ngã ba với hai nhánh rẽ. Sau khi vượt qua hai mươi kilomet trong đường cống chính bằng cano, bọn họ buộc phải hành quân trong những đường cống nhánh có kích thước nhỏ hơn. Có lẽ hiện nay thành phố đang trong tình trạng cách ly, không có bất cứ vụ xả nước nào nên đường cống hoàn toàn khô ráo, chỉ còn đọng lại một lớp bùn nhơ nhớp.

- Alan, nói đi. Rốt cuộc chúng ta phải đi bên nào? – Max lớn giọng hỏi.

Trung sĩ Hồng Sĩ Mạnh là người khá nóng tính và bộp chộp, trong lúc lái cano anh ta luôn là người vượt lên dẫn đầu. Max có dáng người trung tâm, trên người vác rất nhiều đạn dược cùng vũ khí. Anh có dòng máu dân tộc Xích quý ở tây bắc, nổi bật với nước da trắng và mái tóc đỏ rực. Tuy cắt tóc kiểu nhà binh, nhưng tóc Max không bao giờ chịu nằm yên mà cứ chia dựng lên trên, trông anh ta giống như lúc nào cũng có một đốm lửa rực rỡ trên đầu.

- Hề hề, bình tĩnh đi trung sĩ. Để cho cậu nhỏ có thời gian tính toán chứ.

Smith là người cao to vạm vỡ nhất trong đội. Anh ta vòng cánh tay đầy cơ bắp gác lên vai Max. Đối với Smith, bất cứ lúc nào cũng có thể sử dụng sức mạnh cơ bắp của mình để xử lý mọi việc. Anh ta cho rằng với vóc dáng đặc biệt mà trời ban cho mình, sẽ hữu ích hơn nếu dùng để bảo vệ kẻ yếu.

Còn kẻ yếu, cậu nhỏ Alan thì đang loay hoay với cái máy tính cá nhân mang trên tay. Tuy bối rối và căng thẳng nhưng Alan vẫn hoạt động bàn tay điều khiển của mình một cách điệu nghệ trên bản đồ định vị 3D của thành phố. Nếu không phải biết Alan đã hai mươi bốn tuổi, Andy rất có thể cho rằng chàng trai này chỉ là một học sinh lớp mười gây gò.

- Chúng ta nên đi về phía bên trái. Lối đi bên phải có một ký hiệu đỏ nhấp nháy cảnh báo. Tôi nghĩ đó là một loại máy móc, có thể là một máy bom hay bộ xử lý nước thải. Không rõ, nhưng nó bị chặn rồi. – Alan vừa nói vừa lấy tay đẩy gọng kính cận của mình.

- Thừa đại tá? – Thượng sĩ Maureen lên tiếng hỏi.

- Alan, lối đi bên trái dẫn đến đâu? – Andy bấy giờ mới lên tiếng.

- Trung tâm của quận Phòng Khách. Từ đó đi thêm hai kilomet sẽ tới bộ tổng chỉ huy của thành phố, ở đó có chứa máy chủ của toàn bộ hệ thống. Muốn tìm hiểu bất cứ thứ gì thì chúng ta nên bắt đầu ở đây.

- Còn vị trí của Thảo Mộc gia trang (nhà chính của họ Thành)? – Andy sốt ruột hỏi tiếp.

- Nơi đó không có kết nối đường ống trực tiếp ra bên ngoài. Muốn đến nhà chính thì cũng nên đi từ quận Phòng Khách thôi.

- Như vậy là được rồi. – Andy gật đầu. – Các bạn, chúng ta di chuyển sang lối đi bên phải.

Andy vẫy tay và cả nhóm tiếp tục di chuyển. Trên tay mọi người đều đã rút súng cầm sẵn. Ánh đèn trên nón bảo hộ soi loang loáng theo từng bước chân người đi. Đây không phải là một cuộc đột kích tiến công nên mọi người không di chuyển vội hay dùng sơ đồ chiến thuật gì. Bọn họ chỉ đơn giản là hành quân đường dài trong lòng cống nước thải của thành phố thôi. Số ít người như Andy và Totem thì im lặng dẫn đầu, còn những người phía sau bắt đầu rôm rả trò chuyện. Dù sao đây cũng là ống cống, không lẽ có mai phục ở đây?

Có tiếng chuột chít chít vang lên rồi sau đó đột ngột tắt ngấm. Trong không gian đường cống hôi hám, Andy vẫn ngồi thấy được mùi khen khét gì đó. Anh giờ bàn tay trái lên để người phía sau thấy lệnh dừng lại. Cả Franks béo mập hay chọc ghẹo người ta và Willi luôn mồm nói chuyện cũng tự nhiên im bật. Mọi người căng thẳng nâng súng lên ngắm cả phía trước và phía sau đội hình của họ.

Không gian im ắng vô cùng, cả giọt nước rơi tí tách của hệ thống ống dẫn trên đầu cũng nghe rõ mồn mồn. Không ai hiểu việc gì đang xảy ra.

Andy không biết phía trước có thứ gì, nhưng nó mang lại cho anh cảm giác nguy hiểm. Anh dùng bàn tay có mang găng, bốc một lớp bùn ném về phía trước. Tiếng bùn rơi lộp bộp vọng lại khá vô hại.

“Vây là không có bẫy rập hay hệ thống cảm ứng nào cả.” Mọi người thở hắt ra nhẹ nhàng. Thế nhưng cảm giác nguy hiểm vẫn không giảm xuống tí nào. Andy chần chờ không muốn ra lệnh đi tiếp.

Có một con chuột cống to dùng chạy lạo xạo dưới chân bọn họ. Nó hoảng hốt bò qua chân Andy và chạy chẳng ra phía trước. Thế rồi chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng cứ thế con chuột bị cắt làm đôi. Mọi người đồng loạt hoảng hồn phát ra những âm thanh thở hắt mạnh đột ngột.

- Alan kiểm tra coi, khu vực này thực sự không có hệ thống máy móc nào chứ. – Andy lớn giọng hỏi. Đây là đường cống có nước chảy qua thường xuyên, không thể nào lắp thiết bị cảm ứng chuyển động hay trọng lượng được.

- Khu vực này sạch thừa sếp. – Alan sợ hãi thông báo. Rõ ràng trên hệ thống bản đồ định vị không có đánh dấu bất cứ thứ gì.

- Đó có thể là một phần của hệ thống phòng thủ tuyệt mật. Bản đồ thành phố chúng ta có được chỉ là loại phổ biến nhất, không có chú thích mấy vị trí bí mật này cũng là chuyện thường. – Thiếu tá Totem là người lớn tuổi nhất nhóm, đồng thời là người dày dạn kinh nghiệm nhất bấy giờ mới lên tiếng.

- Đó có thể là một cơ quan cảm ứng sinh học. Nó sẽ loại trừ bất cứ sinh vật nào vượt qua đây. Nó chỉ cho nước cống và rác thải trôi qua mà thôi. – Ben là một chuyên gia máy móc thiết bị đánh giá.

- Cái nhát cắt lúc này là cái gì thế? Chúng ta không hai nhìn thấy lưỡi dao nào cũng như bất cứ tia laser nào lướt qua. – Jackson đang trốn trong con robot cũng thuận miệng hỏi thêm.

Ben cau mày nhìn con robot nói chuyện, sau đó cộc lộc trả lời.

- Tia cắt, không phải tia laser. Không nhìn thấy được bằng mắt thường.

- Có cách nào ngăn chặn hệ thống này không? – Andy nôn nóng hỏi.

- Nếu tôi có thể kết nối với hệ thống máy chủ thì có thể vô hiệu hoá nó. – Alan nhỏ nhẹ lên tiếng.

- Vây thì làm đi. – Max hô hào lớn.

- Nhưng chúng ta đang đứng dưới cống mà, làm quái gì có bộ kết nối nào ở đây. – Alan than vãn.

- Quay trở lại thôi, chúng ta không thể đi lối này. – Anh chàng cao kều Totem đề nghị. Giọng anh ta lúc nào cũng đều đều vô cảm, giống như một tượng gỗ thật vậy.

- Được rồi, chúng ta đành vòng lại đi theo lối bên phải kia đi. – Andy cuối cùng phải thoả hiệp. - Alan không phải lúc này cậu nói ở đó có thiết bị máy móc gì sao, hy vọng nó có bộ kết nối.

Trong tình trạng này, bọn họ không thể vượt lên trước được, đành phải chọn lối đi vòng. Còn có cái chấm đỏ trên bản đồ kia nữa, nó làm người ta thật bất an.

^ _ ^

Đường hầm phía bên phải quả nhiên càng đi càng rộng lớn hẳn ra. Nơi đây giống như một đường hầm kỹ thuật hơn là đường ống cống. Không có bất kỳ dấu hiệu rác thải nào đã từng chảy qua đây. Hơn nữa dọc tường và nền sàn đều có lắp đặt những thanh ray chạy dài. Họ đi một đoạn khá xa nhưng phía trước vẫn là bóng đêm mù mịt. Andy lo lắng bởi vì cảm giác hoang man nguy hiểm lại một lần nữa trở dậy. Dường như có một con gió chết chóc sắp thổi đến.

Bất ngờ Andy chớp lấy tay lính trẻ măng Alan đang đi cạnh mình, anh chạy lùi về phía sau đồng thời hét trong máy liên lạc. “Jackson, lên!”

Tuy đột ngột, nhưng khả năng tuyệt vời của một Raider khiến Jackson linh hoạt điều khiển con robot DN 001X chạy nhanh về phía trước. Từ trong bóng tối, có một thứ gì đó lướt êm ru trên đường ray. Robot DN 001X đang trên đà chạy nhanh lập tức va chạm mạnh với thứ máy móc vừa lao tới. Hệ thống tự cân bằng của DN 001X hoạt động rất tốt, con Robot tự động lùi một chân ra sau tạo thế vững chắc. Thế nhưng vật vừa lao tới kia cũng rất mạnh đẩy lui robot trượt đi hai ba mét. Rất may là hành động đột ngột của Andy đã kịp thời giúp mọi người rút lui, nên trong cuộc đụng độ này không xảy ra thương vong gì. Nếu không cả đội đã bị loại máy móc kia nghiền nát.

Ngồi trong buồng lái, Jackson bị chao đảo mạnh, nhưng rất may không xảy ra nẩy xóc gì. Thiết kế của DN 001X quả nhiên vượt trội, ngay cả đời tối tân nhất của các robot hiện nay trên thị trường cũng không loại nào sánh bằng.

“Hệ thống cân bằng máy rất tốt!” Jackson sáng khoái.

Anh bật hệ thống đèn pha chiếu sáng cực mạnh trên robot lên. Nãy giờ vì sợ làm chói mắt đồng đội nên Jackson không dám xài, bây giờ mọi người đã rút lui ra phía sau nên Jackson sáng khoái đem hết các tính năng của robot ra thử nghiệm. Ánh sáng loé lên giống như một pha chụp hình rồi chợt tắt.

Bị ánh sáng chói loà đột ngột ập tới, khiến bộ cảm biến của đối phương bị tê liệt tạm thời. Hình ảnh truyền về trên màn hình điều khiển là một khối máy tròn với lớp vỏ trong suốt màu đỏ, có thể nhìn thấu thiết bị bên trong. Các thông số hiện lên.

Tên: Wom #5066

Hệ thống: Def In (hệ thống phòng thủ nội bộ của thành phố)

Kích thước: tròn 3x3x0.7

Tính năng: Chạy dọc ray, lực đẩy 10T. Mũi xuyên thấu. Chùm tia xạ. Tự hủy.

Chỉ trong nháy mắt, hệ thống hoạt động của máy Wom #5066 đã khôi phục hoạt động trở lại. Mấy lưỡi cưa tròn xuất hiện khắp trên bề mặt của Wom #5066, và sau đó lực đẩy của nó càng tăng lên. Lưỡi cưa bị ép mạnh lên thân robot do Jackson điều khiển.

“Thì ra đây là tính năng ‘mũi xuyên thấu’ của nó” Jackson nhếch miệng cười. Anh vuốt tay dọc trên màn hình cảm ứng, chọn tính năng ‘Khiên’.

Trên tay robot DN xuất hiện một tầng từ trường, khiến lưỡi cưa chỉ cách Jackson còn hai tấc thì không thể nào tiến hơn được nữa. Ngồi trong buồng lái, Jackson không cách nào khép miệng cười lại được. “Đây chẳng phải là ước mơ của tất cả mọi đàn ông trên thế giới này sao? Được lái trên một robot siêu tính năng, giống như mấy bộ phim hoạt hình mecha mà mình được xem lúc nhỏ”.

Thậm chí, lúc mới được nhìn thấy DN 001X, Jackson đã suýt quỵ sụp xuống hết lên “Ôi Prime, cuối cùng đã được gặp ngài!” Quả thật DN 001X được thiết kế chẳng khác nào một Transformer thu nhỏ. Nếu gặp được người nghệ sĩ thiên tài nào đã thiết kế ra được con robot này, Jackson sẽ không ngại mà quỳ xuống ôm lấy chân ông ta, ca ngợi người vĩ nhân ấy bằng tất cả những lời hoa mỹ nhất trên thế gian này.

Jackson liếm môi, “Để xem, lực đẩy của mày là 10T phải không? Hãy xem Prime của ta có thể đạt đến bao nhiêu nào?”

Động cơ của robot DN rõ mạnh và sức mạnh cuộn cuộn tuôn trào trong các ống dẫn truyền động. Từ thế chống đỡ, Jackson chuyển sang phản công. Các lưỡi cưa bên đối phương xoay nhanh hơn cũng đủ biết bộ máy của Wom cũng đang hoạt động hết công suất. DN 001X đang dần dần đẩy lui được Wom. Lực ép giữa hai con robot khiến cho mấy lưỡi cưa cong vẹo. Lực phá hoại cực bộ làm lưỡi cưa bị kẹt lại, máy càng rò lên nóng hơn. Bộ cảm ứng nhiệt cho thấy bộ máy đối phương đã vượt quá ngưỡng thiết kế của nó rồi.

Chợt nhớ tới tính năng tự hủy của đối phương, Jackson cho tắt đi chế độ ‘khiên’. Lớp từ trường được tháo bỏ và hai thân robot mạnh mẽ chạm nhau nghe cái rầm. Jackson điều khiển lực đẩy bằng tay trái, tay phải thao tác cánh tay robot thọc hẳn vào tấm ốp trong suốt của Wom. Đây là vị trí rấn chắc nhất của đối phương, nhưng phía sau đó cũng chính là vị trí yếu điểm quan trọng nhất, hạch nhân điều khiển.

Thật dễ dàng để điều khiển một con robot với các tính năng hiện đại cùng các công cụ hỗ trợ tuyệt vời. Thậm chí các thông số, tính năng, cùng điểm yếu của đối phương đã được kê ra la liệt đầy màn hình. Điều duy nhất bạn cần làm chính là điều khiển khéo léo và sau đó là chiến thắng.

Bàn tay của robot DN 001X phát ra những tia nhiệt mãnh liệt, khiến tấm ốp của Wom tan chảy. DN 001X thọc tay vào cục hạch nhân, dứt nó ra cùng với toàn bộ dây nhợ lỏng lẻo. Wom chỉ đột nhiên tách một tiếng, mọi động cơ dừng hoạt động, chẳng khác nào một cái ti vi sống động đột nhiên chẳng bị ngắt điện đi.

“Nguy cơ đã được giải trừ.”

Thậm chí bọn người đứng bên ngoài cũng có thể nghe được tiếng hét chiến thắng cùng tiếng cười hoang dã của Jackson truyền ra ngoài con robot. Nhưng bởi vì lớp vỏ bọc, nên tiếng cười bị biến dạng thành những âm thanh đùng đục, quái dị vô cùng.

“Này, trung uý. Để dành sự vui sướng của anh lại sau có được không? Chúng tôi đang gấp lên đường đây!” Andy tuy nói cứng nhưng trong giọng cũng không khỏi vui mừng. Không hổ danh là Raider, chỉ mới vừa điều khiển lần đầu đã phát huy hết sức mạnh của phương tiện một cách điều luyện như thế.

“Vâng thưa sếp!” Jackson trả lời bằng một giọng có lẽ là đang nén cười.

Con Wom khá lớn nên chiếm hết lối đi của đoạn đường hầm, không có khe hở để tháo dỡ nên Jackson đành dùng robot đẩy nó lui ngược về phía sau. “Hy vọng phía sau không bị vướng kẹt bất cứ thứ gì!” Cả bọn hiện nay giống như đang đi trong một ống xi lanh vậy. Nếu pít tông bị kẹt thì cả đám cũng cùng bị kẹt luôn.

- Điểm sáng xanh của nhóm chúng ta hiện đang chong lên tín hiệu chớp đỏ rồi này. – Alan nhìn bản đồ định vị trên tay mình thông báo. Tội nghĩ ánh chớp đỏ chính là thông báo về con robot này.

Chợt phía trước vang lên tiếng rầm rầm loảng xoảng thu hút sự chú ý của bọn họ.

“Quả nhiên đã kẹt rồi!” Jackson hoảng sợ suy nghĩ. Anh cố tăng lực đẩy của Prime thêm chút nữa. Con robot Wom kêu lên cộc cạch rồi sau đó rớt ra khỏi đường ray, ngã xuống. Bọn họ đã đi tới căn phòng lớn ở cuối đường hầm.

Giữa căn phòng lớn có một bộ máy đẩy thủy lực. Một vài ống trong đó đã vỡ, thứ dung dịch sền dệt chảy ra lênh láng khắp nơi.

- Đây mới chính là động cơ của nó. – Ben lướt đi lên trước vào bên trong. Anh nhìn mới dây nhợ liên kết với con robot mặt tròn kia. - Ở đây có dây tín hiệu, có lẽ cậu có thể liên kết với mạng tổng rồi đấy Alan.

Alan ngoan ngoãn gật đầu. Anh chàng bỏ chiếc ba lô trong có hơi quá khổ so với thân hình gầy còm của mình xuống. Lôi ra thiết bị cầm tay có mấy sợi dây để kết nối với dây tín hiệu bên trong căn phòng, nghiêm túc gõ các mã lệnh như điên cuồng lên bàn phím.

- Còn cậu, chui ra đây ngay!

Ben vỗ mạnh vào tấm ốp trên ngực của robot DN. Tấm ốp vang lên cách một tiếng, cửa buồng lái bật mở. Một làn không khí nóng hừng hực tràn ra. Mọi người nhìn thấy Jackson ngồi trong buồng lái, bộ dạng chẳng khác nào vừa mới từ trong buồng tắm hơi ra.

- Hừ, quá lạm dụng động cơ máy móc. Bộ tản nhiệt làm việc không kịp rồi.

Ben cục cằn đi ra sau lưng robot. Mở tấm chắn ra và sau đó loay hoay điều chỉnh thứ gì đó. Anh chàng có vẻ cũng chỉ khoảng trên dưới ba mươi tuổi, bằng tuổi Andy. Nhưng không hiểu có phải tại làm việc với máy móc nhiều quá không, mà Ben tự tạo cho mình một vẻ cộc cằn khó chịu. Thậm chí tính cách còn khá là ‘ông lão’ với mọi người.

“Thôi rồi, hai người này không hợp nhau!” Andy thầm nghĩ. Một người mơ ước phát huy được đến cực hạn máy móc. Một người yêu quý sự vận hành trơn tru của thiết bị, dĩ nhiên sẽ rất ghét mấy tay tài xế chạy cháy hết động cơ như thế này.

- Cậu cần bổ sung nước! – Jolanda lên tiếng và đưa cho Jackson một chai nước khoáng.

- Cảm ơn.

Jackson vui vẻ đón lấy chai nước. Trông anh ta suýt tí nữa đã chuyển qua trạng thái mê sảng luôn rồi.

“May mà Ben phát hiện ra kịp, nếu không người bên ngoài, thậm chí Jackson cũng không biết anh ta sắp vượt quá giới hạn bản thân.” Andy thở phào nhẹ nhõm. “Xem ra Ben cũng là một anh chàng tốt bụng!”

- Xong rồi. Tôi đã vô hiệu hoá tia cắt ở hành lang bên trái. – Alan vui vẻ thông báo.

- Còn các thông tin bên trong hệ thống. – Andy lập tức tập trung chú ý về phía cậu nhóc mắt kiếng này.

- Xin lỗi đại tá, hệ thống ngăn chặn xâm nhập ngược, lệnh chỉ có thể truyền xuống và truyền ngang đồng cấp thôi. May mà hệ thống điều khiển của căn phòng này và bên tia cắt đặt gần nhau, nếu không cũng đã chẳng thể ngăn chặn tia cắt dễ dàng đến vậy.

- Vậy cũng được. Nào mọi người nghỉ ngơi đủ chưa? Chúng ta lại vòng về hành lang bên trái. – Andy mỉm cười vỗ tay, tạo một không khí thân mật thoải mái cho các thành viên.

- Rõ thưa sếp. – Cả đội đồng loạt hô lớn trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13

Hắn thờ hồn hèn vì vừa chạy một quãng đường dài học tốc. Chưa bao giờ trong đời hắn phải chạy khổ sở đến thế này. Một tay giám đốc khu vực thì cần gì phải chạy bộ mệt mỏi đến như vậy. Hắn là nhân viên văn phòng, chứ không phải vận động viên đâu.

“Hy vọng bọn chúng không phát hiện!” Hắn sợ hãi nắm chặt mấy ống tuýp trong túi.

Hắn đang trốn dưới gầm bàn của một phòng bảo vệ. Hắn mệt mỏi, sợ hãi và hoang mang. Mọi việc lẽ ra đã phải thuận lợi theo kế hoạch. Trà trộn, đi vào, lấy mẫu cho vào va li, lẩn ra ngoài. Và thế là hắn đã có đủ tiền mua một hòn đảo nhiệt đới và suốt đời sống vui vẻ ở đó.

Tại sao mọi thứ lại trật lất hết vậy, không có gì đúng như dự tính. Tại sao lại có cuộc tấn công kia? Có rất nhiều người chết và máu đã chảy như suối. Hắn hoảng sợ và khó khăn lắm mới trốn đi được. Hắn đã chôm được mẫu virus, nhưng tại sao lại có cái hệ thống phòng thủ cách ly kia lại bị bật lên. Khi

vừa tỉnh dậy, hẳn biết mọi thứ đã hỏng, đã tiêu đời hết rồi. Hẳn đã bị mắc kẹt ở trong này, mắc kẹt trong một thành phố đầy những người chết nhưng lại không chịu chết.

Hắn kinh hoàng khi nghe được tiếng rìn rít bên ngoài, tiếng những cái móng tay cào cào vào cửa kính.

^ _ ^

- Khoảng một trăm năm mươi mét nữa chúng ta sẽ đến được vị trí nắp thông khí, ở đó có lối lên mặt đất.

Alan vừa nhìn sơ đồ vừa hồn hển thông báo. Bọn họ đang di chuyển với vận tốc khá cao, thể lực của cậu ta đã đến giới hạn mất rồi. Alan vừa mới gia nhập PROUD chưa đầy ba tháng, thậm chí đợt tập huấn của cậu còn chưa kết thúc. Nhưng bởi vì sự cố khẩn cấp với mã SS này, đã lôi cậu ta thẳng từ đợt huấn luyện ra chiến trường. Nhìn những đồng đội xung quanh ai nấy đều hít thở bình ổn, mặt không đổi sắc, thì mới thấy khoảng cách thực lực của cậu so với mọi người ở đây xa đến mức nào.

“Nhưng bọn họ là chiến binh chuyên nghiệp, còn mình chỉ là tên thực tập mới cáu thôi.” Alan tự an ủi mình. “Tất cả chỉ vì khoản tiền lương cao chót vót kia. Hy vọng mình sẽ để dành đủ tiền cho phòng máy, trước khi mất mạng vì những nhiệm vụ thế này.”

Đồng hồ đo khoảng cách đang đếm ngược số. Chỉ còn một trăm hai mươi mét nữa đến mục tiêu. Một trăm, tám mươi, sáu mươi ... cứ thế con số dần giảm xuống.

Bọn họ đang đứng dưới một hồ sáng lớn, trên cao khoảng mười lăm mét là một ô lưới rộng chắn ngang.

- Thượng sĩ Smith, thiếu úy Frank. Hai người khoé nhất lên phá tấm lưới đi.

Thiếu tá Totem, vốn trước giờ đều là đội trưởng chỉ huy các đội do thám của PROUD, ra lệnh. Anh là người lớn tuổi nhất nhóm (khoảng ba mươi sáu – Alan đã tra trong các hồ sơ lưu), điềm tĩnh, ít nói, và rất có uy tín trong đội. Mọi người làm sao lại không nể cả một anh chàng cao đến một mét chín mươi sáu, mặt lúc nào cũng nghiêm túc như Totem được chứ.

- Khoan đã. Ben, anh lên kiểm tra trước, tôi muốn chắc là không có vấn đề gì nếu chúng ta động vào tấm lưới đó. – Đại tá Andy lên tiếng.

“Thật không thể tin là anh ta chỉ mới hai mươi sáu tuổi đã lên chức đại tá.” Alan trở mắt nhìn cậu chủ của tập đoàn Thành Gia. Năm nay hai mươi chín tuổi, thật không thể ngờ là Andy đã phục vụ trong quân ngũ được hơn mười hai năm.

Anh ta không hề giống bất kỳ một thiếu gia của tập đoàn giàu có nào. Không có thời trang hàng hiệu, không xe hơi đắt tiền, không tiệc tùng hoành tráng, không có scandal tình ái với các ngôi sao... Thậm chí bất cứ chi tiết đời tư nào liên quan đến anh ta cũng đều là bí ẩn. Alan thật sự bất ngờ khi chẳng thể tìm được bất cứ thông tin nào về Andy trên mạng. Ngoại trừ mấy bài báo về một tai nạn tàu hoả cách đây hai mươi ba năm và tấm hình chụp nhỏ xíu từ hồi anh ta mới bốn tuổi. Nghe nói anh ta đã ở trường quân đội từ khi mười lăm tuổi. Đứa con trai lớn bí ẩn của chủ tịch tập đoàn.

Ngoại trừ mấy thông tin đơn giản moi được từ Jackson như tuổi tác, cấp bậc; Alan chẳng biết gì nhiều về con người này. Không phải tò mò đâu nhé, đơn giản chỉ là Alan có sở thích thu thập thông tin mà thôi. (Một trong những lý do Alan chịu gia nhập vào đội trình thám của PROUD)

Ben cục mịch leo rầm rầm lên chiếc thang treo trên vách tường. Tiếng đôi ủng cao su của anh ta nện ầm ầm lên các bậc thang bằng sắt vang vọng trong đường ống. Anh ta dùng gang tay cách điện chạm thử vào tấm lưới sắt dày bên trên. Sau đó Ben móc ra đèn pin soi, các thiết bị đo đạc. Loay hoay một hồi anh ta mới quay xuống thông báo.

- May cho các cậu nhé. Nếu lúc này tùy tiện bật mở cái nắp này lên thì dính bẫy điện của hệ thống rồi. Tấm lưới này chỉ có thể mở từ phía trên, nếu chúng ta dưới này mà tùy tiện mở ra sẽ kích hoạt dòng điện cả ngàn vôn. Bị thiếu chấy thành than thì các cậu cũng chưa kịp nhận ra chuyện gì đã xảy ra cho mình đâu.

Nghe thông báo như vậy Andy thật sự thờ phào nhẹ nhõm. Dự cảm nguy hiểm của anh lại một lần nữa chính xác, ít nhất nó đã cứu mạng cả bọn được ba lần.

- Thiếu úy, vô hiệu hoá được không? – Andy hỏi.

- Rất phức tạp. – Ben đắn đo nói. – Tôi cần khoảng ba phút.

Andy mỉm cười đồng ý. Anh chàng Ben này ăn nói có hơi thô lỗ nhưng làm việc hiệu quả vô cùng. Andy thầm cảm ơn chỉ huy Larson đã cho mình một đội ngũ tuyệt vời như thế này. Bọn họ tuy không phải là những chiến binh xuất sắc nhất, nhưng các kỹ năng cá nhân của mỗi người đều thích hợp cho cuộc trình thám lần này.

Trong đội có một cuộc xao động tâm lý âm thầm đang diễn ra. “Đã ba lần rồi, tất cả các cảnh báo nguy hiểm đều chính xác. Thật ra đại tá là thần thánh phương nào?” Các đội viên thắc mắc vô cùng. Nhưng với địa vị của bọn họ, không ai dám mở miệng ra hỏi.

Có tiếng lịch kịch loảng xoảng ở chỗ của Ben, và mọi người thấy tấm lưới dày nhúc nhích. Smith và Frank ngay lập tức leo lên chỗ Ben để hỗ trợ anh ta bẫy tấm lưới bằng thép đặc lên. Một tiếng động ầm vang cũng đủ để cho mọi người biết tấm lưới nặng đến cỡ nào. Thượng sĩ Smith là người nhảy lên mặt đất đầu tiên nhất. Anh cầm khẩu súng ngắn Mắt Cáo lia ngắm xung quanh. Đây là loại súng đặc biệt có trang bị sẵn đèn soi, nếu không dùng nó để bắn nhau thì bạn có thể dùng nó thay thế đèn pin cũng được.

Smith là anh chàng đồ con nhất đội. Với mái tóc ngắn ngắn cắt sát da đầu, và gương mặt lấm tẩm tàn nhang. Bạn có thể làm tưởng anh ta là một tay chuyên bắt nạt kẻ khác. Thế nhưng bạn đã lầm, Smith là một người khá thân thiện và hay giúp đỡ những kẻ mà anh cho là yếu ớt. Chỉ có điều, hành động của anh ta đôi lúc không được khôn khéo lắm, thường làm mất lòng không chỉ những kẻ xấu, mà đôi lúc còn làm khổ chủ cảm thấy không vui. Tóm lại, hành vi của anh ta có thể làm bạn không vừa ý, nhưng đây thật sự là một gã chơi được đấy.

Ánh đèn trên khẩu Mất Cáo quét qua một căn phòng linh tinh các thiết bị. Đây là phòng kỹ thuật tầng hầm của khu đậu xe ngầm giữa toà nhà Tele trong thành phố, trước đó Alan đã thông báo cho mọi người biết trước rồi.

Có một người mập mạp lù lù xuất hiện sau lưng Smith, nhưng anh không hề ngạc nhiên quay lại. Bởi vì đó là Frank, tên đồng đội chỉ cốt của anh. Cả hai cùng từ đội đặc nhiệm chuyển qua đội trinh sát này. Dĩ nhiên đây không phải là một sự giáng chức hay kỷ luật gì cả, bọn họ chỉ đơn giản là thi hành nhiệm vụ đặc biệt, bảo vệ đoàn trinh sát có nhân vật quan trọng như Andy trong đó.

Hai người to con thận trọng hạ thấp người, bước đi cẩn trọng như những con mèo rừng đang trong cuộc săn mồi ác liệt. Bọn họ đã đặt chân lên ‘vùng trắng’ rồi, đây là khu vực cần thăm dò và không biết có bất kỳ nguy hiểm nào đang chờ bọn họ phía trước. Mặc dù trước đó một tháng Smith đã có dịp đến thành phố này để kiểm tra định kỳ cho hệ thống an ninh.

“Đây chỉ là một cái phòng kỹ thuật vô hại mà thôi!” Smith giơ tay ra dấu an toàn cho đồng đội còn đang nấp phía dưới. Sau đó từng người bọn họ lịch lịch leo lên.

Smith tiến về phía cánh cửa phòng kỹ thuật và vặn thử tay nắm. Nó đã bị khoá. Anh không nghi ngờ gì việc dùng sức mạnh cũng không thể phá vỡ cánh cửa này. Đây không phải là bất cứ nơi nào thường gặp trên thế giới. Đây là thành phố Mái Ấm, trụ sở nghiên cứu chính của tập đoàn Thành Gia khổng lồ. Và khi họ quyết định khoá một cánh cửa, điều đó có nghĩa là bọn họ muốn đảm bảo ngoài trừ những người được phép, sẽ không có bất cứ ai mở được cánh cửa đó.

- Alan! Đây cậu em. Ở đây có một cánh cửa cần cậu giải quyết đây. - Smith lớn giọng hô to.

Alan mất kính chỉ vừa mới trèo lên khỏi miệng hố đã háp tấp vào ba lô tới gần cánh cửa. Cậu là một kỹ sư tin học được Thành Gia mời về làm việc trong PROUD với cái giá cao ngất ngưỡng. Vậy mà nhiệm vụ chính của cậu trong chiến dịch lần này lại chỉ là mở những cánh cửa.

Một thiết bị máy tính cầm tay nhỏ, có một đầu nối với tấm thẻ từ. Alan nhanh chóng nhét tấm thẻ từ vào trong máy quét của cánh cửa. Và sau đó các thông số phức tạp bắt đầu nhảy nhót trên màn hình. Tất cả các cánh cửa trong thành phố đều được số hoá, còn thiết bị của Alan có nhiệm vụ tìm ra chìa khoá cho từng cánh cửa đó. Một công việc đầy trí tuệ dành cho một kỹ sư tin học, nhưng bản chất chẳng khác nào những tay hacker. Bẻ khoá và chui vào.

Kể từ khi bước chân vào căn phòng này, Andy đã cảm nhận được sự nguy hiểm tràn ngập. Không thể đoán biết được đó là loại nguy hiểm gì, hay xuất phát từ đâu tới. Chỉ đơn giản là mùi sợ hãi kinh hoàng đang lan tràn đầy trong không gian, len qua từng khe cửa và ngóc ngách. Mọi người đang hít lấy thứ ấy vào phổi. Bọn họ chưa thể cảm nhận được nó ngay, nhưng chỉ một chốc nữa thôi, nỗi kinh hoàng sẽ tràn ngập tìm họ, nhấn chìm lý trí họ. Và Andy biết, với tư cách là một chỉ huy, tình huống tồi tệ nhất không phải là đội của bạn đang đương đầu với hoàn cảnh nguy hiểm, mà là tất cả mọi người đều quá sợ hãi đến nỗi không thể làm gì để đối phó với tình huống đó.

Cánh cửa kêu cạch một tiếng và bật mở.

Alan đang ngồi ở vị trí gần ổ khoá cửa nhất nên bị một thân hình từ bên ngoài ngã nhào vào. Không hề chuẩn bị cho tình huống đột ngột này, cậu chàng sợ hãi thét vang. Cả đội căng thẳng đồng loạt nâng họng súng chia vào thân hình đó. Một người đàn ông mặc vest, đầu hói và cả người bết máu. Có lẽ ông ta bị thương, nhưng còn chưa chết, vì ít nhất ông ta vẫn còn động đậy.

Smith sau khi trấn tĩnh lại mới phụ giúp kéo người đàn ông đó ra khỏi Alan. Anh đặt ông ta ngồi dựa vào tường. Jolanda là bác sĩ của nhóm, nên cô ngay lập tức mang balô y tế đến kiểm tra người đàn ông.

- Đây ông ơi, vẫn còn tỉnh táo chứ?

Cô nâng mặt người đàn ông lên, dùng đèn pin rọi và mắt ông ta để kiểm tra phản xạ và độ tỉnh táo. Người đàn ông lơ đãng không phản ứng. Jolanda dùng tay kiểm tra mạch đập trên cổ, “Mạch đập nhanh như một con linh dương đang chạy!” Cô thật ngạc nhiên khi người đàn ông lơ đãng này lại có nhịp mạch nhanh đến vậy. Thế nhưng người ông ta lạnh ngắt như băng. “Không thể lý giải nổi.”

Jolanda lật áo vét của người đàn ông ra để kiểm tra vết thương trên vai. Toàn máu với máu đông khô trên đó, thật khó để xác định hình dạng vết thương ra sao. Có lẽ ông ta đã bị thương một thời gian khá lâu.

Trong lúc Jolanda tỉ mỉ kiểm tra vết thương thì mọi người cũng cảnh giác coi chừng gã đàn ông bí ẩn đó. Bất ngờ, người đàn ông gục cổ xuống cắn mạnh vào cái cần cổ trắng vừa mới vưon ra của Jolanda. Alan hô hoảng.

- Ôi trời ơi, ông ta đang cắn Jolanda.

Những người còn lại thì phản ứng thực tế hơn, Smith và Frank hề nhau kéo gã tâm thần ra khỏi cô gái. Cô ta đang giấu dũa. Từ vết thương ở cổ, máu nhanh chóng chảy tràn ra lênh láng. Gã đồi bại đó đã cắn trúng động mạch chính trên cổ Jolanda. Thêm mấy người Maureen, Willi nữa cũng không thể kéo gã ra khỏi cô gái. Tên tâm thần ngậm chặt miệng chẳng khác nào một con cá sấu đã cắn mồi không chịu nhả. Jolanda ngày càng xém ngoét vì mất máu, có tiếng khọt khẹt nào đó phát ra từ cổ họng của cô. Thế rồi Jolanda không còn dũa nữa, cô gái đã chết với đôi mắt mở ra trừng trừng đầy kinh hoàng.

Khi con mồi không còn nhúc nhích nữa tên sát nhân mới chịu nhả cô ra. Hắn cắn tiếp vào cánh tay Smith trong lúc anh đang cố gắng tách hai người bọn họ ra.

- Mọi người mau tránh ra! – Andy hét vang lên.

Anh nắm lấy vai kẻ sát nhân, dùng một sức mạnh phi thường kéo hắn ra khỏi Smith. Gã đàn ông bị ném mạnh vào trong một góc tường, nhưng hắn không hề có chút phản ứng đau đớn nào. Chỉ đơn giản là lồm cồm bò dậy. Andy lên đạn và bắn hai phát liên tiếp vào đầu gã mà không hề do dự. Hương Rosemary nồng nàn át đi mùi máu vương khắp nơi.

Lúc này anh không kịp bắn vì có nhiều người ở gần đó quá.

- Đại tá, tên này là ... – Maureen lên tiếng hỏi.

- Một zombie! Andy lạnh lùng trả lời.

Sao anh lại có thể quên mất người phi công lái trực thăng có bộ móng bấm tím vì thi biển.

- Jolanda chết rồi. – Thiếu tá Totem báo cáo bằng cái giọng đều đều muôn thuở của mình. Đôi khi mọi người tự hỏi không biết Totem có thật sự biết là cảm xúc như thế nào không.

Andy lạnh lùng không nói. Anh đến gần xác Jolanda và nhắm bắn một viên đạn ngay vào trán cô.

- Anh làm cái gì vậy?

Trung sĩ Max ngay lập tức phản ứng kịch liệt với hành động của Andy. Anh ta hất tay cầm súng của Andy. Sức lực của một thành viên chuyên nghiệp của PROUD làm khẩu Rosemary vắng ngay xuống đất. Sau đó Max xông vào tấn công Andy.

- Anh mất trí rồi hả? – Max hét to.

Thế nhưng vị trung sĩ tóc đỏ nóng tính chưa kịp làm gì đã bị Frank to béo kéo ra. Anh chàng giẫy dụa vô dụng trong vòng tay chắc khỏe của người đồng đội.

- Cô ta đã bị nhiễm bệnh và tôi bắt buộc phải làm vậy. – Andy trả lời bằng một giọng buồn, từ tốn. - Sau này gặp bất cứ người chết nào, chúng ta cũng đều phải làm vậy.

Andy cúi xuống nhặt khẩu Rosemary lên. Bởi vì cánh tay phải bị thương còn chưa khỏi hẳn, nên Andy chỉ cầm súng bằng tay trái. Cái xương sườn bị gãy khiến Andy hơi nhăn mặt một chút. Mà việc anh bị thương từ trước, toàn bộ người ở đây không ai biết, ngoại trừ Jackson.

- Nhưng cô ta đã chết mà, đại tá đâu cần là như thế. – Trung sĩ Willi cũng lên tiếng.

- Jackson, cho bọn họ biết toàn bộ về virus Z đi. – Báo cáo, giải thích dài dòng không phải là sở trường của anh. Andy chỉ giỏi nhất việc phân tích tình huống, quyết định và đưa ra các mệnh lệnh hợp lý mà thôi.

- Nhưng thưa sếp, đó là các thông tin tuyệt mật của cảnh sát SNH. – Giọng Jackson vang vang thông qua một cái loa ngoài robot.

- Chúng ta sắp sửa đối phó với một thảm họa. Ít nhất cũng phải cho bọn họ biết, bọn họ chuẩn bị đối đầu với thứ gì. – Andy ra lệnh.

- Vâng thưa sếp.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 14

Cách đây gần hai mươi năm, thời gian chính xác là tháng 6 năm 1013, một thiên thạch ngoài quỹ đạo rơi xuống trái đất. Vị trí rơi của thiên thạch BM 20566 may mắn nằm ở rừng Đại Lâm Phong, Việt Quốc. Đây là khu vực rừng cây nguyên sinh lớn nhất châu lục, nên không có bất cứ ghi nhận thương vong nào xảy ra. Người của chính phủ đã mau chóng đến điều tra khu vực này. Nhưng thậm chí nhân viên của tập đoàn Thành Gia còn nhanh chân hơn cả họ, toàn bộ hiện trường đã bị trung tâm nghiên cứu sinh học Familia phong tỏa.

Vào thời điểm đó, nảy ra cuộc tranh cãi quyết liệt về quyền nghiên cứu khu vực thiên thạch rơi xuống. Cả hai trung tâm Familia và SNH, mà cụ thể hơn là tập đoàn Thành Gia và tổ chức chính phủ đều không có bất cứ nhượng bộ nào. Cuối cùng Familia trao trả mẫu vật là thiên thạch BM 20566, nhưng khu vực xung quanh đó bọn họ quyết định không chịu rút đi. Lý do là phải dọn dẹp hiện trường. Thành Gia thậm chí dọn sạch đến không chừa lại bất cứ dấu vết gì. Một hồ thiên thạch rộng gần ba kilomet bị bọn họ san bằng, trồng cây phủ xanh, đến hiện nay không còn ai biết thiên thạch đã rơi ở vị trí nào nữa.

SNH đã lấy được mẫu vật trong tình trạng niêm phong kín, không khác nào cách đối xử với các vật liệu phóng xạ. Tuy có xảy ra tranh chấp, nhưng Familia và SNH đều là hai cơ quan nghiên cứu khoa học hàng đầu quốc gia, vì vậy SNH không hề coi thường sự đề phòng này của Familia. Họ đem về nghiên cứu tỉ mỉ trong phòng thí nghiệm tuyệt mật, có độ cách ly cao nhất.

SNH vốn không phải là cơ quan nghiên cứu vũ trụ, và thiên thạch rơi không phải là đối tượng của họ. Nhưng sự việc lần này SNH nhúng tay vào bởi vì có các báo cáo về quỹ đạo của BM 20566 không giống với bất cứ thiên thạch nào trước đây. Nó không trôi vô định trong không gian mà hoạt động không khác gì một con vi sinh dưới kính hiển vi, nó bơi lội một cách lung tung.

Thiên thạch BM 20566 có chứa các thành phần khoáng chất kỳ lạ. Đó chỉ là vật chất vô cơ, nhưng khi tiếp xúc với chất lỏng, chúng hồi sinh trở thành một chủng virus khác biệt, chưa từng được biết tới. Virus Z có tốc độ sinh sôi khá nhanh, khả năng của chúng được ứng dụng nghiên cứu trong việc phục hồi các mô não tổn thương. Thật kỳ lạ, chúng làm cho chất trắng đã chết trong não hồi sinh trở lại. Các nhà khoa học của SNH so sánh loại virus này chẳng khác nào loại vật chất của chúa trời, chúng có khả năng làm sống dậy những vật đã chết.

Những con chuột đã chết sống lại, những con thỏ đã chết cũng sống lại và những con khỉ đã chết cũng sống lại. Nhưng đó chỉ là bộ não của chúng sống lại, còn cơ thể thì vẫn thối rữa dần dần. Não bộ không còn đáp ứng bất cứ chức năng nào khác nữa, không suy nghĩ, không sợ hãi, không còn nhận biết được tình huống ... Nhưng chúng lại nhận ra một bản năng cơ bản nhất, ăn.

Các con vật bị đem nghiên cứu, sau khi nhiễm virus Z chúng bắt đầu ăn thịt lẫn nhau. Dù mất hết cơ thể nhưng chúng vẫn ‘sống’, vẫn chỉ biết tập trung vào mỗi việc ăn. SNH nhận ra họ đã phát hiện ra một chủng virus ghê gớm đến cỡ nào. Virus Z kinh khủng nhất ở khả năng lây lan của chúng, bất cứ nơi đâu có môi trường lỏng chúng đều sống được: nước, máu, dịch tiết của cơ thể ... Cơ thể chủ nhiễm virus chỉ có bản năng ăn, khi chúng ăn lại tiếp tục lây lan virus. Giống như những vòng gợn sóng của một viên đá bị ném xuống mặt nước, virus lan toả đi khắp nơi không có gì ngăn chặn được.

SNH cô lập virus Z và đóng nó vào hàng tuyệt mật.

^ ^

- Nhưng không chỉ SNH có virus Z, mà Familia cũng có. – Jackson khẳng định. Ít ra đó là những gì mà SNH đã khẳng định.

- Các anh nghi ngờ rằng thành phố Mái Ấm bị cô lập là do virus Z bị rò rỉ? – Totem là người nhanh nhạy nắm bắt tình huống nhất.

- Ban đầu chỉ là suy đoán, nhưng sau khi gặp gỡ này chúng tôi đã có thể chắc chắn. – Andy hất đầu về phía xác chết mặc vest đầy máu me. – Gã đã chết và bị nhiễm virus. Các anh có thể kiểm tra độ thối rữa cái xác, chắc chắn gã không phải chết mới đây vì bị bắn đầu.

- Cách ngăn chặn bọn này là bắn vào đầu hả? – Willi hỏi.

- Chính xác là phá hủy hệ thần kinh. Bắn vào đầu, cắt đứt tủy sống hay bất cứ cách nào ngăn chặn tín hiệu của não bộ với cơ thể. Chúng là xác chết, không cảm nhận đau đớn gì đâu. Dù anh có cho cả băng đạn xả lên người chúng vẫn có thể bước đi bình thường. Bị chúng cắn một phát thôi là lây nhiễm virus Z ngay tức thì. – Jackson ra vẻ hiểu biết giàng giải.

- Virus Z tác động lên cơ thể chết, vậy còn người sống thì sao?

Nghe giọng nói đó mọi người mới sực nhớ, quay lại nhìn Smith. Anh ta vẫn đang dùng tay cầm chặt vết cắn để ngăn máu chảy ra nhiều hơn. Tên thầy ma lúc này đã ăn được của anh ta một miếng thịt. Nghe kể về virus Z này giờ đã làm anh ta tái mét.

- Tôi không biết! – Người trong robot nói.

- Frank lấy ba lô của Jolanda băng bó cho anh ta đi.

Andy không dám nhìn vào mắt người đồng đội đang hoảng sợ. Thậm chí chính bản thân anh lúc này cũng đang hoảng sợ đây. Mọi suy đoán của anh cho tới lúc này đều đúng cả. Andy đã nghĩ đến tình huống xấu nhất có thể xảy ra, cả thành phố này đều đã bị lây nhiễm hết.

- Chúng ta sẽ quay trở ra để thông báo với người bên ngoài được chưa? – Giọng Alan đặc biệt yếu ớt và sợ hãi.

- Tôi nghĩ cái đó cậu phải tính ra được chứ. – Andy dùng một giọng thật bình thản để trấn an mọi người. – Quay trở ra với ba mươi kilomet đường cống hay là đi thêm mấy chục tầng lầu đi đến trung tâm mạng để truyền tin ra ngoài.

Dĩ nhiên đi thêm mấy tầng lầu phải gần hơn ba mươi kilomet rồi. Nhóm trinh thám nhanh chóng thu thập đội hình. Họ cho xác của Jolanda và người đàn ông vào những chiếc hộp thiết bị bằng thép chắc chắn, tin rằng chỉ vài giờ đồng hồ sau có thể giải quyết xong hết được sự việc, sẽ quay lại mai táng cho họ đáng hoàng. Đó là tính toán lạc quan nhất.

^ ^

Chưa bao giờ thành phố Mái Ấm lại yên tĩnh như đêm nay, đường phố cực kỳ im lặng, im lặng một cách chết chóc. Quận Phòng Khách là một quận trung tâm, lúc nào cũng nhộn nhịp nhất trong thành phố. Những dãy cửa hàng luôn sáng choang đèn, nay lại đìu hiu nhạt nhòa một màu tối đen ảm đạm. Màn hình khổng lồ ngay quảng trường chưa bao giờ tắt, giờ chỉ còn lại những lần trắng không tín hiệu. Đường phố luôn đông ngẹt người, chỉ còn nghe tiếng gió thổi xào xạc. Tình trạng phong toả hiện thời vẫn đang có hiệu lực, hệ thống cung cấp điện vẫn còn chưa hoạt động, toàn bộ khu vực chỉ còn lại vài ngọn đèn khẩn cấp tối mờ mờ. Nơi đây chẳng khác nào một thành phố ma ám trong các bộ phim truyền hình kinh dị.

Alan nhìn vào đồng hồ đeo tay, chín giờ tối. Từ lúc bắt đầu nhiệm vụ đến giờ chỉ mới có vài tiếng, thế nhưng thần kinh của cậu ta đã căng thẳng như sợi dây đàn rồi. Nhiệm vụ đầu tiên đã có hai người chết. Phải nói chính xác là một người chết và một người chết lần nữa.

Không phải Alan đang cố đánh lừa bản thân, nhưng họ đã đến sai toà nhà. Hệ thống máy điều khiển chính của thành phố không có đặt ở toà nhà Tele. Cái sơ đồ thành phố họ được cung cấp hoàn toàn ảo toét. Ít nhất là đường phố và các toà nhà thì chính xác, nhưng vị trí các trung tâm thì hoàn toàn sai bét. Một thủ đoạn bảo mật chết tiệt của lũ thần kinh. Bọn họ thường xuyên bị ám ảnh mình sẽ bị tấn công. Bây giờ thì hay rồi, đội giải cứu chẳng thể nào tìm ra được bất cứ trung tâm liên lạc nào để phát tin cầu cứu ra bên ngoài.

Alan thấy thêm một thanh sô cô la, mỗi lần phải tập trung suy nghĩ thì cậu lại thêm ngọt. Mà Alan thì mê chết đi được món sô cô la.

- Mọi người chết đi đâu hết rồi!

Max điên tiết đá văng một cái thùng rác trên đường. Xem ra gã tóc đỏ này mới là người nóng tính nhất.

Trái với dự đoán của Andy và Jackson, trên đường lục soát toà nhà Tele, bọn họ không chạm trán bất cứ thầy ma hay người còn sống nào hết. Tất cả mọi người giống như bị bốc hơi hết rồi. Cứ như đi lạc vào một thành phố ma vậy, im lặng và rùng rợn. Bất cứ góc khuất hay chỗ tối nào cũng mang vẻ đáng sợ đầy đe dọa. Bọn họ sợ bất chợt sẽ có một con ma, xác chết, quái vật hay bất cứ thứ nguy hiểm gì sẽ lao ra từ những chỗ ấy. Thà phải ngay lập tức xông trận chiến đấu, còn hơn cái cảm giác hồi hộp chờ đợi bị tấn công bất ngờ như thế này. Ai nấy đều gồng cứng người cảnh giác. Chẳng khác nào một trò chơi trừng phạt, tra tấn tinh thần.

Roẹt ... cánh cửa kính tự động bật mở khi Max đi ngang qua đó. Anh khấn trương lia súng vào bên trong cửa hàng. Đó chỉ là một cửa hàng quần áo thời trang bình thường.

- Hề anh bạn. Cậu định vào sắm vài bộ đi chơi lễ hội ma hả?

Frank cười hèn hếch. Chẳng mập tở ra là một người vui tính khi thường xuyên buông ra vô số lời châm chọc người khác. Tuy không đúng chỗ, nhưng dần dần mọi người nhận ra mình đỡ căng thẳng hơn nhờ vào những câu châm chọc như thế này.

- Tôi sẽ sắm cho anh một bộ đồ bí ngô nhá Frank! – Max bình tĩnh đáp lại lời trêu chọc của Frank.

- Cũng được nếu cậu chịu mặc bộ cô bé lọ lem! – Frank cười cợt

- Ai đó? - Cả hai người cùng quay lại hô to.

Có một bóng đen lao đi phía sau góc khuất. Đối với cái thành phố ma ám không một bóng người này, đội trinh thám đành phải chia nhau ra kiểm tra khắp nơi. Kiểm tra cả buổi trời mới phát hiện ra dấu hiệu đầu tiên của sự sống, cả hai hăm hở chạy theo. Bỏ lại Alan hí hục chạy phía sau. Max và Frank đều là cựu quân nhân, khả năng dĩ nhiên vượt trội so với một kỹ sư suốt ngày ôm rịt cái máy tính như Alan.

- Báo cáo đại tá, chúng tôi phát hiện ra dấu hiệu người sống. Đang đuổi theo từ đường DII hướng đến khu Sopha.

Alan chạy phía sau, thông báo khẩn cấp qua vô tuyến cho Andy biết. Bọn họ đã chia ra thành năm nhóm, ngoài trừ nhóm của Alan còn có nhóm Totem và Willi, Maureen và Ben, Andy và Smith. Riêng Jackson và con robot tối tân của anh ta, do có tính năng linh hoạt và vận tốc vượt trội, nên hoạt động ở một nhóm độc lập. Bây giờ Jackson cùng Prime (tên anh ta tự đặt cho robot DN 001X) đang chạy trên đường AI hướng về quận Phòng Ngủ Chính, nơi có đặt dinh thự của chủ tịch tập đoàn Thành Gia.

Tên các quận trong thành phố đặt theo tên vị trí các phòng chức năng trong một ngôi nhà, xét cho cùng, toàn bộ thành phố là một toà nhà thống nhất mà. Bọn họ hiện đang ở quận Phòng Khách, gần cửa chính, ngay tầng trệt của thành phố. Còn quận Phòng Ngủ Chính thì đặt ở tận tầng lầu. Andy đã nôn nóng muốn biết tình hình gia đình mình lắm rồi, nên anh đã phái Jackson đi kiểm tra trước. Andy cần phải ở lại để phụ trách việc tìm ra hệ thống chính để liên lạc ra được bên ngoài.

Có tiếng súng đi đùng vang lên phía sau con hẻm Frank và Max tiến vào.

- Wow wow... Có chuyện gì vậy? – Alan băng mình chạy qua ngã rẽ.

Frank và Max đang nghiêm túc nghiên cứu thứ mà mình vừa bắn hạ. Một con thằn lằn đột biến khổng lồ chẳng? Nó giống hệt con rồng Komodo, ngoại trừ lớp vảy cứng màu xanh như lá cây và nó mặc một bộ đồ được cắt may theo kiểu âu phục của người.

- Tội thì là lúc nãy nó vừa mở miệng nguyền rủa chúng ta. – Frank lầm bầm.

- Ai kêu nó quay lại tấn công chúng ta. Lạy các thánh thần, nhìn cái mồm mở ngoác của nó coi, to như nắp thùng rác vậy. Nó mà cắn một phát thì chúng ta bay đầu. – Max giậm chân. – Thật sự là nó vừa mới chửi chúng ta chứ?

Alan chen vào giữa hai người bạn họ, sững sờ nhìn cái xác cứng đơ của con thằn lằn. Quả thật khá kỳ dị khi có một con thằn lằn khổng lồ màu xanh như thế này. Nhưng cái gì cơ, biết nói chuyện hả? Ôi cho xin đi.

- Bộ hai người say rượu hả? – Alan trêu tráo nói hai người bạn họ một cách xem thường.

- A cái tên mất kiếng này dám nghi ngờ bọn ta hả? – Frank ôm chặt lấy Alan. Cái bụng mỡ to của Frank khiến cả hai chân của Alan bị nhấc lên khỏi mặt đất.

- Phải cho hắn biết tay mới được. – Max bẻ tay rộp rộp, hướng ứng trò bắt nạt của Frank. Bọn họ đã mau chóng bắt thành một cặp cứng cựa.

- Ê, các người tính làm gì? Ê .. Ê không được...

Alan cười muốn tắt thở khi Max bắt đầu chọt lét cậu. Trò trừng phạt này khiến cả ba xao nhãng cái xác cứng còng của con thằn lằn xanh. Đột nhiên con thằn lằn chớp mắt một cái, nó trở mình lao nhanh về phía trước. Frank hoảng hồn buông Alan ra, còn Max thì chạy theo chụp ngay đuôi con thằn lằn. Con vật chạy trên bốn chân thật sự phi thường nhanh, lòi Max xềnh xệch phía sau lưng.

Khi nó bắt đầu leo lên tường, Max cảm nhận cái đuôi trong tay mình run lên từng hồi nhẹ nhẹ. Cái đuôi bị đứt rời ra, khiến Max rơi phịch xuống đất. Anh ngơ ngác nhìn con thằn lằn xanh đứt đuôi bỏ trốn. Khúc đuôi to như đuôi cá sấu quẫy quại trong tay Max. Con quái vật đã bỏ đi, nhưng ít nhất Max còn có bằng chứng cho đồng đội của anh coi. Cả ba người bạn họ không phải bị ảo giác khi nói rằng có một con thằn lằn to hơn người, vảy màu xanh đã già chết, sau đó đứt đuôi bỏ trốn.

^ ^
—

- Đó là loài bò sát rồng, nhưng chúng không thích chúng ta gọi như vậy, vì chúng có thể đứng trên hai chân. Một chủng tộc tiến hoá có trí tuệ. – Andy lạnh lùng giải thích.

Đội trinh sát lại một lần nữa tập hợp. (Không có Jackson vì anh đang đi là nhiệm vụ kiểm tra quận Phòng Ngủ Chính). Andy cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy cái đuôi bò sát trong tay Max. Hiếm hoi sinh học với virus Z còn chưa đủ tồi tệ hay sao? Vậy mà bây giờ còn có sự xuất hiện của sinh vật bóng đêm huyền bí. Andy thấy sự cần thiết khẩn cấp phải tìm ra cách liên lạc với bên ngoài. Không chỉ với PROUD mà còn với đội HUNTERS. Andy không biết rõ đội PROUD lắm, vì vậy anh nghĩ rằng chỉ có HUNTERS mới xử lý được vụ này.

- Thừa đại tá, chủng tộc tiến hoá có trí tuệ là sao? Ý ngài là chúng là người tiến hoá từ bò sát giống như chúng ta tiến hoá từ loài vượn sao? – Max đột nhiên có hứng thú với loài bò sát rồng này.

- Đúng vậy. – Andy âm ỉ không muốn giải thích thêm.

- Một chủng người bí ẩn? – Totem hỏi bằng giọng đều đều.

- Không, chúng không phải là người, cũng không phải là sinh vật của thế giới này. – Andy nói. – Chúng thuộc về bóng đêm.

Không ai dám hỏi thêm được nữa. Có một vài tiếng động nhỏ giống như tiếng nuốt khan nước miếng. Những thứ không thuộc thế giới này và sinh vật bóng đêm khiến bọn họ liên tưởng đến địa ngục và ma quỷ. Thậm chí Max còn không dám ôm khúc đuôi đó như một chiến lợi phẩm nữa.

- Thiếu tá Totem, chúng ta phải chia ra làm hai nhóm. Anh dẫn Smith và Maureen đi về bằng lối đường cống cũ. Tôi, Frank, Max, Ben, Willi và Alan sẽ tiếp tục tìm kiếm trung tâm thông tin liên lạc. Nếu chúng tôi không thành công thì anh chính là hy vọng cuối cùng đó. Mang tin virus bị lan ra thành phố cho các vị chỉ huy. – Andy liếc nhìn gương mặt trắng bệch của Smith. – Anh ta đã bị thương, nơi này lại không có điều kiện chữa trị. Mang anh ta về doanh trại, chú ý...

Mấy chữ “virus Z phát tác” bị Andy nói thì thầm chẳng khác nào một cái mấp máy môi, mà chỉ có Totem nhìn thấy. Vị thiếu tá đầy kinh nghiệm này gạt đầu rồi lấy tay chào theo kiểu nhà binh.

Bóng ba người vừa chạy đi khuất xa làm Andy thở phào nhẹ nhõm. Trước mắt không biết có thành công tìm ra được trung tâm thông tin liên lạc không, nhưng ít nhất anh còn thủ sẵn một phương án phòng hờ. Với lại Andy không tin tưởng lắm về diễn biến của Smith, anh chàng đã tái mét vì lo sợ.

Còn bốn tiếng nữa (dựa vào lộ trình) thì đội của Totem sẽ ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15

Thật dễ dàng để tìm được một chỗ nghỉ ngơi giữa trung tâm một thành phố hiện đại. Chưa đầy hai mươi bốn tiếng trước, nơi đây là một cửa hàng thực phẩm đông nghẹt người. Bùm, hai mươi bốn tiếng sau, đội PROUD phát hiện tất cả mọi người đều đã biến mất.

Đội trinh sát của Andy hiện đang đóng ở cửa hàng thực phẩm Ngon Tuyệt, một thương hiệu nổi tiếng và mắc tiền trên toàn quốc. Bởi vì hiện nay không có thu ngân nên họ cứ đi vào cửa hàng và chọn lấy món mình thích nhất để ăn. Tuy không ngon lắm, vì tất cả đều là hàng đông lạnh.

- Mấy cái tủ lạnh này chỉ tích điện được ba mươi sáu tiếng thôi, nếu chúng ta không ăn thì thực phẩm cũng sẽ hư hết.

Frank nhún vai trình bày, sau đó không do dự lấy tay bốc đồ trong ngăn lạnh ra. Mọi người nhìn Andy xin ý kiến, sau khi anh gật đầu thì không còn ai ngại ngần lấy đồ ăn nữa. Nói cho cùng, thì mọi thứ trong cửa hàng này đều là của Thành gia, bây giờ cậu chủ nhà họ Thành đã đồng ý thì họ còn chần chờ gì mà không thưởng thức đồ ăn Ngon Tuyệt.

- Chúng ta còn bao nhiêu toà nhà phải kiểm tra nữa? – Andy quay qua hỏi Alan.

Cậu chàng vuốt vuốt tay lên khối sơ đồ thành phố hiển thị 3D.

- Chúng ta chỉ mới kiểm tra được phân nửa thôi, trong quận Phòng Khách này vẫn còn ba mươi tám toà nhà có khả năng đặt hệ thống máy chủ nữa. – Alan vừa nói vừa chỉ vào danh sách các toà nhà khả nghi. – Hệ thống đó khá lớn, cần phải có một trung tâm với các đường truyền cực mạnh, mới có thể đảm đương xử lý hết toàn bộ các chức năng của thành phố. Mục tiêu kế tiếp còn có trung tâm giao dịch chứng khoán Chợ Đá, toà nhà liên ngân hàng ... Xin lỗi đại tá, có tín hiệu liên lạc của đội thiếu tá Totem.

Alan đang nói thì màn hình đột nhiên chuyển sang chế độ kết nối cuộc gọi. Tiếp theo là hình ảnh cuộc gọi video hiện trên màn hình. Hình ảnh gương mặt Totem dí sát vào máy cam, ánh sáng chớp giật không rõ ràng lắm. Nếu trước đây có ai nghi ngờ thiếu tá Totem không biết biểu cảm thì người đó đã lầm. Hiện nay, trên gương mặt anh ta, mọi người có thể thấy nét rúm rỏ vì kinh hoàng cực độ.

“Bọn chúng ở khắp nơi...” Giọng Totem rè rè rột rột vì tín hiệu đường truyền không tốt lắm. Có đoạn nghe được, có đoạn tín hiệu không rõ ràng “... Smith đã lây nhiễm và anh ta đột nhiên tấn công chúng tôi. Maureen cũng chết luôn rồi... rết rết ... chúng tràn ra từ ... mọi nơi ... chỉ còn lại băng đạn cuối cùng ... lối đi cũ... không...hệ thống liên lạc ...” Và sau đó máy camera vì lật nhào xuống sàn, hình ảnh cuối cùng mà mọi người nhìn thấy chính là Totem bị một đám người bầu lại cắn xé. Anh ta cố gắng giãy dụa, một vài phát súng được bắn ra nhưng cũng không cứu vãn được tình hình. Totem trong nỗ lực cuối cùng đã cầm súng bắn vào đầu mình. Máu cùng thứ vật chất trắng trong đầu anh phun thẳng về phía camera. Alan hải hùng quay mặt đi chỗ khác. Frank nãy giờ đứng phía sau bọn họ nhìn màn hình cũng trở nên cứng đờ, cây xúc xích trong miệng không biết nên lấy ra hay nuốt xuống. Ben bỏ dở đĩa mì của mình, không ăn vô nổi nữa. Andy với tay tắt ngay đi màn hình đầm máu trước mặt mình. Không khí trong phòng chợt trầm xuống hẳn.

Lẽ ra lối đi đó phải tuyệt đối an toàn chứ, lúc bọn họ đi vào có gặp bất cứ trở ngại gì đâu. Ngoại trừ mấy cái bẫy điện tử đã bị Alan vô hiệu hoá hết rồi. Còn người nhiễm bệnh, những thầy ma đó từ đâu chui ra mới được? Bọn họ đã lùng sục khắp cả quận này mà có tìm thấy con Zombie nào đâu. Andy ngồi phịch xuống ghế, ôm đầu suy nghĩ.

“Cuối cùng, mình đã bỏ sót thứ gì?”

Manh mối, anh đang cần một manh mối để thoát ra tình trạng chết tiệt này.

Chiếc đồng hồ treo trên tường tích tắc chỉ vào vị trí mười một giờ năm mươi phút. Thành phố Mái Ấm đã trải qua hai mươi bốn tiếng từ sau thời điểm bị tấn công. Chưa có bất cứ thông tin nào liên lạc ra bên ngoài, và hiện nay đội trinh sát số một thì đang bị mắc kẹt.

^ ^
_

Jackson lái robot Prime lao băng băng trên đại lộ AI, vận tốc hiện nay đã là 160km/h. “Tuyệt vời! Và vẫn có thể tăng tốc được nữa.” Jackson hăng hái muốn kiểm nghiệm thêm các tính năng của Prime. Con robot này được thiết kế với các ứng dụng cực kỳ tuyệt diệu, hết lần này đến lần khác làm cho anh ta bất ngờ. Một cỗ máy chiến đấu không khoan nhượng, một phương tiện di chuyển số dzách, ngoài ra còn có khả năng gì nữa? Nếu nó còn có thể lặn xuống nước và bay lên trời thì Jackson cam đoan đây chính là con robot dành cho siêu anh hùng trong tương lai.

Cao gần ba mét trong trạng thái bình thường (còn có thể co duỗi ra đến 5m), nặng 6T và đường kính thân khoảng 1,8m. Robot DN 001X là dòng thử nghiệm hiện đại nhất của cơ sở công nghệ nặng Heaven (đĩ nhiên trực thuộc tập đoàn Thành Gia). Mục đích chế tạo chưa rõ ràng, “Có lẽ là tự thách thức giới hạn của công nghệ chăng?”, nhưng dù sao Jackson có thể khẳng định đây không phải là robot chế tạo cho mục đích thương mại. Không có tên diên nào lại lắp động cơ đẩy phản lực ATOM 686 (loại dành cho tên lửa) vào một thiết bị dân dụng cả.

Jackson ngồi thoải mái trong buồng lái với hệ thống làm mát mới chỉnh lại và bộ màn hình 360o cho phép anh quan sát xung quanh chẳng khác nào đang chạy bộ thật sự vậy. Các thông số đo đạc đang chạy rần rần xung quanh Jackson. Có cái anh có thể hiểu nhưng có cái Jackson chẳng biết để làm gì. “Thôi để từ từ nghiên cứu sau!”

Tín hiệu định vị đang liên tục chớp nháy báo hiệu cho Jackson biết anh đã đến gần vị trí mục tiêu rồi. Sau khi vượt qua quận Cầu Thang, khu vực dân cư Hành Lang số 1 thì sẽ đến cổng vào quận Phòng Ngủ Chính. Thật dễ đi, giống như đi tham quan một ngôi nhà ngoại ô vui vẻ vậy. Chỉ có điều nó rộng hơn một ngôi nhà bình thường gấp triệu lần và chẳng vui vẻ gì hết.

Anh giảm chân ga và rà thắng khi quẹo qua một khúc cua. Lái robot Prime thật là cả một thử thách thể lực vì nó buộc bạn phải sử dụng tất cả các khả năng của mình, cả chân, cả tay thậm chí cả ra lệnh bằng giọng nói. Xung quanh Jackson là hàng ngàn những nút bấm trên màn hình cảm ứng, ngoài ra còn

một lô ốc những cần gạt, công tắc điều khiển ... dùng để vận hành một con robot hình người hoạt động cả chân lẫn tay theo những mục đích cầu kỳ nhất. Có thể bạn không tin, nhưng Prime thậm chí còn có thể chơi đàn dương cầm nữa đấy. (dĩ nhiên với một cây đàn đặt biệt có thể chịu đựng được sức mạnh của nó)

“Ồi quỷ thần ơi, cái quái gì đang xảy ra thế này!”

Con đường trước mặt Jackson trải dài cả cây số đen đặc người và người. Dường như người dân trong toàn bộ thành phố này đều đã tập trung hết về phía cổng vào của quận Phòng Ngủ Chính. Một ô màn hình quay zoom cận cảnh vào đám đông. Gương mặt vô hồn không sức sống, làn da tái mét đang nổi lên những ban tím, đặc trưng thể hiện độ thi biến của những xác chết. Thân người tả tơi, quần áo rách, máu me ... Toàn bộ đám người này đều đã nhiễm virus Z, đã chết và biến thành zombie.

“Ồ đây có đến hàng chục ngàn người.” Jackson kinh hoàng nhận ra độ tệ hại của sự việc.

Bởi vì phía trước không thể đi tiếp nên Jackson đành phải bắn lao móc vào một toà nhà năm tầng bên đường, sau đó đu dây lên tầng thượng của toà nhà. Từ đây anh có thể quan sát đầy đủ tình hình của sự việc. Đám zombie đang chen lấn ép nhau về phía cánh cổng rào phía cuối con đường. Bọn thầy ma dẫm đạp nhau, chen lên nhau đã sắp cao bằng cánh cổng. Cả núi người đè lên khiến cánh cổng cong oằn.

“Có lẽ nó không chịu đựng lâu hơn được nữa, sắp bực vỡ ra rồi.”

Camera bên ngoài robot lại zoom sâu hơn về phía bên kia cánh cổng. Có vài người đàn ông đi lại một cách khẩn trương. Những người mặc áo vest đen lịch lãm nhưng trong tay ai cũng đang lăm lăm một khẩu súng hạng nặng, mắt không ngừng canh chừng đám đông ngoài cổng.

“Những người sống sót?”

Jackson bật hệ thống cuộc gọi video cho đội chỉ huy.

- Thưa sếp, tôi đã tìm ra toàn bộ người trong thành phố này đi đâu rồi!

^ _ ^

Bobby lo lắng đi qua đi lại phía trước cổng chính của dinh thự. Hệ thống phòng vệ đã ngắt điện quá sớm, khiến cho cánh cửa dày mười lăm mét của quận Phòng Ngủ Chính không kịp hạ xuống. Cho nên bây giờ ngăn cách họ với bọn quái vật ngoài kia chỉ có một cánh cổng rào mỏng manh.

- Chúng sắp vượt qua cổng rào mất thôi – Ed lên tiếng.

Bọn họ đều là quân gia trong dinh thự, chuyện cầm súng chiến đấu này vốn không phải là sở trường của Ed và Bobby. Cái bọn họ tinh thông nhất là làm sao xếp khăn ăn thật đẹp mắt, ngỗng quay dùng với loại rượu nào thì thật là tuyệt. Nhưng bây giờ bọn họ đang phải cầm súng, đứng canh bọn thầy ma chuẩn bị tràn vào nhà.

Lẽ ra đêm nay là một đám cưới thật hoành tráng, lễ hội lớn nhất trong mười mấy năm qua của nhà họ Thành. Mọi chuyện đang êm đẹp thì thảm hoạ đã ập xuống. Có rất nhiều người chết, máu chảy lênh láng khắp nơi. Bobby nhìn những thầy ma mặc trang phục dạ hội tuyệt đẹp, những con người trước đó lịch sự rạng ngời bây giờ đã trở thành những con quái vật thèm ăn thịt sống.

- Chúng ta là những người cuối cùng rồi! – Banny lên tiếng than vãn. – Cả PROUD cũng không kịp làm gì thì chúng ta có lẽ chỉ còn chết chắc.

Trong đám đông điên cuồng ngoài kia cũng có những người bạn đã từng quen biết với bọn họ, những người mặc trang phục đen với chữ PROUD đầy tự hào sau lưng. Đó là những người tràn ra chiến đấu đầu tiên, nhờ vậy một số đồng người đã chạy kịp vào trong trước khi cửa rào đóng lại. Bobby là một trong số những người đã được cứu đó, còn đội PROUD toàn bộ đã bị biến thành thầy ma đang gào rú ngoài cổng kia. Bobby cảm thấy đau lòng và tuyệt vọng. Khẩu súng sẵn trong tay anh càng lúc càng nặng trĩu hơn.

Ầm... một tiếng động lớn vang lên khiến cả ba người đàn ông hoảng sợ quay lại ngó. Có một mũi tên móc được bắn thẳng vào vách tường bằng bê tông. Sau đó là một con robot đu dây nhảy qua khỏi cổng rào đáp thẳng xuống đất trước mặt họ. Một kiểu hành động theo đúng kịch bản phim, “Sự kết hợp giữa Người Sắt và Người Nhện chăng?”

Cả ba người hoảng sợ nâng súng lên ngắm vật thể lạ vừa mới xuất hiện đó. Tiếng lên đạn vang lên cạch cạch trong không gian. Quân gia của nhà họ Thành đều không phải là người đơn giản, tất cả đều đã được đạo tạo qua lớp bắn súng. Họ có thể bảo đảm đối tượng khả nghi trong vòng bán kính năm mét đều sẽ bị hạ gục.

- Khoan, khoan đã đừng bắn. Đây là SSC ... lộn ... không phải ... là PROUD cứu viện đây! – Jackson hoảng hồn la lên qua micro.

Cả ba người nghe vậy thì vui mừng kinh ngạc. Nhưng họ cũng chưa chịu buông súng xuống cho đến khi bụi mờ tan đi bớt và cái logo Thành Gia hiện ra sáng lấp lánh trên người con ro bot.

- Đúng là người trong gia đình rồi! – Bobby lên tiếng. – Ed, đi gọi tổng quản đi.

Người quản gia tên Ed nghe vậy liền ngay lập tức hối hả chạy đi. “Đội cứu viện đến rồi!” Anh ta vui mừng đến nỗi sắp vấp ngã, sau đó lại loạng choạng chạy đi tiếp.

- Anh bạn, đội cứu viện có bao nhiêu người, đã tiến vào tới đâu rồi? – Banny vui mừng chạy tới hỏi chuyện con robot.

Có một thoáng ngần ngại trong cách trả lời. Jackson biết bọn người này đang tuyệt vọng lắm rồi. Anh chọn lựa cách nói thuyết phục phù hợp nhất trong hoàn cảnh này. Jackson mở khoang lái ra để nói chuyện trực tiếp với họ. Cách này có thể trấn an tinh thần của đối phương hiệu quả hơn.

- Đã tổng động viên PROUD trên toàn quốc đến đây rồi. Hiện nay tập trung bên ngoài thành phố là lực lượng chính đã có trên một ngàn người. Số lượng còn có thể tăng lên trong vòng vài ngày tới.

- Mọi người cuối cùng đã tới rồi. – Banny vui mừng đến rơi nước mắt.

Có ai trong tình trạng của bọn họ mới hiểu được sự kinh hoàng tột độ mà họ đã nếm trải trong 24 giờ qua. Chứng kiến cảnh những người mình quen biết ăn thịt lẫn nhau không phải là một cảm giác dễ chịu lắm. Hơn nữa, sự lo sợ bản thân mình bị biến thành những con quái vật giống như vậy còn khiến bọn họ bị ức chế tinh thần hơn. Nếu tình trạng này kéo dài, chắc họ có thể bị ép tới phát điên mất.

- Đã có bao nhiêu người vào thành phố rồi? – Bobby vẫn là người bình tĩnh hơn, anh hỏi cặn kẽ.

- Chúng tôi là đội trinh sát tiên phong. Do thành phố bị cách ly nên bên ngoài không ai biết chuyện gì đã xảy ra. Nếu không tác động vào hệ thống chính thì không thể mở cổng cho đội PROUD vào được. Chúng tôi đột nhập theo đường tiểu ngạch, lực lượng chỉ có khoảng mười người thôi.

Jackson vừa nói xong thì hai người Bobby và Banny xụ mặt xuống thấy rõ. Chỉ có mười người thôi, chỉ có mười người thì làm sao ứng phó với tình trạng này. Họ lại đưa ánh mắt tuyệt vọng nhìn cánh cổng sắt đang bị ép tới cong oằn. Có vẻ như bọn zombie đang chắt cao thêm một lớp nữa thì phải.

Có thêm bốn người nữa vừa chạy tới chỗ bọn họ. Dẫn đầu là người thanh niên cao gầy mặc bộ tuxedo sang trọng màu đen. Anh ta có mái tóc sáng màu được vuốt gel ép chặt theo đúng kiểu những quý tộc lịch lãm nhất. Khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt xanh lơ, găng tay trắng, đôi giày được đánh bóng lộn khiến Jackson liên tưởng ngay đến sếp Andy. Giữa bọn họ có một nét tương đồng nào đó mà ‘dân thường’ như Jackson không thể nào hiểu được.

- Xin chào tôi là tổng quản của gia đình họ Thành, Gilbert Van Hammer. – Anh ta mỉm cười một cách lịch sự, sau đó từ tốn bắt tay Jacksons.

“Van Hammer?” Jackson ngạc nhiên vì tổng quản nhà Thành gia lại là một người ngoại quốc. Trước giờ Thành gia nổi tiếng là cổ điển và thuần Việt nhất trong toàn quốc. Xem ra thứ gì cũng có ngoại lệ của nó.

- Anh Hammer, tôi là Trần Giang Sơn, Jackson Trần. Tôi thuộc đội trinh sát của PROUD, chúng tôi đang tìm hệ thống trung tâm điều khiển thành phố. PROUD cần phải truyền tin tức cho tổng bộ bên ngoài, hơn nữa cũng cần mở các cánh cổng cho lực lượng chính vào trong.

- Nhưng đây là thông tin tuyệt mật, cấp thẩm quyền của tôi không cho phép.

Gilbert mỉm cười lịch sự từ chối. Dù đang trong bất cứ trường hợp nào, anh ta cũng không vứt bỏ các quy tắc đã định. Gương mặt tươi cười của Gilbert khiến Jackson nổi nóng, anh muốn vung một nắm đấm vào cái vẻ tươi cười đáng phi nhõ kia. Bây giờ bọn họ đang là người cần được cứu mà, vậy mà dám đem cái bộ mặt tiếp tân hàng không khi thông báo chuyển bay bị hủy để nói chuyện với anh.

Trong lúc Jackson đang muốn nhào ra khỏi robot để tấn công gã kia một trận thì có tiếng Andy trong kênh liên lạc. Jackson miễn cưỡng giao tai nghe cho Gilbert.

- Vâng Hammer xin nghe! – Gilbert lịch sự trả lời cú gọi. Anh ta quyết định sẽ không phun ra bất cứ thứ gì nếu chưa được lệnh của ông chủ. - Cậu chủ Andy? – Gilbert la lớn thiếu điều muốn nhảy dựng lên. – Vâng, hệ thống nắm phía sau màn hình không lò ở trung tâm. Còn bộ điều khiển nằm ở tầng hầm ngay dưới quảng trường..

Jackson ngạc nhiên khi Gilbert dễ dàng khai vánh vách hết mọi chuyện. Khi nhận lại tai nghe từ Gilbert, Jackson còn thấy tay anh ta run run. Gilbert giống như đang xúc động dữ dội, tuy miệng mỉm cười nhưng đôi mắt lại đỏ ngầu như sắp khóc.

“Tên này có những trạng thái biểu cảm thật phức tạp”

Jackson còn dự định nói gì đó tiếp theo nhưng anh không nhớ nữa. Chuyện tiếp theo mà Jackson còn nhớ là tiếng đứt gãy lớn, sau đó là cánh cổng sắt đổ ầm xuống. Hàng trăm xác người chông lún giẫm đạp đổ xuống như lũ tràn. Cuối cùng sự việc tệ hại nhất đã xảy ra rồi. Jackson đóng ầm cửa buồng lại, anh thiết lập cho Prime sang trạng thái chiến đấu. “Hy vọng có thể cầm chân cho bọn Gilbert có thời gian kịp chạy đi.

Thế nhưng thật không ngờ, chẳng có ai chạy đi hết. Trái ngược với vẻ sợ hãi, tuyệt vọng và khóc lóc lúc trước, nét mặt những người quân gia đột nhiên đanh lại. Vũ khí trên tay họ đã lấp lánh sáng. Gilbert mỉm cười một cách tà mị, rút từ sau lưng ra một cây dao cắt bánh. Lưỡi dao dài khoảng bốn tấc loé lên ánh bén ngọt.

Sau đó Gilbert bắt đầu xông lên

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16

Hàng rào ngăn của quận Phòng Ngủ Chính ngã âm xuống, hàng trăm cây ma bị chất đông ào ào đổ như núi lở. Đám zombie tập trung bên ngoài cổng rất đông, tất cả đều từng là người sống bị nhiễm virus Z. Nhưng bây giờ bọn chúng đều đang thèm thuồng mùi thịt sống ở bên trong khu vực này.

Mọi chuyện đều xảy đến rất đột ngột. Tối đêm hôm trước, chính là thời điểm giới nghiêm trong toàn thành phố. Bởi vì nhà họ Thành diễn ra đại lễ, sinh nhật hai mươi mốt tuổi, ngày trưởng thành và cũng là hôn lễ của người thừa kế Thành Gia Bình, cậu chủ Barry. Ngoại trừ những người họ hàng và khách mời tham dự, toàn bộ người dân thường không ai được ra đường. Thậm chí hệ thống điện chiếu sáng cũng bị tắt hết. Không có máy móc nào hoạt động trừ những khu vực tối cần thiết như bệnh viện, ngân hàng, các kho lạnh, trung tâm nghiên cứu...

Đó là một đêm lễ đầy quý dị, với các nghi thức phản hiện đại. Các đồng lửa lớn được đốt trong khuôn viên nhà họ Thành để chiếu sáng, các nghi thức diễn đúng như nó đã từng được cử hành cách đây hàng ngàn năm trước. Đám rước kiệu do người khiêng, những cỗ xe ngựa kéo chở đầy quà tặng. Mọi người đều phải mặt trang phục cổ truyền và việc đeo mặt nạ. Buổi tế thần trong lửa đỏ cùng với những điệu nhảy kỳ quái.

Khi kiệu rước cô dâu đang đi gần tới cổng, thì sự kiện đầu tiên xảy ra. Một đám thần lân xanh không lồ lao ra tấn công con người. Đội PROUD lập tức xông ra ngoài chiến đấu bảo vệ khách tham dự. Súng ống và chạm với răng nanh quái vật. Tuy nhiên, do quá đông người và hỗn loạn, không ít kẻ đã thiệt mạng.

Ngoài bọn thần lân còn có nhiều quái vật khác xuất hiện trong bóng đêm. Bọn chúng tấn công vào cỗ kiệu đỏ của cô dâu. Bên trong kiệu chỉ là một bé gái nhỏ cỡ chừng mười ba tuổi, có gương mặt xinh đẹp như một con búp bê sứ. Tuy Thành Gia Bình rất ngạc nhiên khi nhìn thấy mặt cô dâu nhỏ của mình, nhưng anh ta liền chạy ra ngoài bảo vệ cô bé.

- Barry, không được bước ra khỏi cổng. – Thanh Đồng hét lên.

Địa phận trang viên của nhà họ Thành kỳ thực đã được giăng kết giới, có thể bảo vệ toàn bộ những người bên trong khỏi các loại yêu ma quỷ quái. Nhưng Barry hiển nhiên chẳng hề biết chuyện này, đó là chuyện chỉ có tộc trưởng mới biết được mà thôi. Barry giật lấy thanh trường kiếm từ tay nàng hầu đứng bên cạnh. Anh tuốt kiếm ra khỏi vỏ, bắt đầu chém con quái vật cản đường mình trước mắt gần nhất.

Đúng vậy, các bạn không hề nhìn lộn đâu, Barry chính là một tay kiếm thượng đẳng được huấn luyện từ nhỏ. Có lẽ bề ngoài lịch sự cùng với bộ comple thường trực khiến bạn nhìn nhận sai về vị giám đốc trẻ tuổi này. Anh ta được huấn luyện toàn diện từ võ thuật, kỹ thuật chiến đấu, văn học, lịch sử, kinh tế, chính trị ... Để trở thành người thừa kế của một đại gia tộc là một việc không hề dễ dàng tí nào. Đánh mất tuổi thơ trong những buổi huấn luyện ngắt nghèo và nghiêm khắc nhất. Suốt cuộc đời Barry, chắc chắn chỉ dành cho mỗi việc học tập mà thôi. Thất bại trong việc nuôi dạy đứa con lớn Thành Gia An, đã khiến Thành lão gia hơi cực đoan trong việc nuôi lớn đứa con thứ hai này của mình.

Cô dâu nhỏ Thanh Đồng nhẹ nhàng nhảy bay ra khỏi cỗ kiệu. Nàng giống như một chiếc bóng, len lỏi giữa đám đông hỗn loạn mà chẳng hề chạm vào ai. Thanh Đồng vừa chạy về phía Barry vừa hét lên.

- Gia Bình, mau chạy vào nhà đi.

Một cụm khói đen lơ lửng xuất hiện trước mặt nàng, giữa đám khói đen là hai đốm đỏ lửa như hai con mắt quý dị. Trên khuôn mặt búp bê không cảm xúc của nàng, lần đầu tiên xuất hiện nét sợ hãi. Bàn tay khói đen bóp cổ Thanh Đồng, nhắc nàng lên lơ lửng trên không.

- Thế nào? Sao lại yếu đuối như thế? Đã bao lâu rồi không uống máu?

Gương mặt Thanh Đồng nhăn nhó. Hẳn nhiên sự tiếp xúc với tên khói đen đã khiến nàng đau đớn không tầm thường.

Bên cạnh Barry còn có một nữ vệ sĩ cận thân, nàng chính là cô gái luôn mặc trang phục hầu gái, có nhiệm vụ cầm giữ thanh trường kiếm cho Barry. Nhờ có Jessica yểm hộ sau lưng, Barry đã nhanh chóng tiếp cận được trung tâm của vụ lộn xộn. Tuy kẻ địch là một đám khói, nhưng Barry vẫn tự tin chém thẳng vào cánh tay đang giữ chặt cổ Thanh Đồng.

Một tiếng thét chói tai vang lên, tay tên quỷ khói đen quả nhiên bị chặt đứt. Thanh Đồng bị rút mạnh xuống dưới đất, bàn tay khói trên cổ nàng cũng từ từ tan biến.

- Thì ra đây chính là thanh kiếm đó! – Tên quỷ khói đen quay lại căm tức nhìn Barry.

Tên quỷ giờ tay ra, Barry bị một lực hút không rõ kéo thẳng về phía tên Ôn thần. Y bóp cổ Barry, nhắc anh lên cũng giống như Thanh Đồng lúc này. Muốn ngăn đau đớn xuyên qua người Barry, đầu óc anh bùng nổ những thứ vô cùng khủng khiếp không hiểu nổi. Đó là nỗi đau do cái chạm của Ôn thần đem lại. Nó hút hết sinh lực của con người và mang tới toàn bộ những thứ từng được gọi là đau đớn và kinh hoàng.

Jessica giống như một cái bóng, đột nhiên xuất hiện bên cạnh chém vào tay Ôn thần. Thế nhưng thanh kiếm của cô chỉ nhẹ nhàng xuyên qua mảnh khói đen. Jessica bở ngỡ nhìn thân thể khó tin của y. Ôn thần hất văng Jessica vào cổng rào chắn. Phía bên má trái của cô xuất hiện một vết thâm đen do bị y chạm phải.

Thấy Jessica bị tấn công, Barry dường như bùng lên sức mạnh. Anh lia thanh kiếm qua tay Ôn thần khiến y hoảng sợ mà buông tay ra. Bloody Marry là thanh kiếm duy nhất có thể chém đứt bất cứ thứ gì trên đời này, kể cả khi thứ đó thuộc về một thế giới khác.

Barry cảm kiếm đối mặt với Ôn thần. Tuy nhiên thân thể anh rất chật vật và suy yếu, hô hấp còn có chút khó khăn, trên cổ cũng hiện rõ vết thâm đen do Ôn thần để lại. Cái chạm tay của Ôn Thần đã làm cạn kiệt hết tất cả sinh lực trong người anh.

Ôn thần bước tới gần Barry hơn. Anh vung kiếm, thế nhưng động tác cực kỳ loạn choạng, không thể chém trúng y cái nào. Ôn thần chụp lấy cổ tay phải đang cầm kiếm của Barry.

- Ngươi đã chém ta một cái.

Đột nhiên Barry hét lên đau đớn. Chỗ cổ tay bị Ôn thần nắm chặt, da thịt Barry từ từ thối rữa, sau đó từng mảng từng mảng bắt đầu rơi xuống đất như bùn nhão. Cảm giác một người đang còn sống mà da thịt bị thối rữa, đau đớn khủng khiếp biết chừng nào. Chẳng mấy chốc cả cánh tay của Barry chỉ còn lại xương trắng. Thanh kiếm Bloody Marry rơi xuống đất.

Ôn thần khoái trá tận hưởng tiếng la hét thảm của kẻ bị mình hành hạ. Đó là một niềm vui thú đối với y. Đột nhiên Thanh Đồng xen vào giữa, đánh bật cánh tay khỏi đang giữ Barry ra. Barry đau đớn đứng không nổi, ôm chặt một bên bả vai đang nhức nhối của mình. Jessica mau chóng chạy lại đỡ lấy anh.

- Mau đưa hắn quay trở vào phía trong cổng. – Thanh Đồng la lên. Nàng vẫn đứng ngăn cản giữ Ôn thần và Barry.

- Ngươi còn sức lực để ngăn cản ta sao? – Ôn thần cười to.

Y hất tay một cái, thanh Bloody Marry bay thẳng về phía Barry và Jessica. Barry tuy đang bị thương, nhưng vẫn phản ứng rất nhanh chóng. Anh kéo Jessica ra phía sau lưng mình. Thanh kiếm bị Ôn thần điều khiển cắm thẳng vào tim Barry, xuyên qua người anh. Ghim thật mạnh vào vai Jessica. Hai người bị xuyên dính với nhau đứng bất động trong chốc lát. Jessica bất ngờ đến đờ đẫn.

Trong một khoảnh khắc sau đó, tay Barry run run nắm lấy cán kiếm, anh rút mạnh thanh kiếm ra. Máu theo kiếm từ vết thương phun ra, vẽ một đường cong tuyệt mỹ trên mặt đất. Barry đặt thanh kiếm vào tay Jessica, rồi xô cô nàng vào bên trong cánh cổng. Anh ngã xuống. Một nhát kiếm xuyên qua tim không có cách gì có thể cứu chữa được.

- Không ... – Thanh Đồng hét lên đau đớn.

Nàng dự định chạy về phía Barry, nhưng đã bị Ôn thần nắm giữ lại.

- Làm cái gì, muốn đến cứu hắn hả? – Ôn Thần cười to lên độc ác. – Hắn là chủ nhân của ngươi ư? Tại sao lại để ngươi dúi đến mức yếu ớt như thế này? Còn có đôi mắt ta cần tìm đâu?

- Ta xin ngươi, để cho ta cứu hắn. – Nàng quy lụy cầu xin, nước mắt chan hoà trên mặt.

- Đôi mắt ta cần tìm đâu?

- Làm ơn, thả ta ra. Hồn của hắn sắp rời khỏi rồi.

- Đôi mắt ở đâu?

Chỉ có tiếng khóc nức nở trả lời y. Một hồi lâu sau, y mới buông Thanh Đồng ra. Nàng hốt hoảng chạy đến bên xác của Barry.

- Vô ích thôi. Hồn đã lìa khỏi xác rồi!

Thế nhưng Thanh Đồng vẫn không đếm xỉa tới y. Nàng đưa bàn tay phải của mình lên, những ngón tay búp măng, nhỏ xíu, trắng phau nhưng lại vô cùng cứng chắc. Thanh Đồng thọc tay vào ngực mình, những ngón tay dễ thương nhỏ xíu đang cắt nát xương ức. Thanh Đồng banh lòng ngực mình ra, móc lấy trái tim đỏ au nằm im không nhúc nhích. Nàng bóp nhẹ một chút, máu từ trong tim nhỏ ra, rơi vào trong miệng Barry.

- Vô ích thôi. Ta đã nói hồn của hắn đã rời khỏi xác.

Gương mặt Thanh Đồng thấm đẫm nước mắt, nàng vắt nhiều máu hơn nhiều vào miệng Barry.

- Nếu ngươi yêu quý chủ nhân của mình đến như vậy, tại sao không chịu khai ra ngươi giấu đôi mắt đỏ ở đâu? – Ôn thần bực bội nói.- Đôi mắt đó có gì quan trọng đối với ngươi đến như vậy? Năm xưa không tiếc mạng mình tới cướp của ta, thậm chí còn phá hủy thân xác yêu quý của ta. Khiến ta hai mươi mấy năm nay mới tập hợp đủ nguyên thần trở lại.

Không để lời nói của y vào tai, Thanh Đồng để trái tim mình vào lòng ngực. Nàng cúi xuống hôn lên trán Barry, sau đó liếm sạch máu ở vết thương trên ngực hắn. Mỗi con ma cà rồng khi uống máu một người, đều có thể nếm trải ký ức mà người đó lưu lại. Máu của Barry tràn đầy sinh lực của một thanh niên trẻ trung, có vị ngọt nhẹ của mối tình đầu ngây thơ, có hương thơm thoảng thoảng của một chàng trai đầy hoài bão. Thế nhưng tất cả tương lai của anh đã bị y xoá sạch. Thanh Đồng quay qua Ôn thần, nhìn y đầy giận dữ. Nàng bắt đầu tấn công.

Thanh Đồng đã không uống máu người hai mươi mấy năm rồi. Có người khiến nàng xấu hổ khi làm việc đó, thế nên nàng đã không uống máu nữa. Việc này đã làm cơ thể nàng suy kiệt rất nhiều. Thậm chí khi Ôn thần tấn công, nàng cũng không bảo vệ nổi người thân của mình. Nàng hận y, lại càng hận chính bản thân mình hơn.

Trước đó Ôn thần đã bị Thanh Đồng huỷ mất thể xác, vậy mà nàng lại sơ sót để nguyên thân của y tái tạo lại. Lần này nàng nhất quyết nghiền nát y, khiến y vạn kiếp bất phục. Một bên hùng hừng lửa căm thù, quyết tâm dùng mạng đền mạng. Một bên là quái vật không có thể xác, nên không thể phát huy hết sức mạnh của mình. Ôn thần đã bị Thanh Đồng ép đến bước đường cùng. Y lắc mình, làn khói đen hắc ám chui tọt vào thể xác của Barry.

Bàn tay Thanh Đồng không ngừng truy kích tới, mỗi cú xoẹt qua đều có thể chặt đứt cả sắt thép. Tuy nhiên, khi chỉ còn cách cổ họng Barry có vài phân, nàng liền dừng tay lại. Dù đây chỉ còn là thể xác của Barry, nàng cũng không dám tổn thương đến anh.

Xác chết của Barry mờ mắt, y noén miệng cười đắc ý. Máu của Thanh Đồng nhỏ vào miệng Barry tràn ra ngoài khe miệng y. Trong mắt Barry rực cháy hai ngọn lửa đỏ thẫm. Barry không còn là một con người nữa rồi, mà chỉ là một thể xác cho Ôn thần trú ngụ.

- Thế nào? Không dám tấn công?

Vừa nói xong Ôn thần liền đâm tay mạnh vào bụng Thanh Đồng. Nàng nôn hết chút máu mà mình vừa mới uống ra. Ôn thần chiếm lấy thân xác của Barry đứng dậy. Y nắm mở bàn tay đã bị hoá thành xương trắng để kiểm tra.

- Cũng không tệ lắm. Cảm giác có thân thể dù sao cũng tốt hơn. Nếu biết trước, ta đã không huỷ hoại thể xác này nhiều đến vậy.

Barry đá mạnh vào bụng Thanh Đồng, khiến nàng lại ói ra thêm nhiều máu nữa.

- Quả nhiên không dám phản kháng. Ta không hiểu nổi ngươi nữa, tại sao lại cam tâm làm nô lệ cho con người? Cái dòng họ này đã lấy cái gì để ràng buộc ngươi?

Lại tiếp tục màn tra tấn thể xác. Bao nhiêu máu vừa mới uống bị y ép ói ra hết không còn miếng nào. Thanh Đồng lại tiếp tục suy kiệt, cả những vết thương ngoài da cũng không thể lành lại. Máu không thể chảy ra nữa, cả thân thể nàng khô kiệt, xám ngoét.

- Nói mau, đôi mắt giấu ở đâu?

Thanh Đồng chỉ nằm im chịu ngược đãi, nàng tuyệt đối không hé một lời.

Cuộc tàn sát xung quanh cũng đã đến hồi kết thúc. Những người sống sót đã kịp chạy vào hết địa phận của Thành gia. Cánh cổng rào bằng sắt khép lại, ngăn cách họ với bọn quái vật ở bên ngoài. Quả nhiên kết giới đã khiến bọn chúng không dám bước bảo đây nửa bước. Toàn bộ các trưởng lão được cứu sống đều đang căm hận nhìn màn tàn sát ở bên ngoài. Chưa bao giờ gia tộc của bọn họ lại chịu tổn thất lớn đến như vậy. Tộc trưởng kế nhiệm đã bị giết, Âm Dạ phu nhân đang bị hành hạ. Họ chỉ có thể bất lực đứng nhìn sau cánh cổng rào. Bởi vì đối thủ không phải là người, mà chính là quỷ thần.

Người bảo vệ gia tộc trước quỷ thần cũng chỉ có Âm Dạ phu nhân. Nhưng Ôn thần đã chiếm lấy thân thể của tân chủ nhân, khiến Âm Dạ phu nhân không thể phản kháng. Lời thề ràng buộc bằng máu, Âm Dạ phu nhân không bao giờ dám làm tổn thương bất kỳ vị chủ nhân họ Thành nào hết.

Màn tra hỏi của Ôn thần kéo dài thêm đến hai tiếng sau. Khi đó lại có một sự kiện mới xảy ra, trong số những người đã bị giết chết bên ngoài cổng đột nhiên sống dậy. Ôn thần nhướng mắt lên nhìn đầy vẻ thương thức.

- Có vẻ như trước lúc chết đã bị nhiễm thứ gì đó. Ta nghĩ được trong không khí có mùi bụi bẩn. Sặc sụa và phiền phức! – Ôn thần bóp cổ Thanh Đồng, nâng khuôn mặt của nàng lên nhìn thẳng vào mắt y. – Gia đình của ngươi lại giờ trở gì? Đã bỏ thứ bụi bặm gì trong không khí?

Thấy ma bắt đầu đi về phía cánh cổng đang đứng đầy người sống kia. Một vị phu nhân trang sức hoa lệ cố gắng chen ra. Bà ta dùng sức giằng ra khỏi tay những người khác, mở cổng và chạy ra ngoài.

- Ông xã! – Vị phu nhân lao mình vào vòng tay của thầy ma.

Kết cục cuối cùng là bà ta bị ăn đến chết. Những người sống sót đứng chết trân, không phản ứng nổi. Chỉ có vài cán bộ cao cấp biết được thứ này là gì. Đám người bên ngoài đã bị nhiễm Z virus trước khi chết.

Càng lúc càng có thêm nhiều xác chết sống dậy. Bọn xác chết tiến về cánh cổng bu đặc nghẹt, những người bên trong không dám đứng gần cổng nữa mà phải lùi ra xa. Lũ zombie tấn công đám quái vật; bọn quái vật cũng không kiên cử gì, tấn công lại. Thế nhưng zombie là cái lũ cán hoai không chết. Dù thân thể có bị cắn nát ra làm đôi thì vẫn ngoan cố tiến tới. Bọn quái vật có chút chán chừ.

Thân xác của Ôn thần cũng là cơ thể của con người, vì vậy y cũng bị đám zombie tấn công. Y đánh một thầy ma văng ra lại có thêm một thầy ma khác tiến tới. Càng lúc càng đông thầy ma tập trung về phía này. Lũ zombie nguy hiểm nhất ở chỗ chúng rất đông, lại không biết sợ là gì. Ý thức duy nhất mà chúng có chỉ là mãi miết đi tìm thức ăn. Dù có đập nát thân thể một thầy ma đi thì đám còn lại vẫn ào ào tiến tới. Tuy sức mạnh của chúng đối với Ôn thần chỉ giống như ruồi muỗi. Nhưng đám sâu bọ, ruồi muỗi này lại hết sức phiền phức. Không thể chống lại hết cả đám, Ôn thần đâm ra buồn bực. Y vẫn còn chưa tra hỏi ra đôi mắt bị giấu ở đâu.

Ôn thần xóc lấy cái thân thể khô quắc của Thanh Đồng kẹp bên hông mình. Y đập lên cái bóng dưới chân rồi từ từ tiến vào cõi u minh. Ôn thần trở về hang ổ của y để từ từ tra hỏi sau vậy. Đám quái vật cao cấp đều lần lượt làm theo Ôn thần rút đi hết. Chỉ có bọn cấp thấp như thần lân xanh bị bỏ lại. Lúc này là Ôn thần đem bọn chúng đến, nay y lại đột ngột bỏ đi, khiến chúng không biết làm sao trở về. Cả bọn theo lệnh của thủ lĩnh lần lượt kéo nhau

rút lui đi chỗ khác. Chúng rất thích thịt, nhưng phải là thịt sống nha. Đám xác chết này ăn chẳng ngon miệng chút nào.

Lũ quái vật bỏ đi, để lại phía sau một chiến trường hỗn loạn. Có rất nhiều người đã bị giết chết, Nhưng càng có nhiều người hơn bị biến thành thầy ma. Virus Z dường như đã bị phát tán trong thành phố vào thời gian trước đó. Hệ thống cách ly phòng thủ đã được kích hoạt. Thành phố Mái Ấm hoàn toàn bị cô lập, nhốt hết toàn bộ người sống và zombie ở chung với nhau một chỗ.

Những người sống sót cố gắng trốn chạy hay ít ra là chống lại zombie. Chỉ còn lại khoảng một phần tư người dân bị biến thành zombie, không rõ trong số những người còn sống đó có bao nhiêu người đã bị nhiễm bệnh. Trong những cộng đồng người trốn chạy, thỉnh thoảng có một người sẽ phát bệnh, và chỉ một thời gian ngắn sau đó cộng đồng trốn chạy lại bị biến thành một ổ thầy ma mới.

Con người đứng lên cầm súng để bảo vệ bản thân mình. Năng lực sinh tồn bùng lên mạnh mẽ khiến họ không ngại thứ gì là tàn bạo. Người giết người, không, phải nói người giết zombie mới chính xác, các cuộc thanh trừng đẫm máu diễn ra. Người sống lại càng co cụm lại với nhau hơn. Chỉ trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ, chỉ còn một nửa số người sống sót. Trong thành phố, hàng triệu thầy ma đang vật vờ, lảng vảng đi tìm thức ăn.

Virus Z vốn không tồn tại trong môi trường bình thường, nó chỉ sống được trong môi trường chất lỏng và lây lan qua các thứ dịch trong cơ thể người. Chẳng lẽ có người đã đầu độc vào nguồn nước trước đó? Thảm họa ở thành phố Mái Ấm là một cái thảm họa kép. Đằng sau đó vẫn còn nhiều nguyên nhân bí ẩn chưa được khám phá ra.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bát Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17

Andy thờ phào nhẹ nhõm khi kết thúc cuộc gọi với Jackson. Cuối cùng đã tìm được thông tin về hệ thống trung tâm rồi. Một giờ đêm, bọn họ nghỉ ngơi đã đủ. Andy ra lệnh cho toàn đội lên đường, quay về vị trí quảng trường. Trước đó họ đã lục xét toàn bộ khu vực này rồi, vậy mà cũng phát hiện ra bất cứ manh mối nào. Thì ra hệ thống lại được giấu bên dưới đó. May mắn gặp được Gilbert mới có được thông tin quý giá này.

“Đã lên tới chức tổng quản rồi ư?” Andy mỉm cười nhớ lại gương mặt của Gilbert cách đây hai mươi mấy năm. Cậu bé tóc nâu sáng, đôi mắt xanh sâu thẳm, và cái vẻ nghiêm nghị vượt ngoài lứa tuổi của cậu ta. Lớn hơn Andy vài tuổi, Gilbert là một nhân tài được đưa vào chế độ quân gia tập sự ngay từ khi mới mười một. Mục đích của chế độ này không phải là chỉ đào tạo những quân gia thông thường mà là đào tạo những trụ cột cho đế chế Thành gia khổng lồ trong tương lai.

Thành Gia không chỉ đơn giản là một tập đoàn quốc tế hay một gia tộc lâu đời, Thành Gia là một tập hợp của sức mạnh và quyền lực. Với tầm ảnh hưởng của mình trên toàn cầu, Thành Gia đã trở thành một vị thần khổng lồ chế nhiều lĩnh vực trong xã hội. Chỉ cần có dã tâm, Thành gia có thể dễ dàng gây ra một cuộc chiến tranh quy mô lớn trên toàn thế giới. Quyền lực và trách nhiệm luôn song hành với nhau. Những người đứng đầu tập đoàn luôn phải đấu tranh giữa ranh giới quyền lực và trách nhiệm đó.

Vì vậy bất cứ người nào thân cận bên cạnh người họ Thành cũng phải là những kẻ trung thành đáng tin nhất. Liệu có khi nào một người lau dọn phòng sẽ trộm lấy mật mã mở ra kho lưu trữ vàng của quốc gia X, liệu một người đầu bếp có thể nấu một bữa tối có độc cho tất cả các vị nguyên thủ gia tham dự một buổi tiệc của nhà họ Thành. Một người thư ký có khi nào sẽ giả danh cấp trên đưa ra những thông tin sai lệch hủy hoại thị trường tài chính thế giới. Một người lái xe có thể âm mưu ám sát ông chủ mình... Quá nhiều nguy cơ nếu những người thân cận với Thành Gia không trung thành. Vì vậy những người này tốt nhất là được quản lý bởi quân gia có trách nhiệm, đáng tin cậy đã được đào tạo từ nhỏ như Gilbert.

‘Cẩn tắc vô ưu’

^ ^

Đội trinh sát số một đang đứng giữa vòng xoay của một giao lộ mười làn xe. Nếu là bình thường chắc nơi này phải tấp nập người và phương tiện qua lại. Đây chính là quảng trường Không Gian nổi tiếng bậc nhất Việt Quốc vì mật độ giao thông dày đặc của nó.

- Chắc chắn không ai dại gì tiếp cận vòng xoay này... – Frank nhận xét. - ... nếu không sẽ được tặng một vé xuống cõi âm ngay!

Nơi đây là giao lộ của sáu con đường toả đi các hướng. Chỉ trong khu vực nhỏ này thôi mà có tới bốn địa điểm tham quan nổi tiếng khi ghé thăm thành phố Mái Ấm. Toà nhà Tele, nơi có treo màn hình ngoài trời lớn nhất thế giới. Trung tâm thương mại Lighting, kinh đô thời trang của tất cả các nhà tạo mẫu. Công viên Babylon, nơi thật sự được thiết kế như một khu vườn treo trong truyền thuyết. Bãi đậu xe ngầm một trăm tầng, chưa bao giờ đầy kể cả khi toàn bộ xe của thành phố đều được mang đến đây.

Ngoài ra còn có một thứ không thể không đứng từ xa chụp hình, đồng hồ Thiên Niên Kỳ đặt giữa vòng xoay.

Alan và Ben chui tọt ngay vào tháp đồng hồ cùng với mớ máy móc thiết bị của họ. Không biết họ đã làm gì, nhưng sau một hồi loay hoay họ đã mở được cánh cửa đi vào trung tâm đặt hệ thống điều khiển chính. Toàn bộ tháp đồng hồ và mặt đường xung quanh giao lộ trượt ngang ra. Để lộ bên dưới một tầng hầm rộng mấy chục ngàn mét vuông chất đầy các hệ thống máy tính. Những bậc thang trời ra, dẫn lối cho bọn họ đi xuống trung tâm bí mật.

Nơi đây giống như một vương quốc cổ tích của các kỹ sư tin học điên cuồng nhất. Những bộ máy vi xử lý với kích thước khổng lồ có thể tính toán ra những phép tính vượt ngoài vũ trụ. Hàng tấn thiết bị và dây nhợ bò loằng ngoằng khắp nơi. Hệ thống màn hình, đèn tín hiệu nhấp nháy làm việc. Chỉ số năng lượng tiêu thụ chạy nhanh đến chóng mặt.

- Nơi đây chắc tiêu tốn hàng đồng điện năng!

Max tóc đỏ nhận ra thì ra có thứ còn nóng hơn cả mình. Nơi đây toả nhiệt kinh khủng. Mặc dù hệ thống làm mát đang đều đặn phun ra nitor lỏng làm lạnh nhưng cũng không ăn nhằm gì.

- Hệ thống này đang làm việc. Hẳn đó là một phép tính kinh khủng lắm. Vì vậy nó ngất hết toàn bộ các chức năng khác và cô lập thành phố. – Alan nhăn mặt nhận xét.

- Nó đang hút hết lượng điện của toàn bộ thành phố. – Ben đưa ra kết luận.

- Hèn gì hiện nay chỉ có các hệ thống còn tích điện là làm việc. Báo hại chúng ta không mượn được chiếc xe nào mà phải lội bộ khắp nơi. – Frank than vãn.

- Alan, cậu kiểm tra xem hệ thống đang làm việc gì. Nếu cần thiết thì ngăn nó lại. Chúng ta cần khôi phục kênh thông tin liên lạc.

Andy vừa nói là Alan bắt tay vào làm việc ngay. Còn Ben thì kiểm tra hệ thống điện và máy làm lạnh cho khu vực này. Nếu không nhanh tay lên thì trung tâm này sẽ nóng đến mức nổ tung mất. Frank và Max đi kiểm tra xung quanh xem có gì đáng ngờ không.

Andy kiểm tra màn hình các máy quay giám sát trong toàn thành phố. Mỗi màn hình chỉ chớp lên hai giây, muốn kiểm tra hết mấy trăm ngàn camera trong thời gian ngắn thì coi bộ phải có một thân kinh thép cùng với một đôi mắt siêu phàm như đầu đọc điện tử thì mới có thể chịu nổi. Màn hình chia thành mấy chục ô nhỏ thì nhau chớp tắt, truyền tải hết tất cả các góc ngách trong thành phố này. Willi đứng kế bên ghi nhận lại các vị trí mà Andy đánh dấu.

- Trời ơi, hệ thống này đang tấn công mạng điều hành của tập đoàn trên quy mô toàn cầu. Các hệ thống của những thành phố khác đang chống trả. Chúng ta đang có một cuộc chiến khốc liệt trên mạng máy tính. – Alan sợ hãi la lên, phát hiện này chẳng khác nào phát hiện người sao hoả đang đánh nhau với người sao kim trên bầu trời trái đất.

- Tại sao nó lại làm vậy? Tắt ngay nó đi được không?

Andy cũng hiểu được tầm quan trọng của cuộc tấn công này. Mạng nội bộ của Thành Gia tuy là một mạng độc lập nhưng phạm vi phủ kín khắp thế giới, liên kết với các trung tâm điện hạt nhân, các khu công nghiệp vũ khí của tập đoàn. Ngoài ra còn có hàng trăm phòng thí nghiệm sinh hoá chứa các mẫu bệnh phẩm nguy hiểm. Trường học, bệnh viện, hệ thống ngân hàng, ngành hàng không... Tất cả một khi bị tấn công sẽ làm cho con số thương vong lên đến hàng trăm triệu người. Trước giờ tập đoàn luôn tự hào mình có một hệ thống mạng điều hành riêng rẽ không thể bị tấn công từ bên ngoài. Nhưng còn lần này thì sao, cuộc tấn công xảy ra từ bên trong, và tại chính cơ quan đầu não của toàn bộ hệ thống.

Alan bắt đầu gõ lệnh lập trình như điên. Nhìn cậu ta giống như một nghệ sĩ dương cầm đang say mê với vũ điệu cuồng nhiệt của Ketebel. Hệ thống quạt tản nhiệt rồ lên, hoạt động vì mức nhiệt lượng do khối máy tính gây ra. Hệ thống trung tâm đang chống trả lại sự tấn công của Alan. Cuối cùng nó dịu lại, các hoạt động của hệ thống bị chậm lại hoặc vô hiệu hoá.

Quan sát trên màn hình, Andy thấy hệ thống điện của các khu vực đã được phục hồi. Thành phố Mái Ấm trở về với vẻ tươi sáng hào nhoáng của nó.

- Có một đoạn mã độc bị nhiễm vào hệ thống! – Alan thông báo khi quá trình khôi phục của hệ thống bắt đầu. – Đã có thể kết nối liên lạc ra bên ngoài.

- Cậu thông báo với đội PROUD tình hình cụ thể của bên trong này đi. Hạ hệ thống ngăn chặn tín hiệu liên lạc xuống, nhưng khoan hãy mở các cửa thông ra ngoài. Chúng ta phải đảm bảo đã chuẩn bị đầy đủ mới có thể xông vào đây. Tôi không muốn có bất cứ người lây nhiễm nào bị thoát ra. – Andy mệt mỏi ra lệnh. Anh vừa tìm được hai mươi bảy vị trí có người còn sống đang mắc kẹt.

- Vâng thưa đại tá. – Alan gật đầu nhận lệnh.

Trong khi Andy đang đọc tên các vị trí đánh dấu cho Willi ghi lại, thì bên ngoài có tiếng súng vang lên inh ỏi.

“Ngoài đó chỉ có Frank và Max đang đi tuần, không lẽ bọn họ đã đụng độ thứ gì rồi chăng?”

Như để trả lời thắc mắc cho Andy, Frank và Max hốt hơ hốt hải chạy về.

- Có chuyện gì vậy mấy cậu nhóc? – Ben cộc cằn hỏi.

- Bọn chúng ... – Frank thở không ra hơi và Max thì chỉ tay vòng vòng xung quanh.

Xung quanh miệng lộ thiên của tầng hầm, hàng trăm cái đầu bò sát lộ ra. Những con thằn lằn khổng lồ da xanh mặc quần áo người, có con còn đeo mắt kiếng và đội nón.

- Chúng có vẻ khá văn minh! – Willi lấp bắp nói.

Một con thần lằn chìa cái lưỡi chẻ của mình ra liếm liếm vào không khí. Sau đó nó há hàm răng lia chia và nhọn hoắt ra nói.

- Thịt ... thịt ...

- Ôi, có lẽ không được văn minh cho lắm – Willi càng lúc càng kinh hoàng hơn.

Tiếng lên đạn đồng loạt vang lên, cùng lúc đó bọn bò sát bắt đầu leo xuống hố.

^ _ ^

Bọn họ vừa bỏ chạy vừa bắn trả khắp tứ phía. Đằng trước là Frank và Willi mở đường, bên trái có Max, bên phải có Ben bắn yểm trợ. Alan chạy ở giữa đội hình, lỏng lỏng cầm một khẩu súng ngắn nhưng chưa bắn được phát nào. Andy chạy cuối cùng hạ gục bất cứ con bò sát rùng rợn nào dám bám theo.

Họ chạy lòng vòng quanh đồng máy móc, nơi đây trở thành một đồng hỗn độn, lộn xộn vô cùng. Chẳng khác nào một mê cung thu nhỏ mà cả đám bị kẹt trong đó cùng lũ quái vật. Những con thần lằn số lượng nhiều vô kể, có thể trèo leo tùy ý trên tường. Vì vậy chúng không chỉ tấn công phía trước hay phía sau, mà đôi khi còn nhảy xổ xuống từ đồng máy cao ngều.

Lũ bò sát rùng rợn có lớp vảy màu xanh cực kỳ kiên cố. Đạn thông thường có thể làm chúng đau mà thôi lui chứ không có con nào bị thương được. Súng ống của PROUD chỉ để dành cho sinh vật trái đất chứ không phải là những sinh vật huyền bí có khả năng phép thuật này.

- Bắn vào mắt, hoặc vào họng của chúng. – Andy nhắc nhở.

Chỉ có đạn từ khẩu Rosemary mới có thể bắn xuyên được lớp vảy màu xanh. Nhưng bọn thần lằn không hề biết sợ hãi, thấy đồng bọn bị tiêu diệt, chúng càng điên tiết đuổi theo. Trong đội hình trinh sát, chỉ có Max và Willi là những tay bắn chuẩn nhất. Willi chuyên nhắm vào mắt bởi khả năng ngắm chính xác của mình, còn Max chuyên nhắm vào họng những con ngoác mồm ra đớp bậy bởi khả năng bắn nhanh của anh.

Tiếng đạn vang lên liên tục như tiếng pháo nổ trong đêm giao thừa. Xác đạn và xác chết của những con quái vật tạo thành một dấu vết rõ mồn một trên đường rút chạy của họ. Bàn tay họ run rẩy thay bằng đạn, không phải vì sợ mà vì quá mỏi do súng giật liên tục. Mồ hôi tuôn ra như mưa, tim đập thình thịch như trống trận. Chưa có ai trong số họ (ngoại trừ Andy) lâm vào một cuộc chiến căng thẳng cực độ như thế này. Bắn giết hay là bị cắn chết. Họ không có thời gian nhiều để suy nghĩ hay tính toán.

Kẻ thù là những con quái vật, ngoác miệng ra chỉ có “Thịt ... thịt...”. Ở đây không có tồn tại bất cứ phạm trù đạo đức nào, chỉ có một lý lẽ duy nhất, đó là ‘sinh tồn’.

Tiếng kêu của Ben thất thanh vang lên. Anh ta bị một con thần lằn xông thẳng vào ngoạm lấy cánh tay. Máu tuôn ra xối xả khi con quái thú lúc lắc mạnh, làm vết thương tét ra rộng hơn. Alan là người đứng gần đó nhất. Cậu chàng liền dí khẩu súng ngắn vào sát mắt con vật rồi bóp cò. Tiếng nhoen nhoét của máu văng ra tung toé khắp mặt Alan. Con quái vật quần quai rồi ngã vật ra cứng đờ.

Frank quay lại, lay lay tình người đồng đội bị thương, thế nhưng con đau đã đánh bại con người sắt thép này. Ben đã mất hết ý thức và chìm vào hôn mê. Alan giúp Frank vác Ben lên vai. Frank vừa cõng người đồng đội vừa vẫn có thể bắn súng bằng một tay. Alan lấp vào chỗ trống trong vị trí của Ben. Lớp máu nóng bị văng lên mặt dường như đã đánh thức một thứ bản năng gì đó trong người kỹ sư gầy nhom này.

“Giết hay bị giết?” Thật quá dễ dàng để lựa chọn.

- Rút về phía tháp đồng hồ. Ở chỗ cao hơn chúng ta sẽ dễ dàng phòng ngự. – Andy ra lệnh.

Chỉ có bản thân anh mới có thể sáng suốt nhận định tình huống trong lúc này. Những người đồng đội của anh đang bị mờ mắt bởi nỗi kinh hoàng đe dọa tính mạng. Họ đang bắn điên cuồng trong sợ hãi.

“Điều này không tốt chút nào!”

Đây là đội trinh sát và họ không được trang bị đủ đạn dược để chiến đấu như đội HUNTERS. Cả nhóm sẽ hết đạn trước khi rút lui được. Và không ai trong số họ được trang bị kỹ năng chiến đấu cận chiến với quái vật cả.

Andy tiến nhanh hơn để xốc lại tốc độ chạy trốn. Max dẫn đầu, đang say sưa hạ gục bất cứ con quái vật nào đến gần, mà quên mất phải tiến lên rút chạy.

- Max, nhanh lên. Chạy tới chiếm khúc cua đó đi.

Andy vừa phải chiến đấu với bọn thần lằn truy đuổi phía sau, vừa phải để ý tình hình phía trước. Thần kinh anh căng thẳng vì bị phân tâm giữa hai nhiệm vụ trong đội hình. Xem ra trong nhóm này, chỉ còn Frank là bình tĩnh nhất. Anh vác Ben trên vai, cẩn trọng chỉ bắn những con quái vật nào đến quá gần và cần lối rút lui của bọn họ.

Một tiếng cạch khô khốc vang lên chẳng khác nào hồi chuông báo tử cho Max. Anh bóp cò súng và chỉ có tiếng kêu trống rỗng đáp lại, bằng đạn cuối

cùng trên người Max đã dùng hết. Con quái vật ngoác to mồm, không có gì cản nổi lao vào người anh. Chàng trai tóc đỏ sử dụng cây súng trường như một cây gậy sắt để vung lên chống trả.

Thế nhưng sức mạnh của bộ hàm to lia chia rãng có vẻ thắng thế. Max bị đè nằm xuống sàn. Một bàn chân (hay bàn tay) đầy vuốt nhọn bấu lên ngực anh. Bị sức mạnh mấy trăm ký đè nặng trên phổi, những ngum không khí cuối cùng bị ép tuôn khỏi người Max. Anh gần như bị ngạt thở cấp kỳ. Hai tay anh vẫn nắm chặt lấy cây súng đang chèn giữa quai hàm con quái vật. Có thể Max không bị cắn chết, nhưng anh đang bị đè chết.

Frank quay qua giúp Max. Thế nhưng Ben nằm vắt vẻo trên vai anh chàng mập lại là một trở ngại đáng kể. Con quái vật vùng vẫy với Max đang bị đè bên dưới chẳng nào một miếng giẻ rách. Frank không thể nào bắn vì có thể lạc đạn vào người đồng đội mình. Anh loay hoay nhấc con quái khỏi người Max. Vì một chút ngắc ngứ đó khiến đội hình bị phá vỡ. Thêm hai con thằn lằn xanh lại nhào tới chỗ dồn cục của ba người.

Andy lạnh lùng bắn hai phát liên. Mấy con quái vật đang phóng người giữa lưng chừng không bị lực của đầu đạn đẩy đội ngược về sau. Chúng quần quai trên mặt đất với hai hốc mắt vỡ nát. Andy lao lên, không ngần ngại bắn vào mắt con quái vật đang giãy giụa trên người Max. Con vật bị hất văng ra và Andy nhanh chóng xốc anh chàng tóc đỏ lúc bấy giờ đã mềm nhũn kéo đi.

Frank há họng, ngơ ngát nhìn hành động quyết đoán chuẩn xác của vị đại tá trẻ măng này. Nhiệm vụ lần này của Frank chính là đi theo làm cận vệ bảo vệ đại tá. Thế nhưng bây giờ anh cảm thấy mình đang cần phải cầu xin sự bảo vệ của người chiến binh này.

Kỹ thuật bắn súng tuyệt vời, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú. Một cái đầu lạnh và một bàn tay nóng. Andy dẫn đầu đội hình đi xuyên qua bầy quái vật. Đưa những con người hoảng sợ, hoang mang, bị thương thê thảm thoát khỏi sự truy đuổi của hàng trăm con thằn lằn khổng lồ thèm ăn thịt.

Bọn họ chạy thẳng vào tháp đồng hồ. Sau khi người cuối cùng là Willi chạy qua khỏi cửa, Andy đóng sầm cánh cửa bằng thép lại. Tiếng nện ầm ầm của mấy con quái vật chạy quá đà lao đầu vào cửa vang lên. Alan hoảng sợ lùi xa cánh cửa đã bị tông đến móp méo.

Frank thờ hồn hèn, còn Willi thì nhìn Andy với một đôi mắt ngưỡng mộ, hoặc có thể nói chính xác hơn là sùng bái. Khả năng vừa chạy vừa ngắm bắn nhanh, chính xác vào con mắt tí hí của lũ quái vật thật sự làm Willi tự thẹn không bằng. Đại tá thật sự là một tay súng xuất sắc nhất trong số những quân nhân.

- Alan, khởi động cơ quan đóng tầng hầm lại đi. Nhốt được bao nhiêu con quái vật trong đó thì nhốt. Khi lực lượng chủ lực đến thì chúng ta sẽ xử lý chúng sau.

Andy nói trong hơi thở đứt quãng. Cuộc rượt đuổi làm vết gãy bên sườn phải của anh nhói đau từng hồi. Thời gian vẫn chưa đủ 24 tiếng, vì vậy vết xương gãy đó vẫn còn hành hạ anh. Andy cũng chỉ có thể bắn chính xác bằng tay trái, tay phải của anh chỉ nội lực súng giật cũng đã run rẩy hết cả rồi. Anh đã quá tin tưởng vào cơ thể của mình. Cuộc rượt đuổi làm Andy nhìn ra thói tự tin ngạo mạn của anh đã làm hỏng tất cả.

Quá nóng vội hành động mà không kịp suy tính cho kỹ càng. Quá thiếu cân nhắc khi cho ba người nhóm Totem quay trở lại. Quá không cẩn thận khi đồng ý cho một nhóm thiếu kỹ năng chiến đấu đi vào vùng nguy hiểm. Nhiều năm làm việc với HUNTERS đã khiến Andy quá ngạo mạn đến thế sao? Ngạo mạn đến nỗi có thể cho rằng nhóm nào do mình lãnh đạo cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ trong vòng hai mươi bốn tiếng đã có năm người anh coi là đồng đội bị giết hại.

Andy nhìn Ben bê bê máu được Frank đặt nằm im lìm dưới nền nhà. Max tái mét ho khò khè từng cơn, trước ngực là một vạt đỏ vì bị con quái vật kia cào bấu. Cậu nhỏ Alan đang run rẩy bên chiếc máy tính. Frank béo mập luôn làm trò nây cũng mặt mày bí xị. Trong mắt Willi chỉ có một mảng kinh hoàng.

- Alan, lúc này gọi thông tin đi hết chưa? – Andy trầm giọng hỏi. Anh muốn tỏ ra bình thản nhất, sự lo sợ là một căn bệnh rất dễ lây lan.

- Thừa đại tá, thông tin đã gửi đi hết rồi, nhưng vẫn chưa kịp đặt lệnh mở cửa cho đội bên ngoài tiến vào. Toàn bộ hệ thống bên trong đã làm việc lại, chúng ta có thể tùy ý điều khiển từ chiếc máy tính cá nhân này. – Alan mỉm cười chỉ vào chiếc máy tính xách tay của cậu ta. Nói về công việc chuyên môn khiến cậu trẻ này bình tĩnh hơn nhiều.

- Tình trạng của Ben thế nào? – Andy ngoái đầu qua hỏi Frank. Anh ta là người đang băng bó vết thương cho Ben.

- Vết thương khá nặng, mất máu. Chúng ta cần đến bệnh viện, anh ta cần được truyền máu khẩn cấp. – Frank nói.

- Còn cậu, Max?

- Tức ngực, khó thở. Hơi có vị máu mặn trong miệng. Có thể đi được, nhưng tôi nghĩ lúc này hai tay không còn chút sức.

Andy mỉm cười.

- Vậy thì chúng ta cần phải đến trung tâm y tế nào gần nhất để kiểm tra cho cậu thôi. Lúc này trong lúc kiểm tra, tôi thấy vẫn còn có mấy người sống trốn ở đó. Hy vọng tìm được mấy năng y tá xinh đẹp.

Câu bông đùa vu vơ làm cả bọn bật cười. Đùa vui một chút cho đỡ căng thẳng thì tốt hơn là giữ vẻ bí quan mà hành động.

Frank lại xốc Ben trên một vai, tay bên kia lăm lăm sẵn khẩu súng. Willi phụ đỡ Max đứng dậy, anh ta còn có thể nhúc nhích nhưng thật sự đã yếu lắm rồi. Alan dọn dẹp mọi thứ vào balô sau đó lên đạn cho khẩu súng ngắn của mình.

Andy đứng ngay cửa.

- Các bạn, đã sẵn sàng hết chưa?

Mọi người kiên quyết gật đầu lần cuối. Và Andy mở bật cánh cửa sắt, dẫn đầu mọi người lao ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18

Ngoại trừ đội HUNTERS, Jackson chưa từng thấy nhóm người nào chiến đấu điều luyện hơn đám quân gia của nhà họ Thành. Thử tượng tượng xem, một đám người mặc vest tuxedo đen, tay mang găng trắng, tóc chải ép keo lảng mướt đang tao nhã cầm súng tự động xả đạn vào đám zombie dễ dàng như đang rót nước trà. Còn có vị tổng quản của họ nữa, người đàn ông lịch lãm này chỉ với một con dao làm bánh trong tay, có thể tấn công chính xác vào vị trí gáy của zombie. Lần lượt từng thầy ma đổ gục xuống sau chiêu thức tấn công điều luyện. Tốc độ ra đòn của anh ta vượt trội hơn người bình thường rất nhiều. Nhanh, hiệu quả và cực kỳ tao nhã, đó chính là cách chiến đấu của một quân gia đạt tiêu chuẩn.

Dĩ nhiên ngoài phương pháp thông thường nhất là headshot, bất cứ cách nào làm tổn thương hệ thần kinh của zombie đều có thể vô hiệu hoá chúng. Chỉ là trước giờ chưa từng có ai thích cận chiến với zombie bằng một con dao làm bánh cả.

Bốn người đàn ông, cộng với robot do Jackson điều khiển mà có thể chặn đứng con tràn vào như lũ của Zombie. Bobby rút ra một cái chuông nhỏ và lắc, chỉ một lát sau có thêm năm sáu người chạy đến chi viện. Cách chiến đấu của họ hầu hết đều rất nghệ thuật và lịch lãm giống như Albert. Jackson tự nhiên cảm thấy hồ thẹn. “Trước đây mình đã quá thô lỗ chăng?”

Jackson thầm nhớ tới đại tá Andy. Có phải chính vì xuất thân trong gia đình này, nên đại tá mới có được cái vẻ hào hoa phong nhã khác với những người đồng nghiệp cùng sở. Phong cách lịch thiệp và gu ăn mặc khá trang trọng mỗi khi làm việc. Vậy mà tại sao trước đây, Jackson lại không nghĩ ra anh ta vốn xuất thân trong gia đình quý tộc lâu đời nhỉ. Xem ra, sau này Jackson phải nghiêm túc xem xét lại bản thân mình mới được. Các cô gái luôn thích những anh chàng quý tộc độc thân. Bằng chứng là hãy xem đám fan hâm mộ của đại tá đi thi biết. (Không phải bắt chước kiểu cách quý tộc là con gái mê đầu anh ời, cái đó phải xem khả năng của từng người mới được!)

Có một tiếng động lớn rột roẹt vang lên. Jackson quan sát thấy bức tường khổng lồ phía bên trên cổng ra vào đang từ từ hạ xuống.

- Cuối cùng đã có điện trở lại rồi! – Ed reo lên vui mừng.

Thì ra bức tường dày mười lăm mét đang hạ xuống kia mới chính thức là cánh cửa của quận phòng ngủ chính. Một khi cửa đóng lại, trang viên của gia tộc họ Thành chính là pháo đài bất khả xâm phạm.

Đám quân gia họ Thành reo lên mừng rỡ, thế nhưng Jackson lại cảm thấy lo lắng vô cùng. Phía ngoài thành phố đóng lại, bọn họ đã rất khó khăn mới đột nhập vào được. Bây giờ quận Phòng ngủ chính lại tiếp tục cách ly thêm một lớp nữa, thì làm sao đại tá có thể tiến vào. Ngồi trong robot, không ai có thể nhìn thấy biểu tình lo lắng của Jackson trong lúc này.

^ _ ^

Tại quảng trường Không Gian xảy một vụ nổ lớn, đó là một quả bom lửa vừa được ném ra. Sức ép của vụ nổ khiến hàng loạt cửa kính xung quanh khu vực vỡ nát tan tành. Ngọn lửa bùng lên với sức nóng hàng ngàn độ, thiêu cháy mấy chục con quái vật đang bu lấy tháp đồng hồ. Tiếng rú rít, mùi khẹt let, những con vật bị lửa thiêu đốt đang quằn quại la liệt trên đường. Quả bom đã làm cho nơi này chẳng khác nào một địa ngục lửa.

Andy đứng bên trong cánh cửa thép, đôi tai dỏng to nghe ngóng. Chờ khi sức mạnh của quả bom lửa giảm dần, anh liền mở cửa, cùng đồng đội chạy ra ngoài. Đó là một trong hai quả lựu đạn Andy mang theo kể từ chiến dịch của HUNTERS ở thành phố Ngọc Trai. Không ngờ có lúc nó lại phải phát huy hiệu quả cứu mạng như khi này.

Những bước chân chạy rầm rầm trên đường. Ánh lửa đỏ soi rọi bóng dáng của một nhóm sáu người đàn ông chạy dài trên phố. Andy ôm súng, trượt dài qua nắp capô của một chiếc xe taxi bảy chỗ đậu bên đường. Chia khoá xe vẫn còn cắm trên đó. Quá may mắn, nếu không lại mất thời gian phá khoá. Số phận người tài xế taxi có thể là gì? Đã hoảng sợ và chạy trốn đến nơi an toàn, bị một con Zombie nào đó cắn và hiện nay trở thành một thầy ma lang thang, hay có lẽ đã bị bọn thần lằn xanh ‘thịt’ mất rồi. Nhưng Andy không có thời gian bận tâm suy nghĩ nhiều về người tài xế xấu số. Anh nhấn mạnh chân ga, chiếc xe vù đi trước khi một con thần lằn xanh lao tới chỗ họ vừa đậu.

Trong đám quái vật vẫn còn mấy chục con sống sót, chúng đang điên tiết đuổi theo bọn họ. Alan ngồi ở vị trí bên phải tài xế, cậu ta mở hệ thống định vị lên để hướng dẫn Andy đến một trung tâm y tế gần nhất. Trong số sáu người bọn họ, có hai người đang cần được cấp cứu gấp. Ben và Max được đặt

nằm ở hai băng phía sau tài xế. Còn Frank và Willi đã mở bật cánh cửa phía sau xe, nã đạn liên tục vào đám quái vật đang đuổi theo. Willi lại bắn trúng một con thằn lằn xanh nữa. Nó lao đảo ngã ngang và khiến mấy con phía sau bị vấp vào trong lúc đang có đà chạy theo. Nhưng lũ quái vật vẫn còn nhiều lắm.

Andy lái chiếc taxi rẽ ngang ra một đại lộ lớn. Một cú drift hoàn hảo khiến chiếc xe lượn vòng, quẹo cua mà tốc độ không hề giảm sút tí nào. Khu vực đại lộ khá trống trải, và với lợi thế của chiếc xe, bọn họ hy vọng có thể bỏ xa bọn quái vật.

Một tiếng rầm vang dội báo hiệu cho thứ gì đó vừa nặng nề đáp lên trần xe. Những chiếc móng vuốt bén nhọn cắm chặt vào lớp thép. Alan dùng súng lục bắn liên hồi vào con thằn lằn vừa bám lên nóc xe. Nhưng một lần nữa lớp vảy trên người đã trở thành điểm mạnh của loài bò sát rỗng. Nó lịch kịch bò tới phía kính trước hông tìm cách chui vào trong.

Chiếc taxi màu vàng đang lao đi với vận tốc cả trăm cây số một giờ đột nhiên thảng gập. Bánh xe trượt dài tạo thành hai vệt đen thui trên đường, khét lẹt mùi cao su cháy. Con thằn lằn bị lực quán tính hất bay văng về phía trước. Andy lại gài số, cho xe lao lên. Chiếc taxi vàng nảy sốc mạnh khi cán qua người con quái vật.

Thật ra, những lúc làm nhiệm vụ trước đó Andy không bao giờ lái xe. Nhưng anh lại có những người bạn rất tuyệt vời được mệnh danh là Raider trong đội HUNTERS. Vì vậy phong cách lái xe của Andy có một chút điên cuồng và hoang dã như thế đó. Trong điều kiện di chuyển bình thường, Andy không được phép lái xe mà phải có tài xế riêng (chính là Jackson).

^ _ ^

Khoảng năm giờ sáng, trời mới bắt đầu bùng lên những tia sáng đầu ngày. Không gian phố phường yên tĩnh bị tiếng xe hơi gầm rú phá vỡ. Chiếc taxi vàng lao như điên trên đường. Qua một ngã quẹo, chiếc xe lại biểu diễn một cú trượt và xoay ngang. Hai hàng bánh trước xoay ngược với hướng trượt của chiếc xe. Tiếng lốp rào rạo trên đường. Cú drift của những tay đua không ngờ lại xuất hiện trên đường phố thường nhật.

Alan ngồi cứng đờ bên cạnh ghế tài xế, hai tay bám chặt chỗ vịn bên cửa. Cậu ta đang phát khiếp với cách Andy điều khiển chiếc xe. Nhồi ga, sang số, trả số. Động tác nhanh và nhuần nhuyễn, Andy liên tục thao tác với chân ga, côn, phanh chẳng khác nào một tay đua đẳng cấp nhất.

Chiếc xe tông văng hai cánh cổng sắt của bệnh viện Hoàn Hảo. Cửa xe bật mở nhanh chẳng khác nào bị người ta đập văng ra. Sáu người diu nhau chạy lúp xúp về phía cửa bệnh viện. Andy cầm súng cảnh giác, quét mắt dò tìm xung quanh. Anh không muốn cả đội bị tập kích một cách bất ngờ nữa. Alan nhìn suột qua chiếc xe tan hoang trầy nát hai bên hông, bốn bánh bằng cao su đã sớm cháy khét lẹt, chảy ra nhũn nhão.

“Đại tá lái xe thật kinh hoàng. Chỉ một đoạn đường ngắn đã khiến chiếc xe thành một đồng phế liệu rồi!”

Frank động những tay nắm to vào cánh cửa cuốn đã hạ xuống của bệnh viện.

- Có ai trong đó không, mau mở cửa!

Max đang được Willi đứng diu bên cạnh, khò khè nói.

- Lỡ không có người thì sao?

- Không phải đâu. Tôi và đại tá đã kiểm tra mà. Bệnh viện này đầy những người còn sống.

Phía trên đầu họ có một chiếc camera quan sát đang hoạt động. Tín hiệu từ ngoài cửa truyền vào đã đánh động người đàn ông ngồi trong phòng quan sát.

- James, xem này! Có người sống sót ở bên ngoài đấy.

- Đâu? – Người đàn ông tên James lao vào căn phòng giám sát với đầy các màn hình chiếu mọi góc xung quanh bệnh viện.

- Đồng phục của họ là đội PROUD đấy. Họ đến cứu chúng ta.

- Trong đám bọn họ có người bị thương kìa. Không biết có bị lây nhiễm chưa? Chỉ có sáu người. Xem ra là đến cầu cứu chúng ta thì đúng hơn. – James bểu môi.

- Thế nào có mở cửa không?

Thế nhưng James chưa kịp trả lời thì trên màn hình chiếu lại xuất hiện thêm một người nữa.

Con zombie vừa mới lú người ra phía sau canh cổng sắt bị Andy tông văng ra. Đó đã từng là một thanh niên với bộ đồ chạy tập thể dục. Gương mặt bị xé toạt một nửa và một con mắt lũng lẳng trông là bằng chứng cho việc lúc còn sống anh ta đã bị tấn công và ăn thịt. Con zombie có dáng đi khập khểnh và lờ đờ giống như toàn bộ những thầy ma khác. Người được mùi máu thịt sống, zombie liền lao tới. Bàn năng trong nó kêu gào “Ầnnnn... ầnnn...”

Andy nhắm bắn chính xác vào ngay giữa trán, một cú headshot giải thoát cho người thanh niên khỏi số phận bi thảm phải trở thành thầy ma thối nát, vát vương. Zombie thích thịt sống (nhất là bộ não) và chỉ tấn công người sống. Vì giác hầu như không còn hoạt động, nhưng không hiểu sao zombie có thể phân biệt đâu là phần thịt còn tươi và đâu là chỗ đã chết thối. Khi nạn nhân đã chết hoàn toàn, nó liền thôi không ăn nữa. Thật là một thói quen phí phạm. Vì vậy mỗi con mỗi sau khi bị giết chết, lại bị lây nhiễm biến thành thầy ma, mà thầy ma nào cũng xác xơ tã tơi vì bị ăn đang dở như thế.

Thấy cảnh zombie tiến đến gần, Willi và Alan càng hoảng sợ cuồng cuồng. Họ bị hình ảnh những thân thể người chết đã bắt đầu thối rữa ám ảnh. Virus Z, chết đi nhưng lại không được chết, ăn đồng loại và vật vờ đến bất tận. Điều đó thậm chí còn khủng khiếp hơn việc bị mấy con thằn lằn xanh ăn thịt. Willi và Alan bắt đầu đấm như điên vào cánh cửa kéo.

Lại thêm nhiều thây ma nữa kéo đến. “Đã quá muộn để chạy trốn rồi!”

Bọn họ đã từng thắc mắc toàn bộ người dân đã biến đi đâu hết, kể cả người sống sót lẫn người đã nhiễm bệnh? Câu trả lời chính là ở đây. Người sống sót thì trốn chạy, còn lũ zombie thì bám đuôi theo. Ở đâu có người sống, thì ở đó có zombie bao quanh tấn công. Virus Z chỉ bảo vệ cho một bản năng duy nhất của lũ zombie này thôi, chạy theo đồ ăn.

Andy bắn liên tục vào những zombie liên tiếp kéo đến gần. Một con ngã xuống, lại một con nữa bước lên. Chúng không biết sợ hãi, quá nguy hiểm và lại quá đông. Chẳng lẽ chạy tới bệnh viện này lại là một quyết định sai lầm nữa của anh sao?

- Alan, làm gì đi! – Andy hét lên.

- Không được, sắp. Cửa kéo này là dạng cơ học, chỉ có thể mở từ bên trong. – Alan hoảng hốt trả lời.

- Hê ... này, có người đang ở đó phải không? – Willi mừng rỡ vẫy vẫy với cái camera. Anh vừa phát hiện ra nó đang chuyển động quan sát xung quanh.

- Này mở cửa ra nhanh. – Frank dùng cái giọng ồm ồm của mình la hét.

Andy đã phải dùng cả hai tay để bắn. Từng phát súng của anh đã không còn chuẩn xác như ban đầu nữa. Những thây ma bị bắn vào người chỉ sụm xuống rồi lại tiếp tục tiến lên.

- Làm ơn mở cửa đi. – Alan sợ hãi kêu gào.

Đám zombie kéo tới đã cỡ chừng ba chục tên. Willi phải để mặc Max đứng tựa vào cửa, quay ra phụ giúp Andy đối phó với đám zombie này.

- Mở cửa ra. – Frank giận dữ la làng. Chẳng lẽ có những người vô lương tâm thấy chết mà không cứu sao?

Willi và Andy đã bị ép đến bước lui về phía cửa. Bây giờ cả bọn đã bị dồn thành một chỗ. Con mồi đã đến bước đường cùng.

- Chết tiệt, mau mở cửa. – Alan đấm mạnh vào lớp cửa sắt. Anh chàng đã hoảng sợ đến không còn giữ nổi mình nữa rồi.

Súng trong tay Andy cuối cùng đã vang lên cách cách khô khốc. Andy cất súng vào bao sau thắt lưng. Tiếp tục dùng dao để chiến đấu. “Nhưng không biết có thể cầm cự thêm chút nào nữa”.

- Mở cửa ra. – Alan la làng. Hai tay đập liên hồi vào cánh cửa thép. Nhịp điệu gấp gáp giống như nhịp tim đập khẩn trương của cậu.

Đám zombie đã tạo thành một vòng vây kín mít bọn họ. Andy đập vào đầu gối một thây ma, ồ khớp trật ngược về phía sau, khiến nó sụm xuống, nhưng thây ma vẫn tiếp tục dùng hai bàn tay xương xẩu của mình bò về phía trước.

- Mở cửa ra. – Bây giờ là đám hợp âm của mấy người tuyệt vọng cùng nhau gào thét.

Thây ma nhào tới muốn cắn cổ Andy, nhưng anh đã nhanh tay chằng đứng ở vị trí cổ họng của nó. Tay phải Andy dứt khoát đâm vào vị trí sau gáy của thây ma, đó là vị trí hành tủy. Muốn ngăn chặn thây ma, cách duy nhất chính là tấn công vào hệ thần kinh.

Cuối cùng cánh cửa cuốn im lìm cũng bật mở. Cửa chỉ mới kéo lên khoảng một thước, Frank liền đẩy cái thân mềm oặt của Ben vào bên trong. Ở phía sau cánh cửa, cũng có mấy cánh tay với ra phụ đỡ những người bị thương vào. Max rồi tới Alan cũng đã vào được rồi. Frank mập hơi chật vật một chút với cánh cửa nhỏ. Willi và Andy cũng trượt vào theo.

Mấy cánh tay zombie cuốn lấy người của Andy như con bạch tuộc không chịu buông tha con mồi. Frank nắm chặt tay Andy, kéo vào. Còn bản thân anh thì liên tục đập cho những cánh tay kia rời ra. Khi cả người Andy đã vào được bên trong thì cánh cửa cuốn sập xuống, đè ngang thân người của một con zombie. Cánh cửa cuốn nảy lên một chút và Andy tổng mạnh thêm một cú chút khiến thân hình zombie văng ra ngoài.

Cánh cửa cuốn sập lại, tạm thời bảo vệ họ khỏi lũ thây ma bên ngoài.

Thì ra được hít thở thoải mái cũng là một thú vui đến như vậy. Vượt qua được nguy hiểm bọn họ mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có mấy phút đứng bên ngoài cánh cửa đó mà bọn họ đã thấy thời gian trôi đi lâu như trải qua cả đời người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 19

Sảnh lớn của bệnh viện sạch sẽ và sáng choang với màu trắng tinh tươm. Ba người vừa giúp kéo nhóm trinh sát vào cũng khoát những chiếc áo blouse trắng rất phù hợp với không gian sạch sẽ ở nơi này. Chỉ có nhóm PROUD là trông thật nổi bật với bộ đồng phục đen, súng ống và những vết thương kinh khủng bê bết máu.

James cúi xuống xem xét vết thương khủng khiếp trên tay Ben.

- Anh ta bị loài nào cắn? Bọn quái vật xanh hay đám zombie?

- Là loài màu xanh. – Andy trả lời.

- Vậy thì được, phụ tôi đưa anh ta vào phòng cấp cứu.

Frank giúp James kéo Ben đi, còn hai vị y tá khác thì diu Max.

Trong căn phòng cấp cứu, tình trạng lại trái ngược hoàn toàn với khung cảnh phía ngoài sảnh. Đồ đạc lộn xộn, màn treo bị kéo rách nát te tua, máu vương vãi khắp nơi ...

- Giống như vừa trải qua cả một cuộc chiến tranh vậy! – Willi làm bầm nhận xét.

- Đúng là một cuộc chiến vất vả. – James nghe được liền trả lời. – Chúng tôi đã phải rất cố gắng mới giành được phần thắng.

Andy nghe được vẻ châm biếm trong giọng nói của vị bác sĩ đeo kính này.

- Zombie đã tấn công vào trong đây rồi sao? – Anh lo lắng hỏi.

- Những nạn nhân chạy đến bệnh viện. Và một lúc sau chính bọn họ lại đi tấn công những người khác. Hỗn loạn, điên cuồng ... giống như địa ngục – Giọng James bắt đầu run rẩy khi kể lại ký ức kinh hoàng đó. – Nhưng cuối cùng chúng tôi đã khống chế được. Bệnh viện này là bệnh viện cấp cứu danh tiếng nhất thành phố này. Chúng tôi rất giỏi ứng phó các tình huống.

James nở một nụ cười thật tươi rồi. Nhưng những gì mà Andy thấy chính là một nụ cười gượng gạo, méo mó kỳ dị.

- Để xem, có thể làm gì được cho anh ta nào?

Người bác sĩ đeo kính bắt đầu thô bạo cắt xé những tấm băng vết thương của Ben. Vết cắn của loài vật thường lem nhem và dễ bị nhiễm trùng. James phải xối lên đó rất nhiều nước muối sinh lý. Anh ta dùng kéo để lọc sạch vết thương, cắt những phần đã tổn thương không thể phục hồi được, sau đó mới tiến hành khâu lại.

- Truyền ba đơn vị máu. – James rành rọt ra lệnh, và hai vị y tá kia im lặng làm theo. – Thật may mắn bệnh viện vừa mới nhập máu ngày hôm kia. Chúng tôi dự định có thể sử dụng cho đến cuối tháng lặn kia.

James lại cười lần nữa. Nụ cười của anh luôn khiến Andy cảm thấy bất an. Người bác sĩ cấp cứu này luôn tỏ ra bình tĩnh, nhưng chắc chắn có một vấn đề nào đó xảy ra với anh ta rồi.

- Tôi nghĩ phải tiêm cho anh ta một mũi vắc xin phòng dại, một mũi uốn ván. Mặc dù không biết chúng có tác dụng gì không. Có trời mới biết có thứ vi khuẩn gì trong hàm răng của mấy con vật xanh là ghê tởm đó.

Max được một người y tá đẩy bằng xe lăn trở vào phòng. Người y tá giao cho James một xấp hình.

- Ôi trời ơi, ông bạn này gặp tình trạng cũng không tốt lắm. Xương sườn gãy đã đâm vào phổi trái của cậu rồi.

James vừa nói vừa cười vui vẻ. Không có tác dụng tỏ ra thân thiện như các bác sĩ khác, nụ cười của James càng lúc càng giống nụ cười của một gã tâm thần.

- Vivian, gọi Hex tới. Nói rằng chúng ta có một cuộc mổ cấp cứu này.

Nữ y tá Vivian lẳng lặng đi gọi Hex. Cô nàng đeo khẩu trang y tế từ nãy đến giờ vẫn trầm mặc không nói, khiến người khác có cảm giác cô ta giống như một máy móc vậy.

- Và bây giờ người nhà của nạn nhân. Các vị có thể ngồi chờ bên ngoài phòng mổ. Ở đó có nước lọc và tạp chí. Các vị có thể sử dụng thoải mái. Ngay khi ca mổ hoàn thành, chúng tôi sẽ thông báo cho các vị.

James vừa nói vừa rất kiên quyết đẩy hết đám người còn lại ra khỏi phòng. Các bạn đã biết các bác sĩ rồi đó, khi họ bảo bạn ngồi chờ thì có nghĩa là bạn phải ngồi chờ thôi. lát sau cô y tá Vivian trở lại cùng với ba người đàn ông nữa. Bọn họ cao to, mặc quần áo xanh khi phẫu thuật, nhưng tất cả đều đã lấm tẩm máu. Không giống như vừa trở về sau một ca cấp cứu, họ giống như vừa bước ra từ một lò sát sinh hơn. Tất cả đều không để ý đến nhóm người Andy đang ngồi phía ngoài, họ đi thẳng vào trong phòng cấp cứu. Chỉ có Vivian liếc nhìn cả bọn bằng một cặp mắt lạnh lùng.

Trên băng ghế nhựa phía bên ngoài hành lang, Alan thì thầm.

- Em không biết nữa, nhưng em có cảm giác thấy sờ sờ mẩy gã này. Giống như là ... – Alan ngắt ngứ, không biết tìm lời diễn tả.

- ... gã điên viên tồ. – Frank gợi ý.

- ... tên tâm thần. – Willi nói thêm.

Andy chớp mắt nhìn mọi người ngạc nhiên. Vậy là không chỉ có anh cảm thấy có sự việc kỳ quái ở đây.

- Chắc ca mổ sẽ vẫn còn lâu, chúng ta đi xung quanh kiểm tra. – Andy nhắc người đứng dậy. – Tôi và Alan đi bên trái, Frank và Willi đi bên phải. Hệ thống máy liên lạc nội bộ vẫn còn hoạt động, nếu phát hiện ra gì thì gọi cho nhóm kia. Chúng ta đi kiểm tra xung quanh, nửa tiếng sau tập hợp ở đây.

Cả đội nhận lệnh xong thì chia nhau đi về hai phía. Đội của Frank và Willi trang bị hoá lực mạnh, với khẩu chín li của Frank và Magnum của Willi. Andy đã hết sạch đạn Rosemary nên đành dùng đạn thường, Alan trước giờ cũng chỉ độc tôn một cây súng ngắn phòng thân. Qua trận chiến vừa rồi, Alan biết mình là kẻ yếu nhất trong đội. Vì vậy được đi cùng nhóm với đại tá, cậu cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Người chỉ dùng một con dao găm để đối phó với đám đông zombie đang bao vây xung quanh, ắt hẳn anh ta là một chiến binh mạnh nhất nhóm”.

^ _ ^

Nhưng bọn họ đã không kịp trở về trong vòng nửa tiếng như đã hẹn. Tiến lên tầng một của khu vực bệnh nhân nội trú, Andy phát hiện nơi đây giống hệt một khu rừng cổ tích. Tất cả các bệnh nhân chịu tác động của một loại thuốc an thần nào đó, mọi người đều đang say sưa chìm trong giấc ngủ. Khu vực bệnh viện sạch sẽ, im lìm, trật tự. Đường như tất cả những mớ hỗn loạn trong thành phố ngày hôm qua đều không hề ảnh hưởng gì đến nơi đây.

Andy cùng với Alan kiểm tra buồng máy điều áp của khu vực. Theo như nhật ký kỷ lục của máy, một lượng lớn thuốc mê đã được bơm vào các phòng bệnh.

- Với số lượng thuốc ngủ này bọn họ có thể ngủ mê đến hết tuần? – Andy không hài lòng cảm thán.

- Như vậy cũng tốt, bọn họ sẽ không bị tác động bởi cuộc khủng hoảng virus Z. – Alan đẩy cặp kính cận, hấp háy mắt nói.

- Không tốt chút nào. – Andy gằn giọng. – Hấp thụ một lượng lớn chất gây mê có thể làm xáo trộn nhịp sinh học của cơ thể, ảnh hưởng hệ thần kinh, và các tác dụng phụ nguy hại đối với một số bệnh đặc biệt.

Alan ngạc nhiên nhìn Andy. “Đại tá ngoài khả năng chiến đấu thần sầu, hoá ra còn là một chuyên gia y tế chẳng?”

- Nhưng có lẽ việc làm này là của các bác sĩ trong bệnh viện. Họ chỉ cố gắng vẫn hồi trật tự của nơi đây thôi. – Alan bèn vực phía các bác sĩ.

- Nhưng phương pháp bỏ thuốc mê này là cực đoan quá. Họ nhìn có vẻ không bình tĩnh như bên ngoài chút nào.

Andy cố gắng kiên nhẫn giải thích cho Alan. Anh luôn có cảm giác không yên tâm về phía những người trong bệnh viện này. Nếu được lựa chọn, anh sẽ không để Max và Ben cho bọn họ chữa trị. Nhưng trong điều kiện bắt buộc dĩ, chọn một bên là những kẻ đáng ngờ và một bên là những đồng đội đang hấp hối chờ chết, Andy cũng hết cách. Anh chỉ hy vọng mọi ra được tẩy của bọn họ. Nơi này trật tự và bình yên một cách thật giả tạo.

Bọn họ bước đi trên một hành lang nối giữa hai toà nhà. Bệnh viện Hoàn Hảo hình thành trên một cụm sáu toà nhà khác nhau, nối liền bằng những cầu treo ngoài trời ở các tầng ba, sáu, chín và mười hai. Phía bên kia hành lang là toà nhà thứ ba, nếu đi xuyên qua toà nhà bọn họ sẽ gặp lại nhóm Frank và Willi đã đi theo vòng ngược lại.

Cánh cửa cuối cầu treo bị khoá. Nhìn vào trong ô kính của lớp cửa, họ chỉ thấy một sảnh lớn với các hành lang rộng toả đi các hướng. Nơi này có cấu trúc hoàn toàn khác biệt với kiểu kiến trúc thông thường của bệnh viện. Nói sao nhỉ? Bóng loáng và sang trọng như sảnh lớn của một ngân hàng. Andy ngoắc tay cho Alan tiến lên. Thật tiện dụng khi mang theo một tay có thể mở tất cả các khoá cửa trong thành phố.

Với một tấm thẻ từ và một bộ máy dò, chỉ cần hai mươi giây thao tác Alan đã khiến cánh cửa ngoan ngoãn mở ra. Tiếng cửa xích mạnh và một luồng không khí bị thổi xi ra ngoài.

“Là cửa áp suất.” Andy khá ngạc nhiên vì một khu vực của một khu bệnh viện lại dùng loại cửa này. Cửa áp suất thường chỉ dùng trong các loại tàu chiến, tàu con thoi để ngăn không khí bên trong và bên ngoài.

“Ai lại lắp một cái cửa áp suất mắc tiền ở một bệnh viện thông thường chứ?” Andy đoán suy nghĩ. “Trừ khi nơi đây không bình thường chút nào”.

- Wa ... Nơi đây thật hoành tráng. – Alan choáng ngợp trước phong cách kiến trúc của toà nhà.

Mái trần cao rộng thông tới cả bốn tầng lầu. Kính lắp trên tay vịn và dùng làm các vách ngăn. Hệ thống ống trụ, xilanh sáng loáng chạy khắp nơi, không biết chỉ là một cách phối kiểu kiến trúc hay có tác dụng gì khác.

- Không ngờ một khu trừ được và vật tư y tế lại trang hoàng cao cấp như thế này.

- Hà, cậu nói sao? – Andy ngạc nhiên quay qua hỏi.

Alan chỉ vào sơ đồ không gian của toà nhà mà cậu đang cầm trên tay. Vị trí hai người đang đứng có ký hiệu kho và vài dòng chú thích “Được phẩm, vật tư y tế.”

“Làm quái gì có cái kho nào quy mô hiện đại được như thế này. Phải nói là một đặc khu kỹ thuật cao thì đúng hơn. Lại là một trò nguy trang của Thành Gia chăng?” Kinh nghiệm với toà nhà Tele và khu điều khiển bên dưới giao lộ chính đã làm Andy nghi ngờ về mấy vị chủ thích trên bản đồ. Người của Thành gia không bao giờ chỉ ghi một thứ đơn giản đúng như chức năng của nó.

Hai người đi về phía máy tính phía sau quầy tiếp tân. Trên màn hình chờ của máy tính là logo trung tâm Familia xoay tròn, kiên nhẫn chờ đợi. Không còn nghi ngờ gì nữa, nơi đây là một phần của trung tâm nghiên cứu sinh học Familia. Alan chỉ cần vớ tay vào bất cứ chiếc máy tính nào, cậu ta cũng sẽ moi ra cho bằng hết những thông tin bên trong nó.

- Có vẻ như phần ‘được phẩm’ và ‘vật tư y tế’ không phải lừa gạt đâu. Ngoại trừ nó có dính với phần ‘phòng thí nghiệm’ và ‘bộ phận ẩn’. – Alan châm biếm. – Chúng ta đang ở trong một phòng nghiên cứu mật của Familia thừa sắp.

- Thật mỉa mai là phòng nghiên cứu bí mật lại đặt ở một bệnh viện công cộng có lượng người qua lại thường xuyên đông như Hoàn Hảo. Nơi này chuyên nghiên cứu những thứ gì?

- Đây chỉ là một máy tính của nhân viên tiếp tân, chúng ta sẽ chẳng moi được thứ gì nhiều hơn đâu. Nếu sắp cho phép, thì em sẽ tiếp cận với máy tính của cán bộ cao hơn. – Alan liếc mắt nhìn xem phản ứng của Andy. Dính liền với chữ ‘bí ẩn’ luôn luôn là chữ ‘tò mò’.

Bọn họ đang đối đầu với một cuộc khủng hoảng thật sự, và Andy muốn nắm được bất cứ manh mối gì để ngăn chặn hiểm hoạ này. Bước đầu tiên phải tìm hiểu xem Familia đã nghiên cứu đến cấp độ nào về virus Z, hay chỉ đơn giản là một mẫu lưu trữ của loại virus này bị rò rỉ ra bên ngoài.

“Nhưng nó thoát ra như thế nào được chứ?” Andy không thể tin đây chỉ là một tai nạn bình thường được. Tuy đã rời nhà nhiều năm, nhưng trong tiềm thức của Andy, tập đoàn Thành Gia vẫn là hùng mạnh nhất, trung tâm Familia vẫn là trung tâm hiện đại, tiên tiến và an toàn bậc nhất trên thế giới.

^ ^
_

Thật dễ dàng để tìm ra văn phòng của giám đốc trung tâm nghiên cứu. Đó là một căn phòng rộng lớn, sang trọng với quầy bar và một bộ salon mắc tiền. Bức vách bằng kính nhìn xuống khu vực đặt thiết bị thí nghiệm rộng lớn quy mô hàng ngàn người làm việc. Hay đơn giản hơn là nhìn vào tấm biển gắn trên cửa, có ghi “Phòng Giám đốc”.

Alan lao vào chụp ngay lấy chiếc máy tính cá nhân để trên bàn, trong khi Andy bắt đầu kiểm tra mớ giấy tờ cùng tài liệu xếp trên kệ bên cạnh. Thông thường những hồ sơ ‘tuyệt mật’ luôn hấp dẫn sự chú ý của người ta đầu tiên.

Thì ra trung tâm Familia, cũng giống như SNH, đã triển khai chiến dịch nghiên cứu virus Z trong nhiều năm qua. Cơ bản là các kết luận của hai bên thu được tương tự nhau. Nhưng thay vì niêm phong mẫu và dấu kín virus Z như SNH đã làm, trung tâm Familia lại tiến hành các nghiên cứu sâu rộng hơn. Chữ ‘vũ khí sinh học’ khiến con ớn lạnh chạy dọc xương sống của Andy, nó làm bụng anh thắt lại và quặn quai đau. Tập đoàn Thành Gia quá tham lam để từ bỏ bất cứ cơ hội làm giàu nào.

Có một lý do giải thích được vì sao trung tâm Familia ẩn này lại được giấu trong bệnh viện công cộng. Familia thậm chí đã nghiên cứu virus Z trên cả con người. Không phải là chuột, thỏ hay khỉ; mà đó là con người. Ban đầu chỉ là những xác chết được hiến tặng, sau đó là các vụ mất xác bí ẩn và các cuộc thử nghiệm điều trị cho bệnh nhân đã hết hi vọng. Mọi việc có vẻ khá suông sẽ khi toàn bộ người dân trong thành phố đều là nhân viên của cùng một tập đoàn.

Bạn đi làm bằng những chiếc xe của tập đoàn Thành Gia, làm trong những công ty của tập đoàn, sống trong một thành phố của tập đoàn, đi khám bệnh trong bệnh viện của tập đoàn. Thì có lý gì mà bạn không thể tin tưởng giao cơ thể của mình cho những nghiên cứu vì tiến bộ và phát triển của tập đoàn cho được. Phải nhớ rằng Thành Gia có những công ty được phẩm, sinh học tiên tiến nhất trên thế giới; tất cả những công nghệ chữa bệnh mới nhất đều xuất phát từ những trung tâm này. Năm nay là năm 1031, và trên thế giới hiện nay chưa có công ty hay quốc gia nào vượt qua được Thành Gia về mặt công nghệ. Việt Quốc đã đóng vai trò dẫn đầu thế giới quá lâu rồi.

“Một ông vua tại vị quá lâu có thể bị biến thành một tên bạo chúa độc tài.” Tuy là người họ Thành, nhưng Andy nhận được sự giáo dục thoáng và cởi mở bên ngoài. Vì vậy anh mới có được các nhận định khách quan và bao quát đối với các sự vật. Chính sách độc quyền của nhà họ Thành, Andy không hề tán đồng tí nào. Tri thức nên được chia sẻ cho toàn bộ thế giới.

Một tập hồ sơ bí mật khác còn tiết lộ những bí mật động trời hơn. Những hình chụp kinh khủng của những loài quái vật lai tạp khủng khiếp trên màn ảnh rộng. Lũ nhà khoa học của Familia dường như không biết đâu là giới hạn cho những nghiên cứu của mình. Bọn họ đã tập trung nuôi cấy virus Z trên những mô tế bào sống, phát triển những cơ quan nhân tạo. Và cuối cùng, điều điên cuồng nhất, chính là lắp ráp những cơ quan đó lại với nhau. Những nhà khoa học dường như có cái nhìn khá lệch lạc về chuẩn mực thẩm mỹ thông thường. Những tác phẩm của họ như bước ra từ những cơn ác mộng kinh khủng nhất.

Tập hồ sơ dày cộm mô tả chi tiết về rất nhiều chủng loại quái vật khác nhau đã từng được tạo ra.

Người áo đen: cao gần hai mét, cơ thể phủ một lớp vỏ sừng cứng màu đen, đạn thông thường không xuyên qua nổi. Bộ quai hàm mạnh mẽ có thể nhai đứt cả sắt thép. Có thể ứng dụng trong việc tấn công các cơ sở mục tiêu, đột nhập. Qua tầm hình kèm theo, Andy có thể kết luận tạo vật này chẳng khác gì một con gián to bằng người có thể đi trên hai chân.

Gã Y: hình dáng giống người, ngoài trừ việc nó không có lớp da bọc bên ngoài. Những cơ bắp đỏ thẫm lộ gân cơ trông rất gớm ghiếc. Nhanh nhẹn và mạnh mẽ hơn cả thú vật, ngay cả từ ‘hồ báo’ có lẽ cũng chưa xứng với nó lắm. Vâng, chỉ có từ quái vật là xứng đáng nhất.

Thần đồng: không phải là một tạo vật thông minh nhất. Toàn bộ những con quái vật trong hồ sơ này đều không có não mà được điều khiển bằng hệ thống máy tính. Những chiến binh mạnh mẽ, tàn nhẫn có thể làm được bất cứ chuyện gì. Không có não giúp chúng không hề biết khái niệm sợ hãi hai e ngại. (Không thể giải quyết lũ này bằng một phát headshot giống zombie) Hành động của chúng chỉ đơn giản như những lệnh đã được lập trình trên máy tính.

...

Và còn rất nhiều quái vật nữa mà Andy không muốn nhìn thêm. Đội HUNTERS bên ngoài, ngày đêm đi săn lùng và tiêu diệt quái vật bóng tối bảo vệ người dân. Còn ở bên trong Familia này, người ta đang âm mưu chế tạo ra những lũ quái vật đe dọa nền hoà bình của nhân loại. Andy cảm thấy chua xót. Lý tưởng cả đời của anh đã bị chính gia đình của mình phản bội. Thật là mỉa mai thay!

:2:

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20

Cùng đồng thời tìm thấy những thông tin tương tự với Andy trong máy tính, Alan đồ mồ hôi lạnh. Mới lúc đầu cậu chỉ nghĩ rằng mình đang tham dự một chiến dịch bình thường là đột nhập các cơ sở khoa học. Nhưng bây giờ, Alan thấy mình giống như nhân vật của một bộ phim kinh dị, hay ít ra là thành viên của một loạt horror games RPG.

“Đây là một cơ sở nghiên cứu bí mật để chế tạo ra quái vật” Alan thầm nghĩ.

Tuy hoảng sợ nhưng cậu ta vẫn dùng những ngón tay đang run rẩy tải hết thông tin của lũ quái vật về máy mình. Nguyên tắc số 6 khi chơi games kinh dị: Thu thập tất cả những thông tin nhặt được trên đường. Các thông tin luôn giúp bạn giải đáp bí ẩn, là chìa khoá mở đường, đôi khi là chiếc phao cứu mạng. Có những con quái vật thường bị sinh ra với các chức năng ngớ ngẩn, mà thậm chí cách tiêu diệt chúng lại đơn giản đến không ngờ.

Alan trước đây là một tay nghiện games thứ thiệt. Chính vì games mà Alan mới trở thành kỹ sư tin học như hiện nay. Mơ ước của cậu ta chính là tích góp một số tiền thật lớn, mở một phòng máy công suất cực mạnh để có thể vào đó chiến hết tất cả các loại games trên thế giới.

“Xong vụ này, mình nhất định phải đòi tập đoàn trả một hoá đơn tăng ca thật nhiều tiền. Mình nghĩ có lẽ nên nghỉ hưu sớm với số phí giữ bí mật cực cao.”

Alan giật mình vì tiếng nói trầm ấm sát kề bên tai.

- Cậu có phát hiện được ra gì không? – Andy nói.

“Quên mất vẫn còn cậu chủ của tập đoàn Thành Gia bên cạnh.”

Không cần Alan trả lời thì Andy cũng đủ hiểu rồi. Các hình ảnh và dòng thông tin trên màn hình đã tố cáo tất cả. Andy nhìn Alan một cách xấu hổ, anh không ngờ bí mật xấu xa của gia đình mình đã bị người khác phát hiện ra rồi.

Nhưng ngược lại, Alan lại thấy e ngại Andy. Vị đại tá đeo kiếng đen đang nhìn cậu với một cái nhú mày, rõ ràng là đang rất khó chịu. Không biết phía sau cặp kính đen đó là một đôi mắt như thế nào? Giận dữ ư? Alan chỉ thấy như đang bị đe dọa tính mạng. “Người biết nhiều quá thường không có kết cục tốt.”

- Hồ sơ của trung tâm này không có gì đặc biệt thừa sếp. – Alan nuốt khan trong cổ họng. – Nơi đây chỉ có vài mẫu vật nghiên cứu khoa học bình thường thôi.

Alan với tay tắt cửa sổ trình duyệt mình đang xem. Sau đó lóng ngóng đứng dậy đi ra xa bàn làm việc. Nhìn thấy bộ dáng lóng ngóng và hoảng sợ của

Alan, Andy cảm thấy xấu hổ vô cùng. Bất cứ người nào nhìn thấy những bí mật đó cũng bị dọa cho hoảng sợ hết.

- Vậy thôi, chúng ta đi kiểm tra khu vực khác. – Andy nhàn nhạt nói.

Gã đàn ông cao to mặc bộ quân trang, với áo giáp chống đạn và súng ống giắt đầy người. Anh ta không đặc biệt đô con mà dáng người rất chuẩn mực, như một nhân viên văn phòng chăm tập thể dục. Andy với cặp kính đen cực ngầu, tay lăm lăm súng và gương mặt góc cạnh, đã đủ làm một tên gây nham như Alan cảm thấy đe dọa. Rõ ràng đây mới là mẫu anh hùng kinh điển trong các games chiến đấu. Alan nhìn lại mình, bộ dáng như vậy thường bị các nhà sản xuất xếp vào loại nạn nhân, hay đóng vai bạn đồng hành thường được nhân vật chính cứu giúp. Cậu chắc chắn rằng loại như mình khó có khả năng sống sót, nếu đi lang thang một mình trong thành phố đầy rẫy zombie như thế này.

“Nhưng nếu đại tá không phải là một nhân vật chính, mà chỉ là tên phản diện có vẻ ngoài nguy hiểm?” Alan băn khoăn. Đạo này đang chuộng loại nhân vật có vẻ ngoài hơi yếu ớt một chút, những người bất đắc dĩ bị hoàn cảnh đẩy đưa phải trở thành người hùng. Không biết từ đâu, mà có một cổ tự tin dâng tràn không lòng Alan.

“Mình là người nắm giữ những bí mật của một tập đoàn xấu xa, chống lại lũ zombie. Alan mới chính là người được chọn và là kẻ sống sót.”

Alan chậm chậm đi phía sau Andy. Càng nhìn vào hình dáng của kẻ đi phía trước, Alan càng nhìn thấy hán giống Wesker. (Một nhân vật phản diện trong games Resident Evil)

Nguyên tắc số 1 khi chơi horror games: Luôn chắc chắn rằng trong súng có đạn. Alan kiểm tra khẩu súng của mình, lên đạn và mở chốt an toàn. Cậu đưa khẩu súng lên nhắm bắn về phía trước. Chỉ cần một cái siết tay nhẹ thì viên đạn sẽ bị đẩy ra khỏi nòng, với vận tốc 600m/s, viên đạn có thể dễ dàng xuyên qua mục tiêu với khoảng cách dưới 5m. Cây súng ngắn mà Alan cầm, tuy không có độ sát thương lớn, nhưng có khả năng bắn xuyên qua nhiều đối tượng.

“Mình đang nghĩ cái chó gì thế?”

Alan giật mình, dòi tầm ngắm ra khỏi người Andy. Cậu hít thở gấp gáp và một môi như thể đã nhin thở suốt từ nãy đến giờ. Căng thẳng liên tục đã khiến Alan sinh ra những ảo tưởng mất rồi. “Một môi quá, mình muốn nghỉ ngơi.” Chưa bao giờ trong đời Alan lại chịu những đả kích nặng nề như ngày hôm qua. Cậu nhớ lại lúc mình bị bọn thần lẫn xanh rượt đuổi bán sống bán chết trong hệ thống trung tâm, nhớ lại vẻ dũng mãnh của Andy khi bảo vệ đồng đội.

“Anh ta là người tốt.”

Sát ý phía sau lưng Andy đột nhiên vụt tắt. Anh cảm nhận được Alan đột nhiên có những phản ứng kỳ lạ, từ sau khi nhìn thấy hồ sơ trong phòng của giám đốc trung tâm Familia. “Là cảm tức mình chăng?” Sao cũng được, miễn là sát ý đó đã tan mất rồi. Từ khi phản ứng mới hình thành, cho đến khi Alan lên đạn và ngắm sau lưng mình, Andy đều biết cả. Anh thật không biết phải xử lý Alan thế nào, nhưng anh tin chắc mình có thể né được và không chế tay kỹ sư này. Kinh nghiệm và thực lực chiến đấu của hai bên quá chênh lệch với nhau. Hơn nữa Andy còn có nhiều chuyện cần phải giải quyết, anh không rảnh để bị thương thêm được nữa.

Trong buồng thang máy, cả hai người đều trầm mặc không nói. Họ có những suy nghĩ riêng và đều đang dè chừng đối phương. Thang máy êm ả lao vùn vút xuống phần ngầm của trung tâm nghiên cứu ả. Phần nổi ở trên của trung tâm chỉ là một toà nhà hai mươi tầng của bệnh viện Hoàn Hảo, nhưng sơ đồ họ lấy được thì là cả một khu nghiên cứu lớn được xây bên dưới toà nhà này. Một cây cò đại nhưng có bộ rễ sâu và dài cắm xuống đất.

“Có vẻ như những tay thiết kế kiến trúc của Familia rất chuộng loại kết cấu tầng ngầm như thế này.”

An toàn, chắc chắn và bí mật giống như những nghiên cứu xấu xa mà bọn họ đã làm. Andy không muốn gọi thêm đồng đội trong tổ trình sát. Có những bí mật xấu hổ, mà anh không muốn người ngoài biết. Andy muốn tự tay xoá sổ trung tâm này.

Vì lý do bảo mật, các trung tâm Familia luôn có thiết kế một hệ thống tự huỷ. Nếu có tai nạn không thể khống chế, bùng, tất cả đều bị xoá sạch. Nếu có những kẻ xấu muốn ăn cắp những công trình nguy hiểm, bùng, sẽ không có bất cứ nguy hiểm nào bị lọt ra ngoài. Nếu có những nhà khoa học nổi loạn với các mẫu quái vật của mình, bùng, Andy sẽ dẹp hết những công trình đe dọa con người đó.

^ _ ^

Không hổ danh là một trung tâm nghiên cứu bí mật, ở nơi này thậm chí các thiết bị liên lạc của chính lực lượng PROUD cũng không hoạt động. Andy nôn nóng nghe những tiếng rò rè sột soạt vang lên trên máy liên lạc.

- Không thể nào kịp thông báo cho Frank và Willi. Bọn họ chắc phải chúng ta ở khu vực phòng bệnh thôi. Nhưng sự việc gấp rút quá, không thể nào thông báo được!

Andy liếc nhìn Alan để giải thích. Mà chính bản thân anh cũng không muốn có thêm nhiều người bị dính vào vũng bùn dơ bẩn này. Bởi vì không thể tách Alan ra, nên Andy mới đành phải dẫn cậu chàng xuống tận khu cơ sở ngầm bí mật bên dưới.

Cửa thang máy mở ra, và một lần nữa hai người bọn họ lại bị choáng ngợp trước quy mô khổng lồ của khu vực. Ánh lên sắc sáng lạnh lùng của kim loại và thép, khu vực trông không khác nào một khoang tàu vũ trụ của một bộ phim khoa học viễn tưởng. Dãy màn hình treo trên hành lang lập loè chớp tắt vì khu vực bị mất tín hiệu. Dưới đất là tán loạn giấy tờ bị rơi vãi. Không phù hợp chút nào với vẻ sạch đẹp, ngăn nắp của khu vực văn phòng và sảnh của toà cao ốc bên trên.

“Nơi này giống như vừa bị một cơn bão quét qua vậy.” Andy cẩn thận nghiên cứu các dấu vết. “Không thể nào Familia lại để cho một trung tâm quan trọng của mình xảy ra tình trạng mất trật tự hỗn loạn như thế này được! Đường như mọi người đã vội vã trốn chạy khỏi nơi đây vậy.”

Tuy hệ thống cung cấp điện đã được khôi phục lại, nhưng đèn chiếu sáng tại các lối đi vẫn mờ mờ và chớp tắt thường xuyên. Có một vài nơi mạch điện bị chạm, tiếng xẹt xẹt đều đặn vang lên cùng với vài tia lửa điện chớp tắt. Alan có cảm giác mình hoàn toàn không nên đi xuống đây tí nào. Nhưng bởi vì cậu không dám tách rời xa Andy nên mới phải bắt đầu đi theo. Nơi đây im ắng và nguy hiểm giống như một nơi bạn có thể chạm mặt trùn cuối vậy. Nhớ tới danh sách quái vật mà Familia đã tạo ra, Alan phải cố gắng lắm mới không quay đầu bỏ chạy.

“Bọn chúng chỉ là những thân thể cứng đờ, đang nằm trong những ống xilanh kiếng mà thôi.” Alan đang tự an ủi mình.

Theo những thông tin cậu có thể nhận được thì tất cả lũ quái vật đều được nuôi nhốt khá kỹ càng rồi. Những người trong Familia chỉ có hơi phóng túng một chút trong tư tưởng, chứ không phải là bọn người điên không biết quý trọng mạng sống mình.

“Mình chỉ đi vào, khởi động chương trình tự hủy, đi ra. Vậy là hết nhiệm vụ! Chưa từng có một quest nào mà lại đơn giản đến thế.” Alan gật gù đầu như tự đảm bảo chắc chắn với mình. “Tất cả đều được kiểm soát!”

Thế nhưng cậu lại quên mất, bọn họ hiện nay đang bị mắc kẹt vào một vụ khủng hoảng và chẳng có thứ gì đang kiểm soát được tình hình cả. Mọi người đều là những quân cờ đang bị đặt trong trò chơi của số phận.

^ _ ^

Mr. Mystery đã thức dậy được mấy tiếng đồng hồ rồi. Nó đang cảm thấy cực kỳ đói bụng. Luôn luôn là cảm giác đói bụng này hành hạ nó không thôi. Mr.M rất ít khi được cho hoạt động, lần gần đây nhất nó được đánh thức cũng là sáu tháng trước rồi. Lần đó bởi vì các một cuộc thử nghiệm quan trọng nên Mr.M mới được mang ra biểu diễn. Không đề các vị ‘cha mẹ’ thất vọng, nó đã phá hủy khu vực thử nghiệm tanh canh và giết chết hết tất cả các đối thủ.

Được dán nhãn ‘nguy hiểm’ và ‘cực kỳ thận trọng’, Mr.M thường bị cô lập trong một xi lanh lớn chứa đầy chất lỏng, cùng với các dây nhợ để giúp nó trao đổi dưỡng chất bình thường. Nhiệt độ ngủ đông của Mr.M là 2o và nó cực kỳ miễn cảm với bất kỳ sự thay đổi nhiệt độ nào. Khi nhiệt độ càng cao, nó càng nổi điên dữ dội.

Hai mươi tám giờ trước, điện cung cấp cho trung tâm đột ngột bị ngắt. Chẳng những vậy, lượng điện tích trữ cho các ‘phòng chứa’, qua hệ thống máy phát dự phòng còn bị hút ngược ra bên ngoài. Không đủ điện, hệ thống làm mát của Mr.M ngưng trệ, và hậu quả là Mr.M bị đánh thức.

Mr.M đói và nó chỉ có một bản năng duy nhất là đi tìm đồ ăn. Đồ ăn có đầy trong những căn phòng bên cạnh đó, đồ ăn nằm im lìm trong những ống xilanh giống nó. Nhưng Mr.M không hề bị lừa. Tiếng mạch máu chảy rần rần trong huyết quản bọn chúng thì làm sao có thể vượt qua được bộ cảm biến nó. Mr.M thọc tay vào chọc vỡ lớp kính Plexiglas chắc chắn thậm chí có thể ngăn được cả đạn Bazoka. Nó cắn mạnh vào thứ thức ăn có lớp vỏ cứng ngắt, hàm răng chắc khỏe cùng với những chiếc răng nanh dài có thể dễ dàng xé toạc lớp vỏ bọc của đồ ăn. Bên trong là thứ thịt nhộp nháp có mùi vị đáng tò mò. Nhưng nó lại quá đói!

Mr.M lại đi qua căn phòng khác, hờ hững kéo theo bộ móng vuốt khổng lồ, làm lớp nền đá bị cày xới lên như một mảnh ruộng vỡ hoang. Có những tiếng mạch máu chảy rần rần khiến nó kích thích. Lại là những thứ thức ăn khác, lần này rất tươi sống, đang nhảy loay choi dưới một hầm sâu. Khu chuồng nuôi nhốt bọn Thần Đồng có lớp điện từ phủ kín xung quanh. Mr.M nhảy xuống, hơi tê buốt vì luồng điện châm chích vào lớp da của nó. Bọn đồ ăn nhe răng, đối đầu với Mr.M đầy cảnh giác. Sáu mạng Thần Đồng chỉ mới xoa dịu Mr.M đôi chút, nó vẫn còn đói.

Nó nhảy lên tường, cảm nhận bộ vuốt dày vào lớp bê tông rắn chắc. Thân thể đen trùi trùi và thon dài giống như một con vượn cùng với bộ móng vuốt to quá khổ. Nó bám trên vách bê tông, hít hít mũi ngửi để tìm vị trí đồ ăn tiếp theo. Tiếng mạch máu chảy rần rần trong cơ thể sinh vật sống chưa bao giờ đánh lừa được nó. Khu vực kế bên lại có đồ ăn. Nó bung móng vuốt ra, nhảy khỏi cái hố giam cao hơn mười mét của bọn Thần Đồng. Thân thể nó lại cháy lên khét lẹt khi vượt qua lưới chắn từ trường của hố giam. Điều đó chẳng có gì làm phiền nó cả, chỉ là một chút tê rần bên ngoài. Con đói của nó mới là quan trọng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 21

Điều đáng sợ nhất không phải là bạn nhìn thấy một nơi trông có vẻ nguy hiểm. Bị bắt buộc đi vào một nơi mà bạn biết chắc chắn sẽ xảy ra nguy hiểm mới thật sự là đáng sợ. Khu vực tầng B20 này khiến báo động nguy hiểm trong đầu Andy đang vang lên liên tục. Mùi khủng hoảng tràn ngập trong không khí. Adrenalin lại bị bơm ầm ầm vào mạch máu, trái tim Andy đang nện đập liên hồi. Thậm chí khi đối đầu mới một con Long Vương, Andy cũng chưa từng hoảng sợ đến vậy.

Khác với sự cái hỗn loạn của khu tiền sảnh, khu vực này thật sự đã bị cây xói lật tung lên. Sàn nhà bằng đá bị thứ máy móc nào đó cào lên, vỡ nát. Toàn bộ vách kính đều bị đập vỡ. Những căn phòng, bên ngoài cửa có đề tên loại quái vật mà nó đang giam giữ thì trống rỗng. Đúng vậy, tất cả đều trống rỗng, ngoại trừ một ít chất dịch chảy lên láng trên sàn. Andy không thể phân biệt đó là chất dịch lỏng dùng để nuôi dưỡng bọn quái vật bị nhốt trong xi lanh kiếng, hay là chất dịch tiết ra từ cơ thể chúng. Chỉ cần biết rằng nó nhớp nháp, tanh tưởi và trông có vẻ gớm ghiếc vô cùng.

Alan đã không thể chịu nổi loại khủng bố quá sức chịu đựng này, cậu ta chạy ra ngoài và ỏi đến mặt vàng. Tuy không biết là chuyện gì đã xảy ra, nhưng Andy khẳng định mình cần loại vũ khí hạng nặng hơn, và càng thêm nhiều băng đạn càng tốt. Hay thậm chí, một ý nghĩ rút lui đã hiện ra trong đầu anh. Andy nghĩ rằng cần có một đội khoảng chừng mười chiến binh HUNTERS cấp S trang bị vũ khí đầy đủ thì mới nên xuống lại dưới này.

Toàn bộ lũ quái vật đã bị thả ra. Hay càng tệ hơn, có một thứ gì đó đủ khủng khiếp để tiêu diệt hết toàn bộ bọn chúng cũng bị thả ra. Mà thứ đó, dù là cái gì, cũng khó đối phó hơn gấp trăm lần thảm họa zombie.

Andy xóc nách Alan chạy nhanh trên hành lang tràn đầy chất dịch kinh khủng. “Đi tới thang máy gần nhất trong khu vực, càng nhanh càng tốt.”

^ _ ^

Mr. M phát hiện có những thứ đồ ăn lạ đang di chuyển gần chỗ nó. Hình dạng này nó có vẻ đã thấy qua, chính là thứ thường trốn sau vách ngăn mỗi khi nó được thả ra. Mr.M không có tình cảm đặc biệt yêu hay ghét gì với loại này. Đơn giản là nó đói, và loại thức ăn này có máu chảy trong cơ thể. Nó muốn nếm thử xem loại này có ngon như mấy thứ trước đó không.

Thân thể khổng lồ của con quái vật phóng khỏi vách tường bê tông. Chỗ nó đáp xuống lõm một mảng lớn trên sàn nhà. Mr.M cảm móng trước xuống sàn và dùng lực đó phóng đi. Nó rất giống một con linh trưởng khổng lồ cao hai mét đang chạy âm âm trên mặt đất. Bộ móng khổng lồ dài nửa mét ở hai chi trước, hai chi sau ngắn hơn và chỉ có tác dụng cầm nắm và leo trèo. Lớp lông da bên ngoài của nó bị các hàng rào điện đốt cháy nham nhò, lõi hết cả gân xương. Cái đầu có vẻ phát triển quá cỡ khiến cho hộp sọ nứt hết ra. Những mạch máu, lớp dịch trong suốt, thậm chí cả não bộ hiện hết ra ngoài. Và hơn hết tất cả, bộ hàm cực khỏe cũng lộ lộ đầy đe dọa. Nó không có môi và cái miệng thì ngoác ra rộng tới mang tai. Ngài bí ẩn chính là một tạo vật khủng khiếp và nguy hiểm nhất của Familia Hoàn Hảo.

Andy và Alan đã thấy nó ở tận cuối hành lang, thế nhưng bọn họ không thể quay đầu bỏ chạy. Thang máy này chỉ còn cách họ vài mét thôi. Vẫn còn một thang máy mà bọn họ đã dùng để xuống lúc nãy, nhưng nó nằm ở đầu kia của toà nhà. Bọn họ chạy thi với con quái vật khi nó cũng đang lao tới chỗ bọn họ. Alan nhấn vào thang máy như lên con động kinh, còn Andy thì rút súng ra bắn.

Âm thanh đoàng đoàng của khẩu súng ngắn vang lên chất chứa trong một không gian chật hẹp. Thang máy chậm chạp đi từ tầng G xuống dưới tầng B20 này. Alan đã lấy bấy không thể đứng thẳng người lên được nữa rồi. Tín hiệu chuông thang vẫn đang chậm chạp chạy B11, B12, B13 ... Còn con quái vật thì đang lao nhanh tới chỗ họ, bằng vận tốc của một chiếc xe ben.

Đạn cảm pháp pháp lên người Mr.M nhưng xem ra nó không có tác dụng gì lớn lắm. Con quái vật không thèm để ý đến thương tổn trên người mình. Andy chỉ còn hai băng đạn cho khẩu súng ngắn. Anh chuyển sang bắn vào những vị trí hiểm yếu nhất trên người Mr.M. Ngay vị trí tim, không hiệu quả. Headshot, cũng không hiệu quả. Nhắm vào mắt, trật rồi. Con quái vật có vận tốc né tránh thật nhanh. Nó thậm chí có thể bám lên tường mà tiếp tục chạy. Thang máy vẫn chưa xuống tới.

Mr.M xông tới còn nhanh hơn thang máy. Andy nắm cổ áo của Alan lùi chạy lùi lại. Mặt sàn nơi họ vừa đứng bị con quái vật cày lên nát bét. Bộ móng vuốt đó hót mặt đá hoa cương nhẹ nhàng chẳng khác nào người ta lấy vá hót tàu hủ. So về tốc độ, Andy cùng Alan không thể nào sánh lại con quái vật đen trùi trùi này.

Andy dùng súng ngắm bắn lên trần nhà. Hàng đồng mảnh vỡ thủy tinh ào ào đổ xuống con quái vật. Tuy không làm nó bị thương, nhưng có thể gây được cản trở bất ngờ. Cả hai người lách mình vào một cánh cửa lớn có đề chữ ‘lối thoát hiểm’. Andy nhanh chóng lấy một cây chổi nhét vào tay nắm của hai cánh cửa. Anh nghĩ rằng nó không có tác dụng với con quái vật cho lắm, thế nhưng hành động này vừa là một thói quen, vừa có tác dụng trấn an bản thân.

Bên cạnh thang máy chính là lối thoát hiểm cầu thang bộ. Cầu thang bộ này được xây dựng không lớn lắm, nằm lọt thỏm giữa lõi bê tông chịu lực chính của ngôi nhà. Rộng ba mét, dài bốn mét, là dạng cầu thang hai chiều, rất thoải mái cho con người đi lên đi xuống, nhưng vô cùng chật vật cho con quái vật to lớn cồng kềnh.

Con quái vật tung vỡ cánh cửa chắn giữa cầu thang và khu hành lang một cách dễ dàng. Nó điên cuồng chạy lên những bản cầu thang chật hẹp. Cứ hai bước nhảy, Mr.M lại phải loay hoay trở đầu một lần. Hành động này khiến tốc độ của nó chậm lại đáng kể. Andy cảm thấy chạy trốn trong phần cầu thang bộ này sẽ không đến nỗi tuyệt vọng như chạy trên hành lang. Ít nhất con quái vật cũng không thể đuổi theo kịp họ ngay lập tức.

Lại còn có những bình chữa cháy đặt ở mỗi góc cầu thang. Andy bắn vỡ mấy cái bình, lớp bọt chữa cháy tràn ra ào ào chèn kín không gian, gây cản trở khá lớn cho Mr.M. Nó không thấy được con mồi đâu hết. Lớp bọt này lạnh, rất lạnh. Chính là loại bọt hỗn hợp chữa cháy cực mạnh, được mệnh danh là có thể đông cứng được cả ngọn lửa.

Chạy đến tầng B15, số bình chữa cháy bị bắn vỡ đã càng lúc càng nhiều. Nhiệt độ giảm xuống làm Mr.M hoạt động hơi chậm chạp. Nó cảm thấy mình mệt mỏi đến độ muốn dừng lại. Cảm giác điên cuồng, đói khát giảm hẳn. Lớp lông bên ngoài của nó còn có vảy tuyết đóng lại long lanh.

Bởi vì có vài chỗ tiếp xúc trực tiếp với lớp bọt chữa cháy, nên da của Mr.M bị đông lại cứng ngắt. Một viên đạn của Andy ghim thẳng vào vị trí đó. Lớp da bị đông cứng như băng vỡ nát. Mr.M gầm lên một hồi tru đầy đau đớn.

Hai mắt Andy chợt sáng lên. Nãy giờ bắn máy chực viên vào người nó cũng không sao, vậy mà không ngờ viên đạn vô tình này lại có thể gây hiệu quả đến vậy. Anh ra lệnh cho Alan mang theo một bình chữa cháy chạy lên tầng trên tiếp. Chẳng kỹ sư gậy còm vác thêm một bình chữa cháy nặng nên tốc độ chậm liền. Andy dừng lại, đẩy anh ta chạy lên trước. Bàn thân Andy bắn ra thêm vài phát đạn đạn nữa, nhưng chỉ có hai phát là làm bị thương con quái vật. Có vẻ như tác dụng của bột chữa cháy không được kéo dài lâu lắm. Andy nhanh chóng đuổi theo Alan.

Bọn họ đã chạy tới tầng B12. Alan thở hồng hộc nhìn Andy.

- Còn phải vạch thứ này đến bao giờ nữa, sếp? – Alan nhìn hai bình chữa cháy trong tay mình. Cậu ta đã mệt muốn đứt hơi rồi.

- Một tầng nữa là được! – Andy nhe răng cười.

Trong tay Andy cũng đang ôm một bình chữa cháy. Chạy lên tới tầng B11, Andy lại ôm thêm một bình chữa cháy ở góc phòng. Con quái vật vẫn chỉ cách họ có đúng một tầng, đau đớn, bị thương và điên cuồng. Lúc này, hai tay của Andy đều đang bận cầm bình chữa cháy, không thể bắn trả lại được.

Alan thấy tình hình này thì không sao hiểu nổi. Tại sao phải gom hết đồng bình chữa cháy đi, mà không tiếp tục bắn vỡ để kiểm tra con quái vật. Ít nhất trước đó kế hoạch này cũng diễn ra khá thành công. Con quái vật chỉ còn cách họ đúng một chiều nghỉ cầu thang.

Tầng B10, họ đã có ở đây được năm bình chữa cháy đặt cạnh nhau.

- Alan bỏ đồng bình đó xuống ngay góc kia, chạy ra ngoài bấm thang máy!

Alan ngay lập tức thực hiện mệnh lệnh. Không cần biết kế hoạch của sếp là gì, nhưng ít nhất từ trước đến giờ, những kế hoạch của Andy vẫn có thể giữ cho bọn họ sống sót. Alan có thể khẳng định, Andy mới chính là người quyết định trong hoàn cảnh này. Nguyên tắc thứ năm khi chơi game kinh dị: luôn tuân theo những mệnh lệnh được hướng dẫn. Alan lao ra ngoài hành lang, bấm muốn lung cả bảng điện tử. Buồng thang lại lười biếng đi từ tầng B20 lên tầng B10. Alan ngo qua hai đầu hành lang dài dằng dặc. Nếu thang máy không đến kịp, bọn họ sẽ chẳng thể nào chạy khỏi con quái vật trên khoảng hành lang trống trải này.

Andy đã canh thời gian rất kỹ lưỡng, vừa lúc con quái vật đến gần là ngay lập tức anh bắn vỡ nát cả năm bình chữa cháy. Lốp bột xốp trào ra càng lúc càng nhiều, tẩm đầy trên thân con quái vật. Những phát đạn tiếp theo thành công tạo nên những âm thanh răng rắc trên lớp da đã đóng băng của Mr.M. Nó gào lên đau đớn nhưng vẫn tiếp tục lao tới trước, dù tốc độ có chậm đi hẳn.

Mr.M ép Andy lùi dần ra ngoài hành lang. Andy đếm ngược số đạn còn lại. Sáu, năm, bốn, ba ...

- Alan! – Giọng anh hét lên ngân nga như tiếng chuông báo tử.

- Thang máy vẫn chưa tới. – Alan đã cuồng quýt lên. Cậu ta đã nhìn thấy Andy đang vừa lui vừa bắn. Phía sau là con quái vật đóng băng đang chậm chạp bò theo.

- Ném súng của cậu cho tôi.

Trong súng Alan vẫn còn một băng đạn nguyên. Andy hai tay cầm hai cây súng, bắn tới tấp về phía Mr.M. Nó vẫn còn đang chịu tác động của khí bột chữa cháy, nên phát súng nào cũng gây ra chí thương. Cuối cùng, một phát đạn chính xác cũng ghim vào mắt Mr.M, nó lăn ra gào rú rung chuyển khắp nơi.

Đó cũng là phát đạn hữu hiệu cuối cùng. Lớp băng trên người Mr.M đã rã ra hoàn toàn và những phát đạn kế tiếp không còn tác dụng nữa.

Chưa bao giờ Alan thấy sung sướng khi nghe tiếng chuông báo của thang máy đến vậy. Ting ... cửa thang máy bật mở ra và Alan nhảy ngay lập tức vào trong. Andy cũng vừa vào tới. Cả hai thi nhau bấm nút đóng thang máy. Mr.M đã phục hồi đầy đủ tốc độ của mình, nó lao tới trong khi cánh cửa thang máy lưỡi nhấc đóng lại.

Àm, tiếng động do cơ thể của con quái vật máy trăm ký lao vào vách thang vang lên. Buồng thang hơi lúc lắc đứng đưa, nhưng rất may thang máy không hề dừng lại tí nào. Thang máy đang chạy hướng lên trên, và họ có thể hy vọng chạy thoát ra. Cánh cửa áp suất bằng thép tinh chế bên ngoài còn vững hơn cửa kho bạc của nhà băng. Họ có thể nhốt con quái vật bên trong khu nghiên cứu ngầm này vĩnh viễn.

- Cho thang máy chạy xuống tầng dưới cùng đi! – Giọng Andy vang lên phá vỡ sự im lặng.

- Nhưng thưa sếp, con quái vật đó ... – Alan mở to hai mắt nhìn Andy, cố gắng suy diễn xem chỉ huy của mình có còn bình thường không?

- Nó đang ở tầng B10, và đây là cơ hội duy nhất của chúng ta có thể mau chóng tiếp cận hệ thống tự hủy.

- Nhưng ...

Không để Alan nói hết câu, Andy đã quả quyết bấm nút thang máy quay trở xuống.

- Bên ngoài kia, cả thành phố đang có một cuộc khủng hoảng lớn. Người dân bị nhiễm virus Z biến thành thầy ma, còn có bọn thần lẫn xanh bò khắp nơi luôn miệng kêu 'thịt, thịt'. Chúng ta bị mắc kẹt và không có trợ giúp từ bên ngoài. Trong này có con quái vật không cách nào tiêu diệt được, đang chạy lung tung. Tôi không tin mình có nhiều thời gian để chuẩn bị lực lượng, sau đó quay trở lại đây chạy loạn giữa các tầng để chơi trò chiến đấu của con quái vật. Nếu trong thời gian đó, nó thoát được ra ngoài thì sao? Cậu có thấy bộ móng vuốt của nó không. Chỉ có một cơ hội quý giá trong chốc lát này thôi

và thuộc hạ của tôi thì lại đang chống lại mệnh lệnh. Cậu nghĩ xem tôi nên làm thế nào đây, Alan?

Lần đầu tiên Andy nổi giận và nói tràn lan một lèo dài lê thê đến như vậy. Trước đây anh ta thường chỉ im lặng trầm mặt, lạnh lùng đưa ra những mệnh lệnh ngắn gọn, hay thỉnh thoảng mỉm cười động viên tất cả mọi người. Còn nổi giận lên ư, quả thật rất đáng sợ. Alan cảm thấy một áp lực dữ dội khiến cậu không thể nào chống lại được. Quyền uy cấp bậc thật hiệu quả. Alan im lặng, chấp nhận phục tùng tuyệt đối mệnh lệnh của Andy.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 22

Thang máy lại một lần nữa đưa bọn họ trở lại khu vực chạm trán với Mr.M đầu tiên. Kế hoạch đã được vạch ra rõ ràng. Đi vào, khởi động hệ thống tự hủy, trong lúc đồng hồ đếm ngược thì đi ra ngoài. Tất cả chỉ có đơn giản như vậy. Bởi vì lúc chạy hỗn loạn, Alan đã làm rơi mất chiếc máy hiện thị hình chiếu đeo trên tay, nên tất cả những gì cậu ta có hiện nay là một cái màn hình lớn công kênh thể hiện bản đồ.

Trên màn hình hiển thị vị trí, bọn họ đang chạy giữa một đám chằng chịt những lối nhỏ của khu nghiên cứu. Quả thật không trực tiếp đến nơi này, Alan cũng không thể hình dung quy mô của cơ sở ngầm bên dưới thành phố lại không lồ đến vậy. Nó giống như một kim tự tháp ngầm dưới mặt đất vậy. Lối lên trên chỉ là một cái sảnh nhỏ với chỗ ra vào duy nhất là cánh cửa áp suất. Còn ở dưới đây này, khu nuôi nhốt quái vật to như một cái sân vận động khổng lồ vậy.

Alan sợ hãi ngó dáo dác xung quanh. Không biết có con quái vật nào còn sót lại, đang ẩn nấp ở những căn phòng hai bên hành lang không. Nguyên tắc thứ ba khi chơi game kinh dị: không bao giờ được thôi cảnh giác. Những lúc bạn cảm thấy an toàn nhất, thì sẽ ngay lập tức có một con quái nhảy ra thịt bạn ngay. Chỉ còn một cây súng có đạn, và Andy đang cầm nó chạy bên cạnh Alan. Tuy rằng biết vũ khí sẽ phát huy hiệu quả hơn trong tay Andy, nhưng không có súng khiến Alan hoảng sợ. Cậu đã vi phạm nguyên tắc thứ hai của game thủ: luôn có vũ khí trên người.

Đi theo sơ đồ, bọn họ tìm được một cánh cửa sập trong phòng thiết bị. Căn phòng bí mật nằm bên dưới đáy trung tâm. Rộng chằng đầy thuốc nổ, ngay vị trí bên dưới lõi cứng của toà nhà. Quả nhiên là một nơi tuyệt vời để đặt hệ thống tự hủy. Quả bom phát nổ sẽ phá hủy kết cấu chính chống đỡ toàn bộ khung chịu lực của toà nhà. Chẳng những toàn bộ cơ sở ngầm này tan tành, mà nó còn kéo theo sự sụp đổ của toà nhà mười hai tầng bên trên. Hàng trăm ngàn tấn bê tông, sắt thép của công trình sẽ đảm bảo che phủ hết bất cứ dấu vết nào bên dưới này. Sẽ mất hàng năm rồi mới có thể dọn dẹp hết đồng đở nát, và còn nhiều thời gian hơn để có thể điều tra chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ là biện pháp này có hơi kỹ càng quá mức. Nơi đây là thành phố Mái Ấm, là sân nhà riêng của tập đoàn Thành Gia, ai lại có thể can thiệp vào chuyện nội bộ bên trong của họ được. Trừ phi, biện pháp an toàn này dùng để ngăn cản chính bản thân Thành Gia biết được sự việc. Một chút nghi ngờ dấy lên trong lòng Andy.

Để mặc cho Alan làm việc với nấy cái màn hình máy tính. Andy đi kiểm tra xung quanh. Căn phòng này ngoại trừ hệ thống máy móc đặt giữa phòng, thì phần còn lại chứa đầy những bồn chất lỏng gây nổ. Andy vuốt tay trên những bồn lớn có vỏ ngoài bằng bạc sáng loáng. “Không phải sản phẩm của Thành gia. Mép dập quanh bồn hơi thô và chưa được gia công kỹ.”

Andy leo nhanh lên trên bồn chứa. Cái nắp bồn chứa đầy chữ loảng quảng kỳ lạ, đã giải đáp được nhiều thứ. Cơ sở này tuy của Familia, nhưng trang bị của nó không phải thuộc Thành Gia. Từ bao giờ mà những cơ sở của tập đoàn lại sử dụng sản phẩm có xuất xứ từ nước khác chứ. Ngành kỹ thuật của Thành Gia đã gần như chiếm trọn 90% thị trường trong nước rồi. Không có lĩnh vực kinh tế, kỹ thuật công nghiệp nào mà không có công ty của họ.

“Có bàn tay của kẻ khác đã nhúng vào chuyện này.” Andy mở điện thoại để chụp lại mấy dòng ký tự lạ lẫm đó.

Tiếng đèn cảnh báo và còi sơ tán vang lên inh ỏi khắp nơi. Bên dưới, Alan lớn tiếng la lên.

- Thừa sếp, xong rồi. Chúng ta có ba phút để rời khỏi nơi đây.

Andy ngay lập tức nhảy xuống khỏi bồn chất nổ. Anh nhanh chóng cùng Alan ly khai khỏi khu vực. Đi lên bằng thang máy có lẽ bọn họ chỉ mất vài chục giây, đủ thời gian để thoát ra phạm vi nguy hiểm của vụ nổ. Cả hai người im lặng không nói, chỉ chuyên chú làm một công việc duy nhất là tẩu thoát.

Khi thang máy mất đầu từ từ chuyển động, thì gần như Alan đã thờ phào ra nhẹ nhõm. Kế hoạch của bọn họ đã hoàn thành gần hết rồi, chỉ còn bước đi ra ngoài và con ác mộng sẽ chấm dứt.

“Ngoại trừ việc thảm hoạ zombie vẫn đang diễn ra xung quanh!” Alan nghĩ mình càng lúc càng có khiếu hài hước hơn rồi. Đi với Andy ảnh hưởng đến Alan rất nhiều, “Chỉ cần tiếp tục ở bên đại tá, mình cuối cùng cũng có thể ‘về nước’ an toàn.”

Nhưng sự thật lại chứng minh, “Ồ quá gần anh hùng thì các rắc rối cũng sẽ liên tiếp tìm tới bạn”.

Thang máy bị rung lắc do va chạm mạnh. Sự việc xảy ra đột ngột không hề có dấu hiệu báo trước nào hết. Dây cáp bị đứt rời ra khiến thang máy rơi nhanh xuống, trước khi hệ thống phanh khẩn cấp được bung ra, kẹp chặt lấy rãnh định vị của buồng thang. Alan và Andy bị sóc mạnh bên trong, cả hai người đau đớn nằm sõngsoài trên sàn thang máy.

Nhưng số mệnh cũng không cho họ nhiều thời gian để mà nằm nghỉ. Lại thêm có một chấn động như thể có vật gì đó đập trên nóc thang. Andy mau lẹ ngồi bật dậy, anh ra sức cạy mở cửa thang máy để thoát ra ngoài.

Trong khu vực này chỉ có một thứ nguy hiểm duy nhất có thể chui vào lõi thang máy, va chạm mạnh với buồng thang, rồi sau đó cắm đâm móng vuốt khổng lồ kia xuống.

Mr.M cố gắng xé mái trần bằng thép của thang máy ra, một lần nữa săn tìm con mồi.

Thang máy đang bị treo lơ lửng giữa tầng B5 và B6. Như mọi khi, Andy lại đẩy Alan ra trước an toàn. Thang máy bị con quái vật lung lay mạnh, trượt xuống ngay khi Alan vừa rút chân ra ngoài. Buồng thang máy lại bị đẩy tuột xuống thêm ba bốn tầng nữa.

Andy đã nhìn thấy mái trần thép bị xé ra như những miếng giấy mỏng manh. Một ký ức kinh hoàng thuở nhỏ ùa tới, khiến anh như bị điện giật tê liệt. Quái vật khủng khiếp, nhóp nhép cùng đôi vuốt to.

Andy lắc đầu xua đi con sợ hãi làm anh cứng đờ ra trong chốc lát. Đúng vậy, anh đã từng nhìn thấy nhiều loại quái vật khủng khiếp hơn Mr.M rất nhiều. Bọn chúng thậm chí còn có phép thuật, và không phải là tạo vật của thế giới này. Anh cạy cửa và bắt đầu thoát ra hành lang.

Andy đang ở tầng B9, Alan thì ở gần mặt đất hơn, tầng B5. Ngoài ra, cậu ta còn có một lợi thế là không bị con quái vật đuổi theo sát nút. Andy bắt đầu lao vào cầu thang bộ và hết tốc lực chạy nhanh lên trên. Anh không nhớ mình còn mấy phút trước khi toà nhà sụp đổ. Quái vật và bom nổ, chậm chút nào cũng đều là con đường chết.

Bởi vì thân thể to lớn cồng kềnh, nên Mr.M khá vụng và mới có thể xé tung buồng thang máy để chui ra bên ngoài. Đến khi nó đuổi kịp Andy, lúc đó anh đã chạy được lên đến tầng B6. “Chỉ còn sáu tầng nữa thôi.” Andy nghe như mình đã sắp thấy được ánh sáng ngoài trời.

Anh bắt đầu bắn vào những bình chữa cháy để làm chậm chân con quái vật. Không có Alan hỗ trợ, anh không tin mình có thể gom đủ bình chữa cháy để đóng băng nó như lúc trước. Mr.M chỉ còn cách Andy có đúng một tầng, và thứ duy nhất ngăn cản nó lao lên xé xác anh chính là những bình chữa cháy đóng băng.

Lên tới tầng B2, Andy hết đạn. Anh vứt bỏ khẩu súng vô dụng và từ bỏ việc cầm chân con quái vật. Chỉ cần tập trung vào một chuyên môn duy nhất, bỏ chạy.

Lên đến tầng G, Mr. M gần như tóm được Andy trong tích tắc. Một cánh cửa cản trở chỉ càng làm nó giận dữ hơn. Mr.M tông mạnh ra, và kết quả là bị đập mạnh vào bức tường đối diện. Nó lồm cồm bò dậy trong đống đổ nát, còn Andy vẫn bỏ chạy điên cuồng. Anh đã nhìn thấy Alan ở cuối hành lang. Cuối cùng cậu ta cũng đã chạy ra kịp sảnh lớn, nơi có cánh cửa áp suất bằng thép.

Bản năng khiến Andy ngã nhào người sang bên trái trước khi anh ý thức được điều gì. Đó là phản xạ tránh né nhiều năm Andy đã luyện tập được, bản năng mách bảo anh phải nhảy sang bên này. Con quái vật đã vồ hụt Andy một lần nữa. Chỗ nó vừa đáp xuống sàn đá bị xối tung, nát vụn. Tuy nhiên bây giờ Mr.M đang đứng giữa Andy và lối thoát duy nhất ra ngoài.

Alan mở to đôi mắt kinh hoàng nhìn con quái vật nguy hiểm đang đứng gần cửa. Chưa bao giờ cậu thấy nó đứng gần đến vậy, rất may nó đang quay lưng về phía Alan. Bóng dáng đại tá Andy đã bị nó che khuất. Anh ta đang một mình đối mặt với con quái vật hung hãn mà đạn bắn không xi nhê gì. Alan đang cân nhắc có nên đóng sầm cửa lại để bỏ đi không. Anh ta đã hoàn toàn hết hy vọng rồi.

Andy đối mặt với ánh mắt săn mồi dữ dằn của con thú. Một bên mắt của nó bị đạn phá hủy, thứ chất lỏng sền sệt, đen thui chảy ra thành dòng từ lỗ đạn. Thân thể nó to tũn, nhóp nhép và cháy khét, nhưng có vẻ như tất cả đều không khiến nó phiền lòng tí nào. Sự chú ý của nó chỉ đặt duy nhất vào một thứ, ‘thức ăn đang ở trước mặt’.

Nó bắt động để ước chừng khoảng cách. Ngày hôm nay, nó đã vồ hụt con mồi khá nhiều lần rồi. Andy cũng bắt động, căng cứng cả người lên cảnh giác. Chỉ có một khoảnh khắc thôi, một khoảnh khắc mong manh giữa sống và chết.

Một giọt mồ hôi lăn dài trên má anh. Trong tích tắc, cơ bắp của con quái vật co lại và nó chuẩn bị phóng tới. Andy hít một hơi và nhấn mạnh mũi chân mình xuống sàn. Cả người của Mr.M phóng lên, thân thể của nó lơ lửng trong một khúc phim chiếu chậm mà Andy có thể nhìn thấy rõ mồn một. Anh chạy xong bước đà của mình. Andy ngã người ra sau, để mặc cho đầu gối và toàn bộ cánh tay trái tiếp xúc với sàn đá hoa cương bóng loáng. Cả người Andy trượt dài vượt qua con quái vật. Mặt của Andy lướt ngang, gần như là chạm vào bộ lông của con vật, khét nhẹt và tanh tưởi. Khoảng cách rất hẹp khi Mr.M phóng người lên khỏi mặt đất, và Andy cũng chỉ cần có vậy.

Anh ngồi bật dậy là lao về phía cánh cửa hẹp do Alan đang dần khép lại. Con quái vật cũng đã nhận ra nó lại để hụt con mồi một lần nữa rồi. Lách mình qua khe cửa, Andy còn có thể quay đầu nhìn thấy được về mặt điên cuồng dữ dội của nó. Anh thì thầm.

- Vĩnh biệt, đồ quái vật.

Cánh cửa đóng sầm lại, chốt lẫy bật ra, gim chặt cánh cửa thép vào vị trí của nó. Hai người có thể cảm nhận được bức tường rung chuyển khi Mr.M tông mạnh vào phía bên kia.

Andy quay qua, bình thản hỏi Alan.

- Còn mấy phút nữa?

- Mười lăm giây ... Đại tá ... – Alan cảm thấy run sợ vì lúc này suýt tý nữa nhót anh ta ở lại.

- Như vậy là không đủ để chạy ra khỏi vùng an toàn. – Andy nắm tay, kéo Alan đi vào thang máy.

Cả hai người bọn họ đều biết nếu hệ thống tự hủy phát nổ, thì toà nhà bên trên này cũng sẽ không trụ vững. Lý do gì mà bây giờ không chạy ra ngoài, mà lại đi lên bên trên làm gì? Alan mở to mắt nhìn Andy đầy lo sợ.

- Có nhớ cầu nối giữa các toà nhà ở tầng sáu không? – Andy giải thích. – Khi toà nhà sập xuống, nếu chúng ta ở trên mặt đất sẽ không ra kịp phạm vi an toàn. Nhưng ở trên lầu sáu, vành đai nguy hiểm sẽ bị thu hẹp lại.

Phạm vi nguy hiểm khi một toà nhà sập xuống cũng như một cái hình nón, càng lên cao thì tầm ảnh hưởng càng nhỏ lại. Alan ngay lập tức nhận ra vấn đề. Không ngờ đầu óc của chỉ huy luôn có thể vững vàng, bình tĩnh suy tính trong mọi tình huống khủng hoảng nhất. Phải chăng đây mới là năng lực thật sự của một người lãnh đạo. Cửa thang máy vừa mở ra ở tầng sáu, bọn họ liền chạy nhanh ra cây cầu nối giữa hai toà nhà.

Một tiếng nổ lớn rung chuyển tất cả mọi thứ xung quanh. Kiến trúc ngầm bên dưới chắc chắn đang chìm trong biển lửa. Toà nhà bên trên cũng bắt đầu lắc lư mạnh. Cả hai người đang chạy trên cầu nối hướng về toà nhà bên cạnh. Bên dưới, khói bụi do vụ nổ ngầm dưới đất tống ra, bắt đầu lan rộng như mực loàn ra trong nước. Kết cấu bên trên cuối cùng cũng không chịu được, cả toà nhà run lên rồi bắt đầu sụm xuống như miếng bánh quy bị nhúng nước.

Andy đã vượt qua cánh cửa an toàn. Anh quay đầu nhìn lại, Alan vẫn còn cách một khoảng xa phía sau. Toà nhà sập xuống, kéo theo cả cây cầu nối giữa hai toà nhà. Andy bám tay vào cửa, tay kia chia về phía Alan.

- Alan, nhanh lên! – Andy hét.

Alan vẫn cầm đầu cầm cổ chạy, trong mắt cậu ánh lên nỗi tuyệt vọng. Thân thể còm nhom vì suốt ngày ngồi bám trên máy tính đang hoạt động vượt mức bình thường. Alan thề, nếu thoát khỏi vụ này cậu sẽ chăm chỉ tập thể dục.

Mặt cầu dưới chân Alan nghiêng ngả. Cậu biết rằng, mình sẽ chẳng bao giờ đến đích nổi. Andy vẫn đứng một bên đầu cầu chia tay ra cho Alan. Vậy mà trước đó cậu lại từng có ý định phản bội anh ta. Alan cảm thấy thật nhục nhã. Nếu có kiếp sau, cậu sẽ chọn không bao giờ phản bội đồng đội. Alan chớp mắt, không biết lúc nào nước mắt đã chảy ra. Cậu cố gắng những nỗ lực cuối cùng trong tuyệt vọng. Chiếc cầu treo bị giật mạnh ra khỏi các khớp nối với toà nhà.

- Nhảy đi Alan. – Andy lại hét lên.

Giống như một con rối hành động hoàn toàn theo lệnh, Alan đậm mạnh chân phóng người lên, hướng về phía cánh tay này giờ vẫn chia ra cho mình. Hai bàn tay chạm lấy nhau, mạnh mẽ siết lại.

Thân thể Andy bị giật mạnh, một bên xương sườn vang lên tiếng bục. “Không phải lại vết thương cũ nữa chứ?” Andy cảm thấy một cơn đau đột ngột đến nín thở. Thân thể anh bị kéo ghì xuống. Andy bò nhàoai trên sàn, hơn nửa thân người đã bị kéo ra ngoài. Tay phải của anh vẫn còn nắm chặt Alan lơ lửng bên dưới.

Cánh tay của Andy bị phần bê tông nham nhở chia ra ngoài cửa vào. Đây cũng là tay bị thương mới phục hồi đó. Andy cắn răng kéo Alan lên, mạch máu trên trán căng lên, như muốn vỡ ra hết. Toàn bộ vết thương cũ mới đều xuất hiện, sức lực dùng để thoát khỏi toà nhà đó đã vắt kiệt Andy. Anh kéo được Alan lên thì cũng đã dùng hết sức. Andy nằm im trên sàn, thở từng hơi nặng nhọc.

Cậu nhóc Alan vừa mới thoát khỏi nanh vuốt của tử thần trong gang tấc, ngồi ngây như phỗng nhìn chỗ khói bụi mù mịt đã từng là một toà nhà. Trên mặt cậu ta, nước mắt cùng khói bụi bị đóng thành một chỗ, trong chập vạt vô cùng. Andy bật cười, có lẽ anh lúc này cũng lắm lem không kém.

Andy nghe máy liên lạc Tia Chớp gấn trên tai rung lên, nhận tín hiệu.

- Alô, sếp? Các người này giờ đã ở đâu? Tại sao không liên lạc được? – Willi hét hoảng hét lên trong máy. – Có thấy toà nhà vừa mới sập đó không? Kinh khủng thật, không biết chuyện gì đã xảy ra?

Trong lúc khủng hoảng, có lẽ Willi đã quên mất hết trật tự xưng hô theo cấp bậc. Anh ta chỉ đơn giản la toáng lên theo ý mình. Thế nhưng Andy đã quá mệt mỏi, không thêm chỉnh sửa gì. Anh thều thào.

- Trung sĩ, hãy tới toà nhà màu xanh cứu viện. Chúng tôi đang ở tầng sáu, chỗ cầu treo bị sập. Tốt nhất mang cho tôi một ít thuốc giảm đau cùng với keo dán xương, loại tiêm trực tiếp. Cùng nhiều vũ khí nữa. Hai người chúng tôi bây giờ không còn lấy một viên đạn.

- Ok, thưa sếp. Ngài chẳng biết chúng tôi đã phát hiện ra điều gì đâu? – Giọng Willi vang lên đầy hào hứng.

- Dù cậu có phát hiện ra thứ gì, thì cũng không đáng sợ bằng cái chúng tôi đã gặp đâu. Mau đến đây ngay.

- Vâng thưa sếp, chúng tôi đang trên đường đến đây.

Trong máy liên lạc vang lên tiếng sột soạt, do những người vừa chạy vừa thở gấp vào trong máy.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23

Trung tâm y khoa Hoàn Hảo không phải vô tình mà có thể trụ vững giữa lúc cơn dịch zombie đang hoành hành khắp thành phố. Ngoại trừ những bệnh nhân nhập viện, toàn bộ nhân viên ở đây đều biết bọn họ thuộc một phòng nghiên cứu ẩn của Familia. Các bác sĩ chia ra thành hai nhóm rõ rệt, nhân viên thông thường phụ trách công việc khám chữa bệnh, và nhân viên cao cấp được phép đi xuống khu nghiên cứu ngầm bên dưới toà nhà màu xanh. Tất cả đều đã ký các biên bản ràng buộc bảo mật chặt chẽ, không được tiết lộ bất kỳ thông tin gì về bệnh viện này. Và hầu hết bọn họ vẫn giữ đúng nguyên tắc. Cả thành phố này đều thuộc một tập đoàn duy nhất, nếu họ không giữ được các bí mật của mình, chẳng khác nào họ không muốn sống nữa.

Các nhân viên cao cấp của bệnh viện đều là những bác sĩ, tiến sĩ, nhà nghiên cứu chuyên môn sâu nhất trong ngành. Làm việc cho Familia, họ có được những điều kiện tốt nhất, máy móc tối tân và những chi phí tài trợ nghiên cứu không lồ. Đó chính là môi trường hoạt động mơ ước của bất kỳ nhà khoa học nào trên thế giới. Ở trung tâm ngầm dưới đất, các nhà khoa học tích cực làm việc, phá vỡ tất cả những giới hạn về tri thức của nhân loại, giải mã những bí ẩn sâu xa nhất mà loài người biết tới. Họ làm công việc của chúa trời, sáng tạo ra sự sống.

Đối tượng nghiên cứu và phát triển của họ chính là virus Z.

James là một bác sĩ vừa mới được thăng chức vào nhóm cấp cao. Thế nhưng thủ tục vẫn chưa được thông qua, nên anh vẫn chưa được bước xuống phòng nghiên cứu ngầm. Anh đã háo hức mong chờ cái ngày đó biết bao. Có rất nhiều lời đồn đãi về phòng nghiên cứu này, tất cả các học giả đều xem nó như thiên đường của các chân lý. James đã xin vào bệnh viện Hoàn Hảo làm cũng chỉ vì mục đích duy nhất này thôi.

Ba mươi sáu giờ qua, ca trực kinh hoàng của James vẫn còn chưa kết thúc. Đêm trực của anh đã bắt đầu từ sáu giờ chiều hai ngày trước đó. Mọi việc vẫn bình thường ngoại trừ một lệnh giới nghiêm đã được ban hành trong thành phố. James thở phào nhẹ nhõm, vì điều đó có nghĩa là sẽ không có ca cấp cứu vì tai nạn giao thông nào sẽ xảy ra. Các khu vực khác trong bệnh viện đã đóng cửa, các văn phòng tắt đèn, còn khu bệnh nội trú mọi người cũng đã yên giấc. Ngoại trừ James, còn có sáu bác sĩ trực khác, cùng với khoảng hai mươi y tá, năm nhân viên bảo vệ cho toàn bộ sáu toà nhà trong bệnh viện.

Việc kỳ lạ thứ nhất chính là cuộc viếng thăm trong đêm của người đàn ông vest trắng. Bởi vì là người có chức vụ cao nhất trong đêm trực, nên James đã được bảo vệ thông báo cho trước tiên. Người đàn ông đó là Phạm Công Quỳnh, Quilian Pham, giám đốc khu vực Duyên Châu của hãng dược phẩm Thành Gia. Ông ta có giấy phép đặc biệt đi vào phòng nghiên cứu ngầm Familia Hoàn Hảo.

James đi cùng với người đội trưởng bảo vệ vào văn phòng đặt màn hình quan sát. Người đàn ông kia đã đi thẳng xuống vào toà nhà màu xanh, nửa tiếng sau ông ta trở ra, trên tay còn xách theo một vali bọc thép. James nhận ra loại vali này, đây là loại thùng chứa các mẫu vật quan trọng, chống va đập và tuyệt đối an toàn. James không rõ bên trong là thứ gì, nhưng anh biết phòng nghiên cứu ngầm có chứa những loại cực kỳ nguy hiểm như virus, các mẫu bệnh phẩm, chưa kể các bí mật không thể tiết lộ ra ngoài.

- Gọi bảo vệ gần nhất đến kiểm tra vali mà ông ta xách ra!

James cảm thấy bất an vì người giám đốc lạ mặt này. Tuy ông ta có đầy đủ các loại giấy tờ cần thiết, thế nhưng hành động của ông ta quá nhạy cảm. Trong một đêm giới nghiêm mà ông ta lại đến phòng thí nghiệm bí mật của tập đoàn, lại còn xách ra ngoài một vali bọc thép. Bộ không có thời điểm nào để viếng thăm chính thức tốt hơn sao.

Người bảo vệ chặn được Quilian khi ông ta đã đi đến nhà xe. Một nhân viên cao cấp của tập đoàn, mặc lễ phục để tham gia dự đêm hội của họ, nhưng ông ta lại đi một mình, không có lái xe riêng. Quilian không đồng ý cho bảo vệ kiểm tra vali, ông ta đột ngột rút súng ra bắn vào người bảo vệ. Trong văn phòng, người đội trưởng ngay lập tức chạy ra chỗ bãi xe, vừa đi vừa gọi bộ đàm cho các nhân viên khác ngăn chặn Quilian lại. Một cuộc đấu súng diễn ra ồn ào trong bãi giữ xe bệnh viện.

Góc quay của camera cho James thấy rõ Quilian đang núp sau một chiếc xe hơi. Ông ta lấy trong vali ra hai ống tuýp thủy tinh màu xanh, phát ra tia lân tinh, và hai ống tiêm bơm đầy thuốc màu đỏ. Trong lòng James rung động. Ống thủy tinh đó là dạng dùng để đựng mẫu virus của phòng thí nghiệm. Không lẽ mục đích của Quilian là muốn chôn mẫu virus của Familia. Trong thị trường giao dịch chợ đen, giá của các mẫu virus vô cùng cao, đặc biệt là mẫu thí nghiệm của Familia. Ai mà biết được họ đang nghiên cứu loại bệnh phẩm nguy hiểm gì. Các phòng nghiên cứu đối thủ của Familia có khắp nơi trên thế giới, còn có bọn khủng bố luôn thèm muốn những món hàng này.

James muốn gọi cho đội bảo vệ hãy cẩn thận, vì Quilian đã cho hết đám ống tuýp vào trong túi áo vest, sau đó ông ta giờ vali trống không ra đầu hàng. Rõ ràng kế hoạch của Quilian là muốn đánh lạc hướng đội bảo vệ sau đó mang mẫu virus bỏ trốn. James gọi điện thoại cho các bác sĩ cùng trực với mình thông báo rằng có một cuộc đánh cắp mẫu vật phòng thí nghiệm. Lát sau, cả sáu người bọn họ đều đã tập trung hết trong văn phòng trực ban. Khi

đó Quilian đã tẩu thoát bằng chiếc xe của ông ta. Trước khi đi, Quilian bị bảo vệ bắn một phát trúng ngay bắp đùi trái, ông ta ngã xuống một lần. Bọn họ liếc nhìn nhau, lo sợ mấy ông thủy tinh đó không chịu được va chạm.

Có vài người bảo vệ đã bị trúng đạn, riêng người đầu tiên bị bắn vẫn nằm im lìm. Thay vì ngay lập tức chạy ra cấp cứu, James và các bác sĩ khác đi qua phòng thiết bị, lấy những bộ quần áo bảo hộ ngăn nhiễm mặc vào. Bọn họ chia ra làm hai nhóm làm việc. Một nhóm cùng các y tá khác chữa trị cho những nhân viên bị trúng đạn. Một nhóm dò tìm, kiểm tra kỹ khu vực xung quanh. Họ dễ dàng phát hiện ra vết máu của Quilian, cùng với vết chất lỏng xanh phát sáng lân tinh theo lối ông ta đã đi qua. Rõ ràng có ông thủy tinh đã bị vỡ.

Các bác sĩ sử dụng hết tất cả các biện pháp an toàn để dọn dẹp khu vực nhiễm khuẩn. Họ phun xịt chất diệt trùng, hút hết nước rửa không để lọt ra môi trường ngoài, dùng nhiệt độ để tẩy thêm một lần nữa, cuối cùng là thiết lập khu vực cách ly. Không ai biết rõ đó là loại virus gì, nên bản khoản không biết các biện pháp xử lý như vậy đã đủ chưa. Còn có người đàn ông bị thương, đang mang trên mình ông virus đã bị vỡ chạy loanh quanh thành phố. Một cuộc gọi khẩn cấp cho bộ phận điều hành trung tâm. Bằng mọi giá phải ngăn không cho ông ta thoát ra ngoài. Hiện nay trên khắp các nẻo đường đã thực hiện lệnh phong tỏa, rất dễ dàng để truy bắt ông ta.

James ôm đầu suy nghĩ, không ngờ ca trực hôm nay của anh lại đặc biệt ly kỳ đến vậy.

^ _ ^

David là người Việt Quốc gốc Thanh Trà, nhưng ít có người nào biết được, bởi vì anh giấu biệt cái nguồn gốc này. Nói một cách đơn giản hơn, anh là một điệp viên do Thanh Trà phái tới. Mười hai năm là một khoảng thời gian dài trong đời người, David đã dùng mười hai năm tuổi trẻ của mình cho công viện gián điệp này. Nhưng nó hoàn toàn xứng đáng, vì anh đã leo lên được chức kỹ sư trực phòng máy trung tâm của thành phố Mái Ấm.

Một tháng trước, thiết bị lưu trữ bé xíu như con kiến đã được đơn vị tình báo Thanh Trà chuyển cho David. Họ đã chờ cơ hội này mười mấy năm rồi, cơ hội có thể tiếp xúc được với hệ thống thông tin khổng lồ của tập đoàn Thành Gia. Tập đoàn này là xương sống chính của Việt Quốc, Thành Gia sập thì Việt Quốc cũng tiêu vong. Một kế hoạch lớn lao chỉ nhờ vào một thiết bị bé xíu như con kiến. Trong đó là đoạn mã độc dùng để đánh sập toàn bộ hệ thống của Thành Gia.

Cơ hội xuất hiện trong những điều kiện kỳ lạ nhất. Ngay trong đêm phát lệnh giới nghiêm trong thành phố, bộ phận trực lại thông báo rằng có một báo động bên cơ sở ngầm khu B. David giật mình, cơ sở đó vốn đã bị cục tình báo của Thanh Trà thao túng rồi mà. Hơn nữa anh chưa từng nghe sẽ có hành động trong thời gian này.

Thay vì khởi động lệnh từ hệ thống di động, David mặc áo đi trực tiếp đến hệ thống điều khiển trung tâm. Trong túi anh là chiếc hộp đựng thiết bị con kiến bé xíu. Mặc cho sự phản đối của người vợ, David lái xe ra đường, trong ngực đập lên những nhịp tim rộn rã đầy phấn khích. Tại sao anh lại không nghĩ ra được kế hoạch đột nhập ngay chính trong ngày hôm nay? Một ngày quý hiếm trong vòng sáu mươi năm qua, khi cả thành phố tuyệt không có ai đi lại. Những khu phố sầm uất nhộn nhịp bây giờ không có lấy bóng người. Những cơ quan đầu não quan trọng cũng không có lấy một tên lính canh. Lối đi vào hệ thống trung tâm chưa bao giờ thông thoáng và dễ dàng hơn thế.

David khởi động hệ thống cách ly cho toàn thành phố. Khi bọn họ phát hiện ra thì toàn bộ dân cư đã bị nhốt trong cái lồng khổng lồ này rồi, thậm chí tất cả các hệ thống liên lạc đều bị David vô hiệu hoá. Khi anh mang theo những bí mật tuyệt vời trở về nước, thì dù có muốn cũng không ai thoát ra được để mà đuổi theo. Tất cả các lối ra vào trong thành phố đều bị khoá, mọi thông tin liên lạc đều bị chặn lại. Thiết bị con kiến chui vào trong hệ thống, ăn cắp những dữ liệu tuyệt mật quan trọng nhất, sau đó cắn xé mớ còn lại, cài vào hệ thống những đoạn mã độc tấn công các trung tâm khác. Người trong Thành Gia đã đánh giá quá cao khả năng bảo mật của mình. “Chưa bao giờ biết thua và tự hào về sự bất khả xâm phạm?”, David cười vào những thứ đó. Bọn người Việt Quốc quá kiêu ngạo và họ sẽ trả giá đắt về điều này. David thu hồi con kiến chứa đầy ấp thông tin, anh nìm cười bước ra khỏi trung tâm, trước đó còn cẩn thận đóng lối vào lại. Phía sau anh, hệ thống máy tính kêu rồ lên, bắt đầu thực hiện những mệnh lệnh độc địa do đoạn mã phá hoại gây ra.

David lái xe như bay trên con đường số một, hướng về nhà máy xử lý nước thải của thành phố. Sẽ chẳng ai tìm được lối mà anh sẽ thoát ra được. Những cái cống ngầm lớn như metro có thể đủ cho một đội quân di chuyển nữa là, nói chi đến David. Mọi biện pháp rút lui đều đã được cân thận chuẩn bị hết cả rồi. Trong nhà máy có chiếc canô bơm hơi, túi hành lý, và giấy tờ giả được David dấu sẵn. Anh ta chỉ việc theo đường cống thoát ra, bên ngoài có một chiếc mô tô giấu trong rừng, chạy tới sân bay thành phố Diệp Lục, và mất sáu tiếng đồng hồ trên máy bay nữa là được về tới nhà. David vui như điên, cao hứng vì nhiệm vụ suốt mười mấy năm trời kết thúc một cách đơn giản đến thế.

Chiếc xe hơi lướt nhanh trên mặt đường đột nhiên bị hắt tung, nó lộn mấy vòng trên đường trước khi dừng lại. Mặt đường bị cày nát thành những vệt dài, mảnh vỡ vung tán loạn theo vết trượt của chiếc xe. David bị lộn ngược trong vị trí ghế ngồi, xung quanh là các túi khí bung ra đã bảo vệ anh. David ngơ ngác, bị sốc vì bất ngờ. Anh nghe mùi xăng dầu chảy, và mùi khét lẹt do ma sát lớn giữa thân xe với mặt đường.

David không chỉ là một kỹ sư bình thường như bao người khác, anh là một điệp viên cao cấp đã được huấn luyện. Anh nhanh chóng tháo dây bảo hộ trên người ra, cả người David rớt xuống một cái rồ đau. Anh đập vỡ kính cửa xe để thoát ra ngoài, cố gắng chạy càng xa chiếc xe sắp sửa phát nổ càng tốt.

“Chết tiệt! Không hiểu mình đã cán trúng thứ gì? Chẳng lẽ có một cái thùng rác đột ngột xuất hiện giữa đường cao tốc được sao?”

Chiếc xe hơi cao cấp bùng cháy, ngọn lửa cao ngùn ngụt soi sáng cả đoạn đường đã bị mất điện. David ngẩn ngơ. Anh đã từng được huấn luyện trong những tình huống nguy hiểm ngặt nghèo và tra tấn thần kinh hơn thế này rất nhiều. David mới đầu là giật mình, hoảng hốt và cuối cùng là kinh hoàng thật sự. Anh vừa mới cán trúng một loài bò sát màu xanh khổng lồ. Con vật bê bết máu nằm dài trên đường, nếu tính cả cái đuôi thì con thằn lằn khổng lồ đó dài hơn ba mét. Nhưng thứ thật sự đáng sợ không phải là con thằn lằn đã chết đó, mà là hàng chục cặp mắt của đồng bọn nó đang nhìn anh chằm chằm.

Giống như số phận của tất cả những công dân khác trong thành phố, David không thể ra khỏi nơi này. Anh bị cắn xé đến chết. Thiết bị con kiến nhỏ xíu

nằm gọn trong bụng một con thần lằn xấu xí nào đó, không bao giờ được trở về Thanh Trà.

Mười hai năm gian khổ lại không bằng một cơ may tình cờ, thế nhưng cơ may hiếm hoi đó cũng không đủ để con người tội nghiệp này có thể trở về quê hương. Anh ta đã rất nỗ lực, rồi cuối cùng lại gục ngã trước cánh cổng thiên đường.

Điều càng buồn cười hơn là đám thần lằn trong đêm đó không chỉ bị đung một lần, mà đến hai lần bởi những người đàn ông khôn khổ. Một giám đốc khu vực bánh bao, mặt vest trắng, liều mạng đánh cược một lần trong đời mình để trở thành kẻ phản bội. Quilian đã vút bỏ tất cả để đánh cắp mẫu Z virus cho đối thủ của Thành gia, tập đoàn Ent Corp. ở nước Dijan. Những tương sẽ đủ tiền để mua một hòn đảo nhiệt đới sống cả đời sung túc, kết cục Quilian lại trở thành vật chủ lây nhiễm Z virus đầu tiên.

Z virus không có tác dụng đối với cơ thể quái vật. Bọn chúng đến từ một không gian khác, cơ thể của chúng có những cách vận hành khác biệt so với thế giới mà chúng ta biết. Tuy nhiên, Z virus có thể sống trong môi trường dung dịch. Quilian mang theo máy ông nghiệm chức đây Z virus khi bị cắn, vì vậy bây giờ Z virus có đầy trong miệng bọn thần lằn. Khi bọn chúng cắn người, Zvirus lây lan khắp nơi. Biến xác chết thành zombie và từ đó con đại dịch khủng khiếp nhất trong lịch sử loài người xuất hiện.

Tất cả chỉ bao gồm những sự việc tình cờ đến ngạc nhiên. Sự báo thù của Ôn thần, sự phản bội của Quilian, âm mưu lâu dài của David, cả ba hợp lại tạo nên một tấn thảm kịch kinh hoàng. Khủng khiếp hơn nhiều so với sự tưởng tượng của những con người tội nghiệp đáng thương. Suy cho cùng, họ cũng chỉ tuân theo số phận do định mệnh đã sắp đặt cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24

Trung sĩ Willi và thiếu úy Frank đã phát hiện ra bí ẩn đằng sau ngôi bệnh viện sạch sẽ khang trang này. Nơi đây không khác gì một cái lò sát sinh. Hàng đồng thầy người bị chất chôn trong toà cao ốc màu vàng. Khu này vốn là phòng lưu trữ, phòng thí nghiệm và nhà xác của bệnh viện. Bây giờ trông nó không khác gì một cái tủ lạnh nhồi nhét đầy áp thịt cấp đông. Dựa vào sự nhúc nhích của mấy khối thịt, Andy kết luận đây là nơi bọn họ chứa những thầy ma.

- Không thể tin được chừng ấy người lại có thể dọn dẹp được hết cả đám zombie này! – Willi thốt lên không thể tin nổi.

Các bác sĩ trong bệnh viện dường như hiểu rõ bọn họ đang đối phó với thứ gì. Không có chút nhân từ hay cần rút khi họ xuống tay giết người sao? Mặc dù tất cả đều không phải là những người còn sống, nhưng ngay cả một thành viên lão luyện trong đội HUNTERS như Andy cũng thấy ròn rợn với mớ chiến tích này. Bản năng sinh tồn đã biến bọn họ trở thành những thần chết máu lạnh rồi chẳng.

Như vậy đã có thể giải thích thái độ kỳ lạ của bọn người trong bệnh viện, họ đang trong trạng thái bán loạn thần kinh không kiểm soát. Một dạng rối loạn do chịu cú sốc lớn, người bệnh mất kiểm soát và có thể gây ra những hành vi mà bình thường các chuẩn mực đạo đức ngăn không cho bọn họ làm. Ví dụ điển hình nhất, một người bị lạc ở trong rừng, một thời gian dài sau, chính anh ta cũng biến thành một con thú rừng thực sự. Trong trường hợp này, để đối phó với quái vật, nhân viên của bệnh viện biến thành những quái vật tàn ác không kém.

- Alan, tình hình liên quân PROUD bên ngoài thế nào rồi? – Andy hỏi trong lúc Frank đang băng bó cho anh. Dù đang trong lúc cấp cứu Andy cũng không thể nào ngưng quan tâm mọi việc.

- Hệ thống thông tin liên lạc trong toàn thành phố đã được phục hồi thông suốt rồi. Đội PROUD đã nắm hết tình hình bên trong. Trong vòng hai mươi bốn tiếng nữa những tốp quân đầu sẽ bắt đầu tiến vào. Có lẽ số nạn nhân không vượt quá hai triệu. Những người còn sống hiện đang tránh trong những trung tâm khẩn cấp, trước đó do bị cách ly nên họ đã không thể liên lạc với bên ngoài.

- Như vậy là được rồi. – Andy thờ phào. – Theo dự kiến của tôi còn có thể tệ hơn nhiều nữa. Tình hình bên Jackson thế nào?

- Cậu ta đã vào được nhà chính. Cánh cửa bảo vệ đã được hạ xuống, toàn bộ người bên trong đều an toàn. – Alan rành rọt trả lời, công việc chuyên môn đã khiến cậu ta bình tĩnh trở lại.

Alan hơi nhói người khi Frank đưa ống tiêm chất Benniton vào trong chỗ xương sườn bị gãy, họ đã hết thuốc giảm đau. Có lẽ phải đợi đến lúc quay trở lại phòng cấp cứu mới có thể lấy thêm được.

- Chúng ta cần thêm đạn được. – Willi thông báo.

- Cậu muốn tìm đạn trong bệnh viện hả? Chi bằng cậu đi tìm kẹo mút còn dễ hơn. – Frank pha trò. – Tôi nghĩ chúng ta cần ghé qua trụ sở của PROUD trong thành phố, hay chỗ của sở cảnh sát cũng được.

- Tôi nghĩ sở cảnh sát hay hơn. – Alan lên tiếng. Cậu nhớ rằng trong các games, Sở cảnh sát luôn là nơi tìm được các vũ khí cao cấp để giết trùm. Ký ức khủng khiếp về ngài bí ẩn chỉ vừa xảy ra cách đây không lâu.

- Chúng ta sẽ ghé qua sở cảnh sát. – Andy cũng ủng hộ ý kiến của Alan. Anh không rõ hệ thống của PROUD cho lắm, anh vẫn quen thuộc với các vũ khí do chính phủ cung cấp. – Nhưng trước hết chúng ta nên trở lại xem Ben và Max cái đã.

^ ^
_

Chỉ có Frank và Andy bước vào đầu tiên, nên nhìn thấy khung cảnh kinh dị đó. James cùng với mấy người đồng nghiệp của anh ta đang khâu chặt chẽ trên người Ben. Chân tay Ben đã bị tháo rời, còn máu me thì bị vương vãi đầy trong căn phòng mổ. Andy và Frank đồng loạt nâng súng lên.

- Tất cả đứng im! – Cả hai cùng hét.

Trời ơi bọn họ đã phạm sai lầm lớn rồi khi để Ben và Max ở lại cạnh lũ sát nhân. Xem bọn chúng đã làm gì Ben kìa. Cắt rời anh ta và khâu chặt chẽ phần còn lại như một con búp bê rách. Frank không thể không phẫn nộ với tội ác này, hai mắt anh đỏ ngầu những vằn máu.

James ngạc nhiên quay lại. Anh ta kéo cái khẩu trang phẫu thuật xuống và nụ cười kỳ dị méo mó xuất hiện.

- A các vị đã trở lại. Chúng tôi đã chữa xong cho anh ta. Bây giờ anh ta không thể ăn thịt được ai nữa.

- Các người thật tò mò. Một lũ sát nhân, tránh xa bàn mổ ra. – Frank hét.

Cả lũ bác sĩ tâm thần dường như vẫn còn nhận ra được uy lực của vũ khí nóng. Họ lò dò đi xa khỏi bàn mổ, trên tay vẫn còn kéo theo sợi chỉ đang khâu dở dang trên miệng Ben. Được Frank yểm trợ, Andy tiến đến kiểm tra người đồng đội. Anh lắc đầu, Ben đã tắt thở rồi.

- Chỉ một lát nữa anh ta sẽ tỉnh dậy thôi. Nếu không khâu lại anh ta sẽ tấn công người khác đấy.

James nói với một cái giọng uỷ khuất, giống như mình đang làm ơn bị mắc oán. Những người đứng bên cạnh ngay lập tức gật đầu đồng ý. Andy nhìn kỹ họ, có một chút mê dại nào đó trong đôi mắt của những người này.

- Ý các người nói Ben sẽ trở thành thầy ma, vì vậy phải tháo hết tay chân và khâu miệng anh ta lại?

Đám bác sĩ nhao nhao gật đầu, ngoan ngoãn y như lũ trẻ mẫu giáo.

- Lũ điên các người bị gì vậy? Anh ta chưa từng bị zombie cắn bao giờ! – Frank xúc động nói.

- Trong mẫu máu của anh ta có virus mà. Chúng tôi đã xét nghiệm rồi! – Một bác sĩ trả treo.

Chiếc máy đo điện tâm đồ đột ngột kêu lên phá tan sự tĩnh lặng của căn phòng, sau đó là các tín hiệu nhịp tim đang im lìm bắt đầu nhảy loạn. Andy sờ vào động mạch cổ của Ben, quả nhiên anh ta đang sống lại.

- Thấy chưa? Đã nói rồi mà, xác chết sống lại sẽ đi cắn người thôi. – Một bác sĩ phẫu thuật đầu trọc nói.

- Im đi, lũ điên. – Frank hét, không chịu nổi sự thật này.

- Đưa bọn họ ra ngoài, nhốt vào một phòng kín. Tôi sẽ tiến hành thẩm vấn sau. – Andy lạnh lùng nói.

Frank ngây người, sau đó nhận ra ý định đằng sau mệnh lệnh này. Anh gạt nước mắt, lùa hết đám bác sĩ ra khỏi phòng mổ. Trong căn phòng chỉ còn lại Andy, xác của Ben bắt đầu cực cự. Cái miệng còn đang bị khâu dở dang há ra đớp đớp trong không khí, virus Z đang hồi phục bản năng thèm ăn của anh ta. Andy đặt súng lên trán Ben.

- Xin anh hãy yên nghỉ đi.

Sau đó là hai tiếng súng chát chúa. Frank giật mình, anh thở dài rầu rĩ.

Các bác sĩ của bệnh viện Hoàn Hảo đã đứng, Ben bị nhiễm bệnh do con thần lẩn bị cắn. Không phải con bò xác màu xanh nào cũng mang virus, chỉ có một số con đã từng ăn người nhiễm bệnh mới có virus này trong miệng mà thôi. James đã cho test nhanh mẫu máu của Ben mới phát hiện ra điều này, vì vậy bọn họ đã hành động trước khi virus phát tác. Ben đã bị hành hạ đã mạng trước khi chết.

Max đã được Alan và Willi cứu ra. Anh ta hoàn toàn không sao, được băng bó và chữa trị cẩn thận. Tất cả người còn sống bị áp giải về căn phòng họp lớn trong bệnh viện, dĩ nhiên là ngoại trừ những bệnh nhân đã bị bỏ thuốc mê. Có tổng cộng hai mươi hai người tinh táo, bao gồm ba bác sĩ trực, năm y tá, hai người bảo vệ và một số thường dân.

- Chính anh cũng nhận ra phải không? Anh ta đã bị bệnh, chúng tôi chỉ muốn ngăn ngừa lây nhiễm thôi. – James đại diện tất cả những người còn sống nói chuyện với Andy.

- Tại sao không giết họ? – Chúng tôi đã nhìn thấy tất cả những thứ nhúc nhích trong toà nhà màu vàng rồi. – Andy nhăn trán. Căn phòng màu vàng đó

đầu áp những khối người giống như Ben.

- Chúng tôi là bác sĩ. Chỉ cần chữa trị cho họ không cần người nữa là được rồi. – James cười với những cơ mặt cứng đờ.

- Mẹ nó. Như vậy mà là cứu chữa sao? Các người xả thân họ giống như bọn đồ tể đang làm thịt lợn. Đây là cái gì? Bệnh viện hay lò mổ. – Frank đập mạnh lên bàn, khiến mấy người dân thường sợ hãi đứng lui hết vào góc.

Andy âm trầm nhìn khắp căn phòng một lượt. Hành động của James và những bác sĩ khác là đúng hay là sai? Họ có quyền chọn lựa cách để bảo vệ bản thân mình chứ? Đây là giới hạn giữa bản năng sinh tồn và lý trí đạo đức. So với việc headshot của Andy để tiêu diệt zombie thì hành động của James là nhân đạo hay tàn ác. Chỉ có những ai ở trong hoàn cảnh của họ mới hiểu được sự khó khăn của những lựa chọn này. Cuối cùng Andy nói.

- Hãy thuận theo tự nhiên đi. Cái gì đã chết thì hãy để nó được yên nghỉ! – Sau đó anh nhìn thẳng vào mắt James. – Các vị, đã vất vả quá rồi! Hai mươi bốn giờ nữa lực lượng chính của PROUD sẽ tiến vào thành phố. Chúng tôi sẽ mau chóng tái lập trật tự như cũ thôi. Vì vậy, từ giờ hãy nghỉ ngơi đi.

Những người khác nghe tin đó liền reo lên mừng rỡ. Còn riêng James, khuôn mặt cười đột nhiên méo xệch. Nước mắt từ người đàn ông trung niên này đột ngột trào ra.

- Nghỉ ngơi, thật sự tôi đã có thể nghỉ ngơi được rồi sao. Ca trực này quả thật là đã kéo dài quá.

Người bác sĩ sụp xuống, nói cho cùng anh ta chỉ là một người bình thường thôi. Một người bình thường đã trải qua quá nhiều cú sốc. Andy bước ra ngoài cùng với Frank, anh thấy thật khó chịu, thậm chí lần này có quá nhiều người bị liên lụy.

Có tín hiệu liên lạc từ Alan. “Thưa sếp, đã tìm ra nguyên nhân sự việc rồi!”

^ _ ^

Rất may là hệ thống thu hình camera quan sát khắp bệnh viện vẫn hoạt động hiệu quả. Toàn bộ sự việc từ lúc Quilian tiến vào bệnh viện tới lúc hắn cướp mấy mẫu virus chạy đi đều được ghi lại. Andy nhìn thấy các bác sĩ đã cố gắng tẩy rửa hiện trường như thế nào, và xác người bảo vệ bị bắn đã ngồi dậy tấn công người ra sao. Thì ra đây mới là nơi phát nguyên của con đại dịch.

“Có người trong tập đoàn đã phản bội!” Andy suy tư. “Liệu đây có phải là người đã phá hủy hệ thống điều khiển trung tâm luôn không? Ai là kẻ đứng sau ông ta?” Những câu hỏi này, e rằng phải chờ đến khi thiết lập lại trật tự tại thành phố Mái Ấm mới có thể bắt đầu điều tra được.

Chợt có giọng Alan sợ hãi vang lên.

- Sếp, hãy nhìn cái này!

Tay cậu ta run run chỉ thẳng vào một góc màn hình quay cảnh camera hướng về đồng hồ nát. Andy tròn to hai mắt nhìn cảnh tượng đầy kinh ngạc đó. Một con vật màu đen, to tả với hai chi trước là bộ móng vuốt khổng lồ đang bò ra khỏi những tầng bê tông của tòa nhà đã sụp đổ. Mr.M vẫn còn sống sót.

- Bệnh viện có rất nhiều người, chúng ta phải dẫn dụ nó đi chỗ khác! – Andy làm bầm, nhưng ngay chính bản thân của anh cũng không thể tin việc này có thể thành công cho được.

Bốn người cùng kiểm tra số đạn dược còn lại. Max được phát cho một khẩu súng, họ đẩy anh vào căn phòng họp có đầy người còn sống.

- Trung sĩ, nhiệm vụ của anh là bảo vệ dân thường. Ở đây do anh toàn quyền phụ trách. – Andy vỗ vai Max.

Anh thương binh mặt mũi gât đầu, nắm chặt khẩu súng. Nhìn những người đồng đội của mình khản trương như chuẩn bị ra trận hy sinh.

Mấy người khác nắm chặt tay Max bịn rịn.

- Nơi đây sẽ an toàn thôi. – Willi nhún nhu.

- Đúng vậy! – Frank nói kèm theo một nụ cười.

- Ủ, có đại tá chắc chắn sẽ không sao đâu. – Alan nói một câu vô nghĩa. Hình như đang tự động viên chính mình.

- Các cậu, nhanh lên. – Andy hối thúc.

Cả bốn người chạy ra khu để xe của bệnh viện. Họ sáng hai mắt lên khi nhìn thấy chiếc Tốc Độ S II màu đen sang trọng đang đậu trong đó.

- Hy vọng người chủ chiếc xe này sẽ không tức giận. – Alan làm bầm khi phá khoá của chiếc xe.

Tốc Độ là dòng xe đua cao cấp nhất vừa mới ra mắt vào mùa hè năm nay, các tính năng dĩ nhiên rất tuyệt vời để lướt cùng với gió. Chạy đua với quái vật, không chiếc xe nào còn có thể thích hợp hơn chiếc Tốc Độ S II này.

Andy nhảy vào vị trí cầm lái. Trong bọn họ, còn ai thích hợp hơn để cầm cương hoàng tử chiến mã này.

:4:

Chương sau: 'Chạy đua với thần chết'. Sẽ có một nhân vật quan trọng hy sinh. :dead:

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 25

Việc ngoi lên mặt đất không phải là hành động có ý nghĩa gì với Mr. Mystery. Chỉ đơn giản là nó thấy đối và phía ngoài này nghe có nhiều mùi thức ăn hơn. Hít hà, có tới hàng trăm món ăn xung quanh khu vực này, nằm sang sát nhau chờ nó tới thưởng thức. Vụ nổ đã làm cơ thể Mr.M tổn hại khá lớn, nó cần ăn nhiều hơn để bù đắp vào nguồn năng lượng dành để phục hồi.

Khi Mr.M còn chưa quyết định sẽ nhảy bỏ vào chỗ nào đầu tiên, thì có vật đã thu hút sự chú ý của nó. Chiếc xe hơi màu đen lướt ngang qua con đường gần khu toà nhà sụp đổ. Người tài xế giảm mạnh thắng, bẻ lái khiến chiếc xe quay ngoắt một trăm tám chục độ. Cánh cửa bên hông bật mở và một đàn đạn bắn về phía Mr.M

Nó nhớ được cảm giác này. Không có tình cảm gì đặc biệt cả, chỉ là nó chọn phải ăn mấy con mồi này đầu tiên (Cảm giác này gọi là cảm thù đó, còn nói chẳng có gì đặc biệt). Mr.M ghim vuốt mạnh xuống đất, cả người nó bật mạnh về phía trước như lò xo. Trong khi đó những chiếc bánh xe cũng bắt đầu xoay vòng, rít lên tại chỗ. Andy nhả thắng ra, và chiếc xe lao đi cũng lúc khi Mr.M nhào tới chỗ bọn họ. Cuộc chạy đua với thần chết bắt đầu.

Sự thật đã chứng minh, các bạn không nên tin hết vào các nhà quảng cáo. Khi trên tấm áp phích ghi “Xe có thể tăng tốc đến 250km/h trong 3 giây” thì nên nhớ đó là điều kiện lý tưởng trong phòng thí nghiệm. Còn khi có một con quái vật khổng lồ hung hãn đuổi theo phía sau, dù lại chiếc xe đua đời mới, cũng sẽ khiến bạn có cảm giác thật chậm chạp.

Đường xá trong thành phố Mái Ấm được thiết kế cho mục đích di chuyển giao thông trong khu dân cư, nó không phải là đường đua tiêu chuẩn. Chính vì thế chiếc xe Tốc Độ S II chẳng thể nào chạy hết số ba. Andy phải liên tục lạng lách để tránh né những chướng ngại vật trên đường. Thế loại rất đa dạng: từ xe đậu bên lề cho tới thùng rác văng tá lả, xe kem, quầy báo di động ... như thể mọi người bỏ chạy táng loạn rồi vất đầy mọi thứ ngay tại chỗ (Mà có khi đúng như vậy thật)

Frank và Willi phát hiện, nếu bắn Mr.M từ hai bên hông xe thì thật nguy hiểm. Chỉ cần một cú drift của Andy thì bất cứ ai cũng sẽ có khả năng rơi xuống đường. Thế là bọn họ quyết định đập tấm kính sau xe để ngắm bắn. Alan ngồi ở ghế trước bên cạnh Andy để hướng dẫn đường. Cậu quen nói với Frank và Willi, kính sau xe Tốc Độ S II có giả gấp ba lần số lượng của bọn họ.

Một cú gạt tay lái cực mạnh, chiếc xe cua qua một góc đường, hông xe ủi văng hòng nước cứu hoả. Nước trào ra như suối bắn khắp nơi. Alan chép miệng “Dù sau chiếc xe này cũng sẽ tan nát hết dưới tay lái của đại tá thôi! Sau này, nếu chủ xe có bắt đền thì cứ đổ hết cho anh ta.”

- Alan còn bao xa nữa thì tới sở cảnh sát? – Andy hỏi trong lúc vẫn tập trung cao độ giữa khoảng cách với con quái vật to công kênh phía sau.

- Quẹo qua đường 24, đi khoảng 300m nữa sẽ tới sở cảnh sát Mái Ấm – Alan trả lời.

- Được rồi, ngâm miệng vào kéo cấn trúng lưới.

Vừa nói xong anh ta quẹo ngay vào một con hẻm nhỏ. Con hẻm chật chội chỉ vừa đủ lọt chiếc xe, hai bên kính chiếu hậu bị ủi văng nát. Hông xe cạ ken kết vào vách tường hẻm, những tia lửa ma sát vang tung toé khắp nơi. Mr.M có vẻ như mất đà lao vượt qua con hẻm, Frank và Willi phải liên tục bắn súng để dẫn dụ nó theo. Đúng vậy, mục đích này giờ của bọn họ chính là dẫn dụ con quái vật, chứ toàn bộ đạn thông thường không thể nào xuyên thủng lớp da dày của nó được.

Chiếc xe tung mạnh, khi từ hẻm cho người đi bộ vượt ra con đường lớn. Không hiểu bằng cách nào mà Andy vẫn có thể xoay sở chiếc xe trong không trung, khiến nó quẹo ngoặt về hướng anh ta muốn. Chiếc xe xóc mạnh khi đáp xuống đường. Willi nhìn thấy vành bánh sau văng ra lăn lông lốc. “Ôi tuyệt tác hai mươi triệu do nay còn đâu!” Anh ta cảm thán.

^ ^
_

Sở cảnh sát thành phố Mái Ấm là một toà nhà được xây theo kiểu kiến trúc đồng nhất với khu vực xung quanh. Nghĩa là có mặt tiền lớn như một trung tâm thương mại và những bậc cấp cao như một ngân hàng. Andy sẽ chẳng bao giờ chịu mạo hiểm để bản thân mình và đồng đội phải chạy trên những bậc cấp cao như đường lên toà án đó, trong lúc họ không có gì chống lại nổi sinh vật khủng khiếp kia.

Gài số một, chiếc xe nhảy thẳng lên lề đường, lướt nhanh trên hàng chục bậc cấp trước khi đâm sầm vào cửa kính lớn khu vực sảnh sở cảnh sát. Do lực phóng lên rất mạnh, chiếc xe đua chỉ có thể dừng lại khi đâm sầm vào bức tường phía sau quầy tiếp tân, để lại phía sau lưng hiện trường tang hoang của bức tượng lớn đặt giữa sảnh. Quả địa cầu không lồ treo trên trần vì chấn động mạnh, đứt cáp, rơi xuống khiến khung cảnh càng thêm thê lương.

Đầu của chiếc xe nát bét như bị đưa vào máy ép rác, thế nhưng bộ khung vẫn nguyên xi với bốn hành khách bên trong. Quả là chiếc xe đắt tiền, khả năng bảo đảm an toàn cho người sử dụng rất cao. Cửa xe bị đập tung ra và bốn người đàn ông lão đảo đi xuống. Mọi người sau cú chấn động mạnh cũng có khá ít thời gian để nghỉ ngơi. Con quái vật lông đen cũng đã chạy tới kịp cầu thang đi vào sở cảnh sát. Sau cuộc rượt đuổi bằng xe đua, bọn họ phải tự dựa vào sức mình để chạy bộ thi với quái vật. Andy lôi tay của Alan.

- Kho súng ở chỗ nào?

- Tầng ba, gần khu tập bắn và phòng thay quần áo. – Alan chỉ chỉ chiếc máy tính cầm tay của cậu.

Phía sau tiếng súng đùng đùng của Frank và Willi càng khiến Mr.M thêm điên tiết. Rất may mắn, sau khi bọn họ nhào vào trong thang máy, Frank và Willi thông báo họ đã hết sạch đạn rồi.

^ _ ^

Chưa bao giờ Alan cảm thấy đầy mê ly và hưng phấn đến thế, kể từ lúc năm tuổi được bà mẹ dẫn vào cửa hàng Thế giới sôcôla của Charlie. Phía sau những cánh cửa thép chính là một thế giới thần tiên với kho báu súng đạn bên trong. Kho chứa của sở cảnh sát gần như có đủ toàn bộ những kiểu súng thông dụng mà quân cảnh được phép trang bị. Hàng núi súng ngắn, nguyên một vách tường chữ đầy shotgun. Willi mê mẩn nhìn kệ chứa đầy những khẩu súng trường mạnh mẽ. Frank thì bị những khẩu tự động hợp hôn, anh luôn mơ ước có một ngày nào đó mình sẽ được cầm súng tự động, vất hai băng đạn cực ngắn như Rambo.

Andy nhìn quanh quất, ở đây không có thứ anh cần. Sở cảnh sát giấu những khẩu súng phóng lựu, chống tăng và bẫy mìn, lựu đạn ở đâu nhi. Rất tiếc, Andy không biết được rằng, vì quá tin tưởng vào bức tường bảo vệ thành phố, chính quyền Mái Ấm không cho phép triển khai các vũ khí có sức phá hoại lớn trong thành phố.

- Chọn nhanh vũ khí thích hợp cho mình đi. Nhớ mang theo nhiều đạn một chút. – Andy ra lệnh, trong khi nhét đầy trên người thêm nhiều hộp đạn mười sáu ly dành cho hai khẩu Rosemary. Bộ quân trang của anh có vẻ như nặng thêm ba ký.

Frank đã chụp ngay khẩu tự động và hai băng đạn mà mình mơ ước. Willi không ngần ngại chọn lấy súng trường. Alan rất biết lượng sức mình, súng phóng đạn keo đi kèm với súng ngắn có khi lại là một sự kết hợp hiệu quả thì sao. Cả bọn sau khi trang hoàng ưa thích bản thân bằng súng và đạn, cảm thấy sự dũng cảm của mình được tăng gấp đôi. Họ lịch kịch đi khỏi kho tàng khổng lồ của sở cảnh sát.

Tầng sảnh im lìm và trống rỗng, nhiều con gió lớn thổi qua cánh cửa trống trơn vì bị ùi sập. Tiếng gió u u trong buổi chiều tà mang ý thê lương và báo hiệu một đêm bất an nối tiếp. Hai mươi bốn giờ từ lúc nhiệm vụ của bọn họ bắt đầu. Những người còn khả năng hoạt động: 4 người. Tất cả đều toi tã, mệt mỏi và chưa có lấy một phút nghỉ ngơi. Willi thì thảm trong cổ họng, như sợ đánh thức thứ gì đó.

- Nó đâu rồi nhỉ?

- Yên tâm đi, nó có bộ cảm biến sự sống. Chúng ta ở đâu thì nó sẽ đuổi theo tới đó thôi. – Andy ra giọng chỉ huy.

Như để đáp lại dự đoán đó, một tiếng la thảm thiết vang lên sâu phía trong toà nhà.

- Đó là hướng nhà giam. – Alan la lên khi nhìn vào bản đồ trên màn hình.

- Mau tới đó! – Andy dẫn đầu nhóm chạy đi.

Thông thường, trong các tình huống phát sinh sự có bất khả kháng, tất cả tù nhân sẽ được phóng thích tạm thời. Bởi vì ở Việt Quốc không có khung tử hình, vì vậy không có trường hợp ngoại lệ trong tình huống này. Rất tiếc, đại dịch virus Z không cho dân cư ở đây có đủ thời gian xử lý hết các quy tắc bắt buộc. Trước khi kịp nhận ra, toàn bộ sở cảnh sát hoặc đã lên đường làm nhiệm vụ, nếu không bị cô lập trong khu vực tị nạn của người còn sống sót, thì cũng đã trở thành nạn nhân của những thầy ma.

Bên trong nhà lao đã có một xà lim bị phá toang hoang, Mr.M đang nhóp nhép một thứ nhìn chỉ còn là máu thịt đỏ lôm. Nhóm của Andy bắt đầu ngắm bắn xối xả. Mr.M giận dữ như một con khi đột lên con khủng, nó cào nát nền gạch, vách tường đá xung quanh. Cả bọn bắt đầu bỏ chạy khi Mr.M đuổi theo bọn họ ra phía bên ngoài. Rút kinh nghiệm ở lần trong khu nghiên cứu ngầm, Andy biết chắc rằng không thể chạy đua với Mr.M trên đường thẳng, anh dẫn Frank và Willi chạy ngay vào cầu thang thoát hiểm, áp dụng lại chiến lược chiến đấu bằng chữa cháy. Tiếc rằng bình chữa cháy ở sở cảnh sát chỉ là loại bọt CO2 bình thường chứ không phải loại khí làm lạnh như bệnh viện Hoàn Hảo. Ba người lại tiếp tục bị rượt chạy trời chết.

Khi quái vật đã bị dụ dỗ chạy đi xa, Alan mới rời khỏi chỗ nấp trong góc của mình. Cậu đã tuân theo chỉ thị của đại tá, ở lại để mở hết các xà lim giải thoát bọn tội phạm bị nhốt. Bàn tay của Alan run rẩy mở cửa, bên trong toàn chứa những tội phạm hung hãn, nhưng tên ma cô, giang hồ nguy hiểm. Thế nhưng đối mặt với con quái vật khổng lồ, bọn họ chỉ là những con người tội nghiệp, yếu ớt. Thậm chí khi được thả, bọn họ còn không có dũng khí bước ra ngoài, làm như lớp song sắt có thể bảo vệ họ trước quái vật vậy.

- Mau trốn ra ngoài đi, nó sẽ trở lại đây.

Không ngờ có một ngày tên ốm yếu, gầy tong, mắt cận như Alan lại có thể hù dọa cho bọn côn đồ hung hãn sợ vỡ mật. Bọn họ tùm tùm cùng nhau chạy

ra ngoài.

- Đừng đi lung tung, bên ngoài thành phố đang có dịch bệnh. Tốt nhất các anh hãy tới những cơ sở khẩn cấp đi. – Alan khuyên nhủ.

Trong thành phố có rất nhiều khu vực lánh nạn đối phó với sự cố. Đa số những người còn sống là do đã kịp di chuyển vào các khu tạm lánh này. Bởi vì thành phố Mái Ấm là một trung tâm nghiên cứu y khoa không lồ, vì vậy bọn họ phải tính tới tất cả các khả năng có thể xảy ra.

- Thứ đó là gì vậy? – Một tên đồ con, đầu trọc và mặt sẹo sợ sệt hỏi.

- Sản phẩm của phòng thí nghiệm trốn thoát ra ngoài. – Alan trả lời, thấy mình giống như nhân vật của một bộ phim điện ảnh kinh dị.

- Tôi đã biết bọn họ giấu diếm mấy thứ như vậy trong thành phố mà. – Một tên tóc vàng chép miệng.

- Các anh tại sao bị bắt vậy?

Alan hỏi trong khi hướng dẫn bọn họ chạy đi lánh nạn. Thật tức cười, nhưng bây giờ chỉ mình cậu mới có khả năng bảo vệ họ.

- Cướp nhà băng. – Ba tên cùng nói.

- Âm mưu khủng bố, tổng tiền. – Tên đầu trọc nói.

- Phá hoại, chống chính quyền. – Tên tóc vàng nói.

- Khoan đã, vậy các anh có vũ khí hạng nặng hả? – Alan mừng rỡ hỏi.

- Dĩ nhiên, cậu nhóc. Bọn tớ không thể đi cướp, không bố và phá hoại với mấy khẩu súng bình thường được. – Tên cướp răng sún cười hề hề.

- Các loại vũ khí đó đâu rồi?

- Tất nhiên là bị cảnh sát tịch thu rồi. – Tên cướp lùn nhất trong bọn nói.

- Cảm ơn. – Alan cười tươi rạn rờ. - Các anh hãy chạy thẳng theo con đường này, ngay chỗ đi xuống metro có lối đi vào tầng hầm tránh nạn đó. Nhớ là PROUD sắp tràn vào đây rồi. Lần này là tổng động viên PROUD trên toàn quốc đó.

- Dĩ nhiên rồi bỏ tèo. Bọn này không thích chính quyền, càng không thích lũ quái vật tạo nào. Sẽ không gây chuyện gì đâu.

- Cảm theo mấy thứ này. – Alan đưa súng bắn keo cho bọn tội phạm. – Để phòng thân!

Mấy tên cướp cùng cười ha ha. Sau đó bọn họ tạm biệt, rồi chạy trốn tới nơi lánh nạn. Quả nhiên là bọn tội phạm, khả năng lẩn trốn cùng chạy thoát thân đều là sở trường của bọn họ. Chẳng mấy chốc chẳng còn thấy bóng dáng người đâu. Alan quay đầu, trở về trợ chiến cho đồng đội của mình. Một con quái vật sống sót từ một vụ nổ khủng khiếp, không có hy vọng gì các vũ khí thông thường có thể tổn thương nó. Nhưng Alan đã biết nơi đặt vũ khí tiêu diệt boss rồi. Quả nhiên, nguyên tắc số 4 khi chơi games kinh dị “Cứu bất cứ ai có thể cứu được”, đã phát huy tác dụng. Trong các quest phụ như thế này, luôn tiềm ẩn những chỉ dẫn hỗ trợ tốt không ngờ.

:2one:

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bát Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26

Từ tầng trệt, nếu cứ chạy mãi trong cầu thang thoát hiểm sẽ đi đến đâu? Dĩ nhiên sẽ đi tới địa điểm tận cùng hiểm nguy nhất, sân thượng. Andy, Frank và Willi chạy ra khỏi cầu thang bộ, kinh hãi nhìn sân thượng rộng mênh mông, bốn phía đều trống không. Trong đầu Andy, lần đầu tiên vang lên hai chữ “đường cùng”.

Sai lầm, đây rõ ràng là sai lầm tặc chiến, anh không nên đối đầu với Mr.M làm gì. Theo phân tích của Andy, phải cần tới một toán thợ săn cấp S mới tiêu diệt được quái vật cỡ này. Vậy mà bây giờ Andy có gì? Hai cây súng bắn đạn không xuyên thủng da quái vật nổi, cùng với hai đồng đội chưa từng có kinh nghiệm chiến đấu với quái vật bao giờ.

- Hai người tản ra góc xa, bắn yểm trợ! – Andy ra lệnh.

Frank và Max lập tức nghe theo hiệu lệnh, chạy tới hai góc xa nhất của sân thượng, đứng trụ ở đó để yểm trợ Andy. Họ đang rất sợ hãi, nhưng lại luôn tin tưởng vào Andy. Vị chỉ huy này chưa bao giờ để mọi người thất vọng, dù tình thế có hiểm nguy như thế nào, anh cũng có thể xoay chuyển được. Nhưng rất tiếc, đây chỉ là cách câu giờ cho Frank và Willi chạy ra xa thôi, Andy không có bất kỳ kế hoạch nào đối phó được với Mr.M hết.

Thứ bọn họ chờ đợi cuối cùng cũng đã tông khỏi cửa. Đứng đối mặt với Andy là con quái vật như trời lên từ địa ngục, hung hãn, điên cuồng, và không thể chống đỡ. Mr.M lại một lần nữa gấp lại con mồi đã nhiều lần chạy thoát. Nó thềm thường, thềm thường chết đi được thứ thức ăn đã vồ hụt nhiều lần này. Nhưng bây giờ, chắc chắn sẽ không thể nào vồ hụt được.

Làm cách gì có thể chiến đấu với quái vật cao ba mét, sức mạnh vô địch? Nếu có ai hỏi, thì Frank và Willi có thể nói đó là điều người bình thường không cách nào làm được. Dĩ nhiên, nếu kẻ đó không phải là người thì không tính làm gì.

Kỹ năng dùng súng cận chiến như Andy, chỉ có thể được nhìn thấy trong phim ảnh, trong tưởng tượng, hay trong những giấc mơ mà thôi. Thế nhưng trước mắt Frank và Willi, đang diễn ra cuộc chiến không tưởng đó. Andy lộn người nhảy vọt khỏi cú tát của Mr.M, một mảng bê tông thay thế anh bị hất văng bay khỏi sàn nhà. Trong khi còn lơ lửng, anh có thể kê họng súng sát trên đầu Mr.M rồi bóp cò. Với khoảng cách gần như vậy, không thể nào có chuyện viên đạn không gây ảnh hưởng gì cho Mr.M. Nó găm lên đầu đón.

Quái vật và người chiến binh quần thảo lẫn nhau, Frank và Willi đứng như trời trồng như xem biểu diễn. Hai người không có dịp để bắn yểm trợ, khoảng cách giữa Andy và Mr.M quá gần, rất dễ lạc đạn. Hơn nữa họ quá si mê nhìn cách chiến đấu này. Đó không phải là khả năng con người có thể đạt được. Kỹ năng dùng súng của anh, khả năng vận động của anh có được là do rèn luyện trong hàng ngàn, hàng trăm trận thực chiến. Phản xạ thần tốc và chính xác của Andy đều là trải qua những cuộc chiến sinh tử mà hình thành. Không có cách gì có thể đào tạo nên một chiến binh ngôi sao. Chỉ có khả năng bẩm sinh của họ, cùng những trận chiến trên làn ranh sự sống và cái chết mới có thể tạo ra những anh hùng.

Đã có thời điểm, Frank và Willi tin rằng Andy có thể chiến đấu với con quái vật. Nhưng họ đã lầm, Andy bị dính một cái tát khiến anh bị hất ra xa. Anh trượt trên sàn, máu me bê bết kéo theo một đường dài. Niềm hy vọng vụt tắt, và mọi thứ chìm trong bóng tối của sự tuyệt vọng.

^ _ ^

Có người nào đó nói, khi con người đã ở dưới đáy thì chỉ có một con đường là tiến lên trên thôi. Dù mệt mỏi, kiệt sức, nhưng Alan đã vác được khẩu pháo chống tăng (trong khu vật chứng của cảnh sát) lên tới sân thượng. Khoảnh khắc đó như ngưng đọng trong mắt Alan. Khi Andy nhảy lên và trông thấy Alan, anh đã mỉm cười. Mr.M đột ngột dùng đôi móng vuốt của nó tát mạnh vào người Andy. Anh bị hất văng đi xa cả chục mét, dấu vết máu kéo dài bê bết trên sàn nhà. Alan hét lên một tiếng đau khổ. Nước mắt cậu đã nhoè đi khi đặt khẩu pháo lên vai. Mr.M nhào tới chỗ tên mిత ướt vừa gào khóc thu hút sự chú ý của nó. Alan thật sự cũng không cần ngắm chính xác lắm gì, mục tiêu quá lớn và tiến đến quá gần cậu. Alan siết chặt cò.

- Lần này thật sự là vĩnh biệt, đồ quái vật! – Alan la to.

Quả pháo phóng ra, khoét Mr.M thành một nửa nham nhở, đầy máu thịt đen sì như nhót thái ra của một chiếc xe. Một nửa của con quái vật bị thổi bay mất, một nửa bất động tại chính vị trí của nó. Mr.M chính thức bị loại ra khỏi cuộc chiến rồi.

Phản lực của khẩu pháo quá mạnh làm Alan té bật ra, cậu chạm đầu xuống sàn nhà và bất tỉnh. Frank và Willi ngay lập tức chạy đến chỗ Andy, họ cần biết chỗ nào cần phải ưu tiên hơn.

Andy đang hấp hối trên nền gạch. Một bên sườn bị Mr.M mở tung lộ ra nội tạng. Máu chảy ngược vào phổi làm Andy ho sặc sụa toàn máu. Va chạm chấn động mạnh não bộ, máu tràn ra từ thất kiêu. Đã không cách gì còn có thể cứu vãn được rồi. Anh cố gắng mấp máy môi nói điều gì đó, nhưng sự xuất huyết nội khiến âm thanh không phát ra nổi. Trong nỗ lực cuối cùng, Andy kéo được sợi dây chuyền từ trong cổ áo ra. Thế rồi anh tắt thở.

Frank bắt đầu rung rung. Trước khi nhận nhiệm vụ, Frank luôn nghĩ rằng mình sẽ phải vất vả với một cậu ấm kiêu ngạo, khó chịu, như bất kỳ gã nhà giàu hợm hĩnh nào khác. Nhưng sự thật đã chứng minh ngược lại. Anh đã được gặp một vị chỉ huy tuyệt vời, một chiến binh với ý chí sắt thép và tinh thần quả cảm. Dù biết không thể độ lại với quái vật, Andy vẫn chọn cách dẫn dụ nó đi xa khỏi bệnh viện với rất nhiều thường dân trong đó. Dù đi vào đường cùng, Andy cũng chọn để cho động đội tránh xa nguy hiểm, tự mình đương đầu phía trước. Anh mới chính là người lính chân chính nhất, người bảo vệ Frank và đồng đội cho tới lúc này.

Trong khi Frank mấp bắt đầu khóc thì Willi lại im lìm suy tư. Anh đang cố gắng lý giải những hành động cuối cùng của Andy trước khi chết. Có một thông điệp nào đó muốn gửi tới họ sao? Willi cầm lấy sợi dây chuyền Andy móc ra khỏi cổ áo. Viên pha lê hình giọt nước óng ánh sắc đỏ. Phía gốc của nó là một chiếc máy phát tín hiệu cực nhỏ gắn vào sợi dây. Điều Andy muốn gửi gắm là chiếc máy phát tín hiệu này chẳng?

Willi máy móc muốn tìm cách kích hoạt nó, rất dễ dàng để vận viên pha lê khỏi chiếc máy phát. Anh rất ngạc nhiên khi phát hiện thì ra viên pha lê chỉ là một bình chứa. Bên trong nó chứa đầy chất lỏng màu đỏ sẫm sẫm. Thì ra đây mới chính là thứ thật sự tạo nên màu đỏ của viên pha lê trong suốt. Willi đưa bình chứa lên mũi ngửi, tanh tanh như mùi máu. Chẳng lẽ đây là vật chứa tế bào gốc của Andy sao? Tế bào gốc thì có thể dùng để nuôi cấy thành bất cứ cơ quan thay thế nào, kể cả tay chân bị mất, hay thậm chí là tế bào máu. Nhưng tất cả đã trễ rồi, làm sao có thể dùng tế bào gốc chữa trị khi người đã chết chứ. Willi thất vọng đổ hết mớ chất lỏng đó trên người Andy. Dù sao đó cũng là một phần của anh, người đã mất đi, giữ lại tế bào gốc có ích gì. Willi thờ dài.

^ _ ^

Người đàn ông im lặng ngồi trong ngôi đền cổ kính, chỉ có vài ánh nến được thắp lên lập loè. Ông ta chính là chủ tịch tập đoàn Thành Gia, Thành Kính Minh, người đàn ông quyền lực nhất Việt quốc. Trải qua một cú sốc, trông ông mệt mỏi và già nua hơn rất nhiều so với cái tuổi sáu mươi sáu của mình.

Đã sống hơn nửa đời người, đối mặt với biết bao thăng trầm trong cuộc sống, chưa bao giờ ông e ngại điều gì. Thế nhưng đêm nay, Thành lão gia thật sự sợ, rất lo sợ, ông gần như đã đánh mất tất cả rồi.

Ngôi đền bằng đá này đã có lịch sử hơn ngàn năm trong gia tộc họ Thành. Nó được xây dựng từ năm 216 trước Khai Nguyên, ban đầu tọa lạc ở cồn gia, thôn Thảo Mộc của dân tộc họ Thành. Sau này, trong xuyên suốt lịch sử của mình, thôn Thảo Mộc dần dần phát triển thành một đô thị lớn, hiện đại, chính là thành phố Mái Ấm hiện nay. Thế nhưng tất cả đều lấy ngôi đền đá này làm tâm điểm, dù vạn vật có thay đổi, cũng không thể này tác động đến ngôi đền. Bởi vì vị thần của gia tộc họ vẫn còn trú ngụ trong ngôi đền.

Trước giờ, chỉ cần đối mặt với bất cứ khó khăn nào, Thành lão gia đều chạy đến đây cầu nguyện, van xin được ban cho một ân huệ. Ám Dạ phu nhân chưa bao giờ từ chối ông bất kỳ điều gì. Vị nữ thần đó, là tổ tông ba mươi tám đời truyền lại, là mẹ đỡ đầu của ông, là đại phu nhân của ông, kẻ có lời hứa bằng máu với chủ nhân của gia đình, và thế nguyện không bao giờ ngưng yêu thương bọn họ. Thành lão gia đau xót quỳ xuống bên cạnh chiếc quách bằng đá giữa phòng. Ông nghẹn ngào rơi mấy giọt lệ già.

- Đại lão, người đang ở nơi nào? – Thành Kính Minh lẩm bẩm.

Sự việc kinh hoàng từ hai đêm trước vẫn còn in trong ký ức của Thành lão gia. Ông đã đứng phía sau cánh cổng sắt, tận mắt nhìn thấy con trai mình bị giết hại, vị thần của gia tộc bị bắt đi. Sự khủng khiếp do quỷ thần mang lại, những con quái vật nhan nhản xung quanh ngôi nhà, người thân trong gia đình bị tàn sát, một chuỗi những bất hạnh kéo dài không dừng lại.

- Ai sẽ là người cứu giúp ta trong lúc này đây, Đồng Đồng?

Thành lão gia hét lên. Chưa bao giờ ông bị bỏ lại đơn độc, trợ trợ như lúc này. Người đàn ông nghiêm nghị, sắt đá, khiến bao nhiêu kẻ phải cúi đầu kính sợ, lại có ngày suy sụp đến nhường này. Phía sau ông không còn gì để tựa vào nữa. “Chẳng lẽ Thành gia đã tới hồi tuyệt diệt?”

Đại họa lần này không phải là việc mà người bình thường có thể chống chọi được. Có kẻ phạm nhân nào có thể chiến thắng được quỷ thần. Hy vọng duy nhất của ông chỉ có viên pha lê máu đỏ, vật thiêng chứa đựng sức mạnh của Thanh Đồng. Bùa hộ mạng của những tộc trưởng, thử mang tới nguồn tri thức cổ xưa khiến con người có được năng lực của thần thánh.

Hai mươi hai năm trước, Thành lão gia đã đeo nó lên cổ của người con trai lớn của mình, Thành Gia An.

“Hãy mau mau trở về đây, Andy. Ta cần viên pha lê máu đỏ!”

Có tiếng gõ cửa dè dặt phía bên ngoài. Trong gia tộc này ai cũng đều biết, không có bất cứ kẻ nào ngoài tộc trưởng được bước vào ngôi đền này, thậm chí cả việc đến gần khu vườn xung quanh cũng là điều cấm kỵ. Thành lão gia giận dữ la lên.

- Chuyện gì? – Bởi vì ông biết người mạo hiểm vi phạm điều cấm kỵ, chắc hẳn phải mang đến tin tức còn quan trọng hơn.

- Thưa lão gia. – Giọng người quản gia trẻ tuổi vang lên. – Tín hiệu trắng liên tục nhấp nháy trong hệ thống.

Thành lão gia giật mình sợ hãi. Hệ thống cảm biến đó gắn liền với máy phát tín hiệu trên pha lê máu. Hai mươi hai năm qua, Andy vẫn bảo quản tốt viên pha lê này, tốt đến nỗi Thành lão gia cũng quên mất về sự tồn tại của nó. Nhưng tín hiệu trắng, có nghĩa là máy phát đã bị gỡ ra khỏi viên pha lê. “Tại sao? Và là ai? Bởi vì Andy biết, nó không được mở ra trừ khi có việc nguy cấp tới tính mạng. Không lẽ ...” Cả người Thành lão gia run rẩy.

^ _ ^

Hai người ngồi bất động bên xác Andy vì cú sốc lớn. Frank và Willi vẫn không thể nghĩ ra được chuyện gì khác. Cho đến khi Alan tự tỉnh dậy, thì trời đã bắt đầu tối rồi. Bọn họ không thể tiếp tục ở bên ngoài trông trải như thế này. Không ai biết lũ zombie khi nào sẽ kéo tới. Cả ba bàn bạc với nhau cùng mang xác Andy vào phòng pháp y trong sở cảnh sát, trong đó có những ngăn đông lạnh có thể bảo quản tốt thi thể. Đây là biện pháp tốt nhất họ có thể nghĩ ra hiện nay.

- Thiếu úy, bước tiếp theo chúng ta phải làm gì? – Willi hỏi.

Frank ngẩn mặt nhìn Willi, “Đúng rồi, hiện nay người chỉ huy đã mất, tiếp theo bọn họ sẽ hành động gì đây?” Trong ba người, cấp hàm của Frank cao nhất, anh phải là người chịu trách nhiệm hiện nay. Frank vô cùng đắn đo, không biết có nên báo cáo ngay lập tức cho các chỉ huy về việc Andy đã hy sinh không? Trong nhóm, chỉ có anh biết rõ thân phận thật sự của Andy có tầm ảnh hưởng lớn như thế nào. Nhiệm vụ của anh đã thất bại, sau sự kiện này, có lẽ cả bọn sẽ bị đuổi việc hết cả thôi.

- Chúng ta quay về bệnh viện, còn có Max ở đó. Bao nhiêu tiếng đồng hồ nữa PROUD sẽ xông vào? – Frank quay qua hỏi Alan.

- Mười chín tiếng nữa. Đúng mười hai giờ trưa mai lực lượng chính của PROUD sẽ tới quận Phòng khách.

- Nhiệm vụ trinh sát của chúng ta đã xong rồi. – Frank cúi gằm mặt. - Tin tức cũng đã được đưa ra bên ngoài, hệ thống điều khiển trung tâm đã được kiểm soát. Liên lạc giữa bộ chỉ huy và ban lãnh đạo của công ty đã được nối lại. Chúng ta bây giờ chỉ có thể cố gắng chờ đợi thôi các cậu.

Sau đó cả ba người vác súng đi ra bãi xe. Trước khi đóng cửa nhà xác lại, Alan ngoái tiếc nhìn căn tù bọn họ đã để Andy vào. “Rốt cuộc, anh ta cũng không phải là người được chọn.” Alan thở dài. Một người anh hùng nữa lại ra đi, danh sách những nạn nhân của Z virus lại dài ra thêm nữa.

Q.1 - Chương 27

Lần đầu tiên tôi gặp cô ấy là vào một đêm trăng sáng, bên cạnh đèn thần bằng đá ... Không, không phải, là khi tôi đang ngồi trong nhà chứ! Cô ấy mặc một bộ đầm màu đen, mà hình như là màu đỏ cũng không chừng. Ký ức của tôi rất lộn xộn. Không chỉ một lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, mà vài chục lần sau đó đều là cuộc gặp gỡ đầu tiên. Mỗi khi tôi đau khổ, cô đơn, và tuyệt vọng, cô ấy sẽ lại xuất hiện. Lần nào cũng là khuôn mặt trẻ thơ như vậy, thái độ quan tâm, yêu thương tôi như thế. Cô ấy tên là Thanh Đồng, nhưng tôi thích gọi là Đồng Đồng hơn.

Một trong những khả năng đặc biệt của cô ấy là ghi nhớ những ký ức trong máu. Mỗi khi hút máu một người, ký ức của họ sẽ đi vào trong trí nhớ của cô ấy. Đã nhiều năm, nhiều năm qua lắm rồi, ký ức của chúng tôi cứ tích tụ, tích tụ thật nhiều như lớp trầm tích dưới đáy biển. Ba mươi chín đời tộc trưởng của họ Thành, ba mươi chín cuộc đời khác nhau được cô ấy phục vụ như chủ nhân. Tôi là Thành Gia An, kẻ được lựa chọn, tộc trưởng đời thứ bốn mươi, người mang ký ức của toàn bộ ba mươi chín đời trước.

Lẽ ra ngày hôm đó, tôi không nên trốn chạy.

^ _ ^

Andy giật mình mở mắt, xung quanh tối đen. Anh đưa bàn tay kiểm tra xung quanh, chặt kín, lớp thép bọc khắp bốn phía cứng ngắt, lạnh toát.

“Đây là nơi nào, và tại sao mình lại ở đây?”

Anh xoay người trở lại để hoạt động trong tư thế nằm sấp. Nơi này chật đến nỗi không thể nào ngồi dậy được. Nhiệt độ giảm xuống đến mức Andy tưởng rằng mình sẽ bị đông cứng lại mất. Chiếc máy liên lạc Tia chớp vẫn đang gắn trên tai anh có một cái đèn led nhỏ, có lẽ sẽ giúp ích trong trường hợp này.

Phía trước mặt Andy là tận cùng của không gian kín, trên đầu có một hàng chốt lấy bật ra khiến tấm thép trước mặt bị giữ yên. Anh biết loại chốt này, thì ra bản thân anh đang bị nốt bên trong một ngăn tủ. Andy lấy tay bấm nhẹ khiến cái chốt bung ra, anh đạp chân chòi ngoài ra bên ngoài. Ngăn kéo bị đẩy ra và ánh sáng nhẹ nhàng ban đêm rơi vào. Anh đang nằm trên một trong những học tủ gắn trên vách tường. Andy bước xuống khỏi ngăn kéo, đi về cửa phòng và mở công tắc đèn.

Ánh sáng đột ngột rực lên khiến Andy hơi chói mắt. Nơi này cũng giống một căn phòng phẫu thuật trong bệnh viện. Vội bàn giải phẫu đặt ở giữa, thiết bị và máy móc để rải rác trong phòng. Một vách tường đầy áp những ngăn kéo mà anh mới chui ra. Nhiệt độ trong phòng lạnh và bên trong ngăn kéo lại còn lạnh hơn.

Trong góc phòng có một chậu rửa tay cùng với tấm gương soi lớn đặt ở đó. Anh bước tới, tháo găng tay và vốc nước lên mặt cho tỉnh. Người đàn ông trong gương đang mở đôi mắt trong veo nhìn anh. Không có chiếc kính mát, Andy có thể nhìn thấy con ngươi màu đỏ kỳ lạ trong đôi mắt mình. Với ký ức mới tồn tại trong đầu, Andy biết trên thế giới này không ai có được cặp mắt màu như thế. Andy nhớ tới cô ta, khi anh mới sinh ra đời, cô ta đứng ở bên cạnh mỉm cười và nói. “Đễ thương như một chú thỏ con vậy!”

Trước giờ, Andy chỉ nhìn thấy đôi mắt màu đỏ của quý trong những bức tranh tôn giáo. Khi còn nhỏ, chính bản thân anh cũng nhiều lần trầm trồ, “Liệu mình có phải là một đứa con của quý đầu thai hay không?” Nhưng chưa bao giờ anh biết, có người luôn mỉm cười áp áp mà so sánh anh với loài thỏ đáng yêu. Nhận được dòng máu của Thanh Đồng, Andy cũng đã nhận được ký ức hơn một ngàn năm của cô. Và anh biết, tình cảm yêu thương của cô đối với mình hoàn toàn là sự thật. Trong mảnh ký ức cuối cùng, Andy kinh hãi nhìn Thanh Đồng, và trái tim của cô tan nát.

Rất nhiều, rất nhiều ký ức mà Andy có thể nhớ ra. Anh biết cô từ đâu mà đến, và tại sao ở lại nơi này. Andy run lên, có quá nhiều thứ mà anh không kịp tiếp nhận hết. Có những thứ rất ngọt ngào, có những ngày rất hạnh phúc. Cô ấy đã biết bao lần vui mừng chào đón những đứa trẻ mới chào đời trong dòng họ. Chăm sóc và yêu thương họ càng nhiều thì cô càng đau khổ buồn lòng bấy nhiêu khi họ qua đời. Một đời người ngắn ngủi có mấy chục năm nhưng Thanh Đồng đã sống cả ngàn tuổi. Andy không biết rằng trái tim của một người còn có thể chịu đựng được nhiều nỗi buồn đến như vậy. Cô không phải là một con quý, cô ấy chỉ là một người con gái bất hạnh chịu hình phạt phải sống mãi với thời gian.

Đã lâu lắm rồi, Andy lại mới chảy nước mắt.

^ _ ^

Đi đến phòng thay đồ của sở cảnh sát, Andy tìm được một vài bộ treo trong tủ. Anh chọn lấy một bộ vest đen, áo gilê, sơ mi trắng, cà vạt cùng tông và một chiếc áo khoác dài ưa thích giống như hồi đi làm ở SSC. Bộ quần áo của PROUD đã toi tã sau cuộc hỗn chiến với Ngài Bí Ẩn. Andy đã sắp xếp lại đầu óc của mình, và anh nhớ chuyện gì đã xảy ra. Andy đã chết một lần.

Năm đó, ngay sau khi Andy bỏ nhà đi, Thanh Đồng đã lấy ra một ít máu của mình cho vào mặt pha lê của dây chuyền. Máu của Thanh Đồng mang một khả năng rất đặc biệt của loài ma cà rồng, phục hồi vết thương thần tốc. Chỉ cần con người chưa hoàn toàn chết, tức là hồn chưa lìa khỏi xác, máu ma cà rồng có thể cứu người ta sống lại. Nhưng khác với virus Z, máu ma cà rồng chẳng những phục hồi cho người ta đầy đủ các ý thức như còn sống mà còn làm biến đổi cơ thể con người.

Vết thương bên sườn Andy đã liền trở lại. Anh nhớ trước đó, Mr.M đã banh vạt sườn này ra bằng một cú tát. Thật sự là một kỷ ức khủng khiếp. Andy bóp nhẹ cánh cửa tủ để đồ bằng sắt, nó vận vẹo như thể làm bằng cao su. Andy nhượng mày kinh ngạc, quả nhiên cơ thể anh đã bắt đầu biến đổi rồi. Andy đã trở thành nô lệ máu của Thanh Đồng.

Chỉ có một điểm khác biệt giữa những người bình thường và nô lệ máu. Khi chết đi lần nữa, Andy sẽ trở thành một con ma cà rồng thật sự, mất kiểm soát và hút máu người. Andy cười thầm, trong toàn bộ ba mươi chín tộc trưởng trước đó, cũng chỉ có ba người gặp nguy hiểm tính mạng cần tiếp máu của cô ấy. Và khi họ sống hết tuổi thọ của mình, lại chính Thanh Đồng là người ra tay kết thúc sinh mạng của những con ma cà rồng mới sinh đó. Cứu một mạng lại phải ra tay giết một mạng. Nhưng đau khổ trong lòng cô ấy, chỉ có nô lệ máu mới hiểu được thôi.

Trong tầng hầm của sở cảnh sát còn mấy chiếc mô tô ghim sẵn chìa khoá. Andy lục lọi trong hộc để đồ xe và phát hiện ra một cặp kiềng mát. Anh mỉm cười. Quả thật lâu ngày rồi, anh cảm thấy sẽ thoải mái hơn nếu có chiếc kính này trên mặt mình. Andy cài mấy cây súng trường vào yên sau xe, hai khẩu Rosemary vắt gọn hai thắt lưng, súng ngắn nằm trong bao đeo bên hông, hộp đạn toàn bộ nằm trong túi áo khoác, dao găm nằm ở vị trí quen thuộc dưới bắp chân. Andy cảm thấy tự tin và thoải mái hơn rất nhiều, anh ngồi lên xe, đề máy và phóng vọt ra đường. Chiếc mô tô phân khối lớn như con bạch mã, chở người kỵ sĩ áo đen lướt đi trong đêm tối.

^ _ ^

Phía bên ngoài cánh cửa của quận Phòng Ngủ Chính, đám zombie đã tàn đi đâu hết. Khi cánh cửa dày mười lăm mét đóng sập lại, Thảo Mộc gia trang bên trong đã hoàn toàn bị cách ly với bên ngoài. Mùi thịt người biến mất khiến bọn zombie không còn mục tiêu, chúng tản đi những nơi khác tìm người sống sót để ăn thịt.

Tiếng mô tô ồn ào phá tan bầu không khí yên tĩnh vừa mới tái lập ở phía trước cổng. Mấy con ma vắt vẻo một phen giật mình vì người đàn ông áo khoác đen mới tới này.

- Xin chào tất cả. –Anh ta mỉm cười. – Tôi là Andy đây.

Anh ta gạt chống xe mô tô và bước xuống, Andy tháo cặp kiềng mát ra và nhìn chăm chăm vào đám ma còn vương vấn cõi trần này.

- Hãy kể cho tôi nghe xem, việc gì đã xảy ra với mọi người?

Vậy là đám ma bắt đầu nhao nhao, dùng âm thanh rín rít như bản lẻ ri sét để kể lể. Tất cả bọn họ đều bị giết bất ngờ và có nhiều việc vẫn còn chưa hoàn thành khi sống. Andy im lặng lắng nghe, cố gắng chất lọc thông tin từ âm thanh của mấy trăm hồn ma cùng lúc hoà vang.

Trong số những hồn ma ở đây, có những người từng quen biết Andy, hai ông chú, mấy người bác, và thêm mười mấy người họ hàng xa mà anh có dịp gặp trong khi làm nhiệm vụ. Không hiểu sao cơ nghiệp của người họ Thành đi đâu cũng có thể gặp được. Có lần Andy nhận nhiệm vụ tận sâu trong rừng Ma Cát cũng chạm mặt mấy người quản lý công ty khai thác gỗ của Thành Gia.

Qua lời kể cùng tâm niệm mà bọn họ gởi gắm, Andy đã có thể nắm được đại khái về tình hình đã xảy ra. Nhìn thấy hình ảnh Thanh Đồng trôi bồng bềnh trong tiềm thức, anh cảm thấy có chút hối hận. Cô ấy bị tra khảo gần hai tiếng đồng hồ cũng chỉ vì bảo vệ anh, gây thù chuốc oán với Ôn thần cũng chỉ vì anh. Người em trai mà Andy chưa từng gặp mặt, rất nhiều bà con họ hàng chết cũng vì anh. Thảm hoạ lần này xảy ra, bởi vì Thanh Đồng không đủ sức bảo vệ mọi người, mà nguyên nhân sâu xa đằng sau đó cũng chỉ bởi vì anh.

Làm một nô lệ máu, Andy mới hiểu rõ hết mối ràng buộc giữa Thanh Đồng và những người mà cô ấy xem là chủ nhân. Vì nhà họ Thành, dù cho Thanh Đồng có đi vào địa ngục cô ấy cũng vui lòng. Andy châm một điếu thuốc, tay anh có hơi run run. Anh không phải là một kẻ nghiện thuốc. Là một quân nhân chú trọng sức khoẻ, không cho phép anh hút thuốc nhiều. Mỗi khi dùng sức mạnh của đôi mắt giao tiếp của mấy con ma, Andy dường như bị một sức mạnh cõi âm chi phối, anh thêm hít một chút khói nào đó. Khói thuốc lá, khói đám cháy, khói nhan, khói ống xả thải ... cái gì cũng được. Trong vô số những lựa chọn đó, xem ra khói thuốc lá có vẻ an toàn nhất.

Trong khi Andy chỉ mới vừa châm điếu thuốc, có một hình bóng tiến về phía anh. Dáng đi lặc lẹ như tên say rượu, bàn tay gơ về phía trước cùng những ngón tay tím ngắt, thân thể lộ chỗ những vết thương đã bắt đầu thối rữa, gương mặt từng là con người nhưng không có chút nào biểu cảm. Andy nhìn kỹ con zombie, linh hồn của con người đã rời xác thân xác này, vì vậy, zombie không còn được coi là người nữa. Anh rút súng bắn thẳng vào đầu con zombie vừa xuất hiện, chấm dứt sự đe dọa của nó với những người còn sống. Anh rít một hơi thuốc.

- Nào hãy đến đây!

Quảng điếu thuốc vẫn còn nguyên xuống đất, Andy giẫm mạnh đầu thuốc còn đang cháy dở dang. Rút ra thêm một khẩu Rosemary, anh đối mặt với một bầy đông đảo những zombie vật vờ đang tiến tới. Nơi đâu có người sống sẽ là nơi thu hút bọn chúng đến, giống như bọn kiến thì thích đường, bọn ruồi bu quanh đồng rác.

“Liệu có đủ đạn không nhỉ?” Andy thắc mắc.

^ _ ^

“Hello, là tôi đây!” giọng nói vang lên trong điện thoại làm Jackson sắc súa phun ngụm trà trong miệng ra. Từ bao giờ đại tá lại có cái kiểu nói chuyện tung tung vậy nhỉ?

“Sếp, anh đang ở đâu?” Jackson đứng bật dậy trả lời.

“Đang đứng trước cửa nhà, mau mở cửa đi.” Andy hỏi thúc.

“Trời ơi, sao anh lại ở đó? Lũ Zombie đang tập trung trước cửa đông đến mấy ngàn con. Tại sao không đợi lực lượng PROUD vào dọn dẹp rồi hãy tới?” Jackson vừa nói vừa chạy ra khỏi phòng khách. Anh chui tọt vào con robot của mình, chạy khỏi nhà chính của Thành gia. Phải nói là Thảo Mộc gia trang này rộng khủng khiếp, chạy từ phòng khách ra tới cổng bằng Prime cũng phải mất mười lăm phút. Tổng quản Albert nghe nói thiếu gia trở về, cũng mau chóng cùng những quản gia khác lái xe ra đón.

“Ở đây cũng chỉ có vài trăm thầy ma thôi, nếu cậu đến chậm nữa, thì không khéo có mấy ngàn con thật đó.” Jackson nghe được có ý cười trong câu nói của Andy. Đại tá lạnh lùng ít nói hình như đổi tính rồi, Jackson rung mình nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28

The Zombie Survival Guide của tác giả Max Brooks và chương trình Lost Trape: Zombie của kênh Discovery chính là tài liệu tham khảo và nguồn cảm hứng để T viết nên tác phẩm này.

Sau đây chỉ là vài phần trích ra thôi, nếu các bạn có hứng thú nghiên cứu sâu hơn về zombie thì hỏi google đại ca nhé. uong:

Zombie, thứ sinh vật tưởng tượng xuất phát từ những truyền thuyết đô thị và được thổi phồng hay biến tướng bởi các tác phẩm điện ảnh cũng như các trò chơi bạo lực khác. Trong lịch sử lâu đời của các nước, zombie thường xuyên được nhắc đến như cương thi của đất nước phương bắc; voodoo của các nước lục địa phía tây; hay thầy ma, xác sống ở các nước phía đông. Nhưng tôi xin khẳng định với các bạn, zombie là một thứ hoàn toàn có thực. Nó là một căn bệnh lây nhiễm kinh khủng, chứ không phải đơn thuần do các ma thuật hay lời nguyền gây ra.

Loại virus gây ra căn bệnh này là T-virus, G-virus hay Zombie virus, tùy bạn gọi như thế nào cũng được, là một thứ vật chất sinh học rất yếu đuối. Nó hoàn toàn biến thành vật chất vô cơ trong môi trường thường, nhưng sẽ sống trở lại trong môi trường chất lỏng, và hoạt động cực mạnh trong môi trường máu. Z virus sau khi lây nhiễm trong cơ thể người sẽ tiến nhập trong máu, lưu chuyển khắp cơ thể và sau đó đi đến mục tiêu cuối cùng của nó, não bộ.

Trong thời gian nhiễm bệnh, hệ thống miễn dịch trong cơ thể bạn sẽ hoạt động mạnh. Bạn sẽ bắt đầu sốt, nóng lạnh, đổ mồ hôi, sốt cao không ngừng và tiến vào hôn mê. Nhưng tôi có thể khẳng định chắc chắn với bạn rằng, trước sau gì hệ miễn dịch của bạn cũng sẽ bị vô hiệu hoá, và cuối cùng não bộ của bạn sẽ bị phá huỷ. Lúc đó, bộ não sẽ hoàn toàn không còn khả năng tư duy, xúc giác, vị giác hoàn toàn không còn tác dụng. Người bệnh coi như đã chết và biến thành thầy ma.

Những zombie đều có một đặc điểm chung là thân thể bắt đầu thối rữa, không còn cảm giác đau đớn và hoàn toàn không tồn tại các cảm xúc như giận dữ, sợ hãi ... hay bất cứ tình cảm con người nào khác. Nhưng lại có khứu giác và thính giác cực tốt, đặc điểm gần giống với các loại thú săn mồi.

Về mặt lý thuyết duy truyền, bất cứ tạo vật nào cũng đều có nhu cầu tồn tại của mình. Z virus tuy xoá bỏ tất cả các khả năng của não bộ, nhưng nó vẫn giữ lại chức năng cơ bản của một sinh vật, ăn và tìm thức ăn.

Vì Z virus chỉ tập trung chủ yếu trong hệ thống thần kinh nên nó cũng sử dụng nguồn năng lượng chủ yếu từ bộ phận này. Bạn sẽ không cần thắc mắc vì sao zombie lại khoái khẩu món não bộ hơn bất kỳ bộ phận nào khác trên cơ thể người. Nên nhớ zombie chỉ có thể hấp thu những tế bào não còn tươi nguyên, vì vậy chúng không ăn các xác chết đã lâu hay các đồng loại của mình.

Một nhất cần của zombie có thể lây nhiễm virus cho bất kỳ sinh vật sống nào, Z virus không sống trong môi trường không khí nhưng tồn tại trong môi trường chất lỏng. Nước miếng của zombie là con đường thuận tiện nhất để lây nhiễm vào các vết cắn. Các chất dịch khác trên cơ thể chúng hay thậm chí là máu của zombie một khi đã văng trúng vết thương hở trên người bạn, xin chia buồn, bạn chỉ còn vài tiếng đồng hồ để làm người thôi.

Bởi vì Z virus chỉ tập trung chủ yếu ở hệ thần kinh nên cách tiêu diệt zombie tốt nhất chính là tấn công vào bộ phận này, ngăn cản các tín hiệu từ bộ não truyền xuống hệ cơ bắp và bạn đã có thể vô hiệu hoá zombie. Các thức lâu đời và hiệu quả nhất để tiêu diệt zombie và các loài quái vật khác chính là chặt đầu chúng. Một cái đầu rời ra thì không thể điều khiển cơ thể nữa, và hoàn toàn không còn tính đe dọa với các bạn nữa rồi. Một nhất đâm vào tim hay nước thánh không hề giúp đỡ gì được trong trường hợp này. Nên nhớ, chỉ tấn công vào đầu.

Thời đại công nghiệp phát triển, khiến các vũ khí ngày càng tối tân hơn, các vũ khí chiến đấu phổ thông bây giờ chính là súng đạn. Có hàng trăm chỗ trên

cơ thể mà nếu trúng đạn có thể khiến bạn chết, nhưng với zombie thì nên nhớ chỉ có một chỗ thôi. Hãy bắn vào đầu chúng. Vài phát đạn vào thân người không đem lại tác dụng gì, zombie vẫn sẽ tiếp tục tiến tới tấn công bạn.

Cách tốt nhất là nên nâng cao khả năng sử dụng súng của mình, headshot không phải là mục tiêu quá lớn để có thể dễ dàng bắn trúng như thân người. Bạn có thể sẽ bắn trượt hàng chục phát trước khi tiêu diệt được một zombie đấy. Và nên nhớ giữ khoảng cách an toàn tuyệt đối, tránh xa thân người bạn với bộ hàm của zombie càng nhiều càng tốt.

Với các vật dụng thông thường khác, bạn cũng có thể tận dụng như cuốc, xẻng, cưa, dao bếp, gậy bóng chày ... miễn là thứ đó vừa tay, bền và có khả năng làm tổn thương đến cái đầu của những thầy ma đang nhúch nhích.

Bom và lửa không phải là một lựa chọn hoàn hảo. Một quả bom khá khó kiếm và sức ép từ vụ nổ hoàn toàn có thể làm bạn bị thương nếu khoảng cách bạn đứng không đủ xa. Bạn có chắc mình là một người lính chuyên nghiệp, vừa có thể kiểm soát cự ly an toàn, vừa có sức ném tầm xa, vừa có đủ độ chính xác để trái bom nổ đúng mục tiêu bạn mong muốn. Tuy ngọn lửa có thể thiêu rụi thân thể của zombie cùng với hệ thần kinh của chúng, nhưng tôi muốn nhắc bạn đó phải là một ngọn lửa đủ lớn và thời gian đủ lâu để thiêu rụi đến tể bào cuối cùng trong não zombie. Nên nhớ rằng zombie không hề biết đau đớn, trước khi nó bị thiêu rụi hoàn toàn thì có khả năng zombie sẽ biến thành một cây đuốc sống trở ngược lại tấn công bạn đó.

Khả năng của não bộ rất suy yếu khi bị Z virus tấn công, vì vậy sự phối hợp các động tác của zombie có phần khó khăn. Chúng di chuyển chậm chạp và không thuần thục, không thực hiện được các động tác phức tạp như leo cầu thang đứng, treo cây hay bơi lội. Nhưng chúng có thể bò lết lên những cầu thang xéo và đi bộ dưới lòng hồ. Khi đối mặt với zombie, bạn hoàn toàn có ưu thế về tốc độ, vì vậy hãy bỏ chạy càng nhanh càng tốt.

Zombie chậm chạp, ngu ngốc nhưng chúng rất đông và nguy hiểm. Không nên một mình đi bộ ở nơi trống trải, luôn có bạn đồng hành vì đây sẽ là người giúp bạn nếu zombie bất ngờ xuất hiện tấn công. Cách tốt nhất là cố thủ một chỗ, nếu cần thiết phải ra ngoài thì nên chọn một phương tiện kín như ô tô và luôn sẵn sàng vũ khí

Nếu bạn muốn gặp những sinh vật huyền bí, quái vật thì bạn phải đi tìm chúng, ở những lâu đài cổ, rừng thiên, vùng hoang vắng hay các địa điểm có các truyền thuyết nổi tiếng... Nhưng zombie thì khác, chúng tự động tìm đến chỗ bạn, chúng là loài săn mồi. Không nên ở gần zombie kể cả khi chúng chỉ có một hai con và không gây nguy hiểm tới bạn. Chỉ một chốc sau số zombie có thể tập trung đến cả trăm con, bao vây và xé xác bạn không khác gì con gà tây đêm giáng sinh.

Đại dịch zombie hoàn toàn có khả năng xảy ra, bởi vì trước đó đã có vài vụ rò rỉ mà chính quyền đã dập tắt và ém nhẹm. Nhưng những cơ sở bí mật trên khắp thế giới này vẫn đang nghiên cứu chủng loài virus nguy hiểm có thể biến sinh vật trở thành những thầy ma thực thụ. Ai biết được rằng có một ngày nào đó sẽ xảy ra sự cố, và zombie lan truyền khắp nơi. Nếu các bộ phim điện ảnh không logic và hoàn toàn thuyết phục thì làm sao bạn lại mê mẩn chúng. Nếu một ngày nào đó bạn thức dậy và phát hiện zombie đã tràn lan khu phố của mình, thì tôi hy vọng những điều viết trong quyển sách này sẽ giúp ích cho bạn.

Nên nhớ, mục tiêu của bạn không phải là trở thành thợ săn hay anh hùng trong cuộc chiến chống zombie. Mục tiêu duy nhất của bạn chính là sinh tồn và sống sót. Nếu có cơ hội đừng phân vân gì cả, chạy thoát chính là ưu tiên hàng đầu trong một đại dịch zombie.

^ ^
_ _

Jake đọc đi đọc lại quyển sách yêu thích của mình và cảm thấy vô cùng tâm đắc. Cuốn sổ tay ‘hướng dẫn sống sót giữa thảm họa zombie’ này là hàng giới hạn số lượng bán trong đại hội phim và truyện thiếu niên hàng năm ở Horrorland. Giờ đây, giữa thành phố Mái Ấm này, quyển sách đã trở thành kinh thánh, là con đường hướng tới ánh sáng của những cư dân mắc kẹt nơi này.

Cha mẹ của Jake làm việc trong một tập đoàn dược phẩm lớn nhất thế giới, gia đình cậu sống trong một thành phố, trung tâm nghiên cứu hiện đại nhất cả nước. Jake cảm thấy mình có nguy cơ cao trong những mối đe dọa về khủng hoảng sinh học. Gia đình của Jake cùng với gia đình của Ricky, cậu bạn mười lăm tuổi, học trường trung học với Jake đang trốn trong một siêu thị tiện lợi gần nhà.

- Có lẽ chúng ta nên cùng với mọi người đi đến các trung tâm cứu hộ khẩn cấp khi có lệnh sơ tán. – Cha của Jake nói.

- Không được! – Jake giãy nảy. - Chúng ta không nên tới những nơi đông người, những chỗ đó đã có thể biến thành ổ dịch rồi.

- Nhưng mà lệnh của tập đoàn... – Cha của Jake cố nói.

- Chúng ta phải tin vào cuốn sách. Nếu không có cuốn sách này thì chúng ta cũng đã giống hàng xóm Buddy rồi.

- Trời ơi Jake, con đã dùng gậy bóng chày đập vỡ số ông ta! – Mẹ của Jake khóc lóc.

- Trước khi ông ấy cắn nát đầu của cha! – Jake thờ dãi.

Cuốn sách quả nhiên nói trúng, đúng hết. Nguyên nhân chủ yếu khiến dịch zombie lây lan nhanh khắp nơi chính là sự thiếu hiểu biết của mọi người. Họ không thể phân biệt đâu là người bình thường đâu là zombie cho đến khi đại dịch đã lan rộng. Vũ khí quan trọng của zombie mới nhiễm chính là chúng có hình hài con người. Không ai chịu đề phòng nếu đó là một người quen biết mình cả. Thế rồi người này cắn người kia và toàn bộ đều biến thành zombie.

Jake luôn cảnh giác bởi vì cậu tin tưởng vào những câu chuyện khoa học viễn tưởng. Trước khi cả khu phố nhà cậu trở thành zombie, Jake đã kéo cả gia đình mình vào siêu thị tiện lợi này. vài giờ sau Ricky cũng kéo cả nhà mình đến. Hai cậu nhóc nhìn nhau như những anh hùng cùng chung chí hướng. Người lớn không bao giờ tin con nít, nhưng chính bọn con nít này đã cứu mạng bọn họ.

- Thôi bỏ đi ông Lý, có lẽ chúng ta cứ ở đây cũng được. – Cha của Ricky chen vào. – Đã hai ngày qua rồi và chưa thấy chính quyền thành phố có bất cứ động thái gì. Xem ra bọn họ cũng vô dụng trong trường hợp này rồi. Thông tin liên lạc bị gián đoạn còn toàn bộ người dân biến đi đâu hết. Rất may chúng ta ở trong siêu thị này, ở trong các trung tâm cứu hộ khẩn cấp thì không biết có đủ đồ ăn không?

Ông mỉm cười xoa đầu cậu con trai yêu quý của mình.

- Làm tốt lắm, cha rất mừng vì đã tin con.

- Nếu thoát ra được cha sẽ mua cho con bộ máy chơi games mới nhất nhé. – Ricky khoái chí vì được khen.

- Ô, dĩ nhiên rồi con trai.

Jake liếc nhìn qua đầy ghen tị. Sao cha của nó không được hào phóng như cha của Ricky nhỉ. Jake là người đã mua quyển sách này còn Ricky chỉ là kẻ đọc ké thôi. Thậm chí Ricky còn là một tay chơi games rất ‘gà’ trong khi Jake mới là một gamer thực thụ. Nhưng bố mẹ nó luôn cản trở và bắt nó phải học hành. “Bây giờ thì tốt rồi, để xem kiến thức học hành hay là những kiến thức game hữu ích trong thời điểm lúc này?” Jake thậm chí đã có một chút vui mừng khi phát hiện ra gã hàng xóm của mình đã bị biến đổi thành zombie. Xem ra thời đại này mới thật thích hợp với nó, giữa con đại dịch này, nó mới có thể biến thành anh hùng.

Rất tiếc giấc mộng của Jake không kéo dài quá lâu, năm mươi giờ sau khi cố thủ trong siêu thị, lực lượng PROUD đến giải phóng họ. Toàn bộ cư dân được sơ tán ra khu trại tập trung đã dựng sẵn bên ngoài thành phố. Họ được chăm sóc sức khỏe, đánh giá và kiểm tra tâm lý. Jake là một trong số đông những người bị xếp vào nhóm bị chấn động tâm thần, cần phải đưa vào diện điều trị lâu dài.

Sau mười ngày thành phố được dọn dẹp sạch sẽ, không còn bất kỳ dấu tích nào của cuộc khủng hoảng. Người dân được đưa về nhà và hoạt động đời sống thường nhật của họ lại tiếp diễn. Tất cả mọi việc diễn ra như một giấc mơ, và không có bất cứ ai dám nhắc tới con ác mộng này.

Số người còn sống sót sau thảm họa là hai triệu ba trăm tám mươi chín người. Hai tháng sau có nhiều nhân viên mới mới dọn tới định cư, dân số thành phố tăng lên thành ba triệu. Các vị trí còn trống rất nhiều và chưa bao giờ nhân viên tập đoàn được thăng tiến nhanh đến vậy. Tuy nhiên có một phần đông muốn nghỉ việc ở tập đoàn Thành Gia và chuyển về nơi hẻo lánh sống.

Các bác sĩ tâm lý vẫn luôn sẵn sàng theo sát bọn họ để đảm bảo cuộc sống của những người dân này sẽ trở nên bình thường hết mức có thể. Nhưng một số trong bọn họ trở thành những gia đình lập dị, phần đông chọn nghề thợ săn và luôn tích trữ vô số vũ khí và lương thực. Bọn họ luôn sẵn sàng cho một cuộc chiến có thể xảy ra.

Còn số phận những người mất tích? Đó là một bí mật được chôn sâu bên dưới thành phố Mái Ấm vài trăm mét, nơi có khoang chứa rỗng trong nền móng đáy bê tông, rộng bằng diện tích của cả thành phố này.

Chỉ cần người dân được bảo vệ khỏi các hiểm họa đe dọa, nhưng họ không cần phải biết mối nguy đó là gì.

:05(1):

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 29

Andy giật mình thức dậy vì cảm nhận có ai đó đến gần phòng. Xung quanh tối om, không có lấy một tia sáng nào nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy cách bố trí xung quanh. Andy chụp lấy khẩu súng ở dưới gối và cảnh giác nhắm về hướng cánh cửa. Tay nắm cửa xoay nhẹ và ánh sáng chói chang lọt vào khiến anh khó chịu vì chưa quen mắt.

- Thưa cậu chủ, cậu đã dặn tôi đứng tám giờ đánh thức cậu dậy!

Gilbert lịch sự kéo vào một xe đẩy thức ăn và tách cà phê bốc khói nghi ngút. Người quản gia đứng thẳng lưng, đáng lịch sự như một quý ông thực thụ. Andy chợt thả lỏng người, bây giờ anh mới nhớ được mình đang ở đâu. Anh đã về nhà.

Đã hai hôm rồi, anh vẫn chưa quen được cuộc sống ở nơi đây. Căn nhà rộng như một lâu đài, cách bày trí xa hoa và người phục vụ có mặt ở khắp nơi. Anh không còn là một tay canh sát sống với mức lương khiêm tốn của chính phủ. Bây giờ Andy là chủ nhân của toàn bộ thành phố, chủ tịch của tập đoàn thương mại khổng lồ lớn nhất thế giới, và là Tổng chủ của cả một dòng họ quý tộc cổ xưa. Thật khó tin và còn lâu với có thể quen được với nhiều thứ cùng lúc đổ lên người đến thế. Rất may là Andy đã thừa hưởng rất nhiều ‘kinh nghiệm’ làm tộc trưởng trước đây.

Andy liếc nhìn đồng hồ, đúng chính xác tám giờ. Anh vừa mới ngủ được bao lâu nhỉ, ba hay bốn tiếng? Chỉ vừa mới xử lý xong đồng công văn của tất cả các công ty bị tổn động trong bốn ngày xảy ra thảm họa, anh thậm chí vẫn còn mặc nguyên bộ quần áo đã đi họp trước đó mà lần thẳng lên giường ngủ.

Đi vào toa lét để vẩy một chút nước lên mặt cho tỉnh táo, anh phát hiện ra mình đã bệ rạc đến cỡ nào. Những cuộc hành quân khắc nghiệt, hay những cuộc đối đầu với quái vật hung dữ cũng không làm anh sồn lòng như lúc này. Công việc bàn giấy không phải là dành cho Andy.

Bên ngoài, Gilbert vẫn kiên nhẫn đứng chờ cạnh chiếc bàn đã bày sẵn đồ ăn nóng hổi. Trên tay cậu ta cầm một bộ đồ vest đã ủi phẳng phiu.

- Lịch trình ngày hôm nay là gì? – Andy ngồi xuống bàn, bắt đầu nhét đầy cái dạ dày trống rỗng của mình. Anh đang cần rất, rất nhiều năng lượng.

- Đầu buổi sáng cậu đã chưa sẵn thời gian để kiểm tra khu Hàm Chứa. Mười giờ gấp gờ các quan chức chính phủ để họp bàn về chính sách dành cho người mất tích. Mười hai giờ có nửa tiếng ăn trưa cùng với Chi trưởng thứ hai và thứ chín vừa mới tới. Sau đó là dự buổi báo cáo của nhân viên Familia và SNH phân tích về thảm họa vừa qua. Hai giờ có hẹn gấp với tất cả các chỉ huy của PROUD, bốn giờ ...

- Thôi được rồi, Gilbert. Cậu đang làm tôi không ăn vô nữa bây giờ. Cứ tới đâu hay tới đó được không? – Andy mỉm cười. – Thậm chí tôi còn chưa có thời gian nói chuyện riêng với cậu nữa.

Gilbert cũng không hẳn được coi là bạn của Andy, nhưng ít nhất bọn họ cũng quen biết từ lúc nhỏ. So với căn nhà hai mươi mấy năm mới trở về, Andy nhận ra mình giống như một người xa lạ vừa tới. Việc gặp lại những người quen biết lúc trước làm anh cảm thấy dễ thở hơn.

- Chỉ vì cậu quá bận rộn thôi! – Gilbert mỉm cười lại.

Từ khi Andy trở về, Gilbert đã hạnh phúc biết bao. Cậu được tuyển vào dòng họ chính là vì phục vụ cho vị chủ nhân này. Khi Andy bỏ nhà ra đi, Gilbert cảm thấy mình mất hết mục đích sống. Khi Andy quay lại, Gilbert từ bỏ vị trí tổng quản, trực tiếp chăm sóc Andy như trách nhiệm trước đây của mình. Do có nhiều thứ Andy chưa kịp nắm bắt, Gilbert bây giờ cũng giống như trợ lý riêng của anh vậy.

Chén sạch tới ổ bánh mì cuối cùng, Andy đứng dậy, choàng áo vest mới bên ngoài sơ mi.

- Thôi được rồi anh bạn! Chúng ta lại bắt đầu một ngày bận rộn nữa nào. - Andy dẫn đầu bước ra khỏi cửa.

^ _ ^

Không có bất cứ thứ gì khởi đầu một cách dễ dàng cả, nhất là khởi đầu giữa một đồng lõa xộn. Thành phố Mái Ấm chính là đồng lõa xộn mà Andy đã bắt buộc phải gánh lấy đó. Thành lão gia đã suy sụp, kiệt sức và hôn mê trước khi Andy về tới. Có nhiều thứ cả hai cha con còn chưa kịp trao đổi thì anh đã bị công việc cuốn đi.

Việc tái thiết thành phố và giải quyết hậu quả diễn ra mau chóng hơn Andy dự đoán. Tổng cộng có khoảng tám ngàn nhân viên PROUD tiến vào thành phố trong đợt đầu. Do đã được huấn luyện và chuẩn bị tâm lý kỹ càng, họ khống chế hiệu quả các đám đông zombie và lừa chúng vào các khu vực cách ly trong thành phố. Những người còn sống được giải cứu, kiểm tra, đánh giá mức độ lây bệnh trước khi được di tản ra bên ngoài, nơi trại sơ tán đã được dựng lên và sẵn sàng đón tiếp tất cả.

Điều càng làm Andy không ngờ tới chính là Familia đã điều chế được vaccine tổng hợp chống lại virus Z. Nhưng loại vaccine này chỉ hiệu quả trên những người lây nhiễm còn đang trong giai đoạn ủ bệnh, tức chưa bị biến thành zombie. Số vaccine chỉ có số lượng hạn chế, khoảng mấy trăm liều vẫn chưa thử nghiệm xong. Thảm họa này chẳng khác nào là một cơ hội để thử nghiệm vaccine. So với việc chắc chắn sẽ chết sau vài giờ nữa, những người nhiễm bệnh vui vẻ đồng ý trở thành đối tượng thử thuốc cho Familia. Hiệu quả tốt ngoài mong đợi, một trăm phần trăm người được tiêm vaccine giám sát, bắt đầu hồi phục. Và sau hai mươi bốn tiếng, xét nghiệm thấy không còn virus trong người. Trước kết quả khả quan đó, Andy ký lệnh cho các phòng nghiên cứu sản xuất thêm nhiều vaccine D. Anh luôn tiếc nuối là tại sao Vaccine D không được đưa ra ngay từ đầu.

Số chuyên gia y tế được điều động trong chiến dịch là cực kỳ lớn mới có thể cung cấp sự chăm sóc y tế cho hơn hai triệu dân. Sự kiện thảm họa rò rỉ virus hoàn toàn được giữ kín với truyền thông đại chúng. Tuy nhiên, Andy chủ động tiếp xúc với SNH để yêu cầu hỗ trợ. Anh sẵn sàng chia sẻ tất cả các thông tin về virus Z, để chính phủ và Thành Gia sẽ không bao giờ để một bi kịch như thế này tái diễn một lần nữa. Chiều ngày hôm nay chính là cơ hội tiếp xúc của hai cơ quan vốn được xem là kình địch của nhau, Familia và SNH. Với vai trò trung gian của mình, Andy chắc chắn sẽ khiến mọi việc suôn sẻ. ‘Kiến thức là cần phải được chia sẻ’.

Tái thiết vật chất thì rất dễ, nhưng giải quyết hậu quả về con người thì rất khó. Dù không muốn, nhưng Andy đành phải chấp nhận kế hoạch cô lập toàn bộ zombie vào một chỗ. Không có biện pháp nào tốt hơn để tiêu diệt toàn bộ hai triệu thây ma mà không dùng một quả bom nổ cho nổ banh cả thành phố.

Mái Ấm chỉ có một chỗ trống duy nhất đủ để nhét hai triệu thây ma vào, đó chính là tầng móng của Thành phố. Một khối bê tông rỗng ruột, cao mười mét, rộng bằng diện tích nền thành phố, và nằm sau dưới đất khoảng năm trăm mét. Đó là nơi duy nhất thích hợp để nhốt toàn bộ zombie vào vĩnh viễn.

Sử dụng bãi đậu xe ngầm một trăm tầng, nơi được cho là công trình ngầm sâu nhất thế giới để đi xuống. Nhân viên của Thành Gia phải khoan xuống đất, xuyên qua lớp bê tông dày mấy mét để thông vào phần rỗng bên trong của đế móng. Đây mới thật sự là công trình ngầm sâu nhất và vĩ đại nhất thế giới, nhưng Thành Gia không bao giờ công khai hết tất cả bí mật của mình ra ngoài cả. Công đoạn cuối cùng là lừa hết zombie xuống hố và dùng bê tông lấp lại. Tầng cuối cùng của bãi đậu xe trở thành một thánh đường, nơi tưởng nhớ toàn bộ người dân bị mất tích trong thảm họa bí ẩn đã từng xảy ra trong thành phố này.

^ _ ^

Có một cuộc xáo trộn nhân sự lớn xảy ra trong tập đoàn Thành Gia khi giám đốc mới lên nắm quyền. Quá nhiều vụ thăng tiến và luân chuyển, khiến nhiều người sung sướng nhưng cũng lắm kẻ phật lòng. Trái với phong cách làm việc hoà nhã và nhẹ nhàng của Barry, cậu chủ Andy là một người độc tài, một bản sao hoàn hảo của chủ tịch. Phong cách làm việc trong quân đội, chỉ có mệnh lệnh ban ra và cấp dưới thi hành. Andy không quan tâm lắm đến những cổ vắn tự cho mình là lão thành và hiểu biết can thiệp vào các quyết định của anh. Andy có được tri thức của cả ba mươi chín người từng là ông chủ của đế chế này từ thời cổ đại cho đến nay, anh tự tin rằng mình khó mà có thể làm sai được.

Có vài cuộc nổi loạn trong nội bộ công ty ngay lập tức bị dập tắt dưới bàn tay sắt của Andy. Trong giai đoạn khủng hoảng, đôi khi thiết quân luật cũng có ưu điểm vượt trội của nó. Sau một tuần lễ, bộ khung nhân sự mới được hình thành và công việc diễn ra trơn tru. Máy đã lên giường và toàn bộ hệ thống sẽ hoạt động mà không cần Andy tiếp tay vào đó nữa. Đó chính là cách làm mà anh đã thừa hưởng từ tổ tiên. Chỉ cần vất vả tổ chức một bộ máy cho thật tốt, đến khi nó có thể vận hành thuận lợi thì ta đã có thể thảnh thơi đi chơi. Andy phát hiện ra toàn bộ những chủ nhân nhà họ Thành đều không phải là những tay siêng năng. Họ có thể làm việc điên cuồng nhưng chưa bao giờ là người cần cù cả. Nếu có cơ hội, họ sẽ quẳng đi tất cả mọi thứ và rong chơi theo ý mình.

“Tổ tiên, bây giờ con chỉ làm theo các cách thức của các người thôi!” Andy mỉm cười. Anh sắp sửa thoát ra khỏi địa ngục này rồi. Không phải Andy muốn nghỉ ngơi hay đi chơi, có một cô gái mà anh phải tìm về cho bằng được.

^ _ ^

- Thưa cậu Andy, chín vị chi trưởng đã có mặt đầy đủ, Chúng ta có tổ mở hội nghị Thập Nhị bất cứ lúc nào. – Gilbert nhắc nhở.

Hội nghị Thập Nhị là một hội nghị kín và bí mật chỉ dành cho mười hai người đứng đầu trong gia tộc họ Thành này. Đây được xem là những dịp để Thành Gia bàn thảo và đưa ra những quyết sách quan trọng nhất cho dòng họ. Tuy nhiên tầm ảnh hưởng của nó có thể liên quan đến vận mệnh toàn bộ đất nước Việt Quốc hay nền kinh tế thế giới. Cần phải biết, hiện nay một cái hắt hơi của giám đốc tài chính Thành Gia cũng có thể khiến lượng cổ phiếu giao dịch trên thị trường chứng khoán chao đảo. Thật sự là sức mạnh của họ bao trùm quá lớn trên khắp thế giới này.

Thập Nhị trưởng lão bao gồm chín vị trưởng lão phụ trách chín phân chi của gia tộc. Người đứng đầu họ Thành với vị trí tộc trưởng và người thừa kế Tông chủ. Cuối cùng là người quyền lực nhất, và cũng là bí ẩn nhất, đại lão Âm Dạ phu nhân, chưa bao giờ lộ mặt mà chỉ tham chính từ phía sau một tấm rèm. Hiện nay Andy phụ trách vị trí Tông chủ, tạm thời quyết sách tất cả. Tộc trưởng, cha anh vắng mặt. Hội nghị Thập Nhị chính thức sẽ chỉ còn mười người tham dự.

- Trong số đó, có bao nhiêu người là kế nhiệm?

Andy vẫn không rời mặt khỏi màn mình máy tính. Tuy rằng nó anh có thể nghỉ ngơi, nhưng lúc này chưa phải là thời điểm. Số người bị hại trong đêm máu mảy ngày trước khá nhiều, các vị trí Chi trưởng bị khuyết đi vài chỗ. Vì vậy bắt buộc phải đưa những người khác trong dòng họ lên khoa lấp các chỗ trống này.

- Năm người. Chi trưởng thứ nhất, Queen Tiffany, hai mươi bốn tuổi, giám đốc phát triển sản phẩm ngành công nghiệp nặng của tập đoàn, kế nhiệm cha cô ấy ...

- Khoan đã, tên cô ta là gì? – Andy ngắt ngang.

- Thành Phan Dy, tên thân mật Tiffany. Nhưng cô ấy bắt mọi người phải gọi mình là Queen Tiffany. Tính cách rất mạnh mẽ, cứng rắn và độc đoán ... – Gilbert bổ sung.

- Đúng là tính tình rất nữ vương! Còn những người khác.

- Chi trưởng thứ ba, House, hai mươi hai, kế vị cha mình. Cha và mẹ cậu ấy đều đã mất trong đêm màu đỏ (sự kiện thảm sát trong ngày cưới). Ngoài House không còn ai thừa kế trong chi này. Cậu ta là người hướng nội.

- Hướng nội như thế nào?

- Tự nhốt mình trong phòng đã sáu năm nay, cần đến một đội mười hai người mới có thể lôi cậu ta về đây. – Gilbert bình thản nói.

- Gilbert, cậu biết như vậy là sử dụng bạo lực, sẽ càng làm cậu ta lánh xa xã hội thêm thôi. Cho cậu ta một căn phòng kín và thêm vài bác sĩ tâm lý. – Andy cuối cùng cũng phải dứt ra khỏi màn hình đang làm việc. – Đưa báo cáo về những người còn lại cho tôi.

Gilbert đành phải đưa xấp báo cáo dày cộm cho Andy, đó là hồ sơ của tất cả các thành viên mới được trở thành chi trưởng, người cai trị chín vùng trong đất nước Việt Quốc, thay mặt cho tộc trưởng làm việc. Vị trí chi trưởng này do thừa kế mà có, đôi khi không phải cùng huyết thống, nhưng phải được chi trưởng tiền nhiệm chỉ định thừa kế. Đa số vị trí chi trưởng này đều là trưởng lão trong tộc, cũng trải qua một thời gian học tập lâu dài mới bước lên vị trí này. Chỉ tiếc rằng thảm họa xảy ra quá đột ngột, rất nhiều chi trưởng bị cất nhắc lên khi tuổi đời còn quá trẻ.

Chi trưởng thứ tư, Micheal, hai mươi bảy tuổi, từng là thượng nghị sĩ trẻ nhất được phê chuẩn vào quốc hội. Ba năm trước là nạn nhân của một vụ rơi máy bay, chỉ có duy nhất một mình anh ta sống sót. Tuy cũng không phải là ‘sống’ hoàn toàn. Cột sống đứt gãy khiến hai chi dưới liệt hoàn toàn. Mất một cánh tay, cổ họng dập nát không thể nói, hai mắt hỏng. Cơ thể đa chấn thương, hiện nay vẫn phải sử dụng máy hỗ trợ sự sống. Anh ta không khác người phải sống thực vật là bao, hầu hết thời gian là rơi vào hôn mê, thỉnh thoảng mới tỉnh lại. Ngoài ra, việc dùng công nghệ đọc sóng não của Thành Gia vẫn có thể giúp giao tiếp được với anh ta.

Andy thờ dãi, nhớ tới cậu em họ Micheal này. Trong gia đình, kẻ được xem là thông minh và có tiền đồ sáng lạn nhất sau Andy. Anh nhớ rằng sau khi mình bị tai nạn tàu hoả, Micheal có tới thăm vài lần với thái độ rất ân cần. Tuy nhiên với tính tình trẻ con của mình, Andy đã đuổi mọi người xung quanh đi hết. Không ngờ nhiều năm không gặp, cuộc đời của Micheal đã rẽ theo một hướng bi thảm như thế này.

Cũng giống như House, Micheal cũng bị buộc phải thừa kế ngôi chi trưởng. Tuy nhiên có vẻ như hai người này sẽ không thể giúp gì được anh.

Chi trưởng thứ sáu, Snow, hai mươi lăm tuổi, vợ của chi trưởng đời trước. Hiện đang mang thai con đầu lòng, được xem là người thừa kế tương lai của chi này, tạm thời giữ quyền thay. Thông tin không có gì đặc biệt, học xong rồi lấy chồng, gia đình bình thường. Andy nghĩ rằng chắc anh cũng không thể trông cậy vào một thai phụ được rồi.

Chi trưởng thứ tám, Samuel, bốn mươi hai tuổi. Đang ngồi tù vì tội hành hung và xúc phạm nhân phẩm một y tá bệnh viện. Vụ án đã có thời gian tràn ngập các báo chí lá cải khắp nơi. Y tá Jasmine kiện Samuel đánh cô ta gãy răng. Luật sư của Thành Gia cho rằng đó là cô ta tự té và tố cáo Jasmine là muốn làm tiền. Trong khi đó Samuel lên báo bày tỏ sự bức dọc, “Cô ta tên Jasmine, cô ta có thể làm nghề gì chứ? Không phải vũ nữ thoát y thì cũng là loại múa cột lấy tiền đàn ông thôi!” Cuối cùng tòa tuyên phần thắng thuộc về Jasmine, ngoài số tiền bồi thường thuốc men, tổn thương tinh thần cho bên nguyên đơn, Samuel bị buộc tù giam sáu tháng. Sau đó Samuel xúc phạm tòa án, hình phạt bị tăng thêm ba tháng. Hiện nay vụ kiện tụng vẫn còn đang trong thời gian kháng cáo, Samuel vẫn còn đang bị tống giam.

“Chỉ có một chi trưởng tân nhiệm đủ chính chắn để hy vọng, nhưng ông ta cũng không thể trông cậy được rồi!” Andy thờ dãi.

- Còn ông chú Samuel này của tôi thì sao rồi?

- Thừa cậu, chúng tôi đã đưa ngài Samuel về đây rồi. – Gilbert trả lời.

- Nhưng ông ta vẫn còn đang thụ án. – Andy ngạc nhiên.

- Thừa cậu, dòng họ mà cậu nắm trong tay còn có quyền lực để làm nhiều thứ lớn lao hơn nữa.

Andy đặt xấp hồ sơ xuống bàn, không biết nên buồn hay nên vui cho tình cảnh của mình hiện giờ. ‘Quyền lực càng lớn thì trách nhiệm càng cao.’

- Vậy ngoại trừ Micheal, tất cả các chi trưởng đều đã có mặt đủ rồi à?

- Cả cậu Micheal cũng đã đến rồi!

- Nhưng không phải báo cáo này nói ... – Andy ngạc nhiên.

- Chúng tôi đã sử dụng một chuyên cơ để chở cậu Micheal và tất cả máy móc, thiết bị cần thiết mang theo. Ngoại trừ việc vẫn phải thở bằng máy, sức khoẻ của cậu Micheal đã ổn định hơn. Mỗi ngày có thể tỉnh từ ba đến bốn tiếng và có thể giao tiếp qua máy tính.

- Việc này thì hơi quá đầy Gilbert, sao không để cho cậu ta yên đi. – Andy giận dữ đứng lên. – Dẫn tôi đến chỗ cậu ta ngay!

- Vâng thưa cậu.

Gilbert nhún người ra vẻ hối lỗi lắm, nhưng trên mặt anh ta vẫn thuy chung không có biểu hiện gì. Chỉ cần làm việc cho Andy, Gilbert sẽ bất chấp tổn hại đến bất cứ ai hay thứ gì trên thế giới này. Đó chính là phẩm chất của một quân gia mà Gilbert đã được huấn luyện và ám thị từ nhỏ. Có thể nói, đời này, cậu ta tồn tại vì phục vụ Andy.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 30

Đình thự của Andy có tới hơn một trăm phòng ngủ lớn và vài trăm căn phòng chức năng phục vụ khác, có thể nói đây là một lâu đài hay một resort, khách sạn cũng được. Bởi vì gia tộc họ Thành có rất đông người, mỗi lần tập hợp thì thậm chí cả số phòng trong nhà chính cũng không đủ, mà phải sử dụng các căn biệt thự xung quanh.

Hiện nay, đang trong thời gian khẩn yếu, cả dòng họ Thành hầu như đã tập hợp đầy đủ. Kể cả tất cả những người vì lý do nào mà bỏ lỡ đám cưới mấy ngày trước cũng đã tề tựu về đây hết. Bọn họ đang có một đám tang tập thể cỡ lớn. Khắp nơi đều là một màu đen và trắng. Những người thiếu phụ mất sùng húp vì khóc suốt ngày, những quý ông khuôn mặt đờ đẫn vì đột nhiên mất hết vợ và con. Những đứa trẻ mặt mày hốc hác vì sợ hãi và kinh hoàng. Tuy rất đông người nhưng không gian lặng im một cách buồn bã.

Tầng hai của toà nhà đã dùng hết tất cả các phòng dành cho họ hàng tới thăm. Tầng ba thì đa số là các phòng chức năng, thư viện, phòng làm việc của Andy ... và có một căn phòng vừa mới được dọn trống để tiếp đón một vị khách đặc biệt. Phía bên ngoài phòng của Micheal, có hai người vệ sĩ đang đứng canh. Chỉ có Gilbert đi đến bọn họ mới cho phép mở cửa.

Phía bên trong căn phòng lớn đã chất đầy các loại máy móc phức tạp. Dây nhợ bò lung tung thành từng bó và các màn hình đang hiển thị các bước song lẫn lẫn đều đặn. Hai người bác sĩ đang ngồi kiểm tra các màn hình và máy tính, một vị y tá nữ vén lên tấm màn che người đang nằm yên trên giường.

- Nhìn các vạch sóng trên màn hình thì cậu ấy vẫn đang ngủ mê! – Người y tá thì thào như sợ đánh thức người đang nằm.

Andy bước tới nhìn người thanh niên đang nằm nhắm nghiền mắt. Dấu vết của vụ nổ để lại vết phỏng lớn nửa bên mặt của cậu ta. Một bên tay chỉ còn là ông tay áo trống rỗng, tay còn lại thì bị cầm chặt ông và kim gim. Phần cổ hở ra phía trong bộ pijama cũng chẳng chít dây sẹ. Chiếc máy bên cạnh đều đặn bơm không khí vào phổi cho Micheal. Thậm chí cả việc tự mình thở cậu ta cũng không làm được, phải nói là sự sống của cậu hiện nay chỉ dựa chủ yếu vào máy móc hỗ trợ.

Tuy có hơi tàn nhẫn, nhưng Andy thắc mắc không hiểu người ta cố cứu sống cậu ta làm gì? Điều này chẳng phải là một tội ác sao, cố giam hãm một linh hồn tội nghiệp vào thân xác đã tàn phế. Cậu ta không thể nhúc nhích hay làm bất cứ thứ gì, không thể nhìn thấy và cũng không thể nói. Sống đối với cậu ta hiện giờ chính là một hình phạt. Andy muốn một lần được nói chuyện tử tế với con người này. Anh vẫy tay để Gilbert cùng các vị bác sĩ và y tá đi ra ngoài. Andy dần thân mình vào bóng tối của cõi u minh.

Thừa hưởng ký ức, điều đó cũng có nghĩa là Andy nhận được cả kiến thức. Cơ thể đã biến đổi của Andy hiện nay có sức mạnh để làm một số trò mà Thanh Đồng từng chỉ cho anh. Sức mạnh mới giúp Andy có thể bước sang một trang khác, cõi u minh cấp một, gần với thế giới của anh nhất.

Giống như khi bạn cố bước qua một tấm màn bao bằng ni lông, không gian uốn cong khi Andy cố thoát ra ngoài. Dùng thêm một chút sức lực, Andy xé toang lớp nilông đó để bước vào cõi u minh, không gian vô tận ngăn cách các thế giới song song. Sau khi Andy vượt qua, lớp màng bao bọc liền lại như trạng thái ban đầu của nó, tiếp tục giữ nhiệm vụ bảo vệ thế giới hiện tại. Cõi u minh đầu tiên là nơi có không gian hơi tối hơn một chút, dường như anh mới vừa đeo thêm một lớp kính mắt lên mắt. Đây chính là nơi có thể nhìn thấy hình dáng thật sự của con người, linh hồn của họ.

Trên chiếc giường bệnh hoàn toàn trống rỗng, thể xác của Micheal ở đó, nhưng linh hồn của anh ta thì không còn. Andy lần đầu tiên gặp trường hợp này, linh hồn chỉ có thể rời khỏi một khi thân xác đã chết, thế nhưng cơ thể Micheal vẫn còn sống sờ sờ. Đây là trường hợp vô cùng đặc biệt Andy mới nhìn thấy. Anh bước lui trở về thế giới ban đầu, để chắc chắn rằng Micheal vẫn còn đang nằm đó.

“Một linh hồn người sống lại bay đi khắp nơi.”

Andy giật mình, sự nhớ tới kết giới bao quanh Thảo Mộc gia trang. Tất cả các hồn ma, quỷ quái đều không thể bước vào nơi này. Micheal đã từng trải qua một tai nạn xém chết, sự liên kết giữa linh hồn và thể xác của cậu ta rất lỏng lẻo. Có khi nào chính do người của Thành gia cưỡng ép đưa thân thể Micheal vào đây, nên linh hồn của cậu ta bị bức ra ngoài. Andy sợ hãi, anh vội rào bước ra khỏi phòng.

- Canh giữ cậu ta cho cẩn thận!

Andy lạnh lùng buồn ra một câu trước khi phẩy áo chạy như bay đi mất, cả Gilbert cũng đuổi theo không kịp. Anh đang vội đi tìm một linh hồn người sống, công việc này không một ai trong thành phố này có thể làm được. Andy rất lo sợ. Một linh hồn khi rời cơ thể trong bao lâu thì cơ thể sẽ thật sự sẽ chết?

“Linh hồn của Micheal, cậu đang chạy đi đâu mất rồi?”

Thành phố Mái Ấm không phải là một nơi vừa phải để chơi trò trốn tìm. Nếu đi tìm một hồn ma, chẳng khác nào đi tìm cây kim trong đồng rơm.

^ _ ^

Tìm kiếm là một công việc có bản chất đầy hy vọng, nhưng lại dễ dàng đẩy người ta vào tuyệt vọng. Trong công việc này, Andy có thể nhờ ai đi tìm một hồn ma cho mình, chỉ có thể là bản thân mấy con ma thôi. Lũ ma là một hỗn hợp bao gồm một linh hồn tinh khiết và mỗi cảm xúc, hay còn gọi là niệm của con người trước khi chết. Chỉ khi nào toàn bộ niệm được rũ bỏ, thì linh hồn mới được siêu thoát. Bị chi phối rất nhiều bởi niệm của bản thân, rất ít có con ma nào tỉnh táo để có thể trò chuyện với bạn, chúng toàn chỉ kể chuyện về mình. Câu đầu có thể chúng rất bình thường, nhưng hai ba câu sau chúng sẽ lộ ra bản chất điên khùng của loài ma. Nghe Andy đang đi tìm một linh hồn người sống, lũ ma bên ngoài hàng rào khu quận Phòng Ngủ Chính cười rộ lên. Chúng chế giễu Andy vì ý nghĩ kỳ quặc đó, làm gì có linh hồn nào của người sống mà có thể rời khỏi thân thể. Thậm chí những con ma cũng không tin điều này có thật. Nhưng chúng lại quên mất chính bản thân mình khi còn sống, có mấy người tin rằng có hồn ma trên đời.

Andy chán nản lấy xe lái vòng vòng thành phố, không biết bắt đầu từ đâu, thành phố này quá rộng lớn, và có quá nhiều chỗ để ẩn nấp. Micheal đã hai mươi bảy tuổi, có lẽ cậu ta không có thói quen đi lại lung tung đến nỗi lạc đường chứ?

Một cảm giác sớn gai ớn đột nhiên ủa tới, Andy rung mình mặc dù chẳng có cơn gió nào thổi cả. Anh dậm thắng rồi tắt xe vào lề đường. Thậm chí đôi mắt đỏ cũng chỉ có thể nhìn thấy những vật siêu linh trong cùng một thế giới thôi, nó không thể nhìn xuyên qua những không gian khác. Vừa mở cửa xe bước ra ngoài, Andy vừa giẫm vào cái bóng tiến vào cõi u minh.

Trong cõi u minh, bạn có thể nhìn thấy bản chất thật của sự việc. Ngoại trừ không gian hơi tối một chút, bạn có thể thấy được những đám mây chường khí đang bay đầy đường. Những câu nguyên rủa, văng tục của con người làm trầy xước mặt đường và vách tường xung quanh. Đang có một cuộc tháo chạy rần rần của bọn yêu quái. Tất thấy những con yêu quái cấp thấp vẫn sống đầy trong thành phố này như chuột và gián vậy. Trong một cõi u minh

riêng biệt, chúng chẳng hề làm phiền đến ai chút nào.

Có thứ gì đó khiến nơi đây xao động, lũ yêu trốn chạy vì bị đe dọa. Andy đi về hướng ngược lại với dòng chảy đầy nhóc yêu quái đang tháo chạy. Anh kiểm tra lại bao súng đeo hai bên hông. Không biết đó có phải là một sự ám ảnh không, nhưng Andy chưa bao giờ để cặp súng Rosemary rời khỏi tầm tay của mình.

Ánh sáng vàng chớp loé lên liên tục tại khu trung tâm quảng trường Không Gian. Andy quan sát một lượt xung quanh, nơi đây vẫn đang đầy nghẹt người. Thế nhưng lớp màn mỏng của kết giới khiến tiếng ồn ào xung quanh không thể nào lọt tới cõi u minh được. Mặt khác, âm thanh rầm rầm của cuộc chiến thì lại vang lên rất rõ. Tiếng kim loại va chạm nhau leng keng, càng đến gần, tiếng ồn càng lớn và chói tai.

Ngay bên trên quảng trường Không Gian là cuộc xung đột giữa hai cá thể siêu nhiên. Tốc độ của chúng nhanh đến nỗi, Andy chỉ có thể nhìn thấy những dư ảnh xoẹt qua xoẹt lại. Âm thanh truyền tới còn chậm hơn rất nhiều. Giống như khi bạn nhìn thấy một ánh sét trên bầu trời và mãi tận một lúc sau mới có thể nghe được tiếng sấm. Toàn là tiếng kim loại, và sau đó là tiếng đổ vỡ rầm trời, tiếng của động cơ máy bay, tiếng dây xích khua lênh keng, tiếng mô tô. Andy chẳng thể hiểu nổi cuộc chiến này, bọn họ đang đánh nhau ở một cõi u minh còn sâu hơn nơi Andy đang đứng. Nơi đó có lẽ thời gian có lẽ trôi qua chậm hơn thời gian thực ở thế giới rất nhiều. Muốn quan sát rõ hơn, anh buộc phải tiến vào cõi u minh cùng cấp với bọn họ.

Anh thở dài. Với năng lực của mình hiện nay, Andy chỉ có thể đi vào tầng thứ nhất của cõi u minh. Bản thân anh còn không thể ở đây lâu được nữa chứ, không gian này bòn rút sức lực của Andy một cách nhanh chóng. Trước đây, ở bên cạnh Thanh Đồng, Andy chưa từng phải chịu áp lực khủng khiếp vậy. Có lẽ anh chỉ mới bước tới ranh giới của một con người thôi, chưa thể phát triển khả năng đến mức quý thần như Thanh Đồng được. Cuối cùng Andy quyết định rút lui ra khỏi cõi u minh, anh chọn một góc khuất trong hẻm nhỏ để không làm ai hoảng sợ. Bất cứ người nào nhìn thấy một chàng trai đột nhiên xuất hiện giữa không khí, cũng khiến Andy phải tốn rất nhiều nước bọt để giải thích.

Cuộc chiến có lẽ đã vượt ngoài dự kiến của Andy. Khi anh đang rảo bước ngược về chỗ chiếc xe hơi đang đậu, một tiếng nổ lớn vang lên khiến mọi người hoảng hốt nhốn nháo. Trước mắt những người đang đi trên đường, một tâm kiếng của trung tâm thương mại đột nhiên vỡ toang và rơi xuống đất. Trong mắt Andy thì có một kẻ lạ lưng mặc bộ giáp màu vàng hoàng kim đang lồm cồm bò dậy khỏi đống đổ nát. Lý nào là vậy, những sinh vật siêu nhiên này đánh nhau xuyên qua các không gian được sao? Chiếc mặt nạ khắc hình đầu sư tử của bộ giáp hoàng kim liếc nhìn về phía Andy. Trong vô số những người hiếu kỳ tập trung xung quanh vụ tai nạn, chỉ có mình Andy là nhìn thấy được thứ này thôi. Không rõ kẻ này là địch hay bạn, Andy bắt giắc thò tay vào bên hông, cầm chắc cán súng.

Bộ áo giáp nhấc thanh kiếm cũng một màu vàng rực rỡ của mình lên, y về một trận pháp đồ sộ lơ lửng giữa không trung. Kẻ cầm kiếm nhảy xuyên qua trận pháp, những nét vẽ loá lên ánh sáng chói lọi. Và Andy nhận ra bộ giáp đã biến hình thành một chiếc ô tô vàng rực, cực ngầu. Kẻ ban đầu mặc bộ giáp đó có lẽ đã yên vị đằng sau tay lái, nhưng Andy không thể nào nhìn được vào bên trong.

Bóng tối dẫn lối cho chiếc mô tô biến hình lao vào cõi u minh. Chưa bao giờ anh được tận mắt chứng kiến nhiều việc kỳ bí đột ngột xảy ra đến như vậy. Một trận chiến của những kẻ khác, không phải con người và có thể sử dụng những sức mạnh siêu nhiên. Ngoài Thanh Đồng và vài ghi chép về loài quý, Andy còn chưa có nhiều hiểu biết về các lực lượng siêu nhiên đang tồn tại trên đời này. Nửa muốn né tránh, nửa kia lại bị sự tò mò thôi thúc, Andy dậm lên chiếc bóng dưới chân rồi đi theo bộ áo giáp vào thế giới tăm tối của cõi u minh.

Cuộc chiến đã ở gần, gần nơi đây lắm rồi. Không chỉ còn dư ảnh và âm thanh không khớp với hình như một chiếc đĩa bị lỗi. Andy có thể nhìn thấy rõ ràng hai vật thể giống như máy bay tiêm kích đang quần đảo nhau giữ không gian màu đen vô tận của cõi u minh. Vàng sáng chói loà của những hàng đạn bắn nhau xối xả. Mỗi chiếc máy bay lại giống như một con cá dưới nước, cực kỳ lạnh lẽo né tránh loạt đạn của đối phương. Tiếng động cơ gầm rít mỗi khi một chiếc máy bay nào đó lướt qua đầu anh vô cùng chân thật. Kể cả xem một bộ phim lập thể cũng không thể chân thật đến mức này. Điều gì khiến hai con quái vật bằng sắt này đánh nhau dữ dội đến vậy?

Đột nhiên anh nhìn thấy được có một cô gái đứng cách mình không xa. Andy vô cùng ngạc nhiên vì lần đầu tiên nhìn thấy còn có một con người giống mình có khả năng đi vào vùng u minh nữa. Con bé dường như chỉ mới học cấp ba, ăn mặc thời trang quái dị như đám trẻ cùng lứa của nó. Quần sọt lưng xệ với dây móc quần buông lỏng thong. Một đôi vớ sọc ngang cao lên đến đùi. Đôi giày thể thao hiệu mặc dù nó chẳng chơi thể thao gì hết mà chỉ để đi trên đường. Áo thun với những logo quần quai vàng toé lửa. Áo sơ mi ca rô đỏ đen cột cầu thả khoác ngoài. Huy hiệu, dây xích và rất nhiều phụ kiện khác trên người con bé. Tóc cột hai chùm lia chia, đôi mắt kẻ viền đen và vô số những khuyên tai lấp lánh. Lẽ dĩ nhiên, con bé đang ngậm kẹo mút, ngược đầu nhìn trần đầu trên đầu, tỏ vẻ trầm ngâm như một lão già bốn mươi đang ngâm ngẫm điều thuốc.

Andy tiến về phía nó. Một mặt rất hưng phấn vì tìm thấy được một người giống mình, một mặt vô cùng cẩn trọng vì bóng tối quây quanh con bé. Nó ở một tầng u minh sâu hơn Andy, cận kề đây thôi, có lẽ là cấp hai.

Hai chiếc máy bay đột nhiên sáng hơn, dĩ nhiên là chúng đang đi xuyên qua các tầng u minh và sắp đến chỗ Andy rồi. Những hình thù kỳ lạ của trận pháp xuất hiện, chiếc máy bay lao qua nó và lại biến hình thành dáng người mặc áo giáp mặt nạ sư tử mà Andy từng gặp. Chiếc máy bay kia thì lại biến thành một thứ sắt vụn sắp xếp hỗn độn và kỳ quái như những con quái vật trong phim Karas vậy. Những tổ hợp quái đản giữa sinh vật và máy móc với cái đầu lồi nhóp nhép và một bộ hàm dưới vĩ đại bằng thép. Phía dưới bụng là miếng đệm không khí của metro một ray còn trên lưng là hàng ngàn chiếc lốp xe nhấp nhô trời thụt. Nếu như là trước đây, chắc hẳn anh đã tự nhéo mình một cái, và sau đó giật mình thức dậy giữa bóng đêm. Nhưng đây không phải là ác mộng, đây là sự thật.

Kẻ áo giáp liếc nhìn phía sau lưng mình, đây là ranh giới cuối cùng rồi, chỉ còn một miếng màn chắn mỏng manh như tấm bao ni lông ngăn cách cuộc chiến trong cõi u minh với thế giới thực. Nhìn con quái vật to như một chiếc máy bay, Andy biết nếu cuộc chiến này đi đến thế giới bên ngoài thì sẽ thảm khốc biết bao nhiêu. Xung quanh anh là quảng trường đầy người qua kẻ lại. Thành phố chỉ vừa mới phục hồi sau thảm họa, nó rất mỏng manh và dễ tổn thương. Người dân sẽ chẳng nhìn thấy gì hết, tất cả sẽ kể lại là đồ vật xung quanh họ tự nhiên đổ vỡ, các tòa nhà sụp xuống không có bất kỳ dấu hiệu cảnh báo nào, nhưng hàng ngàn người sẽ thương vong nếu sự việc xảy ra. Hơn bao giờ hết anh mong rằng cuộc chiến sẽ ngã ngũ ngay tại tầng u minh cấp một này.

Và con quái vật cho rằng bộ giáp sắt không phải là kẻ dễ ăn hiếp lắm. Nó chuyển sang các mục tiêu dễ dàng hơn, chẳng hạn như con bé đang ăn kẹo mút kia. Bóng tối trùm lên con quái vật cho thấy nó đang di chuyển vào tầng u minh giống con bé. Nếu so sánh về khoảng cách không gian thì Andy ở gần con bé hơn. Anh thả thêm sức mạnh của mình cho u minh nuốt lấy. Năng lượng sinh khí của anh bị bòn rút nhanh như đang nhảy vào giữa một bầy đĩa hút máu. Sức mạnh tuôn đi khiến cơ thể Andy trở nên lạnh ngắt. Tuy nhiên, anh đã thành công bước vào tầng thứ hai.

Anh chạy lại nắm tay con bé và kéo nó chạy đi. Sức lực đang rời bỏ anh và ngay cả sự sáng suốt. Giống như bạn đang ngập nước và não của bạn bị thiếu ô xi, hình ảnh lập loè trước mắt và bạn bắt đầu nhìn thấy ảo giác. Andy không thể chịu nổi nên ngay lập tức rút về tầng thứ nhất trước khi bản thân bị rút kiệt như các xác khô. Anh mệt mỏi thở hổn hển như vừa lặn xong cả một quãng đường dài trong ống nước vậy. Phía tay bên kia, anh vẫn nắm chặt tay con bé. Dường như việc cứu nguy của Andy hoàn toàn không gây cho nó bất cứ ấn tượng gì, con nhỏ emó đó vẫn tiếp tục ngậm kẹo và theo dõi trận chiến. Bộ giáp sắt có lẽ đã dự định ra đòn quyết định rồi.

Thanh kiếm phía sau lưng lại một lần nữa được rút ra. Lần này ánh sáng vàng của thanh kiếm đột nhiên rực rỡ hơn. Màu vàng chói lòa như khi ta đang nhắm mắt trong bóng tối và đột nhiên chạy ra ngoài ánh mặt trời chói lọi vậy. Andy không thể tiếp tục nhìn được nữa, ánh sáng đó quá chói để có thể nhìn vào. Nhưng anh nghe thấy tiếng quái vật gầm rú như đang bị chìm dưới hàng ngàn khối nước. Những bức màn ngăn cách các không gian lay động. Cái chết của con quái thú quả nhiên là một sự kiện ồn ào giống như sự tồn tại của nó khi còn sống.

Đám lửa bùng cháy sau vụ nổ càng lúc càng bị bóng đen bao lấy, nó mờ dần rồi biến mất như khi ta xịt quá nhiều màu đen lên một tấm ảnh lò lửa đang cháy. Đó là kết cục của bất cứ thứ gì bị cỡi u minh hấp thu lấy. Cỡi u minh giống như một con quái vật đói khát, tham lam sẵn sàng nhào tới cắn lấy bất cứ nguồn năng lượng nào sảy ra. Mà càng đi sâu tới trước thì sức mạnh của con quái vật ngày càng mạnh mẽ hơn, hung hãn hơn.

Bộ áo giáp nhảy qua giữa các cỡi u minh dễ dàng như khi ta nhảy lò cò từ ô gạch này sang ô gạch khác. Ngay cả trong cỡi u minh cấp một thì bộ giáp vàng đỏ vẫn còn sáng, rất sáng. Andy nghe được tiếng rộn rạo loảng xoảng theo mỗi bước đi của người mặc. Con bé này giờ đứng bên cạnh Andy dường như cũng ăn hết cây kẹo của nó rồi. Nó vút que xuống đất, sau đó móc trong túi ra một chiếc điện thoại cầm tay màu hồng có gắn con thú bông ở đầu móc khoá.

Con bé nhấn nút kết thúc cuộc gọi. Và bộ áo giáp bắt đầu mở ra, xếp gọn, co rút lại cho đến khi chỉ còn là một chiếc đồng hồ đeo tay thể thao. Người thanh niên phía trong bộ giáp bắt đầu lộ diện. Anh ta chỉ mới hai mươi bảy tuổi, trẻ trung, đáng thể thao. Mặc quần ka ki lửng và một chiếc áo sơ mi bông như vừa mới trở về từ vùng biển nhiệt đới. Andy ngạc nhiên gọi.

- Micheal?

Người thanh niên dang tay ôm lấy Andy đầy hưng phấn.

- Anh họ, không ngờ lại được gặp anh ở chỗ này.

Đúng vậy, người mặc bộ giáp chiến đấu với quái vật này giờ chính là em họ Micheal của Andy. Anh ta đứng đó, khoẻ mạnh, hoàn hảo, trên môi lấp lánh nụ cười như một người mẫu nam cho tạp chí trang phục dã ngoại. Không hề có mất cứ vết tích nào của vụ nổ, không hề mờ nhạt thiếu sức sống hay điên khùng như mấy con ma mà Andy biết. Linh hồn sống là một thực thể thậm chí còn tốt hơn thể xác của chính nó.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 31

Cánh cổng Thành gia trang mở rộng khi nhìn thấy chiếc xe hơi do Andy lái về. Người lái xe chuyên quản lý bộ sưu tập xe hơi của ông chủ nhào ra mở cửa cho Andy. Sau đó anh ta đau lòng vuốt mấy sợi tóc trắng hai bên hông của chiếc xe. Một chiếc kính chiếu hậu đã bị bẻ gãy còn nguyên dàn đèn sau vỡ nát. Đây là chiếc Hoàng Đế siêu sang nằm trong bộ sưu tập xe hơi đắt giá. Chỉ đi ra ngoài có một chút, mà cậu chủ đã biến nó thành một chiếc máy cày thảm thương rồi.

- Cậu chủ, nếu sau này cậu cần ra ngoài, xin hãy để tôi chở đi! – Người lái xe nói như muốn khóc.

- Được rồi, do lúc này tôi vội quá.

Andy thấy chìa khoá xe cho anh ta, rồi vội vàng đi vòng qua phía bên kia mở cửa. Một con nhóc ăn mặc quái dị bước xuống. Hai người đi thẳng vào nhà dưới sự ngạc nhiên của toàn bộ người hầu trong gia đình. “Con bé kia là ai?” “Cậu chủ chạy vội đi như vậy để đi đón một con bé con?”

Nhưng thật sự, lúc ấy có đến ba ‘người’ cùng nhau sánh bước. Micheal đi người hai người kia nói thao thao bất tuyệt.

- Lần đó tụi em vô tình gặp nhau ở sân bay. Va li kéo của Miko đột nhiên sút ra khiến đồ đạc văng tung toé. Em chỉ chạy tới nhặt giùm cô ấy có một

chút. Vậy mà khi máy bay nổ, cô ấy lại có thể kéo em ra khỏi đồng đồ nát.

Andy liếc mắt nhìn Miko đang ăn kẹo cao su, thổi ra những bong bóng tách tách như không quan tâm đến mọi thứ Micheal đang kể.

- Lúc đó em gần như đã chết rồi. Thế là em ký giao ước trở thành nhân viên của cô ấy. Miko vẽ một lá bùa lên người em để cố định linh hồn vào thể xác. Em vẫn sống, mỗi khi đi làm nhiệm vụ thì Miko kéo em ra khỏi thân xác. Nhưng thời gian rồi đi không được quá hai mươi bốn tiếng, nếu không sẽ chết thật. – Micheal mỉm cười vui vẻ, như câu chuyện này không hề liên quan đến chuyện sinh tử của mình.

- Vậy cô ấy là ai chứ?

- Miko mười bảy tuổi, người Nhật Triều. Là thánh nữ của Thần giáo, một giáo phái kỳ bí ở Nhật Triều ấy, em không biết. Cô ấy không biết nhiều tiếng Việt lắm. Nhưng khi chúng ta ở trong cõi u minh cấp một, anh biết đấy, thì bất cứ ngôn ngữ gì cũng có thể trao đổi được dễ dàng.

- Vậy bây giờ cậu đang là cái gì?

Andy liếc nhìn người thanh niên ăn mặc như đang nghỉ mát đó. Không thể ngờ được thứ đang nằm hấp hối trong nhà anh và người này là một đợc.

- Nhân viên công vụ. Kiểu như cảnh sát canh giữ biên phòng đó. Công việc chính của em là đánh đuổi những ‘loài khác’ như con vật lúc này ra khỏi thế giới chúng ta. Bọn chúng vốn thuộc một không gian thứ nguyên và không được phép đến đây.

- Tổ chức đó của ai?

- Của các vị thần. – Micheal nói tỉnh bơ. – Bất qua em cũng chưa bao giờ thấy họ. Miko là sếp trực tiếp của em. Chỉ có cô ấy mới nhận được các chỉ thị của các thần thôi.

Bây giờ thì thông tin Andy biết được trở nên khá kỳ quái và sốc. Anh cố gắng sắp xếp lại ý nghĩ và các vốn kiến thức sẵn có của mình. “Được rồi, mình nhìn thấy đợc ma, biết chắc rằng các loại yêu tinh quỷ quái có tồn tại. Nhưng không thể nào tin rằng các vị thần có thật đợc! Thằng em của mình bây giờ là nhân viên công vụ, của một tổ chức do các vị thần sáng lập. Quá nhiều thứ cần đợc tiêu hoá!”

Những vệ sĩ canh gác bên ngoài nhìn thấy Andy ngay lập tức đứng dậy mở cửa. Andy dẫn theo Miko đi vào phòng rồi vẫy tay cho các bác sĩ và y tá đi ra ngoài hết. Đột nhiên Micheal nhăn nhó yếu xìu như một đứa trẻ đang chơi vui bị bắt đi ngủ. Nhưng anh ta cam chịu số phận, lèch thếch đi tới nằm lên chính vị trí cơ thể của mình.

Tín hiệu điện não nhấp nháy mạnh trên màn hình, cho biết người trong thân xác của Micheal đang thức dậy.

- Cậu sao rồi? – Andy hỏi.

Một màn hình khác hiển thị các dòng chữ như khi ta chat bằng sms. Micheal không thể nói, vì vậy phải có một hệ thống máy hỗ trợ, hiển thị các ý nghĩ mà anh ta muốn trao đổi.

“Như bị nhốt vào hòm rồi đem chôn. Suốt cả ba năm nay em vẫn không ngừng đau đớn. Chỉ khi nào thoát khỏi thân xác tàn tạ này em mới đợc giải thoát khỏi cơn đau thôi. Thứ duy nhất trên cơ thể em vẫn còn hoạt động chắc chỉ có bộ não.”

Andy thờ dãi. Miko nắm lấy tay Micheal rồi đập lên chiếc bóng của mình. Andy cũng làm theo, bọn họ đi vào cõi u minh. Ở nơi này vẫn là căn phòng như cũ, chỉ có điều thiếu ánh sáng hơn rất nhiều. Nhưng người nằm trên giường lại là một Micheal lành lặn và hoạt bát như cũ.

- Tình trạng trong này vẫn tốt hơn. Anh biết không, khi ở thế giới thực em giống như một cây bonsai trồng trong chậu. Không thể nhúc nhích, đui mù và cảm xúc. Haizz ... – Quả thật một người luôn miệng như thế này, không thể nói đợc là một hình phạt tàn khốc vô cùng.

- Anh không có bị điếc Micheal. – Miko mãi bây giờ mới nói chuyện.

Cô ta nhảy tót lên giường ngồi kế Micheal, miếng kẹo cao su vẫn không ngừng đợc nhai nhóp nhép. Andy cũng chọn ngồi vào một chiếc ghế bành êm ái đối diện với hai người bọn họ.

- Cậu có biết gia đình chúng ta hiện nay đã xảy ra chuyện gì không? – Andy trầm giọng hỏi, đã đến giờ nói chuyện nghiêm túc rồi.

- Dĩ nhiên là biết. Hằng ngày em vẫn theo dõi tin tức do các cổ vấn đưa vào. Có điều lúc ấy em đang ở xa quá, không thể can thiệp đợc. Anh biết rồi đấy, em không thể rời khỏi thân xác quá hai mươi bốn tiếng đợc. Nếu lần này đám quân gia không cưỡng chế lấy chuyên cơ chuyển hết đồ trong phòng em đi như thế này, em nghĩ chắc mình cũng không thể rời khỏi thành phố Exilien đợc. – Micheal nói chậm rãi, trong giọng có hơi trách móc.

- Xin lỗi, bọn họ quá vô phép. – Andy gục đầu.

- Không sao, cũng không cần phải hỏi ý kiến một thằng tàn phế như em đâu.

- Tôi xin lỗi cậu. – Andy nghe đợc giọng giận hờn của cậu em này. – Nhưng bây giờ tôi chỉ có thể trông cậy vào cậu thôi, trong thế giới này không ai có khả năng nhìn thấy đợc thứ mà tôi với cậu đang đối mặt.

- Cô ấy bị bắt đi rồi phải không? Quý tộc của loài hút máu ấy? – Miko chột hỏi.

- Thanh Đồng hả? Vâng cô ấy đã bị bắt đi bởi một đám khói đen, những hồn ma nói vậy. Như vậy tổ chức thần linh của các vị có thể giúp được gì không?

- Andy, chỗ bọn em giống như một sở cảnh sát vậy. Còn đám quái vật bắt cóc đó là các tổ chức tội phạm. Rất khó để kiểm soát bọn chúng – Micheal xen vào.

- Còn các manh mối thì sao? – Miko hỏi.

- Chờ tôi một chút.

Andy nói xong thì nhấc điện thoại ra gọi. Một lúc sau bên ngoài phòng có tiếng gõ cửa lộc cộc. Anh rời khỏi cũi u mình đi ra mở cửa. Bên ngoài là một cô gái tóc xoắn dày với miếng băng che một nửa khuôn mặt. Cô ta cao ráo với thân hình hấp dẫn, trong bộ trang phục váy ngắn đen, tạp dề trắng của các nàng hầu. Jessica có lẽ là nhân chứng hiếm hoi còn sống và được tiếp xúc gần nhất với câu chuyện một cách đầy đủ. Sau cú sốc quá lớn, gương mặt cô ta trở nên vô cảm như một con búp bê. Một tay cô vẫn luôn nắm chặt thanh trường kiếm do Barry để lại. Tuy đã lau chùi sạch sẽ, nhưng những vết máu dính trên hoa văn cán kiếm không bao giờ xóa đi được.

Miko cũng đã rời khỏi cũi u mình, một cô gái đột nhiên xuất hiện giữa không khí cũng không làm Jessica giật mình được. Cô gái trẻ đi về phía Jessica, đưa tay chạm vào một bên mặt bị che kín.

- Thật là tà ác. – Miko lầm bầm.

Rèm cửa bị Andy kéo xuống che kín căn phòng. Ánh sáng duy nhất còn le lói lúc này là nhờ vào những màn hình máy móc hoạt động xung quanh.

- Đưa cho tôi. – Andy chìa tay trước mặt Jessica.

Cô ta hơi ngần ngại do dự, nhưng sau đó nhìn vào đôi mắt kiên quyết của Andy, Jessica đành phải giao kiếm ra. Andy cầm lấy thanh kiếm, sau đó rút lưỡi ra khỏi vỏ. Anh nhìn Miko với đôi mắt trông chờ. Cô ta lắc đầu, rồi nhấc chân nhảy vào cũi u mình. Andy quay lại nói với Jessica.

- Chờ đó!

Và sau đó anh cũng nói gót Miko biến mất. Gương mặt của Jessica vẫn bất động như một chiếc mặt nạ. Cùng cực của bi thương và kinh hoàng đã khiến cô không còn bất cứ cảm xúc nào hết. Gương mặt vô cảm, nhưng trong lòng Jessica chỉ còn lại một nỗi đau và căm hờn. Cùng với Barry, tâm hồn Jessica trong đêm đó cũng đã chết mất.

Bên trong cũi u mình, một lần nữa Andy lại rút kiếm. Lần này có một làn khói mỏng bản bạc toả ra từ thanh kiếm. Làn khói xoáy cuộn cuộn và tụ lại thành một gương mặt người. Đó chính là hồn ma trong suốt của Barry.

- Anh hai lại gọi em có việc gì? – Barry buồn bã hỏi.

- Yo, anh họ, rất vui được gặp anh. – Micheal lên tiếng.

Barry có hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó cũng nở nụ cười sảo thâm kiểu ma đáp lại.

- Micheal, rất vui lại được gặp cậu.

Tuy chỉ mới hai mươi một tuổi, nhưng vai vế của Barry trong gia tộc khá cao, cũng chỉ thua kém có mỗi Andy. Trong đêm đó, Barry đã chết. Nhưng cái chết bị thảm khiến cậu không thể siêu thoát. Barry cũng không biến thành hồn ma vất vưởng như những người khác. Cậu biến thành ma ám, mà đối tượng Barry ám đây chính là thanh kiếm của mình. Khi còn sống, càng đặt nhiều ý niệm vào một thứ thì càng dễ ám vào vật đó. Hôn nữ thanh kiếm này lại còn do Jessica giữ gìn. Jessica, cô gái mà Barry yêu quý nhất.

- Ở ngoài đó, em không thể nhìn thấy Barry sao? – Andy hỏi.

- Tôi không thể giống như anh, có được đôi mắt nhìn được hồn ma ngay cả khi trời sáng. Andy, anh phải biết khả năng của mình là vô cùng độc đáo. – Miko trả lời. – Khả năng của tôi chỉ là nghe được các chỉ thị của đáng bèn trên thôi.

- Có nhiều người như em không?

- Cũng có khá đông, ít nhất mỗi thành phố cũng có một người. Cao tăng đắc đạo của mấy giáo phái, nữ cô, đồng cốt, thầy bói, phù thủy ... tùy năng lực mạnh hay yếu mà bọn họ có thể nghe chỉ thị của đáng bèn trên. Em đã nghe được chỉ thị là phải tìm chủ nhân cho chiếc áo giáp vàng.

- Và em đã chọn Micheal. Tại sao? – Andy nghiêng đầu hỏi.

- Không phải vấn đề của anh. – Miko đột nhiên trở nên hung dữ chỉ vào phía Barry. - Anh kia, kể xem lúc đó việc gì đã xảy ra!

Và Barry bắt đầu kể chuyện, rên rỉ theo đúng kiểu của một con ma. Mà loài ma thì có gì nhiều ngoài mối phiền muộn của mình đâu chứ.

- Vậy là cuộc tấn công là do Ôn thần muốn trả thù Thanh Đồng? – Miko chắc lưỡi. – Khá phức tạp. Dính vào loại quỷ thần này thì khó rồi đây.

- Là sao? – Andy hỏi.

- Anh họ! Các thể lực siêu nhiên được chia ra thành nhiều cấp độ. Được xưng thần, tức là sinh vật thuộc cõi u minh đã đạt cấp rất cao rồi. Tất cả các thực thể xưng thần đều có thể tự tạo cho mình cả một thế giới.

Thế giới chúng ta đang sống là thế giới có sẵn, bao quanh chúng ta là cõi u minh vô tận ngăn cách với những thế giới song song khác. Các vị thần có thể tạo ra một thế giới cho riêng họ, các loài khác yếu hơn có thể chui vào đây sống. Và thậm chí họ còn có thể lập ra một vương quốc riêng. Quý có quý giới, tiên có thế giới thần tiên, yêu tinh thì sinh sống ở xứ sở yêu tinh ... một cái cây thế giới hay trên mai một con rùa khổng lồ thì là tùy vào sự sáng tạo của họ.

Bạn hãy tưởng tượng, rằng tất cả các vị thần, của các nền văn hoá trên thế giới này đều có thật. Mỗi người sống trong một thế giới do tự họ tạo ra và cùng nhau cùng tồn tại. Odin, Zeus, Ngọc Hoàng, Jesu, Shiva ... Giống như một cái kệ với rất nhiều cuốn sách đặt trên đó vậy. Đó chính là bản chất của thế giới.

Mỗi thế giới đều có một vị thần chủ. Nhưng thế giới của chúng ta là đặc biệt nhất, không có bất cứ vị thần chủ nào. Bởi chúng ta không phải được tạo ra, mà tự nhiên sinh ra. Sự sống của giọt coacervate đầu tiên, sự chuyển hoá từ chất vô cơ sang chất hữu cơ mà Miller đã có thể chứng minh. Nhưng đó lại là một chuyện khác.

Các vị thần thỉnh thoảng ghé qua thế giới này, tạo thành một sứ kiện giáng sinh hay hiển linh, tại một hay vài vùng đất trong dọc theo chiều dài lịch sử. Đã có rất nhiều tôn giáo ra đời từ đó, nhưng chưa có vị thần nào nguyện ý ở tại đây cai trị. Họ đến, để lại dấu ấn của mình, rồi lại đi. Con người phân chia đánh nhau bởi vì vô thần, độc thần hay đa thần. Nhưng đó là chuyện của con người, chứ không phải là chuyện của các vị thần.

Andy thở ra một hơi. Lại có quá nhiều kiến thức phải tiếp thu.

- Vậy sắp hiện nay của em là ...? – Anh quay mặt qua hỏi Miko.

- Dĩ nhiên là thần chủ của Thần giáo.

“Lại phức tạp rồi đây!” Càng tìm hiểu sâu, thì Andy lại càng phát hiện ra những thứ mình không biết còn nhiều quá.

- Vậy Thanh đồng là thứ gì?

- Cô ta là một sinh vật quyền năng nhưng lại thuộc thế giới chúng ta. Cũng giống như Thành gia tại Việt quốc, Thanh Đồng là quý tộc trong giới yêu quái. Cô ta đã xuất hiện quá lâu và ít khi tiếp xúc với bên ngoài, nên không ai hiểu nổi. Nếu như theo lời kể của Barry, cô ta từng đánh bại một vị thần thì có lẽ cô ta khá mạnh. – Miko trả lời.

Andy trầm ngâm. Chỉ có mình anh biết là Thanh đồng cũng từng là người. Hơn một ngàn năm trước Thanh Đồng được sinh ra như một đứa trẻ bình thường, lớn lên cho đến năm mười tuổi thì mới gặp sự biến đổi.

- Vậy các vị tiên thì sao? Quân Hạo là thần tiên của nền tôn giáo nào? – Andy hỏi tiếp.

- Anh nghe được cái tên đó ở đâu? – Đột nhiên mắt Miko sáng rỡ. – Toàn bộ những thứ này giờ em nói cho anh nghe, chính là kiến thức do vị thần chủ của em trao cho. Thế giới của các vị thần đều nằm rải rác trong cõi u minh này. Truyền thuyết về họ sinh ra trong bóng tối lịch sử. Nhưng vẫn còn một thể lực nữa sinh ra trong ánh sáng mà cho đến nay vẫn có rất ít sự hiểu biết về sự tồn tại của họ. Loài khác ở cõi quang minh.

- Em nói sao? Các vị thần lại không phải sinh ra trong ánh sáng sao? – Andy ngạc nhiên. Vậy còn mô tả về ánh sáng chói lòa mỗi khi các vị thần xuất hiện thì sao?

- Anh không đọc về truyền thuyết các vị thần há? – Miko cười khúc khích. – Tất cả đều được miêu tả thế giới bắt đầu bằng hỗn mang và tăm tối. Một vụ nổ lớn và vị thần đầu tiên ra đời, chia tách thế giới thành hai nửa sáng và tối. Dù họ có tổ chất gì, bóng tối, ánh sáng, lửa, sét, đất hay nước ... thì tất cả đều sinh ra trong cõi u minh. Cõi quang minh giống như một tấm phim âm bản của cõi u minh vậy. Tất cả đều đảo ngược. Thực thể có sức mạnh cường đại ở cõi u minh gọi là Thần, còn ở cõi quang minh gọi là Quân.

À lại thêm rất nhiều kiến thức. Nói tóm lại mục tiêu mà Andy nhắm tới, Ôn thần, là một kẻ rất mạnh. Mạnh hơn khả năng của loài người rất nhiều. Những con quái vật bóng đêm mà trước giờ Andy chiến đấu, thì ra chỉ là những con ruồi muỗi trong thế giới, mà lực lượng biên phòng như Micheal bỏ qua không thể dọn dẹp hết thôi. Anh thở dài thất vọng, cảm thấy mình giống như con ếch ngồi dưới đáy giếng, lần đầu tiên mới biết được bầu trời rộng đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32

Đêm trăng khuyết vào một ngày âm đạm. Căn phòng tròn lớn nhất trong Thảo Mộc gia trang lâu lắm mới được mở ra. Nguyệt Phòng cũng nằm ở phía bắc của toà nhà chính, rất gần với khu thần điện của gia tộc.

Căn phòng rộng với những cửa sổ cao kéo dài từ sàn nhà cho đến trần. Thế nhưng mặt trăng khuyết đến nỗi chẳng thể nào soi sáng được. Theo đúng với truyền thống, trong phòng chỉ được thắp bằng nến ánh nến leo lét. Ánh sáng yếu ớt hắt lên vách tường, nơi có treo chân dung của ba mươi chín vị tộc trưởng các đời của Thành gia. Không gian hơi tối đen mang theo một chút vẻ u ám, ma quái.

Trong phòng ngoài trừ mười người có bốn phận ra, tất cả những người khác đều không được bén mảng đến gần. Cánh cửa gỗ nặng trĩu hoàn toàn chia cắt bọn họ với thế giới bên ngoài.

Andy đảo mắt một vòng quanh căn phòng. Chiếc bàn tròn đặt giữa phòng cũng chỉ có đúng mười chiếc ghế. Vị trí mười hai giờ dành cho tộc trưởng bảy giờ đã có anh ngồi. Phía sau lưng Andy là hai chiếc ghế trống đặt cách xa hơn một chút. Chiếc ghế bên phải luôn dành cho người dự thỉnh, cự tộc trưởng (nếu như người này còn sống). Chiếc ghế bên trái, dành cho Tông chủ, người thừa kế của gia đình trong tương lai. Đứng xa hơn là một tấm màn đen rủ dày như một bức tường im lặng. Phía sau đó còn có một căn phòng nhỏ, có một chiếc ghế dành cho đại lão Âm Dạ phu nhân. Nhưng cả ba vị trí sau lưng Andy hiện nay đều đã trống trơn.

Có tiếng cộc cộc do gậy gõ nên xuống sàn báo hiệu có người tiến vào phòng. Cách cửa nặng nề mở bật ra, tiến vào trong là một cô gái xinh đẹp và cực kỳ quyền rũ. Queen Tiffany rực rỡ như một bà hoàng. Mái tóc xoăn rủ xuống che đi bờ vai trắng nõn nà. Gương mặt cao ngạo không cách gì che giấu đi được. Cô nàng diện một bộ đầm đen với những viên đá quý kết lấp lánh nơi chân váy. Dù đang trong lúc để tang, Tiffany cũng vẫn rực rỡ và đầy quyền uy. Đây chính là chi trưởng thứ nhất của nhà họ Thành, người nắm giữ toàn bộ nền công nghiệp nặng của tập đoàn. Cô ta ngồi ở chỗ ngay bên cạnh Andy.

Người thứ hai, Hưng gia, đứng nghĩa là một trưởng lão. Năm nay ông đã tám mươi bảy tuổi nhưng vẫn còn tại vị. Bởi vì bất cứ người ngoài nào cũng không thể tiến vào phòng, Hưng gia chậm chậm chống cây gậy bước vào chỗ ngồi bên cạnh Tiffany. Có lẽ bởi vì đi đứng chậm chạp, không thể tham dự đàm rước dâu, nên ông đã thoát khỏi cuộc thăm sát đêm máu. Hưng gia nắm giữ mảng năng lượng và vũ khí thiết bị. Một lão già cáu gắt giữ rất nhiều bom đủ để phá tanh tành toàn bộ thế giới này.

Khi Hưng gia còn chưa đi đến được chỗ của mình, thì cánh cửa lại một lần nữa bật mở. Người thứ tư không phải đi mà gần như bị đẩy vào. Cậu em họ House của Andy đã hai mươi hai tuổi, dáng vẻ khá cao ráo nhưng động tác hơi nhút nhát. House khép nép, sợ hãi đi về chỗ ngồi đã có mấy người bên cạnh. Đây có lẽ là chi trưởng bí ẩn nhất. Trên đầu House có đội một cái túi giấy mua hàng ở siêu thị, ngay vị trí đôi mắt khoét hai lỗ tròn, nhìn chẳng khác mấy tên biến thái là bao. Có lẽ đây là di chứng của căn bệnh tự nhốt mình trong phòng của House. Cậu ta đã hoàn toàn cách ly khỏi xã hội được sáu năm rồi, hiện nay vẫn còn phải điều trị tâm lý. Không thể tin được đây sẽ là người nắm toàn bộ hệ thống ngân hàng, tài chính, đầu tư của tập đoàn Thành Gia khổng lồ. Xã hội sẽ ra sao khi được quyết định bởi một người không muốn sống cùng xã hội.

Người làm Andy lo lắng nhất, Micheal xuất hiện. Từ trên giường bệnh cậu ta được đặt vào một chiếc xe lăn đặc chế. Hệ thống cảm ứng sẽ dò đường dẫn Micheal đến đúng vị trí của mình. Ít nhất cậu ta vẫn còn vài ngón tay có thể cử động được. Hai mắt của Micheal chỉ mờ đục một màu sương trắng. Nhưng dường như cảm nhận được Andy đang nhìn mình, Micheal nở một nụ cười đáp lại. Nhưng nụ cười đó bị kéo thành méo xệch vì vết phỏng ở một nửa mặt của anh. Andy cảm thấy rất tiếc, bởi vì Micheal thật sự rất điển trai, đẹp như một người mẫu trên tạp chí vậy. Nhìn con người thật sự của cậu ta trong cũi u minh mà xem, một thanh niên đầy sức sống, một chiến binh mạnh mẽ vô cùng. Bây giờ trong một thân xác tàn phế, Micheal không thể làm gì ngoài việc nhúc nhích mấy ngón tay. Vậy mà anh lại chính là chi trưởng thứ tư, người nắm toàn bộ các công ty truyền thông và viễn thông của Thành gia. Một người không thể nhìn, không thể nói sẽ lãnh đạo những tờ báo và kênh truyền hình lớn nhất thế giới như thế nào?

Chi trưởng thứ năm June là người đàn ông nhũn nhặn, hơi gầy như một nhân viên văn phòng lâu năm, đeo kiềng dày cộm. Khỏi cần hỏi, cũng biết đây là người nắm giữ toàn bộ bí mật của các phòng nghiên cứu sinh học, dược phẩm của Thành gia. June năm mươi lăm tuổi, có ba bằng học vị tiến sĩ, danh hiệu giáo sư và bác sĩ. Là một thiên tài trong bộ dáng tầm thường nhất. Dược phẩm và phòng nghiên cứu là mảng mạnh nhất của gia tộc này.

Người phụ nữ xuất hiện ở vị trí thứ sáu là Snow. Chiếc đầm trắng đơn giản với những nếp gấp che đi cái bụng bầu đã rất to của cô ta. Mới hai mươi lăm tuổi và làm dâu họ Thành chưa được một năm, Snow đang mang trong mình giọt máu của Nam gia, người duy nhất có tư cách thừa kế chiếc ghế chi trưởng thứ sáu. Nhưng Andy đã có những suy tính của riêng mình, người đứng đầu vị trí lãnh đạo công ty vận tải khổng lồ Thành gia không thể là một cô gái chưa từng có kinh nghiệm đi làm và một đứa trẻ sơ sinh được. Container, metro, tàu hàng hải, máy bay ... không thể chờ đợi đứa bé trưởng thành. Giao thông vận tải là một công việc không thể ngưng lại bất cứ lúc nào.

Augustine, bốn mươi chín tuổi, là một phụ nữ béo đầy đặn. Giám đốc hàng loạt công ty thời trang, mỹ phẩm và dịch vụ chăm sóc sức khỏe và con người như: viện thẩm mỹ, trung tâm thể dục thể thao, nhà trẻ, trường học, viện dưỡng lão ... Andy thật sự nể phục năng lực của người phụ nữ này. Khả năng điều phối hoạt động và nhân sự của bà ấy là tấm gương để cho bất cứ ai trong gia đình này cũng nên noi theo.

Người chú họ vừa mới được lôi ra khỏi tù của Andy, Samuel bước vào phòng. Chẳng khác nào một công tử tài phiệt ăn mặc diêm dúa. Samuel bốn mươi hai tuổi nhưng nhìn chẳng đáng tin cậy chút nào, chỉ giống một công tử ăn chơi. Làm sao có thể giao toàn bộ lực lượng PROUD khổng lồ chẳng khác nào quân đội vào tay một người nóng tính và sốc nổi như Samuel được. Ông ta bị nhốt vào tù sáu tháng vì sàm sỡ nữ y tá, thêm ba tháng vì xúc phạm toà án. Andy không nên được một cái thờ dài.

Đệ cửu trong chín vị trí trưởng lão là Tuyên gia, vừa mới ra khỏi bệnh viện sau một cuộc thanh trừng đẫm máu giữa các băng nhóm xã hội đen. Đây là người duy nhất không có được chức danh giám đốc gì trong tập đoàn, nhưng không thể nào phủ nhận ông là người có tầm ảnh hưởng lớn. Nếu không có

Tuyên gia, trật tự xã hội, cả trong tối lẫn ngoài sáng đều không thể ổn định được. Không phải toàn bộ công việc làm ăn của Thành gia đều tuân theo luật pháp xã hội, vì vậy vị trí của Tuyên gia là rất cần thiết.

Lão già cũng tiến vào phòng họp trên một chiếc xe lăn. Giọng nói ồm ồm vang lên.

- Chào tất cả mọi người. Micheal, có lẽ cháu sẽ được an ủi khi hiện nay ta cũng không thể rời khỏi chiếc xe lăn chết tiệt này giống như cháu.

Một giọng nói điện tử được phát ra thay thế cho giọng nói thật của Micheal.

- Chú chín, có nặng không? Cháu đã nghe tin nhưng không thể đi thăm được.

- Ôi thằng cháu này, vẫn luôn ân cần và được lòng mọi người nhỉ. Dĩ nhiên ta đã trả đũa bọn chúng rất nặng nề. Mấy đứa chém ta hiện nay đang nghỉ mát ở Bắc Hải cùng với cá rồi.

Mọi người trong phòng lặng lẽ nhìn nhau. Hưng gia khó tính ho húng hắng.

- Thành gia rồi sẽ ra sao đây. Lần này họp toàn gặp được mấy đứa nhóc.

- Cậu à, năm nay tôi đã sáu mươi một tuổi rồi đó. – Tuyên gia lớn giọng.

- Đối với ta thì vẫn là thằng nhóc thôi.

Andy đứng dậy, nhẹ nhàng đưa một chút sức mạnh của mình lan toả ra khắp phòng. Một khả năng mà anh cũng chỉ vừa mới luyện được dựa theo những kỷ ức trong đầu. Bá khí như một tấm lưới phủ xuống, khiến mọi người trong phòng đều cảm nhận được một áp lực cực lớn, đầy đe dọa từ vị chủ nhân của gia tộc.

- Các vị, chúng ta có thể bắt đầu bàn bạc vào việc chính chưa? – Andy hỏi nhẹ như hơi thở

Ai nấy đều rụt cổ lại, lẳng lặng gật đầu. “Khí thế bức người này thật không khác tộc trưởng năm xưa là bao.”

^ _ ^

Vấn đề đầu tiên Andy muốn thông báo chính là sự thay đổi người đột ngột trong bộ chỉ huy của dòng họ. Nếu có bất cứ bí mật lớn lao nào được trao đổi trên thế giới, thì đó chính là bí mật của cuộc họp đệ thập. Từ sự biến mất của đại lão, Âm dạ phu nhân, cho đến sự cố để rò rỉ virus Z. Andy thật sự bất ngờ vì năng lực làm việc của toàn bộ người trong căn phòng này. Bọn họ có thể rất trẻ tuổi như House cho đến già cả như Hưng gia, khoẻ mạnh như Samuel hay có vấn đề như Micheal và Snow. Nhưng tất cả đều nắm rất vững nhiệm vụ của mình. Thậm chí ý nghĩ thay Snow và House của anh cũng hoàn toàn biến mất. House thật sự là một thiên tài về quản trị tài chính, còn Snow là cô gái có bản lĩnh nghiệp vụ tốt nhất mà Andy từng biết.

- Chúng ta nghiên cứu vũ khí sinh học được bao lâu rồi? – Andy lật hồ sơ. Chuyển qua bàn bạc với chỉ huy thứ năm.

- Hơn hai mươi năm rồi! – Tiến sĩ June trả lời.

- Sự cố lần này xuất phát từ trung tâm y khoa Hoàn Hảo. Bọn họ chỉ là một phòng nghiên cứu virus Z, tại sao cũng được phép nghiên cứu vũ khí sinh học. Nhiệm vụ này vốn là của Familia Tây Sơn mà.

- Đúng vậy, quả thật phòng nghiên cứu này đã vượt quá chức năng cho phép. Các báo cáo gửi về cho chú cũng không hề có đề cập tới những vấn đề này.

- Chúng ta có gián điệp. Đội PROUD đã báo cáo chứng cứ thu thập được từ camera quan sát trong bệnh viện Hoàn Hảo. Kẻ đánh cắp mẫu virus ra ngoài là Quilian, giám đốc khu vực của công ty thiết bị kiến trúc. Là nhân viên của di đó, Augustine. – Samuel tố cáo.

- Di đã cho điều tra kỹ rồi, nhưng các vấn đề như theo dõi tài khoản và thông tin liên lạc của y thì phải nhờ House và Micheal. Măng tài chính và viễn thông là của hai đứa nó mà.

Augustine liếc nhìn chỉ huy thứ ba và thứ tư đầy e ngại. Một thằng nhóc tự kỷ, còn đứa kia thì tàn phế, có thể trông cậy được gì đây.

- Bọn họ đã có nhiệm vụ khác rồi! – Andy lên tiếng. – Vụ điều tra này giao cho PROUD của chú Samuel. Ngoài ra có vài manh mối tôi tìm được trước khi phá hủy trung tâm nghiên cứu ngầm.

Andy quăng lên giữa bàn bức ảnh chụp những dòng chữ ngoằn ngoèo kỳ lạ mà anh đem về. Mọi người từ lấy vào một tấm nhưng không ai nhận ra đó là thứ gì. Lúc đó, giọng điện tử của Micheal vang lên.

- Andy, đưa tấm hình lại gần đầu đọc của em.

Andy vòng qua bàn, cầm tấm hình quét qua đầu đọc gắn trên xe lăn của Micheal. Sau một hồi nghiên ngẫm, Micheal nói.

- Không thể nào sai được, đây là chữ viết của đảo quốc Amala nằm giữa Đại Đông dương. Đây là một quốc gia quân sự, chủ trương cô lập, không giao lưu với bên ngoài, vì vậy chúng ta ít biết tới.

- Vậy làm sao anh biết? – Tiffany hỏi.

- Em họ ơi. Em không thấy anh suốt ngày phải nằm trên giường sao? Hầu hết thời gian của anh dùng để xem tin tức và đọc sách. Có lẽ vì vậy anh biết nhiều hơn em một chút. – Micheal châm chọc.

- Như vậy biết rõ là ai nhúng tay vào bí ẩn của phòng nghiên cứu ngầm rồi. Chúng ta tấn công trả đũa bọn chúng thôi! – Tuyên gia hăng hái lên tiếng.

- Đồ con nít! – Hưng gia nắc nẻ. – Người không nghe Micheal nói hả. Đó là một đảo quốc nằm giữa Đại Đông dương, vùng đại dương lớn nhất trái đất. Không có tên lửa tầm xa nào của chúng ta bắn tới đâu. Hơn nữa điều tra chưa rõ ràng, chúng ta không phải làm vậy.

- Hưng gia nói đúng, chúng ta cần điều tra rõ hơn. Phải xem trong nội bộ chúng ta còn trung tâm nào có vấn đề không. Nhất là tập đoàn năng lượng của Hưng gia và chuỗi công ty công nghiệp nặng của Tiffany, rất dễ là mục tiêu của kẻ thù. Ngay cả các phòng nghiên cứu y tế, sinh học của chú June cũng vậy. Chúng ta đang giữ quá nhiều chủng virus nguy hiểm trong tay. Micheal và House, lĩnh vực hai cậu nắm giữ rất quan trọng đối với sự tồn vong của gia tộc, xin cẩn thận. PROUD do chú Samuel đứng đầu cần phải nâng cao hơn khả năng chiến đấu, kỹ năng thực chiến của họ vẫn còn thấp. Phần của Snow và Tuyên gia có thể coi như tạm ổn. Hy vọng hai người giữ gìn sức khỏe, bởi vì tương lai sau này còn phải nhờ hai vị nhiều lắm.

Andy kết thúc buổi bàn họp chung trong hội nghị Thập Lão. Nửa ngày sau, anh sẽ bắt đầu họp riêng với từng người, bàn kỹ hơn nhiều vấn đề. Nhưng người mà anh muốn gặp riêng nhất hiện nay là Micheal và Miko. Hai người mà có lẽ thấu hiểu Andy nhất. Anh cần phải nhanh chóng giải quyết xong hết mọi chuyện nội bộ, nâng cao năng lực và sau đó mới có thể bắt tay vào truy tìm tung tích Thanh Đồng được.

Trong lúc Andy ngồi thờ dài tại vị trí của mình, Gilbert gõ cửa và tiến vào phòng.

- Thưa cậu, tôi biết thời gian hiện nay rất gấp. Nhưng có một báo cáo của cảnh sát SNH gọi cho cậu.

Gilbert đặt một chiếc máy nhỏ như cái chén lên bàn. Ánh sáng vụt lên khi thiết bị được khởi động, tạo thành hình chiếu 3D gương mặt của Jackson.

- Thưa sếp, có báo cáo mất tích từ thị trấn ở gần thành phố Mái Ấm. Đội HUNTERS đã lên đường từ ngày hôm qua, nhưng cũng bị mất liên lạc với bọn họ rồi. Nhân viên của ba thành phố lớn gần đó đều đang bận đi làm nhiệm vụ. Đội tăng viện có lẽ ba ngày sau mới tới. Sếp có thể hỗ trợ điều tra lúc này được không. Em biết sếp hiện nay đang nghỉ phép, nhưng giúp đỡ được lúc này chỉ có mình sếp thôi. Bản đồ vị trí đã có sẵn trong tin nhắn. Hy vọng ba ngày tới sẽ gặp được mặt sếp.

Andy bật mở tập tin đính kèm của tin nhắn, bản đồ lập thể vùng núi non xung quanh thành phố Mái Ấm hiện lên. Có một thị trấn bên dưới dốc núi, không xa thành phố lắm. Andy đuổi người, sau đó lắc lắc cổ. Công việc bàn giấy khiến anh đã cứng hết cả người. Có lẽ nên đi săn một chuyến để giãn gân giãn cốt.

- Gilbert, ngay mai lịch làm việc của tôi hủy hết đi. Chuẩn bị một chiếc xe địa hình cùng hai nhân viên PROUD thiện chiến nhất, trang bị vũ khí đầy đủ. Tôi cần phải đi thanh tra các khu vực trong vùng mới được. – Andy ả ả nét cười.

- Vâng thưa cậu chủ!

Gilbert thu thập chiếc máy chiếu tin nhắn lại, sau đó lui ra ngoài làm việc của mình. Andy cũng đi ngay đến chỗ Micheal, muốn rủ cậu ta ngày mai đi săn một chuyến. Khả năng chiến đấu của Micheal, anh từng có dịp chứng kiến, có anh chàng này đi theo thì thú vị biết bao.

Thế nhưng trong phòng Micheal vắng lặng không một bóng người, các y tá, bác sĩ không hiểu đã đi đâu hết. Chiếc máy đo điện não hiện lên những vạch sóng lăn tăn, chứng tỏ Micheal đã ngủ rồi. Andy bước vào cũi u minh, không thấy Miko đâu cả, kể cả linh hồn của Micheal cũng đi mất rồi. Chẳng lẽ bọn họ lại tiếp tục đi làm nhiệm vụ canh giữ biên giới của các thế giới?

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33

Vì chuẩn bị cho cuộc đi săn sáng ngày hôm sau, Andy đi ngủ sớm. Nhưng chỉ chừng nửa khuya, anh bị đánh thức vì tiếng gọi của một người. Miko đứng bên cạnh, lay vai Andy. Cô ta không biết tiếng Việt nên Andy đành phải lui vào trong u minh để nói chuyện.

- Micheal bị mắc kẹt rồi. Phải mau đem anh ta về. Đã qua mười hai tiếng rồi. Nếu mười hai tiếng sau không thể trở về cơ thể, anh ta sẽ chết. – Miko nức nở.

- Mắc kẹt ở đâu? Hai người đã làm gì? – Andy hoảng hồn hỏi.

- Bọn em nhận được tín hiệu có quái vật dị giới đột nhập, nên phải chạy tới ngăn cản. Nhiệm vụ của bọn em là không để cho các yêu quái cấp cao bước vào thế giới loài người. Micheal đã đánh lui được con quái vật đó. Nhưng khi nó rút lui lại để lại một lỗ hổng không gian. Micheal đã bị kéo vào trong đó luôn rồi! Em phải chạy về tìm người kêu cứu.

Andy ngay lập tức nhảy khỏi giường, khẩn cấp gọi cho Gilbert. Tuy bây giờ đang lúc nửa đêm, nhưng tình hình cấp bách vô cùng. Chỉ mười lăm phút sau bọn họ đã gặp nhau ở nhà xe. Đích thân Gilbert lái xe, bên cạnh anh còn có Jessica đã tè chính ngồi chờ. Andy nhảy vào băng ghế sau cùng với Miko. Cô gái trẻ bắt đầu chỉ đường cho Gilbert chạy. Còn Andy nạp đầy đạn cho khẩu súng, đồng thời trang bị thêm nhiều vũ khí trên người. Lỗ hổng không gian đi vào dị giới. Ai biết được cái thứ ấy dẫn người ta đi đến đâu.

^ _ ^

Bọn họ đứng ngay giữa thị trấn mà Jackson đã đề nghị hỗ trợ. Tuy mấy người khác không thấy gì, nhưng Andy có thể nhận ra cái lỗ xoắn vặn vẹo giữa đài phun nước. Nơi đó không gian bị xoay tròn như phía trong máy giặt, tạo ra một thứ lỗ đen cùng với tiếng kêu ù ù đầy đe dọa. Andy liếc nhanh về phía Miko và hai người lại bước vào cõi u minh để nói chuyện.

- Micheal bị cuốn vào đó?

- Đúng vậy.

- Nếu không thể về kịp trong mười hai tiếng tới, cậu ta sẽ chết?

Miko gật đầu.

- Có cách nào kéo dài thời gian ra hơn không?

- Nếu em dùng hết tinh lực của mình truyền liên tục cho anh ấy thì có thể cầm giữ lại. Tối đa cũng chỉ có ba tiếng đồng hồ thôi.

- Hiểu rồi. Em ở lại. Nếu chúng tôi không về kịp thì cố gắng duy trì cho Micheal. Tôi sẽ về càng nhanh càng tốt.

Chung quy anh có mười bốn tiếng đồng hồ để đi và một tiếng đồng hồ để quay lại.

- Andy! – Miko gọi lại, sau đó đặt vào tay anh chiếc điện thoại màu hồng. – Nhấn nút gọi để khởi động áo giáp của Micheal, đồng thời cũng có thể trò chuyện với anh ấy trong khoảng cách xa. Nhưng không thể gọi xuyên qua các thế giới được. Vì vậy anh mang theo nó thì hữu dụng hơn để cho em giữ.

Andy rời khỏi cõi u minh. Dặn dò Gilbert tránh xa chỗ này, đồng thời dựng lên các biện pháp cách ly khu vực.

- Cậu chủ, xin hãy đem Jessica theo. Cô ta là một vệ sĩ rất có năng lực! – Gilbert nói với vẻ van nài.

Andy liếc nhìn cô gái lạnh lùng luôn dùng băng che một nửa khuôn mặt này. Dáng người cao to, cơ bắp thon dài, dẻo dai, hẳn nhiên là đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc. “Thôi được rồi, lần này đi gấp quá, không kịp điều người đi theo hỗ trợ. Do tìm người, nên càng đông càng tốt.” Andy gật đầu. Sau đó dứt khoát nắm tay Jessica, kéo cô ta nhảy vào lỗ đen vặn xoắn. Hút một cái, bọn họ như trôi tuột vào ống trượt nước, lao vù vù qua vũ trụ tối đen. Thình thoảng có vài ánh sáng vụt loé lên. Đó chính là các thế giới song song mà bọn họ vừa mới lướt qua. Lần đầu tiên, Andy hiểu thế nào là đi xuyên qua các thế giới. Nhưng rất may, đường hầm thời không này chỉ có một lối vào và một lối ra, không có các ngã rẽ khác.

Thốt người một cái, bọn họ đã đứng ở chỗ cũ, ngay kế đài phun nước của thị trấn. Thế nhưng những người khác không còn, cả dấu vết bánh xe mà Gilbert lái tới cũng không. Andy căng thẳng người, biết chắc họ đã không còn đứng ở vị trí cũ nữa.

- Micheal! – Andy gọi.

Chỉ có tiếng động vang vọng trong đêm. Nếu Micheal không việc gì, hẳn cậu ta đã nhảy ngược vào đường hầm để trở về rồi. Việc Micheal biến mất, chắc chắn là có nguyên do.

^ _ ^

Buổi tối trong thị trấn Silence vô cùng yên tĩnh, nhưng không hiểu sao Peter đột nhiên thức dậy. Nó chui ra khỏi giường, sờ gổ lạnh ngắt đối với đôi chân nẩy giờ vẫn vùi trong chăn. Đêm đen như nặng nề khoác lên người nó chiếc áo nặng trĩu, cô quạnh. Chung quanh không một tiếng động, nhưng Peter lại bị hấp dẫn đi về phía cửa sổ.

Nhà của nó là một lò bánh nổi tiếng nằm ngay giữa thị trấn, có tầm nhìn bao quát ra quảng trường, nơi có cái hồ phun nước vui vẻ lúc nào cũng róc rách. Phía đối diện quảng trường là nhà thờ chính, nơi Peter thường phải đi vào mỗi sáng chủ nhật với những bộ áo ỉu phẳng phiu và sạm sề. Nó và mọi người sẽ hát những bài thánh ca, đọc kinh và ăn bánh thánh. Nó đột nhiên sực nghĩ, “Hôm nay là thứ mấy vậy?” Đầu nó ù ù còn trí nhớ thì mù mịt.

Peter nhìn thấy đôi nam nữ đó đột nhiên xuất hiện trong một khoảng không vặn vẹo giữa hồ nước. Dường như họ từ trong vòi phun nước bị tổng ra vậy. Hai người nhẹ nhàng đáp xuống thành hồ. Vậy mà Peter cứ tưởng họ phải rơi ùm xuống nước rồi chứ.

- Micheal! – Người đàn ông hét vang.

Anh ta mặt một chiếc áo choàng màu đen, dài. Bên trong là một bộ áo vét phẳng lì cùng với caravat lịch sự. Cô gái vận một chiếc váy ngắn với tua ren cầu kỳ, một chiếc tạp dề trắng không khác nào những búp bê mô hình hầu gái trong tiệm đồ chơi.

Được rồi, bọn họ khá kỳ quái, xuất hiện một cách kỳ quái và hành động cũng kỳ quái luôn. Người đàn ông rút súng ra cầm sẵn trên tay, còn cô gái cũng căng thẳng sờ sờ lên đốc kiếm mình mang theo. “Những người nguy hiểm!” Peter quyết định chạy đi gọi cha mẹ mình. Họ đang ngủ phía dưới lầu, để có thể thức dậy làm bánh sớm mà không làm phiền đến giấc ngủ của lũ trẻ.

Peter chạy thẳng vào phòng, hô to “Cha, Mẹ!” Nhưng bọn họ không có ở đó, chiếc giường lộn xộn những chăn màn, nhưng họ không còn ở đó. Đường như người vừa mới rời đi vậy. Họ có thể đi đâu cơ chứ? Cùng lúc cả hai người à? Peter quyết định chạy sang phòng mấy đứa em, kêu chúng nó trốn dưới kho, trước khi nãy kẻ nguy hiểm kia tấn công vào nhà họ. Phòng đứa em trai kể trống không. Căn phòng diêm dúa của đứa em gái út cũng không có người. Peter run sợ, chẳng lẽ cha mẹ đã mang mấy đứa em trốn đi hết rồi sao. Tại sao bỏ nó ở lại?

Nó run rẩy dựa vào cánh cửa. Bọn họ mới ở đây thôi, chỉ mới vừa ở đây. Chiếc đèn pin của em gái nó hay dùng để đọc sách lên trong chăn vẫn còn mở. Peter tiến vào, chụp lấy cây đèn pin. Đột nhiên nó nhìn vào tấm gương phía tủ quần áo trong phòng. Nó đứng bên giường, gương mặt kinh hoàng. Còn em gái nó, say sưa ngủ, cùng với một quyển sách mở ra dở dang.

Nhìn trên giường, không có người. Nhìn vào kính, em nó vẫn đang ngủ trên giường. Nó tiến về phía tấm gương, sờ vào đó để chắc rằng đây là thật. Không phải một loại màn hình, ảnh chiếu gì đó. Chiếc gương bình thường, nó trong gương bình thường. Chỉ có vấn đề là chiếc gương phản chiếu những thứ mà nó không thể nhìn thấy bên ngoài mà thôi. Peter kiểm tra chiếc giường lần nữa. Trống không.

Phía bên phòng đứa em trai có một hồ nuôi cá cảnh. Hình ảnh phản chiếu trong hồ cá cũng là đứa em trai đang ngủ say trong lồng ỏ của nó. Peter chạy qua phòng cha mẹ. Lấy chiếc gương nhỏ trong học tủ bàn trang điểm. Nhìn qua chiếc gương tay, nó thấy cha mẹ mình cũng đang ôm nhau ngủ trên giường. Peter kinh hoàng. Chuyện gì đang xảy ra với nó vậy?

Mọi người chỉ tồn tại trong gương, còn bên ngoài này, chỉ có mình Peter là có thật. Tại sao? Peter vẫn giữ lấy chiếc gương tay, rón rén đi ra ngoài cửa. Nó quan sát qua lớp cửa kính, “Hai người kia đã đi đâu mất rồi?” Nó xoay tay nắm cửa, chạy qua nhà người hàng xóm tốt bụng Cathy. Chị ấy mở một cửa hàng trang phục, rất hay cho nó kẹo ăn.

Tiệm của Cathy không khoá, đèn còn mở. Nó nhìn thấy chị ở trong gương đang ngồi dính lại mấy cái nút áo cho bộ y phục sáng mai phải giao gấp. Nó lấy gương ra, trong căn phòng trống trơn chỉ có mình Peter đứng. Được rồi, lúc này thì nó sợ hãi thật sự. Biết một thằng nhóc tám tuổi khi sợ quá sẽ làm gì không? Nó đứng khóc to to ngon lành.

Đường như sợ nó sẽ buồn khi sống trong thế giới có một mình. Ông trời ban xuống vài người bạn. Tiếng ồn ào kinh khủng phát ra từ nhà thờ. Peter bước ra ngoài kịp lúc nhìn thấy một ánh sáng vàng kim vọt ra khỏi cửa. Chính xác là bị đánh văng ra, bay ngang qua khiến cánh cửa vỡ nát bét.

Người robot lồm cồm bò dậy khỏi đồng gạch vụn vỡ nát. Có tiếng súng vang dội trong nhà thờ, và sau đó là nóc nhà thờ cũng sập xuống luôn. Peter nhìn thấy con quái vật luôn xuất hiện trong những cơn ác mộng của nó. Con quái vật đầu bò khổng lồ mà nó bị ám ảnh sau khi xem phim ngưu ma vương. Lần này là đôi nam nữ nó đã nhìn thấy, chạy vội ra khỏi nhà thờ. Cơ thể họ khá bần thiêu và rách nát hơn lúc ban đầu rất nhiều. Ba người có kích cỡ bình thường đối đầu với một con quái vật to cao còn hơn nóc nhà.

Nó không xem nữa, kết cục chẳng phải quá rõ ràng ư. Peter dự định đi về nhà, rồi leo lên giường ngủ tiếp. Đây chắc chắn là ác mộng rồi, có điều chân thật hơn mấy lần trước mà thôi. Khi nó thức dậy chắc chắn sẽ bị mẹ la mắng vì cái tội đi học trễ.

Peter thông thả đi về nhà, khi bọn người kia bắt đầu ầu chiến. Người đàn ông áo khoác đen liên tục bắn đạn về phía con quái vật. Mỗi lỗ đạn như có acid khiến lớp da của con quái vật kêu xèo xèo rồi rữa nát ra. Nhìn anh ta bắn súng hai tay, rồi lần lượt thay đạn chỉ bằng một tay quả thật điệu nghệ vô cùng. Mấy bộ phim gần đây nó xem hơi có phần ba xạo. Đạn cứ bắn hoài không hết. Còn giấc mơ này mới thật chân thực nha. Mỗi băng đạn chỉ bắn được có hai mươi viên thôi, phải thay mới băng đạn liên tục. Peter nghĩ chắc chiếc áo khoác kia móc đầy những băng đạn trong đó, vì vậy người đàn ông mới có thể bắn thả cửa như vậy.

Con quái vật dĩ nhiên không phải loại hiền từ gì. Nó đâu chịu đứng yên cho người ta bắn. Ngưu ma vương hung hãn đi ra khỏi nhà thờ. Kéo sập mấy bức tường cản lối của nó.

Cô gái mặc đồ hầu gái tuốt kiếm. Lưỡi kiếm phập phồng ánh lửa xanh như bếp ga. Peter không biết mình có nhìn lộn không, hình như cậu thấy hình ảnh gương mặt một người thấp thoáng trong ngọn lửa của lưỡi kiếm. Cô gái nhanh nhẹn chạy trên mặt đất, né tránh tức thời những đòn tấn công của ngưu ma vương, tiếp cận gần con quái vật rồi ra tay chém những nhát nguy hiểm khiến nó gầm rú. Các nữ chiến binh anh hùng trong lòng Peter, chắc chắn là đàn em của cô ta rồi. Xinh đẹp, mạnh mẽ và rất nguy hiểm khi đối mặt với kẻ thù. Bây giờ nó không muốn đi ngủ nữa. Để gì gặp được một giấc mơ hay đến nhường này.

Robot màu vàng rút kiếm vẽ những vòng tròn ma pháp lơ lửng giữa không trung. Peter cứ tưởng nó là thứ vũ khí hủy diệt có mang theo tia laser hay kỹ năng đặc biệt nào đó, chỉ không ngờ robot vàng lại là ẩn pháp sư. Người vừa mới vẽ pháp ấn nhảy vào trong trung tâm vòng tròn. Xuất hiện phía bên kia là một chiếc máy bay tiêm kích cỡ nhỏ. Ôi trời ơi, đây là biến thân, một bộ giáp biến hình! Chiếc máy bay vút lên trời cao, bắn ra hai loạt đạn. Mà hình như không phải đạn mà là hai móc lao có dây xích dài buộc phía sau. Móc lao ghim vào vai và bấp chân con quái vật. Máy bay đảo thân, khiến cho sợi dây xích quấn chặt quái vật lại. Chân nó đã bị kiếm lửa xanh tấn công bị thương, bị chiếc máy bay kéo, nó liền ngay lập tức ngã ầm xuống. Người cầm súng phản ứng tức thì, tiếp cận khuôn mặt ngưu ma vương, bắn vào mắt nó. Con quái vật gầm rú, trồi long đất lở. Peter nghe được trái tim mình run rẩy theo từng tiếng gầm. Có khi nào tiếng gầm đó làm sập luôn mái nhà, rồi đè trúng nó. Trời ơi, quả thật kinh khủng mà!

Trước mặt chiếc tiêm kích vàng xuất hiện một trận đồ pháp chú hình tròn, nó lao qua rồi lại biến thành người mặc áo giáp vàng như lúc đầu. Trên tay anh

ta còn cầm hai sợi dây xích trói chặt con vật, thanh gươm đã gắn ngay ngắn ở vị trí sau lưng.

Người đàn ông áo đen thay vào một băng đạn khác. Lần này công hiệu dữ dội hơn. Con quái vật la lên một tiếng kinh khủng rồi ngay sau đó tắt ngấm. Nó đã bị tiêu diệt rồi chẳng?

Tuyệt vời, ba người này siêu quá. Nó dường như vừa mới xem qua một bộ phim hành động đặc sắc, chân thật vô cùng. Giấc mơ quả thật tuyệt cú mèo. Nó không biết nên thán phục sức tưởng tượng khủng khiếp của mình hay thán phục mấy người kia chiến đấu quá siêu. Nó háo hức vỗ tay âm ỉ khiến cả ba người cùng quay lại.

- Tại sao lại có một đứa trẻ ở đây? – Andy kinh ngạc nhìn nó.

- Không lý nào, em đã đi kiểm tra hết toàn bộ thị trấn này, không có ai hết mới phải. Mà đây cũng không phải là một thế giới nữa. Đây chỉ là một mảnh vụn, bên ngoài thị trấn này chỉ là không gian đen ngòm vô tận của cõi u minh mà thôi.

- Con quái vật chúng ta vừa mới tiêu diệt không phải là sinh vật sống duy nhất ở đây sao? Anh tưởng nó là thần chủ của thế giới này.

- Không thể nào ... – Micheal lấp bắp.

Ba người bàn bạc những chuyện mà nó không hiểu nổi. Nói chính xác hơn là chỉ có hai người đàn ông nói chuyện, cô gái vẫn đứng im lặng, kiên nhẫn chờ. Bọn họ đang nói về Peter, hẳn nhiên rồi, ở đây còn có thằng nhóc nào ngoài nó. Người áo đen rút ra chiếc điện thoại, bấm nút kết thúc cuộc gọi. Chiếc áo giáp hoàng kim mở tách ra, xếp gọn lại, sau đó co rút cho đến khi chỉ còn là một chiếc đồng hồ đeo tay. Người đàn ông thứ hai nhìn có vẻ trẻ hơn, mặc đồ như du khách, quần kaki lửng và áo sơ mi in hoa. Bây giờ đã là tháng chín, thời tiết ở vùng này bắt đầu se lạnh rồi, bộ đồ đó có vẻ không hợp lắm.

- Andy, nó còn có thể nhìn thấy em nữa! – Micheal reo lên, hiện nay anh đang ở dạng linh hồn, lẽ ra người thường không thấy được mới đúng.

- Chúng ta không phải ở không gian của mình, nên có lẽ các quy luật thông thường không áp dụng được. Jessica, cô cũng nhìn thấy Micheal đúng không?

Jessica lẳng lặng gật đầu. Rốt cuộc cô cũng đã biết hồn ma là như thế nào. Thì ra đây là những thứ mà cậu chủ Andy vẫn thường thấy được. Jessica khá cao hứng, thậm chí lúc này cô đã nhìn thấy linh hồn của cậu chủ Barry trong thanh kiếm Bloody Marry này. Cô ta lại rút kiếm ra, ngọn lửa xanh ngay lập tức vụt cháy như lưỡi kiếm đã được tẩm dầu.

- Cậu Barry! – Jessica thán gọi.

Ngọn lửa bốc cháy dữ dội hơn. Và từ trong ngọn lửa xanh, khuôn mặt của Barry xuất hiện.

- Jessica! – Anh ta trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 34

- Nay cô làm gì vậy? Thằng nhóc hoảng lên rồi kìa.

Quả thật Peter đứng trước cửa nhà đã bắt đầu run sợ. Cô gái đã rút kiếm ra, không phải là muốn dùng với nó chứ. Peter nắm chặt cái gương nhỏ trong tay, nó tính bỏ chạy. Nhưng không hiểu vì sao đôi chân lại run rẩy không nghe theo lời.

Jessica vẫn mê mẩn nhìn lưỡi kiếm rực cháy. Thì ra Barry chưa bao giờ rời xa cô, anh ta vẫn còn ngự trị trong thanh kiếm. Nhưng tại sao bình thường Jessica không bao giờ nhìn thấy được? Tại sao chỉ ở trong thế giới này thì mới gặp được Barry? Cô giật mình khi có bàn tay một người nắm lấy tay mình. Jessica tỉnh phản ứng nhưng cô phát hiện đó là tay của cậu chủ Andy. Anh ta cầm tay cô để tra thanh kiếm vào vỏ. Ngọn lửa xanh biến mất, thanh kiếm lại trở nên im lìm. Jessica muốn mở miệng hỏi, “Tại sao?” nhưng Andy đã trả lời trước.

- Barry đã là người của thế giới khác rồi. Ít gặp nhau sẽ tốt hơn. Cô không muốn cậu ta sẽ quyến luyến mãi thế gian này mà không siêu thoát nỗi chứ?

“Tất nhiên là không!” Jessica gục đầu. Thậm chí tín ngưỡng của dân tộc cô cũng tôn thờ cái chết. Cho rằng sống là tạm bợ, chết mới là về nhà. Nguyệt thần Acala đã nói vậy. Cản trở con đường của linh hồn người chết, tức là phạm trọng tội với thần linh. Nhưng biết làm sao đây, cô chỉ muốn được nhìn thấy Barry thêm nhiều nữa. Khi cậu ta còn sống, vì thân phận của hai người cách biệt nên không thể đến với nhau. Còn bây giờ, cái chết lại chia lìa họ. Jessica ôm thanh kiếm vào lòng, cảm thấy tâm hồn mình âm ỉ như đang ôm một mặt trời nhỏ. Khi trở về thế giới thực, chắc chắn cô sẽ không còn được

nhìn thấy ngọn lửa xanh trên cây kiếm nữa.

Micheal mỉm cười từ tốn, bước lại gần về phía Peter. Anh ta đã từng là thượng nghị sĩ trẻ nhất được bầu vào quốc hội. Ai thấy cũng mến, già trẻ đều có cảm tình, người người ủng hộ. Vì vậy chỉ với một nụ cười này, liền trấn an được Peter.

- Chào anh bạn! Cậu từ đâu chạy ra đây vậy? Trẻ ngoan giờ này không đi ngủ sao? – Micheal hỏi.

- Các người là ai? Có phải người ngoài hành tinh không? – Peter vẫn chưa bỏ hết cảnh giác. Cái gương nó cầm trên tay như một vũ khí đưa ra hăm dọa.

- Không phải, bọn anh là nhân viên chính phủ đang đi làm việc. Nhóc có thấy thứ đó không? Nó mới là người ngoài hành tinh bị sống. Bọn anh có nhiệm vụ bắt về thôi.

- Nhân viên chính phủ? Bằng chứng đâu?

Micheal liếc nhìn Andy. Anh thờ dài, móc trong túi ra phù hiệu cảnh sát SNH. Peter ngay lập tức chụp lấy. Nó suýt xoa, cũng chưa bao giờ được nhìn thấy phù hiệu cảnh sát thế này. Máy phim trinh thám mà nó coi, khi đặc vụ móc phù hiệu ra cũng oai như thế. Nó bấm đầu lăm lăm đánh vắn.

- Sở cảnh sát thành phố ... ơ ... Ngọc Trai ... ừm ... tổ trọng án ...

- Đại tá Andy, tổ trọng án SNH, sở cảnh sát thành phố Ngọc Trai. Đang thi hành nhiệm vụ. Mong cậu hợp tác! – Andy nói một lèo. Giúp thằng nhóc đọc chữ chưa được trôi này.

Hai mắt Peter sáng long lanh, nó đưa trả giấy tờ cho Andy.

- Vâng em có thể giúp được gì?

“Cảnh sát đang hỏi chuyện!” nó reo mừng vui sướng. Việc này cũng chỉ từng thấy trên truyền hình thôi nha, không ngờ có ngày cảnh sát lại mời nó hợp tác điều tra.

- Cậu tên gì? Nhà cậu ở chỗ nào? Cha mẹ đâu? – Micheal hỏi.

- Em tên Peter, tám tuổi. Nhà đây nè. – Nó chỉ vào căn tiệm bánh mì mà cả bốn người đang đứng trước cửa. Cha mẹ đang ngủ trong nhà. Mà hình như cũng không có trong nhà.

- Là sao? – Andy nhíu mày.

- Đúng rồi, anh cảnh sát ời. Anh vào xem, như vậy là sao đi!

Peter lôi kéo tay Andy vào trong nhà nó. Micheal và Jessica cũng lục đục đi theo. Thằng nhóc không ngần ngại mở hết đèn trong nhà lên. Nó dẫn Andy vào căn phòng ngủ trống trơn của hai vợ chồng chủ tiệm.

- Bọn họ đâu rồi? – Andy ngạc nhiên.

Peter đưa cho Andy cái gương cầm tay nhỏ. Anh xoay người lại, nhìn thấy phía sau gương là hai vợ chồng đang ôm nhau ngủ say. Andy hơi giật mình. Thông thường anh muốn phân biệt một người đứng trước mặt mình có phải là ma hay không, Andy cũng hay dùng tới gương. Anh có thể nhìn thấy ma bên ngoài nhưng không thể thấy bóng chung trong gương. Bởi vì ma đâu có thực thể nên dĩ nhiên cũng không có bóng phản chiếu.

Nhưng điều này thì trái ngược hoàn toàn, những thứ Andy không nhìn thấy được bên ngoài thì lại có trong gương sao?

- Micheal, cậu nhìn nè!

Quả nhiên Micheal cũng cúi đầu qua xem. Không có bóng cậu ta trong gương, nhưng hình ảnh hai vợ chồng nằm ngủ vẫn không có gì thay đổi.

- Kỳ lạ! – Micheal lăm bằm.

- Á anh ta không có bóng. – Peter hoảng hồn la lên. Núp sau Andy, đứng cách Micheal càng xa càng tốt.

Micheal nhe răng cười. Nhưng tận sâu trong nụ cười đó có chút gì đáng sợ, cay cay. Anh cũng đâu muốn mình trở thành một hồn ma cứ phải đi lang thang bên ngoài làm việc như thế này. Micheal cũng thêm được nhìn thấy mình trong gương lắm chứ. Thêm được đứng thẳng người nhìn thấy mặt trời, thêm được nắm lấy tay một người... Nhưng, một là anh trở thành hồn ma trong suốt. Một là linh hồn sống chỉ có thể chạm vào những vật của thể giới khác. Hai là trở về thể xác không ngừng chịu dày vò đau đớn, tất cả các giác quan đều là tín hiệu điện do máy tính truyền qua. Thậm chí số phận anh còn tàn khốc hơn nếu như không gặp được Miko ngày ấy.

- Chuyện đó không quan trọng. Peter, ngoại trừ cậu, không có người nào trong thị trấn hết. Tại sao cậu lại ở đây? – Andy vỗ vai Peter hỏi.

- Em không biết. Đột nhiên em giật mình thức dậy. Thấy anh và chị kia xuất hiện ở vòi phun nước. Em đi tìm cha mẹ cũng không thấy họ ở đâu, tất cả mọi người đều vậy, chỉ có thể nhìn thấy bọn họ ở trong gương thôi! – Peter ra điều đã muốn thút thút rồi.

- Trước đó cậu có thấy Micheal xuất hiện không? – Andy chỉ vào Micheal. – Còn có một toán cảnh sát khác. Họ mặc đồng phục, sau lưng có in chữ HUNTERS.

Chợt trong đầu Peter loé lên một tia sáng nào đó. Có nhìn thấy hay không nhỉ. Hình như nó đã nhìn thấy toán người áo đen có in chữ HUNTERS sau lưng ở đâu rồi. Đọc trong một cuốn truyện ư, hay là xem phim truyền hình tối qua. Peter lắc đầu nguầy nguậy rồi bắt đầu la hét.

- Không nhớ, không nghĩ ra gì hết ...

Thấy thằng bé đột nhiên quấy phá, Andy ôm chặt nó lại. Bé trên tay để nó không vùng vẫy nữa.

- Được rồi, được rồi! không cần nhớ nữa. Em cứ yên tâm, để anh cảnh sát điều tra cho.

Peter bắt đầu thút thít. Micheal lắc đầu, cảm thấy chịu thua với đám con nít mà, vừa mới cười, vừa mới la cũng có thể ngay lập tức thút thít.

- Em đi với chị Jessica pha một ly sữa uống nhé. Ở nhà có sô cô la không?

Peter ngoan ngoãn chùi mũi vào áo Andy, nó gật gật đầu. Andy buông nó xuống, rồi trao cho Jessica dẫn đi. Cô là một nàng hầu đa năng, ngoài nhiệm vụ vệ sĩ, còn được đào tạo qua khóa hộ lý, bảo mẫu. Phải nói là già trẻ lớn bé, từ sơ sinh đến già bệnh hấp hối cô ta cũng đều có thể đối phó được. Jessica nắm tay Peter dắt đi, thỉnh thoảng còn vỗ vỗ đầu nó an ủi. Tuy gương mặt cô ta không biểu cảm gì, nhưng những hành động nhỏ đó khiến Peter cảm thấy bình tĩnh hơn.

- Có lẽ ngôi nhà này là trung tâm của sự việc. Chúng ta kiểm tra xem có manh mối gì ở đây không? – Andy nói với Micheal.

Sau đó hai người chia nhau ra lục tung căn nhà. Tủ sách, hộc bàn, kệ chén gì cũng kiểm tra qua. Bất cứ manh mối gì như sách phép thuật, bùa chú, sơ đồ pháp ấn, ... lỗ hổng vũ trụ gì cũng không thể bỏ sót. Micheal kiểm tra tầng dưới, Andy xông thẳng lên lầu.

“Đây rõ ràng là một căn nhà hoàn toàn bình thường như bao căn nhà khác”.

Andy kiểm tra căn phòng diêm dúa của đứa con gái. Búp bê, thú nhồi bông, đồ chơi đồ hàng với bếp núc và chén đĩa tí hon bằng nhựa. Một tủ sách con con với những hình vẽ công chúa và hoàng tử màu hồng. Căn phòng thứ hai của đứa con trai kè. Sách khoa học kỹ thuật, sinh vật. Bàn học gọn gàng ngăn nắp, bề bét cá cảnh. Xem ra đây là một đứa trẻ thông minh và đam mê khoa học. Căn phòng bề bộn của Peter. Poster các bộ phim khoa học viễn tưởng, hình các nhóm siêu nhân. Đồ chơi lắp ráp robot bằng nhựa, các món vũ khí chiến đấu. Tủ quần áo đầy màu sắc, không ngạc nhiên gì khi nó có đủ bộ áo thun mười hai màu của siêu nhân Gau.

“Một anh chàng đam mê phim ảnh!” Andy phì cười. Nhưng đây là một căn phòng bình thường đối với cậu nhóc ở tuổi đó.

Khi Andy dự định đi ra ngoài, cùng với nỗi thất vọng vì không khám phá được thứ gì hết. Bỗng nhiên có một vật trên bàn học của thằng nhóc loé lên, thu hút sự chú ý cả anh. Chiếc hộp nhỏ đựng dụng cụ cạo râu đã bỏ đi, có lẽ là của ba thằng nhóc. Bên trong hộp đựng một mảnh đá nhỏ, một mặt phẳng được đánh bóng to chừng ba ngón tay, có thể phản chiếu như một tấm gương. Andy cầm lên, cảm thấy đây chỉ là một cục đá tầm thường được mài bóng để làm quà lưu niệm. Một thứ rẻ tiền có lẽ được nó nhặt ở đâu đó trên đường, vì không có đồ đựng nên mới phải bỏ vào hộp cạo râu.

“Đúng là tâm lý của lũ trẻ.” Chúng luôn hy vọng mình sẽ nhặt được một vật quý báu nào đó. Một viên kim cương lấp lánh hoá ra chỉ là mảnh thủy tinh. Một chiếc vòng vàng hoá ra chỉ là đồ giả. Một viên đá phép thuật hoá ra chỉ là cục đá tầm thường.

Andy xoay mặt đá nhìn lại, nó phản chiếu hình ảnh của anh đứng trong căn phòng. Nhưng bởi vì mặt đá khá nhỏ nên chỉ có thể nhìn thấy được một góc của căn phòng. Thế nhưng hình ảnh đó cũng đủ làm Andy giật mình sửng sốt. Thằng nhóc Peter vẫn còn đang say sưa ngủ trên giường của nó.

Không tin vào mắt mình. Andy bước ra hành lang, nhìn xuống tầng dưới. Ánh sáng đèn trong phòng bếp hắt ra, có thể nhìn thấy cái bóng hai người trong đó. Peter đang huyền thuyên kể lể với Jessica về những chiến thuật của các nữ chiến binh hay sử dụng trong phim. Andy lại đi vào phòng, nhìn qua ảnh phản chiếu của viên đá, thằng nhóc vẫn đang say sưa ngủ.

“Nếu đây là Peter, vậy thì nhóc con, cậu ờ đây là ai?”

Giả thiết là thế giới này là do quái vật tạo ra, là bản sao vụng về của thị trấn Silence. Nhà cửa, vật dụng khiến trúc đường phố đều giống với nhau cả. Nhưng đây chỉ là một mảnh nhỏ, bên ngoài thị trấn không tồn tại thứ gì cả, toàn là không gian tối đen bất tận mà thôi. Tiếp theo, trước đó họ không thấy được bất cứ người dân nào trong thị trấn. Nhưng khi gặp được Peter, lại mới phát hiện ra là có thể nhìn thấy được mọi người qua gương. Bây giờ, Andy lại phát hiện một Peter khác, cũng giống như mọi người, đang say ngủ ở thế giới bên kia tấm gương. Vậy còn Peter họ đang gặp là ai? Hay tệ hơn, là thứ gì?

Chợt điện thoại trong túi Andy run lên. Anh lấy máy ra, phát hiện cuộc gọi số 00 đang chờ ở đầu dây. Điện thoại màu hồng có gắn con thỏ bông này là do Miko đưa cho, nó chỉ có thể gọi và nhận từ một nơi duy nhất, chiếc đồng hồ trên tay Micheal.

- Em phát hiện ra đám người trong đội HUNTERS rồi!

- Họ ở đâu? – Andy hỏi hộp hỏi.

- Trong lò nướng bánh dưới tầng hầm nè.

- Anh xuống ngay!

Andy vội vàng tìm lối xuống tầng hầm, Micheal đã đứng bên bàn bếp chờ đợi sẵn. Căn phòng tối om và có một con ma đứng chờ đợi, “Thật làm người khác sồn da gà!” Andy bật đèn sáng lên. Đi tới lò nướng bánh, mở cửa lò ra. Bên trong ngoại trừ tàn tro của mấy mẫu bánh vụn thì chẳng còn thứ gì hết. Anh nhìn vào cách cửa bằng thép sáng loáng của bếp lò, thấy được hình ảnh đám người HUNTERS đang bất tỉnh nằm ngổn ngang bên trong. Nhìn họ vẫn phập phồng thở, như vậy là chưa có người nào nguy hiểm đến tính mạng.

- Đây là lò nướng điện. Nếu đến gần sáng, chủ tiệm khởi động lò thì bọn họ không xong rồi. – Micheal lú đầu vào nhắc nhở.

- Chúng ta cần phải mau chóng trở về thôi – Andy nói chắc nịch.

- Không phải đã thử mấy chục lần rồi sao. Cái vòng xoắn đó cứ đưa chúng ta trở về nơi đây. Nếu trở về được, em đã trở về từ mười tiếng trước rồi.

Micheal chu mỏ lẩm bẩm. Dĩ nhiên anh là người gặp trở về nhất rồi. Sinh mạng của mình đang bị đếm ngược từng giờ từng phút mà.

- Cứ nghĩ phải tìm ra được chủ nhân của thế giới này, hạ gục nó thì phép thuật đảo chiều mới mất tác dụng. Ai dè đánh xong con bò đó thì lại công cốc. Thật ra thân chủ của nơi này là ai chứ? – Micheal ca thán.

- Anh biết! – Andy mỉm cười.

^ _ ^

- Á ... sao lại cộc đầu em! – Peter than khóc, nhảy vào ôm chầm Jessica để tìm sự bảo hộ trước Micheal.

- Thăng nhóc. Mau mở đường cho bọn ta đi về. Anh đây gấp lắm, không ở đây chơi với chú được. – Micheal hung hăng giơ lên nắm đấm.

- Em có biết gì đâu. Chị Jessica, cứu em – Peter lại ôm chặt Jessica hơn nữa.

Andy lắc đầu ái ngại nhìn Micheal. Bây giờ nhìn vào chẳng khác nào đám người lớn đang ăn hiếp con nít sao.

- Cậu không phải Peter, chẳng phải cậu là thân chủ của thế giới này sao? – Andy nghiêm giọng hỏi.

- Anh cảnh sát, anh lại lừa theo anh kia nói gì em không hiểu.

Trước thái độ oan uổng, khóc lóc òi ối của một thằng bé tám tuổi, Andy cũng phải bó tay. Ai kêu nó là con nít làm chi. Lần này đến lượt Jessica cứng rắn đẩy nó ra khỏi người.

- Ngoan ngoãn làm mau đi!

Giọng nói không cảm xúc, cộng với gương mặt vô cảm của Jessica quả nhiên làm thằng nhóc đỏ khóc nức nở. Ba người bọn họ hợp nhau ăn hiếp nó thật rồi. Peter khóc đến nấc lên không ngừng lại được. Andy nhủ mầy, trẻ con khóc làm anh không chịu đựng được. Nhớ lại khi mình còn nhỏ, Andy luôn muốn bảo vệ hết toàn bộ đám nhóc trên đời này. Anh cúi xuống vỗ vỗ đầu nó.

- Đừng khóc nữa, anh dẫn em đi xem một thứ!

Andy dắt thằng nhóc rầm rứt, tí tê khóc lên lâu. Nếu nó còn ngoan cố không chịu nhận, anh sẽ cho nó xem bằng chứng không chối cãi được. Andy đưa nó trở về phòng mình, nhả vào tay nó cái gương cầm tay của mẹ. Nó hức hức lên mấy tiếng rồi chớp chớp đôi mắt mọng nước nhìn Andy khó hiểu.

- Nói xem, cậu thấy ai nằm trên giường không.

Peter ngoan ngoãn làm theo và nó phát hoảng thật sự.

- Là em, là em ngủ trên giường. Hu ... hu ... hu ... vậy em là ai?

Bị nó hỏi ngược lại Andy cũng ngán ngẫm. Nó là ai mới được chứ? Và làm thế nào để tìm lối trở về thế giới của họ? Anh nhìn đồng hồ đeo trên tay mình. Đã bốn giờ sáng. Đồng đội của anh chỉ còn khoảng một tiếng nữa. Phần Micheal thì còn sáu tiếng nữa.

“Nhưng xem ra thằng nhóc này cũng thật sự không biết chuyện gì xảy ra.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35

Peter hoang mang, hoảng sợ vô cùng. Nó chỉ đột nhiên thức dậy vào lúc nửa đêm, và thế là bị cuốn vào mớ rắc rối này. Cả thị trấn Silence đều đang trải qua một đêm thường nhật như bao đêm khác. Vậy tại sao chỉ có một mình nó phải chịu đựng rắc rối. Mọi người đều biến mất hết, chỉ có thể nhìn thấy họ trong gương. Còn nó thì đang ngồi đây, tí tê khóc với ba người xa lạ. Cảnh sát khép nó vào nguyên nhân gây ra mọi sự. Họ còn đòi nó phải mở lời gì đó. Peter hoảng sợ.

Những tiếng rít chói lói bên ngoài đánh động mọi người trong nhà. Andy và Micheal ngay lập tức lao ra ngoài cửa. Cái xác quái vật đầu bò vẫn im lìm nằm đó. Nhưng trên bầu trời lại xuất hiện thêm nhiều thứ quái đản khác. Những quái vật xương chim đang bay lượn đầu trời, ngoác miệng kêu lên tiếng rít đầy đe dọa. Andy nhắm mắt, loại quái vật này có trong sách phân loại các loài sinh vật bóng đêm của cảnh sát SNH. Tên nó là Tetranova, xuất hiện trong những vùng rừng rậm nhiệt đới Ruanda có độ cao lớn so với mặt biển lớn. Là thần vật tôn thờ của một bộ lạc tiền sử, hiện nay vẫn còn chưa tiếp xúc với thế giới văn minh. Ăn thịt tế người sống, độ nguy hiểm cấp C, mức độ đe dọa sinh thái cấp D. Nó chẳng bao giờ xuất hiện ở chỗ nào khác trên thế giới ngoại trừ cao nguyên Ruanda cả.

- Đừng tấn công nó! – Andy nhắc nhở.

- Tại sao? - Micheal nhìn Andy tò mò.

- Chúng không thể bị tiêu diệt bởi các đòn tấn công vật lý. Dù có đập nát chúng ra, thì Tetranova cũng sẽ phục hồi lại hình dáng ban đầu sau năm giây. Đội của anh từng đụng độ rồi. Cần phải có pháp chú và nước bùa mới hạ nổi.

- Vậy anh có không? – Micheal hỏi dồn.

- Bây giờ anh đang nghỉ phép mà. – Andy cười đau khổ.

Ngoại trừ cặp súng Rosamary gần như đã trở thành vật sở hữu cá nhân của Andy, thì mọi loại vũ khí hỗ trợ khác của HUNTERS cũng chỉ được cung cấp trước mỗi chiến dịch. Bởi vì đối tượng truy bắt của HUNTERS rất đa dạng và trên phạm vi rộng. Mỗi loại quái vật lại có cách thức tiêu diệt riêng, nên không thể đem hết tất cả dụng cụ hỗ trợ theo cùng một lúc. Chỉ một khi xác định chính xác danh tính đối tượng thì chỉ huy Eta sẽ gọi điện yêu cầu đội Nu vận chuyển tiếp thiết bị. Đây là quy định của lực lượng HUNTERS. Lúc này thì Andy nhớ các đồng đội của mình biết bao.

Trong khi Andy vẫn đang phân vân tìm cách đối phó, thì một con xương chim đã lao xuống. Thân thể to kềnh càng với sải cánh hơn năm mét của nó dễ dàng phá sập phần mái hiên của tiệm bánh mì. Andy và Micheal lẫn về hai phía, né tránh đòn tấn công của con quái vật. Mặt đất mù mịt bụi tung toé bay lên. Con quái nhảy lóc cóc hai bước lấy đà trước khi cất cánh bay lại lên không trung.

- Andy, kích hoạt bộ giáp đi! – Micheal hét lớn.

Andy lóng ngóng lấy chiếc điện thoại ra, anh bấm vào phím số một và thực hiện kết nối. Anh vẫn chưa quen lắm với nhiệm vụ hỗ trợ trong đội hình chiến đấu cặp với Micheal.

Chiếc đồng hồ trên tay Micheal loé sáng. Và sau đó biến thành một cái giáp tay trái. Màu vàng hoàng kim tiếp tục lan ra nữa, biến thành miếng chắn ngực, cầu vai, ... Cuối cùng toàn thân của Micheal đều được che chắn kín bởi bộ áo giáp sư tử. Phía sau mặt nạ, Micheal cười lên sung sướng. Bây giờ anh đã tràn đầy sức mạnh và sự tự tin. Anh rút thanh kiếm sau lưng ra, bắt đầu tấn công trở ngược lại đám Tetranova.

Về phần Andy thì lại cảm thấy hơi choáng váng một chút. Không thể nghĩ ngờ gì nữa, việc bộ giáp đó biến hình hoàn toàn dựa vào nguồn năng lượng trong cơ thể của Andy. Đó là lý do tại sao Micheal không thể tự kích hoạt trạng thái chiến đấu, mà cần những người hỗ trợ là ESP (người có siêu năng lực) như Andy và Miko. Bởi bản thân Micheal là một linh hồn sống, anh ta chẳng hề có chút năng lượng nào.

Bộ giáp hỗ trợ Micheal bay lên rất cao. Anh vung kiếm chém ngay vào bộ xương chim ở gần nhất. Cánh của nó gãy vỡ, rơi xuống đất thành những mảnh vụn ngổn ngang. Con chim kêu lên quang quác đầy tức giận, rơi xuống đất. Nhưng chỉ mấy giây sau, những mảnh vỡ ra lại tiếp tục ghép hình, gắn vào con chim, liền lại như trạng thái ban đầu. Nó lại cất cánh bay lên, tìm kẻ lúc nãy đã tổn thương mình trả thù.

Đây là tình huống mà Andy đã biết chắc sẽ xảy ra. Hồi chiến đấu ở Ruanda, chỉ có thể nhờ vào trận đồ do đội Upsilon tạo ra mới có thể nhốt hết đám xương chim này vào một chỗ. Sau đó trực thăng của Rho đội hàng tấn nước bùa xuống rửa trôi bọn chúng. Nước bùa có tác dụng bào mòn, biến lũ Tetranova thành một đồng nhầy nhụa hôi thối như bùn. Bây giờ không có đội Upsilon lẫn đội Rho, không có trận pháp và nước bùa. Andy cũng không biết cách gì để tiêu diệt đám xương chim đánh hoài không chết này.

- Micheal! Chúng ta tạm thời rút! – Andy la lên.

Thay vì phí sức lực đánh nhau với đám không chết này, bọn họ tốt nhất là nên rút lui chiến thuật, dùng thời gian để suy nghĩ cách đối phó thì tốt hơn. Vị trí ẩn nấp tốt nhất hiện nay có lẽ là tầng hầm, lò bánh của nhà Peter. Bọn họ rút xuống đó, đóng chặt cửa lại trong khi đám xương chim bắt đầu tấn công dữ dội vào ngôi nhà. Tiếng rầm rầm do mái nhà sụp đổ, nện xuống sàn. Dựa vào mức độ tiếng ồn, có thể đoán được toàn bộ tầng lầu của ngôi nhà chắc bị phá nát rồi.

Peter ngồi trong góc phòng, lấy hai tay bịt tai lại. Nhưng mỗi lần có tiếng ầm ầm xuống, trần hầm lại run lên, bụi rơi là tả. Peter lại bắt đầu thút thít. Andy đã trình bày hết tất cả các hiểu biết của mình về loài Tetranova. Cả bọn thở dài. Trong số ba người bọn họ, không có ai rảnh về bùa chú cả. Micheal chỉ

biết các trận pháp biến hình cho bộ giáp, Andy chỉ sở trường về các chiến thuật đối phó, Jessica thì là lần đầu tiên tiếp xúc với thế giới kỳ ảo này.

Hết hy vọng, bọn họ lại nhìn vào Peter thút thít trong góc phòng.

- Em thấy có vẻ như nó không biết thật! – Micheal nói.

- Nếu không phải là nó, thì thần chủ chắc chắn là đang ẩn nấp trong thị trấn để sai khiến lũ quái vật đó tấn công chúng ta. – Andy nói.

- Với tình hình này, khó mà đi ra ngoài tìm kiếm. Hơn nữa chúng ta dường như không còn nhiều thời gian.

Micheal liếc nhìn đồng hồ trên tay Andy. Trời đã gần sáng rồi, lò bánh mì sắp hoạt động. Người chủ lò sẽ khởi động lò điện trước khi đưa mẻ bánh đầu tiên vào. Nhưng điều ác nghiệt nhất là các nhân viên HUNTERS vẫn còn đang bất tỉnh trong lò. Cần phải thoát khỏi đây trước khi thảm kịch xảy ra.

- Dù sao chúng cũng là xương thật phải không, chỉ là đã gia cố thêm một chút phép thuật thôi. Anh nghĩ ngoại trừ nước bùa, vẫn còn một thứ có tác dụng.

- Thứ gì? – Micheal mừng rỡ hỏi.

- Acid

Jessica và Micheal mặt mũi sáng rỡ khi nghe được kế hoạch của Andy. Quả nhiên là một vị chỉ huy linh hoạt. Bọn họ bắt đầu hăm hở thực hiện kế hoạch của mình.

^ ^
—

Thị trấn Silence vốn là một vùng khai thác mỏ chỉ từ trước thời cách mạng. Nhưng bởi vì nó nằm quá gần thành phố Mái Ấm, và việc khai thác chỉ khá độc hại, nên từ ba năm trước khu mỏ đã bị đóng cửa. Kể từ đó thị trấn bớt tấp nập người hơn, hiện nay cũng không còn đông đúc nhộn nhịp như ngày xưa nữa.

Nhưng dấu ấn của thời kỳ khai thác khoáng sản vẫn còn hiện hữu ở khu này. Ở phía cuối đường là tiệm Cha và con Phạm, chuyên bán dụng cụ phục vụ cho dân khai thác mỏ. Trong đó có bày đầy cuốc xẻng, máy khoan, xe rửa ... cho đến đèn pin, nón bảo hộ, ủng lao động ... Và dĩ nhiên không thể thiếu hoá chất dùng để tách kim loại: Acid.

Một chiếc xe đua bốn bánh vút nhanh trên mặt đường đầy sỏi đá. Một chiếc xe kỳ lạ mạ vàng toàn thân, kể cả những ô kính cửa, từ tiệm Cha và con Phạm chạy nhanh đến trung tâm quảng trường, nơi có đài phun nước. Chiếc xe bỗng nhiên cất đầu, phóng thân, lao qua một trận đồ sáng lung linh đột ngột xuất hiện giữa không trung. Chiếc xe biến mất, chỉ còn lại hình dáng một người mặc áo giáp màu vàng lơ lửng và hai chiếc thùng gỗ rơi xuống hồ nước.

Lớp vỏ bằng gỗ vỡ tan tành, lớp thủy tinh bên trong cũng bể nát. Dung dịch acid đậm đặc sền sệt như keo tan vào trong nước. Khiến nước hồ bỗng chốc sôi lên ừng ực. Phía xa xa, tiếng súng đi rừng vẫn thu hút hết lũ chim về phía ấy. Micheal mở kênh liên lạc lên.

- Andy, hồ tắm đã chuẩn bị xong rồi. Dẫn lũ chim về phía này đi.

Micheal đứng phía trước hồ acid nôn nóng chờ đợi. Chỉ vài phút sau đã có thể nhìn thấy lũ xương chim bay ào ào về phía mình. Trên mặt đất là một chiếc xe tải cả tầng đang phóng tới. Jessica lái xe cùng với Peter ngồi trong cabin, Andy đứng ở phía thùng sau, bắn tan tành bất cứ con quái ngu ngốc nào đến gần.

Chiếc xe dường như vẫn không có dấu hiệu dừng lại, nó lao băng băng về phía hồ nước. Micheal phóng người lên. Bên hông thắt lưng của bộ giáp bung ra hai sợi dây xích dài, anh ta khéo léo điều khiển hai sợi dây xích quật lũ chim rớt xuống hồ nước. Thử nghiệm thành công. Hai con quái đầu tiên rớt xuống hồ rít lên thảm thiết, sau đó nó từ từ chìm xuống đáy, không hề có dấu hiệu gì hồi phục trở lại.

Cả bọn vô cùng hào hứng. Micheal và Andy tiếp tục bắn hạ thêm nhiều con chim rớt xuống hồ nước. Nhưng có lẽ tình cảnh thê thảm của đồng bọn khiến chúng kéo giãn khoảng cách ra, càng lúc bay cao hơn.

Hai sợi dây xích giống như một cây thước kéo, bị cuộn vào nhanh chóng. Micheal nhảy xuyên qua trận pháp, biến mình thành chiếc trục thẳng màu vàng. Anh nâng mình lên cao xua lũ chim xuống gần mặt đất. Andy vẫn cần mẫn hạ gục từng con bằng súng. Anh cứ nhắm vào cánh chúng mà bắn vỡ, thế nào lũ chim cũng rớt xuống hồ.

Jessica đập tung cửa xe tải ra, kéo Peter núp vào chỗ an toàn hơn. Bởi vì không thể để nó một mình ở bất cứ nơi nào, nên cô đành phải kéo nó đi theo khắp mọi nơi như vậy. Với tài dùng kiếm của mình, cô có thể cam đoan không có bất cứ thứ gì có thể tổn hại đến Peter.

- Coi chừng!

Andy hét lên khi Jessica và Peter chỉ mới vừa chạy đi vài bước. Chiếc trục thẳng do Micheal điều khiển vừa mới bắn ra hai phát dây xích, gom được cả ba con Tetranova kéo xuống hồ. Dung dịch acid văng lên tung toé. Không thể kịp làm gì trong tích tắc ngắn ngủi đó, Jessica đành phải ôm Peter vào lòng để che chở cho nó không bị acid bắn vào.

Peter trong vòng tay Jessica mở mắt to kinh hoàng, lúc này nó vẫn còn kịp nhìn thấy một lượng acid lớn trong hồ văng lên như thế nào. Khi đám acid trút

xuống, ngay khi còn cách lưng Jessica một tấc, bỗng nhiên như gặp phải tường chắn, dung dịch acid va vào, vỡ tung toé văng đi khắp mọi hướng. Nhưng chỉ có phía Jessica và Peter là không hề bị gì. Bức tường chắn vô hình cũng bị acid ăn mòn. Không gian nhào nhoét lộp bộp rơi xuống, lộ ra những mảng không thăm thẳm đen tối của cõi u minh.

Hình như Peter vừa mới nhớ ra được vài việc.

Andy sững sờ nhìn hình ảnh đó, Micheal đáp xuống đất, lại biến hình thành bộ giáp sư tử như cũ.

- Mọi người nhìn kia!

Theo hướng chỉ tay của Micheal, Andy nhìn thấy lối vào của bọn họ đang xảy ra dị biến. Lỗ đen liên tục nở ra rồi lại co vào. Chớp tắt như một ngọn đèn sắp tắt.

- Mau lên, mau lại đây. Lối ra sắp đóng lại rồi.

Jessica đứng dậy, nhanh chóng kéo tay Peter chạy về phía lỗ đen kia. Micheal là người nhảy vào trước, sau đó đến Jessica và Peter, cuối cùng mới đến Andy. Đây luôn là vị trí của người đội trưởng, đảm bảo tất cả các thành viên đều phải rút lui an toàn.

Lại là cảm giác trôi tuột như trong ống nước. “Hy vọng lần này sẽ được về nhà!” Mấy lần trước lỗ đen chỉ đưa họ trở về chỗ cũ, không cách nào trở về được. Hy vọng sự biến dị lần này sẽ làm thay đổi đích đến cuối cùng.

Andy phóng người vọt ra, anh hơi đảo người mới có thể đứng lại vững vàng trên mặt đất. Cả ba người đứng ngơ ngác nhìn xung quanh. Lại là cái hồ phun nước cũ ở giữa thị trấn Silence. Micheal trông có vẻ thất vọng rõ ràng. Nhưng Andy hồ hởi la lên.

- Nhìn kia! Mái nhà của tiệm bánh mì còn chưa bị phá hủy.

Quả nhiên bọn họ đã trở về thế giới thực rồi. Vết xe bốn bánh của Gilbert vẫn còn hằn trên con đường đất của thị trấn.

- Jessica, Peter đâu? – Andy quay đầu lại hỏi. Bọn họ có bốn người, bây giờ chỉ còn ba.

Jessica lắc đầu. Cô xoè bàn tay ra. Giữa lòng bàn tay là cục đá tím lấp lánh mà Andy đã nhìn thấy trong phòng Peter. Phía mặt phản bóng của hòn đá xuất hiện gương mặt của Peter.

- Em có thể giải thích! – Cậu nhóc nói.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 36

Một buổi sáng bình thường, như bao ngày khác bắt đầu trong thị trấn Silence. Hùng đồng hồ thắp phía chân trời, vợ chồng nhà Thuý bánh mì giật mình thức giấc bởi tiếng đập cửa ầm ầm. Ông chồng hỏi hả chạy xuống giường đi ra cửa. Bên ngoài khe nhìn gần trên cửa là một gã đàn ông mặc áo khoác dài, cùng với một cô gái ăn mặc trang phục kiểu nàng hầu. Người đàn ông đưa phù hiệu ra.

- Cảnh sát đây, mau mở cửa!

Tuy vừa mới tỉnh ngủ, nhưng ông chủ tiệm bánh mì vẫn có thể nhận ra đây là phù hiệu cảnh sát thật. Thằng em họ làm nghề cảnh sát khu vực của ông cũng từng có một cái như thế này. Ông chủ tiệm mở cửa ra, lịch sự hỏi.

- Tôi có thể giúp gì được cho ông?

- Có chứ, ông có thể đi cùng tôi xuống tầng hầm một chút được không? – Andy nhẹ nhàng hỏi.

Cầm cửa ông chủ tiệm thiếu điều rớt xuống đất, khi viên cảnh sát lôi ra trong lò nướng bánh của ông bảy người cả thầy. Tất cả đều mặc đồng phục đen, được trang bị nhiều vũ khí và đang bất tỉnh.

- Tôi ... tôi không biết gì hết! – Ông chủ tiệm lắp bắp. Lần này có phải ông bị liên lụy vào một vụ án mạng rồi không?

- Tôi biết, không liên quan gì đến ông. – Vị cảnh sát trả lời.

Andy lục lọi mấy ba lô thiết bị đeo trên người của đội HUNTERS, sau cùng anh lấy ra được một lọ thuốc nhỏ. Anh tiêm lọ thuốc cho người mang nó trên người, đoán chắc đó chính là nhân viên đội Nu đi cùng đội Sigma. Quả nhiên người thanh niên lập tức tỉnh dậy. Cậu ta cảnh giác nhìn Andy.

- Đại tá Andy, thuộc Eta. Các anh bị trúng ảo giác của một quái vật bóng đêm. Mau cấp cứu cho đồng đội đi. Thiết bị liên lạc của anh đâu?

- Đây, thưa sếp!

Nhân viên Nu giao cho Andy thiết bị liên lạc dành cho nội bộ HUNTERS. Anh bấm gọi tổng đài, và sau đó đọc toạ độ thị trấn Silence cho bên Rho.

Chỉ vài phút sau cả đội HUNTERS đã được cứu tỉnh dậy. Bọn họ kéo nhau ra khỏi căn hầm, đứng ngoài hiên của tiệm bánh mì chờ đợi. Xe của nhà họ Thành đến trước trực thăng của HUNTERS. Tuy đang nghỉ phép, nhưng Andy tự cảm thấy trách nhiệm nên phải đứng lại chờ tiếp viện của HUNTERS tới.

Head chỉ huy trong nhóm hành động lần này chỉ mới là thiếu tá, cấp bậc vẫn còn nhỏ hơn Andy nhiều, vì vậy nghe lệnh của anh là việc hoàn toàn hợp lý.

- Bí ẩn của thị trấn Silence đã được giải trừ. Thông báo với Head của thành phố Diệp Lục không cần điều tra nữa. Tôi sẽ viết báo cáo gửi cho bên đó sau. – Andy dặn dò khi toàn bộ đội HUNTERS đã lên hết trực thăng.

- Vâng, thưa sếp.

Họ giờ tay chào kiểu nhà binh. Andy đóng cửa lại, sau đó anh nhanh chóng lui ra cho trực thăng cất cánh. Tiếng ồn do cánh quạt và ánh sáng từ đèn pha của trực thăng khiến cả khu phố giật mình thức dậy. Bọn họ chen chúc nhìn ra ngoài cửa sổ để tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra.

Andy bắt tay với vị chủ tiệm bánh mì.

- Cảm ơn ông đã hợp tác!

Ông chủ tiệm gật đầu như máy móc, vẫn chưa kịp hiểu suốt cuộc có chuyện gì. Andy liếc nhìn sang cậu bé mặc pijama đang nép mình phía sau cha mình.

- Chào Peter! – Andy mỉm cười chào từ biệt.

Anh chui vào chiếc xe hơi đen sang trọng đang mở cửa chờ sẵn đậu bên đường. Chiếc xe hơi rồ máy chạy đi, cuối cùng thị trấn Silence lại trở về với trạng thái im lặng vốn có của mình. Peter nhìn theo đuôi chiếc xe hơi, không hiểu tại sao người đó lại biết tên mình. Họ chỉ mới lần đầu gặp mặt.

Ông chủ tiệm bánh mì đứng ngẩn ngơ một hồi rồi mới chịu tỉnh ra. Ông lừa thằng con trai của mình vào nhà. Bình minh đã lên cao, một ngày thường nhật khác lại bắt đầu trong thị trấn.

^ _ ^

Miko nhận ra ngay khi Andy mở cửa bước vào phòng. Tuy cô chẳng thể nhìn thấy hồn ma nào khác, nhưng vì có giao ước ràng buộc với Micheal nên cô dễ dàng nhận ra anh. Khuôn mặt u sầu lo lắng suốt cả một đêm bây giờ mới giãn ra. Miko lao tới chỗ Micheal muốn ôm anh thật chặt, cảm xúc của những đứa con gái bằng tuổi cô rất mãnh liệt. Nhưng Miko lại quên mất, anh là linh hồn người sống. Miko xuyên qua thân thể Micheal, té xuống đất. Cô hơi sốc một tí, khuôn mặt thần thờ. Micheal quay lại cười khò.

- Có sao không? – Anh thì thầm.

Miko mạnh mẽ tự mình đứng dậy. Cô phui phui quần áo, rồi đi đến bên giường Micheal chờ đợi.

- Cậu nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài! - Andy mỉm cười rồi quay lưng bước ra, đóng cửa lại.

Cánh cửa khép lại, ngăn cách thế giới bên ngoài và không gian bên trong căn phòng này thành hai nửa riêng biệt. Micheal đi về giường, nhập trở về thân thể mình.

Con đau nhói khiến anh biết chắc mình đã hoàn hồn thành công rồi. Micheal chìm trong bóng tối dày đặc, anh không thể cảm nhận được hai chân mình ở đâu, cả cơ thể bồng bềnh như đang nằm trên mặt biển. Trên mũi vẫn đang mang ống thở oxi, mỗi lần hít vào đều đau thấu tận tim. Đó chính là cuộc sống của Micheal trên giường bệnh. Không nhìn thấy, không thể nói, không thể cử động và những cơn đau chưa hề dừng lại. Đôi khi anh nghĩ, thà rằng mình chết đi có phải tốt hơn không?

Micheal cảm thấy bàn tay phải của mình có ai đó cầm lấy. Bàn tay mềm mại với những ngón tay nhỏ xíu này rất quen thuộc với anh. Miko cầm tay anh áp lên má mình, những giọt nước mắt lăn tăn chảy xuống. Tuy không nhìn thấy được, nhưng bàn tay anh vẫn còn cảm nhận được sự ấm nóng. Micheal cố gắng nhúc nhích một ngón tay, lau đi dòng lệ kia. Đó thật sự là cả một nỗ lực khó khăn. Khi đốt sống cổ của anh bị tổn thương, gần như bị liệt cả người, Micheal chỉ có thể dùng một ngón tay lau nước mắt cho cô. Kể cả việc nói “Xin lỗi, vì đã để em lo lắng!” Micheal cũng không thể làm được.

Miko dôi bàn tay của anh đặt lên môi mình. Micheal cảm thấy được cô đã nở nụ cười trở lại. Anh cũng cười. Quả thật trở về được thật là may mắn. Chỉ chậm vài tiếng nữa thôi là anh đã chết thật sự rồi. Có biết vì sao Micheal vẫn kiên trì chịu đựng sống với thân thể tàn phế này không? Bởi vì anh không muốn rời xa Miko.

Nàng đặt lên mỗi anh một nụ hôn. Được rồi, Micheal không chủ động được thì để Miko chủ động. Anh tập trung tâm trí để điều khiển máy tính truyền đi một thông điệp.

- Có luật bảo vệ, chống quấy rối nhân viên cấp dưới ở thần giới chưa nhỉ?

- Anh là vật sở hữu của em? – Miko thì thầm vào tai anh.

Micheal mỉm cười. Anh nhớ có lần Miko cũng đã từng nói vậy. “Anh là vật sở hữu của em. Em chưa cho phép anh chết, thì anh không được chết!” Chính nhờ câu nói này, suốt ba năm nay Micheal vẫn chưa từng nghĩ đến chuyện tự tử. Cho đến khi nào Miko vẫn còn cần anh, Micheal sẽ không bao giờ ngừng khát vọng được sống.

^ ^
—

Andy đặt viên đá tím có một mặt phản bóng vào chiếc hộp lót lụa. Gilbert vừa mới kéo vào trong phòng làm việc của anh một tấm gương đứng to hơn thân người. Andy ngã người trên salon êm ái dành để tiếp khách, anh bắt đầu nói.

- Mọi việc đã giải quyết xong hết rồi, bây giờ có thể kể cho tôi nghe về cậu được chưa Peter.

Hình ảnh một cậu nhóc xuất hiện trong tấm gương. Nó cũng ngồi xuống salon như Andy, bắt đầu ăn bánh và uống sữa.

- Được rồi! Tôi sẽ nói. Bởi vì nhập vai Peter lâu quá nên tôi cũng quên mất mình là ai.

Thằng nhóc há miệng cười to, trên răng nó còn dính một chút sô cô la trong bánh.

- Đồ vật khi tồn tại quá một trăm năm sẽ bắt đầu có ý thức. Đó có thể là niệm của con người bám lên, hay là bất cứ thứ gì tôi cũng không biết rõ. Nhưng quả thật là đồ vật có ý thức. Có thể nghe, có thể thấy nhưng vẫn bất động như toàn bộ những món đồ khác thôi. Đến lúc này sẽ xảy ra hai trường hợp. Một là sau một khoảng thời gian, niệm biến mất đi, và món đồ lại trở thành một thứ vô tri bình thường. Hai là ý thức đó sẽ bắt đầu học tập, rèn luyện, tu hành ... tùy theo cách gọi của con người. Đồ vật sau hai trăm năm tu luyện sẽ biến thành yêu quái có phép lực. Luyện càng lâu thì phép thuật càng mạnh. Có thể cử động, biến hình và hành động tùy theo ý thức của mình. Cảnh giới cao nhất có thể biến hình thành người. Tiến nhập vào con đường tu chân của nhân giả, nếu thành công có thể phi thăng thành tiên.

- Khoan, cậu đang nói với tôi về truyện ‘tiên hiệp’ đó hả? Tu chân rồi phi thăng là ý gì? – Andy ngắt ngang.

Peter cười ngặt nghẽo, nó với tay lấy thêm một cái bánh nữa.

- Anh cảnh sát ới. Anh biết hết về hồn ma, về quái vật, về những thế giới khác, các thần chủ ... mà lại không biết về tu tiên sao? Thần, chính là sinh ra đã có phép thuật, đủ cường mạnh sẽ thành thần. Tiên chính là không có phép thuật gì hết, nỗ lực tu hành đắc đạo mới thành tiên. Tôi chính là loại đó, từ một hòn đá bình thường trở thành vị thần tiên ngoại không của các tấm gương. Tôi không có thực thể bên ngoài, nên anh chỉ có thể nhìn thấy tôi qua gương mà thôi.

Andy day day tay, xoa hai bên thái dương của mình. Mới hai hôm trước nghe Miko giảng dạy về các vị thần, Andy đã hoang mang lắm rồi. Bây giờ nghe ảo ảnh trong gương nói về giới tu tiên này nữa, khiến anh lúng búng trong đầu luôn. Kiến thức của ba mươi chín đời tổ tiên gộp lại, hình như vẫn chưa đủ cho anh xài.

- Được rồi, nói về sức mạnh của cậu đi!

- Anh thấy rồi đó, sức mạnh của tôi phù được cỡ một thị trấn. Tôi có thể tạo ra một thế giới y hệt trong phạm vi đó, tự do nhìn ra bên ngoài từ bất kỳ vật phản chiếu nào. Hôm qua tôi mới biết mình còn có thể thôi miên con người qua tấm gương, tạo được lỗ hổng không gian cho người ta đi ra đi vào giữa hai thế giới. Ngoài ra tôi không làm được gì thế giới bên ngoài, nhưng thế giới bên trong gương hoàn toàn do tôi thao túng.

- Cậu tên gì? – Andy hỏi.

- Tôi rất thích Peter, cứ gọi tôi là Peter đi. Cậu ta nhạt được tôi, Peter thường xuyên cầm viên đá và tâm sự. Thế giới trong gương rất cô độc, tôi rất thích những điều cậu ta kể. Mỗi ngày trôi qua như thế nào, cha mẹ là mắng cậu ta như thế nào, mấy đứa em phiền phức ra sao, lũ bạn nghịch ngợm ... Thứ gì tôi cũng cố gắng nhớ lấy. Và không biết tự lúc nào tôi trở thành Peter, ký ức của cậu ta trở thành ký ức của tôi. Và thế là tôi quên mất mình là ai, là thứ gì ...

Nhìn một đứa trẻ tám tuổi âu sầu thì rất đáng thương. Andy thờ dài.

- Thảo Mộc gia trang này có gần một ngàn người. Peter, cậu có thể xuất hiện trong gương ở nhà tôi để nói chuyện với tất cả mọi người.

- Thật sao? – Peter, vị thần trong gương, lấp lánh ánh mắt hỏi.

- Với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Nếu có bất kỳ nguy hiểm gì với người trong gia đình này, cậu hãy cho họ trốn vào gương nhé.

- Được, nếu họ trở thành bạn của tôi, tôi sẽ bảo vệ họ. – Peter mỉm cười rạng rỡ.

Andy vui mừng. Anh và cậu nhóc cùng tay qua gương để hoàn thành thoả thuận của mình. Từ đó về sau, toàn bộ những tấm gương trong Thảo Mộc gia trang thỉnh thoảng có một cậu bé xuất hiện. Nó rất nhiều chuyện. Mọi người ban đầu có hơi e ngại hoảng sợ, nhưng lâu ngày quen mặt, lại thấy nó chẳng làm hại ai, nên không còn dè chừng với nó nữa.

Sau một thời gian, Peter đã trở thành một người trong gia đình. Thậm chí còn có người tìm nó để tâm sự nỗi lòng của mình. Chỉ có một điều phiền phức là toàn bộ gương trong toilet nữ bây giờ phải có rèm che lại, chỉ khi cần xài mới mở ra. Tuy nó nói nó mới tám tuổi, nhưng với năng lực cỡ như đó thì Andy đoán chắc nó đã tu luyện hơn năm trăm năm rồi. Xem ra vẫn nên phòng hờ cho chắc ăn.

^ ^
_

Mất cả tuần lễ mới viết xong báo cáo về vị thần trong gương Peter, Andy cũng không ngờ lâu đến vậy. Quả thật công việc điều hành tập đoàn khổng lồ này chiếm của anh không ít thời gian. Các vị chi trưởng sau khi làm xong công việc của mình ở nhà chính, thì toàn bộ đều đã trở về. Chỉ có chi trưởng thứ ba, House, sau khi làm tổ trong căn phòng mới liền nhất quyết không chịu ra ngoài. Đối với cậu ta thì ở đâu cũng được, chỉ cần có máy tính và không phải gặp gỡ với người khác là được rồi. Cha mẹ của House đã chết, có trở về nhà thì Andy cũng không an tâm bỏ cậu ta một mình.

Andy trở thành bạn chat qua mạng của cậu ta. Bất cứ trao đổi gì cũng diễn ra trên mạng. Trong thế giới ảo này, cậu ta giống như một người khác. Hoạt bát, yêu đời, hào hiệp, và đặc biệt rất tài năng. Giao toàn bộ hệ thống ngân hàng, đầu tư, tài chính cho cậu ta cũng không hề có vấn đề gì.

Với lý do “Năm đâu cũng được!” chi trưởng thứ tư, Micheal cũng không chịu rời đi. Hơn nữa, với tình hình sức khỏe của cậu ta, nên ở lại trung tâm y khoa hiện đại nhất thế giới cũng không có gì là lạ. Với sự chăm sóc của các bác sĩ đầu ngành và các máy móc thiết bị tối tân nhất, các cơn đau của Micheal giảm bớt. Cậu ta đã có thể xuất hiện nhiều hơn trên xe lăn, đi ra ngoài phơi nắng. Dĩ nhiên là với sự giám sát không rời của Miko. Cô nhóc bí ẩn không bao giờ nói chuyện với ai, khiến mọi người tò mò về thân phận của cô ta vô cùng.

“Cô ta chẳng phải là người của cậu Andy, mà là bạn của cậu Micheal!” Mấy người hầu nhiều chuyện nói với nhau như thế.

Jessica trở thành cận thân hộ vệ của Andy, còn Gilbert là trợ lý trong tất cả mọi mặt. Từ công việc cho đến bữa ăn giấc ngủ. Càng lúc, Andy càng thấy mình phụ thuộc vào Gilbert rất nhiều vấn đề.

Một ngày nọ, cha của Andy tỉnh dậy. Rốt cuộc họ đã có thể gặp mặt nhau sau một thời gian dài chỉ trao đổi qua điện thoại trước đó. Lần đầu tiên, Andy lấy thân phận là tông chủ, người thừa kế để nói chuyện với tộc trưởng, người đứng đầu của gia tộc họ Thành. Cuộc trao đổi của họ sau đó, có lẽ sẽ thay đổi thế giới này vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37

Andy bước đi trên hành lang dài thăm thẳm. Phía bên phải là một khu vườn rộng xinh đẹp. Giữa khu vườn là một rừng trúc um tùm che kín cả bầu trời, xung quanh có hàng rào gỗ ngăn lại. Andy biết rằng giữa khu rừng trúc đó là một cây đào cổ thụ xum xuê lá. Bên cạnh cây đào là một thần điện bằng đá lạnh lẽo âm u. Đó là đền thờ của Âm Dạ phu nhân, người chưa từng để ai, ngoại trừ tộc trưởng nhìn thấy mặt. Có người đồn rằng Âm Dạ phu nhân thật ra chỉ là một pho tượng đá được thờ cúng lâu ngày trong gia tộc này. Còn người mà thỉnh thoảng những kẻ khác bắt gặp chính là đại phu nhân của tộc trưởng, được gả vào nhà cũng chỉ để cung phụng cho việc thờ cúng trong thần điện này. Tất cả chỉ là lời đồn, vì bí ẩn cả ngàn năm của gia tộc họ Thành đâu dễ gì cho người khác biết được.

Phía bên trái của hành lang là lối rẽ đi về biệt khu phía nam, nơi cư ngụ của tộc trưởng họ Thành. Thần điện phía bắc và biệt khu phía nam cũng giống như đối trọng ở hai đầu, mà khu nhà chính là đồn gác. Có biết tại sao ai nấy trong Thành gia sức khỏe đều tốt không? Ngoại trừ bọn họ được ăn ngon mặc đẹp, có chế độ chăm sóc y tế hiện đại nhất thế giới, thì việc đi lại trong toà nhà quá lớn như thế này cũng là biện pháp rèn luyện sức khỏe cực kỳ hữu hiệu.

Cánh cổng gỗ của biệt khu cũng có hai người đứng gác. Nhìn thấy Andy, bọn họ ngay lập tức mở cửa. Bên trong cũng là một vườn cây xinh đẹp đầy hoa bướm. Andy tiến vào trong toà nhà, nơi có rất nhiều người hầu chộn rộn đi qua đi lại. Tất cả đều cúi đầu chào khi Andy lướt qua. Andy nhìn thấy người thiếu phụ xinh đẹp, còn trẻ hơn rất nhiều so với tuổi bốn mươi ba của mình. Đó chính là mẹ kế của anh, vợ ba của Thành lão gia.

- Chào dì Xuyên! – Andy cúi đầu.

- Andy đó hả. Vào đi, lão gia đang đợi.

Người phụ nữ tuy mỉm cười, nhưng trên nét mặt vẫn đọng lại nét tiêu tụy mệt mỏi. Đứa con trai duy nhất của bà mới chết, ông chồng thì hôn mê bất tỉnh suốt từ lúc đó đến giờ. Là một người phụ nữ đơn thuần, việc bà suy sụp là điều không thể tránh khỏi. May mà Andy đã kịp trở về chủ trì đại cuộc, nếu không chắc gia đình này đã tan nát từ lâu rồi.

Cha của anh nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào tấm liễn treo trên vách. “Vĩnh Lạc Đồng Sinh”. Bất cứ tộc trưởng nào cũng hiểu rõ bốn chữ này. Đó là một lời hứa đã có từ một ngàn năm trước. Chỉ cần Thanh Đồng còn sống, nàng sẽ bảo vệ tất cả con cháu Thành gia đều được sống an vui.

Andy cũng nhìn vào tấm liễn đó, nhưng anh biết nó còn có một ý nghĩa khác. Ý nghĩa mà chỉ có người thừa kế kỷ ước của Lạc Nhân, tộc trưởng cách anh ba mươi chín đời mới hiểu được thôi. Đó là một lời thề non hẹn biển. Tại sao Thanh Đồng có năng lực rất mạnh, nhưng cô chưa bao giờ rời đi? Chỉ vì lời thề này, đời đời kiếp kiếp Thanh Đồng vẫn phải ở lại nơi này...

... để chờ đợi.

“Chờ nhé, nếu ta đầu thai, một lần nữa sẽ gặp lại nàng.” Người đàn ông độc ác đó đã nói như thế. Dù chết đi nhưng lại bắt nàng phải sống, phải chờ đợi hân ta trở về. Một ngàn năm rồi, nàng vẫn còn đang chờ đợi.

Andy thở dài, sau đó anh cất tiếng gọi khẽ.

- Cha!

Thành lão gia sực tỉnh, dời tầm mắt ngó về phía anh. Ông dang hai tay ra chào đón.

- Mừng con đã về nhà!

Một tháng sau ‘đêm máu’, Thành lão gia trở lại vị trí chủ tịch của mình. Công việc dưới sự điều hành của Andy cũng đã lên gồng, tất cả mọi việc đều ổn thoả. Cậu chủ Andy lại một lần nữa biến mất. Những người khác trong nhà có thể không rõ, nhiệm vụ của Andy chỉ có tộc trưởng và chín vị chi trưởng mới biết được thôi. Andy đã lên đường tìm cách đưa nữ thần của bọn họ về nhà.

^ _ ^

Lúc địa phía Tây, nơi đã chìm đắm suốt tám trăm năm trong một thời kỳ gọi là ‘đêm tối’. Dân tộc u mê, ngu muội. Tầng lớp quý tộc cai trị hủ bại, trác táng. Nơi lẽ ra đã có một nền văn minh cực kỳ phát triển, lại đắm chìm trong những tin điều mị hoặc dị giáo. Đền thần nhiều hơn trường học. Quý tộc nhiều hơn nông dân. Pháp sư, phù thủy nhiều hơn thợ mộc. Hiệp sĩ nhiều hơn thương nhân. Hầu như mỗi quận, mỗi trấn đều có một lâu đài và vài vị bá tước. Với quá nhiều người đóng vai trò không cần thiết như vậy, thì làm sao lục địa này phát triển được? Rất may, bọn họ sống trên một mỏ vàng. Nghề chính ở lục địa phía tây chính là đào mỏ, đãi vàng mà sống.

Đích đến của Andy trong chuyến đi lần này chính là đất nước của các phù thủy, Đào Lan. Nằm ở phía bắc Tây lục địa, với những khu rừng nguyên sinh cực kỳ rộng lớn, dường như quanh năm đều lạnh lẽo bởi sương mù vây kín. Nơi đây ẩn dấu rất nhiều bí mật của nền văn hoá Tây lục địa.

Chiếc máy bay phản lực khổng lồ màu đen với logo Thành gia đáp xuống sân bay ở thủ đô Lalen. Nổi bật so với những chiếc máy bay thương mại màu trắng khác, chiếc máy bay này có có kích thước khá cồng kềnh. Tập đoàn thương mại quốc tế Thành Gia thì ai mà chẳng biết. Hầu như tất cả các lĩnh vực sản xuất trên thế giới này Thành gia đều có chen chân vào, nhưng nổi tiếng nhất lục địa phía tây này chính là ngành dược phẩm.

Máy bay đen được dọn cho một hangar để đậu riêng. Chỉ tài chính mạnh như Thành gia mới thuê nổi một chỗ đậu siêu sang tại sân bay quốc tế lớn nhất Đào Lan này.

Khu vực của bọn họ hoàn toàn được cách ly không cho người ngoài vào. Đoàn đi theo lần này chỉ có khoảng vài chục người, sử dụng máy bay lớn như thế chỉ để chuyên chở các thiết bị. Andy mang theo cả một phòng thí nghiệm cỡ nhỏ và cả kho vũ khí. Đi đến một nơi xa lạ, đối phó với những thứ mình chưa có hiểu biết nhiều thì việc cẩn thận không hề dư thừa tí nào.

- Thưa cậu chủ, người dẫn đường và phiên dịch của chúng ta đã đến rồi. Harris Max Cursol, năm mươi bốn tuổi, giáo sư của trường đại học Xã hội Lalen, chuyên ngành văn hoá dân gian. Ông ta là người hiểu rõ về các thần giáo, tín ngưỡng cổ đại của dân tộc Anhter cũng như các truyền thuyết về quái vật, phù thủy được lưu truyền. – Gilbert đứng bên cạnh Andy nói.

- Ông ta cũng là thông dịch viên luôn hả?– Anh hỏi lại.

- Hầu như các nước trên thế giới đều có người biết nói tiếng việt. Việt quốc là cường quốc mạnh nhất hiện nay, nếu muốn giao dịch làm ăn với chúng ta thì việc phải biết tiếng Việt là dĩ nhiên thôi.

Andy gật đầu đã hiểu. Trong khi các nhân viên khác đang bận rộn bốc dỡ hàng hoá xuống, thì anh đành phải tiếp khách trong khoang riêng trên máy bay.

Một người đàn ông tóc trắng, râu xoăn, hơi mập mạp được mời vào. Andy đứng dậy, chủ động bắt tay.

- Xin Chào giáo sư Cursol!

- Xin chào cậu Thành.

- Gọi tôi là Andy được rồi.

- Vậy xin hãy gọi tôi là Harris cũng được.

Cả hai người tỏ ra khá thoải mái, cùng nhau ngồi xuống sofa.

- Giáo sư dùng chút cafe chứ? – Andy gợi ý.

- Vâng dĩ nhiên, cafe Việt quốc nổi tiếng khắp thế giới. Dĩ nhiên tôi không từ chối cơ hội được thưởng thức cafe chính gốc đâu.

Gilbert nãy giờ đứng phía sau lưng Andy, nghe nói vậy lập tức lui ra ngoài làm việc.

- Tôi rất háo hức từ khi nhận được lời đề nghị từ cậu. Không ngờ từ lục địa trung tâm xa xôi mà lại có người quan tâm đến nền văn hoá nước nhà. Đặc biệt lại là văn hoá dân gian cổ truyền. – Harris vui vẻ mở đầu câu chuyện.

- Chắc ông cũng biết tình hình ở Việt quốc. Nền khoa học công nghệ phát triển quá mạnh, các giá trị truyền thống đã bị đẩy lùi, hầu như không còn được bảo tồn. Nếu muốn nghiên cứu về các dạng khoa học huyền bí cổ xưa thì không đâu thích hợp bằng nơi đây.

- Tôi xin cam đoan với cậu không nơi nào trên thế giới còn giữ gìn đủ các loại tín ngưỡng cổ truyền hơn Đào Lan này. Chỉ cần là du khách bình thường cậu cũng có thể nhận ra họ bày bán bùa chú khắp nơi trên đường. Các cửa hàng lưu niệm thì có đầy đủ phép, cầu thủy tinh, lưới bắt giấc mơ ... đầy đủ các bộ dụng cụ để có thể học thành phù thủy. Địa điểm du lịch nào cũng có các bà đồng, pháp sư, thầy bói ... Thậm chí chúng tôi còn có trường từ tiểu học đến đại học dành cho phù thủy. – Harris hào hứng kể.

- Tôi rất mừng vì nghe được những điều đó. – Andy mỉm cười.

Cùng lúc đó, có tiếng gõ cửa bên ngoài. Gilbert lịch sự bước vào khay đồ uống với hai tách cafe bốc hơi nghi ngút.

- À tới rồi! Giáo sư, xin mời ngài cafe chính hiệu Việt quốc nhé.

Giáo sư Harris tiếp lấy ly cafe, cẩn thận uống một ngụm.

- Đậm đặc quá! – Vị giáo sư già nhăn mặt.

- Quả thật uống kiểu này không quen với người Đào Lan. Hay là ngài cho thêm sữa và pha thêm chút nước trà vào. Ở chỗ chúng tôi, món này gọi là trà Uyên Ương. Bao gồm cả phê, sữa và trà sữa pha với nhau. Dịu dàng, nhẹ nhẹ, không quá đắng như loại cafe màu đen này.

Là một người chuyên nghiên cứu về văn hoá, tất cả các nét đặc trưng của địa phương luôn khiến giáo sư Harris thích thú. Ông nghe theo lời hướng dẫn của Andy, pha thêm nhiều sữa và nước trà vào cafe. Thử nước trong tách dần chuyển sang nâu vàng, có mùi thơm thanh nhã, uống vào lại đậm đà. Andy nhìn gương mặt hưởng thụ của Harris mà cảm thấy rất hứng thú. Quả thật món trà Uyên Ương này anh còn không có biết tới. Chính là cô nhóc học cấp ba, Miko đã chỉ cho anh.

- Vậy chính xác là anh muốn tìm hiểu vùng văn hoá nào của Đào Lan – Harris bỏ tách của mình xuống. Trên râu mép ông vẫn còn đọng lại một ít bọt sữa.

- Khu vực nào còn có phép thuật thật sự đó! – Andy mỉm cười.

- Cậu Andy, truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi. Các bùa chú, phù thủy ... đều là sản phẩm của sự mê tín dị đoan trong thời kỳ ‘Đêm tối’. Sau cuộc cách mạng văn hoá, tất cả đã bị cho là lừa gạt và hão huyền. Những thứ còn tồn tại đến bây giờ chỉ là tàn tích và quà lưu niệm cổ truyền để phục vụ du khách thôi. Kể cả các trường đại học phù thủy, thực chất chỉ là trường đào tạo quản lý du lịch và các môn nghệ thuật biểu diễn ...

Vị giáo sư này coi bộ có thói quen giảng giải cho sinh viên. Mỗi lần nói ra đều rất tỉ mỉ, cặn kẽ nhưng có điều lại quá dài dòng. Andy thiếu kiên nhẫn cắt ngang lời của ông ta.

- Giáo sư, cùng lúc gọi thư cho ông, tôi cũng đã gửi đi hơn hai trăm lá thư cho các nhà nghiên cứu trên khắp lục địa này. Nhưng chỉ có mình ông trả lời thôi, ông có biết vì sao không?

Giáo sư Harris nhướng mày ngạc nhiên. Vậy ra không phải ông được chọn vì là giáo sư danh giá nhất.

- Bởi vì tất cả bọn họ đều không đọc được trên thư viết gì. Tôi đã viết lá thư đó trong còi u minh, nên chỉ có những người đủ năng lực mới đọc được thôi.

Andy chồm người tới, tháo mắt kiếng đen xuống, để cho giáo sư Harris nhìn thấy cặp mắt màu đỏ của mình. Ngài giáo sư hít mạnh một hơi, ông lấy chiếc khăn mù xoa ra lau mấy giọt mồ hôi vừa rơi xuống. Cặp mắt đỏ của quý, lần đầu tiên ông nhìn thấy màu mắt này, ngoại trừ những bức tranh về quý của địa ngục.

- Tôi ... tôi chỉ là một giảng viên bình thường thôi. – Giáo sư Harris lắp bắp.

Người thanh niên có gương mặt đẹp như thiên thần và ánh nhìn của quý dữ mỉm cười. Anh lấy kiếng mắt đeo lại lên sống mũi. Giọng nói trầm ấm, nhẹ

nhàng phát ra.

- Quả thật ông không có phép thuật, nhưng ông có năng lực để nhận ra chúng, đúng không? Ngoài ra, với những hiểu biết của ông nữa, rất hữu ích đối với tôi. Tôi chỉ muốn chúng ta hiểu về nhau hơn, để có thể hợp tác dễ dàng về sau. Hãy nói cho tôi biết, nơi mà ông muốn đến nghiên cứu nhất là ở đâu? Nơi có bầu không khí mà thuật thu hút ông nhất. Tôi sẽ tài trợ cho toàn bộ chuyến đi. Ông có kết quả nghiên cứu của mình, tôi có thứ mà mình muốn. Hai bên cùng có lợi!

Andy nâng tách cà phê lên chờ đợi. Giáo sư Harris lại lấy khăn tay lau mồ hôi thêm một lần nữa. Sau khi suy nghĩ về các lợi ích, ông cầm tách lên, chạm vào tách của Andy.

- Khu rừng Các Vị Thánh. Trường trung học phép thuật ở đó luôn cuốn hút tôi một cách lạ kỳ. Tôi luôn muốn đến đó nghiên cứu nhưng chưa tìm được nhà tài trợ.

- Được rồi, ngay mai chúng ta sẽ đi rừng Các Vị Thánh. – Andy dễ dàng gật đầu.

Ban đầu có hơi lo sợ, nhưng sau khi gặp được một đại gia hào phóng như thế này, giáo sư Harris bắt đầu cảm thấy cao hứng. Như vậy là ước mơ bao lâu nay của ông đã thành sự thật. Trường trung học Woodenly nằm sâu trong rừng núi hoang vu đó, không ngờ còn có ngày được gặp lại.

Đích thân Andy tiễn giáo sư Harris ra tận cửa máy bay, sau đó Gilbert sẽ dẫn ông ta đi ra ngoài. Lúc Andy vào trong, lại tình cờ gặp được Jackson đang từ buồng lái đi ra.

- Sếp ơi, chiếc máy bay vận tải này thật tuyệt. Hệ thống cân bằng ba chiều của nó vượt trội vô cùng. Tải trọng nặng nên bay rất đầm!

Cậu ta bắt đầu huyền thoại như một thằng nhóc. Bộ đồng phục phi công thật không thích hợp với vóc dáng nhỏ bé của Jackson tí nào. Nhưng tài năng điều khiển tất cả các phương tiện của cậu ta thì không thể nào phủ nhận được. Dự đoán chuyến đi này phải vượt qua rất nhiều loại địa hình, vùng miền khác nhau, vì vậy Andy mới phải lôi Jackson theo. Với vị thế của Thành gia, muốn yêu cầu quân đội hỗ trợ còn được, nói chỉ chỉ một trung uý cảnh sát như Jackson. Mà quả thật, bản thân Jackson cũng vô cùng háo hức được tham gia chuyến đi với rất nhiều phương tiện hiện đại hỗ trợ như thế này. Cái thứ nhất là máy bay vận tải khổng lồ, vậy còn cái thứ hai là gì đây?

- Ngay mai, chúng ta đi tàu hỏa đến tỉnh Stains. – Andy thông báo. – Nhưng xin lỗi Jackson, tôi không dự định mua cả đoàn tàu để cho cậu chạy đâu. Bù lại, chúng ta sẽ mang theo xe thể thao địa hình. Có lẽ sẽ là cả một đoạn đường dài đi trong rừng đó.

Tuy Andy thông báo hành trình có vẻ khổ sở, nhưng Jackson lại cao hứng vô cùng. “Rừng ‘Các Vị Thánh’ ời, ta đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 38

Buổi sáng ở thủ đô Lalen đầy sương mù giăng trên sông Themer. Tháng mười, thời tiết bắt đầu se lạnh, khách bộ hành mặc trên mình những chiếc áo khoác dài ngang gối. Nhưng khi đi ngang bờ sông, gió thổi thốc lên khiến họ cũng phải run rẩy vài phần. Gần sân bay Lalen cũng là nhà ga Lalen. Các đầu nối giao thông quan trọng tụ về một mối, tạo điều kiện thuận lợi để vận chuyển hàng hoá quốc tế đi khắp cả nước.

Nhóm người của Thành gia đứng đầy trên khu vực chờ lên hàng. Riêng Andy thì vẫn chờ giáo sư Harris ngoài cổng. Vì không có nhiệm vụ cụ thể nào, Jackson cũng cùng đi với Andy. Loại áo khoác dài vốn không vừa với vóc dáng của người Việt quốc, nhưng không hiểu cách nào mà Andy mặc lại vô cùng phù hợp, so với những người ở nước Đào Lan này lại càng nổi bật. Đúng là một quý ông lịch lãm và trang nhã. Chỉ duy nhất có cặp kiếng mát của Andy là khiến người ta chú ý, tò mò nhìn mà thôi. Jackson thờ dãi, cảm giác như mấy tháng trước mỗi lần bọn họ đi làm nhiệm vụ cũng như thế này. Tuy nhiên, khi ở Việt quốc thì trang phục của Andy lại càng thu hút ánh nhìn hơn so với nơi đây.

Chiếc taxi vàng vội vã chạy tới, thắng gấp trên lề đường. Giáo sư Harris cùng với người học trò của mình tung cửa chạy ra, trên tay lúp xúp túi hành lý nhỏ. Andy thờ phào.

- Giáo sư, tôi đang tính hoãn chuyến xe lửa lại chờ ngài.

- Rất xin lỗi, chỉ vì cái đồng hồ báo thức thôi.

- Thưa giáo sư, còn cô đây là ...

Andy liếc nhìn cô gái mặc áo blouse trắng, đầu tóc rối bù, đeo cặp kính cận to muốn che hết khuôn mặt.

- Xin giới thiệu, đây là nghiên cứu sinh của tôi. Cô Roxana, đang theo đuổi bằng tiến sĩ khoa học dân gian. – Giáo sư nhìn người phụ tá của mình, có chút e ngại, lúc này nhìn Roxana lồi thối quá. – Cô ấy sẽ đi theo tôi để thu thập tài liệu cho nghiên cứu.

Roxana hình như cũng hiểu cái nhìn ái ngại của giáo sư Harris. Cô ta lấy tay vuốt vuốt lại mái tóc bù xù của mình. Sau đó chùi bàn tay vào chiếc áo blouse trắng, rồi đưa ra cho Andy bắt.

- Xin chào! – Cô ta mỉm cười. – Tôi qua tôi ngủ quên trong văn phòng.

- Hân hạnh được quen biết. – Andy lịch sự trả lời. – Tôi nghĩ lúc này không còn sớm, chúng ta hãy lên tàu trước rồi bàn bạc sau.

- Đúng vậy.

Giáo sư Harris gật đầu đồng ý. Andy và Jackson phụ giúp mang túi xách giúp thầy trò giáo sư. Bọn họ nhanh chóng làm thủ tục kiểm tra vé để lên tàu. Dĩ nhiên, Andy đã thuê hẳn hai toa riêng biệt cho nhóm của mình. Anh nghĩ rằng nếu thuê nguyên cả con tàu thì có vẻ phô trương quá. Nhưng hình như giáo sư Harris và Roxana không quen với loại đãi ngộ này, hai người xuyt xoa liên tục.

Trong toa tàu thứ nhất chỉ có vài nhân vật quan trọng nhất nhóm. Andy, thầy trò Harris, quản gia Gilbert, vệ sĩ Jessica, lái xe Jackson và y tá Nami mượn từ HUNTERS. Còn có chuyên gia máy tính và thiết bị viễn thông liên lạc Bruce, do Micheal điều qua.

Toa thứ hai bao gồm đội cận vệ PROUD khoảng mười một người, cùng chỉ huy Raymon do chỉ trưởng Samuel đích thân tuyển chọn. Mỗi người trong PROUD đều là tinh anh trong toàn quốc, tuyển ra với những thành tích, sở trường nổi bật. Bao gồm chuyên gia vũ khí, chất nổ, chuyên gia cận chiến, xạ thủ, chuyên gia chiến thuật, lính do thám, công binh, thợ săn ... Do không đoán trước được bọn họ sẽ phải đối đầu với chuyện gì, nên họ Thành gần như tung hết lực lượng mạnh nhất của mình ra. Bây giờ cậu chủ Andy là người thừa kế duy nhất của gia tộc, không thể nào mà không cẩn thận. Thành Gia không phải là không chuẩn bị được, thà dư không xài tới chứ đừng để thiếu. Vì vậy nhóm tám người Andy chọn lựa đã biến thành hai mươi người vì lý do đó.

Họ đem theo các thiết bị đi rừng chuyên nghiệp, hai xe địa hình nhỏ và một xe tải cỡ trung. Bởi vì đang đi ở nước khác, số vũ khí được phép nhập cảnh là rất hạn chế. Ra khỏi sân bay, họ chỉ đem theo được mỗi người một cây súng bắn đạn keo (Thứ sẽ vô hiệu hoá đối thủ mà không làm bị thương họ). Andy được đặc cách mang hai khẩu Rosemary do có giấy tờ cảnh sát quốc tế. Jessica và Gilbert không dùng súng. Một người đem theo quả lựu niệm là một thanh gươm cổ, một người mang theo bộ dao làm bếp, trong đó có một con dao cắt bánh dài thật dài. Nhưng hải quan không thể kiểm soát được trong mấy chiếc xe đặc chế của Thành gia, còn có giấu rất nhiều chi tiết, có thể lắp ráp lại với nhau thành các loại vũ khí nóng khác.

Chiếc xe lửa lao rầm rầm trên đường ray, hướng ra khỏi thành phố Lalen. Andy ngược mặt nhìn quan cảnh bên ngoài thành phố. Giáo sư Harris ngồi đối diện của anh tự hào giới thiệu.

- Tháp đồng hồ đẹp quá phải không? Đó là biểu tượng của thành phố Lalen. Nhà nước cấm không cho bất kỳ công trình nào trong thành phố được xây cao hơn ngọn tháp này.

- Ông có biết là nó đã một ngàn năm tuổi rồi không? Bản thân cái tháp đó là một đồng hồ mặt trời. Người ta căn theo bóng của nó trong thành phố để đón giờ. Có lẽ sau này mới gắn mặt đồng hồ lên.

- Có chuyện đó sao? – Harris ngạc nhiên. – Các nhà nghiên cứu ở nước tôi chỉ cho là nó được xây dựng từ rất lâu về trước mà thôi. Cứ suy đoán nó là một dạng đền tế nào đó. Làm sao cậu biết được điều đó?

Andy quay lại mỉm cười với giáo sư Harris.

- Một vị tổ tiên của tôi từng đến đây?

- Ông ta có ghi chép lại cuộc hành trình sao?

- Không, ông ta chỉ nhớ trong đầu mình.

Và bây giờ Andy cũng nhớ, bởi anh được thừa hưởng tất cả các ký ức đó. Hiện nay trong đầu anh có rất nhiều thông tin, đầy ắp như một thư viện khổng lồ. Chính bản thân Andy còn không biết hết được tất cả chúng. Chỉ đôi khi anh cố gắng nghĩ ra; hay có một thứ gì kích thích, gợi nhớ thì những ký ức đó mới xuất hiện. Ba mươi chín người, ba mươi chín cuộc đời khác nhau. Nếu anh nhận hết tất cả những ký ức đó về, Andy chắc chắn sẽ không còn là chính bản thân của mình nữa. Vì vậy, anh quyết định coi những ký ức nhận được như những thông tin tra cứu. Nếu không giữ thái độ bàng quan đứng ngoài, anh sẽ bị cảm xúc của bọn họ chi phối mất.

^ ^
—

Hành trình kéo dài hết cả ngày trời. Cuối ngày hôm đó, họ tiến về thị trấn Hoàng Hôn, ga tận cùng của chuyến tàu. Mấy chiếc xe và thùng hàng được gửi vào kho chứa của ga tàu. Việc trước mắt là bọn họ phải tìm ra nhà trọ đủ cho cả hai mươi người trong đoàn. Điều kỳ lạ là chính bản thân Andy mới là người dẫn cả bọn tiến vào khách sạn lớn nhất thị trấn. Anh dùng một loại ngôn ngữ địa phương cổ xưa để đặt tám căn phòng. Sự ăn nói trôi chảy của Andy khiến giáo sư Harris mắt tròn mắt dẹt. Phải biết rằng đây là một thị trấn vùng núi, người dân ở đây chỉ dùng ngôn ngữ địa phương. Thậm chí thứ ngôn ngữ cổ xưa mà Andy dùng, người Đào Lan sống ở thành phố như Harris cũng không biết tới. Ông có chút tự ti. “Với trình độ như thế này thì anh ta có thực sự cần người dẫn đường không?”

Ba cô gái trong đoàn là Nami, Jessica và Roxana ở cùng một phòng. Giáo sư Harris và Gilbert ở một phòng, họ đều là những quý ông lịch sự chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì. Jackson và Bruce có lẽ cũng sở thích về các loại máy móc. Raymon và mười một người đội PROUD sẽ chia nhau bốn căn phòng. Căn phòng cuối cùng là dành cho Andy, anh chỉ quen ngủ một mình. Chỉ cần có người nào đó tiến vào phạm vi năm mét chỗ Andy ngủ, anh sẽ giật mình thức ngay. Đó không biết là một loại bản lĩnh hay một nỗi sợ hãi. Andy luôn bị ám ảnh mình sẽ bị hại trong giấc ngủ.

Buổi tối mọi người dùng bữa bình thường, sau đó trở về phòng sắp xếp đồ đạc, để chuẩn bị cho cuộc đổ bộ đường rừng vào ngày mai. Giáo sư Harris ghé qua phòng Andy một chút để bàn về lộ trình và vị trí dự đoán của trường Woodenly.

- Tôi đã từng đi lạc trong khu rừng này khi còn trẻ và vô tình trông thấy trường Woodenly. Những người ở đó tuy rất ngạc nhiên nhưng họ đã từ từ đưa tôi ra khỏi khu rừng. Sau đó tôi đã nỗ lực trở lại nhưng chưa bao giờ thành công. Có thứ gì đó cản trở tôi. – Giáo sư Harris chia sẻ.

- Và ông nghĩ đó là phép thuật? – Andy mỉm cười.

- Tôi không biết, nhưng tôi háo hức muốn trở lại nơi đó. Ký ức của tôi không rõ ràng, nhưng tôi biết chắc đó là một nơi rất tuyệt vời. – Giáo sư mơ màng hồi tưởng.

Hai người họ còn bạc bẽo với nhau rất nhiều thứ nữa, về sự tương đồng tin ngưỡng dân gian giữa các quốc gia. Kiến thức của giáo sư Harris rất uyên bác, nhưng ông chưa bao giờ tìm được một người nào có thể chia sẻ với mình như Andy. Anh biết cách lắng nghe, hiểu hết được những gì ông nói. Đôi khi các tên gọi và cách dùng từ khác nhau do cách biệt văn hoá, nhưng giáo sư biết Andy có thể thấu hiểu hết toàn bộ. Thậm chí người đàn ông này có một cái sự từng trải và lượng kiến thức còn vượt xa tuổi tác của chính bản thân anh ta. Nói chuyện với Andy, giáo sư Harris cảm thấy như mình vừa tìm được một quyển sách quý. Nếu không phải vì đêm đã khuya và sự mệt nhọc của cả ngày đường, chắc có lẽ giáo sư Harris đã ngồi nói lâu hơn nữa. Nhưng vì phép lịch sự, ông đành phải đứng lên chào từ biệt để người khác có thể nghỉ ngơi.

Sau khi tiễn giáo sư ra khỏi cửa, Andy trở về ngồi giữa ghế xô pha. Anh ngồi lặng lẽ nhìn mặt trăng mờ mờ đang sau những đám mây. Anh nhắm mắt lại, tập trung cảm nhận không gian xung quanh mình. Từ khi quay trở về Thảo Mộc gia trang, anh luôn làm như thế này trước khi ngủ. Anh ước gì như mình lúc còn bé, có một người sẽ xuất hiện khi bóng đêm về.

- Đồng Đồng! – Andy lầm bầm.

Andy mở mắt, vẫn không có người nào bên cạnh. Anh mở cửa tủ lạnh lấy ra một chai thủy tinh mà Gilbert đã đặt sẵn vào đó. Nhãn chai là rượu thượng hạng SA năm 900. Andy khui nút chai đã mở sẵn, rót thứ chất lỏng đỏ sẫm, hơi chút sền sệt ra ly. Dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy màu sắc tuyệt đẹp của thứ trong ly thủy tinh. Andy đi ngồi cổ nhấp nháp. “Vô cùng ngọt ngào!”

Trong quân đội tuyệt đối cấm rượu bia, và thật ra anh cũng chưa từng cảm thấy yêu thích thứ thức uống này. Trong những lúc nghỉ ngơi và đi cùng bạn bè vào các quán bar, Andy cũng không đụng tới một giọt rượu nào. Dĩ nhiên, trong tay anh hiện nay cũng không phải là một cốc vang đỏ. Lúc này anh không cần viện đến rượu cho say mềm, thứ anh cần là sự bình tĩnh và năng lượng. Mỗi ngày 50ml máu tươi giúp cho Andy giữ được sự sáng suốt của mình.

Biết làm sao được, Andy đã bị máu của Thanh Đồng biến đổi dần dần. Tuy chưa tới mức phải tránh xa ánh nắng, nhưng anh cần tới máu để áp chế cơn khát của ma cà rồng trong người mình. Trong suốt lịch sử của dòng họ, bao gồm luôn cả anh cũng chỉ mới có bốn người trở thành nô lệ máu của Thanh Đồng. Thừa hưởng những ký ức của đời trước, anh biết rằng thật vô ích khi chống lại những cơn khát. Nếu dồn nén cơn khát đến cùng cực, cũng chỉ khiến nô lệ máu trở nên điên cuồng, mất kiểm soát hơn thôi.

Ở đời nô lệ máu đầu tiên, đã xảy ra tình trạng tấn công người trong nhà. Hậu quả là toàn bộ người bị tấn công sau khi chết đầu biến thành cương thi. Cần đến mười ba năm mới giải quyết hết được hậu quả của lần đó. Vì vậy, chống lại cơn khát là một hành động ngu ngốc vô cùng. Rất may, nền khoa học y tế của Thành gia phát triển rực rỡ cũng không phải vô ích. Thứ Andy đang dùng là máu sinh học, được tổng hợp từ phòng thí nghiệm, hay còn gọi là máu xanh, có đầy đủ thành phần huyết tương, huyết thanh trong đó. Và dĩ nhiên nó có màu đỏ không khác gì máu thật, bởi chất sắt có trong hemoglobin nhân tạo.

Andy liếm mép, cảm thấy sự ngon lành ở thứ mà trước giờ con người thường ghê tởm. Anh bây giờ có thể đồng cảm sâu sắc với Thanh Đồng. Mùi máu rất thơm và hấp dẫn, còn vị thì cực kỳ ngọt ngào. Ít nhất đó là máu người thật sự mà Thanh Đồng dùng qua. Thứ Andy sử dụng chỉ là máu xanh nên dĩ nhiên mùi vị không được ngon đến thế. Bữa ăn của Thanh Đồng thật sự là một đĩa thịt nướng vàng ươm béo ngậy, thứ Andy được ném là bịch snack nhặt nhẻo, trên vỏ bao có đề: mùi thịt nướng Texas. Khoảng cách khác biệt không thể so sánh được.

Uống xong ngụm đầu tiên, Andy phải ngăn mình không rót thêm ly nữa. Cố gắng ép bản thân đi theo chế độ kiêng khem đặc biệt. Nhu cầu sử dụng máu của anh sẽ tăng dần theo thời gian, nếu không ăn kiêng ngay từ bây giờ, anh sẽ trở thành một dã thú săn máu trong tương lai. Andy đóng nút chai lại, ngăn mùi máu hấp dẫn xộc vào mũi. Quả thật không có thứ gì dễ dàng trên đời, chết đi sống lại và có được sức mạnh siêu nhiên, anh phải trả một cái giá đắt.

Thông thường những nô lệ máu sống hết tuổi thọ của mình, chết đi sẽ biến thành một ma cà rồng thực thụ. Đói khát, mất kiểm soát và tấn công con người. Trước khi chuyện đó xảy ra, chính tay Thanh Đồng sẽ giết chết nô lệ máu của mình. Cô ta dùng máu để cứu sống họ, và cũng chính vì máu mà giết chết họ. Cứu một lần rồi phải giết một lần, còn có thứ gì tàn nhẫn hơn thế?

Để đề phòng rủi ro có thể gặp nguy hiểm khi làm nhiệm vụ, Andy mới mang theo Gilbert và Jessica. Gilbert là người thân cận đã được Andy chia sẻ bí mật của mình. Nếu thật sự anh gặp nguy hiểm đến tính mạng, Gilbert sẽ kết liễu Andy trước khi anh thật sự chết đi. Bởi vì ngoại trừ Thanh Đồng, thì hiếm có người thường nào đủ sức mạnh để chống lại một con ma cà rồng đã biến đổi hoàn toàn cả. Thanh kiếm Bloody Marry mà Jessica cầm chính là thanh kiếm bảo vệ đời nay dùng để chặt đầu những con ma cà rồng thức tỉnh của nhà họ Thành. Máu của nhiều đời tộc trưởng đã đổ trên đó. Và Andy biết, điểm cuối của con đường anh đi cũng sẽ được kết thúc bởi thanh kiếm này.

Kể từ khi dùng máu, mỗi lần Andy bắt đầu chìm vào giấc ngủ cũng sẽ gặp lại con ác mộng này. Anh đang hấp hối và sắp chết. Nhưng anh kiên trì chờ đợi, dù từ thần đã đứng bên đầu giường, anh cũng không thể ra đi như lúc này. Đêm khuya thanh vắng, dù có rất nhiều người lo lắng đi qua đi lại bên cạnh nhưng anh vẫn không thể nhận ra bất cứ ai. Nhưng chỉ cần cô ấy vừa bước vào cửa, anh sẽ tỉnh táo lại liền. Thanh Đồng cùng con trai anh đã kịp trở về. Mọi người bị đuổi ra bên ngoài hết, phút cuối cùng của anh cũng chỉ dành cho nàng thôi. Cả cuộc đời anh cũng chỉ thuộc về nàng.

Gương mặt búp bê sứ của nàng lần đầu tiên xuất hiện một cái nhú mảy. Anh biết, đó là tận cùng của sự đau khổ.

“Trên đời có quý thần nên ta cũng tin có luân hồi. Đồng Đồng, nàng có thể bất lão, bất tử mà. Vì vậy hãy đợi ta đi, nếu kiếp sau ta làm người, nhất định sẽ lại tìm nàng. Nàng phải làm nương tử của ta!”

Cả trăm năm rồi, nàng mới nhỏ lấy một giọt lệ.

“Chờ nhé, nếu ta đầu thai, một lần nữa sẽ gặp lại nàng.” Anh thều thào cố dùng chút hơi tàn bức nàng.

Nàng gật đầu.

“Vĩnh Lạc ...” Anh mỉm cười, trút hơi thở cuối.

“... Đồng Sinh” Nàng tiếp lời.

Con trai của anh xuất hiện sau lưng nàng, nó đã được huấn luyện đầy đủ để trở thành tộc trưởng đời kế tiếp. Nó biết được tất cả những thứ cần biết, có được tất cả những thứ cả đời mà anh đã dựng xây. Thậm chí Thanh Đồng cũng đã được anh nhường cho nó làm đại phu nhân. Bởi vì anh biết mình là người, nên cũng sẽ có lúc chết. Nếu để lại nàng một mình tịch mịch trên cõi đời này, thì thật tàn nhẫn. Chừng nào con cháu của Thành gia, dòng máu của Thành Lạc Nhân này vẫn còn chảy, thì Thanh Đồng sẽ vẫn tiếp tục sống trong gia đình này.

Tục lệ mỗi lần tộc trưởng kế vị thì sẽ được thừa kế luôn vị Ám Dạ phu nhân, bắt đầu từ thời của Thành Lạc Nhân mà đặt ra. Vừa ép nàng phải trông nom cho con cháu đời sau, vừa ép con mình phải gần gũi, yêu thương, tôn kính nàng như vị trí mà nàng vốn có. Thanh Đồng có vẻ ngoài như một đứa trẻ mới hơn mười tuổi, nhưng nàng chính là vị thần của gia tộc này. Anh suốt đời yêu thương nàng, nhưng hận một nỗi chưa bao giờ có thể cưới nàng làm vợ. Đời cha không làm được, thì bắt ép đời con vậy.

Con trai anh đưa ra thanh kiếm thẳng, có vỏ bao ngoài bằng kim loại, khắc những hoạ tiết phức tạp cầu kỳ. Bọn họ vừa hấp tấp trở về khi đang du ngoạn tại dị quốc, thanh kiếm này chắc chắn cũng là một sản phẩm tại đó. Thanh Đồng nắm lấy chuôi kiếm, rút lưỡi ra khỏi vỏ. Lưỡi gươm loé sáng ánh bạc đẹp mắt. Nàng đau đớn nhìn anh lần cuối. Lưỡi gươm đặt trên cổ của anh và nhấn xuống. Dù rất đau lòng, nhưng Thanh Đồng vẫn quyết định phải cắt rời đầu anh ra khỏi cơ thể. Máu văng tung toé khắp nơi, văng ướt khuôn mặt nàng, chảy ròng ròng trên bộ quần áo đỏ rực như lửa của nàng. Thanh Đồng liếm mép và bắt đầu uống thứ máu vừa mới chảy ra đó. Tất cả ký ức của cuộc đời Thành Lạc Nhân đều được nàng lưu giữ, kể từ khi hân lần đầu tiên có ý thức đến khi trút hơi thở cuối cùng.

Andy bây giờ là người con trai đứng im lặng bên cạnh giường, canh chừng cho Thanh Đồng uống máu cha mình. Anh cũng chịu một lời nguyện tương tự khi Thanh Đồng cũng dùng máu để cứu anh khỏi cái chết. Máu có mang ký ức và Thanh Đồng đã uống máu nhiều thế hệ nhà họ Thành. Các ký ức lại chồng chất lên nhau như trầm tích ở đáy biển. Có lúc Andy thấy mình hấp hối trên giường bệnh, có lúc anh lại là người con trai đứng im lặng bên cạnh. Người ngồi bên giường luôn luôn là Thanh Đồng, đại phu nhân của họ, người yêu thương họ suốt cuộc đời, người chăm sóc cho con gái họ, vị thần hộ mệnh cho cả gia tộc này.

Nàng chưa bao giờ rời đi. Chờ đợi như một lời nguyện trời buộc Thanh Đồng hết đời này đến đời khác. Mà lời nguyện đó, dường như là bất tận không bao giờ kết thúc.

Kể từ khi đời đầu tiên chết, nàng không còn mặc lại màu đỏ ưa thích nhất. Trang phục của nàng toàn bộ đều là một màu đen như goá phụ đưa tang. Khuôn mặt lạnh như băng bây giờ đã trở thành búp bê vô cảm. Nhưng vì tất cả những đứa con họ Thành, trái tim nàng chưa bao giờ chết. Tình yêu nối tiếp từ cha sang con, từ ông sang cháu. Nhưng nàng vẫn chỉ vĩnh viễn là người bảo hộ đi bên cạnh họ mà thôi. Tộc trưởng các đời đều lấy vợ sinh con, tiếp nối tinh thần của tổ tiên để lại. Chừng nào dòng máu của họ Thành còn chảy, Thanh Đồng có tiếp động lực để sống. Vĩnh Lạc Đồng Sinh.

Nàng sống vì nhà họ Thành, mà Thành gia cũng vì nàng mà tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39

Bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng để lên đường. Thị trấn Hoàng Hôn còn cách khu rừng Các Vị Thánh khoảng chừng trăm dặm. Vì vậy mọi người quyết định

sẽ khởi hành lúc còn sáng sớm. Ba chiếc xe nối đuôi nhau chạy ra khỏi thị trấn. Chạy càng xa, con đường dần thu hẹp lại. Từ đường nhựa chuyển sang đường đất đỏ. Và cuối cùng, bọn họ đi trên những con đường mòn thật sự.

Khoảng cách từ thị trấn đến bìa rừng khoảng hai trăm kilomet. Hai bên đường là những cánh đồng hoa màu bạt ngàn, chỉ được ngăn bởi những cọc hàng rào kẽm gai sơ sài. Ở tít đằng xa, thỉnh thoảng hiện ra vài căn nhà gỗ thấp thoáng. Khu vực này chỉ toàn là nông trại rộng lớn, nên hiếm hoi lắm mới thấy được một ngôi nhà gần đường chính. Mà đa số được xây dựng ở sâu phía trong, ngay trung tâm của mỗi trang trại.

Khác với Việt quốc, địa hình chuyển dần từ đồng bằng, lên cao nguyên, rồi mới tới núi cao. Đào Lan cơ bản là một vùng thấp trũng còn hơn mặt nước biển, cả khu vực phía đông và đông bắc đều phải có đê chắn bao lại. Khu vực phía tây, tây bắc này lại là vùng đồi núi chập chùng. Mỗi ngọn núi giống như một tảng đá từ trên trời rơi xuống, không chút liên kết gì với địa hình xung quanh. Loại hình đồi núi kiểu này gọi là núi non, hình thành do tác động của địa tầng bên dưới. Vì thế sau khi đi qua hết khu vực thôn quê bạt ngàn thì trước mắt họ đột ngột xuất hiện khu rừng núi.

Nếu Đại Lâm Phong là một biển cả mênh mông cây cối, thì khu rừng Các Vị Thánh như một bức tường chắn xanh rì che ngang tầm mắt. Cách biệt khu vực linh thiêng bí ẩn này hoàn toàn với những gì trần tục bên ngoài. Chính có lẽ vì sự khác biệt và hùng vĩ đó, người ta mới đặt tên cho khu rừng này là ‘khu rừng của các vị thánh’. Andy trầm nghĩ, “Nơi đó hoàn toàn không muốn chào đón những người bình thường chút nào.”

- Còn khoảng 60km nữa sẽ tới được bìa rừng. – Bruce nhanh nhạy thông báo.

- Ôi trời, vậy mà tôi dường như thấy ngọn núi đó đã chắn trước mặt mình rồi. – Jackson than van.

- Đó là cảm giác của con người khi đứng trước núi lớn thôi. Có khi cậu thấy nó trước mắt đó, nhưng đi hoài cũng không tới nơi. – Giáo sư Harris giải thích.

Chiếc xe dẫn đầu đoàn là Hùm Vàng số 1, dĩ nhiên do tay lái điệu nghệ Jackson cầm vô lăng. Ngồi ghế phụ bên cạnh tài xế là Bruce với thiết bị định vị vệ tinh để dẫn đường. Đúng như Andy đã dự đoán, bọn họ quả nhiên đã kết thành một cặp ăn ý. Andy và giáo sư Harris ngồi phía sau bàn luận các vấn đề mà họ quan tâm về khu rừng này. Chủ yếu là việc Harris bắt đầu kể lại mối nhân duyên giữa ông và trường học Woodenly.

^ _ ^

Ai cũng từng có một thời tuổi trẻ. Nhớ năm đó tôi hai mươi bảy, cũng giống như Roxana bây giờ, là nghiên cứu sinh khoa văn hoá dân gian của trường đại học Lalen. Tôi tập hợp tất cả các kiến thức trong sách vở, tự thân mình đi chu du khắp đất nước để ghi lại các phong tục tập quán của các vùng miền. Tôi háo hức và đầy nhiệt tình của tuổi trẻ, dấn thân vào cống hiến vì các nghiên cứu khoa học.

Đào Lan hiện nay vẫn còn tồn tại khá đa dạng các di sản của thời kỳ phong kiến. Thời đại mà quý tộc nào cũng phải xây dựng cho mình một lâu đài và có cố vấn là các phù thủy hay pháp sư hùng mạnh. Mặc dù nhà nước dân chủ mới tuyên bố tất cả đều là mê tín dị đoan, nhưng đó là văn hoá, là lịch sử mà tôi nghĩ rằng mình phải có trách nhiệm ghi lại và gìn giữ cho hậu thế.

Và tôi đã bước chân lên chuyến tàu Solaric, chuyến tàu hành trình dài nhất xuyên qua đất nước. Đi đến ga cuối cùng, thị trấn HoàngHôn heo hút núi rừng. Tôi không biết tại sao mình lại làm như vậy. Giống như con chim di cư biết mình phải bay về phương nam khi xuân tới, tôi một mình dấn thân đi vào rừng Các Vị Thánh. Cũng giống như chúng ta hiện nay. Tôi nhìn thấy ngọn núi lớn trước mắt, như một cái vương miện màu xanh khổng lồ, nằm lơ lửng không ăn nhập gì với vùng đồng bằng xung quanh.

Thế có chưa, tôi sinh ra và lớn lên ở thủ đô, chuyến đi xa nhất của tôi có lẽ là bãi biển Long ở phía đông. Vậy mà tôi không biết mình đã đi đến đâu như thế nào lại chọn hành trình đi về vùng đồi núi phía tây, nơi chỉ có rừng rậm và sương mù. Điều ngu ngốc nhất là tôi chỉ đi có một mình, không có đồng bạn. Chỉ với một chiếc ba lô chứa quần áo và giấy bút để ghi lại hành trình.

Tôi đi mãi, đi mãi hướng về phía trước. Đôi chân như được chấp thêm một sức mạnh vô hình để không biết mỏi mệt. Thật là tuổi trẻ! Thỉnh thoảng tôi ghé vào một trang trại để xin nước, ngủ nhờ và đôi khi được mời ăn một bữa cơm. Người dân tuy về ngoài khá cách biệt và e dè, nhưng họ thật sự là những người tốt. Sau ba ngày, tôi rút ra được một kinh nghiệm. “Cứ im lặng về chuyến hành trình của mình!”

Hết mỗi lần tôi nhắc đến khu rừng Các Vị Thánh, là y như rằng lại bị đuổi ra ngoài. Nhưng nếu như đó chỉ là một hành trình vòng quanh đất nước, để viết hồi ký thì sẽ được họ đối xử rất tử tế, thậm chí có người còn cho thêm thực phẩm để tôi mang đi trên đường.

Ngày thứ năm, tôi đi được đến bìa rừng. Các cánh đồng bắt tận cuối cùng cũng kết thúc, cây cối mọc rậm rạp hơn, âm u hơn và nhiệt độ như bị giảm xuống. Bầu trời ngập nắng trên những cánh đồng dường như chẳng tác động gì đến khu rừng này. Ngay giữa lúc trời hè, hơi thở của tôi dường như cũng bị đóng thành khối.

Trời đã chạng vạng, và tôi quyết định rằng đó không phải là thời điểm thích hợp để đi vào rừng. Tôi hạ trại bên ngoài chỗ đồng trống, nhóm một đống lửa và khui đồ hộp mang theo ăn. Tôi không biết tại sao mình phải vào rừng, phải đi bao lâu, và mình cần tìm kiếm thứ gì? Thế nhưng tôi cũng vẫn đến được nơi này, chuẩn bị đồ cắm trại, thực phẩm đóng hộp và cả một bộ đồ đi rừng bao gồm quần áo, giày mũ, đèn pin, dây thừng mà cả một con dao dài để chặt cây... Có lẽ tôi được sinh ra chỉ để đi đến nơi đây.

Đầu đêm, mọi chuyện vẫn diễn ra khá bình thường. Tôi để đống lửa lại dần cho đến khi chỉ còn sót lại một chút than hồng. Như vậy sẽ tiết kiệm củi đốt hơn, mà vẫn có thể thổi bùng đống lửa lên khi cần thiết. Tôi cẩn thận lấy những viên đá xếp xung quanh thành một bếp lò, ngăn cho tàn lửa không bị thổi bay đi rồi lại tạo thành một đám cháy không cần thiết nào đó. Khu rừng trước mặt tôi rất lạnh và ẩm thấp, phải chắc chắn rằng khó có thể nhóm củi ở chỗ này. Nhưng mà ai biết được chứ, lúc bấy giờ đang là giữa mùa hè, tuy không thể gây ra cháy rừng, nhưng biết đâu lại bắt lửa vào cánh đồng hoa màu xung quanh thì sao. Cẩn thận vẫn hơn.

Tôi chui vào chiếc túi ngủ, kéo phéc mơ tuya lên tận cằm, và sau đó vùi sâu người ngủ. Trời chỉ mát mát, nhưng không hiểu sao khu rừng luôn mang lại cho tôi cảm giác lạnh lạnh.

Càng về khuya, mặt trăng càng lên cao. Trên bầu trời, mặt trăng to tròn rực rỡ, toả ánh sáng bạc khắp nơi. Mặc dù cả ngày đi đường rất mệt, nhưng đó vẫn là một đêm mất ngủ đối với tôi. Mặt trăng quá chói sáng và tiếng côn trùng rả rích thâu đêm như một cái chợ điên cuồng ồn ào.

Và tôi nghe được tiếng sói tru, ngân nga, thê lương vắng vắng từ xa tới. Theo truyền thuyết, có một mối liên hệ gì đó giữa loài chó và những thoi khắc tròn, khuyết của mặt trăng. Chủ yếu là truyện kể dân gian vùng Xeltix, cho rằng những người sói sẽ biến thân vào những đêm trăng tròn.

Được rồi, lẽ ra đó là lúc tôi phải nhận ra sai lầm của mình, rằng tôi đã đi quá xa, đến một nơi quá nguy hiểm. Lẽ ra tôi phải gom đồ để trở về thị trấn, sau khi gom góp đủ một số tiền rồi mới quay trở lại đây với một người dẫn đường tài tình, hay một toán thợ săn chuyên nghiệp. Nhưng tôi hành động như một thằng ngu. Tôi thu thập đồ đạc của mình, đập tắt đèn pin, còn tay kia thì cầm cây dao dùng để chặt cây. Tôi mở lối đi vào trong rừng.

Có lẽ mặt trăng tròn làm những con sói điên sẽ càng điên hơn, còn những thằng ngu thì lại càng ngu hơn chăng?

Khác với chỗ tôi nằm ngủ ngoài bìa rừng. Khi đã lọt vào trong, tôi cảm thấy khu rừng đột nhiên im ắng. Giống như những đứa trẻ chơi trò trốn tìm, khi tôi đến gần, mọi thứ đều im lặng và trốn đi hết vậy.

Đường núi rất dốc và đôi khi tôi phải bò cả bằng tay rồi chân. Mọi thứ im lìm và đêm đen khá đáng sợ. Nhưng khi ấy tôi lại không biết sợ là gì, adrenalin tràn ngập trong mạch máu khiến tôi vô cùng hưng phấn. Đúng vậy, tôi vui vẻ như một con quái vật biết được con mồi của mình đang run rẩy ẩn nấp đâu đây. Rất gần và rất gần rồi... tôi sẽ tìm ra rồi hù cho nó hoảng sợ chết khiếp. Tôi mạnh mẽ và hào hứng, không chắc lắm, nhưng có vẻ như lúc đó tôi đã cười rất nhiều. Sau đó nghĩ lại, có lẽ khi ấy tôi bị điên thật.

Hay là hộp súp đậu mà lúc này tôi ăn bị người ta bỏ thuốc vào. Chỉ có hai trường hợp, hoặc là tôi đang phê thuốc, hoặc là tôi bị mộng du. Bình thường, không ai nửa đêm chạy vào rừng rồi cười một mình cả.

Như một cái lá bàn, tôi chỉ chăm chăm đi về một hướng. Một tiếng đồng hồ sau, tôi lại nghe được tiếng sói hú trắng. Lần này gần hơn, rõ ràng hơn và thê lương hơn. Tôi đang vô thức đi đến gần chỗ con sói. Tôi không sợ nhưng càng lúc càng hưng phấn cao độ. Im ắng và khôn khéo, tôi sắp tiến đến chỗ con mồi rồi.

Tôi chưa từng đi săn thứ gì ngoại trừ mấy con gián trong nhà trọ. Nhưng có lẽ nguyên tắc cũng giống nhau cả thôi. Im lặng tiếp cận và đột ngột tấn công. Tôi tắt đi đèn pin và di chuyển chỉ dựa vào ánh trăng bạc. Tiếng sói tru như một cây cọc chỉ dẫn, còn tôi là thoi nam châm bị nó thu hút.

Sau ba giờ hồng hộc trong rừng, tôi đã nhìn thấy mồm đá đỏ. Con sói khổng lồ ngồi im như một pho tượng nhân sư kiên nhẫn. Nó ngẩng đầu nhìn trăng trong cổ họng lại phát ra tiếng tru dài. Nó khóc chẳng?

Sau khi nhìn thấy con thú kinh hoàng đó, lẽ ra tôi phải khôn ngoan đi tìm một cái cây nào đó leo lên, và ngồi im cho đến trời sáng. Nhưng một phần trong tôi bị kích thích điên cuồng, nó xúi tôi chạy đến đó, cắt phăng cái đầu của con quái vật xuống. Hay ít ra cũng phải mổ người nó, rồi lôi trái tim ra ngoài. Tôi nghĩ rằng việc đó khá dễ dàng, giống như khi tôi tự mình chế biến món cá chiên vậy. Dùng lưỡi dao lia qua, rồi thọc tay vào, lôi các thứ không cần thiết ra ngoài.

Tôi sợ hãi, phát hiện bàn tay phải đang trong trạng thái co quắp các ngón lại, giống như đang chuẩn bị lùi thứ gì ra thật. Đến đây thì tôi hoảng thật! Đó không phải là một con sói bình thường. Đó là một con sói khổng lồ với hàm răng bén nhọn. Mà kể cả một con sói bình thường tôi cũng chẳng thể đối phó được nữa là. Loài chó rất ghét tôi, thậm chí bất cứ con chó nào không bị xích cũng sẽ lao đến cắn tôi. Trong tuổi thơ của mình, tôi đã bị vô số những con chó rượt cắn.

Ngay khi tôi bắt đầu hồi hận thì đột nhiên một trận gió lớn nổi lên. Cây cối ồn ào xào xạc, những chiếc lá run rẩy trút xuống đầu tôi mớ sương đêm ướt át. Tôi rung mình. Khi quay đầu lại, tôi thấy con sói khổng lồ đó đã đứng dậy. Nó hít hít đánh hơi trong không khí, và chậm chậm quay lại nhìn về phía tôi đang nấp. Đêm đó trăng thật sáng, thế có chưa, tôi thấy nó há họng ra, hai bên mép nhếch lên. Nó đang cười. Một nụ cười thật khủng bố.

Tôi vất giơ lên cổ bỏ chạy. Tôi luôn không may mắn với lũ chó này. Chân tôi guồng thật nhanh, tim tôi đập mạnh như nhịp trống. Tôi không dám chạy thẳng xuống dốc núi, điều đó sẽ mau chóng khiến tôi không kiểm soát được tốc độ, kết quả cuối cùng chỉ có thể lăn xuống như một cái banh lông rách rưới thảm hại mà thôi. Tôi chạy theo một góc xiên xiên, nơi độ dốc giảm hơn. Mặt trăng vẫn thế, nhưng không hiểu sao nó không còn sáng như lúc đầu nữa. Tôi lại vấp té, sau đó đứng lên chạy tiếp, rồi lại vấp té. Mẹ kiếp, tôi còn chẳng hiểu sao mình lại ở chỗ này nữa. Tại sao tôi lại có thể một mình đi vào rừng và tìm ra được con sói đó chứ?

Tiếng động soàn soạt phía sau cho thấy con sói đã chạy đến gần lắm rồi. Mồm đá lúc này cách tôi chừng mấy trăm thước, vậy mà chỉ vài chục giây sau con sói đã phóng mình đến gần tôi. Lại là ánh trăng thấp thoáng loang loáng trên mặt đất. Tôi nhận ra đó không phải do ảo giác khi bạn đọc cận sức đến hoa cả mắt. Đó là một mặt hồ tĩnh lặng phản chiếu ánh trăng. Hẳn nhiên tôi đã điên cuồng chạy đến một nơi xa lạ nào khác, bởi vì tôi chắc chắn lúc đi mình chẳng hề nhìn thấy cái hồ nào.

Con sói vẫn soàn soạt đuổi theo sát đằng sau. Chỉ vài cái phóng người nó đã có thể đuổi kịp tôi được rồi. Tôi đổi hướng vòng sau một cái cây khiến con sói chụp hụt. Cái hồ, nó chính là cứu cánh của tôi trong lúc này. Có lẽ loài sói sẽ giống vô vàn những con chó khác, ghét nước đến cùng cực. Tôi đã nhìn thấy ông chú hàng xóm nhà tôi lôi con Pubbie của ông đi tắm. Nó tru tréo, giật dụa, và gầy dựa đến điên cuồng. Nó ghét nước, còn tôi thì thích nó bị lôi đi tắm. Con Pubbie đáng ghét luôn sủa ồm ồm tôi mỗi khi tôi đi ngang, có một lần nó sút dây và ngoạm vào chân tôi một cái.

Quyết định khôn ngoan là không bao giờ chạy theo đường thẳng khi bị mất con chó rượt đuổi. Con sói này cũng vậy, nó vô hạn lần khi tôi đột ngột

rẽ gấp theo đường zích zắc. Tôi đâu có ngu mà chạy đường trường với nó. Cái hồ đen thăm thẳm và rộng lớn hơn tôi tưởng rất nhiều. Có vẻ như đây là vùng trũng giữa hai đỉnh núi. Tôi nhìn thấy được ở bờ bên kia, ngọn núi còn vuron cao hơn nữa. Mấy đám mây che khuất đỉnh. Có lẽ nó vuron cao tới tận trời xanh.

Không cần suy nghĩ dài dòng, tôi lao người ngay xuống nước, tránh bờ hồ càng xa càng tốt, thậm chí rằng mấy con sói không biết bơi. Nước mát rười rười khiến tôi cảm thấy dễ chịu. Sau một đoạn nhỏ chạy bán sống bán chết trong rừng, tôi như cái động cơ làm việc quá tải cần được giảm nhiệt. Cái hồ dĩ nhiên là cứu cánh của tôi trong lúc này.

Con sói quý quái hẳn nhiên dừng ngay sát mép nước. Nó nghe răng gặm gừ, và sau đó chồm người lên đứng bằng hai chân. Được rồi, lúc này tôi vô cùng hoảng sợ. Nếu phải chấm điểm, thì tôi cho rằng lúc này mình hoảng sợ ở năm điểm. Còn bây giờ, tôi hoảng sợ ở mười điểm. Con sói đi qua đi lại bên bờ hồ trên hai chân như một người đang suy tính khi gặp một vấn đề nan giải. Đôi vai nó gồ lên những cơ bắp đầy sức mạnh. Hai chi trước, không phải được thiết kế cho việc vung vẩy như tay người, buông thõng xuống. Bộ móng vuốt như dao, cong lên đầy đe dọa.

Không hề giống chó tí nào, lẽ ra bộ móng của nó phải mòn vẹt đi vì ma sát khi chạy trên mặt đất chứ. Tôi đoán là vì nó thường xuyên đi lại trên hai chân, nên mới có thể bảo vệ bộ vuốt chân trước hoàn hảo như thế này. Tôi nuốt nước miếng đánh ực một cái. Nó chắc chắn không phải là chó, mà cũng không hẳn là sói. Nó gọi cho tôi nhớ đến con quái vật mà lúc này tôi đã liên kết với mặt trăng. Người sói.

Con quái vật dường như đã tính toán xong. Nó nhìn tôi, liếm mép, rồi bắt đầu bước xuống nước. Bây giờ thì nó giống chó rồi. Tôi kinh hoàng nhớ đến con Pubbie bị ông hàng xóm kéo xuống hồ bơi tắm, nó ướt sũng nhưng vẫn có thể bơi vào bờ được. Người sói này, không phải tình cờ cũng biết bơi luôn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 40

Tôi chưa từng là một tay giỏi thể thao, nhưng ít ra tôi cũng phải học bơi để lấy le trước mấy cô gái khi đi biển. Không cần biết lý do là gì, chỉ cần bạn biểu hiện thật tốt là được rồi. Đêm nay tôi không phải vì mấy cô gái, nhưng tôi chắc chắn rằng mình đã phá hết tất cả các kỷ lục của bản thân từ trước đến giờ. Với một con quái vật kinh hoàng dí sát sau lưng, bạn có thể phá luôn kỷ lục bơi lội thể giới, chứ nói gì đến kỷ lục bản thân.

Rất may, khi ở dưới nước, tôi và người sói Lycal (tên tôi tự đặt theo thần thoại Hy Lạp) hoàn toàn cạnh tranh công bằng. Ok, có thể không được công bằng lắm! Cái kiểu bơi chó ấy làm sao bì được tốc độ của kiểu bơi sải tự do đã được con người hoàn thiện trong mấy ngàn năm qua. Tuy nhiên tốc độ và thể lực của Lycal vượt trội hơn hẳn người của tôi rất nhiều. Xin nhắc lại, tôi chỉ là một anh nghiên cứu sinh suốt ngày vùi mình trong thư viện và viện bảo tàng. Hoạt động thể thao duy nhất mà tôi tham gia là đi xe đạp tới trường để tiết kiệm tiền. Thế nhưng lúc bấy giờ tôi thầm cảm ơn cái thói keo kiệt của mình.

Cái hồ rộng hơn tôi nghĩ. Và có lẽ nó còn rất sâu nữa. Càng bơi ra xa tôi càng thấy nước lạnh dần hơn. Cái lạnh buốt giá, thăm thẳm từ bên dưới đáy hồ truyền tới. Quái vật đang đuổi phía sau và có lẽ đó không phải là lúc để tôi nghiên cứu hồ nước chút nào. Nhưng quen với những động tác bơi sải, mỗi lần tôi sắp mặt xuống nước thì đều mở to hai mắt ra quan sát. Tôi kinh hoàng nhận ra có thứ gì sáng lấp lánh dưới đáy hồ. Nhờ ánh trăng, tôi thấy được nó đang di chuyển dưới đáy nước. Sâu thật sâu trong màu đen thăm thẳm đó, đôi mắt nó vẫn sáng lấp lánh. Tôi đã gặp người sói Lycal rồi, lý gì tôi lại nghi ngờ mình không gặp được người cá Ariel nhỉ?

Kinh hoàng có lẽ làm tôi nhầm lẫn các truyền thuyết rồi. Người cá lẽ ra phải ở bờ biển, chứ sao lại có thể sống trong hồ nước ngọt được. “Bơi lội và bơi lội, bỏ qua đôi mắt to cộ kỳ dị nhìn mình dưới nước đi, đó có lẽ chỉ là một con rùa thần tiên nào đó!”

Tiếng Việt có một câu nói: “Tránh vô dưa gặp vô dưa!” Người sói Lycal gầm lên đau đớn khi sinh vật bí ẩn dưới đáy nước phóng vọt lên tấn công nó. Tiếng gầm rú vang vọng khắp núi rừng. Thậm chí đã ở cách xa một khoảng, tôi vẫn cảm nhận được những rung động dữ dội của không khí và mặt nước do tiếng gầm mang lại.

Không khí thoáng thoảng mùi máu tanh. Nếu không phải vì đang đêm, tôi chắc rằng mình đã có thể nhìn thấy mặt nước xung quanh loang loáng những máu. Trên vai của con Lycal mất đi một mảng thịt to, máu từ đó phun ra xối xả, còn con sói thì chặt vật tru lên những hồi điên dại.

May rằng con rùa thần tiên tôi nghĩ đến đã chọn lấy tấn công sinh vật to kèn càng và xù lông đó. Thân thể ốm o của một tay sinh viên nghèo như tôi vốn không hấp dẫn nhiều người lắm, ngay cả quái vật trong hồ cũng chê.

Tôi cảm nhận mặt nước xao động, và đôi mắt to cộ phát sáng lại đột nhiên xuất hiện trong bóng nước sâu. Nước bắn lên tung toé, người sói Lycal lại gầm lên thật kinh khủng. Nước lấp lánh khi một thân hình vọt lên mặt nước. Con mẹ nó! Nếu có thể dễ dàng đoán trúng như thế, có lẽ tôi nên chơi xổ số thôi.

Xin lỗi các bạn vì ngôn từ thô lỗ lúc nãy, nhưng thật tình khi nhớ đến lúc đó, tôi thật sự rất xúc động. Tung người khỏi mặt nước, ánh trăng lấp lánh trên những chiếc vảy ánh bạc của đuôi cá. Phần thân trước là cơ thể của một phụ nữ đầy đặn hoàn toàn chẳng mặc thứ gì hết. Mình người, thân cá. Nếu không gọi là người cá thì tôi có thể gọi là gì đây?

Ngoại trừ những đặc điểm kể trên thì người cá không được đẹp như tôi vẫn thường tưởng tượng. Hàm răng hô vẩu ra những chiếc nanh đầy đe dọa. Mắt hóp vào teo tóp như một cục xác khô, làn da xám ngoét như xác chết ngâm dưới nước lâu ngày, còn đôi mắt to cộm lồi ra ngoài như mấy con ruồi. Có lẽ người cá đã xuất hiện quá sớm, khi loài người vẫn còn mang những đặc điểm của loài vượn người Neanderthal. Tôi hy vọng giống người cá nước mặn sẽ gần giống với loài người hiện đại hơn, khi đã thoát khỏi lớp người vượn, với cái trán thẳng, cằm nhô và đầu óc phát triển. Ôi Siren, tôi vẫn mong nàng xinh đẹp, dầu có độc ác với những lời ca ngọt ngào ru ngủ những chuyến tàu định mệnh chìm xuống đại dương.

Con quái vật lông xù bị một con quái vật nhóp nhép tấn công và ăn thịt. Tôi là người trần gian nên dĩ nhiên không nên dự vào những cuộc săn mồi đẫm máu như thế này. Tôi lại cầm đầu bơi tiếp. Cong tay, vồng lên, quạt nước, chân đạp, hất mặt, hít nhanh, úp xuống nước, rồi lại thở ra. Tuy rất nhiều động tác nhưng tôi có thể thực hiện toàn bộ chúng một cách nhanh cấp kỳ và chính xác. Bởi vì toàn bộ sinh mạng của tôi bây giờ phụ thuộc hoàn toàn vào chuỗi động tác này. Tay chân, tay chân, hít thở, hít thở.

Tiếng gầm của người sói Lycal có lẽ đã đánh thức tất cả những sinh vật sống xung quanh cái hồ này. Tôi mừng rỡ phát hiện phía bên kia mặt hồ có thứ gì đó đột nhiên được thắp sáng. Ngọn lửa đèn cây châm vội vào lồng đèn, soi sáng một căn nhà tranh nhỏ, một bến đò cùng với chiếc xuồng mộc nho nhỏ cọt vào bến.

Hoá ra tôi vẫn chưa tận mạng. Nơi rừng núi heo hút này thì ra vẫn còn người sống. Tôi đã nhìn thấy hình dáng thân người mặc áo chùng đứng trên bến đò, trong tay cầm một chiếc đèn lồng giờ cao, cố gắng soi sáng xem chuyện gì đang xảy ra giữa hồ.

Nhờ mặt trăng soi sáng, tôi hy vọng người đó sẽ nhận ra anh chàng tội nghiệp là tôi đây đang vùng vẫy ra xa khỏi hay con quái vật đang ăn thịt nhau. Tay chân, tay chân, hít thở, hít thở... Tôi mong mình được gắn động cơ của một chiếc canô, có thể mau chóng phóng vọt người về phía bờ hồ an toàn trước mắt.

Còn đoạn về sau, có lẽ hơi lộn xộn, vì tôi chẳng còn nhớ rõ ràng lắm. Tôi sẽ kể cho các bạn lý do tại sao. Có những đoạn là tôi nhớ ra, có những đoạn do tôi suy đoán và thêm vào. Nhưng mong các bạn tin tưởng câu chuyện này là có thật.

Vì cậu Andy tin tưởng nên tôi mới kể ra. Chứ từ vài năm trước tôi đã từ bỏ hy vọng rồi. Những người đang nghe tôi thuật lại câu chuyện này đều khẳng định, đó là do ảo giác của bệnh sốt rét rừng quái ác. Một số quá quắc hơn còn dám bảo là tôi bị té đập đầu nên khùng rồi. Nhưng tôi có thể chắc chắn, đó không phải là ảo giác do bệnh, té đập đầu, phê thuốc hay say xin gì hết... Đây là một câu chuyện có thật.

Cái người mặc áo chùng đen kỳ bí cầm trong tay một cây đuốc phép, giống loại năm đồng ba cây ở mấy cửa hàng đồ lưu niệm phù thủy ấy. Nhưng có thêm chức năng đặc biệt, đầu cây đuốc phát ra ánh sáng lơ lửng. Không gian xung quanh tôi sáng lên có ai vừa bật thêm đèn. Hôm đó là ngày rằm, bầu trời đêm đã rất sáng. Nhưng khi có cây đuốc phép thì lại càng sáng hơn nữa, hết như trời chỉ mới chiếu một tỷ.

Nhưng lúc đó không có gì làm tôi bận tâm bằng việc bơi thật nhanh vào bờ cả. Tiếng người sói gầm rú liên tục, là một cái động cơ tốt cho tôi tận hết sức bình sinh để thoát thân cho mau. Người áo chùng đen đi khỏi cầu tàu, leo lên chiếc xuồng nhỏ và bắt đầu chèo. Lạ chửa tôi, người ta không có được một chiếc canô để chạy nhanh hơn sao. Nếu ông ta ở chỗ này thì phải biết trong hồ có quái vật chứ. Sao lại đi trên mặt hồ với một chiếc xuồng bé xíu không gắn động cơ.

Trời phù hộ tôi, tiếng con sói nghe lục ục trong nước rồi. Cá mà ở trong môi trường của mình, thì dù có là mãnh thú thì cũng phải thua thôi. Tôi hy vọng người cá sẽ hài lòng với Lycal to đùng đó mà tha cho tôi. Tiếng của người chèo xuồng làm tôi mất hết hy vọng.

- Bơi nhanh lên, nó sắp tới chỗ anh rồi.

Có lẽ tôi bị khủng hoảng quá độ. Đột nhiên nghe được tiếng nói, tôi liền dừng lại, ngoái đầu nhìn xem có thật người cá xấu xí đuổi theo thật không. Mặt nước rề ra những con sóng nối tiếp hình chữ V. Chắc chắn thứ ở cuối chữ V đó là người cá kinh khủng. Lần này tôi còn bơi nhanh hơn nữa. Giống như bạn đang tắm biển mà nhận ra mình đang bị một con cá mập rượt đuổi vậy. Có lẽ bơi là việc cuối cùng bạn làm trên đời này, vì vậy phải dốc hết sức thôi.

Nhưng trước đó tôi cũng đã làm nhiều việc cuối cùng trong đời mình rồi, tôi đã dốc hết sức chạy bộ trong rừng, leo dốc và bây giờ đã bơi qua nửa mặt hồ rộng lớn. Tôi bị đuổi sức, rã rời, mà không thể quạt tay thêm được cái nào nữa. Người cá ngay sau lưng còn chiếc xuồng thì xa quá. Mà dù có thể leo lên được xuồng thì cũng không thể hy vọng người cá sẽ không tấn công. Chiếc xuồng có vẻ như quá nhỏ.

Khi người cá phóng lên khỏi mặt nước, chuẩn bị dớp cái đầu tiên vào người tôi thì kẻ áo chùng cũng ngưng tay chèo lại. Chỉ trong vòng một tích tắc, tôi nhìn thấy ánh sét sáng trưng vọt trên mặt hồ, bắn vào ngay vào người cá hung dữ. Khung cảnh như bị bấm nút tạm dừng ngay lúc đó, người cá bị treo lơ lửng trên không trung, nước hồ trên người nó còn nhều tong tong xuống đầu tôi. Kinh ngạc, bất động, tôi sững sờ nhìn tình cảnh kỳ quái xảy ra trước mắt mình. Người cá bị lẳng đi như một món phế phẩm. Nó rớt lên gập đứ rồi ngay lập tức lặn mất tăm. Tôi vẫn bơi tại chỗ, ngơ ngác nhìn chỗ người cá vừa biến mất.

Một cây mái chèo đập vào đầu khiến tôi giật mình thức tỉnh.

- Nhóc con, mau lên xuồng.

Đó là ông lão già, rất già. Và chỉ đến khi ở gần tôi mới có thể cảm nhận được ông ta lom khom như thế nào. Như một gốc cây khô đét đã chẳng còn sức sống. Đến nỗi tôi cảm thấy áy náy vì đã khiến ông nhọc lòng chèo xuồng ra đến tận giữa hồ. Có lẽ tôi nên lặng lẽ làm mồi cho thủy quái, còn hơn làm phiền một ông lão gần đất xa trời phải ra khỏi giường của mình vào lúc nửa đêm như thế này.

Ông ta mặc áo chùng đen, mũ trùm đầu, gầy da mũi nhọn như hằng trăm năm về trước. Tôi là một nghiên cứu sinh của khoa văn hoá dân gian Xeltic, dĩ nhiên tôi biết kiểu dáng quần áo ông lão mặc là gì, đó là bộ áo chùng của phù thủy. Có lẽ tôi đã nghĩ rằng ông lão là diễn viên của một tour du lịch gì đó, hay con cháu của ông yêu thích phù thủy nên mua bộ đồ này để trong nhà. Nhưng tôi đã thấy ông ta ra tay đuổi con thủy quái đi như thế nào. Nên tôi có thể chắc chắn.

- Ông là một phù thủy! – Tôi khẳng định chắc nịch.

- Ta chỉ là một người đưa đồ thôi. – Ông lão móm mém trả lời, có lẽ trong miệng còn không nhiều răng lắm.

- Nhìn cái huy hiệu cái trên áo ông kia. Nó khẳng định ông chẳng những là phù thủy, mà còn là phù thủy cấp năm. Tôi đã từng viết bài luận văn về các dấu thánh tích và mặt ký của phù thủy mà. – Tôi cãi lại.

- Nhóc con, nguoi cũng biết nhiều chuyện lắm. Nhưng ta khẳng định nguoi không phải là một phù thủy học trò đúng không. Bọn trẻ trong trường Woodenly biết chắc chúng không bao giờ được bơi xuống hồ Demden. Chỉ có ta mới có thể chèo xuống qua mặt hồ này thôi.

- Có trường phù thủy thật sao? Dạy phép thuật thật sự chứ không phải là mấy thứ ảo thuật diễn trò chứ? Tôi đã đến một ngôi trường dạy phù thủy ‘xịn’ hả?

- Dĩ nhiên là một ngôi trường phù thủy ‘xịn’ thật sự rồi. Ta cũng không ngại nói cho người biết, bởi vì chẳng mấy chốc nguoi sẽ quên hết mất thôi. Chúng ta đến phòng y tế của trường để cậu uống một cốc rượu ‘quên’ nào. – Ông lão chắc lưỡi. – Cũng lâu lắm rồi mới gặp được một ca đi lạc hỷ hữu như nguoi đó. Mấy kẻ trước đây không bị lọt vào mê cung che mắt bằng phép thuật thì cũng bị bọn người sói ăn mất. Không lẽ rào cản che mắt bị hỏng chỗ nào sao?

Ông lão vừa chèo vừa tự lẩm bầm một mình. Còn tôi thì thật sự rung động vì cuộc gặp gỡ kỳ lạ này. Tôi gặp được một phù thủy thật sự, loại có thể làm phép chứ không phải diễn viên tại các khu di tích, nhận chụp hình với mọi người. Thế nhưng ông ta nói gì cơ? Muốn tôi uống bữa mê thuốc lú để quên đi hết hả. Không, không, không ... với phát hiện vĩ đại này tôi làm sao có thể bỏ qua được. Giống như bạn đào bới cả đời trong các hang hốc để tìm xương khủng long, đột nhiên một con còn sống sờ sờ nhảy ra trước mặt bạn. Tôi nghĩ bất cứ ai cũng không thể bỏ qua cơ hội được tiếp cận sự thật này. Đó là những người thật sự biết làm phép đó nha.

^ _ ^

Đó là một cái cổng vòm bằng cây không lớn lắm. Cây bông giấy, bông bụp trồng lộn xộn xen kẽ nhau tạo thành hàng rào. Thật kỳ lạ khi giữa rừng lại có một cái hàng rào giống như sân vườn ở một trang viên nào đó. Chẳng có cảm giác gì đặc biệt khi đi qua cánh cổng đó cả. Rồi đột ngột xuất hiện trước mắt tôi là cả một toà lâu đài bằng đá khổng lồ. Nó không giống lắm với cung điện của nhà vua, mà là sự pha trộn giữa nhà thờ và pháo đài thời phục hưng. Những tháp canh cao, mái nhọn hoặc, cửa kính màu hình các vị thánh. Tôi như bị điện giật đến tê liệt, nhìn muốn lòi cả hai mắt ra mà vẫn không thể nào tin được.

Tôi bước lùi ra khỏi cổng, chỉ là một cái hàng rào cây bình thường giữa khoảng rừng bình thường. Tôi bước một bước vào trong, một toà lâu đài không lồ tựa vào núi, sừng sững, uy nghi với ánh trắng treo trên đỉnh tháp. Kỳ diệu, ma thuật ... chỉ có những chữ này mới có thể lý giải được những gì tôi đang nhìn thấy đây.

Trước cổng lớn của lâu đài là một tấm bảng đề chữ, “Trường trung học phép thuật Woodenly”. Những con chữ thời Victory hơi cầu kỳ nhưng dễ dàng đưa ra được một thông điệp đơn giản, ‘trường học phù thủy’. Từ hồi đầu đêm đến giờ, có khá nhiều chuyện kỳ lạ đã xảy ra. Tôi bị sốc nhiều lần đến nỗi cũng chẳng nhớ mình bị tê liệt như con cá chết nằm trên thớt đến lần thứ mấy rồi.

- Marcus, ông vừa dẫn về một ‘thợ săn’! – Giọng một lão già nào đó la lên.

Tuy đã rất cố gắng nói thì thảo, nhưng câu chuyện bàn bạc giữa ông chèo đồ Marcus và người nhân viên cau có vẫn lọt vào tai tôi. Tôi sợ tình, nhìn quanh căn phòng có nhiều chiếc giường nhỏ và ga trải màu trắng. Đúng như lời Marcus đã giới thiệu, tôi bị đưa đến phòng y tế.

- Ô! điều đó đã giải thích được vì sao tôi phát hiện ra thằng nhóc này đang bơi giữa hồ Demden với phía sau là một người sói và một nhân ngư đang đuổi theo. Cái dòng máu thợ săn chết tiệt! Họ không biết sử dụng phép thuật nhưng lại hấp dẫn bởi phép thuật. Như hai thanh nam châm trái dấu hút nhau vậy. Nó đi xuyên qua hàng rào bảo vệ của trường. – Giọng khàn g哑 của Marcus lên tiếng.

- Phải báo cáo lên hiệu trưởng! – Người nhân viên khó tính đề nghị.

- Không, Vivian. Thằng nhóc sẽ bị ‘rút’ đến tận tể bào não cuối cùng mất. Ông biết phép thuật rút ký ức đó mạnh đến cỡ nào, nó có thể bào mòn luôn cả trí thức và trí thông minh của người ta. Thằng nhóc này đi lạc cũng chỉ vài tiếng đồng hồ thôi, tôi nghĩ một chút rượu ‘quên’ là đủ.

- Rượu quên chỉ có thể tạm thời đánh lừa trí não thôi, chỉ cần bị kích thích thì nó sẽ nhớ ra. Tôi nghĩ phép ‘rút’ sẽ triệt để hơn. – Vivian phản đối.

- Vậy kèm theo một lời nguyện thì sao. Chúng ta áp lời nguyện để nó không bao giờ tìm ra ngôi trường này nữa. Và nếu không tìm ra thì làm sao nó lại bị kích thích nhớ lại. Thậm chí nó còn chẳng nhớ mình cần tìm thứ gì nữa kia.

- Được rồi, cứ làm theo cách của ông. Nhưng tôi vẫn phải viết báo cáo gửi lên hiệu trưởng.

- Đến lúc ấy thằng nhóc đã đi xa mất rồi.

Hai lão già áo chùng đen xuất hiện ở giữa cánh cửa. Một lão là Marcus móm mém, người đưa đồ. Một lão là Vivian mập vĩ đại, nhân viên khó tính. Trên tay Vivian còn có thêm một cái khay và chiếc cốc bằng thủy tinh chứa chất lỏng sóng sánh như thủy ngân. Tôi đoán thứ trong đó là rượu ‘quên’ mà hai lão đã nhắc tới.

Tôi như một anh học sinh ngoan hiền, lần đầu tiên bị hai người bạn xấu ép uống rượu. Tôi uống hết ly rượu, ho khục khặc, sau đó lịch sự rút khăn ra che miệng, và phun hết thứ rượu ‘quên’ đó ra khăn.

- Há miệng ra nào nhóc! – Vivian khó tính lên tiếng.

Sau đó hai lão già hải lòng nhìn cái miệng trống rỗng của tôi, chắc chắn rằng tôi đã uống hết thứ rượu đó vào bụng.

- Và thêm một lời nguyện nữa là trọn vẹn. Venrdurantendooo – Marcus bắt đầu ngâm nga cùng với chiếc đĩa trên tay vung vẩy như chỉ huy dàn nhạc.

- luxenbigannarxi ... – Vivian hoà giọng theo.

Thật ngạc nhiên khi nghe giọng hai lão già vẫn còn thanh trong như vậy. Đó là một trải nghiệm tuyệt vời. Lần đầu tiên tôi bị bỏ bùa, bởi một phù thủy cấp năm và một pháp sư cấp bốn (Tôi đã nhận ra huy hiệu của Vivian khi ông ta vừa bước vào). Mắt tôi bắt đầu nặng dần và trĩu xuống như một cây táo đầy quả chín. Tôi cảm thấy mình không thể chống lại cơn buồn ngủ, cảm giác như tham dự tiết học thứ sáu của môn lý luận chính trị. (Thầy giáo của môn này là người mà chúng tôi thường gọi đùa là ‘tiến sĩ gây mê’) Trước khi tôi nhận ra điều gì thì đã gục xuống ngủ ngon lành như một đứa trẻ.

Sáng hôm sau tôi phát hiện ra mình ngủ ở ngoài bìa rừng, quên hết mọi thứ, và chẳng thể lý giải tại sao mình lại chạy tọt đến tận nơi này. Việc đầu tiên tôi quyết định làm là cuộn gói quay trở về, cảm thấy tiếc nuối vô vàn. Nhưng không rõ vì đã bỏ thời gian công sức đi tới khu rừng Các Vị Thánh, hay là vì không tìm được bất cứ thứ gì ở đây.

Nhiều năm sau nữa tôi vẫn cố gắng quay trở lại. Nhưng than ôi, khi thì vì công việc, khi thì vì gia đình, các thứ cứ cuốn tôi đi, còn thời gian thì trôi qua vùn vụt. Đã nhiều lần tôi quyết tâm nghiên cứu cho bằng được bí mật của khu rừng này, nhưng cho tới nay, ngoại trừ câu chuyện mà tôi đang kể cho các bạn nghe đây thì tôi chẳng có bất kỳ chứng cứ nào hết.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41

Giáo sư Harris kết thúc câu chuyện của mình bằng đúng cái giọng thờ dài tiếc nuối vì chuyện quá khứ của mấy ông già.

- Nhưng khoan đã, giáo sư! Ông kể mình đã quên hết, nhưng vì sao ông lại có câu chuyện này? Chẳng phải trong câu chuyện ông đã không uống rượu ‘quên’ hay sao? – Jackson nôn nóng chen vào.

- Đó là do lời nguyện, hay câu thần chú của Marcus và Vivian. Cũng có khi là do món rượu ‘quên’. Có lẽ không cần phải uống vào, mà chỉ cần tiếp xúc với thứ chất lỏng ấy thôi cũng đủ khiến người ta quên đi. – Giáo sư Harris thờ dài.

- Vậy tại sao ông lại nhớ? – Jackson tuy đang lái xe nhưng vẫn không ngừng quan tâm đến.

- Tôi không nhớ, nhưng tiềm thức của tôi vẫn ghi dấu cuộc gặp gỡ kỳ lạ đó. Khi tôi kết hôn, bà vợ tôi phát hiện rằng mỗi đêm tôi thường có những giấc mơ hãi hùng bị rượt đuổi trong khi rừng vắng. Chúng tôi đi đến bác sĩ tâm lý, với liệu pháp thôi miên, tôi kể lại được một số chi tiết rời rạc. Tạ ơn chúa, ngày nay người ta còn có một thứ gọi là khoa học kỹ thuật, những chiếc máy đọc được các ký ức trong não người ...

Giáo sư Harris bắt đầu huyền thuyên và lan man về hành trình đi tìm lại ký ức của ông. Jackson liếc nhìn Andy qua kính chiếu hậu. gương mặt đại tá vẫn bình thản như cũ, không lộ ra chút hoài nghi hay đồng tình nào. Tất cả suy nghĩ của anh đều bị dấu đằng sau cặp kính đen. Sau một tháng không gặp, Jackson chẳng hiểu sắp của mình thay đổi chỗ nào. Vẫn là con người đó và khuôn mặt đó, nhưng Jackson khẳng định, anh không còn giống như lúc trước.

Đoàn xe nối đuôi nhau chạy trên con đường mòn tung xóc. Đã ra khỏi khu vực dân cư và các trang trại. Bây giờ hai bên đường chỉ còn toàn là cây lùm rậm rạp. Không khí trở nên lạnh hơn, mặt trời dường như ít chói sáng hơn. Khu rừng toát lên một vẻ bí ẩn đầy đe dọa. Bruce đọc thông tin trên màn hình máy tính.

- Chúng ta bắt đầu đi vào địa phận khu rừng Các Vị Thánh! – Anh thông báo bằng cái giọng đều đều tẻ nhạt.

Con đường mòn quanh co ngoặt về một hướng. Đột nhiên trước mặt họ xuất hiện một chiếc cổng lớn. “Doanh trại quân đội Đào Lan – Không phận sự miễn vào”

- Bruce? – Andy gọi.

Bruce kiểm tra một lần nữa các thông tin trên máy của mình, anh lắc đầu.

- Trên bản đồ không có bản đồ bất kỳ khu quân sự nào ở chỗ này, kể cả sa bàn và hình chụp vệ tinh. Trừ phi là chính phủ Đào Lan cố tình dấu điểm địa chỉ bí mật này, còn không là doanh trại chỉ mới được thành lập vào ngày hôm qua. – Bruce châm biếm một cách nhẹ nhàng nhất.

Gần đến cổng, đoàn xe bắt buộc phải dừng lại. Trên mỗi xe chỉ có một người bước xuống. Andy, Jessica và Raymon tiến lại kiểm tra cánh cửa sắt đóng im ỉm. Cao gần năm mét và rộng hơn cỡ đó, thép tấm dày và đỉnh tán lớn đầy đe dọa, phía trên là chùm dây kẽm gai quấn chặt như cái đầu tóc rối. Không có trạm gác hay bất cứ phương tiện nào liên lạc với người bên trong. Bước đầu tiên họ đã gặp trở ngại kèm theo rắc rối lớn.

^ _ ^

Thật kỳ lạ nếu một doanh trại quân đội lại không có người canh gác. Thậm chí cả nhà tù còn có chó bảo vệ nữa là. Vì không thể liên lạc với bên trong, Andy đành phải quyết định làm theo cách của mình. Trước đây anh thường rất cẩn trọng nếu vướng vào các vụ việc liên quan đến giới quân đội. Nhưng bây giờ ... nói sao nhỉ? Đường như anh cảm thấy mình đã vượt ra khỏi các khuôn phép bình thường, táo bạo hơn và nôm nóng hơn một chút. Thậm chí lúc này, anh còn không phải đang làm nhiệm vụ. Chuyển đi của anh hoàn toàn dưới tư cách cá nhân. Anh là Thành Gia An, không phải đại tá Andy của HUNTERS nữa rồi.

Raymon cho phép hai nhân viên khác của PROUD mang ra máy quay xuyên tường chắn, một sản phẩm bí mật của Thành Gia còn chưa được tung ra ngoài thị trường. Nó là một dạng đầu đọc kết hợp giữa máy quay tia nhiệt, sóng siêu âm hiển thị màu ... nói tóm lại là các biện pháp có thể thu được hình ảnh phía sau cánh cửa thép đóng im ỉm.

Những khối kiến trúc đơn giản hiện lên trên màn hình máy quay. Một khu doanh trại bình thường với các dãy nhà chức năng, xe bọc thép, ụ súng máy và hàng đồng barrier chắn khắp nơi.

- Tổ chức hết sức thông thường! – Raymon nhận xét. Anh là chỉ huy tổ chức của PROUD trong nhiều năm trời, một cựu quân nhân đầy kinh nghiệm.

- Ngoại trừ việc không có bất cứ người nào trong đó. – Andy nhận xét. - Tôi thấy việc này không bình thường tí nào. Cho hai người vào thăm dò đi.

- Garry, Finch! Hai cậu vào đi. – Raymon ngoắc tay cho hai người ở trong xe.

Bọn họ im lặng thực hiện mệnh lệnh. Hai người đứng trước cánh cổng sắt cao khổng lồ, ước lượng khoảng cách. Và sau đó, gần như đồng thời, cả hai người bắn lao móc lên phía đầu cổng. Họ giật mạnh sợi dây để kiểm tra đầu móc đã bám đủ chắc vào cổng chưa, rồi thốt mình đu nhanh lên tường như không hề bị ảnh hưởng của trọng lực. Thời gian cả hai lên tới đỉnh tường suýt soát không cách nhau là mấy, thật là một màn trình diễn đầy ấn tượng. Chuyên gia đột nhập và thu thập tin tình báo, Gary và Finch hầu như đã không có hy vọng hành động khi bị đẩy vào nhiệm vụ lần này. Ai ngờ chuyển đi sẵn trong rừng của cậu chủ lại cần tới việc đột nhập và thu thập tình báo cơ chứ.

Hình ảnh trên màn hình máy quay xuất hiện thêm bóng dáng hai người mặc đồ đen đáng ngờ. Bọn họ tuân thủ phân công nhiệm vụ cho nhau, cẩn thận dò xét khắp các khu vực. Mười phút sau, bọn họ quay lại vị trí cổng. Vài tiếng loảng xoảng lạch cạch khi bọn họ quyết định phá khoá cổng. Khi cánh cửa mở ra, Andy và toàn bộ người trong đoàn đã biết tại sao Garry và Finch lại hoàn thành công việc nhanh chóng như vậy. Toàn bộ khu doanh trại đã bị bỏ hoang hoàn toàn.

Bởi vì máy quay xuyên vật chắn chỉ hiện ra được hình dáng sự vật và các khối tia nhiệt, nên Andy khó lòng tưởng tượng ra cảnh tượng hoang tàn bên trong. Có khoảng ba khối nhà lớn và hàng chục căn nhà nhỏ rải rác trong khu vực, tổ chức theo đúng kiểu một quân khu. Kiến trúc xây dựng hiện đại, với kết cấu bê tông nhẹ có thể chống được sức tấn công của đạn pháo. Đây là công nghệ vật liệu chỉ mới áp dụng trên thế giới khoảng năm năm gần đây (dĩ nhiên bằng chế sản phẩm thuộc về Thành Gia). Nhưng Andy tưởng chừng như mình đang đi lạc trong một khu rừng nhiệt đới xứ Miena, với quần thể Angkor, và những đình tháp đã bị quên lãng hàng ngàn năm về trước.

Doanh trại bị cây rừng xâm thực dữ dội. Những cây cổ thụ cao vút mọc trên tường mái, khiến những căn nhà nhìn chẳng khác nào mấy cái hốc tòi tàn nằm trong bộ rễ cây chằng chịt. Tường bao bị rễ cây thụt vờ, những chiếc xe bọc thép, ụ pháo bị thân cây chèn lấy, nằm chỏng chơ như những hòn đá ven rừng.

Vậy mà khi nhìn vào hình ảnh máy quay, Andy cứ nhầm tưởng những cái cây này là nền phía sau doanh trại. Không ngờ, nó mọc ngay trên khu doanh trại. Khó có thể tưởng tượng khu vực này được xây dựng chưa tới năm năm. Mấy cái cây có tuổi đời lẽ ra hơn cả trăm rồi mới phải. Chỗ này không phải bị bỏ hoang một cách thông thường, mà nó đáng để trở thành phế tích được khai quật rồi mới phải.

- Wao ... thật kỳ lạ! – Giáo sư Harris trầm trồ, ông chia sẻ cùng một ý nghĩ với Andy.

- Cứ như đi tham quan Wattum vậy! – Roxana, cô nàng nghiên cứu sinh lúc nào cũng gặp rắc rối với cái đầu bù xù lên tiếng.

- Các cậu kiểm tra được thứ gì? – Raymon hỏi hai nhân viên đột nhập của mình.

- Kỳ lạ lắm sếp, khu này nhìn có vẻ hoang sơ như vậy, nhưng chắc chắn người ở đây chưa bỏ đi xa đâu. – Finch, người hơi cao gầy lên tiếng.

- Anh nhìn nè. – Garry chìa ra hai hộp thức ăn. – Mấy món này thậm chí còn chưa hết date nữa.

Raymon bối rối nhận lấy mấy món đồ hộp. Một hộp đậu hầm và một hộp bò nấu pate còn tận sáu tháng nữa mới hết hạn. Anh đảo mắt nhìn xung quanh. Một khu phế tích có vẻ đã tồn tại hàng ngàn năm và những món đồ có niên đại còn chưa tới một năm. “Thật kỳ lạ!” Có lẽ Raymon sẽ ám ức đến cuối đời, và chết đi mà không thể nhắm mắt nếu chưa thể làm sáng tỏ bí mật ở khu vực này. Anh lên tiếng với Andy.

- Cậu Andy, chúng ta đã đi hết cả ngày đường dài đằng đẳng mới tới được khu vực bìa rừng. Sẽ tốt hơn nếu chọn cắm trại ở khu vực có vật chắn kiến trúc như chỗ này. Có vẻ như nơi đây tồn tại một số tiện nghi hiện đại mà chúng ta khó có thể gặp lại nếu đi sâu hơn trong rừng. Cậu cho phép chứ? – Raymon khiêm tốn nói với Andy.

- Đúng vậy đó Andy. Tôi và Roxana cần phải thu thập thêm thông tin về khu vực. Thật là một bí ẩn kỳ thú khó có thể bỏ qua được! – Giáo sư Harris nhìn Andy mong chờ.

Andy quan sát một lượt địa hình xung quanh và nhìn vào gương mặt bơ phờ sau cả một ngày đường vất vả của toàn đội. Chính bản thân anh cũng bị thu hút bởi bí ẩn của khu doanh trại này. Andy quyết định đêm nay bọn họ sẽ nghỉ ngơi lại đây. Không hề biết tới một cơn ác mộng kinh khủng đang chờ họ phía trước. Đêm nay sẽ không có ai được ngủ yên cả.

^ _ ^

Các cô gái mừng rỡ khi phát hiện ra khu nhà tắm vẫn còn sử dụng được. Trong suy nghĩ của bọn họ, du hành trong rừng nghĩa là nhịn không tắm, hoặc vội vàng lặn ngụp trong hồ hay suối gì đó. Không ngờ tới bọn họ còn có thể tìm được khu nhà tắm với những vòi hoa sen rất tiện nghi. Roxana, người nhỏ tuổi nhất, với các biểu cảm phong phú đã nhảy cẫng lên và vui vẻ như tìm được kho báu. Nami, bác sĩ cảnh sát trong HUNTERS có vẻ trầm tĩnh hơn, cũng không giấu được sự cao hứng. Jessica, vốn không còn biểu cảm gì, nhưng cũng hoà theo nhóm thiếu số đi cùng hai cô gái khác. Andy chẳng ngờ bọn họ có thể mau chóng thân thiết với nhau nhanh thế. Có thể nói, tất cả các cô gái trên thế giới này đều là đồng đội bẩm sinh của nhau từ lúc mới sinh ra.

Những người đàn ông trong PROUD thì ồn ào chuẩn bị khu nghỉ ngơi. Mặc dù có các toà nhà nhưng bọn họ quyết định ngủ ngoài trời. Chẳng thoải mái gì khi ngủ trong căn phòng nằm dưới những bộ rễ cây không lồ cả. Họ bị ám ảnh giống như lũ chuột phải chui rúc trong hang, và sợ toà nhà chẳng thể nào chịu đựng nổi sức nặng của đám cây cổ thụ mọc bên trên đó.

Huey là chuyên gia sinh học trong PROUD, vị trí của anh ta cũng giống như bác sĩ Nami, nhưng có điều Huey thiên về nghiên cứu và phân tích hơn. Anh ta trọc đầu, cao to, cơ bắp cuộn cuộn, có vẻ như chẳng thể nào phù hợp với chiếc áo blouse trắng và những ống thủy tinh mong manh trong phòng thí nghiệm. Thế nhưng anh ta là một tiến sĩ có bằng cấp và là người được tuyển chọn cho đội. Vì vậy, Andy hoàn toàn tin tưởng khi Huey tuyên bố đồng đồ hộp mà Garry và Flinch tìm thấy có thể ăn được. Mặc dù trong nhóm có chuyên gia đi rừng Spencer – một thợ săn tài ba của PROUD, nhưng mọi người thống nhất vẫn nên tiết kiệm đồ ăn. Săn bắt thú rừng để ăn thịt cũng không khác nào hành động tàn phá thiên nhiên là bao. Nếu chưa phải chết đói, bọn họ sẽ hạn chế những thiệt hại mà nhóm gây ra cho khu rừng càng ít càng tốt.

Họ đào một cái lỗ nông, xếp đá xung quanh, chất củi đốt. Vậy là một cái bếp lò cần thiết đã hoàn thành. Lớp lưới sắt từ hàng rào doanh trại sẽ là một cái vỉ nướng tuyệt vời. Khui đồ hộp và đặt chúng lên vỉ nướng sẽ ngay lập tức cho họ những món ăn nóng sốt. Bốn người được cắt ra làm nhiệm vụ canh giữ khu cắm trại trong phiên đầu tiên. PROUD không bao giờ quên trách nhiệm bảo vệ của mình. Họ đang hành quân trong rừng, chứ không phải đang đi cắm trại. Tất cả đều nhận ra những người nổi tiếng nhất trong toàn bộ lực lượng PROUD đã tập trung hết ở đây, vì một lý do đặc biệt. Họ được chọn làm thành viên cho một nhiệm vụ vô cùng vinh quang, ‘đi tìm một vị thần bị mất tích’.

Đêm đầu tiên trong khu rừng Các Vị Thánh lẽ ra đã trôi qua rất âm ả và thanh bình, nếu như không có tiếng la thét thanh vang lên giữa đêm tối. Đồng hồ mới chỉ đúng bảy giờ, cơn ác mộng có lẽ đã kéo tới quá sớm.

Những người nhanh nhẹn nhất chụp lấy vũ khí của mình và chạy đến hiện trường đầu tiên. Trong khi bốn người canh gác và giáo sư Harris ngồi lại tại chỗ để bảo vệ đồng lửa. Trong quy ước đi rừng, đồng lửa trại chính là đại diện cho ‘nhà’, họ không thể bỏ đi mà không chắc chắn rằng đồng lửa vẫn còn đó, để soi lối cho mọi người trở về.

Tiếng hét vang lên lạnh lẽo là của cánh chị em phụ nữ. Mặc dù có vài người lạc quan rằng, ba tiểu thư đi trong đoàn có lẽ đã nhìn thấy chuột cống hay gián gì đó trong rừng. Nhưng linh tính bảo họ phải chạy đến xem những người phụ nữ hoảng loạn trong nhà tắm. Không hy vọng gì nhiều, nhưng cũng có một ít mong được thấy các cô gái hờ hênh chưa kịp mặc quần áo gì.

Vài người thông minh hơn lại không nghĩ vậy. Andy biết rằng Nami là một cảnh sát đã được rèn luyện, Jessica thì dường như chẳng còn tí xíu cảm xúc gì để mà phản ứng như thế, Roxana thì có vẻ như luôn đi lạc vào một không gian kỳ quái khác, cô luôn lơ đãng và thất thần. Còn tiếng thét lạnh lẽo mà mọi người nghe được, là của một người đang thật sự gặp nguy hiểm đến tính mạng thốt lên.

Vài tiếng đạn nổ ra khiến tình hình chẳng còn chút lạc quan nào để mà mong đợi. Một khối vật bị ném vào đám người đang chạy tới. Theo phản xạ bình thường, đám quân nhân là nhảy sang một bên né tránh. Andy thì phản ứng vượt trội hơn hẳn. Anh có thể nhìn nhanh hơn người bình thường, và thậm chí quan sát được rõ ràng hơn trong bóng đêm. Anh nhảy lên chụp lấy thân người nhỏ nhắn đang bị ném đi giữa không trung đó đó. Roxana bị tấn công khi còn chưa kịp mặc quần áo gì. Với tình hình khẩn cấp như vậy, nếu Andy không đỡ kịp thì cô không có hy vọng gì sống sót khi tiếp đất. Lúc mọi người còn chưa kịp nhập rình hình, Andy đã ôm Roxana vào lòng. Anh tiếp đất, và còi áo choàng ra bọc lấy thân mình cô gái nhỏ. Roxana ngay lập tức bị giao vào vòng tay Gilbert, một quý ông lịch sự mà Andy tin chắc rằng sẽ cư xử đúng mực với cô gái tội nghiệp.

Bọn họ lao qua góc khuất, và có thể nhìn thấy ngay cơn quái vật khủng khiếp đã ném một cô gái đi như ném một miếng giẻ rách. Chẳng biết gọi ‘con’ quái vật thì có chính xác không? Bởi vì họ nhìn thấy một cái cây cao hơn mười mét, đang vung vẩy điên cuồng. Cành lá của ‘nó’ loà xoà như đang quần quai trong cơn bão giạt. Hai nhánh cây to nhất quơ quào khắp nơi, trông giống những cánh tay đang vung vẩy xung quanh. Bộ rễ bật ra khỏi mặt đất,

quần quai như đám giun bị dầy xéo, giúp cái cây di chuyển trên mặt đất một cách tự do. Đó là cái cây ồn ào và năng động nhất mà những người đàn ông trong đội PROUD lần đầu tiên được thấy trong đời mình.

- Quý thần ơi, cái thứ gì thế này? – Bruce kêu lên kinh ngạc.

- Linh hồn cây, nhưng tên gọi dân gian thường gặp của nó là ‘ma cây’! – Jackson đứng bên cạnh trả lời.

Những người đã từng ở trong HUNTERS thì ngay lập tức sẽ nhận ra sinh vật bóng đêm nổi tiếng này. Linh hồn cây, nguy hiểm cấp A, mức độ đe dọa sinh thái cấp A. Và thông thường, chúng chẳng bao giờ xuất hiện một cá thể đơn lẻ cả.

Một cái cây khác đổ ập xuống chỗ đám người vừa mới kéo tới. Tưởng chừng như có tay tiêu phu ác nghiệt vào đó đã nhắm vào phía bọn họ. Nhưng không, những cành lá xum xuê của cái cây đổ cử động. Chúng cong lại, kêu răng rắc và chống đỡ thân hình to lớn của cái cây đứng lên. Trước mặt họ xuất hiện thêm một tên ma cây khác. Đội PROUD đã lâm vào một cuộc khổ chiến trước khi họ kịp nhận thấy. Hàng loạt tiếng súng kinh hoàng nổ ra do những bàn tay run rẩy, hoảng loạn bóp cò.

Sau khi Andy hét khản hết cả giọng, mới ngăn được bọn họ bình tĩnh lại. Cái cây vẫn đứng yên ngao nghể như muốn cười vào mặt lũ óc mềm. Muốn lấy mấy viên đạn chì nhỏ xíu đó để giết một cái cây cổ thụ sao? Tiếng kêu kệt của gỗ như một giọng cười mũi quái đản. “Con người, kẻ thù của tự nhiên, kẻ thù của những linh hồn cây!”

Thêm một thân cây khác lại đổ ập xuống nhóm người hoảng loạn bối rối. Lần này không được may mắn như lần đầu. Hai thành viên bị đè dưới thân cây, bọn họ đã quá sợ hãi đến nỗi không kịp chạy trốn đi. Một người có vẻ như đã chết ngay tại chỗ. Người kia thì bị trọng thương, hét lên đau đớn khi những người đồng đội kéo anh ta ra khỏi thân cây không lồ.

Chiến thuật đúng đắn nhất lúc này là rút lui. Andy phát tay ra hiệu cho toàn bộ bọn họ lùi xuống. Cần phải tổ chức lại đội hình chính xác, và phải cho bọn họ biết họ đang đối phó với thứ gì. Jackson hiểu rõ về lũ ma cây, còn Raymon là một chỉ huy sáng suốt. Anh ta sẽ biết cần phải làm gì để nhóm PROUD có thể phản công. Andy phóng người tới trước. Hai cô gái còn lại vẫn chưa rõ tình hình như thế nào. Anh không thể mạo hiểm để họ chờ đợi cuộc phản công của đám đàn ông được.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 42

Jessica trượt dài trên mặt đất. Đầu gối của cô bị trầy thê thảm vì cú tiếp đất. Hai tay cô nắm chặt thanh kiếm bọc lụa xanh đã rời khỏi vỏ. Tuy không còn nhìn thấy linh hồn của Barry như ở thế giới trong gương, nhưng những ngọn lửa xanh trên thân kiếm cho cô biết Barry vẫn còn ở đó, bên cạnh cô. Vì vậy Jessica không hề cảm thấy hoảng sợ chút nào. Lúc này, điều khó khăn nhất đối với Jessica chính là trang phục chiến đấu. Trên người cô chỉ còn duy nhất chiếc khăn tắm quấn vội khi đám ma cây tấn công. Không thể cử động mạnh mà không làm chiếc khăn tắm rớt ra được.

Tiếng gõ rín rít như tiếng thét giận dữ của ma cây. Nami có lợi thế hơn Jessica nhiều. Cô ấy là thành viên của HUNTERS, hiểu rõ thứ mình đang chống lại. Nami có một cây súng đặc chế giống như Andy, mỗi phát đạn bắn ra đều chứa các yếu tố đặc biệt làm tổn thương đến các sinh vật huyền bí. Nami lại là người đi tắm sau cùng trong số ba cô gái, trên người cô ấy vẫn còn bộ đồ lót chưa cởi ra, đồng thời Nami cũng đã kịp lấy được toàn bộ vũ khí của mình. Jessica cảm thấy hơi ghen tị với Nami, chiến đấu trong bộ đồ nhỏ dù sao cũng đỡ áp lực hơn khi quấn khăn tắm. Cô biết rằng chẳng mấy chốc những người đàn ông khác trong đoàn sẽ kéo đến đây ngay.

Trong chớp mắt, cành cây đập xuống nhưng Jessica không hề sợ hãi. Cô chần chừ đứng trụ tại chỗ chờ đợi cơ hội. Trong khoảnh khắc, Jessica dậm chân phóng lên, đôi tay mạnh mẽ nắm chặt lấy cán thanh Bloody Marry, ngọt ngào xẻ dọc cành cây. Từng thớ gỗ bị tách ra, tét làm đôi như một vết thương chí mạng. Vậy mà thậm chí đến một chiếc lá của con ma cây cũng chẳng thể nào chạm nổi đến người Jessica. Tiếng rín rít kinh hoàng vang lên khi Nami bắn tiếp một viên đạn cháy vào thân cây. Chất lỏng bí mật trong viên đạn trào ra, ngay lúc tiếp xúc với không khí liền bùng lên, bốc cháy dữ dội. Có thứ gì tốt hơn để giết chết một cái cây bằng ngọn lửa và lưỡi rìu. Nami sở hữu ngọn lửa, còn Jessica có thanh kiếm chém đứt được tất cả mọi thứ. Còn ai xứng đáng hơn để giết chết một ma cây kinh khủng bằng hai cô nữa đâu.

^ ^
_ _

Trong đồng cành lá xum xuê của cái cây xuất hiện những sợi dây leo. Chúng to chắc, linh hoạt như những con trăn Nam Mỹ. Dây leo quất vùn vụt trong không khí thay cho cánh tay cành cây đã bị Jessica xẻ dọc. Mặt đất bị xói lên tung toé khi sợi dây leo đập xuống. Nếu thân thể nhỏ bé của con người mà bị sợi roi đó quật trúng, chắc chắn sẽ gây ra vết thương chí mạng.

Nami lại lấp thêm một băng đạn cháy nữa. Cô không còn nhiều loại đạn này. Không ai đi tắm mà lại đem đủ lượng đạn được để chiến đấu với sinh vật bóng đêm cấp A cả. Jessica lại liều mạng phóng tới chiến đấu với con quái vật khổng lồ.

Tuy tình hình rất căng thẳng nhưng Nami luôn cẩn thận chú ý đến người đồng đội của mình. Một phần do cô là bác sĩ, một phần do trực giác phụ nữ nên Nami nhận ra điều bất bình thường ở cô gái người Miêu này. Cô ta chiến đấu cứ như không thiết đến mạng sống vậy.

Người Miêu ở vùng tây nam Việt quốc từ lâu đã nổi tiếng là những chiến binh dũng mãnh. Vùng đất họ sinh sống khá biệt lập với thế giới còn lại, có thể nói là hơi lạc hậu đối với một đất nước văn minh hiện đại bậc nhất như Việt Quốc. Chính trong điều kiện tồn tại khắc nghiệt và thiếu thốn tiện nghi đó, họ vẫn bảo tồn được cho mình những đặc điểm quý báu của dòng dõi Chekeora danh giá. Rất nhiều người đã tìm cách đi đến vùng rừng Ma Cát để chiêu mộ những chiến binh người Miêu về đầu quân cho mình. Nhưng trước giờ người Chekeora chỉ thần phục một dòng họ duy nhất, chính là đệ nhất danh tộc Thành gia.

Jessica với mái tóc xoắn và dày, được thắt thành một cái bím tóc dài sau lưng, một nửa bên mặt có vết bớt sẫm màu như một chú mèo tam thể. Cô ta có cơ thể khỏe mạnh, dẻo dai. Bắp tay và bắp chân thuần dài đầy sức mạnh mỗi khi cô bung người, vung kiếm. Kỹ thuật chiến đấu có thể xếp vào hạng cao cấp trong chuẩn mực của HUNTERS. Nhưng độ ngoan cường, lì lợm và liều mạng của cô ta thì mới là điểm mạnh khó ai sánh bằng. Nami cảm thấy nếu cứ tiếp tục kéo dài trận chiến, thì Jessica sẽ mau chóng lộ ra nhiều nhược điểm.

Không ngoài dự đoán của Nami, Jessica bị cái cây tinh quái đánh lừa. Cô ta bị sự cuồng loạn trong trận chiến lấn át đi sự tỉnh táo cần thiết của một chiến sĩ. Jessica lại nhảy lên cao, nhắm thẳng vào nhánh cây to chắc nhất mà chém. Trong khi cô đang lơ lửng người trên không trung, một sợi dây leo phóng ra, như chàng rodeo tài tình quăng thòng lọng vào con bê nhỏ. Jessica bị quán chặt, không thể chống cự khi dưới chân không có bất kỳ điểm tựa nào để xoay trở.

Vòng dây càng lúc càng siết mạnh. Mặc dù ma cây không nuốt sinh vật như loài rắn Anacondas, nhưng điều đó không ngăn nó siết chết con mồi như loài rắn này từng làm. Nami run rẩy hết cả hai tay, không nghĩ ra được cách gì giải thoát cho đồng bạn của mình. Cô vẫn là một bác sĩ trong đội hình chiến đấu, chứ không phải là một tay thiện xạ. Với khoảng cách xa như vậy, Nami không chắc mình có bắn trúng Jessica không.

Pằng pằng ... Sợi dây leo chắc chắn bị bắn toi tã. Mấy sợi xơ còn lại không kéo nổi sức nặng của vật bị treo bên dưới, Jessica bị rơi mạnh xuống đất, thế nhưng vòng siết vẫn chưa hề giảm bớt. Đó là điểm thú vị của thực vật, chúng không dễ dàng chết đi khi rời khỏi chủ thể như loài động vật. Tuy mùi hương Rosemary bị pha loãng trong không khí, nhưng Nami vẫn tinh tế nhận ra được đại tá Andy đã tới rồi. Trong chiến đấu, anh vẫn thường hay áp dụng cách bắn kếp như vậy, không bao giờ là một phát súng đơn lẻ cả.

Bóng người somi trắng như một ánh chớp tiếp cận tới chỗ Jessica. Andy gồng mạnh tay giật nát những sợi dây leo quấn quanh cơ thể cô. Những sợi gỗ to như bắp tay người trưởng thành bị đứt ra dễ dàng như sợi bột mì. Càng lúc sức mạnh của Andy càng phát triển tăng vọt. Thời gian gần đây, anh luôn phải thường xuyên chú ý trong hoạt động để không tổn hại đến mọi vật xung quanh. Chỉ một chút bất cẩn Andy cũng có thể vô ý bóp nát tay vịn nắm cửa. Còn tấm thép dày của cánh cổng bên ngoài cũng có thể bị Andy chọc thủng như một miếng pho mát. Thế nhưng, anh lại muốn giữ những bí mật đó cho riêng mình, để có thể tồn tại trong lớp vỏ bọc ‘con người’ này càng lâu càng tốt.

Nằm giữa đám dây leo lũng nhùng bị giật nát là Jessica, cô đã bị siết đến bất tỉnh. Bao quanh cô gái là thứ ánh sáng xanh nhò nhò của một hồn ma. Linh hồn của Barry không hề bị yếu đi theo thời gian. Anh vẫn còn đang tồn tại trong thanh kiếm và dùng sức mạnh của mình để bảo vệ Jessica.

Thứ cuối cùng thoát ra khỏi thân xác con người sau khi chết chính là linh hồn. Linh hồn có thể siêu thoát ngay lúc con người chết, nhưng nếu người chết mang theo ý niệm cố chấp, thì linh hồn sẽ có năng lượng tồn tại ở dương thế thêm một thời gian. Giai đoạn đầu, linh hồn bị gọi là vong linh. Thời gian tồn tại của vong linh dài hay ngắn là tùy thuộc vào ‘niệm’, nó chính là năng lượng giúp vong linh hoạt động. Những vong linh thông thường không tồn tại quá lâu, và sức mạnh ‘niệm’ sẽ giảm đi rất nhanh sau bốn mươi chín ngày. Hết một trăm ngày, các vong linh hầu hết sẽ biến mất. Chỉ trong những trường hợp đặc biệt, ‘niệm’ không hề giảm sút nên vong linh không siêu thoát được. Loại này hay bị dân gian cho rằng là do oan khuất, linh thiên ... Lúc này vong linh trở thành thi hồn ma.

Hồn ma có rất nhiều loại. Hồn ma vất vương của những người chết mà không hề nhận ra mình đã chết, lang thang khắp nơi và có ý niệm tồn tại khá dai dẳng, sau một thời gian sẽ mất dần ký ức, biến thành bóng đen hay quả cầu ý niệm. Hồn ma bám trụ, với cái chết quá dữ dội và mãnh liệt, ‘niệm’ sâu đậm gắn kết hồn ma vào một địa điểm khi qua đời. Cũng có thể do linh hồn bị một tai nạn gì đó nên bị ghim chặt vào địa điểm cố định, cần phải thỏa mãn các điều kiện nhất định thì hồn ma mới có thể rời đi. Trong trường hợp hồn ma nói đây thì phải hãm hại cho bằng được một mạng người, hồn ma mới sẽ thay thế chỗ cho hồn ma bám trụ cũ. Vì vậy mới có những địa điểm thường xảy ra tai nạn chết người, hết người này chết lại kéo theo người kia chết. Ma ám, chính là trường hợp ma bám trụ không bị kết nối vào địa điểm, mà kết nối vào đồ vật hay con người. Đây thường là loại linh hồn mang ý niệm trả thù hay cố chấp sự kiện trước khi chết, rất dễ bị biến thành quỷ hồn, hãm hại con người ...

Trường hợp của Barry chính là ma ám, cái chết của cậu ta rất dữ dội, ý niệm bảo vệ Jessica trước khi chết cũng quá mãnh liệt, nên mới xảy ra sự việc ký gọi linh hồn lên thanh kiếm. Andy không biết chắc chắn cách để giúp Barry là gì. Có thể là phải trả thù cho cậu ta, tức phải tiêu diệt cho được Ôn thần. Cũng có thể là giải trừ ý niệm ở lại dương thế của Barry, tức phải làm cho cậu ta yên lòng về Jessica. Hoặc là chờ cho hồn ma sử dụng hết ‘niệm’, khi đó tự động cậu ta sẽ biến mất.

Vấn đề là Barry hiện nay giống như một chiếc la bàn, luôn chỉ về phía cơ thể của mình, tức chỗ của Ôn thần. Andy bị dẫn vật giữa chuyện phải giúp cho cậu em mình siêu thoát và tìm lại vị thần của gia tộc. Khi đó anh có thể thỏa mãn được cả ba điều kiện, trả thù cho Barry, không còn thứ gì đe dọa Jessica, và buộc Barry phải nhanh chóng sử dụng hết ‘niệm’ của mình.

Nhưng anh không ngờ sau một thời gian dài, sức mạnh của Barry không hề giảm sút, thậm chí còn có phần mạnh mẽ hơn. Nguyên nhân chủ yếu là do niệm của người sống, tức tình cảm của Jessica, đang đổ thêm năng lượng cho Barry. Các nhà tu hành thông tuệ luôn khuyên con người không nên quá nhớ thương người đã khuất, vì điều đó sẽ trói buộc họ không thể siêu thoát nổi. Barry đang dần dần biến đổi từ ma ám sang hồn ma bảo vệ. Đối với một pháp sư cao tay, có thể luyện linh hồn người trở thành thần thức, tức hồn ma bảo vệ cho cá nhân mình. Điều này cũng đang diễn ra đối với mối quan hệ giữa Barry và Jessica, mặc dù bọn họ không hề có ý định như vậy.

Andy sợ hãi và buộc phải cắt đứt mối quan hệ này. Bởi vì nếu Barry biến thành thần thú, thì cậu ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ siêu thoát được. Thậm chí cả khi người mà cậu ta muốn bảo vệ đã không trên đời, Barry vẫn phải tồn tại cho đến vĩnh cửu, thoát ra khỏi luân hồi. Với sức mạnh của thức thần, Barry sẽ bị những người luyện phép chiếm giữ, sai khiến chiến đấu như một công cụ, không tình cảm. Đó là số phận của một thanh kiếm, một vũ khí; chứ không phải số phận của một con người, em trai của Andy.

Anh giật thanh Bloody Mary khỏi tay Jessica, dùng sức mạnh của bản thân áp chế ngọn lửa xanh da trời lại, anh tra kiếm vào vỏ rồi đeo sau lưng. Andy cúi xuống bế Jessica lên, nhanh chân chạy thoát khỏi vùng tấn công nguy hiểm của ma cây. Nami vẫn đang nấp ở phía xa để yểm trợ cho Andy thoát ra. Cô là bác sĩ trong đoàn, nên phải tuân thủ quy định số một là không được để mình bị thương. Nếu bác sĩ bị thương thì chẳng khác nào đẩy những đồng đội khác vào chỗ chết. Vì vậy, Nami không được phép trực tiếp chiến đấu.

Ma cây mang đặc tính của thực vật nhưng lại có khả năng hoạt động như động vật. Cái cây cổ thụ khổng lồ giật đứt bộ rễ của mình lên khỏi mặt đất. Hàng trăm hàng ngàn nhánh rễ loằng ngoằng, cuộn cuộn như con sóng bất tận kéo thân hình khủng bố của cái cây đi về phía Andy. Đùng ... một viên đạn cháy khác rơi ngay bộ rễ cây, lửa ngay lập tức bùng lên đầy đe dọa. Trong khi ma cây bận bịu vui mớ rễ xuống đất để dập lửa, thì Andy đã kịp chạy tới gần toà nhà mà Nami đang cô thủ bên trong. Anh trượt người như cầu thủ bóng chày đang lao về gôn cuối, trên tay vẫn ôm chặt lấy Jessica đang bất tỉnh.

Andy và Nami liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ là những đồng đội cũ đã từng có nhiều dịp hợp tác, cái liếc mắt này không cần nói nhiều cũng đủ để họ trao đổi hết toàn bộ chiến lược. Nami kéo Andy đứng dậy. Bọn họ tiếp tục bỏ chạy, vừa lúc bức tường phía sau lưng ầm ầm sụp đổ do cú quật của cái cây đang nổi điên.

Nhờ yếu tố địa hình, nên họ còn có thể ẩn nấp thêm một thời gian nữa. Nếu cứ tiếp tục chạy trong khu nhà, cái cây bên ngoài khó có thể nào dự đoán chính xác bọn họ đang ở chỗ nào để mà tấn công cho được. Còn nếu như con ma cây muốn phá huỷ hết toà nhà này, thì khi đó bọn họ sẽ càng có thêm nhiều thời gian để chờ đợi cuộc phản công của PROUD.

^ ^
—

Nami thở hổn hển như sắp đứt hơi đến nơi. May là đại tá còn nhớ đến cô nên quyết định chọn chỗ nấp bên dưới gầm cầu thang này. Anh ta thì vẫn chưa thấm mệt, nhưng Nami thì không còn chạy nổi được nữa rồi. Hướng chỉ Andy còn bế theo một cô gái. Jessica có thân hình của một chiến binh chứ không phải một người mẫu mỏng manh, làm cách nào anh ta chạy từng đó quãng đường mà nhịp tim không hề tăng lên chút nào được nhỉ?

Jessica được đặt ngồi dựa sát tường, đầu cô hơi nghiêng về phía vai Andy. Nami kiểm tra sơ bộ cho Jessica một chút. Quả nhiên là do bị siết quá mà bất tỉnh, may mắn nhất là cô ta không bị thương tổn gì. Nami lấy tay kéo cái khăn tắm lại cho Jessica. Trong quá trình chạy trốn của nhóm bọn họ, cái khăn đã bị sút ra mấy lần. Nami nhìn lại thân hình còm nhom của mình trong bộ đồ lót, tại sao ông trời lại bất công, phân chia cho người thì có cúp D, người thì ngay cả cúp A còn không đủ tiêu chuẩn.

Cô hơi liếc nhìn Andy một chút. Anh ta vẫn đang chăm chú nhìn ra ngoài hành lang một cách cảnh giác, căng thẳng nghe ngóng khắp nơi nhằm phát hiện tung tích của ma cây. Nami biết bọn họ hiện nay đang rơi vào tình huống hết sức đặc thù. Nhưng dù vậy, việc một người đàn ông ở bên cạnh hai cô gái gần như khoả thân khiến Nami suy nghĩ hơi lung tung một chút. Anh ta đang nghĩ gì, có khi nào đang so sánh cô và Jessica không, tuýp người của anh ta là gì nhỉ?

- Nami! – Andy đột nhiên gọi, mặc dù chỉ là một tiếng thì thầm nhỏ nhưng vẫn khiến Nami giật bắn người.

- Dạ? – Tim cô đập ầm ầm như trống trận, “không biết mình có hành động gì tỏ ra thất thố không?”

- Cô còn bao nhiêu đạn cháy?

- Hai viên.

Câu hỏi của Andy khiến Nami bị đập rơi về thực tại. Đại tá quả nhiên là đại tá, anh ta không bao giờ bị chi phối bởi những yếu tố vật vờ xung quanh cả, việc phân tích chiến lược và hành động mới là mối quan tâm hàng đầu của anh ta.

Đột nhiên Andy mở nút áo sơ mi của mình, anh cởi áo ra và đưa cho Nami.

- Mặc vào! Mấy người bên Jackson và Raymon có lẽ đã có đủ thời gian để chuẩn bị. Họ sắp phản công và tràn vào đây rồi!

Nami mở to mắt nhìn chiếc áo như thể đó là một sinh vật ngoài hành tinh. Không gian dường như ngưng đọng đột ngột, hàng đồng ý nghĩ hỗn loạn vụt qua trong đầu cô như sao chổi. Sau đó Nami mỉm cười, tiếp nhận cái áo sơ mi đó như một món quà. “Thì ra ngoại trừ cái vẻ ngoài vô tâm đó, đại tá luôn tinh tế để ý đến từng chi tiết”. Quả thật, bộ đồ của Nami bị xem là rất thiếu vải so với cái khăn tắm của Jessica, nếu đám đàn ông kia tràn vào thì cô sẽ rất mất mặt.

Có tiếng động lớn ầm ầm của bức tường khi ma cây tiếp tục tấn công toà nhà. Andy lại trở về với trạng thái căng thẳng cảnh giác.

- Chúng ta sẽ tiếp tục di chuyển! – Mệnh lệnh ngắn gọn được đưa ra.

Nói xong, anh ta lại xốc Jessica vác lên vai. Tuy hành động này khá thô lỗ nhưng lại giúp Andy rảnh ra một tay để sử dụng súng. Tài bắn súng của Nami không thể trông đợi được rồi. Nami hơi ghen tị khi Andy ôm lấy đôi chân dài miên man vô cùng gọi cảm của Jessica. Nhưng có cách nào để giữ cô ta nằm yên trên vai mà không phải chạm vào được đâu. Nami thầm an ủi mình, bọn họ đang trong thời gian tác chiến, sinh tử quan đầu, không thể chấp nhất mấy chuyện nhỏ nhặt được.

Cô liếc nhìn nửa thân trên để trần của Andy, vòm ngực săn chắc và những cơ bắp cuộn cuộn của anh. Sống trong cảnh khu, Nami không phải chưa từng thấy cơ thể của những nam đồng nghiệp trong khi tập luyện. Nhưng phải nói cơ thể của Andy khiến cô không thể dứt ánh nhìn đi được. Không phải bởi vì nó đẹp như bức tượng thần Hy Lạp, mà bởi vì vô số những vết sẹo khủng khiếp có ở khắp nơi. Tất cả đều là những huân chương chiến đấu trong bảng thành tích dày cộm của Andy.

Nami suốt nửa đã mỉm cười khi nhận ra vết sẹo của mình ngay eo trái của Andy. Nơi đó từng là vết thương rất rộng khi Andy bị loài Chucapala cắn. Nami phải cứu chữa trong tình huống hết sức hiểm nghèo, khi cả một bầy Chucapala đang bao vây xung quanh, còn Andy thì đang bị mất máu khá nhiều. Anh vẫn một tay cầm súng bắn để bảo đảm không có con Chucapala nào áp sát được tới gần, riêng phần Nami thì chắc chắn rằng đợt này thì họ chết chắc. Bàn tay run rẩy của cô khiến vết sẹo sau này trở nên xấu xí và nổi bật. Nếu quay ngược thời gian lại thêm một lần nữa, cô sẽ tin tưởng vào anh, chuyên tâm may những đường kim đẹp nhất.

Hoá ra trên người Andy có khá nhiều dấu vết do cô để lại như vậy.

Theo thói quen, Andy dùng tay ra lệnh khi bọn họ xuất phát.

“Vâng thưa sếp, em sẽ tin tưởng giao hết sinh mạng này cho anh!” Nami vững tâm, hoàn toàn tuân thủ theo lệnh chỉ đạo của Andy.

Bên ngoài cửa sổ mà bọn họ vừa chạy vụt qua, một nhánh dây leo thọc vào. Cửa sổ vỡ loảng xoảng báo hiệu mối nguy đang đến gần. Nhánh dây leo loảng xoảng bò trên mặt đất, với tốc độ của một con rắn đang săn mồi. Nami kinh hoàng khi nhận ra nhánh dây leo đang nhắm thẳng về phía mình. Phê rượt đuổi và bị đuổi chỉ còn cách nhau khoảng một mét mong manh.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 43

Khu rừng Các Vị Thánh nằm ở phía bắc của nước Đào Lan, là loại rừng taiga với những cây lá kim khổng lồ, vuron cao đến vài chục mét. Những tầng rừng ở đây không nhiều và rậm rạp như Đại Lâm Phong - Việt Quốc, nhưng độ nguy hiểm của ‘linh hồn cây’ thì vượt trội hơn hẳn. Theo phân tích kinh nghiệm của Jackson, ma cây là một dạng thực vật có tập tính săn mồi, giống như cây nắp ấm hay một số loài hoa bắt ruồi khác. Nhưng loài ma cây ở Stains thì khác hẳn, dường như chúng không quan tâm lắm đến việc săn mồi. Sự giận dữ, điên cuồng của chúng mang hơi hướm phá hoại và báo thù nhiều hơn.

- Được rồi, các bạn. Ai cũng đã rõ các thông tin do trung úy Jackson cung cấp rồi phải không? Thứ các bạn đối đầu không phải là ma quỷ, chỉ là một loại thực vật đặc biệt thôi. Bây giờ hãy cầm súng lên, chúng ta sẽ phản công, hãy bắt chúng phải im lặng cho đúng bốn phần một cái cây của mình đi. – Raymon lớn tiếng động viên giữa vòng tập trung của đồng đội. Anh hét lên – Chúng ta là ai?

- Chúng ta là PROUD – Những người khác hô lớn phụ họa. – Đội quân đầy tự hào.

Sau đó bọn họ rầm rầm tản ra thực hiện nhiệm vụ. Mấy khẩu súng khổng lồ bị lôi ra khỏi hòm chứa. Họ rút hết xăng xe đổ vào những thùng chứa dạng balô đeo sau lưng. Chỉ có khoảng ba khẩu súng phóng lửa được mang theo. Bởi vì không rõ mình sẽ cần đến thứ thiết bị gì, nên những nhân viên của Thành Gia chỉ đơn giản là mang theo tất cả những loại vũ khí họ có thể nghĩ ra được, mỗi thứ một ít. Hai cây cưa máy cùng với mặt nạ bảo hộ gọi nhớ đến bộ phim kinh dị, về nhân vật Jackson đầy ám ảnh. Một số vũ khí đặc biệt khác mô phỏng trò chơi jojo và những chiếc phi tiêu của ninja. Vũ khí có hình dạng như một bông hoa cúc, với rất nhiều cánh sắc bén ngót được chế tạo bằng hợp kim bền nhất. Họ chế tạo những chai bom xăng, tuy đơn giản những lại vô cùng hữu hiệu khi đối đầu với lũ quái vật thân gỗ trong rừng này.

Khi chai bom xăng cuối cùng vừa được phát ra, thì kẻ địch cũng vừa tiến về phía khu cắm trại. Chiếc xe tải lớn, nơi giấu toàn bộ vũ khí và thiết bị của họ, bị lật nhào. Chiếc xe trị giá hàng triệu đô, bẹp thành một đồng đùn đó khi cái cây cổ thụ khổng lồ ‘đạp’ lên nó. Toàn bộ xe là cả một công trình kỹ thuật cao, nhằm giấu rất nhiều vũ khí của PROUD khi đi qua hải quan kiểm soát của Đào Lan. Chỉ một cái tay nắm cửa cũng có thể lắp ráp được thành khẩu súng, một cái công tắc cũng là bộ phận dùng để kích hoạt tên lửa xách tay.

Bộ rễ cây loảng xoảng đề lên những chi tiết tinh tế, siết chặt nó cho đến khi chiếc xe chỉ còn là một đồng phế liệu vô dụng. Đội hình của PROUD tản ra. Giáo sư Harris và chuyên gia thông tin Bruce, những người hầu như không có khả năng chiến đấu, được một nhân viên của PROUD bảo vệ, lùi ra xa khỏi chiến trường. Nơi có ngọn lửa không còn là ‘nhà’ an toàn nữa.

Từ chỗ ba cô gái bị tập kích, cho đến khu cắm trại đã có sáu tên ma cây xuất hiện. Con ma cây vừa mới đề bẹp chiếc xe tải có lẽ là con to nhất. Thân hình cổ thụ cả chục người ôm không xuể, cành lá xum xuê với rất nhiều dây leo và địa y ký sinh. Phía trên cao, đôi mắt tinh tường của Jackson còn nhìn thấy một chùm phong lan rất đẹp.

Nhưng những người khác không có tinh thần đề nhìn ngắm tác phẩm thiên nhiên kỳ vĩ đó. Bọn họ có chút run sợ, ngay lập tức dùng sự hung hăng của mình để áp chế nỗi sợ hãi. Ba khẩu súng phun lửa đồng loạt hoạt động. Những chùm lửa nóng đỏ rực phóng về phía cái cây. Không khí bị đốt cháy nóng hừng hực, cả một khu vực đột nhiên sáng rực lên trong đêm. Cây cổ thụ bị đốt, rít lên những tiếng giận dữ và bị thương. “Loại người, kẻ thù của thiên nhiên.” Ma cây như một ngọn đuốc lao ầm ầm về nhóm PROUD, kích thích và tốc độ của nó khiến không nhiều người chạy thoát nổi.

Cái cây ngã xuống chỗ nhóm khoảng năm người chạy chậm nhất. Họ hoảng sợ, nhắm mắt, vì bản năng con người muốn tránh né sự thật kinh hoàng. Thế nhưng khi cách mặt đất chỉ còn hai mét, cái cây bị treo lại, lơ lửng không thể chạm vào những người nằm bên dưới. Lửa phừng phừng cháy trên thân cây, phả những hơi nóng rất kinh khủng lên năm người. Thoát chết trong gang tấc, họ nhanh chóng vùng khỏi nơi nguy hiểm.

Dưới ánh lửa bập bùng, Garry nhìn thấy những sợi dây kim loại sáng lên. Anh nhận ra sợi dây của hoa cúc thép. Những đầu hoa cúc ghim chặt vào thân cây không lồ, đầu còn lại được nhân viên PROUD cố định vào những gốc cây xung quanh. Sợi kim loại căng ra hết cỡ, chịu đựng sức nặng khủng khiếp của cái cây khổng lồ đang bốc cháy. Nếu không phải là iLUMi, chắc chắn không có sợi kim loại nào trên đời này có thể chịu được sức kéo căng đến cỡ đó.

Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên. Beck, chuyên gia vũ khí cháy nổ của PROUD, đã dùng tới khẩu Bazok chống tăng của mình. Một con ma cây nổ tung, gãy ngang rồi đổ ầm xuống như một cái cây lương thiện và vô hại nhất trên đời này.

Vài tiếng động rè rè, rột rột vang lên khi động cơ trong hoa cúc thép hoạt động. Những lưỡi hợp kim xoay vòng quanh lõi, không khác gì những lưỡi cưa máy thu nhỏ, cắt đứt thân cây đang bốc cháy. Những người bên dưới đã thoát ra hết, năm người điều khiển hoa cúc thép thu vũ khí của mình lại. Hoa cúc thép bị ngọn lửa nung đỏ rực, không ai dám cầm chúng. Sợi dây treo hoa cúc thép lủng lẳng, bông hoa đỏ rực toả sáng như một cái lồng đèn chết người.

Vài tiếng la thảm thiết khi đội PROUD vang lên. Bắt đầu có người bị thương. Conn là cựu thủy quân, nổi bật với khả năng chiến đấu dưới nước, nhưng anh chưa từng có kinh nghiệm đánh nhau với ma cây trên rừng. Anh quyết định vứt bỏ cái cưa máy nặng công kênh, mà tâm chiến đấu lại không thể chạm vào mấy cái cây quá lớn. Conn lấy bật lửa ra, mồi vào cái chai chứa đầy xăng. Quả boom xăng đã bốc cháy bị ném vào cái cây đang tấn công anh. Xăng văng ra tung toé, vết lửa cháy lan nhanh trên lớp vỏ cây xù xì, mau chóng thiêu đốt lớp gỗ nằm bên trong. Cái cây bị thương, nhưng không thể lập tức chết ngay được. Noda lại ném thêm một chai boom xăng nữa. Cái cây rít lên, quyết định có chết cũng phải mang theo vài sinh vật linh trưởng đáng ghét. Conn đã bị rễ cây quấn lấy chân, anh không thể chạy thoát khi cái cây ngã đè xuống. Anh là tổn thất nhân mạng thứ hai trong cái đêm mất ngủ này.

Lửa cháy lan ra khắp một vạt rừng lớn. Trận chiến với các sinh vật bóng đêm đang tới hồi cao trào. Thêm ba tên ma cây nữa xuất hiện trong cuộc chiến. Tiếng ầm ì của đạn pháo, tiếng rú rít của những cái cây bị đốt cháy. Các chiến binh PROUD lăm lem nào là mồ hôi và cả máu. Bản thân bọn họ cũng đang phải chịu đựng cái nóng kinh khủng do những trận cháy gây ra. Mặt họ ảm đầy mồ hôi, mắt họ hoa đi và cay xè. Rất may là với những khẩu súng phun lửa cùng Bazok, thì đội PROUD vẫn có thể duy trì thế cân bằng với bọn ma cây. Họ đã tiêu diệt được bốn tên với đầu pháp ‘nổ và cháy’ này giờ.

Một ánh chớp loé sáng trên bầu trời, báo hiệu điểm không lạnh đang kéo tới. Tristant, chuyên gia bắn tỉa, lại bị một tên ma cây phát hiện. Sợi dây leo quật về phía Tristant đang nấp, lôi anh ra như một con cá bị mắc vào dây câu. Huey nhào tới, lia lưỡi cưa máy cắt đứt ngay sợi dây leo khổng lồ đó. Tiếng cưa máy ồ ồ đi kèm với tiếng rít giận dữ của linh hồn cây. Chẳng thể nào biết được một ma cây có đau đớn không khi bị thương. Chúng là cây mà, làm gì có các hạch thần kinh giao cảm để mà biết đau đớn chứ. Thêm một ánh chớp loé xé toạt màn đêm, cùng với tiếng ì ùng quen thuộc.

Raymon liếc nhìn lên bầu trời, anh bị tiếng sấm làm cho hoảng sợ. Gió thổi mạnh mang theo hơi lạnh lạnh. Raymon lấy tay vuốt đi một hạt nước vừa rơi trên mặt mình. Anh thấy lo lắng vô cùng, thiên nhiên đang chống lại họ. Thêm nhiều hạt nước hơn, tất cả dấu hiệu của một cơn mưa nặng hạt đều đã có.

Mặt trăng hoàn toàn bị đám mây đen che khuất. Gió rất to thổi những tàn lửa cháy lan đi xa. Nhưng không có cái cây nào khác bị bắt cháy nữa. Những giọt mưa lát đất ngày càng dày thêm. Đội PROUD vẫn đang chạy loanh quanh khắp chiến trận nhằm tấn công lũ ma cây đang bao vây họ. Súng phun lửa dường như kém hiệu quả hơn, còn đạn chống tăng cũng đã hết. Trước khi chiếc xe tải lớn bị đập bẹp dúm, bọn họ chỉ mang ra được có vài băng đạn thôi.

Một cây táo gai với cành lá lùm xùm, một số cành lá bị đốt cháy đứng sừng sững, nửa phần như chờ đợi, nửa phần như ngao ngễ thách thức. Và cơn mưa đổ ào xuống, những đám lửa cháy bị dập tắt nhanh chóng và đầy tuyệt vọng. Trong tiếng ầm ầm của cơn mưa, tiếng ì ùng của sấm chớp, những người của PROUD vẫn nghe được tiếng cười rín rít của những sinh vật bóng đêm. Đối với họ, những tiếng rín rít đó chẳng khác nào giọng cười của thần chết.

Tiếng huýt sáo của Raymon vang đi yếu ớt trong trận mưa chết tiệt. Mọi người ngoài nhìn cánh tay của Raymon giơ lên, quật mạnh về một hướng. Họ biết đã đến giờ rút lui rồi. Kế hoạch ‘nổ và cháy’ hoàn toàn bị phá sản bởi cơn mưa bất ngờ này. Những đôi giày quân dụng nặng trĩu, bị bơm tháo lui khỏi chiến trường ngập ngừng, lầy lội.

Cơn mưa tưới mát không gian, cơn mưa tiếp thêm sinh lực cho lũ ma cây. Chúng gào rú, chúng vẫy vùng, chúng điên lên vì phấn khích. Những bộ rễ đột nhiên trồi lên khỏi mặt đất, ngay giữa đường tháo chạy của đội PROUD. Dante, gã lực sĩ khổng lồ, bị quật ngã. Nhánh rễ quật xuống như trời giáng, chạm ngay cánh tay cuộn cuộn cơ bắp của Dante đang chờ sẵn. Tiếng gậy khô khốc vang lên, không biết đó là tiếng gỗ hay tiếng xương người. Beck và Tristant cùng khai hoả, nhánh rễ cây bị bắn nát tung toé, sau đó nhanh chóng rút trở lại xuống đất. Dante nhảy bật với hai đồng đội của mình, tiếp theo anh nhanh chóng nhặt lấy khẩu súng, lao đi khỏi tầm tấn công của ba tên ma cây đã đuổi đến gần.

Lũ ma cây có hình dáng giống hệt bất kỳ những cái cây nào trong rừng. Nhưng không phải cái cây nào cũng có linh hồn và khả năng cử động như chúng. Điều đáng sợ kinh khủng là nhóm PROUD không phân biệt được đâu là ma cây, và đâu là một cái cây. Một người trong nhóm phóng mình qua bụi rậm. Nhanh như cắt, một nhánh cây hạ xuống, đập vào người anh. Tên ma cây ẩn mình trong bóng tối đã thành công bắt được một người trong số họ. Người lính xấu số bị đánh văng đi xa như một quả bóng chày trong cú homerun. Anh bị ghi nhận là mất tích, cũng là thiệt hại nhân mạng thứ ba trong trận chiến.

Giáo sư Harris được chuyên gia đột nhập Flinch kéo chạy đi. Thọ sản Spencer, người bị thương nặng nhất trong cuộc đụng độ đầu tiên, thì được Noda

công chạy. Jackson và chuyên gia thông tin Bruce cùng lui về một hướng. Gilbert ngay từ đầu đã mang Roxana đi xa. Cuộc lui quân trở nên hỗn loạn do bọn họ không biết phải đi hướng nào, còn lũ ma cây thì cứ đột nhiên xuất hiện từ khắp mọi hướng. Đội của họ bị xé lẻ thành nhiều nhóm, nhưng không ai quan tâm xem mình đang chạy đến đâu nữa. Ưu tiên hàng đầu lúc này là thoát khỏi lũ ma cây và bảo toàn mạng sống. Đến khi họ có thể dựa vào một tảng đá, thờ hồn hèn như chưa bao giờ được thờ, thì mới nhận ra chỉ còn ba bốn người ở cạnh gần mình.

Bầu trời phía đông ửng hồng báo hiệu một ngày mới lại đến. Jackson thờ phào nhẹ nhõm khi mặt trời bắt đầu nhú lên cao. Có ánh sáng đồng nghĩa với bóng đêm bị đẩy lui. Như toàn bộ những sinh vật bóng đêm khác, lũ ma cây như bốc thành hơi tan biến trong không khí. Con ác mộng kinh hãi tạm thời qua đi. Nhóm người bỏ chạy lại phát hiện ra một chuyện đáng sợ khác. Họ đang đi lạc trong một khu rừng lạ lẫm, không thực phẩm và không thiết bị liên lạc. Còn mục tiêu bảo vệ của họ, cậu chủ Andy, thì đã bị vắt lại ở xó xỉnh nào?

^ ^
—

Từ trong bóng đêm, cái rễ cây đột ngột vụt ra. Nó cuộn lấy người Nami và kéo đi nhanh như một con trăn săn mồi. Nami hét lên thất thanh khi bị tập kích đột ngột. Andy lưỡng lự khi trên vai anh còn đang vắt Jessica bất tỉnh. Một bên là đồng đội, một bên là ‘người nhà’; anh không thể bỏ mặt ai hết. Anh rút súng, nhưng không bắn vội. Andy hít thở thật sâu và nhắm hờ một mắt.

Chỉ có một cơ hội trong tích tắc thôi khi cái rễ cây bị ấn kia rút ra ngoài cửa sổ. Ở chỗ anh đứng chỉ nhìn thấy được một vệt nơi ánh trăng chiếu vào rõ ràng nhất. Chiếc rễ cây đang bị rút ra ngoài và đầu còn lại là Nami đang la hét trong bóng tối. Anh điều khiển năng lượng cơ thể; sinh khí tràn ra ngoài, bao bọc lấy khẩu Rosemary. “Tập trung, phải thật tập trung!” Andy siết chặt cò súng, viên đạn bị kích nổ lao ra khỏi nòng.

Đó không chỉ là một viên đạn bình thường chỉ với một đầu chì. Nó còn mang thêm một chút lực phá hoại do Andy truyền vào. Đầu đạn xoáy mạnh theo đường xoắn ốc, xuyên phá qua lớp vỏ xù xì, đục thủng vào lớp thớ gỗ, và sau đó cắt đứt mạch sống trong rễ cây. Chiếc rễ rút chạy ra ngoài cửa sổ, phần còn lại ngoằn ngoèo uốn éo trên mặt đất, trong nỗ lực cuối cùng siết chết Nami.

Andy chỉ cần có thể. Anh chạy về phía người đồng đội, tháo những sợi rễ cây ra khỏi người cô. Tuy Nami bị một chút xây xát nhưng cô vẫn còn tỉnh táo. Andy đặt Jessica vào lòng Nami. Ngay khi cô còn chưa kịp nhận ra chuyện gì, thì một nhánh cây từ bên ngoài vụt thẳng vào, gạch vữa tường rơi rụng là tả như trong cơn động đất.

Nami hoảng sợ nhắm chặt mắt, bản năng người bác sĩ ôm chặt lấy đầu Jessica để bảo vệ cô ta khỏi chấn thương. Tuy nhiên cú va chạm kinh hoàng mà Nami chờ đợi lại không xuất hiện. Cô mở mắt ra, nhìn thân người đàn ông chắn trước mặt mình. Cô thề rằng trên đời này không còn bất cứ ai oai phong hơn anh lúc đó.

Thanh kiếm bị rút ra khỏi vỏ, cháy rực lên ánh sáng xanh quý dị. Xung quanh bọn họ đều là lửa xanh, nhưng Nami không bị phỏng, thậm chí cô còn cảm thấy một chút rét buốt đến tận xương tủy. Andy gồng người giữ cho ngọn lửa chống lại tên ma cây khổng lồ. Những cơ bắp trên người anh cuộn lên, chiếc mặt kính bị văng đi mất từ lúc nào. Nami lại một lần nữa được nhìn thấy khuôn mặt thật của đại tá. Giống như lúc đứng trong bóng đêm của hang doi, đôi mắt anh như phát sáng những tia lửa đỏ. Nhìn Andy lúc này như một vị ma vương cuồng nộ trong những tấm tranh thần tích.

Cả thân người của tên ma cây đã lộ ra hết sau bức tường sụp đổ. Giữa một con người quá nhỏ bé và một cái cây cổ thụ, thì tầm vóc của hai bên chênh lệch nhau quá nhiều. Andy rống lên một tiếng, anh đẩy sức mạnh của mình tuôn ra thêm nhiều nữa. Sinh khí trong người Andy giống như nguồn nguyên liệu đổ vào ngọn lửa, khiến cho ngọn lửa xanh rực cháy. Lửa bắt đầu bén vào thân cây. Ngọn lửa xanh không thiêu đốt mọi thứ như những ngọn lửa thông thường. Những chỗ lửa bén vào cây bị đen đi, sau đó mục nát, thối rữa như đã trải qua cả trăm năm ẩm ướt rồi vấy.

Cái cây bắt đầu gào rú. Nó rút cành ra khỏi đám cháy, nhưng mọi thứ đã quá muộn. Ngọn lửa xanh không thể bị dập tắt, tiếp tục ăn mòn thân cây thành những mảnh mụn như bụn, rơi vụn rơi là tả khắp nơi. Trong tiếng rít kinh hoàng đó, Nami nghe được một cái tên cổ đại “Astaroth - Hủ vương”.

Nami lo lắng nhìn lại xung quanh mình, ngọn lửa xanh đã thu lại phạm vi cháy. Tuy nhiên cô và Jessica vẫn ngoài trọng tâm của đám cháy, nhưng bọn họ vẫn bình yên vô sự. Andy mệt mỏi khụy xuống. Thanh kiếm chống xuống đất là chỗ duy nhất để anh tựa vào. Lần đầu tiên Nami thấy được đại tá thờ hồn hèn một mồi. Không gian đột nhiên im lặng đáng sợ. Chỉ còn tiếng thở hỗn hển và tiếng tim đập thình thịch chưa hết hoảng loạn của Nami. Cô bắt động, sững sờ nhìn con người đã từng rất quen thuộc với mình. Nhưng bây giờ, anh ta lại là một thứ xa lạ, một kẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 44

Thế giới của con người có muôn vàn những điều kỳ bí không giải thích nổi. Một số đã được nghiên cứu, giải thích dưới góc độ khoa học. Một số khác bí ẩn đến nỗi mọi người thường ghép chúng vào góc độ tâm linh. Ma quỷ, thần thánh, thế giới song song, người ngoài hành tinh ... Có vài người tin vào sự tồn tại của chúng, những người khác lại bác bỏ hoàn toàn. Nhưng sự tồn tại của chúng là một sự thật khách quan không thể né tránh được. Vấn đề là những thứ bí ẩn đó đang bị che giấu, chỉ bởi vì loài người vẫn chưa sẵn sàng đối diện với chúng mà thôi.

Chính phủ của nước nào cũng có một lực lượng chuyên trách bảo vệ người dân, không phải quân đội và cảnh sát, mà là một đội ngũ những thợ săn. Những HUNTERS, Ghost Buster, Thần sáng ... tuy tên gọi khác nhau, nhưng lại có nhiệm vụ giống nhau; đẩy lùi những sinh vật bóng đêm, bảo vệ con người trước những mối đe dọa đầy quyền năng phép thuật. Sinh vật bóng đêm, những con quái vật liên quan đến ma thuật bí ẩn bị gọi là Loài-khác. Và loài người, một khi có khả năng đặc biệt, có quyền lực siêu nhiên, thì bị gọi là Người-khác.

Là thành viên của SNH, và là Nurse trong HUNTERS, Nami biết đến sự tồn tại của Loài-khác và Người-khác. Nhưng cô chưa từng ngờ đến một thành viên cao cấp Head trong HUNTERS lại là Người-khác cả. Tuy trước giờ Andy khá nổi bật và lập dị, nhưng cô nghĩ đó là bởi vì anh ta tài giỏi và đặc biệt. Nhưng nếu là Người-khác thì ...

Có tiếng đạn pháo nổ ì ùng từ phía xa, cả hai người bị thu hút bởi ánh lửa sáng rực cả góc rừng.

- Nhóm PROUD đã phản công rồi. Chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây thôi. – Giọng nói hơi khàn khàn của Andy phá tan sự im lặng.

Anh tra kiếm vào vỏ, ánh lửa xanh bập bùng trên lưỡi kiếm tắt liệm. Lần đầu tiên, Nami với có dịp nhìn thẳng vào mắt của Andy. Đôi tròng mắt màu đỏ kỳ quái, làm anh ta có một ánh nhìn như đang tức giận. Điều đó khiến Nami sợ hãi.

Jessica trong vòng tay của Nami hơi cựa quậy. Cô gái này thật biết chọn thời điểm để tỉnh dậy. Cô ta đã trải qua biết bao nhiêu nguy hiểm chết người mà không hề hay biết điều gì. Jessica nhớ khi nhúc nhích cơ thể, toàn thân đều chịu thương tổn khi bị siết chặt trong cái kén rể cây.

Lại thêm nhiều tiếng nổ và rú rít từ đằng xa vọng lại. Andy chạy ra khỏi cái lỗ tang hoác trên bức tường mà tên ma cây đã đục thủng. Anh căng mắt ra nhìn trong bóng đêm, hướng về phía chiến trận đang đến hồi cao trào.

- Tất cả bọn chúng đã bị thu hút về phía đó rồi! Có vẻ như Jackson và Raymon đã hợp tác khá tốt trong việc tiêu diệt những linh hồn cây. – Andy vừa theo dõi vừa thông báo cho hai cô gái.

Nami và Jessica cũng diu nhau bước ra ngoài. Trong khi Andy bị cuộc chiến thu hút, thì cả hai cô lại bị mối bận tâm khác chi phối. Một người chỉ có bộ đồ lót và chiếc áo sơ mi khoác tạm, một người thì chỉ bám víu vào chiếc khăn tắm quấn trên người. Không hèn mà gấp, bọn họ cùng liếc mắt về phía Andy. Anh ta chỉ mặc chiếc quần tây, trên người có mang thêm bao súng cho hai khẩu Rosemary. Xem ra nhóm ba người bọn họ đang ở trong tình trạng thiếu vải trầm trọng.

Một ánh sáng chớp loé trên bầu trời, kèm theo đó là một tiếng sấm rền rĩ. Andy ngược mắt nhìn lên những dấu hiệu giận dữ của thiên nhiên.

- Không xong rồi, chúng ta không thể đi về phía họ được. – Andy lăm bằm, đoán chắc về kết quả của kế hoạch tấn công bằng lửa.

- Vậy phải làm sao bây giờ, sếp? – Nami vẫn theo thói quen dựa dẫm vào cấp trên.

- Tìm chỗ trốn tạm chờ trời sáng thôi. – Andy quay lại nhìn cô với một nụ cười âm ập.

Bao nhiêu nghi ngờ và sợ hãi trong cô hoàn toàn tan biến. Vẫn là cấp trên đáng tin tưởng của cô, vẫn là nụ cười tự tin mà cô từng biết.

- Vâng, thưa sếp! – Nami mỉm cười đáp lại.

Cho dù Andy bây giờ có biến thành một con quỷ gớm ghiếc đi chăng nữa, nhưng chỉ cần đó là anh, thì Nami sẽ tuyệt đối tin rằng Andy không bao giờ làm hại cô. Huống chi, gương mặt anh lại đẹp đến đau tim. Rất may là trước giờ anh vẫn luôn đeo kính mát, nếu không Nami đã không thể hợp tác cùng anh lâu đến thế rồi.

“Mê luyến cái đẹp luôn là bản năng từ xa xưa của con người.”

^ _ ^

Bọn họ di chuyển ra xa khỏi vị trí chiến trường. Dường như toàn bộ đám ma cây đã bị tập trung hết về hướng đó, nên không có con nào nhảy ra làm phiền họ. Toà khiến trúc khổng lồ ở trung tâm doanh trại là nơi ẩn nấp khá lý tưởng. Nơi này khá vững chắc trước bất kỳ cuộc tấn công nào.

Rõ ràng doanh trại này đã bị lũ ma cây chiếm đóng không lâu. Ngoài một số căn phòng vỡ nát thì những khu vực còn lại vẫn ở trong tình trạng khá tốt. Bọn họ tìm được một phòng quân dụng với nhiều trang bị cần thiết.

Những cô gái ngay lập tức vớ lấy mấy bộ quần trang. Nami chọn ngay lấy chiếc áo thun màu rêu ôm sát người, cùng chiếc quần của lính bộ binh. Jessica mừng rỡ trông vào chiếc áo khoác rộng và một chiếc quần sọt Jeans thoải mái. Những chiếc ủng là cứu cánh cần thiết cho đôi chân trần mệt mỏi vì phải chạy trong rừng của họ. Rồi những băng đạn, dao găm và thêm nhiều trang bị vũ khí giúp họ bình tĩnh, an tâm hơn. Nami đã có cây súng ngắn quen thuộc của mình, còn Jessica thì chọn lấy một khẩu súng trường cùng với lưỡi lê. Thanh kiếm của Jessica đã bị Andy đoạt mất, và anh ta không có vẻ gì sẽ trả lại. Tuy Jessica rất muốn lấy thanh kiếm về, nhưng Andy bây giờ là chủ nhân của cô. Jessica không thể nào chống lại chủ nhân được.

Họ gặp lại Andy trong văn phòng tác chiến của quân khu. Con mưa nặng hạt là cơ hội tuyệt vời để cả ba tắm rửa sạch sẽ bản thân. Andy cũng đã thay bộ đồ mới, chiếc áo khoác xanh đen rất phù hợp với vóc dáng của anh ta. Bộ quân phục phẳng phiu như vừa mới lấy ra từ giá treo quần áo. Tuy bây giờ Andy có hơi mệt mỏi, nhưng chưa bao giờ hết tao nhã và sang trọng. Đó chính là khí chất cao quý bẩm sinh của anh, không cách gì che giấu đi được. Không ai có thể nhìn ra quý ông lịch sự này lại là một chiến binh dũng mãnh, cuồng bạo trên chiến trường.

- Tôi đã xem xét các tài liệu ở đây rồi. – Andy thông báo. – Quân đội của Đào Lan muốn đánh chiếm ngọn núi này. Thật nực cười khi quân đội một nước lại phải đi đánh chiếm chính lãnh thổ của mình. Nhưng thật sự ngọn núi này không phải của họ, mà là vùng đất của ‘phù thủy’.

Andy cười cười chỉ vào những dòng chữ ngoằn ngoèo trong cuốn sổ, có lẽ là một bản kế hoạch hay báo cáo gì đó. Cả hai cô gái đều không đọc được thứ ngôn ngữ này, họ hết sức ngạc nhiên khi Andy đọc được. Đào Lan không phải là một quốc gia lớn, ngôn ngữ của chỗ này cũng không phải loại phổ biến lắm.

- Dĩ nhiên là quân đội vấp phải sự chống trả quyết liệt của ‘dân bản xứ’. Ban đầu là những con chó hoang, tôi nghi ngờ là người sói Lycalmà giáo sư Harris đã kể, tấn công lính tuần tra. Thuốc ngủ và độc được. Những con quái vật không rõ hình dáng ... và cuối cùng là lũ ma cây. Những người lính mê tín đã bỏ chạy khỏi Stains vì những cuộc chống trả của phù thủy. – Andy nhướn mày đặc chí. – Chúng ta đã đi đúng hướng rồi, đến gần ngọn nguồn của phép thuật.

Và anh ta cười. Tiếng cười có vẻ ròn ròn và ma quái trong đêm đen. Ánh nến leo lét, chớp chồn khiến căn phòng u u mờ mờ. Bên ngoài cửa sổ, cơn mưa nặng hạt đang âm ỉ rơi xuống. Thiên nhiên thật dữ dội.

- Đại tá! – Nami khẽ gọi, nhưng cô lại không biết phải nói gì tiếp theo.

- Chuyện gì? – Anh quay lại, nhìn thẳng mắt cô và chờ đợi.

- Anh không sao chứ? – Giọng cô hơi run.

Đôi mắt màu đỏ như máu đỏ nhìn Nami chằm chằm. Không tự chủ được, cô bước lùi lại một bước. Cảm thấy mình như đang bắt lực đứng trước một con sư tử hung dữ. Andy chớp mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh thở dài.

- Thiếu uy yên tâm. Tôi vẫn là tôi mà thôi!

Bên ngoài, cơn mưa vẫn rơi nặng hạt. Một đêm mất ngủ dài chưa từng thấy. Chỉ cần bình minh lên, cơn ác mộng sẽ chấm dứt thôi.

^ _ ^

Sau cơn mưa, trời lại sáng. Từ lúc những tia nắng đầu tiên chiếu rọi trên mặt đất, Andy đã dắt hai cô gái trở về khu trại. Tuy cơn mưa đêm qua rất lớn, nhưng vẫn không thể xóa hết dấu vết của cuộc ác chiến. Những thân cây cháy xém nằm ngổn ngang, tàn tích còn sót lại của một trận cháy rừng. Những hố bom đạn đọng đầy nước, mặt đất lầy lội và vỏ đạn vuron vãi khắp nơi. Chiếc xe tải lớn nằm bẹp dúm đó, chỉ còn là một đồng sắt vô dụng. Hai chiếc xe khác đã cạn xăng, chẳng thể nào nhúc nhích nổi.

Nhóm PROUD quả thật tổ chức rất tốt. Bọn họ rút đi sạch không còn một mống, cả vũ khí, thiết bị cũng không còn chừa lại thứ gì. Andy kiên nhẫn chờ đợi mọi người đến trưa, vẫn không thấy ai quay lại. Anh nóng ruột vì cứ phải chôn chân một chỗ, thời gian bị phí phạm mà không thu lại bất cứ kết quả gì. Thế nhưng, đi tìm họ trong khu rừng mênh mông như thế này quả là một hành động vô vọng.

Nhóm ba người bọn họ dùng một chút thức ăn, trong số đồ hộp tìm được trong căn cứ. Chẳng hiểu Andy tìm đâu được một chiếc mũ lưỡi trai, có thể che bớt nắng khi anh không còn kính râm. Trong giai đoạn này, anh cảm thấy mình không còn ưa thích ánh mặt trời nữa rồi. Nami cẩn thận chuẩn bị các bình đựng nước riêng. Còn Jessica thì loay hoay với việc lựa chọn mớ lựu đạn hay là một chiếc rựa lớn để chặt cây rừng, ba lô của cô đã nặng trĩu với rất nhiều vũ khí.

Sau đó bọn họ quyết định lên đường. Ai cũng rõ mục tiêu của chuyến đi này là gì. Nếu đi đến đích, có lẽ bọn họ sẽ gặp nhau. Andy lật tấm bản đồ vừa lấy được, xem thêm một chút nữa. Đó là một tấm bản đồ chụp bằng vệ tinh có in kèm những tọa độ chính xác.

Theo lời kể của giáo sư Harris, Andy phải tìm kiếm một cái hồ rộng, bí ẩn; kèm một vách núi cao và hùng vĩ. Anh di chuyển ngón tay từ tọa độ căn cứ quân sự đến chỗ cái hồ cần tìm. Không xa lắm, nếu đi bộ một ngày một đêm có lẽ sẽ tới nơi. Ba người họ khởi hành, ba lô nặng trĩu vũ khí, lương thực và những bình nước... Đi bộ xuyên qua rừng quả là một hành trình gian khổ vô cùng.

Họ là nhóm thứ năm, xuất phát chậm nhất trên hành trình tìm đến mục tiêu.

Dẫn đầu hiện nay là nhóm của giáo sư Harris, chuyên gia đột nhập Flinch, thợ săn Spencer, chuyên gia sinh học Huey và chỉ huy Raymon. Họ có lợi thế là được giáo sư Harris dẫn đường và một chỉ huy đầy kinh nghiệm như Raymon. Tuy Spencer bị thương nhưng có Flinch và Huey kèm đi nên tốc độ di chuyển của họ vẫn rất nhanh.

Nhóm kế tiếp nhận ra rằng phải đi đến mục tiêu đã chọn là Jackson, Bruce thông tin và lính dù đặc nhiệm Noda. Bruce vẫn còn giữ chặt chiếc máy tính của mình, anh có thể truy cập thông tin và lấy được bản đồ cần thiết. Vấn đề là Bruce chỉ có thể liên lạc được với tổng khu ở sân bay Lalen mà không thể liên lạc với những người còn lại trong nhóm. Anh quyết định gọi thêm tiếp viện, họ sẽ nhanh chóng xin được một lệnh bay cho trực thăng đến đây.

Nhóm thứ ba bao gồm quân gia Gilbert, thực tập sinh Roxana và chuyên gia thu thập thông tin Garry. Nói đến khả năng thu thập thông tin thì Garry đã nhanh chóng lấy được bản đồ khu rừng giống Andy khi đột nhập lần đầu tiên và doanh trại. Roxana đã tỉnh lại. Đứng thấy bề ngoài cô gái lờ lờ này mà làm, cô ta thật sự là một cuốn từ điển sống đáng kinh ngạc. Tuy chỉ là kiến thức sách vở nhưng những ý kiến quý giá của Roxana khiến cuộc đi bộ vượt rừng của nhóm trở nên dễ chịu hơn.

Nhóm có khả năng chiến đấu cao nhất bao gồm chuyên gia vũ khí Beck, lính bắn tỉa Tristant và lực sĩ Dante thì lại đi lạc vòng vèo trong rừng. Xem ra trong những tình huống cần đến trí tuệ thì ba nhóm dẫn đầu có ưu thế hơn hẳn nhóm thứ tư này. Lực lượng PROUD bị phân tán, chia thành nhiều nhóm

nhỏ. Không biết nhiệm vụ này có thể suông sẽ hoàn thành được không nữa.

^ ^
_

Andy dẫn đầu nhóm của mình. Anh vung tay, chém mạnh con dao đi rừng mở đường xuyên qua bụi rậm. Loại cây ôn đới ở Đào Lan không nhiều lá như vùng nhiệt đới ở Việt quốc, nhưng chúng đặc biệt phiền phức vì có nhiều gai, cành nhỏ và lỏng ngoằn. Nếu cố gắng đi qua thể nào cũng bị cào rách vài đường trên người.

Dù đã giữa trưa nhưng không khí xung quanh vẫn âm âm lạnh. Sương mù và bầu trời xám xịt khiến cả người lạc quan nhất cũng phải ưu sầu. Không gian âm ỉ và khu rừng im lặng chết chóc trở thành một sức nặng vô hình đè nặng lên tâm trí con người. Nami đi ở giữa, cảm thấy bức bối không chịu nổi. Cô biết gánh nặng tâm lý có thể ảnh hưởng rất nhiều đến hành vi và khả năng phán đoán của các thành viên. Nami bắt đầu khe khẽ hát. Ban đầu chỉ là vài câu nhỏ nhỏ cho chính mình nghe. Sau đó không khí dường như vui tươi hơn nên cô bắt đầu hát to hơn.

Những bài hát hành quân vang vọng giữa rừng sâu mang theo khí thế hùng hồn của đoàn quân viễn xứ. Andy bật cười và anh cũng hoà giọng hát theo. Họ như một đám học sinh tiểu học vui vẻ trên đường. Vận tốc duy chuyển của nhóm có vẻ như tăng lên rõ rệt, mà tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều. Chỉ có mình Jessica đi cuối cùng vẫn im lặng không nói. Cô căng người cảnh giác xung quanh như một con sư tử rình mồi.

Có tiếng gì đó ong ong lên trong đầu khi bọn họ đi qua một vạt rừng thưa. Nami ngưng hát còn Andy lại ngay lập tức đánh mặt lại. Càng đi tiếp, âm thanh o o trong đầu họ càng lớn hơn, cảm giác như một chiếc máy phát thanh đang tăng dần tần số của nó lên. Nami đành phải lui lại, cảm giác đau đớn trong óc tai không ngừng truyền đến, những xung động âm thanh quá mạnh có thể làm đầu cô nổ tung lên mất. Jessica đứng yên, tuy cô ương ngạnh không lùi bước nhưng khuôn mặt đã hơi rúm ró lộ rõ vẻ khó chịu.

Cảm giác của Andy càng linh mãnh hơn hai cô gái, nên tiếng ong ong kinh khủng đó càng làm anh đau đớn hơn nhiều. Nhưng bọn họ đã đi đúng đường, nếu quay lại thì sẽ công cốc hết sau. Anh lùi vài bước, quả nhiên tần số âm thanh trong đầu giảm xuống hẳn.

- Cái gì thế? Giống như một bức tường chắn bằng âm thanh vậy. Kinh khủng quá đi! – Nami ngoáy ngoáy lỗ tai mình một cách bức bối.

- Đó chắn chắn là một loại bẫy rập gì đó. Có nhớ những chiếc máy phát ra siêu âm xua đuổi côn trùng không. Tôi nghĩ đây là một dạng bẫy giống như loại đó, đặc biệt để xua đuổi người. – Andy nhếch mép cười.

- Vậy bây giờ làm sao đây sếp? – Nami nhìn anh trông đợi.

- Loại tường chắn âm thanh này chắc chắn sẽ phủ đầy xung quanh mục tiêu, để ngăn con người đi vào. Dù có di chuyển sang hướng khác thì cũng gặp kết quả như vậy thôi.

- Vậy bằng cách nào chúng ta đi qua được? Lần này cũng không có mạng máy chắn sóng âm – Nami thờ dãi.

Đột nhiên Andy quay lại nhìn cô mỉm cười. Nhớ đến đôi mắt đỏ như máu đó, Nami như bị đóng băng không nhúc nhích nổi. Cô không rõ cảm giác của mình là gì, tê liệt vì kinh sợ hay vì mê đắm.

- Có muốn thử xem một phép thuật không?

Andy cười một cách nghịch ngợm. Anh cài cây dao chặt cây sang bên hông sau đó nắm lấy tay hai cô gái. Một chân Andy giẫm vào cái bóng của mình, cả ba người dần bước vào cõi u minh.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 45

Ánh sáng đột nhiên vụt tắt khiến Nami giật nảy mình. Cứ như ai đó vừa cúp hết đèn vậy, đang giữa trưa mà cô có cảm giác bầu trời đã tối mờ. Cô dự định lùi lại nhưng bàn tay đã bị Andy nắm chặt. Phía bên kia Jessica cũng đang ngơ ngác nhìn xung quanh giống cô, tuy nhiên cô ta lại có vẻ như không lo lắng, sợ hãi gì hết.

Andy cảm thấy vui vẻ, quả nhiên năng lực của anh đang tăng lên từng ngày. Chẳng những có thể dễ dàng tiến nhập cõi u minh, mà còn có thể đem người bình thường theo. Trong cõi u minh này, những âm thanh ồn ào làm phiền họ biến mất. Thay vào đó là những ký tự sáng lung linh bay qua bay lại đầy trời. Những ký tự lấp lánh như một bầy cá khổng lồ bơi trong đại dương, càng vào sâu trong kia thì càng dày đặc.

- Đây chính là bức tường âm thanh. – Andy giới thiệu, giọng anh hơi rề rề như đang nói qua bộ đàm.

- Sao, sao có thể như thế được? – Mắt Nami lấp lánh phản chiếu hình ảnh kỳ quái trước mặt. – Những ký tự này sao có thể trôi giữa không trung như thế kia?

- Thiếu ứ, cô là nhân viên của SNH đó. Cả rỗng và dơi quỷ chúng ta đều đã gặp qua, vậy mà cô lại không tin rằng có phép thuật ư? Những ký tự này, theo tôi đoán, là một loại bùa chú của những phù thủy mà chúng ta đi tìm.

- Tôi ... tôi chỉ là ... uhm ... lần đầu tiên thấy thứ gì lạ thì ai mà chẳng phản ứng như thế.

Nami chuyển từ giọng thảng thốt ngạc nhiên sang chống chế. Đúng là cô không nên tỏ ra yếu ớt như thế này, công việc của cô không phải luôn đối mặt với vô số bí ẩn mà nhân loại luôn phủ nhận sự tồn tại của chúng đó sao.

- Tôi không thể giữ được hai người ở trong này nếu buông tay ra. Còn ở bên ngoài thì không cách gì vượt qua tường chắn được. Vì vậy, nhiệm vụ đối phó bùa chú giao cho hai cô nhé. – Andy lần lượt nhìn trái nhìn phải. Hai cô gái ngay lập tức gật đầu đồng ý.

Cả ba người chậm chậm tiến vào vùng boi lội của những câu thần chú lấp lánh. Một câu thần chú trôi qua chạm vào tay Nami, cô nhăn mặt.

- Khá đau đấy, đừng mạnh chằng khác nào lấy gạch ném vào người.

Thế là Nami với tay rút cây dao chặt cây của Andy ra đối phó với những câu thần chú tiến đến từ bên trái. Jessica nhận lúc cả hai tay Andy đều bận, rút lấy thanh gươm Bloody Marry phía sau lưng anh. Lưỡi gươm vừa rời khỏi vỏ, ngọn lửa màu xanh ngay lập tức bùng cháy lên. Jessica mừng muốn rơi nước mắt khi linh hồn của Barry dần dần hình thành giữa không trung. Đôi mắt của anh trĩu nặng nhìn cô.

- Coi chừng! – Giọng nói ma của Barry vang lên rì rít.

Jessica vùng kiếm chém đôi câu thần chú đang lao về phía mình. Barry mỉm cười hài lòng, còn Jessica thì không rời mắt khỏi anh. Barry đã mất biết bao lâu rồi? Quá lâu, quá mong nhớ và quá đau khổ. Nếu không phải tín ngưỡng của cô không cho phép tự sát, thì cô đã đi theo Barry rồi. Mất đi Barry, chẳng khác nào cô cũng mất đi trái tim, làm sao sống nổi. Gương mặt chưa từng có biểu cảm của cô trong hơn cả tháng qua đột nhiên nhăn lại, nước mắt cô trào ra. Bao nhiêu đau khổ, oán hận tích tụ lâu ngày bùng nổ trong thời khắc đó.

Andy lo lắng khi nhìn thấy quang sáng xanh trên thanh kiếm lại sáng hơn một chút. Jessica lại vô tình tiếp thêm rất nhiều ‘niệm’ cho thanh kiếm. Nếu cứ như thế này thì linh hồn của Barry sẽ bị biến đổi, không thể nào siêu thoát được mất. Anh nắm chặt tay hai cô gái, đi nhanh hơn về phía sau của bức tường.

Thêm nhiều câu thần chú tiến công dồn dập khiến hai cô gái chẳng kịp đối phó nữa. Andy cũng thấm đau, như từ từ bị ném đá suốt từ đoạn đường tới đài hành hình. Anh đã mất rất nhiều sức để lôi kéo hai con người bình thường đi qua cõi u minh. Anh phải trả phí cho cả ba người bọn họ. Cõi u minh tăm tối như một miếng thấm hút, còn sinh lực của anh là dòng nước đổ ra ngoài. Càng ở đây lâu chừng nào thì càng nguy hiểm chừng này.

Bên trong lõi của bức tường, thần chú đặc ken như cá mòi nằm trong hộp. Nami bắt đầu kêu lên the thé khi bị đập trúng liên tục, còn ánh sáng trên thanh kiếm Bloody Marry thì lập loè như con đom đóm trong đêm đen. Andy biết nếu Jessica tiếp tục gặp nguy hiểm, thì linh hồn của Barry càng sẽ bị ép đến giới hạn cuối cùng. Sự kích thích xảy ra sẽ biến đổi Barry thành ác linh, tiến nhập làm niệm quỷ; hoặc thành một linh hồn bảo vệ, tồn tại dưới dạng thức thần. Dù là trường hợp nào, Barry cũng sẽ bị mắc kẹt, vĩnh viễn không siêu sinh. Andy cắn răng, quyết định liều lĩnh thêm lần nữa.

Trong thế giới u minh này, tất cả sức mạnh và phép thuật đều trở về hình thái cơ bản của nó. Kể cả đôi mắt người thường của Nami và Jessica cũng có thể nhìn thấy được sức mạnh đang ào ạt tuôn ra khỏi người Andy. Dòng sinh mệnh mang ánh sáng vàng cuộn cuộn quanh người anh như một con ốc nhỏ. Khá nhiều năng lượng sinh mệnh bị một điểm xa xôi nào đó trong không gian đen cuốn lấy. Tuy nhiên Andy vẫn ngoan cố gượng ép bản thân mang ra thêm nhiều sinh khí.

Con ốc càng lúc càng xoáy nhanh, ánh sáng càng lúc càng trong vắt lại. Thứ cuộn cuộn như gió đó gần như hoá lỏng, sóng sánh, rồi sền sệt và cuối cùng thì rắn lại như thạch. Sinh mệnh bị biến thành bá khí, và từ bá khí hình thành nên Minh Kính. Một tấm chắn khổng lồ, hình tròn dần dần định hình phía trước bọn họ. Chất thủy tinh trong suốt đánh bật mọi câu thần chú đang lao tới. Andy nắm chặt tay hai cô gái, kéo họ chạy nhanh về phía trước, dùng Minh Kính để đỡ hết mọi đường tấn công.

Cả hai cô gái lẫn hồn ma của Barry đều kinh ngạc sững sờ khi nhìn thấy tấm kính khổng lồ trước mặt mình. Andy liên tục đưa bọn họ từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Nami cảm thấy bàn tay nắm lấy mình đang run rẩy. Cô liếc nhìn sang gương mặt nhăn nhó của Andy. Anh cắn chặt răng, còn mồ hôi tuôn ra đầm đìa như mưa.

Tấm kính chắn trước mặt họ đang bị bào mòn, rạn vỡ. Điểm tối đen sâu thẳm mà Nami không cách gì nhìn tới được, nhưng cô cảm giác được nó tồn tại. Ánh sáng xung quanh Andy tuôn ra nhiều hơn để bù đắp vào những chỗ bị ăn mòn, nhưng dường như sự bù đắp ngày càng yếu ớt hơn. Điểm tối phạm ăn đang thoa thuê hút lấy sức mạnh, trong khi Andy đang dần dần cạn kiệt. Trước mắt anh bắt đầu nhòe đi, còn đôi tay không còn chút sức mạnh nào nữa.

Cuối cùng tấm kính chắn vỡ đi như lớp vỏ trứng mong manh. Bóng tối chồm tới, nhai nó thành cám rồi nuốt lấy. Bọn họ đã vượt qua chỗ sâu nhất của bức tường, nhưng chưa thoát ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của những câu thần chú. Nami và Jessica tiếp tục nhiệm vụ chống đỡ của mình, trong khi Andy dùng chút sức lực cuối cùng, nắm tay họ kéo chạy đi.

Đột nhiên không gian bật sáng và tiếng ong ong điếc tai trở lại với họ. Andy đã sử dụng đến giọt cuối cùng của sức mạnh rồi. Anh gục xuống, kéo cả hai cô gái cùng ngã. Tuy rất kinh hoàng và hoảng sợ, nhưng Nami và Jessica đều mạnh mẽ hơn những cô gái bình thường khác. Hai người xốc Andy lên, rồi

kéo anh đi chuyển nhanh về phía trước. Càng mau thoát ra khỏi phạm vi bức tường chùng nào, càng tốt chừng này.

Khi trong đầu không còn tiếng ồn đình tại khó chịu đó, họ mới dừng lại. Cả hai cô gái khuy xuống, cảm thấy toàn bộ sức lực như trôi tuột đi đâu hết. Họ đặt Andy nằm trên bãi cỏ, gương mặt anh trắng bệch như không còn sự sống. Nami dự định cúi xuống kiểm tra anh thì thấy máu từ trong mũi mình chảy ra toong toong. Cô quay lại, Jessica cũng đang chúi chúi máu từ trong mũi. Hai người đồng loạt nhìn nhau, rồi sau đó cả hai cùng ngã ra đất bất tỉnh.

^ _ ^

Andy tỉnh lại, mở mắt nhìn bầu trời đầy sao đêm. Có lẽ anh đã ngất đi năm sáu tiếng đồng hồ gì đó. Andy thử nhúc nhích người, nặng nề, bất lực. Anh nhớ mình đã ném đi biết bao nhiêu năng lượng của bản thân cho con đói của cồi u mình. A mà nhắc đến con đói, anh thấy bụng mình cồn cào, cổ họng khát khô.

Đó không phải là một con đói bình thường, có thể dùng bánh mì và lương thực để thỏa mãn được. Đó là con khát máu, đó là con đói giấy và một sinh vật không còn là con người như anh. Thứ năng lượng Andy dùng chính là năng lượng của sinh mệnh, dùng càng nhiều, anh càng phải bổ sung nhiều hơn để bù lại. Thứ năng lượng đó chỉ có thể lấy từ máu người, thơm ngon, béo ngọt. Uống càng nhiều máu, sức mạnh anh càng tăng, và đích đến là trở thành một con ma cà rồng mất trí ngày càng gần.

Nhịp đập nhẹ nhàng của mạch máu vang vang trong tai anh. Mùi thơm nồng nàn của máu lan vào mũi anh. Andy liếm nhẹ đôi môi khô khốc của mình. Anh ngồi dậy, phát hiện Nami đang gục trên người mình. Mái tóc cắt ngắn của cô khiến cái cần cổ thon dài lộ ra dưới ánh trăng. Máu trong cái cổ đó đang chảy rần rần. Anh có thể nghe được tiếng của hàng ngàn cc chất lỏng đỏ sậm đang di chuyển trong huyết quản. Tim anh đập nhanh hơn một chút, bị cái cổ xinh đẹp kia hấp dẫn lạ kỳ.

Ruột gan anh đang sôi lên, cổ họng khát khô và bản năng cổ vũ anh đưa miệng lại gần cái cổ Nami. Andy liếm mép thêm một lần nữa, cảm nhận hai chiếc răng nanh của mình đang nhú lên thêm một chút, nhọn hoắt. Quả nhiên, từng ngày từng giờ Andy vẫn liên tục bị biến đổi. Càng lúc anh càng mạnh hơn, càng lúc càng đói khát hơn. Lý trí của anh gào lên, “Không được, dừng lại đi. Cô ấy là đồng đội của mày!” Nhưng con ma cà rồng trong anh lại rít lên nhiều hơn nữa. “Ta đói, ta khát. Ta cần thêm máu...”

Andy ngáp ngừng, phân vân lựa chọn giữa bản năng và lý trí. Một bên ngăn cản anh, khiến anh nhìn vào gương mặt thân quen của Nami. Một bên cổ vũ anh, nhìn vào cái cần cổ trắng muốt hấp dẫn đó, lắng nghe tiếng máu chảy mê hoặc bên trong đó.

“Máu người rất ngon, hãy thử đi. Ngon hơn cái thứ đồ ăn chay tổng hợp từ phòng thí nghiệm rất nhiều.”

Andy chợt nhớ tới Thanh Đồng. Gương mặt cô rất thoải mái khi uống máu của cha anh. “Chắc chắn máu người là rất ngon rồi!” Có thể phục hồi sức mạnh, làm lành vết thương và thoải mái con khát. Hơn nữa, Thanh Đồng đã hút máu của nhiều đời tộc trưởng Thành gia đó thôi. Cũng đâu có ai chết vì bị cô hút máu.

Liếm mép thêm lần nữa, răng nanh của anh đã mọc đủ dài rồi. Cái cổ nhỏ bé rất mềm, chỉ cần nhẹ nhàng cắn vào đó, máu sẽ chảy ra, tuôn đầy trong miệng anh. Thứ chất lỏng sền sệt, ấm nóng, ngọt ngào đó ... Nghĩ tới là nước miếng lại chảy ra thêm nhiều.

“Chỉ một ít thôi, một chút xíu để hồi phục sức khỏe thôi. Không có tôi, thì ai sẽ bảo vệ các cô chứ?”

Jessica vẫn nằm bất tỉnh bên cạnh Andy. Tốt, như vậy sẽ không ai thấy được hành vi của anh. Từ lúc bị biến đổi tới giờ, Andy chưa từng uống máu người. Thứ anh dùng là máu tổng hợp nên không va chạm gì đến vấn đề đạo đức cả, nhưng nếu là máu người thật thì ... Cảm giác khi dùng khác nhau rất nhiều. Anh là tên trộm lén lút lần đầu tiên phạm tội. Hơi thờ gáp gáp hơn, tìm đập nhanh hơn.

Anh ôm lấy Nami, nâng người cô lên, đưa miệng mình ghé sát vào vị trí động mạch trên cổ cô. Anh dừng lại, ngáp ngừng vì lương tâm cắn rứt. Tiếng bụng réo sôi lên khiến Andy như phát điên. Đúng vậy, hãy nhanh uống máu khi lý trí vẫn còn. Khi đó anh sẽ kịp dừng lại khi vừa đủ mức. Nếu bị con đói đánh bại, anh sẽ phát điên mà giết hết tất cả mọi người ở đây, rút cạn máu họ cho đến giọt cuối cùng. Điều xấu và xấu hơn. Anh chọn làm điều xấu vậy.

Liếm môi. Anh há miệng ra, những chiếc răng nanh đã sẵn sàng cắm phập vào cổ của cô gái tóc ngắn.

Ông tay áo của Andy bị giật nhẹ. Anh hoảng hốt quay lại nhìn. Jessica đã tỉnh, cô mở đôi mắt to thẳng thốt nhìn anh. Jessica lắc đầu nhẹ nhàng. Cô là cận thân hộ vệ do Gilbert chọn riêng cho Andy. Bí mật của anh đã được chia sẻ trong ba người bọn họ. Andy đã dẫn dò Jessica, trước khi anh phát điên và biến thành ma cà rồng, cô phải giết anh đi. Nếu một ma cà rồng chính thức tỉnh dậy, đó sẽ là sự bắt đầu của một kỷ nguyên máu và đầy chết chóc.

Đêm nay, Andy đã dùng cạn sức mạnh của mình. Chỉ còn hai lựa chọn, hoặc là vi phạm nguyên tắc con người, tấn công đồng loại; hoặc là biến thành một thứ khác, khi đó anh không hề vi phạm nguyên tắc, vì vậy sẽ tha hồ tàn sát tất cả.

Jessica với tay kéo cổ áo của mình ra, ánh mắt kiên định nhìn Andy, sau đó cô gật đầu. Nami là đồng đội của anh, nếu tấn công cô ấy, anh sẽ hối hận suốt đời. Jessica là người của Thành gia, tâm hồn cô có thể trao trọn cho Barry, máu huyết của cô có thể dùng để thỏa mãn con khát cho chủ nhân Andy. Đó là tự nguyện, anh không cần phải cắn rứt lương tâm gì hết.

Andy sững sờ, anh cảm thấy xấu hổ vô cùng. Tay anh nhẹ nhàng thả Nami ra. Kể cả ý chí, sức lực và lòng tự trọng đều đã bỏ anh đi đâu hết rồi. Jessica ngồi dậy, ôm chàng lấy vai Andy, đưa sát cái cổ mình vào miệng anh. Andy bật khóc, một giọt nước mắt lăn dài trên má. Nhưng kể cả sự nhục nhã cũng không thể đánh bại nỗi con quỷ đói khát trong anh. Andy liếm môi, do dự lần cuối, sau đó từ từ ấn răng anh của mình vào cổ cô gái. Máu trào vào miệng anh, không còn ngọt ngào nữa mà là mặn đắng.

Tiếng mút rất nhẹ nhưng ngân lên, vang vọng trong khoảng rừng vắng. Cô gái rên xiết lên từng hồi, mồ hôi chảy dài đầy mê hoặc. Không hề đau đớn như

cô tưởng tượng. Có chút gì đó mơ hồ, lằng đằng và tê dại. Jessica không thể chấp nhận cô đang bị kích thích. Đôi môi của người đàn ông đặt trên cổ cô. Đúng vậy, đó chính là vị trí khoái cảm của phụ nữ. Anh ta liên tục mút lấy mút để, thoả mãn cơn khát tột cùng của mình. Còn cô, giống như một đấng phụ, rên lên từng hồi sung sướng. Nhưng giữa bọn họ không hề tồn tại thứ quan hệ nam nữ bình thường. Bọn họ đang làm một việc thuần túy theo bản năng tự nhiên, dã thú và con mồi.

Nằm bên cạnh họ, Nami đã tỉnh dậy. Cô im lặng, co ro quay lưng về phía hai người mờ ám. Tiếng mút chùn chụt đó, tiếng rên xiết đó ... tất cả đều khiến cô không dám quay lại. Tâm cô bồn loạn, đầu óc quay cuồng sợ hãi. Không cần biết họ làm gì, vấn đề là cô không dám tỉnh lại vào lúc này, đành phải tiếp tục giả vờ nằm im. Thế nhưng tiếng rên xiết như khoan vào tai cô. Người Nami nóng ran, cơ thể quặn quại những phản ứng tự nhiên của con người. Ôi, cô cũng muốn

Andy mở mắt, sực tỉnh giữa cơn mê đầy khoái cảm. Anh phải dừng lại. Nếu cứ tiếp tục buông thả lý trí, thì Jessica sẽ chết mất. Chiếc răng nanh bị Andy điều khiển thụt vào, anh đột ngột nhả cô ra. Máu từ hai vết răng chảy tràn ra ngoài. Andy hoảng sợ. Đó là máu chảy ra trực tiếp từ động mạch chính, vết thương lại liên tục bị Andy hút lấy này giờ nên máu cứ dồn dập đổ về. Andy luống cuống không biết làm sao để cầm máu lại. Đây là lần đầu tiên, nên anh không hề có chút kinh nghiệm xử lý như thế nào.

Phải rồi, kinh nghiệm chẳng phải là thứ Andy được thừa kế nhiều nhất sao. Anh lục lọi trong tâm trí mình. Đáp án cứ thế hiện ra thật rõ ràng như truy cập vào một trang hỏi đáp. Andy cúi xuống, liếm sạch dòng máu đang chảy ra. Anh dùng lưỡi bịt lấy vết thương. Cảm nhận da thịt khép lại từ từ, đóng chặt lại để máu không tiết ra nữa. Nếu hơi thở ma cà rồng là một loại mê hương, thì nước miếng lại là một loại thuốc cầm máu, liền da. Thời cổ đại, nhà họ Thành đã dùng nước miếng của Thanh Đồng để chế tạo nên loại thuốc độc môn bí truyền của mình, danh chấn tứ phương, được xưng tôn là tiên đơn diệu dược. Anh bật cười, thì ra dòng họ của mình từ lâu đã rất lạc quan với việc nuôi ma cà rồng trong nhà để khai thác.

Jessica dần dần thoát ra khỏi ảo giác mê hoặc. Cô cảm thấy tay chân lạnh ngắt còn cơ thể thì vô lực. Andy vẫn ôm lấy cô, ánh nhìn toát lên vẻ quan tâm.

- Xin lỗi! – Anh thì thầm vào tai cô.

Jessica gượng ngồi dậy, cô kiên định nhìn thẳng vào mặt anh. “Đây là bổn phận của thuộc hạ!”

Mắt hai người cứ chăm chăm nhìn nhau trong đêm tối. Tuy Jessica không thốt lên lời nào, nhưng chẳng hiểu tại sao Andy lại thông hiểu toàn bộ thông điệp mà Jessica muốn nói. Anh thở dài.

- Lần này là do tôi sơ suất. Sẽ không có lần sau nữa đâu! – Anh hứa chắc.

Không gian im lặng không một tiếng động. Andy và Jessica lại bất động không nói lời nào. Thời gian trôi qua chậm chậm. Đến lúc này, Nami nhận định là thời cơ đã tới. Cô cựa nhẹ người, trong miệng hơi rên lên một chút. Quả nhiên có người nhào tới, lay vai cô.

- Nami, cô đã tỉnh.

- Sếp ... – Cô khẽ gọi nghẹn ngào. – May quá anh không sao hết!

- Cô cảm thấy như thế nào rồi? – Andy quan tâm hỏi. Anh giúp Nami nâng người dậy.

- Hơi đau đầu thôi. – Cô yếu ớt tựa vào người anh.

- Có lẽ là do tác dụng còn sót lại của sóng âm thanh.

Nami khẽ nhìn về phía Jessica, cô gái quay mặt đi không nhìn về phía bọn họ. “Không ngờ một người ít nói lại là một kẻ địch mạnh vậy!” Nami thầm đánh giá. “Nhưng tôi nhất quyết không chịu thua đâu.” Nami gửi một ánh mắt quyết liệt đến chỗ Jessica, không biết người ta vừa cứu mình một lần xem chết.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46

Những người còn lại trong đội của họ chắc chắn sẽ bị tường chắn âm thanh chặn lại. Chính vì vậy Andy không đi tiếp hướng về phía mục tiêu, mà anh quyết định sẽ đi dọc theo bức tường này. Điều này khiến xác suất bọn họ gặp được đồng đội cao hơn.

Andy ngồi trên chạc cây, dùng ống nhòm quan sát tứ phía. Họ đã đi bộ suốt tám tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa gặp được người nào. Trời bắt đầu ngả về chiều, Nami và Jessica đang chuẩn bị chỗ cắm trại. Andy nghĩ rằng thời điểm như thế này sẽ dễ dàng quan sát được đồng lứa của nhóm khác hơn.

Đây là rừng rậm chứ không phải thôn làng. Bất cứ ánh sáng bất thường nào cũng đều là dấu hiệu của một nhóm người còn sống.

Một làn khói trắng bốc lên từ phía xa làm Andy trở nên phấn khởi. Chỉ có lửa vừa được nhóm lên mới có nhiều khói bốc lên cao như vậy. Cột khói xông thẳng lên tầng trời cao là một tín hiệu rõ rệt cho bất cứ ai quan sát giờ này. Andy tuột xuống đất thông báo.

- Chúng ta di chuyển theo hướng đông bắc khoảng bốn trăm mét nữa. – Giọng anh không giấu được nỗi mừng rỡ.

Cả hai cô gái một ngồi cạnh gốc cây, nghe thấy tin này cũng phấn chấn lên hẳn. Cả đời họ có bao giờ phải tham gia vào một cuộc hành quân khắc nghiệt như lần này đâu. Thêm vào sự nặng nề tâm lý giữa ba người, cũng là một trở ngại đáng kể.

Jessica đứng lên, đột ngột xây xẩm xém té xuống, may mà Nami đỡ kịp. Dưới con mắt của bác sĩ, Nami có thể dễ dàng nhìn ra được tình trạng thiếu máu của Jessica. “Thật kỳ lạ, cô ấy chỉ bị xây xát ngoài da chút xíu, chứ có bị vết thương hở lớn nào đâu. Tại sao lại dẫn đến tình trạng thiếu máu đột ngột như thế này?” Nami nghiêng đầu suy tư.

Andy nhủ mày quan sát tất cả. Anh tháo ba lô trên vai, đeo phía trước bụng mình. Sau đó Andy cúi xuống, cõng Jessica lên. Cô gái hơi cựa quậy, từ chối hành động quan tâm của anh. Nhưng một giọng nói nghiêm khắc vang lên.

- Ngồi im, chúng ta cần phải khởi hành nhanh, trước khi trời tối hẳn. Nếu không sẽ không kịp liên lạc với mọi người. Tôi sẽ không để bất cứ ai cản trở kế hoạch của mình hết.

Quả nhiên là đại tá chỉ huy trong quân cảnh. Lời nói nghiêm khắc ngay lập tức khiến mọi người đều phải phục tùng. Nami bắt giác bị thói quen tác động. Cô đứng nghiêm người căng thẳng nghe lời giáo huấn của cấp trên. Tuy Jessica chưa từng ở trong cảnh sát, cũng bị thái độ nghiêm túc này ảnh hưởng. Cô ngay lập tức ngồi im như một bao đồng để Andy công đi, không dám gây phiền phức gì cho vị chủ nhân uy nghiêm của mình.

Nhóm ba người lại tiếp tục bảo trì sự im lặng nặng nề mà đi về phía trước. Vài tiếng chim quang quác kêu nhau bay về tổ. Bầu trời phía tây đỏ ối ánh hoàng hôn. Cột khói mờ dần nhưng vẫn còn có thể quan sát rõ. Andy hồi hã đi mau như một người vội vã về nhà cho kịp bữa cơm chiều. Ánh nắng đang tắt dần, còn bóng tối bắt đầu trở dậy. Đêm đen chính là đồng lõa của những phép thuật mờ ám. Cánh cửa thông đến dị giới sắp sửa được mở ra, thả vào thế giới này những sinh vật bóng đêm hung ác.

^ _ ^

Buổi tối trong khu rừng sụp xuống vô cùng đột ngột. Mới lúc này thôi còn nhìn thấy ánh nắng chiều, thì bây giờ mặt trời đã lặn hẳn sau dãy núi. Andy vẫn như cũ, cõng Jessica đi chăm chăm về một hướng. Nami leo đèo phía sau xem vấp té mấy lần. Chẳng hiểu sao đại tá cá thể nhìn thấy rõ đường đi trong tình trạng này được. Nami nhớ lại thậm chí có những nhiệm vụ lúc nửa đêm, Andy vẫn còn đeo kiếng mắt được nữa mà. “Đúng là người-khác!”

Họ dừng lại bên một gốc cây đại thụ. Andy bỏ Jessica xuống và đứng nhìn chăm chăm về phía lùm cây. Nami nhìn theo hướng quan sát của anh, quả nhiên thấy được ánh lửa bập bùng ở phía tít đằng xa. Cô dự định chạy tới thì ngay lập tức vị tiếng ong ong trong đầu làm phiền.

- Đây là giới hạn của bức tường rồi. – Andy trả lời cho mối nghi hoặc trong đầu Nami.

- Vậy chúng ta làm cách nào? – Nami ngược mắt nhìn Andy trông chờ.

Andy bỏ ba lô xuống. Anh kiểm tra đồng hồ đeo tay, sáu giờ bốn mươi lăm. Dường như thời điểm buổi tối hôm trước, khi mà bọn họ bị đám ma cây tấn công là bây giờ. Không biết rõ nơi này có phải là khu vực hoạt động của ma cây không, nhưng Andy thấy mình nên khẩn trương lên một chút.

Chọn một mẩu trên thân cây xù xì, Andy đập vào, làm điểm tựa để hất người lên. Với sức mạnh tuyệt vời của toàn cơ thể, anh có thể dễ dàng leo được lên tới một chạc cây cao. Qua ống nhòm, Andy có thể quan sát thấy nhóm PROUD đang tụ tập bên đồng lửa. Tám người, bao gồm Raymon, Noda, Spencer, Garry, Flinch, giáo sư Harris, Roxana và Gilbert. Thật may mắn gặp được những người này.

Andy buông ống nhòm ra và sử dụng đèn pin để thu hút sự chú ý của nhóm người đó. Bây giờ anh không có thiết bị liên lạc, còn nhóm PROUD lại chẳng thể xông qua bức tường này. Vì vậy, đành phải sử dụng cách liên lạc cổ điển nhất, mã Morse.

Giữa đêm tối, ánh đèn pin chớp tắt gọi đi thông điệp liên lạc. Spencer nằm bên cạnh đồng lửa là người phát hiện ra đầu tiên. Ngay sau đó, Garry phóng lên một cái cây gần nhất, dùng tín hiệu chớp tắt của ánh đèn để liên lạc với Andy.

“Andy đây, những người còn lại đâu rồi?”

“Sau cuộc chiến trong doanh trại, mọi người bị lạc nhau hết cả. Chúng tôi có bản đồ nhưng không thể tiến vào đó được. Tường chắn âm thanh.”

“Biết rồi, bên tôi chỉ có Nami và Jessica. Mọi người tập hợp đầy đủ rồi xuống núi liên lạc với tổng bộ. Nhấn Jackson lái trực thăng mang máy chấn sóng đến đây. Bên tôi sẽ đi trước, tiếp tục nhiệm vụ.”

“Giáo sư Harris không bị ảnh hưởng bởi sóng âm, ông ấy muốn đi tiếp làm người dẫn đường.”

“Được, kêu ông ấy qua đây. Nhấn Gilbert đưa cho tôi mấy chai nước.”

Họ gửi đi tín hiệu kết thúc cuộc nói chuyện. Andy tuột xuống khỏi chạc cây, trong lòng không khỏi mừng thầm. Anh tin tưởng rằng Gilbert sẽ bảo quản tốt cho đồ dùng cá nhân của mình. Trên hết là những chai máu dự trữ, luôn được Gilbert chuẩn bị đầy đủ cho Andy. Cuộc chiến có lẽ sẽ càng kéo dài và

gian khổ hơn nữa, phải hao tổn sức mạnh của cá nhân là việc không thể tránh khỏi. Anh không muốn sử dụng máu người một cách hèn hạ đáng xấu hổ như trước đó.

Có tiếng ầm ầm phía bên kia bụi cây làm ánh lửa nhấp nháy một cách đáng lo ngại. Andy liếc nhìn về phía nhóm PROUD đầy lo lắng. Đồng hồ đang chỉ đúng bảy giờ. Chẳng lẽ dự đoán của Andy là chính xác rồi sao? Anh dậm chân bước tới, nhưng những âm thanh o o đầy đe dọa liền cản bước anh.

Tiếng lựu đạn nổ cùng với đất đá tung toé văng lên giúp Andy khẳng định chắc chắn phía bên kia xảy ra chuyện rồi. Anh bước vào cội u minh, liều mạng xông qua bức tường bùa chú một lần nữa.

Nami và Jessica chỉ đột nhiên thấy Andy bước đi về phía trước, rồi thân ảnh cứ mờ dần như một bóng ma. Hình ảnh anh như bị tan vào bóng đêm, hoà lẫn và biến mất vào trong đó. Nhớ lại hôm trước Andy đã dắt mình đi xuyên qua thế giới tối đen đó như thế nào, cả hai cô gái cùng dấy lên nỗi lo lắng. Tuy rất muốn chạy theo giúp đỡ nhưng hai người không cách nào vượt qua được bức tường âm thanh khó chịu như thế được. Cả hai đành phai lùi lại, dõi mắt nhìn theo hướng cái bóng vô hình của Andy vừa biến đi.

Ánh sáng lửa nhá nhem không thể nói lên hết được tình hình ác liệt của trận chiến phía bên kia. Đúng như Andy đã dự đoán, sau bảy giờ bọn ma cây đã xuất hiện trở lại. Chúng tấn công vào chỗ nhóm PROUD đang hạ trại. Nhưng vấn đề là nhóm của họ cũng đã đề phòng trước rồi. Những cái bẫy lửa giăng xung quanh khu vực cắm trại đã thành công đốt cháy hai tên ma cây nhỏ. Thế nhưng, tên ma cây lớn nhất chỉ bị cháy xém một chút, vẫn còn đầy đủ sức mạnh và sự hung hãn để tấn công những người còn lại.

Trong nhóm tám người chỉ có Raymon và Noda là người có khả năng tấn công tốt nhất. Ngoại trừ Spencer bị thương, giáo sư Harris và Roxana không được tính tới, thì ba người Garry, Flinch, Gilbert đều chỉ giỏi trong lĩnh vực chuyên môn của mình. Noda phải lo chiếu cố cho Spencer còn Gilbert thì hết lòng bảo vệ cho cô gái nhỏ Roxana. Garry và Flinch ăn ý cùng nhau dùng hoa cúc thép kèm chân ma cây không lồ lại.

Giáo sư Harris trong lúc hỗn loạn liền đeo lấy balô mà Gilbert mới đưa cho, bỏ chạy. Trong nhóm, ngoại trừ ông, không có ai có thể vượt qua bức tường âm thanh. Tưởng chừng như mình đi khỏi nơi đó thì sẽ đỡ vướng bận cho những người còn lại, nhưng giáo sư đã lầm. Vẫn còn một con ma cây khác đuổi theo ông đến tận khu vực này. Bùa chú của bức tường chỉ các tác dụng trên động vật chứ không phải thực vật. Có ai từng nghĩ rằng một cái cây biết nghe chưa?

Giáo sư già không còn giữ được sự nhanh nhẹn và sức mạnh như thời trai trẻ. Lúc trước ông có thể chạy thoát khỏi một người sói, nhưng bây giờ không còn được may như khi xưa. Mới chạy được khoảng mười mét ông đã bị vấp té. Cả người ngã ụp xuống lớp lá mục dây cọm của khu rừng. Ông quay đầu lại, kinh hoàng nhìn cái cây lao ập về phía mình.

Một phát súng không hiểu từ đâu bắn tới làm vỡ nát một góc của thân cây. Ma cây đột ngột dừng lại, nghi ngại quan sát xung quanh. Lại thêm một loạt đạn nữa liên tục bắn về phía nó. Tuy không thể giết tên ma cây ngay lập tức, nhưng cũng đủ gây cho nó những tổn thương đáng kể. Từng nhánh cây to dùng gãy ngang, rơi la tả xuống dưới đất. Cái cây gập lên đầy đe dọa, vung vẩy dây leo của mình khắp bốn phương tám hướng. Nhưng ngoại trừ những thân cây khác và không khí, đám dây leo không thể tóm trúng được bất kỳ kẻ nào.

Lợi dụng lúc cái cây đang điên tiết truy tìm hung thủ, giáo sư Harris gượng dậy, tiếp tục chạy về phía Andy. Ông đã nhìn thấy đồng lửa trại và hai cô gái lo lắng dõi mắt nhìn. Nhưng tuyệt nhiên không thấy Andy đâu cả. So với tất cả mọi người trong nhóm lần này, giáo sư Harris chỉ tin tưởng Andy nhất. Đó chỉ là cảm giác cá nhân, nhưng ông tin rằng Andy mạnh hơn hết thầy bọn người kia gấp lại nhiều. Nếu có ai đó bảo vệ ông khỏi đám quái vật cây này, thì người đó chính là Andy.

Một ngọn lửa ma troi đột nhiên xuất hiện giữa không trung. Ánh lửa xanh cháy sáng mạnh hơn và không gian đột nhiên mở ra. Andy xuất hiện giữa hư không, thanh Bloody Marry đã cầm sẵn trên tay chờ đợi. Sức mạnh cuộn cuộn như gió lốc thổi quanh người, khiến cho tóc tai, quần áo của anh bay phàn phật. Nami và Jessica kịp thời chộp lấy người giáo sư già, kéo ông lùi ra phía sau lưng Andy. Giáo sư suýt nữa thét lên khi ánh lửa xanh bùng lên thành một đám cháy lớn, bao bọc tất cả bọn họ lại.

Ngọn lửa lạnh thấu xương không đốt cháy cái gì cả. Andy vung kiếm, ngọn lửa xanh tách ra, thành một vòng cung lửa bắn về phía cây đang lao tới. Ngọn lửa xanh chạm tới chỗ nào, thân cây bị thâm đen và mục nát tới đó. Sự mục nát lan ra nhanh như đám mây, chỉ trong vòng vài ba giây đã khiến thân cây sụp xuống, sau đó nát ra thành mùn. Trước khi ‘chết’, cái cây cũng gào lên tên của hủ vương Astaroth.

- Không thể nào! Ngọn lửa của Astaroth không thể nào xuất hiện trên trần gian được. – Giáo sư Harris lăm lăm trong con xúc động tột độ. – Không người trần nào có đủ sức mạnh để điều khiển ngọn lửa đó cả.

Andy tra kiếm vào vỏ, ngọn lửa xanh tắt ngúm. Chỉ còn lại ánh sáng bập bùng của đồng lửa trại. Anh quay đầu lại nhìn những người đứng sau lưng mình này giờ. Đôi mắt đỏ rực càng trở nên quỷ dị hơn dưới ánh sáng nhấp nháy.

- Đúng vậy, đây không phải là ngọn lửa con người tạo ra được. – Giọng nói có chút gì đó buồn rầu và chua xót.

Giáo sư Harris như bị đóng băng bởi ánh mắt tuyệt vọng đó, ông đứng bất động sững sờ. Hai cô gái có vẻ như đã được chuẩn bị tinh thần tốt hơn, im lặng không hề lên tiếng. Tuy còn nhiều kinh sợ và thắc mắc, nhưng tuyệt đối không ai dám lên tiếng hỏi thêm nhiều. Andy không quan tâm đến họ nữa, anh nhìn chăm chăm vào cuộc chiến phía bên kia bức tường.

Lúc anh chuẩn bị vượt qua lối sâu nhất của bùa chú thì phát hiện giáo sư Harris đang bị truy đuổi tới nơi. Vì vậy anh đành phải quay trở ra giúp đỡ ông ta. Bây giờ thì có vẻ như cuộc chiến bên kia đã ngã ngũ. Ngọn lửa bùng cháy dữ dội và tiếng rú rít của tên ma cây cho thấy phe PROUD đã áp đảo hoàn toàn.

Andy leo nhanh lên cây, dùng ống nhòm quan sát nhóm của mình. Họ đứng bên thân cây bốc cháy dữ dội, tuy có vẻ chật vật nhưng hình như không có

thương vong nào. Andy dùng tín hiệu ánh sáng để trao đổi thông tin thêm lần nữa. Anh cần xác nhận mọi người đã an toàn thì mới có thể yên tâm được.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 47

Sau khi xác nhận nhóm bên Raymon và Gilbert không sao, Andy quyết định sẽ khởi hành ngay trong đêm hôm đó. Anh cảm thấy đám ma cây dương như vẫn đang rình rập xung quanh nhằm cản trở bước tiến của họ. Rõ ràng là chúng bị thu hút bởi những đồng lửa trại, mỗi lần xuất hiện lửa là chúng sẽ kéo tới tiêu diệt ngay. Có lẽ là do một mối căm ghét bẩm sinh, khi chúng sinh ra đã là thân gỗ, những nguồn nguyên liệu để nhóm lửa tuyệt vời.

Họ ăn qua loa số đồ hộp nguội lạnh, bước đi mệt rũ rồi sau cả một ngày trời cực nhọc. Nhưng Andy không như thế. Anh cảm thấy mình vô cùng khỏe mạnh và sinh lực sôi trào. Bóng đêm u tối là một khoảng thời gian thoải mái cho anh hoạt động. Suốt cả ngày phơi mình dưới ánh sáng mặt trời khiến Andy uể oải vô cùng. Lúc này anh như một cục pin vừa sạc đầy năng lượng.

Sau hai giờ đi bộ trong rừng, các thành viên trong nhóm của Andy gục ngã bên bờ hồ đen thăm thẳm. Cột mốc tiếp theo của hành trình đã hiện ra. Tuy Andy rất háo hức, nhưng không cách gì vực dậy nổi những thành viên khác trong nhóm. Giáo sư Harris kéo từng hơi cực nhọc giống như sắp hấp hối đến nơi rồi. Nami kiểm tra sức khỏe cho ông ta. Sau đó cô lắc đầu, ra hiệu rằng vị giáo sư lớn tuổi cần phải được nghỉ ngơi thật sự. Andy đành phải dẫn sự nôn nóng của mình xuống mà hạ trại bên bờ hồ. Tuy Jessica vẫn như cũ không nói lời nào, nhưng cô ngồi phịch xuống đất ra chiều kiệt sức.

Andy cẩn thận đi kiểm tra xung quanh xem có dấu hiệu gì của những sinh vật huyền bí bóng đêm không. Trước nhất là không có bùa chú, không có bầy rập thợ săn, không có dấu chân người sói, không có mùi lưu huỳnh của bọn quý dữ ... Nhiều đó cũng đủ cho anh yên tâm là trong thời gian ngắn sẽ không có bất kỳ thứ gì đe dọa tính mạng của những người kia. Anh bước vào cõi u minh, quyết định thám hiểm trước địa phương mình sẽ tiến vào.

Màn đêm như tấm rèm tối đen phủ lên mọi vật. Trên dưới, trái phải đều cũng chỉ có một màu đen. Hình thù những ngọn cây hòn đá ven hồ cũng chỉ còn lại những khối đen không rõ hình dạng. Âm thanh ở thế giới thật tuyệt đối không thể vang tới tận nơi này. Đây là tầng u minh thứ hai.

Trước mắt Andy là một mặt phẳng trải rộng tới vô tận. Ở cõi u minh, không biết ánh sáng phát ra từ đâu nhưng mặt hồ vẫn có thể phản chiếu lấp lánh như một tấm gương. Anh dậm bước về phía trước, mặt nước rần rần chắc không còn ở hình thái vật chất cơ bản của nó nữa rồi. Nếu bạn có thể tượng tượng về những trò biểu diễn đi trên mặt nước, thì nó cũng không chân thực đến độ này. Andy thật sự chạy thật nhanh để vượt qua mặt hồ. Với khả năng của anh thì lúc này không nên ở cõi u minh tầng thứ hai quá lâu. Càng tiến vào sâu trong bóng tối, áp lực đè lên anh càng dữ dội. Năng lượng dành để trả cho phí thông hành càng cao.

Trong một chớp cực nhanh, Andy bật người lùi về phía sau. Một hình thù kỳ quái đội lên khỏi mặt nước, phóng mình lên không trung, đánh một vòng cung tuyệt đẹp, sau đó rơi tòm xuống. Chỉ còn lại dấu tích của mấy vòng tròn sóng nước vừa dao động. Ở cõi u minh tầng thứ hai, Andy có cảm giác mặt nước đông kết lại đến mức có thể bước đi, nhưng nước vẫn giữ bản chất là nước thôi.

Anh với tay rút hai khẩu súng ra, lia khắp mặt hồ cảnh giác. Một lần nữa giác quan nhạy cảm và phản xạ thần tốc lại cứu mạng anh. Andy đã quá chú quan, cho rằng trong cõi u minh tầng thứ hai này chỉ có một mình anh bước đi. Thật ra kiến thức của Andy về cõi u minh vẫn còn thiếu sót nhiều lắm. Anh không thể hình dung ra được cõi u minh này rộng lớn và sâu cỡ nào. Những sinh vật bóng tối quyền uy nấp trong tầng tầng lớp lớp cõi u minh lại không hề ít.

Mặt phẳng dưới chân Andy lại xao động. Anh ngay lập tức nổ súng bắn, nhưng chỉ có ba viên đạn bắn xuyên qua được mặt nước, viên đạn thứ tư bật dội lại như vừa chạm vào nền kim loại. Tiếng coong thanh thanh vang lên cùng một tia lửa nháng, đủ để Andy biết con quái vật tập kích anh lại chìm xuống lòng hồ nữa rồi. Anh xoay người, ra soát xung quanh như một chiếc radar đầy căng thẳng, ngón tay đặt trên cò súng có thể bắn đạn ra bất kỳ lúc nào. Một mảnh yên tĩnh đáng sợ trong không gian chỉ duy nhất tồn tại màu đen u tối.

Lại có động tĩnh, Andy bắn liền hai phát đạn nhưng cũng chỉ dội trên mặt nước coong coong ... Không khí khủng bố đè ép đến mức anh cảm thấy khó thở. Rất vô hình, cõi u minh đang bòn rút sức mạnh của anh đi một cách nhanh chóng. Andy bỏ chạy, phải vượt qua được mặt hồ trước khi bị cõi u minh ăn mòn hết sức lực.

Từng sải chân mạnh mẽ đưa anh vượt qua quãng đường mấy trăm mét với vận tốc nhanh nhất. Cơ thể hiện nay của anh đã vượt trội hơn người thường rất nhiều rồi. Tuy chưa hùng mạnh như một ma cà rồng thực sự, nhưng nó lệ máu đã là những cá thể có khả năng siêu việt so với con người yếu ớt.

Có tiếng bồm bồm sau lưng Andy. Anh ngoái đầu lại, nhìn thấy cơ thể phóng mình trên mặt hồ như con cá heo nô đùa. Thân hình vẩy bạc cứng, cái đuôi cá cùng vây gai trên lưng, làn da tái mét và gương mặt xương xẩu hốc hác. Andy bị ấn tượng mạnh với đôi mắt to cò như ruồi của lũ người cá. Giáo sư Harris đã từng kể về lũ này, nhưng chúng xấu ngoài sức tưởng tượng của anh. Đây không phải là giống người cá Siren trên biển, chúng là thủy thần Nixie trong văn hoá Đức, tương tự loài Melusin của nền văn hoá Celtic. Dĩ nhiên, dưới con mắt chuyên môn của Andy thì chúng chỉ là loài quái vật bóng đêm xấu xa thích ăn thịt người mà thôi.

Anh đã có thể nhìn thấy bờ hồ ngay trước mắt. Nơi mặt phẳng như gương sáng lấp lánh kết thúc, thay vào đó là mép nước gồ ghề với những hòn đá xung quanh. Tất cả đều phủ một màu đen duy nhất. Andy đang tự hỏi tại sao tất cả đều màu đen và không có tí ánh sáng nào, nhưng anh lại có thể nhìn thấy rõ mọi thứ như thế này được.

Tiếng lồm bồm đã rất gần ở phía sau lưng. Andy xoay người, bắn ngay thời điểm một Nixie phóng nhảy lên khỏi mặt nước. Người cá kêu rít lên, rút tôm xuống hồ. Làn sóng lăn tăn lan đến chân Andy, thế nhưng anh chẳng hề cảm thấy gì hết. “Cứ như đang bước đi trên màn hình ti vi vậy!”

Sự há hê trong chốc lát khiến anh bị mất cảnh giác. Andy cảm thấy thân thể bị xô mạnh, khẩu Rosemary bị văng ra khỏi tay, trượt một đường thẳng trên mặt hồ. Người cá thứ hai đã tập kích ngay điểm mù mà Andy không kịp quan sát. Tuy ở tầng thứ hai không thể cảm nhận được bất cứ mùi vị gì, nhưng anh vẫn cảm thấy ghê tởm khi thân thể nhóp nhúa kia nằm đè lên mình. Người cá há rộng cái miệng đầy răng lớn chồm ra hết cỡ, dường như miệng chúng không có khớp hàm giống như loài rắn vậy, vì vậy chúng có thể tấn công những sinh vật lớn hơn bản thân mình rất nhiều.

Trước khi nó cắn vào cổ anh, Andy lấy tay chặn lại, thế nên người cá chỉ rút mất một mảng thịt trên cẳng tay trái. Anh đập mạnh vào bụng người cá, tách thân thể của hai bên ra. Người cá rơi tõm xuống nước, còn Andy lồm cồm bò dậy, chộp ngay khẩu súng và lao chạy về phía bờ. Dường như đoán biết trước ý đồ của Andy, một Nixie khác phóng lên khỏi mặt nước trước mặt anh. Andy bị buộc phải lùi lại. Lũ tinh ranh đó không muốn anh lên được trên bờ.

Khi Andy dự định tiến một bước, thì người cá sẽ xuất hiện ngăn cản ý định đó ngay lập tức. Vị trí từ chỗ Andy đến bờ hồ chỉ còn khoảng chừng mười mét, thế nhưng anh không thể tiến gần hơn được nữa. Anh cảnh người cảnh giác đám người cá có thể tấn công từ bất cứ hướng nào. Andy cầm súng giơ về hai phía, máu trên cẳng tay nhuộm tồng tồng xuống, hoà lẫn với nước hồ khiến đám Nixie điên sôi lên.

“Cứ như vậy cũng không phải là cách!”

Anh không thể đứng yên mãi ở đây giằng co với chúng được. Áp lực khủng khiếp của cồi u mình đang đè nặng lên anh, bòn rút sức lực của anh. Còn có lũ người cá nữa, chúng cứ nấp dưới nước trốn tránh mọi đòn phản công của Andy. Mặt nước cứ như tấm kim loại dội lại hết mọi viên đạn mà anh bắn ra. Chỉ trong thời điểm bọn người cá xuất hiện, mặt nước dao động thì mới thể bắn xuyên qua mà thôi.

Đột nhiên, anh nghĩ ra một phương pháp tháo dỡ tình trạng tiến thoái lưỡng nan như hiện nay. Andy lùi lại, không phải lùi ra phía sau mà lùi ra khỏi cồi u mình. Anh rơi tõm xuống hồ nước. Tuy cơ thể hoạt động hơi hạn chế, nhưng bù lại anh có thể nhìn thấy rõ kẻ thù của mình. Một, hai, ba ... sáu, bảy Nixie. Thì ra có đông người cá đến vậy tới đây muốn săn thịt người. Andy bắt đầu nổ súng, còn đám Nixie bơi tán loạn né tránh. Chỉ một lát sau đã có cái xác cá cứng đờ nổi lên trên mặt hồ, sau đó có thêm nhiều cái xác nữa. Thật xui cho chúng, Andy luôn đạt điểm tuyệt đối trong môn bắn súng. Dòng máu ma cà rồng và đôi mắt đỏ của quỷ giúp anh có thể nhìn xuyên màn đêm. Còn trong lòng hồ nước này, không có nhiều vật chắn lấp cho lũ người cá núp. Con cuối cùng đã bơi xa hơn ba chục mét rồi vẫn bị bắn hạ. Andy cất súng vào bao đeo hai bên sườn, anh nhàn nhã bơi vô bờ.

“Ghét thật, không dự định phải chịu một trận ướt nhẹp như thế này!”

Máu trên cẳng tay vẫn còn rơi tí tách, việc bị ngâm trong nước khiến vết thương bỏng rát. Andy xé tay áo ra và bắt đầu liếm vào vết thương. Ngoài việc rắc rối là phải uống máu ra, thì việc cơ thể bị biến đổi cũng thật tiện lợi lắm. Khả năng phục hồi vết thương nhanh gấp nhiều lần so với người thường, cộng với nước miếng cũng là một phương thuốc cầm máu liền da hiệu quả.

Andy ngưng lại khi cảm nhận vết thương không còn rỉ máu nữa. Những sợi cơ đỏ đang mọc dài ra, kết nối với nhau và bên ngoài phủ một lớp trong suốt những tinh thể nước bọt giúp bảo vệ vết thương. Có lẽ chừng hai ba tiếng đồng hồ nữa chỗ bị cắn sẽ liền lại thôi. Vấn đề cơ thể anh vẫn là cơ thể con người, vì vậy bất cứ vết thương nào cũng gây đau đớn nhất định. Anh cũng không phải bất tử thật sự, nếu bị thương nặng thì sẽ vẫn chết. Con người Andy biến mất, nhưng ma cà rồng Andy sẽ trở dậy. Quái vật máu sẽ một lần nữa bước đi trên trần gian, mà không có bất cứ thứ gì ngăn cản nổi.

^ ^
_

Đúng theo miêu tả, Andy đã tìm thấy cái cầu tàu và ngôi nhà gỗ bên bờ hồ. Đồ vật bên trong hoàn toàn bình thường, dường như mấy ngày trước ở đây vẫn còn có người sinh sống. Không có bụi bặm hay mạng nhện gì. Andy ngó quanh quất, không biết nên tìm chủ nhà ở đâu đây. Anh gọi to.

- Có ai ở nhà không?

Nhưng chỉ có tiếng vang vọng trong rừng cây xào xạc. Gọi thêm vài lần nữa, anh đã có thể khẳng định chủ nhà đi vắng mất rồi. Không yên tâm bỏ lại những người kia bên bờ hồ nguy hiểm, Andy nhảy xuống xuống và chèo về phía đồng đội. Rất lâu và chậm chạp. Anh có thể nhìn thấy những đôi mắt to cò đang nhìn mình từ phía dưới làn nước sâu thẳm. Có chút gì đó căm thù, ánh lên sự độc ác. Nhưng tất cả chỉ có thế, lũ người cá không dám tấn công chiếc xuồng.

^ ^
_

Giữa đêm khuya trên mặt hồ đóng một làn sương mỏng. Ba người ngồi nghỉ ngơi bên hồ vô cùng cảnh giác nhìn ngó xung quanh. Họ đã quá mệt mỏi và vô cùng lo lắng. Kể cả một cảnh sát như Nami hay một chiến binh như Jessica thì cũng cảm thấy sợ sệt khu rừng bí ẩn này. Bọn họ đã phải đối đầu với những sinh vật hùng mạnh vượt quá sức tưởng tượng của người thường.

Có tiếng nước bị bơm từ đằng xa vọng lại. Nami vội vàng đứng dậy, nâng súng ngắm về phía tiếng động. Tiếng ị oạp càng lúc càng gần, một bóng người cao lớn ẩn hiện trong sương mù.

- Ai đấy? – Nami cất giọng hỏi.

- Tôi đây! – Andy trả lời.

Nghe được giọng đại tá, Nami ngay lập tức thở phào nhẹ nhõm. Bóng dáng của anh ngày càng hiện rõ dần lên, làn sương như một bức màn được vén lên cho nhân vật chính bước ra sân khấu. Cao lớn, uy nghi, bí ẩn đầy mê hoặc. Cô có thể nhìn thấy toàn thân anh ta đều sũng nước. Andy đã vượt ngược mái tóc ướt của mình về phía đằng sau, lộ ra một nét quyến rũ mới khiến Nami nghe được tiếng tim mình đập mạnh liên hồi.

- Anh đã bơi qua hồ hả? – Nami chạy tới, giúp kéo chiếc xuồng lên bờ.

- Ừm. Gần như là vậy.

Giáo sư Harris nhìn thấy chiếc xuồng thì ngay lập tức chồm tới. Ông ôm lấy vỏ xuồng, tỉ mỉ vuốt ve và ngắm nghía dưới ánh trăng. Jessica lấy ra chiếc đèn pin soi vào chỗ giáo sư đang cố gắng nhìn. Nhưng mảng hoa văn chỉ chít chạy vòng quanh chiếc xuồng như một bức diềm trang trí. Andy cúi xuống nhìn mấy hình vẽ loạn xoăn đó.

- Ông biết đọc nó sao?

Ông giáo sư mỉm cười.

- Chức vị giáo sư của tôi cũng chẳng phải là hư danh. Suốt cuộc đời tôi đã dành để nghiên cứu những thứ liên quan đến thuật phù thủy này. Đây là chữ Rune, ngôn ngữ cổ chứa đựng sức mạnh.

Vừa rút ra một cuốn sổ ghi chép, vị giáo sư vừa bắt đầu một bài giảng giải như thể trước mặt ông đây là những sinh viên nhiệt tình của khoa thần học.

- Con người sở dĩ tiến hoá hơn so với lớp thú bởi vì chúng ta có ba bảo vật thần kỳ. Thứ nhất, bàn tay có thể cầm nắm, chế tạo ra công cụ. Thứ hai là ngôn ngữ nói, có thể trao đổi với nhau. Thứ ba là ngôn ngữ viết, thứ hình thành nên trật tự xã hội. Trong phép thuật cũng vậy, ba thứ tạo nên sức mạnh vượt trội của phù thủy so với người thường bao gồm ấn, pháp, chú. Đó chính là công cụ khách trưng phép thuật như gậy pháp sư, đĩa thần, hay các nghi thức thần thánh. Đó là những câu thần chú khi đọc lên sẽ tạo nên lực mạnh không tưởng. Đó là các lá bùa hay hình vẽ trận đồ lưu giữ phép thuật. Dù có là loại ma pháp nào cũng không ngoài ba kiểu: động tác, lời nói và chữ viết. Trước mắt chúng ta là một câu thần chú được viết dưới dạng bùa yểm bảo hộ cho con xuồng này.

Jessica nghe xong có hiểu hay không thì cũng chẳng biểu hiện ra. Nami nghe rồi để đó, lúc nào rảnh rồi sẽ nghiên cứu sau. Andy thì ngay lập tức kết nối những thứ vừa nghe với kho tri thức sẵn có của mình. Vị thần trong gương Peter từng nói Micheal là ẩn pháp sư. Nghĩa là cậu ta tạo ra phép thuật từ các hình vẽ và nghi thức, sự kết hợp của hai thứ ‘ấn’ và ‘pháp’. Miko khởi động sức mạnh từ chiếc điện thoại, đó là biểu hiện của ‘pháp’. Andy muốn tung ra sức mạnh của mình, phải dùng ngôn ngữ trí óc để điều khiển, đó là ‘chú’.

- Giáo sư, vậy sự khác nhau giữa pháp sư và phù thủy là như thế nào? – Sinh viên ham học Nami đột nhiên giơ tay hỏi.

Giáo sư Harris vui vẻ giảng một hơi tràng giang đại hải. Nhưng tóm lại thì có các ý chính sau đây.

Cả hai đều là người có khả năng dùng pháp thuật.

Pháp sư là một danh hiệu được người ta tôn sùng, và kính trọng. Cái tên đó có nghĩa là bậc thầy của các nghi thức. Một pháp sư thường phải học tập rất bài bản, bắt đầu với vai trò là người học việc của một pháp sư khác. Trải qua quá trình rèn luyện khá nghiêm khắc, bị buộc phải tuân thủ rất nhiều nguyên tắc như: không vụ lợi, không hại người và không lạm dụng phép thuật ... Trong lịch sử, các pháp sư thường đóng vai trò quan trọng như là người bảo hộ một vùng đất, nhà hiền triết hay người giúp đỡ của các vị vua.

Phù thủy thì ngược lại, thường mang đến cảm giác căm ghét và kính sợ. Bởi vì các phù thủy thường tiếp xúc với các ma thuật đen, họ không tôn trọng bất kỳ nguyên tắc nào, có thể gọi lên ma quỷ và gieo rắc tội ác mà không cần bất cứ lý do gì. Họ nổi tiếng vì các vụ trả thù và trù ẻo, gieo rắc bệnh tật cho các ngôi làng, thường ản đặt và có các hành vi khiến người khác sợ hãi xa lánh. Họ là nơi đổ lỗi cho mọi nguồn cơn xấu xa trong khu vực. Đôi khi các phù thủy không khống chế được phép thuật của mình do họ quá lạm dụng nó quá độ. Điều đó thường gây ra các rắc rối đáng sợ và nguy hiểm.

Nếu hình ảnh pháp sư là một vị giáo sư già đáng kính, phụng sự vì con người; thì hình ảnh của phù thủy lại là những mụ đàn bà xấu xí, luôn rắp tâm làm hại dân chúng. ‘Nguyên tắc ràng buộc’ chính là cách phân biệt cơ bản của hai loại đó. Tuy nhiên cũng có các pháp sư biến chất muốn hại người, và các phù thủy trắng giúp đỡ con người. Vì vậy, cứ tạm chia họ ra thành hai phe dùng đũa và dùng gậy đi cho dễ nhớ.

Trong khi giáo sư Harris vẫn đang say sưa nói về cội nguồn phép thuật, về các hình thái sáng tạo và điều khiển; mọi người đã ngồi hết trên xuồng. Andy dùng cây sào dài chống vào bờ hồ, đẩy xuồng ra xa. Họ đang ngày càng đi gần đến một trong những chiếc nôi đào tạo phép thuật lâu đời nhất trên thế giới, trường trung học phù thủy Woodenly.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 48

Andy cầm mái chèo đẩy thuyền ra khỏi bờ hồ, đưa những vị khách của mình sang bờ bên kia. Hai cô gái và giáo sư Harris thích thú khi nhìn thấy đám người cá lom lom rình mò từ bên dưới mặt nước. Ông giáo sư xúc động chúi chúi cái mũi đã ửng đỏ của mình.

- Tôi biết đó không phải là một giấc mơ mà. Đây là sự thật chứ không phải là ảo giác.

Rất nhanh chóng, bọn họ đã cập vào cầu tàu. Jessica nhảy xuống trước, cột dây xuống vào bến. Andy là người cuối cùng rời xuống khi những người khác đã an toàn lên bờ hết rồi. Ngôi nhà gỗ vẫn vắng tanh khi bọn họ bắt đầu kiểm tra xung quanh. Chẳng có manh mối gì về vị phù thủy chèo đò mà giáo sư đã nhắc tới. Một ngôi nhà rất bình thường với chiếc giường ngủ, mấy cuốn sách văn học, một cái bếp lò và chiếc ghế lúc lắc.

- Chúng ta hãy tạm nghỉ ngơi đi. Tôi có cảm giác nơi này khá an toàn. — Andy đứng dựa cửa nhìn ba hành khách mệt mỏi.

Bọn họ lăm răm đồng ý, sau đó tự ai nấy chọn một góc ngồi xuống. Chưa đầy năm phút sau tất cả đều chìm trong giấc ngủ mỗi một. Andy vẫn tỉnh táo canh chừng cho họ, cảm thấy như mình có thể chạy bộ thêm ba ngày nữa vẫn không biết mệt là gì. Nhưng anh thông cảm với tình trạng của những người đồng đội, bởi vì anh cũng là người, anh biết họ cần được nghỉ ngơi.

^ ^
—

Buổi sáng hôm sau, bốn người thám hiểm đã sẵn sàng tiến bước khám phá bí mật của vùng đất. Giáo sư Harris hào hứng như một đứa trẻ, hăng hái dẫn đường cho mọi người. Có một lối mòn ngoằn ngoèo từ căn nhà bên hồ dẫn sâu vào trong rừng. Buổi sáng nắng ấm, cây cối xanh tươi hai bên đường, không khí trong lành và mát mẻ. Thật là một ngày tốt để đi du ngoạn. Nhưng Andy lại thấy hơi lo sợ. Anh luôn tin chắc vào các bản năng nhạy cảm của mình. Và bản năng đang mách bảo, phía trước thật nguy hiểm.

- Khu rừng im lặng quá! — Andy lăm bằm.

Không nghe tiếng chim chóc, không có tiếng các động vật nhỏ, thậm chí còn không nghe được tiếng lá cây xào xạc trong gió. Cứ như thể tất cả đã chìm vào một giấc ngủ mê quên lãng. Andy vén một cành cây ra, vô cùng ngạc nhiên khi nó vẫn nằm ở vị trí anh vừa mới rời tay, không hề bật lại vị trí cũ.

- Cứ như thể chúng là cây giả dùng để tạo hình vậy. — Giáo sư Harris reo lên.

Ông bẻ một cành cây khác, và nó vẫn nằm im, cong vồng một cách bất tự nhiên. Bất chợt một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu Andy. Anh giờ đồng hồ đang đeo trên tay lên quan sát. Tám giờ hai mươi bảy phút sáu giây. Một chiếc đồng hồ quân dụng do Thành Gia sản xuất, có thể hiện thị thời gian, bấm giờ, đếm bước đi, đo nhiệt độ, đo áp suất nước, đo nhịp tim, cảnh báo khi có khí độc; chịu được nhiệt độ tan chảy của thép, chống va đập và không thấm nước. Có thể nói, dù rơi vào tình trạng nguy hiểm cỡ nào, Andy có thể chết nhưng chiếc đồng hồ này thì không. Vậy mà giờ đây nó đứng yên không hoạt động, bộ đếm giây không hề nhảy thêm được số nào.

Để kiểm chứng, Andy quay trở ngược ra chỗ ngôi nhà gỗ. Nơi đó có thể nghe được tiếng rì rào của gió thổi qua tầng lá, những cành cây không bị uốn đi một cách kỳ lạ, còn chiếc đồng hồ của anh vẫn đều đặn nhảy thêm số cho từng giây trôi qua.

- Thời gian bên trong đó đã bị đóng băng! — Andy thảng thốt kêu lên.

Những người khác cũng vô cùng kinh ngạc với nhận xét mà Andy mới đưa ra. Tuy nhiên, các bằng chứng mà anh trình bày rất mau chóng thuyết phục thành công những người còn lại.

- Không thể nào. Không thể nào! — Giáo sư Harris chỉ có thể lăm bằm như vậy.

Nhưng đã đến lúc gạt hết những bối rối lẫn ngạc nhiên. Andy nóng lòng tiến về phía trước hơn. Anh đã tiếp cận gần được với các ngọn nguồn phép thuật thật sự rồi. Sức mạnh của những vị phù thủy, anh không hiểu họ làm cách gì, nhưng đủ mạnh để đóng băng cả thời gian. Như vậy hy vọng về phương pháp khai mở một cách công không gian là hoàn toàn có thể chứ.

Andy có khả năng đi vào cõi u minh, nhưng vẫn chưa đủ mạnh để vượt qua một không gian khác. Anh biết con quái vật mang tên Ôn Thần đó không có ở thế giới của mình. Khi Andy còn nhỏ và mất đi đôi mắt, Thanh Đồng đã phải đi lùng sục khắp các thế giới trong cõi u minh để tìm ra nó. Bây giờ anh đã có linh hồn Barry như một chiếc la bàn luôn hướng về phía thể xác mà Ôn Thần đang chiếm giữ. Vấn đề còn lại là tìm ra một phương pháp phù hợp để đến chỗ đó mà thôi.

Cầu xin các vị thần linh phù hộ cho những nhà khoa học. Nhờ có họ, thế giới này đã tiện nghi và tiến bộ hơn rất nhiều. Nhưng như vậy vẫn là chưa đủ với Andy. Anh cần đi xuyên qua các không gian, một nhiệm vụ mà nền khoa học tân tiến nhất thế giới cũng không thể đáp ứng được.

Vì vậy anh cần phải viện tới các phép màu, những quyền lực cổ xưa trong bóng tối của nền văn minh nhân loại. Andy đã hầu như vô vọng khi phải viết thư cầu cạnh khắp nơi trên thế giới, bảm víu hy vọng mong manh vào ký ức mơ hồ của một giáo sư già. Và giờ đây, anh đã đứng trước ngưỡng cửa của phép thuật rồi.

Bọn họ chạy đến cánh cổng khu vườn mà giáo sư Harris đã mô tả. Nó được hình thành từ hai bụi dâm bụt cuốn vào nhau, tạo thành một cái cổng vòm lơ lửng giữa rừng. Giáo sư Harris đi xung quanh cái cổng, quan sát với thái độ tỉ mỉ của một nhà nghiên cứu. Ông lấy máy ra chụp hình, lấy máy thu âm

ghi lại những mô tả của bản thân về cái công.

Đó chỉ là hai bụi dâm bụt bình thường tạo nên một cái công vòm bình thường. Nhưng khi Andy nôn nóng bước qua đó, thì trước mắt anh hiện lên một khung cảnh kỳ bí choáng ngợp. Toà lâu đài đá xám hùng vĩ nhấp nhô sau những lùm cây, dựa mình vào vách núi. Khi đứng bên kia công, mọi người có thể quan sát rõ vách núi cũng như lùm cây nhưng không thể nào nhìn thấy toà lâu đài được. Đó là một phép thuật che mắt, chỉ có những ai bước qua cánh công bằng cây đơn giản kia mới có thể được giải trừ thuật che mắt mà thôi.

Giáo sư Harris thử bước qua, bước lại cánh công bằng cây đó.

- Bên ngoài, không thấy. Vào trong, thấy.

Ông cứ lặp đi lặp lại nghiên cứu thú vị của mình, tiếp tục chụp hình và ghi âm. Andy dẫn đầu đoàn thám hiểm tiếp cận gần toà lâu đài đá. Càng lúc, tiếng cảnh báo nguy hiểm trong đầu anh lại càng vang lên lớn hơn. Trong tiềm thức, hai tay anh rút cặp súng đeo bên sườn mình ra. Thấy động tác của đại tá, Nami cũng thuận thực nâng súng của mình lên dò xét mọi nơi. Nhiều năm phối hợp hành động trong HUNTERS, giúp cô hiểu rõ cách làm việc của sếp mình. Andy chẳng bao giờ rút súng ra vô cớ cả, anh luôn nhận ra được các hiểm nguy sắp tới.

Nami đi bên trái Andy, Jessica thì đi bên phải. Cô gái chiến binh cũng đã lên chốt khẩu súng trường của mình, cẩn thận di chuyển và cúi đầu súng xuống đất nhằm tránh làm bị thương những người khác. Giáo sư Harris bị đẩy vào vị trí sau lưng Andy, kẹp giữa sự bảo vệ của hai cô gái. Trước thái độ cảnh giác của ba người trẻ tuổi, ông cũng bị căng thẳng theo.

Một lần nữa, Andy lại đứng. Một sợi dây leo lao vun vút về phía họ, mạnh mẽ và nguy hiểm không khác gì một ngọn roi đầy gai. Andy ngay lập tức nổ súng, bắn đứt rồi sợi dây leo kia đi. Thế nhưng phần bị rời ra vẫn theo đà phóng tới. Andy nhanh người né ra, quên mất sau lưng mình có một thương dân, chứ không phải một chiến binh có khả năng chiến đấu như anh.

Sợi dây quấn lấy giáo sư Harris. Ông bị bó lại thành một khối, ngã vật xuống đất, hô hấp khó khăn vì bị siết. Nami và Jessica lao vào giải cứu vị giáo sư già trước khi ông bị siết đến tắt thở. Cả hai cô gái đều từng là nạn nhân của mớ dây leo rồi.

Sợi dây leo đó không phải là kẻ thù nguy hiểm duy nhất. Nó chỉ là kẻ tiên phong trong đợt tấn công mà thôi.

- Lui, lui lại! – Andy hét vang trong khi bắn yểm trợ cho ba người sau lưng mình.

Rosemarry sử dụng loại đạn chín ly có thể cải tạo dễ dàng theo thảo dược bên trong lõi, một vũ khí vô cùng hữu hiệu khi đối phó với đám sinh vật bóng đêm. Đồng thời, sức công phá của nó cũng khá mạnh, có thể bắn nổ tung đối tượng trong phạm vi hai mét. Trong chiến dịch lần này, Andy đã dùng hết đạn tám thuốc, vì vậy anh đành dùng loại chín ly bình thường thay thế. Nhưng sức công phá của đầu đạn cũng không vì vậy mà giảm sút.

Thay vì bắn đứt những sợi dây leo từ đằng xa, Andy lại để cho nó tiếp cận gần mình hơn và bắn nổ tung chúng. Đó là một sách lược mạo hiểm, chỉ có người cực kỳ tự tin vào bản thân mình như Andy mới làm được. Để kẻ địch tiếp cận gần như thế, chỉ cần anh xử lý không kịp trong một phần ngàn giây, thì Andy sẽ ngay lập tức bị hạ gục ngay.

Trên đường rút lui của bọn họ, la liệt những thân dây leo bị bắn nát. Nami và Jessica trở thành người dẫn đầu cuộc rút lui, trong khi Andy đóng vai trò đoạn hậu. Họ đã bị lọt vào trận phục kích của những sợi dây leo và đang phí phạm đạn kinh khủng nhằm duy trì mạng sống của mình. Andy thấy vô cùng bối rối vì cuộc tập kích của loài thực vật. Bây giờ trời vẫn còn sáng, lý nào những linh hồn cây lại có thể xuất hiện được.

Andy vừa bắn vừa đếm từng viên đạn còn lại trong băng. Anh luôn canh sao cho thời gian hết đạn của hai khẩu súng luôn chênh lệch nhau nửa băng đạn. Khẩu súng bên tay phải hết đạn. Anh dùng ngón út bật chốt và băng đạn rỗng rơi ngay xuống đất. Phía hông của Andy giắt đầy những băng đạn đầy áp đã sẵn sàng. Anh hất một băng đạn vào trong cây súng rỗng, dứt nó ra khỏi móc treo và đập mạnh vào trong để những chốt lẫy kẹp băng đạn về đúng vị trí vốn sẵn. Ngón tay cái lên đạn và khẩu súng bên tay phải đã sẵn sàng chiến đấu. Đối với người dùng súng cả hai tay, kỹ năng thay đạn bằng một tay là không thể thiếu được.

Nhược điểm duy nhất trong phương pháp chiến đấu của Andy chính là tốc độ và số lượt đạn được bắn ra. Kẻ thù bị hạ gục nhanh gấp đôi, số đạn hao phí cũng tăng gấp đôi. Anh sợ hãi nhận ra mình đã sử dụng gần hết số đạn mang theo rồi. Andy giảm tốc độ bắn hạ những sợi dây leo lại, bổ sung bằng việc đẩy nhanh tốc độ rút lui của cả nhóm. Anh gần như đã đẩy từ phía sau, lừa mọi người đi như một con chó săn lừa đám cừu của nông trại.

Dây leo xuất hiện từ mọi phía, với một số lượng nhiều đến kinh hoàng. Thế nhưng thật may mắn là chẳng có tên ma cây nào xông ra cản được bọn họ cả. Cứ như chúng chỉ biết ẩn mình trong bóng tối, giả vờ là những cái cây vô hại, và phóng dây leo ra siết chết những người qua đường.

Bốn người lao mình ra khỏi cánh công dâm bụt. Một sợi dây leo hung hãn vẫn cố bám theo. Chỉ khi vừa vượt qua cánh công, sợi dây leo như bị dính phải bẫy keo. Nó cứng đờ vì bị treo lơ lửng trong không trung. Bên ngoài này, ảnh hưởng của câu thần chú thời gian tác động lên nó thật mạnh mẽ. Giáo sư Harris tò mò đi xung quanh cái công vòm, ngạc nhiên vì cảnh một sợi dây leo cứng đờ lơ lửng giữa chừng không, phần gốc biến mất ngay giữa giới hạn của cánh công.

- Có lẽ vùng đất bên trong đó không chào đón chúng ta tí nào. – Andy thờ dãi.

Anh dựa người vào gốc cây gần mình, một chân co lên đập vào thân cây để làm điểm tựa. Hai cô gái thì ngồi bệt ngay xuống đất, thở hổn hển. Cuộc chạy trốn kinh hoàng đã rút hết hơi thở của họ đi từ lúc nào vậy nhỉ? Hai buồng phổi đau rất đòi có thêm không khí, tim đập nhanh đến mức muốn vỡ tung ra khỏi lồng ngực.

Andy xót xa nhìn những vết máu trên người Nami và Jessica. Những sợi dây leo đó có sức mạnh như một ngọn roi, khi quất vào da thịt đều có thể gây

ra những vết cắt rướm máu. Nami có một vết cắt trên má, còn Jessica thì bị nhiều vết thương trên chân vì cô mặc quần short. Andy biết nước miếng của ma cả rống có thể giúp liền da nhanh như thế nào. Mặc dù anh chỉ là một nô lệ máu, một con ma ca rống nửa mùa, nhưng nước miếng Andy cũng có tác dụng tương tự. Nó đã giúp cầm máu vết cắt trên cổ Jessica, và vết thương gần nhất trên cánh tay anh. Nhưng Andy đành phải dẹp bỏ suy nghĩ trị thương cho cả hai cô gái. Anh không thể đến và liếm vào vết thương của họ như một chú cún con được. Nhất là khi có nhiều người, và trời còn sáng như thế này. Andy là một quý ông lịch sự.

^ _ ^

Họ đi trở về ngôi nhà bên hồ, tìm kiếm nơi nghỉ ngơi và cẩn thận vạch ra một kế hoạch tốt hơn. Việc chẳng biết gì mà xông bừa vào như lúc sáng khiến cả đội tổn thất lớn về đạn dược và sức lực. Thay cho cảm giác háo hức ban sáng, Andy càng trở nên bức bối hơn.

Thế đấy, anh đang đứng trước cánh cổng mà chẳng thể tiến nổi vào bên trong. Nỗi khát khao phải tìm lại Thanh Đồng khiến anh gần như điên lên, nếu đích đến của mình bị ngăn trở vào ngay lúc này.

Ban đầu mối liên kết giữa chủ nhân và nô lệ máu không rõ ràng lắm. Nhưng bắt đầu từ tháng thứ ba sau khi sống lại, anh ngày càng khát khao được gặp cô hơn. Ban đầu chỉ là những con ác mộng do ký ức xa xưa được truyền lại. Sau đó là hình ảnh của cô bắt đầu ám ảnh anh.

Chỉ cần Andy nhắm mắt lại một chút, anh sẽ ngay lập tức bị kéo tuột đi tới không gian khác. Thanh Đồng đang bị giam cầm giữa bóng tối. Những cái móc sắt ghim vào vai cô, treo lơ lửng thân thể cô gái nhỏ giữa không trung. Không khí đặc ngột mùi xú uế. Chẳng thể nào nhận ra Thanh Đồng vào lúc này nữa. Trên người cô đầy vết thương xạm xít, dòi bọ bò lúc nhúc ra vào như thể cô đã chết được cả tháng trời rồi vậy. Chiếc áo rách rưới loang lổ những máu khô bết bết. Gương mặt Thanh Đồng bị xé nát lộ ra toàn bộ hàm răng trắng nhơn. Lốp da ở vùng bụng như bị lột tuột xuống, nội tạng lòng thông chòi ra rất ghê tởm.

Thanh Đồng đã bị rút cạn khô máu. Làn da nhăn lại và cơ thể teo tóp như một cái xác ướp. Cơ thể cô bắt đầu phân hủy như những nạn nhân zombie Andy đã từng thấy trong thành phố Mái Ấm. Nước mắt anh suýt nữa chảy ra, nên Andy đành phải mở mắt, kết thúc sự liên kết giữa hai người. Thật kỳ lạ là thời gian gần đây Andy bắt đầu cảm nhận được về cô rõ ràng đến như thế. Thanh Đồng luôn luôn bất động trong trạng thái ghê gớm đó. Nhưng Andy tin chắc một điều là cô vẫn còn sống. Vì vậy, anh càng phải nhanh chóng đến bên cạnh cô hơn.

- Đồng Đồng! – Andy lẩm bẩm.

Anh nắm mạnh tay vào tường, sau đó một mồ hôi đầu trên gối. Trái tim anh đau đớn quá, nỗi nghẹn tức trong tim cứ như muốn giết chết anh ngay lúc này. Andy cảm tức bản thân vì sao lúc đó lại chọn con đường trốn chạy. Lẽ ra hai người đã có thể ở bên nhau một thời gian rất dài, như là cả cuộc đời của anh chẳng hạn. Nếu có thể đổi lấy sự an toàn cho Thanh Đồng, Andy sẽ không ngần ngại trả lại đôi mắt cho Ôn Thần.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 49

Buổi tối ngày thứ ba sau khi lạc nhau, Jackson vẫn đang đi tìm chỗ của những thành viên đội PROUD. Họ đã phát hiện ra rằng những con ma cây luôn tấn công vào bất cứ nơi nào có nhóm lửa, thế nên đã mấy đêm liền chẳng ai dám quẹt đến một que diêm. Theo bản đồ vệ tinh mà Bruce cung cấp, Jackson tin rằng nếu đi về vị trí mục tiêu, cả bọn sẽ gặp được những người khác mà thôi.

Lúc tháo chạy tán loạn, mọi người đã lạc nhau lúc nào mà không hề hay biết. Cuối cùng khi nhìn lại, Jackson phát hiện bên cạnh mình chỉ còn lại Bruce – chuyên gia thông tin và Huey – chuyên gia sinh học. Tại sao anh lại không chạy theo Raymon hay là Dante cho an toàn nhỉ, họ đều là những chiến binh dũng mãnh trong đoàn. Trong trường hợp này, Bruce và Huey không thiên về sử dụng sức mạnh cơ bắp cho lắm.

- Này, nhìn cái cây thông phía trước xem. Loài lá kim, mà lại là thông bốn lá rất hiếm nữa đấy nhé. – Huey hươu hươu cái cây trong tay chỉ về phía trước mặt.

- Thông bốn lá, thân có nhựa dính, lá cho tinh dầu, mùi thơm dịu nhẹ ... – Bruce bắt đầu đọc rào rào các thông tin mình mới tra cứu được trong máy tính cầm tay.

Jackson thờ dài. Hai nhân viên PROUD này gần như bị ám ảnh bởi chuyên môn của họ. Huey có thể nhận biết bất cứ sinh vật nào trong rừng. Mỗi khi anh gọi một cái tên ra, Bruce sẽ tra cứu tất tần tật những thông tin có thể lấy được từ cái từ khoá đó. Nhưng việc này có ích gì, khi cứ mãi đi lang thang trong rừng ở tình trạng hiện tại.

Tiếng u u khó chịu của bức tường âm thanh làm Jackson biết mình đã đi chệch hướng rồi. Anh đánh người sang trái để né đi phạm vi ảnh hưởng bởi sóng âm kia.

- Jackson, cậu tin chắc cách này sẽ đạt hiệu quả chứ? – Huey lớn giọng hỏi.

- Đành phải vậy thôi. – Jackson quay đầu lại trả lời. Bọn họ đang xếp thành một hàng dọc len lỏi giữa các bụi cây chẳng chặt. – Chắc chắn mọi người ai cũng sẽ đụng phải bức tường này. Nếu chúng ta cứ đi dọc theo bức tường thì chẳng chóng thì chầy cũng gặp được nhóm khác thôi.

- Có lẽ chúng ta nên xuống núi. Anh đã liên lạc với tổng bộ rồi, sáng mai là trực thăng sẽ đến ga Hoàng Hôn thôi.

Bruce là người duy nhất trong PROUD có giữ điện thoại vệ tinh. Ngay sau khi bị lạc, anh đã gọi cho nhóm hỗ trợ còn đóng ở thủ đô Lalen. Thông tin cậu chủ Andy mất tích khiến hiệu quả làm việc của nhân viên PROUD tăng nhanh lên bất ngờ. Sáu chiếc trực thăng đã được điều tới Stains để thực hiện nhiệm vụ tìm kiếm. Không chỉ PROUD mà cả chính phủ Đào Lan cũng vô cùng sốt sắn hỗ trợ. Người mất tích là ông chủ tương lai của Thành Gia thì làm sao có thể xem nhẹ được. Tuy chỉ là một tập đoàn, nhưng Thành Gia còn là một đề chế kinh tế hùng mạnh nhất hành tinh này. Sự sống còn của nhiều quốc gia đều phụ thuộc vào các chiến lược, chính sách phát triển mà Thành Gia đưa ra hàng năm.

- Trong thời điểm hiện nay thì đi xuống núi hay đi dọc theo tường, chắc cũng đều nguy hiểm như nhau. Nhưng xác suất chúng ta gặp được các đồng đội khác cao hơn là đơn độc ra khỏi rừng thành công. – Huey vừa nói vừa phân tích. – Ai trong chúng ta có sức mạnh đủ hạ gục một cái cây nào?

Bruce và Jackson cùng đồng loạt im lặng, bẩm sinh họ không phải là loại chịu đựng các va đập tốt cho lắm. Jackson hơi lùn, thân người nhỏ nhắn rất phù hợp cho khoang lái của các loại phương tiện. Bruce có thể chất tốt hơn, nhưng những ngón tay của anh cũng chỉ dùng để lướt trên các phím bấm, chứ không quen siết cò súng chiến đấu. Trong ba người, sức vóc của Huey là tốt hơn cả. Đầu to, cao to, vạm vỡ như một chiến binh thật sự, không ai có thể tượng tượng ra được anh là một tiến sĩ sinh học nổi tiếng. Nói như vậy, cũng đủ thấy bọn họ không ai thích hợp để đánh nhau hết. Cả ba đành phải lăm lăm đi tìm những người khác, các đồng đội sở trường việc chiến đấu.

- Đây có phải ở phía trước có ánh lửa không? – Huey kích động nắm vai Jackson quay về phía những ánh lửa lập lòe trong đêm.

- Đó không phải là lửa trại, nó giống đèn pin hơn. – Jackson nheo mắt nhìn hai ba đốm sáng bé xíu đang ẩn hiện trong rừng cây.

- Ánh sáng đó đang di chuyển, mau đuổi theo. – Bruce hét lên và ba người bắt đầu chạy.

Đi lạc trong rừng thì có gì vui hơn là được gặp dấu hiệu của con người chứ. Cả ba anh chàng không màng bụi rậm hay gai góc, cứ nhắm thẳng hướng những đốm sáng mà chạy theo.

- Nhanh lên, đốm sáng đó đi về hướng bắc rồi. – Jackson cổ vũ hai người đồng đội.

Trong tình trạng phải chui lẩn trong lùm bụi thế này, thân hình khiêm tốn của Jackson lại một lần nữa đem lại lợi thế cho anh. Jackson lao người qua cái lỗ trống chật hẹp của đám cây, trong khi hai người kia vẫn còn đang chật vật phía sau.

Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng anh chàng cũng đã đến gần được chỗ những đốm sáng. Đám người mặc áo chùng dài căng thẳng nhìn người thanh niên vừa mới phóng từ trong bụi rậm ra. Jackson lồm cồm ngồi dậy, phui phui đám đất cát dính trên người, vui vẻ chìa tay ra làm quen những người bạn mới.

- Xin chào, tôi là Jackson, bị lạc trong rừng. Rất vui được gặp mọi người.

Đám người kỳ lạ bao gồm bốn nam hai nữ. Bọn họ mặc cùng một kiểu trang phục dài phủ kín cả người như một cái mền, trên đầu còn có cả mũ trùm rộng thùng thình che hết cả mái tóc. Trên tay vài người cầm những que sáng, Jackson nghĩ rằng đó là một dạng đèn LED được dùng để thay thế đèn pin.

Những người trong nhóm bối rối nhìn về một hướng. Xem ra kẻ cao nhất, đứng ở giữa mới là chỉ huy trong nhóm bọn họ.

- Xin chào tôi là Ted Husman. – Người trưởng nhóm chồm tới bắt tay Jackson một cách vội vã. Cách phát âm tiếng việt của anh ta không rõ lắm.

Vừa lúc đó Huey và Bruce cũng đã vượt qua bụi cây um tùm và xuất hiện ngay sau lưng Jackson.

- Đây hai anh, chúng ta gặp được người giúp đỡ rồi. – Jackson vui mừng nhìn hai đồng đội, sau đó quay lại nói tiếp với Ted. – Chúng tôi thuộc một nhóm khảo sát Việt Quốc đang nghiên cứu về hệ động thực vật của rừng Các Vị Thánh. Nhưng không may hôm qua lại gặp phải vài con sói nguy hiểm, mọi người bỏ chạy tán loạn nên lạc nhau rồi. Trên đường các bạn đến đây, có gặp nhóm người nào giống bọn tôi không?

- Rất tiếc chúng tôi không gặp ai cả. – Ted lắc đầu. – Tôi khuyên các bạn nên rời khỏi khu vực này càng nhanh càng tốt, ở đây rất nguy hiểm. Nhóm chúng tôi đang có nhiệm vụ khẩn cấp, vì vậy Usula sẽ dẫn các bạn ra khỏi khu rừng này. Nếu tìm được những người khác, tôi sẽ đưa họ ra khỏi rừng giống các bạn. Vì vậy hãy yên tâm nhé.

Vừa nói xong, Ted đã dẫn đầu cả nhóm di chuyển tiếp về phía bắc, chỉ chừa lại một cô gái dẫn đường cho bọn họ. Jackson dự định giữ Ted lại để hỏi thêm, nhưng bọn họ chạy nhanh giống như bị ma đuổi vậy. Trong khi đó, Jackson lại tin tưởng bức tường âm thanh sẽ ngăn cản được đám người này, nên đi theo chậm hơn. Cô gái trong nhóm áo chùng bèn gọi.

- Đây anh đi đâu vậy, đừng đuổi theo họ. Tôi sẽ dẫn các anh xuống núi!

- À, tôi nghĩ chúng ta nên đi cùng mọi người. Trong rừng này nhiều loài thú nguy hiểm lắm, đi đông người thì tốt hơn. – Jackson cười, hướng sự chú ý sang chỗ mấy người kia.

Bất chợt cô ta chụp lấy tay anh. Bởi vì Jackson đang xắn tay áo lên nên trên cánh tay hiện rõ ba vết đỏ bắt chéo do lần trước bị con dơi quỷ cào. Cô gái nhìn vào vết sẹo, sau đó mở to mắt nhìn Jackson chăm chăm.

- Anh bị đánh dấu. Là cống phẩm dành cho Amaimon. – Giọng nói mang theo sự đe dọa rõ rệt.

- Này, cô nói gì vậy? – Jackson hoảng sợ rút tay lại. – Đây chỉ là vết cào bình thường của mấy con thú thôi. Liên quan gì đến vua đất Amaimon.

Tuy có gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng anh cũng cảm thấy hơi dao động. Đại tá cũng từng nói vết thương này là do con dơi quỷ đánh dấu anh. Nhưng như vậy thì có gì đâu. Con dơi vô dụng đó chắc bây giờ đang bò lếch trong cái cống nào đó ở Việt Quốc, nó làm sao có thể hãm hại gì Jackson trong lúc này.

- Anh cũng biết về Amaimon? – Lần này đến lượt cô gái ngạc nhiên.

Jackson là ai chứ, chính là cảnh sát trong đội thợ săn siêu nhiên đó nha. Tuy chỉ là Raider, nhưng kiến thức về các sinh vật bóng đêm và các truyền thuyết kỳ bí của anh không thua bất kỳ nhân viên SNH nào. Anh liếc nhìn cô nhỏ tóc vàng, mắt xanh ở trước mắt mình đánh giá một lượt. Cách ăn mặc lập dị và các kiến thức kỳ lạ, xem ra hẳn là người trong nghề.

- Xin giới thiệu lại một lần nữa, tôi là Jackson, cảnh sát SNH Việt Quốc. Chắc cô đã từng nghe qua về HUNTERS? – Một câu hỏi thăm dò.

- Tôi là Usula Cabog, thành viên của COPS. – Usula cũng cao giọng trả lời. – Nhưng không phải là cảnh sát như anh nghĩ đâu, mà là thành viên hội hiệp sĩ bảo vệ Stains (Caballeros Of Pacific Stains). Nếu biết về Amaimon thì tôi sẽ không che giấu nữa. Các anh đã gặp bọn linh hồn cây chưa?

- Tám tên ma cây khiến nhóm của tôi hơi chật vật một chút. Cuối cùng lại bị lạc nhau. – Jackson cũng đành phải ngửa bài luôn.

- Các anh đến rừng Các Vị Thánh để làm gì? – Usula bắt đầu tra hỏi. Cô nắm chặt que gỗ trong tay như một sự bảo đảm an toàn.

- Nghiên cứu thực vật? – Jackson thăm dò. Hai người đồng đội phía sau lưng chắc chắn có thể hỗ trợ cho anh khi cần thiết.

- Tự đi ra khỏi rừng đi, ở đây sắp xảy ra thảm họa lớn rồi. – Cô gái giận dỗi quay lưng, đi về hướng những người trong nhóm của mình.

- Khoan. – Jackson nắm tay cô gái lại. – Chúng tôi đi du lịch, được chưa?

Cô gái giật tay ra, và vẫn tiếp tục đi.

- Thôi được rồi. Chúng tôi đang tìm trường trung học Woodenly. – Jackson đành phải khai thêm thông tin nếu muốn giữ cô gái lại.

- Để làm gì? – Usula lạnh lùng hỏi.

- Sếp chúng tôi muốn đến đó để hỏi vài chuyện.

- Trong số ba người các anh chẳng có ai đủ sức đến đó cả. – Usula nheo mắt nhìn ba người đàn ông khinh thường. – Ngay cả tường ngoài cũng không thể đi qua.

- Ý cô nói là chướng ngại âm thanh đó hả? – Jackson bức bối vì cái nhìn của cô gái. - Nhóm hỗ trợ của chúng tôi sắp tới rồi, có mấy chần sóng thì bọn tôi có thể vượt qua thôi. Mà này, nhóm COPS của cô đang làm gì trong rừng vậy?

- Anh có bị điên không? Không nhận ra là quái vật đang chạy lung tung khắp khu rừng này hả?

Cô gái tức giận cao giọng. Jackson ần ần cười, trong khi một tay gãi mũi. Làm nhân viên của SNH lâu ngày quá, nên anh quên mất cái gì là bình thường rồi. Ngày nào mà không gặp quái vật, hay sinh vật bóng tối, đối với anh đó mới là bất thường. Nhưng có vẻ như cô gái không hiểu được sự bình thường đơn giản của anh. Cô ta lại tiếp tục giận dữ nói.

- Trường phù thủy Woodenly đã xảy ra thảm họa lớn rồi. Chúng tôi tới đây dĩ nhiên là để khắc phục sự cố đó và dọn dẹp. Bây giờ thì ‘dân thường’ có thể tránh đi khỏi khu rừng này được chưa? Đã đi vào được đây thì tự đi ra nhé, tôi sẽ không giúp đỡ các anh đâu.

Nói xong, cô gái phẩy tay và chạy đi mất. Bỏ lại ba người ảm ức vì bị coi là dân thường. Họ có ai là dân thường đâu, toàn là chuyên gia trong SNH và PROUD không đó chứ. Nhưng cái ánh sáng lập loè trong tay cô gái đã vượt ra xa rồi, bọn họ không thể đuổi theo một người không thích đi cùng mình được.

- Chắc đây là một dạng bảo an của khu vực. Thật tiếc là cậu lại chọc cô ta chạy đi mất. – Huey vỗ vai Jackson.

- Đây, có rồi. Thông tin về các COP. – Bruce reo lên.

- Anh có thể tìm được tất cả các thông tin từ trên mạng được hả? – Jackson ngạc nhiên, cùng với Huey chụm đầu về phía máy tính cá nhân của Bruce. – Em tưởng chỉ có Siren trong SNH mới có khả năng làm việc đó thôi chứ.

- Xi, vì cậu chưa biết Bruce của PROUD rồi. Thành Gia chưa bao giờ thua cảnh sát về mặt kiểm soát thông tin đó nhé. – Huey khoe khoan đầy tự hào.

- Xem nào COP là tổ chức bí ẩn trong truyền thuyết của Đảo Lan. Được thành lập từ hơn một ngàn năm trước. Bao gồm các thuật sĩ có nhiệm vụ giữ gìn sự bình yên của các vùng đất. Họ là kẻ bảo vệ loài người trước giới phép thuật cũng như ngược lại. Là một dạng cảnh sát an ninh phù thủy, giúp che dấu cộng đồng phép thuật trước người thường. – Bruce đọc lướt qua các ý chính.

- Như vậy cũng giống như đội HUNTERS ở nước chúng ta rồi. Xem ra bọn họ xuất hiện là do khu rừng này xảy ra chuyện thật rồi. – Jackson gãi gãi cằm suy tư.

- Bây giờ chúng ta làm gì. – Huey nhìn Jackson trông đợi. Dù sao cách làm việc của cảnh sát các quốc gia chắc hẳn sẽ giống nhau.

- Không thể đi xuống núi được. Nếu đã biết sự tồn tại của hiểm họa, chúng ta phải đi thông báo cho mọi người trong nhóm. Có rút thì cùng rút. Nếu thật sự đúng như lời cô ta nói, trong rừng này đang có đầy cả đồng quái vật, chúng ta có chạy cũng không thoát.

Huey và Bruce nhìn Jackson đầy thán phục. Sao cậu trẻ này là bình tĩnh đến dễ sợ như vậy. PROUD vốn là lực lượng tinh nhuệ chuyên bảo vệ Thành Gia, quy mô không thua gì quân đội; nhưng cơ hội để bọn họ đụng trận tác chiến thật không nhiều. Vì vậy các bản lĩnh xử lý tình huống và tính toán của họ làm sao bằng Jackson cho được. Nên tuy lớn tuổi hơn Jackson, nhưng bọn họ đành để chàng Raider này làm nhóm trưởng thôi.

- Đi xuyên đêm không nghỉ nhé! – Jackson gọi ý.

- Tùy cậu. Dù sao ngủ giữa khu rừng tối om này tôi cũng không yên tâm. – Huey uể oải đứng lên.

Vậy là cả bọn lại tiếp tục đi về phía tây, men theo bờ mép của tiếng u u kỳ lạ. Không ngờ chỉ vài phút sau đã đụng ngay nhóm của bộ ba chiến sĩ, Beck, Tristant và Dante. Những người kia cũng vì đi theo ánh sáng của COPS mà tụ về đây. Gặp được những gã lực lưỡng của nhóm chiến đấu, Jackson ngay lập tức thờ phào nhẹ nhõm. Có bọn họ ở đây thì hồ báo lang sói gì anh cũng không sợ.

Chỉ không ngờ là cái tốt không linh, cái xấu linh. Chưa kịp trao đổi với nhau tiếng nào thì một tiếng gầm lớn khiến cả bọn giật nảy mình. Trong bóng đêm tối tăm của khu rừng, hai đôi mắt vàng khè sáng loá lên đầy đe dọa. Sáu con người đi lạc trong rừng đã chạm trán một con quái vật thực sự.015:

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 50

Đó là sinh vật kỳ dị đúng chất quái quỷ của bóng đêm. Một con cá sấu lai sư tử có đến sáu chân đầy móng vuốt. Nó bò dưới đất như kỳ đà, cái bờm bù xù ngắn cao lên gần hai mét. Mớ lông trên đầu dài và dính bệt lại như chú chó bắc kinh lâu ngày không được tắm. Hàm răng lia chia đỏ au như loài cá mập trắng. Mỗi hơi thở đều toả ra mùi xú uế của đồng rác tồn mấy chục năm. Nhìn một cách tổng quát, Jackson có thể khẳng định rằng nó thích ăn thịt.

- Chạy mau!

Cả đám sáu người cùng hô lớn và chạy toả đều ra các hướng. Con quỷ đó không phải là thứ mà con người bình thường có thể đối phó được. Nó dài đến bảy mét và cái miệng rộng đủ để nuốt trọn một người trưởng thành.

Thấy con mồi bỏ chạy, con cá sấu - sư tử khua chân đuổi theo. Sáu chân chắc chắn là phải lợi hại hơn hai chân rồi. Con người trèo lên, nhảy xuống giữa những chướng ngại nhấp nhô của khu rừng. Con quái vật trườn qua trườn lại với sự uyển chuyển của loài rắn và sự nhanh nhẹn của loài thằn lằn.

Huey thấy cho Jackson một món đồ tinh xảo bằng kim loại sáng loáng. Khi anh còn chưa nhận ra nó là gì thì Huey đã bỏ chạy nhanh cấp kỳ về một hướng ngược lại. Hoa cúc thép trong tay Jackson xoay mạnh, dây kim loại bên trong bị Huey kéo thành sợi ngang sợi dọc trong rừng. Jackson nhanh chóng hiểu ý và hành động y hệt như vậy. Khi kéo vừa hết cuộn dây, anh đóng mạnh hoa cúc với những lưỡi thép sáng bóng vào thân cây. Hàng rào phòng vệ đã hình thành.

Từ ba hướng khác, các đồng đội của họ cũng đã hình thành lớp dây tương tự. Con quái vật trong đà lao tới bị dây kim loại mỏng cắt ngang thân thể, nó gầm lên từng hồi giận dữ. Một trong số sáu cái chân bị dính vào dây bấy, khi kéo ra đã gần như đứt rời. Món vũ khí của PROUD quả thật vô cùng lợi hại.

Trong nỗ lực săn mồi, chính con quái vật đã bị bẫy. Nó xoay trở vòng vòng giữa những sợi dây kim loại bén ngót. Càng nôn nóng thoát ra, lại càng khiến cơ thể bị cắt thêm nhiều nhất nữa. Tristant đã chiếm được vị trí an toàn trên cây cao. Anh bắt đầu dùng súng bắn tia sở trường hạ sát con vật.

Chóc, một con mắt của quái vật nổ tung. Jackson vô cùng ngạc nhiên vì khả năng ngắm chính xác anh chàng. Trong đêm đen như thế này, thậm chí anh còn không nhận ra Tristan đã nổ súng từ hướng nào. Chỉ mơ hồ nhìn thấy một con mắt quái vật nổ bụp như bóng ngó.

Con quái vật rú lên đau đớn. Nó vùng vẫy mạnh, mặc cho những sợi dây thép cắt sâu vào da thịt mình. Và sau đó trước sự hãi hùng của sáu người, con cá sấu - sư tử đã bứt ra khỏi vị trí giam cầm. Chắc hẳn một trong số những hoa cúc thép đã không được gài chặt lắm.

Con thịnh nộ của loài quái vật bùng nổ. Cái đuôi khoẻ như khủng long của nó đập vào một thân cây. Cái cây ngã xuống trong tiếng la hoảng của Tristan. Anh chàng bị rơi xuống đất từ độ cao bảy tám mét, nếu không chết e cũng phải trọng thương rồi.

Trong cuộc chiến sinh tồn, chỉ những cá thể mạnh nhất mới có thể tồn tại. Jackson chạy vòng qua một thân cây, hoảng hồn vì sau đó cái cây bị đè gãy oặt, trở thành vật thể mạng cho anh. Jackson là raider chứ không phải shooter, anh thường chỉ nhận nhiệm vụ hỗ trợ trong HUNTERS chứ đâu phải đóng vai trò chiến đấu. Tuy nhiên trước tình huống đe dọa đến tính mạng, hỗ trợ hay chiến đấu đều mặc kệ, tốt nhất là bảo trụ được mạng nhỏ của mình.

Jackson rút súng ngắn ra bắn. Bụp bụp, hai tiếng đạn vang lên thật vô hại. Có lẽ những đầu đạn đã dính cứng ngắc vào lớp da quá dày của con quái vật. Chắc nó chỉ thấy ngứa một chút chứ không hề bị thương gì. “Phản công bất thành, chạy càng nhanh càng tốt.”

Trong nhóm sáu người, con quái vật có thể phân biệt ra đâu là con mồi dễ săn để mà tấn công trước. Mặt trắng nghiêng nghiêng trên những ngọn cây, mặt đất phủ sương tối tăm và tĩnh mịch. Chỉ với một cú rướn người, con quái vật đã tấp được đầu của Bruce. Jackson kinh hoàng nhìn nó hất đầu lên, cái xác mềm oặt của Bruce liền rơi tòm vào địa ngục đầy răng lởm chởm của nó.

Nạn nhân tiếp theo trong đêm chính là lực sĩ Dante của nhóm. Anh đã nhìn thấy cái chết bi thảm của Bruce, không thể nào ngăn được cơn tức giận phải trả thù. Dưới sự hỗ trợ của Beck, Dante đã tiếp cận được gần con quái đó, ném vào chậu máu trong miệng nó một bó thuốc nổ. Nhưng thề với các vị thánh thần, con quái vật này có trí tuệ khủng khiếp. Nó phun khói thuốc nổ về phía Dante đang bỏ chạy. Thậm chí Dante còn không biết thần chết đang lao tới phía sau mình. Lưỡi hái vung lên, cắt đứt sợi dây sinh mạng của anh ta trong chớp mắt.

Tiếng nổ vang vọng cả khu rừng. Lửa cháy ngùn ngụt và sau đó bốc lên cao thành một cột khói. Cũng như trận chiến với những tên ma cây, Jackson thấy lửa cháy khắp chung quanh mình. Cách chỗ Jackson nằm có ba mét là đôi mắt trừng trừng mờ lớn của Dante. Cái đầu chỉ còn dính lại một ít phần vai và cánh tay phải, phần còn lại có vẻ như bay tán loạn khắp nơi rồi. Jackson lao đảo đứng dậy, trước mắt mờ mịt không thấy rõ. Anh đưa tay chùi mặt, chỉ toàn là một màu máu. Anh cố gắng tập trung thị lực để nhìn xung quanh.

Cây rừng đang bốc cháy, những người khác thì không thấy rõ đang ở chỗ nào.

- Huey, Beck! Mọi người đang ở đâu? – Jackson gào lên trong tuyệt vọng.

Trái ngược với niềm hy vọng của anh, một khối đen thùi xuất hiện phía bên kia đám cháy. Con quái vật đầu sư tử - thân cá sấu ngóc đầu dậy, ngoác mồm gầm to một tiếng đe dọa. Không hiểu tại sao lúc đó bản thân Jackson lại đột nhiên thanh tĩnh. Không còn một chút sợ hãi nào trong anh. Cái chết thì ra rất đơn giản. Tim không còn đập, mắt không thể thấy, mọi cảm giác đều đóng lại. Giống như một cỗ máy hết xăng thì không thể chuyển động thêm được tí nào. Chỉ là kết thúc một sinh mạng thì có gì là to tát. Chỉ là phân rã ra thành protein và tiếp tục du nhập vào một chu trình mới của sự sống thôi.

- Huey, Beck! – Jackson tiếp tục gọi.

Con quái vật đột nhiên bối rối vì sự đe dọa của mình không đạt hiệu quả như mong muốn. Nó hậm hực đi qua đi lại ở phía bên kia bức tường lửa, miệng không ngừng gầm lên những âm thanh kinh hồn. Thì ra con vật không dám nhảy qua đám lửa. Tuy có hình dạng xấu xí kỳ lạ, nhưng nó vẫn mang đặc điểm sợ lửa của loài thú hoang. Jackson mặc kệ nó, bắt đầu lê bước đi xung quanh tìm kiếm đồng đội của mình.

Anh đã tìm ra chỗ Tristan bị rơi xuống. Đó là một thân cây bị sét đánh tét ngang. Phần ngọn cây đã biến mất, chỉ còn lại cọc gỗ nhọn hoắt như một cây giáo chia lên trời. Tristan tội nghiệp, có biết bao nhiêu chỗ rơi, lại rơi ngay cái cây này. Đầu nhọn của thân cây xuyên qua lồng ngực của anh. Có lẽ do trọng lực, thân thể Tristan bị xiên qua đến giữa lưng chừng cây, nhưng trái tim thì vẫn còn dính ngay phía ngọn. Thêm một cái chết bi đát và hãi hùng không thua gì Dante.

Jackson cảm thấy gương mặt mình đã ướt đầm nước mắt. Thử nước mặn chát hoà vào những vết cắt trên mặt anh rất buốt. Mới cách đây có vài phút thôi, những người này vẫn còn cười cười nói nói với anh. Bây giờ tất cả họ đều là những cái xác lạnh lẽo im lìm. Sinh mạng là thứ mong manh nhất trên đời.

Đột nhiên Jackson cảm thấy thật giận dữ. Anh nhặt khẩu súng bắn tia bên cạnh xác Tristan lên. Sniff X436, nòng dài một mét hai, tầm bắn xa 6,4 km, lực phá hoại 7K. Jackson không phải là tay súng giỏi. Nhưng chỉ với khoảng cách mười mấy mét, con vật cao hai mét kia có lẽ cũng không khó ngắm lắm.

Con quái vật tiếc nuối không chịu rời xa chỗ đám cháy, nó mong rằng khi lửa bớt xuống có thể nhảy qua bên này ăn thịt Jackson luôn chẳng. Jackson khụy xuống một chân, gác nòng súng dài lên gối mình làm điểm tựa. Anh nhìn vào đầu ngắm và thấy con quái vật cứ đi qua đi lại giữa điểm O. Một lần rồi lại một lần, ngay khi cái đầu bòm xòm đó lọt vào chấm đen, Jackson liền siết cò súng.

Đùng. Con quái vật tru tréo lên rồi lao đảo vùng vẫy. Jackson không có tài năng như Tristan nên không thể nhắm ngay vào mắt nó, nhưng nếu nhắm vào cơ thể loảng ngoảng kia thì không khó gì. Nhân lúc con vật còn chưa bỏ chạy, Jackson lại bắn thêm phát thứ hai. Lực phá hoại 7K đủ để xuyên thủng lớp da dày đó, nhưng không đủ giết chết con quái vật. Jackson lại bắn phát thứ ba, trong khi nó bắt đầu bò qua các gốc cây. Điểm yếu duy nhất của súng bắn tia chính là tốc độ chậm chạp mỗi lần lên đạn. Có lẽ lý do là lực phá hoại lớn và mục tiêu tầm xa khó nhắm, nên nhà sản xuất cho rằng không ai dùng nó bắn liên tục bao giờ. Phát thứ tư Jackson bắn vào một khúc cây mục, nơi trước đó có một con quái vật bòm xòm bò ngang qua.

Anh mệt mỏi đặt cây súng dài ngoằng xuống. Loại Sniff X436 này không dễ xài tí nào, mỗi cú giật đều khiến tay anh run rẩy. Chợt có tiếng cành cây bị đập gãy phía sau lưng mình, Jackson hoảng hồn lấy súng ngắn lia về phía sau.

- Wao wao ... là chúng tôi đây. – Huey giờ hai tay trấn an đồng đội.

Jackson thở phào nhẹ nhõm. Beck và Huey đang đi về phía anh. Có đồ một tí máu, nhưng ít ra vẫn còn sống.

- Này anh bạn, trông cậu khủng khiếp quá. Để tôi nhìn xem vết thương trên đầu cậu nào. Máu chảy ra cứ như đập nước bị rỉ ấy. – Beck lo lắng nhìn anh.

- Chắc có lẽ nhờ vậy mà hù được con quái vật kia chạy mất rồi. – Jackson mỉm cười.

Thả lỏng buông hết mọi cảnh giác xuống, Jackson cảm nhận cơn đau khủng khiếp trên toàn cơ thể. Lần đầu tiên anh phải chiến đấu bằng chính đôi tay mình, không phải qua một cái cần gạt của bất kỳ loại máy móc nào khác. Thật là một kinh nghiệm nhớ đời.

^ ^
_ _

Cách đó hai cây số về phía bắc, Andy đang đi ra khỏi ngôi nhà gỗ bên hồ.

- Thừa sắp, anh chắc chứ? – Nami lo lắng nhìn chỉ huy của mình.

- Không thể chậm trễ hơn được nữa. Tôi đã mất quá nhiều thời gian rồi. – Gương mặt Andy chìm trong bóng tối, nên cô không thể nhìn ra được biểu cảm gì. – Đây là thời điểm tôi cảm thấy tự tin và tràn đầy năng lượng. Nếu trời sáng, tôi mới không chắc có thể vượt qua khu vườn đó.

- Vậy thì chúng ta đi thôi! – Giáo sư Harris phía sau thúc họ tiến lên.

Chỉ mới năm phút trước, Andy thức dậy khỏi cơn ác mộng của mình. Anh lại thấy Thanh Đồng một lần nữa. Lần này, cô bị phơi dưới ánh mặt trời, thông qua một lỗ trên trần căn phòng. Thanh Đồng đang la hét, quằn quại vì bị ánh sáng đốt cháy. Cơ thể đã bắt đầu thối rữa nay lại bị chuyển sang khét lẹt, muội than rơi là tả xuống xung quanh cô. Căn phòng rung động mãnh liệt do tiếng hét kinh hoàng khiến đám mây ra. Andy ở đây cũng đau tận tâm can phế phổi. Chỉ có loài quỷ sứ địa ngục ác độc nhất mới nghĩ ra hình phạt kinh khủng như thế này, đem một con ma cà rồng đi phơi nắng.

Tim anh đập thình thịch vì sợ hãi và giận dữ. Trong khi cô ấy bị hành hạ dã man thì anh vẫn còn đang dậm chân tại chỗ này. Mỗi dây liên kết giữa nô lệ và chủ nhân máu vẫn còn, chứng tỏ Thanh Đồng vẫn chưa chết. Nhưng Andy không còn giữ bình tĩnh được nữa. Anh quyết định phải xông qua khu vườn dây leo đỏ trong đêm nay, thời điểm ánh sáng yếu nhất trong ngày và sức mạnh ác quỷ trong anh đang hồi cực thịnh.

Bọn họ trở lại vạt rừng ngủ mê, đứng trước chiếc cổng vòm lá xanh.

- Sẵn sàng chưa? – Andy lạnh lùng hỏi.

Ba người còn lại đồng loạt gật đầu. Anh bước qua giới hạn phép thuật của chiếc cổng. Rút thanh Bloody Mary ra khỏi vỏ và đốt cháy ngọn lửa xanh của mình. Những người còn lại nối bước đi ngay sau anh, an toàn trong vòng bảo vệ của ngọn lửa. Sợi dây leo đầu tiên phóng tới. Ngay khi vừa chạm vào ánh sáng xanh, nó bị đốt thành một thứ mùn cưa mục rữa. Ngọn lửa của Astaroth hoạt động dựa trên ý chí của Andy. Bảo vệ những người anh muốn và ăn mòn bất cứ kẻ thù nào.

Ngay khi nhận ra đòn tấn công của những sợi dây leo đã trở nên vô dụng, nhóm bốn người họ nhanh chóng di chuyển dọc theo lối mòn của khu vườn. Trên con đường họ đi, đã bắt đầu hình thành nên một vệt dài màu nâu của những thứ thối rữa. Không chỉ dây leo, bất cứ loài cỏ cây gì bị ngọn lửa liếm qua cũng hoá thành mùn đất. Giáo sư Harris và Nami kinh hãi nhìn cây cỏ xung quanh mình héo úa, mục nát và rơi xuống thành vụn. Họ nhìn ngọn lửa xanh đang cháy xung quanh mình, tưởng tượng về hậu quả nếu ngọn lửa kia tấn công họ. Không có nóng, chỉ có lạnh thấu xương.

Bọn họ đã ra khỏi khu vườn. Có một cái cổng sắt đóng im ỉm ngăn cản họ với tòa lâu đài khổng lồ bên trong. Trên cánh cổng sắt là tấm bảng uốn lượn chữ “Trường trung học phép thuật Woodenly”. Andy nóng nảy tra kiếm lại vào bao kiếm đeo sau lưng, rút khẩu Rosemary bắn nát ổ khoá. Anh dùng chân đạp tung cánh cổng ra, hai tay cầm hai khẩu súng lia ngang khắp nơi. Nami và Jessica trao nhau một cái liếc nhìn đầy ý nghĩa. Hôm nay Andy hành xử thật kỳ cục, chẳng còn chút gì nét hào nhoáng lịch lãm như mọi khi.

Khoảng sân rộng khổng lồ lót bằng đá chẻ, ngăn tách khu rừng cây um tùm với khối kiến trúc nặng nề của lâu đài.

- Phía đằng kia, tôi nhớ hướng đó có một cây cầu đá. Chúng ta có thể băng qua hào nước. – Giáo sư Harris reo lên.

Vừa tiến vào đây, những mảnh vụn ký ức của ông cũng bắt đầu sáng loé lên. Chúng dần dần định hình và kết nối với nhau thành một bức tranh toàn cảnh. Đúng như vị phù thủy khó tính Vivian từng nói, một khi gặp được kích thích, ông sẽ được gọi nhớ ra.

Cây cầu đá dài khoảng năm chục mét, được xây dựng bằng ngang để kê cả xe ngựa cũng có thể chạy qua. Đây là lối kiến trúc thường có của các lâu đài thời cổ. Nhưng Andy nghi ngờ rằng chẳng ai có thể đem xe đi xuyên qua khu rừng xung quanh đây. Không có một con đường nào từ tế ngoài việc chui giữa các bụi rậm cả.

- Tôi nhớ ngay đoạn này, ông phù thủy chèo đò Marcus đã lăm bằm đọc câu thần chú gì đó. Không biết có tác dụng gì. Tôi chỉ ngạc nhiên vì lần đầu nghe có người đọc thần chú ...

Giáo sư Harris chưa kết thúc câu chuyện dông dài của mình thì những tiếng động ầm ầm cắt ngang ông. Phía đầu bên kia của chiếc cầu. Hai bức tượng xấu xí của người khổng lồ đang rùng rùng chuyển động.

- Chắc là password để đi qua bọn bảo vệ. – Andy cười châm chọc.

Những bức tượng đá đó cao đến bốn mét. Mỗi bức chạm trổ hình một con quỷ mập ú xấu xí khác nhau. Chúng có đôi mắt nhỏ tí hí và một cái mồm rộng. Một con có sừng nhọn trên đầu con kia có hai chiếc răng nanh chòi ra khỏi miệng. Cả hai tên cùng cầm những cây chày vỏ đầy máu gai.

Bốn người khách không mồi bắt đầu đi lùi ngược lại. Hai con quỷ chậm chạp tiến về phía trước, nền đá rung lên rầm rầm theo mỗi bước chân của chúng. Cái chày không lồ kéo lướt thướt phía sau, cày mặt đất lên thành từng rãnh như người ta lên liếp trồng rau. Có nhiều cách để chọn biện pháp an ninh cho một khu vực. Cách sử dụng quỷ đá khổng lồ này sẽ đem thiệt hại lớn cho kiến trúc xung quanh. Người tạo ra hai con quỷ này chắc có lẽ đang bức bách lắm, thà huỷ diệt nhà mình chứ cũng không mong muốn có người đi vào trong.

Mặc dù hai con quỷ chưa hành động, nhưng cả nhóm người cùng hiểu được sự đe dọa toát ra từ ngoại hình của chúng. Chẳng ai tạo ra hai con quỷ xấu xí, to khổng lồ, có mang vũ khí, chỉ để đi qua đi lại cho vui. Andy bắt đầu bắn xối xả vào thân hình hai con quỷ kia. Cả Nami và Jessica cũng đồng loạt nổ súng. Nhưng ngoại trừ vài vết mẻ để lại trên đá, hai con quỷ có vẻ như không hề hấn gì. Chúng thật sự được tạc ra từ đá. Những tượng đá biết cử động và tấn công người.

Hai chiếc chày nặng nề cùng đồng loạt nện xuống chỗ những kẻ đột nhập bất hợp pháp. Andy nhảy tránh khỏi hướng khác, không quên lôi giáo sư Harris đi cùng mình. Phía bên kia hai cô gái cũng đã tránh ra kịp, nhưng đất đá văng ra khiến mỗi người nhận được vài vết trầy xước.

Hai con quỷ cũng tách ra, đi về hai phía bọn họ. Trong tay họ chỉ có những khẩu súng, làm cách nào để có thể tiêu diệt hai gã khổng lồ đây. Trong một thoáng phân tích, Andy đã từng tính tới sức mạnh của ngọn lửa xanh. Nhưng bạn có từng nghe đến đá có thể bị đốt cháy hay thổi rửa chưa? Cách duy nhất của bọn họ hiện nay chính là chạy thật nhanh và trốn thật kỹ. Mỗi cú vung chày của bọn quỷ chắc chắn không thể làm họ bị thương được, chỉ có duy nhất cái chết đón chờ họ mà thôi.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 51

Bọn quỷ di chuyển chậm chạp, nhưng mỗi bước đi của chúng đều lớn gấp năm lần bước đi của người ta. Andy nghe tiếng mặt đất bên dưới mình rung lên, khi một con quỷ đá vung chày đập xuống. Nếu dính đòn, chắc họ cũng không khác một con ruồi dưới cuộn báo là bao.

- Chúng là golem. – Giáo sư Harris thờ hồn hèn cổ nói. Nếu không có Andy mạnh bạo lôi chạy, chắc ông đã mất mạng trước hai con quỷ kia rồi. – Được tạo từ bùn, đất, đá hay gỗ. Dùng phép thuật để thôi sự sống cho vật vô tri. Chúng không biết suy nghĩ mà hành động chính xác theo mệnh lệnh được gắn vào ban đầu.

- Một phiên bản binh lính robot của giới phép thuật. – Andy trầm ngâm. – Lướt qua phần lý lịch đi. Làm cách nào để hạ gục chúng?

- Niệm một câu thần chú đúng, bọn chúng sẽ ngưng hoạt động. – Lần đầu tiên giáo sư Harris chỉ nói một câu ngắn ngủn.

- Thần chú? Là câu gì?

- Tôi không biết.

Cuộc trò chuyện đi vào ngõ cụt. Bọn họ dường như sắp đuối hơi vì phải chạy và lẩn trốn rồi. Con golem hai nanh đã đập tan một đoạn rào sắt. Khi Andy đánh lừa nó và chui được ra khu rừng cây thì con quỷ không đuổi theo nữa. Bù lại, đám dây leo bắt đầu tấn công.

Andy một lần nữa sử dụng ngọn lửa Astaroth. Tất cả những loài thực vật xung quanh đều bị ‘đốt’ thành mục rữa. Ngọn lửa liếm vào thân con golem, nó vẫn bất động trơ trơ, im lặng canh giữ hai người. Không thể cứ đứng đây mãi thì gan với nó được. Năng lượng của Andy đang nhanh chóng tuột xuống như một bình gas bị xì.

Bất chợt, Andy lôi tay giáo sư Harris tiến về phía con golem. Ông già hoảng sợ rút vội về phía sau nhưng không kịp, ánh sáng trước mắt ông tắt phụt như ngôi nhà trong đêm bị cúp điện. Trên dưới, trái phải chỉ toàn là một màu đen bất tận. Đoạn hàng rào đó, con golem, các thứ cỏ cây đều chỉ toàn màu đen.

- Ông đọc được đoạn văn đó không? – Andy chỉ tay về phía câu thần chú sáng lên trên thân golem.

- Đó là bùa ếm giúp nó hoạt động.

Giáo sư Harris kinh ngạc dụi mắt. Ông chưa bao giờ đến được ‘thế giới sự thật’ của cõi u minh. Nơi đây, tất cả các sức mạnh đều trở về dạng nguyên thủy ban đầu của nó.

- Muốn nó ngưng lại, tôi nghĩ chúng ta phải làm đảo ngược câu thần chú. – Giáo sư Harris gợi ý.

- Đảo ngược. Ý ông là chúng ta chỉ cần đọc ngược những chữ kia? – Andy cười khì ra một tiếng.

- Đôi khi các biện pháp lại đơn giản không ngờ. – Giáo sư Harris cũng cười.

Bọn họ đang ở trong thế đường cùng rồi. Chỉ là đọc một câu thần chú, việc gì mà lại không dám thử. Giáo sư Harris nâng gọng mắt kiếng của mình lên, nhủ mày đọc ngược những chữ Rune loằng ngoằng viết trên thân golem.

Con quỷ đá gào lên, sau đó màu đen phủ trên người nó tan ra. Trong bóng tối của u minh, nó xuất hiện với hình dáng thật sự bên ngoài của mình.

- Chúng ta đã bị lừa! – Andy hét lên, lời giáo sư Harris đi trước khi con quỷ vung chày xuống. – Đọc ngược câu thần chú đó khiến nó mạnh hơn nữa. Thậm chí nó còn có thể đi theo vào trong cõi u minh.

Sức mạnh của Andy mỗi khi bước vào trong cõi u minh đều bị một thực thể kỳ bí nuốt chửng. Đó là cách cõi u minh hoạt động, ai muốn đi trong đó, đều phải trả phí thông hành. Andy kéo giáo sư Harris ra khỏi bóng đêm. Ở thế giới bên ngoài, họ lại bị con quỷ đuổi giết. Lần này nó nhanh hơn, mạnh hơn, và cả điên cuồng hơn. Tiếng gào rú vang lên khiến đất đá xung quanh đều rung động.

- Không nên đọc bất cứ câu thần chú nào, nếu chúng ta không hiểu chúng viết ra để làm gì. – Andy rút ra kết luận.

Lần đầu tiên anh cảm thấy mình bị hụt hơi. Tim đập thình thịch và cổ họng khô rát. Cơ thể mệt rã rời và mắt hoa lên như một con người. Lúc đang dần bị biến đổi, anh luôn mong mình có thể được trở về bình thường. Nhưng những lúc hiểm nguy như thế này, anh hy vọng mình càng có nhiều năng lượng hơn thì tốt biết bao.

Khoảng sân kết thúc và trước mặt họ là cái hào nước bảo vệ lâu đài. Linh tính cho Andy biết, thứ bên dưới hào nước chắc chắn cũng chẳng tốt hơn con golem là bao. Phía sau, con quỷ đá đang âm ỉ đi đến gần bọn họ. “Chạy tiếp không được, đứng yên cũng không xong. Đứng là tiền thoái lưỡng nan”.

Cõi u minh tầng thứ hai, nơi mặt nước cũng biến thành mặt phẳng, là chỗ thích hợp để chạy thoát sự truy sát của golem. Andy nhìn lại giáo sư Harris bên cạnh mình. Anh còn không đủ sức để đến tầng thứ hai một mình, chứ đừng nói đến chuyện mang theo một người bình thường. Cõi u minh không phải là nơi an toàn để dạo chơi. Khi năng lượng bị ăn sạch thì chính bản thân của người đó cũng sẽ bị nuốt chửng. Không chỉ đơn giản là cái chết, nó còn kinh khủng hơn cái chết nhiều.

Ký ức của bốn mươi chín đời tộc trưởng lại chạy qua ào ào trong đầu Andy. Có rất nhiều cách để đánh bại quái vật golem khổng lồ. Nhưng cách nào cũng cần đến nguồn năng lượng cực mạnh để phát động. Andy vẫn chỉ là một tên nô lệ máu mới ra đời, anh chưa thể sánh được với ba đời nô lệ máu trước. Tất cả bọn họ đều có khả năng khiêu chiến quỷ thần, trước khi bị Thanh Đồng giết. Trong số đó, đời thứ hai là kẻ mạnh nhất trong tất cả. Thành Kiến Quân mới năm tuổi đã tiếp nhận máu của Thanh Đồng, trở thành con người đầu tiên thống trị tất cả loài yêu quái ở Việt quốc. Trong số những chiêu thức nổi tiếng của ông, chính là Huyết Dao.

Bloody Marry chính là thanh kiếm trong Hang Quỷ bị Thành Kiến Quân cướp về. Thanh kiếm có khả năng hấp thụ máu và phát huy chiêu thức Huyết Dao đến độ tinh thuần và rực rỡ nhất. Andy đưa ngón tay của mình lướt dọc theo lưỡi kiếm. Máu chảy ra từ vết cắt biến lưỡi kiếm thành màu đỏ thẫm. Thanh Bloody Marry còn tham lam hơn độ ấy, máu trong cơ thể Andy ngày càng chảy ra nhiều hơn.

Tay chân anh lạnh ngắt còn mắt bắt đầu hoa lên kịch liệt. Máu trong cơ thể vẫn tiếp tục trào ra theo vết thương kiếm cắt, bao phủ xung quanh lưỡi kiếm, đóng lại thành một khối đỏ sẫm, bén ngọt. Đó chính là diện mạo thật sự của chiêu thức này. Dùng chính máu huyết của bản thân để làm vũ khí.

Lưỡi đao khổng lồ dài đến hơn hai mét, rực rỡ màu đỏ của máu. Hình ảnh ghê rợn, chết chóc đó khiến giáo sư Harris kinh hãi lùi ra xa. “Anh ta không phải là người!” câu gào thét trong đầu ông âm ỉ vang lên. Đôi mắt đỏ rực nhìn được ma quỷ, lời nguyên rủa của vua khí Azazel. Ngọn lửa xanh khiến mọi thứ mục nát, bấu vạt của vua thổi rủa Astaroth. Còn bây giờ là lưỡi huyết đao, món quà của vua nước Eryn. Trong số bảy vị hoàng thân của địa ngục, Andy đã có liên hệ với ba người.

Cán kiếm trong tay Andy đang rung lên mãnh liệt. Máu huyết trong cơ thể anh hầu như đã tràn hết ra ngoài. Tạo ra được một lưỡi đao khổng lồ như thế này, ít nhất cũng phải có sức vung lên được một cú chửi. Nhưng lưỡi đao vừa chạm vào con golem thì giọt sức mạnh cuối cùng của Andy cũng trôi tuột. Lưỡi đao biến thành một đồng máu tạt ướt hết người con golem. Nó đứng sững ngay giữa đường, những câu thần chú trên thân bị máu ô uế của ma cà rồng rửa trôi đi hết.

Andy cũng gục ngã trên vũng máu đỏ. Cơ thể anh bất động và khô héo như một cây củ cải muối.

- Balô! – Andy cố gắng thều thào chữ cuối cùng.

Giáo sư Harris tuy rất kinh sợ, nhưng ông vẫn nhận ra Andy sắp chết. Trong cơ thể một con người có bao nhiêu máu để mà phí phạm như thế này. Nhìn vũng máu lênh láng khắp nơi, ông nghĩ rằng mình phải mau cứu anh ta mới được. Chưa kể đến Andy là người tài trợ chuyến đi, bao vệ ông hết lần này đến lần khác, mặt khác anh ta còn là một con ma cà rồng hết sức lịch thiệp và uyên bác. Theo ấn tượng của giáo sư Harris, mỗi lần nói chuyện với anh ta, ông có cảm giác như mình vừa tìm được tri kỷ rồi.

Lần gặp mặt bên bờ tường âm thanh, Gilbert đã nhờ ông đưa cho Andy một balô thực phẩm. Thực chất, bên trong đó chỉ có vài bình chứa đầy chất lỏng đỏ sẫm. Mỗi tối Andy chỉ dám uống một ngụm, sau đó đem cất hết trong balô. Số lượng chắc được gần một lít. Giáo sư Harris đi rón rén trên vũng máu, mở balô ra lấy hai chai máu. Ông ghé tòm vụn nút chai, rồi đổ hết thứ chất lỏng bên trong vào miệng Andy.

Anh ta thèm khát uống thứ chất lỏng đỏ. Mỗi ngụm lại càng trở nên mạnh bạo hơn. Giống như một miếng mứt thắm, bao nhiêu nước đổ vào đều bị hút cạn sạch.

Uống xong hết hai chai máu, Andy có thể bò ngồi dậy được rồi.

- Cảm ơn giáo sư. Bây giờ ông có thể quay đi được không? – Anh ta thều thào nói.

Giáo sư Harris nhìn vào đôi mắt đỏ thắm trước mặt mình. Trong đó có gì đó quẩn bách, xấu hổ xen lẫn nhục nhã. Ông biết rằng việc tiếp theo anh ta muốn làm là thu lại số máu rơi rớt trên nền. Thứ chất lỏng quý giá đó cần thiết cho sự sống của anh ta. Nhưng hành động đó đã vượt qua giới hạn tự trọng của một con người. Anh ta sẽ đau khổ, nếu có người nhìn thấy mình hành động như một con chó liếm thức ăn trên sàn. Ông thờ dài, đứng dậy. Giáo sư Harris đi vòng ra sau lưng bức tượng sừng sững của con Golem. Bảo đảm rằng mình không quan sát bất kỳ hành động nào của Andy nữa.

^ _ ^

Andy trở nên xanh xao, cau có và không còn dám nhìn vào mắt giáo sư Harris khi nói chuyện. Họ đã vô tình tắm ướt con golem bằng máu, xóa đi câu thần chú êm trên nó. Vẫn còn một con golem nữa đang truy đuổi các cô gái. Nhưng Andy không còn đủ sức để chơi trò tắm máu thêm một lần nữa. Anh run rẩy cứ như đã bị sốt nóng lạnh suốt cả ba ngày qua. Cơ thể rã rời, mất sức, đầu óc choáng váng và cổ họng khát máu đến muốn điên lên.

Làm cách nào để hạ con Golem thứ hai đây?

Họ dễ dàng tìm ra những cô gái bởi tiếng đập ầm ầm trên nền đá. Jessica và Nami đã chạy đến vách núi dựng đứng, xoay sở leo được lên cao khoảng bảy mét, nơi cái chày vô của con quỷ không với tới. Đó chỉ là một cái gờ đá nhỏ, khá chật chội cho hai người. Khi con golem đập mạnh vào vách, nền đá rung chuyển và Nami suýt nữa trượt chân rơi xuống. Jessica đứng dựa bên trong, nhanh tay kéo cô gái tóc ngắn lại.

- Chuẩn bị chạy tiếp nha giáo sư! – Andy lạnh lùng nói.

Anh rút súng bắn hai phát vào đầu con golem. Mấy mảnh đá bị vỡ ra, rơi xuống lộp bộp. Tuy con quỷ đá không biết đau, nhưng nó nhận ra mình đang bị tấn công. Bỏ qua hai cô gái rúm ró sợ hãi trên cao, nó chuyển mục tiêu sang hai người đàn ông đứng bên dưới. Cả hai tung người bỏ chạy, con quỷ đá theo mệnh lệnh ngay lập tức đuổi theo. Nó phải giết bất cứ ai muốn vào lâu đài mà không có câu thần chú.

- Đi qua cầu, gài thuốc nổ. – Andy chỉ kịp dặn dò đơn giản như vậy trước khi chạy đi mất.

Nami và Jessica nhìn nhau, sau đó nhanh chóng leo xuống, khi con quỷ mãi mê rượt theo hai người đàn ông. Bọn họ vượt qua cây cầu đá, không còn bức tượng quỷ nào cản đường. Nami tính toán xem đâu là vị trí giữa nhịp lớn nhất, yếu nhất của cây cầu. Jessica dùng lưỡi lê của súng trường cạy phiến đá lót mặt cầu lên. Họ chôn một khối thuốc nổ xuống rồi lấy đá đập lại.

Tuy lúc này Jessica đã thử quăng khối thuốc nổ vào người con golem, nhưng nó lại được phép thuật bảo vệ. Nhưng cây cầu thì sao? Họ hy vọng có thể thành công với cuộc mạo hiểm này. Hai người đàn ông đã vòng lại hướng chiếc cầu, phía đằng sau là con quỷ đá không lơ đãng đuổi theo sát nhịp. Jessica và Nami chạy nhanh qua bờ bên kia, nôn nóng nhìn cảnh rượt đuổi trên cầu.

Khoảng cách giữa con golem và Andy sát sao với nhau quá. Jessica chần chờ không biết nên tính toán điểm kích nổ lúc nào mới an toàn cho Andy đây. Đột ngột, Andy quay lại tấn công con golem. Tuy lưỡi kiếm Bloody Mary có thể cắt được mọi thứ trên đời, nhưng lại quá nhỏ để tiêu diệt được tượng đá khổng lồ cao bốn mét. Anh vùng kiếm chém ngang cổ tay cầm chày của con quỷ một sừng. Tượng đá không hề biết đau đớn, nó tiếp tục vùng tay cao hơn, chuẩn bị đập một cú khủng khiếp xuống con người nhỏ bé dám đối đầu với mình.

Sức nặng của cái chày cộng với lực đập làm cổ tay nó nứt toát ra. Bàn tay cùng với cái chày vô nặng nề rơi xuống. Trong khoảng tranh thủ thời gian đó, giáo sư Harris đã chạy xa thêm được một đoạn rồi. Bàn tay của con golem vùng lên, tát vào người Andy. Anh bị hất văng đi xa cả mười thước, đập vào người giáo sư Harris đang bỏ chạy phía trước. Cả hai té xuống trên nền đá, mềm oặt thành một đồng không nhúc nhích. Và đó chính là thời điểm Jessica bấm vào nút kích nổ.

Một tiếng động ầm lên khủng khiếp. Đất đá trên cầu nổ văng tung toé, bụi khói mù mịt. Hai cô gái kinh hoàng nhìn mặt cầu bị khoét thành một lỗ, nhưng cây cầu thì không hề hấn gì. Họ lao nhanh về phía Andy và giáo sư Harris. Phía bên kia con golem cũng đang rùng rùng đuổi theo. Hai người đàn ông đều bất tỉnh, máu me trên người ứ đọng. Các cô gái không thể kịp kéo họ ra khỏi đòn tấn công của golem được. Jessica và Nami bắt lực ôm chặt lấy Andy, nhắm mắt chờ đợi đòn kết thúc.

Chiếc cầu rung lên, oằn oại dưới sức nặng của con quỷ đá. Vụ nổ đã phá hủy kết cấu chịu lực chính của nhịp cầu, nay có thêm con quỷ đá nặng vài chục tấn bước lên, cây cầu rạn vỡ, sụp xuống. Con golem đột nhiên bị hụt chân xuống mặt cầu, sau đó thêm nhiều đường nứt chạy rần rần xung quanh chỗ thủng giữa cầu. Đất đá ầm ầm rơi xuống, nước trong hào nổi sóng, chồm lên như một con quái thú thèm khát con mồi. Con golem vùng vẫy, nước càng nhấn nó mạnh xuống. Có câu ‘chìm như đá’, chẳng cách gì để nó có thể thoát khỏi con quái vật hồ nước cả.

Cả hai cô gái ngơ ngác nhìn cảnh tượng kinh hãi trước mặt mình. Thì ra dưới nước cũng nguy hiểm không kém trên bờ nhĩ. Họ mừng rỡ nhìn nhau, sau đó ngưng ngưng phát hiện cả hai đang ôm chặt Andy ở giữa. Nami là người vội rút tay về trước. Tình cảm của cô với đại tá trước giờ luôn được giữ kín trong lòng. Nami sợ điều này sẽ ảnh hưởng đến sự hợp tác của bọn họ trong đội. Jessica thì khác, Andy chính là cuộc sống của cô, là sứ mạng của cô

trong kiếp này. Barry đã chết, Andy chính là lý do tồn tại của Jessica.

Nami cảm thấy bức bối vì mình đã đầu hàng quá sớm. Tại sao lại buông tay mà không hề tranh giành gì. Tuy nhiên chẳng lẽ bây giờ đưa tay ra giành Andy lại. Hai người có phải là học sinh mẫu giáo giành đồ chơi đâu. Họ tách hai người đàn ông ra. Nami kiểm tra vết thương cho giáo sư Harris, thấy mừng là ông chỉ bất tỉnh và trầy trụa sơ sơ chứ không có vết thương nào nặng.

Toàn bộ máu dính trên người bọn họ đều là của Andy. Anh ta trúng phải những chấn thương nặng không kém lần đối đầu với Mr.M. Ngoài toạc da chảy máu thì còn bị gãy sườn và xuất huyết nội. Jessica để anh nằm ngửa ra, đầu gối trên đùi mình. Cô lấy khăn cẩn thận lau chùi gương mặt anh như đang lau chùi một viên trân châu. Nami ghen tức nhìn cảnh thân mật đó, mà không dám nói. Cô dự định chăm sóc cho giáo sư xong sẽ chuyển qua khám cho Andy. Dù sao, Nami cũng là bác sĩ trong đoàn mà.

Ngay khi Nami dự định di chuyển đến gần Andy, thì Jessica đã giơ tay ngăn cản.

- Này, tôi phải khám cho đại tá. – Nami lớn tiếng nói.

Nhưng Jessica chỉ đưa một ngón tay lên môi ra hiệu im lặng. Cô gái tóc xoăn rút con dao găm trong chân ra, cứa nhẹ vào cổ tay mình. Máu ngay lập tức trào ra, chảy lỏn tỏn. Jessica đưa cổ tay đầy máu đó lên miệng Andy, Nami kinh hãi nhìn hành động của cô gái.

- Cô làm gì vậy, có điên không? – Nami la lên.

Jessica lại giơ tay lên miệng ra hiệu im lặng. Không gian chung quanh chợt lặng phất như tờ. Không ai nhúc nhích hay động đậy, lắng nghe một tiếng động gì đó rất nhỏ. Nami cũng giống lũ tai lên nghe xem tiếng đó là gì. Cuối cùng cô phát hiện, đó chính là tiếng Andy đang nuốt từng ngụm máu xuống cổ họng. Từ từ, chậm rãi; sau đó càng lúc càng nhanh hơn, càng rõ ràng hơn.

Andy giơ tay lên, cầm cổ tay đầy máu ấn chặt vào môi mình. Anh tham lam hút lấy hút để như đứa trẻ thèm khát sữa mẹ. Nami mở mắt tròn to nhìn Jessica bắt đầu lọt vào con đê mê. Nọc độc của ma cà rồng luôn khiến con mồi rơi vào trạng thái say sưa như đang phê thuốc. Cô gái tóc xoăn bắt đầu đỏ mồm, lưỡi cổ khô rát. Jessica uốn éo vặn thân mình, và trong chốc lát không kìm được phải rên lên một tiếng sáng khoái.

Nami sợ hãi hắt tay Jessica ra khỏi miệng Andy. Miếng mồi bị cướp, Andy ngay lập tức tỉnh dậy. Anh nhìn vào đôi mắt kinh hoàng của Nami, chuyển từ bức bối vì bị cắt ngang sang xấu hổ vì bị bắt quả tang. Andy buồn bã quay người lại, cầm cổ tay Jessica lên, liếm hết máu đang chảy dài trên tay cô gái. Anh dùng lưỡi ấn chặt vào chỗ cắt, cảm nhận vết thương đang từ từ liền lại dưới lưỡi của mình. Khi Andy bỏ tay Jessica ra, trên cổ tay cô chỉ còn lại một vết sẹo mờ mờ màu hồng. Máu người luôn khiến khả năng của Andy ngày càng tiến bộ.

Anh quay đầu về phía người đồng đội đang kinh hãi nhìn mình. Andy nở một nụ cười chua chát.

- Thiếu úy, chắc cô đã từng nghe nói về ma cà rồng

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 52

Trong tổ trọng án thành phố Ngọc Trai, có một bộ phận điều tra đặc biệt, SNH, chuyên phụ trách những vụ án nguy hiểm nhất. Thật sự, SNH là một tổ chức bí mật của chính phủ, hoạt động song song với cảnh sát và các đơn vị nghiên cứu khoa học, chịu sự giám sát trực tiếp của thủ tướng. SNH - Super Natural Hunting, tổ chức săn lùng và ngăn chặn các thảm họa siêu nhiên.

Trong lịch sử tồn tại khoảng sáu mươi năm của mình, SNH đã phát triển mạnh mẽ tới bậc, nắm giữ hầu như tất cả những bí mật lịch sử đã từng được biết đến của Việt Quốc. SNH đã từng đi săn người sói, giết chết một con sâu đất gầy ra vụ phun núi lửa ở tỉnh Bình Thuận, nuôi người cá trong bể, tìm cách giam giữ hồn ma ... Và một trong những thành tựu đáng tự hào nhất của SNH chính là bắt sống được ma cà rồng.

Khác với tất cả những sinh vật huyền bí gắn liền với bóng đêm, ma cà rồng không biến mất khi mặt trời mọc. Chúng chỉ trốn đi vì sự phiền phức do ánh nắng gây ra. Đau đớn, bỏng rát, bốc cháy và cuối cùng là một nắm tro tàn còn sót lại; đó là những báo cáo ghi chép về cuộc săn mà ma cà rồng năm 1002 ở làng Mũ Xám. Lực lượng 'thợ săn' đã đóng gói con ma cà rồng 'may mắn' vào một cỗ quan tài thép, xích năm vòng sắt cùng đèn halogen rọi trực tiếp vào đó 24 giờ trên ngày. Con ma cà rồng nằm im như một xác chết suốt chặng đường từ làng Mũ Xám về trụ sở của SNH. Tại đây, nó có được căn phòng giam đặc biệt, chắc chắn đến nỗi những móng vuốt cứng như thép của nó cũng không thể nào phá vỡ.

Hắn tên là Ted, một người nhập cư da đen, ăn mặc bộ com lê lịch sự, giám đốc tự xưng của dự án quy hoạch, đầu tư phát triển làng Mũ Xám thành khu

nghe dưỡng cao cấp. Lễ dĩ nhiên, Ted đã có một cuộc nghỉ ngơi ra trò ở ngôi làng heo hút, tách biệt với phần còn lại của thế giới này. Đã có mười bốn người dân làng mất tích, đúng hơn là bị giết trước khi những bản báo cáo đánh động sự chú ý của SNH. HUNTERS được cử tới để bắt giữ tên nguy hiểm. Nhiệm vụ vô cùng vất vả với tám con ma cà rồng mới sinh hung hãn như chó đại. Ted không chỉ hút máu người dân đến chết, mà hắn còn nhò máu mình vào miệng họ, biến họ thành những tay sai nguy hiểm và tận tụy nhất.

Ted vui vẻ, điềm tình ngồi trên chiếc ghế điện đặc biệt chế tạo cho ma cà rồng. Hoi cao ngạo, nhưng vô cùng hợp tác cung khai tất cả những gì bản thân hắn biết về giống loài ăn bám ma cà rồng.

“Chúng tôi là giống loài cao cấp nhất trong thang tiến hoá!” Ted bắt đầu câu chuyện của mình với vẻ tự hào không giấu nổi. Người phụ trách lấy lời khai của hắn sau đó đã phải đi điều trị chứng trầm cảm trong thời gian dài. Sau đó ông ta vĩnh viễn cũng không bình thường được, phải tạm làm nhiệm vụ giữ chốt bảo vệ cho đến khi về hưu. Những người điên xem ra vẫn còn tỉnh táo hơn ma cà rồng rất nhiều.

Ma cà rồng được sinh ra bằng cách tiếp nhận máu của chủ nhân. Tất cả những cá thể hút máu đều có ông chủ của mình, người vừa là cha đẻ vừa là vua chúa, thần thánh. Nhưng không một kẻ nào biết rõ ai là kẻ đã cho máu đầu tiên. Tất cả bọn họ đều gọi người là cha Anpha cao quý của giống loài ma cà rồng. Lễ dĩ nhiên, mức độ kính trọng đối với danh xưng ‘cha Anpha’ này cũng mạnh mẽ như khi chúng ta nghe đến tên của chúa. Cha Anpha chính là tổ tiên của tất cả ma cà rồng từng bước đi trên mặt đất này.

Thường thì giống loài của chúng có thời gian tồn tại kéo dài rất, rất lâu. Trừ phi bị đem phơi ra ngoài ánh sáng, dùng cọc nhọn phá hủy tim hay cắt phăng đầu ra; chưa từng có con ma cà rồng nào tự nhiên bệnh hay chết già cả. Nói đơn giản, chúng thuộc về nhánh quái vật bất tử trong bản phân loại của SNH; độ nguy hiểm cấp A, độ đe dọa sinh thái cấp S.

Đã có rất nhiều tên ma cà rồng tự kỷ muốn truy tìm nguồn gốc của mình. Chúng đã sống quá lâu, tinh thần đã quá già nua và sự bất tử trở thành một lời nguyền. Không còn gì trên đời này để học hỏi, không còn thú vui nào để khám phá, chẳng còn thứ gì có thể thu hút sự thích thú hay tò mò nữa. Vậy mà thời gian lại là thứ thật vô tận.

Chúng tin vào vị thần Anpha của loài ma cà rồng. Người đã cho dòng giống này khả năng bất tử, chắc cũng sẽ biết cách lấy nó đi. Một số nguyên lão trong giới ma cà rồng thêm được già nua, bệnh tật và chết đi như loài người hèn kém. Họ tha thiết mong nhớ tới thời gian khi mình vẫn là con người.

“Trong khoảng mười thập kỷ đầu tiên, bạn sẽ hạnh phúc như một chú ếch vừa nhảy ra khỏi giếng. Tò mò khám phá thế giới, thu thập hết tất cả những tri thức loài người từng biết đến, khát khao hiểu biết như một miếng xốp khát khao được thấm nước. Có những gã khéo dài sự hưng phấn của mình hơn, nhưng chỉ khoảng hai ba trăm năm sau thì giai đoạn người học việc nhiệt tình chấm dứt, chúng ta phát hiện mình đã biết hết mọi thứ về thế giới này. Một ngàn năm là giới hạn cho sự chán nản và thất vọng. Những bản khoản về tồn tại và không tồn tại, những hoài nghi về sự sống và cái chết. Con trầm cảm trở thành người bạn thân thiết như cái bóng đi cùng loài người.

Ma cà rồng trưởng thành sẽ chỉ phát triển thành hai dạng. Một là phát điên lên, tàn phá thế giới và giết chóc bừa bãi, không phải vì bữa ăn mà chỉ vì sự buồn chán của mình. Loại thứ hai chính là tự kỷ, bản khoản về nguồn gốc giống loài và lao mình vào cuộc phiêu lưu tìm kiếm cha Anpha trong truyền thuyết. Điều này giúp họ tỉnh táo thêm một hai ngàn năm nữa trước khi cùng hoá điên và lao vào con đường giết chóc. Chưa ai tìm ra được ba hay bốn đời trước họ cả. Ma cà rồng đã tồn tại từ rất lâu rồi, song song với lịch sử của loài người. Khi con người bắt đầu bước đi trên mặt đất, loài ma cà rồng đã bắt đầu uống máu và đi săn người.” Ted hùng hồn diễn giải cho những nhà khoa học hàng đầu SNH về ý nghĩa của sự bất tử.

Tất cả ma cà rồng đều đã từng là người, vì vậy trí óc non nớt của họ không thể chịu nổi sự tra tấn của một cuộc đời bất tử. Nếu may mắn tồn tại vài ngàn năm mà không bị phát hiện, ma cà rồng buồn chán đều bắt đầu đi tìm cái kết cho bản thân. Một số tự cời trần và chạy ra ngoài ánh nắng rực rỡ lúc ban trưa. Một số khác lại giết chóc, tàn sát; kích động mỗi hận thù để bị loài người săn đuổi. Bị săn đuổi cũng giống như một thú vui tao nhã của loài ma cà rồng. Chúng sẽ đau buồn khi buộc phải xé xác những thợ săn kém cỏi, hạnh phúc khi bị đóng cọc vào tim hay bị cắt phăng đầu đi. Chỉ có ma cà rồng trẻ mới thật sự chiến đấu vì sự tồn tại của mình. Những ma cà rồng già nua đều hân hạnh được chết.

Ted là một anh chàng hai mươi ba tuổi được bảy trăm năm rồi. Có vẻ như Ted khá kém cỏi khi phải đi tìm cái chết với thời gian tồn tại chỉ ngắn đến thế. Hắn ta vui vẻ hợp tác, hằng hải kể lại cách mình vận cổ cách nạn nhân ra như thế nào, dùng ngón tay bóp nát nội tạng bên trong cơ thể người ra sao. Dù không ăn não như loài zombie, Ted cũng thích nhìn thứ vật chất trắng đỏ phọt ra khỏi cái hộp xốp của nó. Khi chán nản với việc đùa nghịch cơ thể con người, hắn bắt đầu tạo ra thêm nhiều nô lệ máu. Tất cả đều bị giết để biến thành ma cà rồng non, loài hung bạo và bất tợn nhất vì chưa học được cách kiềm giữ cơn khát máu của mình. Tất cả chỉ nhằm một mục đích là đánh động những người thợ săn. Đội HUNTERS buộc phải moi tìm hắn ra để Ted khỏi tiếp tục những hành vi dã man chống lại loài người của mình.

Thật đáng tiếc, SNH là cơ quan chính phủ, họ không phải là quan toà hay kẻ báo thù. Ted được giữ trong lồng giam đặc biệt khoảng hai mươi năm. Khi hắn biến thành một con quái vật do cơn khát máu, khi hắn queo quác lại như một con cá khô; tất cả đều được quan sát và ghi chép cẩn thận trong phạm vi cuộc nghiên cứu dài hơi do SNH chủ trì. Năm thứ hai mươi một, ngỡ rằng Ted đã chết và bị biến thành một cái xác, các nhà khoa học đã tiến vào bên trong lồng giam để thu thập mẫu. Đáng tiếc, một anh thực tập sinh bất cẩn trượt té vào cạnh bàn, máu văng ra trên các xác khô đó. Ted tỉnh dậy, hút cạn máu sáu người trong phòng. Hắn hồi phục sức khoẻ trong chớp mắt và bắt đầu cuộc chạy trốn náo loạn nhất trong lịch sử SNH.

Hắn giết ba mươi một người trước khi chạy thoát được ra bên ngoài, cười ha hả sung sướng trong ánh nắng chiều lúc ba giờ mười lăm. Tất cả những thứ mà SNH còn lưu giữ lại được chính là mớ báo cáo dày cộm, và một chiếc hũ thủy tinh đựng nắm tro tâng của con ma cà rồng tên Ted.

Nếu muốn giết chết zombie thì tấn công vào hệ thần kinh, nếu muốn giết ma cà rồng thì hãy tấn công vào hệ tuần hoàn. Nếu gặp zombie thì head shot quả nhiên là giải pháp tối ưu, nếu gặp ma cà rồng hãy cố gắng đóng cọc vào tim chúng. Trong vô số những báo cáo về các loài quái vật và ma quỷ, Andy luôn chú tâm vào giống loài bất tử như ma cà rồng. Anh cảm thấy thật nhẹ nhõm và an toàn. Nếu Thanh Đồng muốn máu của anh, Andy chỉ cần đơn giản là lỏ trái tim khỏi ngực cô ta và bóp nó vỡ nát.

Giờ đây, Nami cũng nhìn anh với ánh mắt mà Andy đã từng nhìn Thanh Đồng lúc trước. Kinh hoàng, sợ hãi, ghê tởm và khát khao muốn tiêu diệt ngay

con quái vật trước mắt mình. Nami cũng là một người đã trải qua huấn luyện và được trang bị các kiến thức đặc biệt tương tự như Andy.

Khi nhận ra một ma cà rồng, ngay lập tức chặt phăng đầu chúng trước khi chúng phát hiện ra bạn là một thợ săn. Yếu tố bất ngờ chính là lợi thế duy nhất mà bạn có được, không phải là súng đạn hay cơ bắp dẻo dai. Ma cà rồng mạnh gấp trăm lần con người. Chúng có cơ thể của siêu nhân, bản năng của loài thú và trí tuệ của một nhà thông thái. Nếu không thể giết chết ma cà rồng ngay trong nháy mắt đầu tiên, hãy chạy ra chỗ có ánh sáng, hoặc phối hợp với đồng đội hỗ trợ. Nước thánh, tỏi và độc kinh chẳng có ích gì, chỉ có vận may mới có thể cứu giúp bạn mà thôi.

Một ánh chớp loé lên, Andy ngay lập tức chộp vào lưỡi dao chỉ còn cách cổ mình vài phân. Nami đã rút con dao phá rừng cô hay đeo bên hông và vùng vớ tốc độ nhanh hết mức có thể. Sách hướng dẫn đã viết, “Nếu thất bại ngay cú ra đòn đầu tiên, hãy trốn chạy và cầu viện vào vận may”.

Nami vẫn đứng chết lặng ngay tại chỗ. Andy giật con dao dài ra khỏi tay cô, vứt đi chỗ khác. Anh không thể trách gì Nami, vì nếu đứng ở vị trí của cô, anh cũng bị buộc phải làm vậy. Thứ quái vật tồn tại bằng cách đánh cắp máu và sinh mạng của kẻ khác, thì đáng bị tiêu diệt. Chúng ta có thể giết bò, ăn thịt heo, uống máu gà, nhưng tuyệt nhiên không thể làm hại con người. Tuy rất bất công, nhưng con người luôn quan niệm như thế. Bởi vì một phần bản năng sinh tồn của họ thôi thúc phải thủ tiêu thứ đe dọa sự tồn tại của mình. Đáng tiếc, Andy bây giờ không muốn chết.

Đầu tiên, Andy không phải ma cà rồng, anh chỉ mới là một tên nô lệ máu chưa sống hết tuổi thọ của con người. Ba mươi tuổi chưa đủ để anh rơi vào trầm cảm và tự sát như những con ma cà rồng bị stress. Điều quan trọng thứ hai, anh khát khao được sống, được tồn tại vì còn nhiều việc dở dang chưa làm xong trên đời. Ai sẽ là người giải thoát Thanh Đồng khỏi tay kẻ thù nguy hiểm nhất, ai sẽ là người bảo vệ cho cả một gia tộc khổng lồ, ai sẽ là kẻ ngăn ngừa những thảm họa bóng tối tương tự khác xảy ra. Andy được ban cho sức mạnh, và anh cảm nhận sâu sắc trách nhiệm mà mình phải gánh lấy cùng với sức mạnh đó.

Nước mắt của Nami bắt đầu rơi lã chã. Chẳng mấy chốc, gương mặt cô đã ướt đầm thứ nước mặn chát kia. Cô gái tóc ngắn mạnh mẽ, người đồng đội dịu dàng của Andy cũng có lúc sụp đổ như thế. Anh đứng dậy, nắm lấy tay Nami để an ủi cô khỏi cơn nấc nghẹn ngào. Như mọi cô gái khác, Nami nhào vào lòng anh, gục khóc trong ngực anh, cả người liên tục run rẩy bầy như vừa mắc phải cơn sốt rét ác tính. Tất cả những cô gái muốn đời vẫn là phải yếu. Khi khóc, họ cần một bờ vai để tựa vào. Mặc dù trước đó, chính họ là kẻ hung hăng, vùng dao muốn chặt lấy đầu người khác. Andy chỉ có thể thờ dài.

^ ^

Trường Wodenly trông giống y hệt một địa điểm tham quan di tích lịch sử. Đây là một lâu đài cổ bằng đá. Lối đi dài và rộng, hành lang lót những phiến đá trắng đen xen lẫn nhau. Trên tường treo những bức tranh họa hình sinh động với cái khung cầu kỳ viền vàng. Tất cả mọi thứ đều to và khổng lồ một cách không cần thiết. “Chắc hẳn bình thường phải có rất nhiều người đi qua lại ở khu vực sảnh này”.

Có một hàng chữ Rune ngoằn ngoèo được khắc trên vách.

- Quigamenphitos. – Giáo sư Harris thì thầm đọc lên theo thói quen.

Bất chợt, toàn bộ hàng chữ trên vách tường phụt cháy lên. Andy nhìn sang vị giáo sư già một cách thần phục.

- Thưa giáo sư, ông vừa mới đọc lên một câu thần chú thấp sáng bằng lửa. – Anh cười.

Vẫn chỉ có bốn người bọn họ lạc lõng bên trong toà kiến trúc kỳ lạ này. Khi giáo sư Harris tỉnh dậy, ông không phát hiện ra điều gì bất thường trong nhóm thám hiểm của mình. Andy nhìn vẫn khoẻ khoắn và là người chỉ huy mạnh mẽ. Jessica vẫn im lặng bám lấy Andy như một người hầu tận tụy, cũng là một vệ sĩ nhiệt thành. Nami vừa là một đồng đội thân thuộc, phối hợp nhịp nhàng với cấp trên đến từng hành động và hơi thở. Vị giáo sư già luôn cười tủm tỉm khi nhìn hình ảnh hai cô gái luôn bám sát trái phải của Andy như thế này. “Ồi đúng là tuổi trẻ!”

Giáo sư Harris chấp nhận vị trí đi sau lưng Andy và được hai cô gái lo lắng dòm ngó tới. Tuy là người dẫn đường, nhưng giáo sư không đủ khả năng để đối phó với muôn ngàn cạm bẫy rình rập trong địa phương này. Bọn họ đã tới một trong những nơi bí mật của Đảo Lan, địa phương tràn ngập những phép thuật kỳ lạ trong truyền thuyết.

- Nếu phép thuật có thể biến tượng đá biến thành golem, cây cối trở thành những linh hồn giận dữ; vậy thì điều gì sẽ chờ đợi ta bên trong một lâu đài cổ kính như thế này? – Giáo sư Harris vừa chụp hình khắp nơi, vừa ghi lại những phát biểu của bản thân để đem về làm tài liệu.

- Giáo sư, ông còn nhớ gì về kiến trúc bên trong lâu đài này không? – Andy quay đầu lại hỏi. Đôi mắt đỏ rực của anh ta vẫn khiến Harris e dè.

- Rất tiếc, tới đoạn này tôi hoàn toàn mù tịt. Có vẻ như rượu quên huỷ hoại nhiều nhất là đoạn ký ức bên trong lâu đài. Mà ở đây là chỗ của phù thủy học sinh, tôi nghĩ họ sẽ không đặt bất kỳ nguy hiểm ở chỗ mình sinh hoạt.

Như để trả lời cho câu nhận xét của giáo sư Harris, nhiều tiếng ầm ầm vang vọng trong không gian. Tiếng thỉnh thỉnh huých huých của một vật nặng nề đang di chuyển, những đợt chấn động dội lại bên dưới đất khiến họ có cảm giác cả toà lâu đài đang run lên bần bật. Xuất hiện phía trên cầu thang chính là tấm thân khổng lồ của một con rồng đỏ. Nó đưa khuôn mặt xấu xí nhìn vào nhóm người đột nhập, đôi đồng tử hẹp dài cẩn thận đánh giá lũ sinh vật bé tẹo trước mặt.

Giáo sư Harris há họng đứng chết trân nhìn con rồng trong truyền thuyết. Đến khi ông tỉnh lại, nuốt nước miếng khô cũng chính là khoảnh khắc con rồng đã có được phán quyết của mình. Nó hít một hơi căng đầy phổi, sau đó phun ra một tràng những ngọn lửa nóng rực phả về phía bọn họ.

Một con rồng khổng lồ, màu đỏ và biết phun lửa. Có ai biết cách diệt rồng không? Có lẽ trước mắt, biện pháp tốt nhất là co giò chạy thật nhanh đi đã.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 53

Rồng, loại sinh vật tưởng tượng được ghi chép trong truyện cổ tích để hù dọa lũ trẻ. Rồng được miêu tả như một con khủng long bạo chúa, có lớp vảy dày chống mọi loại vũ khí, có đôi cánh da như dơi nhưng đủ mạnh để nâng thân hình khổng lồ của nó lên trời. Một số truyện kể nói rằng rồng thích vàng, việc chúng thường xuyên làm nhất là nằm ngủ trên đồng kho báu trong những lâu đài cổ. Có vài trường phái cho rằng rồng biết phép thuật, có ngôn ngữ riêng và trí tuệ như những bậc thánh nhân. Tuy nhiên, tất cả truyện kể đều thống nhất với nhau là rồng có thể phun ra lửa và vô cùng hung bạo.

Con rồng đỏ rầm rầm loay hoay trong khu vực sảnh chính của lâu đài. Dù nơi đây khá rộng, nhưng cũng mau chóng trở nên chật hẹp cho cuộc chạy trốn trời chết của nhóm bốn người. Con rồng kích động như chó săn tìm thấy cáo. Nó xoay tới xoay lui, nhảy chụm vào các cây cột đá, phun lửa nấp hết các bức tường. Có lẽ ông hiệu trưởng trường Woodenly sẽ tiếc lắm khi thấy bộ sưu tập tranh cổ của mình bị thiêu ra tro.

Quá nhiều sự kinh hoàng để có động lực chạy hết sức mình. Quá nhiều ánh lửa để có thể nhìn thấy lâu đài cổ xinh đẹp bị biến thành phế tích. Con rồng chồm cao hơn bốn mét, cái đuôi dài mập ú quất ầm ầm vào những cây cột chính chống đỡ mái vòm. Bụi bay mù mịt, lửa phun ra khắp nơi; Andy vẫn như cũ chiếu cố cho người yếu nhất trong nhóm. Nhưng lần này, anh biết chắc sẽ là sai lầm nếu chỉ chạy như một con chuột trước vuốt mèo như thế này. Andy giao giáo sư Harris cho hai cô gái bảo vệ, sau đó dùng chính bản thân mình làm mồi nhử để con rồng tránh xa những người kia.

Ma cà rồng có được sức mạnh, tốc độ và sự dẻo dai hơn con người cả trăm lần kia mà. Con rồng đỏ giận dữ đuổi theo kẻ xâm nhập đáng gờm nhất. Con người đó này giờ cứ chạy tới chạy lui trước mắt nó, làm phiền nó như một con ruồi làm phiền lũ bò. Con rồng đỏ giờ vuốt cào mạnh vào chỗ con ruồi vừa đứng. Nền đá bị cày nát, cột tường bị đánh vỡ lỗ chỗ, lửa phùng phùng bắt vào bất cứ thứ gì có thể cháy được. Không gian nóng hừng hực như lò thiêu, hoang tàn như địa ngục. Nơi đây, rồng là loại vật bá chủ. Việc con mồi nằm gọn trong móng vuốt của nó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Có tiếng gì đó bụp bụp chạm vào lớp vảy sau lưng. Con rồng quay lại, gầm ghe với đám ngu ngốc tìm cách bắn đạn xuyên qua lớp vảy của nó. Sự nỗ lực không có trí tuệ đó là nguyên nhân gây ra cái chết của họ. Con rồng đỏ bỏ qua Andy, nhanh chóng nhào về góc phòng có ba người còn lại đang đứng. Nó ngoác mồm rộng hết cỡ, gào lên một tiếng hù dọa khiến vách đá rung lên bần bật như sắp sập xuống. Rồng là loài vật mạnh nhất thế gian này, nó là kẻ thống trị.

^ _ ^

Họ đã nhìn thấy cánh cửa sập dấu sau một bức tượng trong sảnh. Giáo sư Harris đoán rằng đó là một đường hầm dành cho những người phục vụ lâu đài. Thời xưa, những người phục vụ bị xem là hèn mọn và không đáng xuất hiện trước mắt của chủ nhân cao quý, vì vậy họ có những lối đi riêng kín đáo để không làm phiền tầm mắt của những chủ nhân khó tính. Khi chạy trốn một con rồng khổng lồ thì còn chỗ nào tốt hơn hành lang chật chội như thế này?

Andy đang bị con rồng dồn ép hết về một góc. Dù Nami có muốn kéo anh theo lối này, thì Andy cũng sẽ bị giết chết trước khi băng qua được sảnh dài. Họ bàn bạc với nhau là phải thu hút sự chú ý của con rồng, để Andy có thể thoát mái rút đi hướng khác. Hai cô gái đứng ngay cửa sập, tận lực nỗ lực vào con vật đồ lòm không lồ kia.

Cả đạn súng trường và đạn đặc chế của Nami cũng không làm gì được lớp vảy đồng như áo giáp đó. Con rồng ngay lập tức xoay lại, gầm lên một tiếng vang dội như bom nổ. Toàn bộ ba người đều cảm thấy choáng váng với đòn tấn công bất ngờ này. Họ lúc lắc đầu để điều chỉnh cảm giác thăng bằng của bản thân. Có vẻ như hệ tiền đình trong ốc tai đã bị chấn động mạnh khiến cho tê liệt.

Ngay khi đầu óc tỉnh táo, họ nhận ra con rồng đã tiến sát về phía mình, cái miệng khủng khiếp của nó đang há to và hơi ga hôi rình đang ào ào thoát ra. Nami và Jessica đồng thời kè hai bên giáo sư Harris, lời ông đi với tốc độ nhanh nhất có thể. Một tia lửa xoẹt qua và ngọn lửa bùng cháy trong miệng con rồng như người ta mới bật mở bếp ga. Ngọn lửa đỏ nóng đến hàng ngàn độ phóng tới, đốt cháy cánh cửa sập thành một thứ than đen đui. Bên trong đoạn hành lang đá, lửa đỏ vẫn tiếp tục đốt cháy không khí, cháy lan bám theo ba người bèn gót không tha. Không có gì nhanh hơn tốc độ lây lan của lửa. Nami và Jessica nằm sấp xuống đất, dùng hết sức lấy tay che mặt và vờ mũi lại. Trong phút giây nguy hiểm cận kề, họ chỉ biết bảo vệ bản thân hết sức có thể mà thôi.

Ngọn lửa tràn qua, nung nóng không khí và đốt cháy mọi thứ trong hành lang. Cả ba người mắc kẹt có thể nghe được tiếng quần áo mình đang cháy lép bép và sự phỏng rát từ trên lưng truyền xuống. Nhưng rất mau chóng ngọn lửa rồng kia vụt tắt. Họ lồm cồm ngồi dậy và chỉ thấy một cái bóng khổng lồ che khuất hết cửa sập.

Ầm một tiếng, tường đá rung rinh. Con rồng đã húc vỡ lối vào của hành lang. Tất cả ánh sáng đều bị ngăn lại, bên trong chìm ngập bóng tối mịt mù.

^ _ ^

Andy đã nhận ra con rồng bị thu hút bởi đòn tấn công tự sát của những cô gái. Trong lúc anh còn chưa kịp làm gì thì con rồng đã quay đầu phóng về phía ba người đồng đội trong góc. Chỉ với hai cú nhảy, nó đã có thể tiến đến đủ gần để phun lửa. Andy hoảng hốt lao theo, cũng chẳng biết mình có thể làm gì để giúp họ.

Ở chỗ gần hơn, anh đã có thể thấy họ chui vào cửa sập. Hoá ra có một lối thoát và họ hành động không hề thiếu suy nghĩ chút nào. Ngọn lửa trong miệng con rồng phả ra mạnh mẽ như lửa trong lò rèn, có thể nung chảy cả sắt. Cánh cửa gỗ nhanh chóng bị đốt cháy và lửa có thể lan vào bên trong chỗ họ đang trốn. Andy liếc nhìn con rồng đang say sưa khạc lửa. Có vẻ như trong lúc này nó chẳng thể làm gì ngoài việc giữ cho miệng mình mở thật to.

Anh nhún người thấp như vận động viên điền kinh xuất phát trong cự ly ngắn. Andy tập trung hết tất cả các giác quan để điều khiển nguồn năng lượng đang tuôn chảy trong anh. Anh có thể cảm nhận sức mạnh đang cuộn cuộn trong từng mạch máu, các cơ bắp gồng lên sẵn sàng cho bất cứ hành động mạnh mẽ nào. Andy bật nhảy, sau đó đập vào bắp chân và khuỷu gối của con rồng. Anh chẳng có hy vọng gì làm bị thương con quý đồ với chút ít lực như thế. Andy đang cố gắng treo lên thân thể của nó để đến nơi con rồng không thể phòng bị trong lúc này.

Cảm giác loảng xoảng dưới chân khi Andy bước trên lớp vảy lưng của nó. Con rồng đã ngưng phun lửa vì nhận ra con ruồi đáng ghét lúc đầu lại lại phiền nó nữa rồi. Nhưng trước khi con rồng vùng người để hất Andy ra khỏi lưng, anh đã cúi xuống, dùng tay lật một tấm vảy lên và ghim thanh Bloody Marry vào phần da thịt yếu ớt bên dưới.

Con rồng gầm rú trong đau đớn khi máu trên lưng nó phun ra như giếng khoan. Nó lồng lên, cổ dùng hai chi trước ngăn ngừa quơ quào về phía lưng mình. Thanh kiếm như một cái cọc đóng vào lưng khiến nó đau đớn tê buốt. Hai cánh da cổ mở ra đóng lại hỗn loạn như một con cá giãy chết khi bị bắt lên bờ.

Andy nắm chặt chuôi kiếm để đề phòng việc con rồng hất mình xuống đất. Với trọng lượng nặng nề và cơ thể khổng lồ, nó có thể đâm bẹp vài chiếc xe hơi chứ nói chi là cơ thể người. Andy cao hứng bật cười khi con rồng giãy nảy như một chú ngựa hoang ngày đầu bị người ta cưỡi trên lưng. Anh nhớ tới thời gian còn học trong trường, đã từng tham dự vào cuộc thi Rodeo. Andy đã ở yên trên lưng ngựa được tám phút mười lăm giây. Nhưng có vẻ như ở trên lưng rồng không được dễ dàng đến thế.

Con rồng đỏ đảo người, cổ tông phần lưng của mình vào vách tường ẩn giấu cánh cửa sập. Andy nhanh tay buông kiếm, trượt về phía khác trước cú va chạm kinh hoàng. Đất đá đổ xuống ầm ầm và bức tường chỉ còn là một đồng ngổn ngang khủng khiếp. Con rồng nằm lăn lộn trên mặt đất khi thanh kiếm bị cắm đến lúc cán vào lưng.

“Đau, đau quá!” Âm thanh gầm gừ đột nhiên truyền tới Andy một thông điệp. Anh ngạc nhiên nhìn sinh vật tàn bạo như khủng long tiền sử đang đau đớn giãy dụa trước mặt mình. Bên dưới vẻ bề ngoài hung hãn hoang dã, thì ra loài rồng cũng có trí tuệ và suy nghĩ. Cách giao tiếp thông qua tư tưởng này hình như còn vượt trội hơn cả loài người. Ngôn ngữ của nó ngoại trừ âm thanh còn có thêm cảm xúc được truyền đi.

“Làm ơn cứu với!” Con rồng ni non van xin. Nó nằm sấp xuống, đưa khuôn mặt sầu thảm đến trước chân Andy. Nhìn điệu bộ chó con của nó, hoàn toàn đối nghịch với vẻ hung hãn ban đầu. “Làm ơn, tôi sẽ ký giao ước với anh và biến anh thành kỹ sư rồng. Chỉ cần anh rút thanh gươm ra khỏi lưng...”

Andy trở mắt nhìn con rồng khản khoản đưa ra điều kiện. Có phải anh vừa nghe lầm không, kỹ sư rồng thì ra là chuyện có thật hay sao?

- Người tại sao lại ở đây? – Anh hỏi.

“Tôi bị bọn họ đánh cắp từ lúc còn trong trứng. Họ muốn sử dụng tôi để làm thuốc và luyện bùa chú, họ nhốt tôi trong ngục để lấy vảy, máu và da. Mấy ngày qua tự nhiên phép thuật giam cầm tôi yếu đi hẳn, nên tôi mới có thể trốn đi được. Làm ơn, cứu tôi đi. Tôi chưa từng nhận chủ nhân nào hết, anh sẽ trở thành kỹ sư của tôi.”

Không ngờ số phận con rồng này bị thảm thiết. Nó bị nhốt để nuôi lấy thịt như một con heo. Đáng sợ hơn là họ không giết nó mà chỉ muốn máu, vảy và da của nó. Giống như một con gấu ngày ngày bị người khác lấy mật bán đi. Có lẽ Andy phải nhìn lại. Nếu nó có trí tuệ và biết nói chuyện, anh không thể coi nó như một con vật mà đối xử được.

Andy nhướng mày, sau đó leo lên lưng con rồng đang rên rỉ van xin kia. Anh tìm đúng miếng vảy lúc đầu, lật lên và thấy cái cán màu đen của Bloody Marry đang nằm sâu trong thịt nó. Dùng mấy ngón tay vén đám thịt lầy nhầy xung quanh thanh kiếm, anh thọc tay nắm lấy cán kiếm và rút ra. Con rồng đau đớn gầm rú khi Andy nhấc vài lần thanh kiếm cũng không rút ra được. Anh có thể cảm nhận thân thể nó đang run lên kịch liệt bên dưới chân mình.

Lần này thì Andy vận đến sức mạnh của dòng chảy sinh mệnh. Anh ngăn cản thứ năng lượng đang tuôn ra chậm chậm từ cơ thể mình, điều khiển nó thành một luồng khí hoà quện vào con đường chằng chịt của các tế bào thần kinh. Một chiêu thức cổ xưa của các bậc thầy võ thuật cổ đại, nó có thể làm tăng cường sức mạnh cơ bắp cũng như phát triển thành những năng lực đặc biệt của loài người. Những người luyện khí công cũng chính là người tìm cách điều khiển dòng chảy sinh mệnh như thế này. Andy tuy chưa từng luyện qua võ thuật cổ truyền, nhưng các tri thức tổ tiên để lại đã giúp anh nắm vững cách thức vận dụng nguồn sức mạnh nội tại.

Andy hét lên một tiếng lớn, gồng tay rút mạnh thanh kiếm ra. Máu rồng cũng theo đó phun văng khắp trên người anh. Andy ho sặc sụa khi bị thứ máu nóng như lửa tràn vào miệng. Khác với máu người, máu rồng khiến Andy bỏng rát như vừa mới uống nham thạch. Anh cố gắng phun ra, nhưng phần nhiều đã trôi tuột xuống bên dưới dạ dày rồi.

Con rồng vùng dậy hất Andy ngã văng xuống đất. Trong lúc anh còn đang co giật trong cơn đau do máu rồng gây ra, nó đi đến đặt một chân trước lên người anh.

“Con người hèn hạ dám tổn thương loài rồng cao quý.” Nó gầm gừ khác hẳn với vẻ chó con đáng thương vừa rồi.

- Ta đã giúp ngươi, bù lại với việc ban đầu. Do người đã tấn công trước nên coi như chúng ta huề nhau nhé. – Andy là người nói chuyện có đạo lý.

“Đâu có chuyện lời như thế. Dám bắt ta về đây, hành hạ chán chê rồi bảo huề hết mọi việc là sao?” Nó cay nghiệt.

- Là người khác bắt ngươi giam giữ, ta không có liên quan gì hết. Mà sao ngươi tráo trở vậy, lúc nãy còn than van muốn nhận ta làm chủ nhân.

“Làm kỹ sĩ rồng của ta à. Hừ, mơ tưởng. Chỉ có những con rồng thiếu năng mới chịu nhận làm vật cưỡi cho loài người hèn kém thôi. Lần sau muốn tin một con rồng, thì phải bắt nó thề bằng chân ngữ Autralus nghe chưa. Thứ ngôn ngữ của loài người chẳng có sức mạnh trói buộc nào với ta cả.” Như một kẻ lừa gạt cười vào mũi con mồi, loài rồng trí tuệ luôn đùa cợt vào sự ngu ngốc của loài người.

- Người ta nói loài rồng không thể nói dối dù bằng bất kỳ thứ ngôn ngữ nào. – Andy nhắc nhở nó, đó là niềm tin tôn giáo của loài rồng.

“Ta đâu có nói dối.” Con rồng há họng cười mưu mô. “Ta sẽ cho người làm kỹ sĩ của ta, có lẽ là cỡ một trăm năm nữa, lúc ngươi đã trở thành đồng hài cốt dưới mồ rồi.”

Thì ra ngay từ đầu nó đã có âm mưu như thế. Quả thật loài rồng không nói dối, nó chỉ chưa nói hết sự thật mà thôi. Đột nhiên, Andy cũng cười ngặt nghẽo.

- Vậy thì đáng tiếc cho ngươi, ta không phải là người bình thường.

Để chứng minh cho lời nói của mình, Andy đưa tay vào chiếc gai nhọn trên chân con rồng. Máu đỏ chảy ra, con rồng khịt khịt mũi đánh giá. “Có mùi của phép thuật.” Nó căng thẳng cảnh giác.

Andy đưa tay lên miệng liếm sạch máu chảy, sau đó khoe ra chỗ vết thương đã lành thành sẹo đỏ của mình.

- Xin ra mắt mi, ta là ma cà rồng bắt từ!

Con rồng hoảng hốt nhảy dựng, bỏ chân ra khỏi Andy và lùi lại ra sau. Anh ngồi dậy, phui phui chiếc áo dính đầy máu rồng của mình, sau đó cười một cách đắc thắng.

- Ta có thể chờ ngươi vài trăm năm cũng được.

Câu nói như chọc vào nỗi đau trái khuấy của con rồng. Chính miệng nó nói ra bây giờ thì không thể thu hồi lại được nữa rồi. Chọn một người làm kỹ sĩ rồng, cũng có nghĩa là liên kết sinh mạng mình vào tay kẻ đó. Kỹ sĩ có thể hưởng được tuổi thọ cả ngàn năm như con rồng của mình, nhưng nếu người kỹ sĩ chết, thì đương nhiên con rồng cũng chết theo. Tuy việc nhận một kỹ sĩ khiến sức chiến đấu của con rồng tăng cao rõ rệt, nhưng đồng thời cũng đặt nó vào mối hiểm nguy tương tự như vậy. Lần này nó đã bày chính mình thật rồi. Con rồng đột nhiên gầm to rung rinh cả lâu đài.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie.com/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bắt Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 54

Đột nhiên, con rồng đỏ há miệng gầm to rung rinh lâu đài. Thế nhưng Andy lại nghe được trong đó tiếng cười vang vang của nó. Nhận một người bắt từ làm chủ nhân, cũng đồng thời khiến nó mạnh mẽ mà không bị ràng buộc bởi sự rủi ro trong cái chết của người kỹ sĩ. Có lẽ nó sẽ trở thành con rồng vô địch vượt trội hơn tất cả những con rồng trên khắp các thế giới. Nó khịt gổ xuống, đưa đầu đến gần Andy.

“Vậy thì từ hôm nay, anh sẽ trở thành chủ nhân của ta, hơi sát long nhân bắt từ. Ta là Vulcanos, rồng đỏ của núi lửa, nguyện sẽ trung thành với kỹ sĩ suốt đời.” Nó chớp mắt nhìn Andy đầy thành kính. “Xin hãy đặt tay lên trán ta.”

Tuy có chút thấy lạ lẫm với thái độ đột nhiên đổi khác của nó, nhưng anh lại đang khát khao sức mạnh hơn bất kỳ thứ gì. Andy liền nghe theo lời nói của con rồng. Khi bàn tay của anh vừa chạm vào da con rồng, lập tức cảm thấy hơi nóng rất như vừa chạm vào một ấm nước nóng.

“Xin đừng buông tay ra.”

Andy cố gắng chống lại sự khó chịu, ép chặt lòng bàn tay của mình vào đầu con rồng. Nó bắt đầu rì rầm đọc những câu thần chú bằng chân ngữ Autralos của loài rồng. Anh cảm nhận ký ức của mình đang mở ra, và một luồng tư tưởng khác xâm nhập vào. Lại thêm rất nhiều ký ức tràn vào cái kho

chứa vốn đã rất đồ sộ của Andy.

“Hỡi Người Bảo Vệ Sự Bình Yên Vĩnh Cửu, đây là tên thật của anh, và cũng là tên chủ nhân duy nhất của ta. Ta xin chia sẻ với anh trái tim của loài rồng núi lửa. Từ nay sinh mạng của anh chính là của ta, và của ta chính là của anh.”

Một ánh sáng loé lên ngay chỗ tay Andy tiếp xúc với trán con rồng. Anh giờ ra và nhìn thấy trong lòng bàn tay mình một ký hiệu tròn sáng bạc.

“Đây là dấu hiệu anh đã ký thành hiệp ước với loài rồng, và trở thành chủ nhân của Vulcanos.” Con rồng đỏ giải thích. “Dù có cách xa nhau hàng triệu không gian, chúng ta cũng sẽ vĩnh viễn liên kết với nhau không thay đổi.”

- Ô, sức mạnh này thật đáng kinh ngạc. – Andy trầm trồ.

- Vẫn còn rất nhiều thứ kỳ kỳ của loài rồng phải học hỏi gây kinh ngạc hơn nữa kia. Anh có muốn thử xem phép thuật của ta không? – Con rồng ngoan ngoãn như một vật nuôi thật sự.

- Biến nhỏ lại xem.

Con rồng thu lại bằng kích thước của một con bê.

- Nhỏ hơn nữa. – Andy cười vui thích như đứa trẻ mới nhận được đồ chơi.

Con rồng thu lại chỉ còn bằng con mèo.

- Sao lúc trước cậu không biến thành như vậy để chạy trốn? – Anh ngạc nhiên nhìn sinh vật đầy quyền năng trước mặt mình.

- Tự mình ta không thể tạo ra phép thuật được. Chỉ có loài rồng được thuần hoá mới sử dụng phép thuật. Rồng hoang đã chỉ cần xài móng vuốt và lửa của mình là đủ sống rồi.

- Tức là việc có kỹ sư của riêng mình sẽ khiến cậu mạnh hơn.

- Đúng vậy. – Con rồng ngoan ngoãn leo lên vai Andy. Bây giờ trông nó giống hệt một con kỳ nhông đỏ được nuôi làm cảnh.

- Vulcanos, quen biết người không biết là do tôi may mắn hay là cậu may mắn đây? Chúng ta đều đang chờ đợi một người đồng đội có thể giúp mình tăng cường sức mạnh bản thân.

- Chớ gọi tên thật của ta ra ngoài. Những cái tên thật có rất nhiều quyền năng ràng buộc. Vì vậy, để an toàn tên thật chỉ được nói cho những người ta thật sự tin tưởng thôi. – Con rồng chớp chớp mắt. – Lúc ký giao ước, ký ức của chúng ta đều đã khai mở cho đối phương đọc hết. Vì vậy, thưa kỹ sư, thứ anh đang tìm đang nằm ở tầng cao nhất của lâu đài này.

Nghe thấy thông tin từ Vulcanos, lập tức Andy cảm thấy vô cùng hài lòng. Lễ nào đích đến của anh đã cận kề bên cạnh rồi.

^ _ ^

Andy để cho Vulcanos biến to trở lại và đào bới đồng đất đá sập chỗ hành lang ẩn. Anh tiến vào trong, chẳng mấy chốc nhìn thấy ba người nằm la liệt trên mặt đất. Bây giờ đã là kỹ sư của Vulcanos, Andy cảm thấy lỗi của nó cũng giống như của mình vậy. Khi cả hai chạm vào nhau, ý nghĩ và tình cảm của anh cũng truyền tới con rồng.

“Ta chưa được học thần chú chữa thương, nhưng ta biết mình có phép thuật.” Nó cụp mắt nhìn anh. “Giá mà ở đây có một cuốn sách.”

- Không cần đâu. – Andy cười với nó.

Anh nhỏ toẹt một bãi nước bọt ra bàn tay và thoa nó lên lưng những người bị phỏng.

- Tôi chỉ là một nô lệ máu, chưa hẳn là ma cà rồng. Nhưng nước miếng tôi có khả năng chữa thương, giống như cậu đã thấy. Tuy nhiên, vết bỏng khá nặng, họ có lẽ sẽ không phục hồi ngay lập tức được.

“Loài rồng cũng tự liếm vết thương cho mình. Nhưng nước miếng của chúng ta sẽ chỉ đốt cháy con người thôi” Vulcanos phì phì trong miệng.

- Nó có mùi như dầu hoả. Chắc nhờ vậy mà loài rồng có thể phun lửa.

Nami và giáo sư Harris vì có đeo balô trên lưng nên họ chỉ bị bỏng nhẹ thôi. Khi Andy thoa xong, các vết bỏng hoàn toàn lặn hết. Riêng Jessica thì bị nặng nhất, toàn thân cô ta bị ám cả một màu đen. Anh lấy con dao găm ra cắt đi mái tóc bị cháy nham nhở của Jessica. Trông cô gái thật thảm thương và tội nghiệp, có lẽ cô ta sẽ phải chịu vết sẹo bỏng trên lưng này đến hết đời. Anh cởi áo khoác, đắp lên thân thể dường như trần trụi của cô.

“Ta đã làm quá hả?” Con rồng lo lắng nhìn Andy.

Anh không trả lời, chỉ thờ dài.

Một lúc sau, Nami và giáo sư tỉnh lại. Andy giúp đỡ họ dựa vào tường, sau đó lấy nước trong balô cho họ uống.

- Cô ấy sao rồi? – Nami lo lắng nhìn cơ thể bất động của Jessica.

- Nặng hơn hai người. Nhưng có lẽ cô ấy sắp tỉnh rồi. – Andy trả lời.

- Em xin lỗi sếp. – Nami đột nhiên ứa nước mắt. – Thân là y sĩ của nhóm nhưng em chưa làm gì hữu ích được cả.

- Không có đâu, cô đã làm rất tốt, thiếu ury. Tôi mừng vì đã chọn cô vào đội.

Lời an ủi của Andy giúp Nami bình tĩnh lại. Lúc này cô mới để ý đến con vật nhỏ màu đỏ trên vai anh.

- Đây giống như là ...

- Một con rồng, Nami.

Trong khi Nami há hốc mồm nhìn Vulcanos thì giáo sư Harris đã lồm cồm bò tới. Ông muốn lấy ngón tay sờ vào con rồng nhỏ bé kia. Vulcanos lập tức khè ra một đốm lửa, giáo sư Harris sợ hãi rút tay lại.

- Nó là một con rồng thật sao? – Ông kinh ngạc kêu lên.

- Đúng, tuy có vẻ nhỏ thật, nhưng nó đúng là một con rồng xấu tính và hung dữ. – Andy cười, giới thiệu.

- Sao anh có được nó?

- Nhờ ký một giao kết. – Andy xoè ra bàn tay có dấu ấn bạc cho giáo sư Harris coi.

- Kỵ sĩ rồng. – Ông ta thảng thốt kêu lên. – Tôi đã thấy hình vẽ này trong sách cổ về loài rồng. Vậy ra nó thật sự tồn tại sao?

Nhưng Andy chưa kịp trả lời thì Vulcanos kết nối với tâm trí anh. “Có những kẻ lạ mặt mới tới.”

Anh thu lại nụ cười, lo lắng nhìn ba người đồng hành của mình.

- Có thể là đội PROUD đã tới, nhưng cũng có thể không. Vì vậy ba người tạm thời ở trong này, tôi sẽ ra kia gặp họ. Nếu là đồng đội, mọi người sẽ tới đây nhanh thôi. – Andy thông báo. Anh rút ra một khẩu Rosemary giao cho Nami. – Chỉ còn đúng sáu viên đạn tẩm thuốc, nhưng tôi tin rằng chúng có thể bảo vệ cô và mọi người.

Nami nghiêm mặt, gật đầu với anh đầy trách nhiệm. Trong bất kỳ tình huống nào, Nami cũng cảm nhận được đại tá luôn tin cậy mình nhất. Dĩ nhiên cô sẽ không phụ lòng anh, hết sức bảo vệ cho hai dân thường này.

Dặn dò xong, Andy đứng dậy, đi ra ngoài.

^ _ ^

Nhóm sáu người của Ted Husman xuất hiện. Họ chạy băng băng qua đồng cỏ nát sau cuộc chiến của Andy và hai con quỷ đá.

- Golem bảo vệ đã bị phá hủy, không giống với kiểu của một nhà phép thuật, chẳng lẽ quân đội đã tràn tới đây? – Usula lo lắng đưa mắt nhìn xung quanh.

- Không thể nào, bọn họ đã bị đẩy lùi ra khỏi núi rồi. – Mickey bác bỏ suy luận của cô gái nhỏ.

- Vậy còn đám người đi lạc chúng ta gặp? Họ là thợ săn của Việt Quốc, đội cảnh sát không có phép thuật nhưng lại biết được những bí mật của thế giới bóng đêm. – Usula nhắc nhở.

- Làm sao họ vượt qua được tường chắn âm thanh chứ. – Ted trầm giọng nói.

Người chỉ huy vung cao cây gậy phép của mình, cả sáu người trong nhóm được đẩy lên và phóng qua chiếc cầu sụp thật nhẹ nhàng.

- Windileocomogulivie ...

Ted ngân nga lên một câu thần chú, cánh cửa nặng nề bật mở nhường lối cho cả nhóm. Họ đang rất gấp, tình huống khẩn cấp đã kéo dài hơn ba ngày mới bị phát hiện, các loại quái vật bóng đêm đang bị thả đi tràn lan khắp nơi.

Nhưng thật bất ngờ, đằng sau cánh cửa của lâu đài là một hình bóng khổng lồ đang chồm tới. Vulcanos dùng hết sức mình để phun ngọn lửa khủng khiếp về phía những kẻ vừa bước vào. Nó đã nhận ra mùi phép thuật nồng đậm trên người họ. Bị giam cầm suốt ba trăm năm, mối hận đối với pháp sư và phù thủy đã chất cao như núi trong lòng con rồng. Trong khi Andy còn chưa kịp đi ra khỏi đoạn hành lang, Vulcanos đã chạy ra trước. Nó trở lại hình dạng cũ và ngay lập tức tấn công nhóm của Ted Husman.

Đội trưởng của nhóm thuật sĩ đã nhanh chóng tạo lập rào chắn. Ngọn lửa khi tới chỗ họ bị tách ra làm đôi và rẽ về hai hướng như một con sông gặp núi. Tuy nhiên, lửa của rồng là ngọn lửa phép thuật, dư âm của nó vẫn mạnh mẽ đốt cháy pháp thuật của Ted. Những đồng đội của anh ta cũng phải gờ đầu hỗ trợ.

Họ đứng chụm với nhau thành một khối, các đầu đầu và gậy cùng giờ cao để tạo ra lưới chắn. Ngọn lửa vẫn phùng phùng phun tới. Chẳng bao lâu, họ nhận ra lớp lưới chắn xung quanh mình bị hạ xuống. Mickey và Ronan đứng ngoài bìa, cảm thấy lông trên cánh tay mình đang bị hun cho cong queo. Họ cố gắng thu hẹp vị trí của mình lại, nhưng đồng thời lớp phép thuật vẫn đang bị đốt cháy dần dần. Cả những người đứng giữa nhóm cũng đang bị sức nóng của ngọn lửa ảnh hưởng.

- Hoà long, dừng lại. – Andy hét lên, chẳng quên việc không được gọi tên thật của Vulcanos

Một con rồng khi đã bắt đầu nhận kỵ sĩ cũng giống như một con chó có chủ. Tuy Vulcanos vô cùng không cam tâm, nhưng nó vẫn khép miệng lại. Ngọn lửa rồng tắt ngóm.

Andy vừa lúc chạy ra khỏi cửa sập. Chớp mắt, Ted Husman vung gậy. Andy cảm thấy một áp lực vô hình xô mạnh vào người. Anh bị hất lên cao, đập mạnh vào vách tường và rơi xuống như một bao cò. Con rồng đỏ gầm lên nhưng tiếng khùng khiếp, trầm òn hơn bất kỳ thứ quái vật nào từng tồn tại trên đời. Nó nhảy tới chỗ nhưng phép thuật gia đã tấn công kỵ sĩ, đôi cánh da bung xoè ra thật giận dữ. Con rồng dùng thân thể to lớn, móng vuốt và chiếc miệng rộng đầy nanh tấn công kẻ thù. Nhóm COPS nhảy về những hướng khác nhau né tránh. Bọn họ lăn vòng trên đất, sau đó ngồi bật dậy chia ngay đầu phép thực hiện lời nguyện với con rồng.

Nhưng tia sáng bắn ra, vung vẩy như một thứ chất lỏng đủ màu sắc. Những câu nguyện rửa chạm vào lớp vảy sáng bóng của con rồng, bật ra như nước văng trúng một con vịt. Chỉ có những pháp sư quyền năng nhất mới có khả năng chiến đấu với loài rồng hùng mạnh. Bản thân loài rồng đã là một tạo vật phép thuật cổ xưa, ít có giống loài nào sánh nổi. Tiếc rằng, loài người non trẻ chỉ có một vài cá nhân đủ xuất sắc để đe dọa được một con rồng thôi.

Vulcanos điên cuồng gầm lên những tiếng giận dữ. Nó bây giờ không đơn độc, nó còn có một chủ nhân liên kết sinh mạng với mình. Nếu kỵ sĩ rồng chết, con rồng sẽ chết theo. Vì vậy Vulcanos nổi khùng lên khi thấy Andy bị tấn công là hoàn toàn hợp lý. Chỉ có một điều nó quên mất, chủ nhân của nó là nó lệ máu, tiền thân của ma cà rồng bắt từ.

Không gian bùng cháy lên thành những ngọn lửa xanh ma quái. Không phải lơ lửng như ma trơi mà là toàn bộ không gian đều bốc cháy. Họ cứ như đang đứng giữa một đám cháy khổng lồ vậy. Kể cả một sinh vật quyền năng như rồng cũng cảm thấy e dè với ngọn lửa này. Vulcanos thu người lại, cảnh giác nhìn ngó xung quanh. Đám thuật sĩ cũng cứng người khi nhận ra mình đang bị bao vây bởi ngọn lửa của Astaroth, màu xanh da trời kỳ dị và cái lạnh thấu xương này chỉ có thể là ngọn lửa của vua thối rửa mà thôi.

Tất cả tập trung sự chú ý về nguồn gốc của ngọn lửa xanh. Andy đang cố đứng dậy. Anh chống người trên thanh kiếm Bloody Mary đã tuốt ra khỏi vỏ. Thân thể hơi vụng vẹo vì có vài cái xương bị gãy khi đập mạnh vào tường như thế. Anh lắc lắc cổ, cảm nhận những thứ bên trong đang hồi phục và sắp xếp lại vị trí của mình. Andy chưa bao giờ cảm thấy dồi dào năng lượng đến thế. Vô tình uống phải máu rồng, đã khiến cơ thể anh xảy ra biến hoá gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 55

Mọi người nín lặng nhìn kẻ đầm máu đang đứng sừng sững như một pho tượng. Bầu không khí pháp thuật quỷ dị của ngọn lửa Astaroth tuy chưa làm hại ai, nhưng đem lại cảm giác đe dọa kinh khủng. Những tiếng răng rắc vang lên khi mấy cây xương gãy trong người Andy tự sắp xếp lại vị trí. Sự phục hồi nhanh đến kinh ngạc của anh có thể sánh được với những con ma cà rồng thuần chủng.

Khả năng tái sinh mạnh mẽ chính là con đường dẫn đến sự bất tử. Andy vẫn chưa chết, làm thế nào mà cơ thể anh lại biến đổi đến nhường này? Trước đây mỗi lần sử dụng sức mạnh, anh sẽ bị con đoi hành hạ khùng khiếp. Andy hiểu rõ, một khi bị biến thành ma cà rồng mới sinh, anh sẽ mất kiểm soát, con khát máu sẽ khiến anh trở thành một con quỷ đáng sợ như thế nào. Nhưng lúc này, anh lại cảm thấy hoàn toàn thanh tĩnh và mạnh mẽ. Cái bụng no nê và nguồn sinh lực đang cuộn trào. Chỉ có một thứ quyền năng duy nhất trên thế giới, một thứ đủ để con ma cà rồng suốt đời không cần hút thêm giọt máu nào. Huyết rồng.

Hoà long là sinh vật của ngọn lửa và gió bão. Ngoài hai yếu tố này, Vulcanos căm ghét tất cả các trạng thái ma thuật. Andy đã liên tục khiến nó cảm thấy hoang mang và bối rối. Ban đầu anh ta là một người không chết, và bây giờ anh ta lại nắm giữ thứ vũ khí của địa ngục. Con rồng phóng ý nghĩ của mình đến chỗ kỵ sĩ, có một mối liên hệ đặc biệt giữa bọn họ khi giao ước đã được ký.

Vulcanos lục lại tiềm thức Andy, dò xét dọc suốt ký ức một ngàn năm mà anh thừa hưởng. Thậm chí khối lượng kiến thức đó cũng là quá đồ sộ cho một con rồng mới chỉ có vài trăm tuổi. Andy thấy không thoải mái khi con rồng cứ lượn tới lượn lui trong đầu mình. Nhưng anh cảm nhận Vulcanos đang căng thẳng và sợ hãi. Nếu bọn họ có thể trở thành đồng đội với nhau, yếu tố đầu tiên chắc chắn phải tin tưởng nhau. Vì vậy thay vì ngăn cản, Andy hướng dẫn

con rồng cách lục soát những thông tin mà anh có được, trật tự như lấy sách trong thư viện.

Có một luồng tư tưởng khác đang muốn tiếp cận sự liên kết của bọn họ. Vulcanos rút ra khỏi tâm trí Andy và đánh bật kẻ bạo gan kia. Một người đàn ông tóc vàng trong nhóm sáu người đột ngột khụy xuống, đôi mắt anh ta mở lớn trừng trừng và từ đó chảy ra hai hàng nước mắt máu.

“Đây chỉ là đòn cảnh cáo thôi, hồi con người kia!” Con rồng mạnh mẽ đưa ra thông điệp quyền uy. Trước giờ Vulcanos căm ghét lũ phép thuật gia và coi khinh toàn thể loài người. Ngoại trừ kỵ sĩ của nó, con rồng chẳng để thứ gì vào mắt cả.

Họ kinh sợ nhìn con rồng đang nhe răng và gầm gừ. Andy bước lại bên cạnh nó, vỗ vỗ lên chân con rồng để giúp nó bình tĩnh lại. Anh chưa từng nuôi rồng, nhưng có lẽ nên đối xử với nó như những con chó trong sở cảnh sát. Quả nhiên con rồng chịu liếc nhìn anh, sau đó hậm hực ngậm miệng lại, đáng vẻ không cam tâm.

- Chúng ta có thể nói chuyện chứ? – Anh đưa mắt nhìn đám người áo chùng đang đứng tụm lại thành một cụm.

- Được thôi. – Ted Husman đại diện mọi người trả lời.

Andy dứt kiếm vào lại trong vỏ, ngọn lửa xanh của Astaroth hoàn toàn biến mất. Nhóm COPS la lắng nhìn xung quanh, sau khi xác nhận không còn việc gì nữa họ mới thở phào. Đồng thời những thứ gây đùa lại được nâng lên, chia về phía Andy. Con rồng đứng bên cạnh anh gầm gừ trong cổ họng.

- Nào, được rồi – Andy hoà hoãn giọng hai tay lên. – Chúng ta sẽ chẳng thể nói được gì nếu các bạn vẫn còn chia thứ ấy vào tôi.

- Các người là ai? – Usula nhanh miệng hỏi trước.

- Tôi là Andy Thành Gia An, thanh tra cao cấp tổ trọng án SSC, chỉ huy chiến thuật của lực lượng HUNTERS Việt Quốc. Lần này tôi đến đây chỉ với tư cách cá nhân. Tôi muốn khám phá về trường phù thủy.

- Cùng nhóm với đám Jackson mà chúng ta gặp được. – Usula nhắc nhở đội trưởng của mình.

- Tôi là Ted Husman, đội trưởng lực lượng bảo vệ xứ Stains. Đây là khu vực xảy ra tình huống khẩn cấp, và chúng tôi đang ở trong trạng thái báo động cao độ. Tôi nhận thấy anh lẽ ra không được phép đến đây.

- Tôi đã nói là mình đến đây với tư cách cá nhân mà. Ngay cả chính phủ cũng chưa từng cảnh báo là không được đi bộ trong rừng Các Vị Thánh.

- Anh hiểu các dấu hiệu ngăn chặn trước đó mà. Đừng giả vờ rằng công của doanh trại, đám ma cây, thủy thần dưới hồ, mũi tên dây leo, hai con golem ... đều không hề tồn tại. Một người bình thường sao có thể đi xa đến thế?

Andy mỉm cười thân thiện trước lời cáo buộc của Ted. Thế nhưng thân thể nhuộm đầy máu của anh lại chẳng giúp gì cho nỗ lực hoà giải này. Thậm chí khi anh đến gần và ngăn mắt nhìn họ, nhóm của Ted còn bất chợt lùi lại khi nhìn thấy màu mắt đỏ như quỷ của Andy.

- Vậy là mọi người đã gặp được đám đồng đội của tôi. Họ vẫn an toàn cả chứ? – Andy hỏi thăm.

- Tôi đã khuyên họ xuống núi, nhưng họ từ chối các thiện ý của chúng tôi. – Usula giận dữ nói.

- Xin lỗi, có lẽ vì họ có tinh thần trách nhiệm khá nghiêm túc. Một khi chưa tập hợp đủ cả đội, có lẽ họ sẽ chẳng chịu rời đi đâu. Tình hình nhóm chúng tôi là thế. Còn các vị? Và cái thứ điên khùng gì đang xảy ra nơi đây vậy?

- Anh chẳng có liên quan gì đến cả? – Mickey lên tiếng, anh ta đang giữ chặt Ronan, người đồng đội bị thương do con rồng.

- Đến được đây, quen được với ngài hoá long, xem ra tôi đã có một chút liên quan rồi. – Andy mỉm cười, hướng mắt nhìn Vulcanos.

- Anh đã thả nó ra khỏi lồng đúng không? – Vanessa, cô gái còn lại trong nhóm cáo buộc.

“Ta tự thoát ra ngoài, đồ ngu!” Con rồng cười hèn hếch trong bức thông điệp tâm tưởng.

Vanessa tuy tỏ ra cứng rắn, nhưng bản năng vẫn khiến cô co rúm lại khi nghe tiếng con rồng. Đây là một sinh vật phép thuật hùng mạnh nhất, và bây giờ chẳng có thứ gì kiềm chế nó. Các pháp sư luôn biết rõ loài con rồng lửa xấu xa, hung dữ và có khả năng tàn phá dữ dội đến mức nào.

- Anh làm cách nào thu phục được nó? Các sư phụ của chúng tôi đã thuyết phục suốt ba trăm năm mà nó chẳng chịu thần phục bất kỳ người nào. – Ted trầm giọng, liếc mắt về con rồng đáng sợ với màu đỏ rực của lớp vảy.

- Có lẽ lý do là tôi có một cách thuyết phục tốt hơn chẳng? – Andy mĩa mai.

Sợi dây kết nối tinh thần giữa anh và Vulcanos giúp Andy chia sẻ cảm xúc của nó. Anh hiểu được rằng sự hành hạ, ngược đãi con rồng trong ba trăm năm là một lý do hợp lý cho việc Vulcanos thêm khát san bằng cả cái học viện này. Thế nhưng vì mục tiêu trước mắt, anh đành phải ngăn cản con rồng lại. Nhưng nếu bọn thuật sĩ cứ tiếp tục như thế này, Andy không biết mình con khả năng ngăn cản được bao lâu.

- Hãy nói thật đi, anh đến đây vì lý do gì? – Ted cẩn thận thăm dò.

Tuy nhiên anh chàng pháp sư này vẫn khá trẻ hơn Andy. Ted khó có được cái điềm tĩnh của chàng cảnh sát. Andy khoanh tay vừa như nói với mình, vừa gửi thông điệp đến những người đối diện.

- Nếu muốn mở một cánh cổng không gian, thì tôi nên đi hỏi ai trong trường này?
- Người thật điên rồ và ngạo mạn. Muốn mở một cách cổng không gian cần đến hàng triệu đơn vị ma thuật. – Usula hung hãn đe dọa.
- Đơn vị đó tính như thế nào nhỉ?

Andy nhướn mày, nhìn chăm chăm vào cô gái nhỏ. Đôi mắt như quỷ đỏ khiến cô ta hoảng sợ, bất giác lắp bắp trả lời.

- Nghi thức đó cần tới cả ngàn pháp sư cấp năm.
- Ồ, tức pháp sư cấp năm thì mỗi người có khoảng một ngàn đơn vị ma thuật sao? – Andy thích thú gãi cằm, sau đó chỉ tay về phía Vulcanos. - Vậy còn loài rồng, hoá long này thì có khoảng bao nhiêu đơn vị phép thuật?
- Loài rồng mạnh hơn hầu hết những pháp sư. Nhưng con rồng này chỉ là một con rồng con, sức mạnh của nó chỉ khoảng một trăm ngàn đơn vị. – Ted bây giờ mới nói.

“Sức mạnh của ta gấp năm lần số đó. Lúc giam bị giam giữ, ta không muốn chúng biết về thực lực bản thân.” Vulcanos chỉ nói với một mình Andy.

“Điều đó thật khôn ngoan.” Anh trả lời nó.

- Sẽ chẳng có sự nhượng bộ nào hết. Chúng tôi không thể trao tri thức phù thủy cho một người xa lạ không trực thuộc hiệp hội phép thuật. – Ted cũng khoanh tay, cố tạo ra dáng vẻ uy nghi hơn đối thủ của mình.
- Không thể thương lượng được sao? – Andy cười buồn.
- Không có thương lượng gì hết. – Ted lắc đầu quyết liệt.
- Và tôi gửi lời xin lỗi trước nhé. – Andy đột nhiên quay lưng.
- Về việc gì?

Như để trả lời cho câu hỏi của Ted, ngay lập tức Andy đập lên chân Vulcanos, mượn thế leo lên lưng con rồng.

“Vulcanos, chở tôi đến đỉnh ngọn tháp.” Anh truyền ý nghĩ cho nó.

Con rồng bật đôi cánh da to đùng của mình ra. Nó chồm lên và cất tiếng gầm khủng khiếp. Toàn bộ sáu người của nhóm COPS bị âm thanh đẩy trượt lui về. Vulcanos nhún mình, lần đầu tiên sử dụng đôi cánh sau hàng trăm năm trời bị giam giữ. Nếu không phải bị Andy ngăn cản lúc chạm mặt, lẽ ra nó đã có thể phóng qua cánh cửa đại sảnh mà tung ra ngoài rồi.

Andy ngồi giữa một mấu gai lồi xuống tự nhiên trên lưng con rồng, ngay chính giữa đôi cánh da. Anh không biết mình đang mạo hiểm như thế nào, khi đột nhiên nhảy lên lưng con rồng và yêu cầu nó bay. Chưa từng được huấn luyện và thậm chí còn chẳng có được một bộ yên ra trò, Andy nắm chặt lấy mấu gai, hai chân kẹp chặt vai con rồng để giữ thăng bằng khi nó bay lượn.

Vulcanos phấn khích khi lần đầu tiên được tung sải cánh tự do. Bầu trời đêm mát rượi và chứa đầy sương sớm. Con rồng khịt khịt mũi và hắt xì ra một ngọn lửa. Ban đầu nó bay hơi loạng choạng nhưng bây giờ đã có thể làm chủ được tình hình. Bay chính là một bản năng đơn thuần nhất của loài rồng, giam giữ một con rồng suốt mấy trăm năm chính là một tội các không thể nào tha thứ được.

Niềm vui và sự phấn khích của Vulcanos truyền tới Andy. Anh cũng cảm nhận được sự hâm hực và bức tức của nó khi nhớ về chuyện cũ. Sự nôn nóng đi tới đỉnh toà tháp không khác gì một mong mỏi được trả thù. Andy biết kẻ đầu sỏ chỉ huy vụ bắt giam con rồng đang ở đó. Hiệu trưởng của trường pháp thuật Woodenly cũng là kẻ có khả năng giải đáp mọi câu hỏi của Andy.

Trong tâm tưởng họ đã bắt đầu thoả thuận với nhau. Con rồng và kỵ sĩ của nó chỉ có thể mạnh nhất khi thống nhất về mọi thứ. Con rồng sẽ hỗ trợ Andy để lấy được phương pháp khai mở cổng không gian. Andy phải giúp nó để đánh bại hết toàn bộ lũ người xấu đó. Andy tặc lưỡi, cảm thấy hành vi của mình chẳng khác đám cướp là bao.

Ánh mặt trời đang bắt đầu lấp ló sau những rặng núi. Một đêm dài đầy bất an và hiểm nguy sắp qua khỏi. Những tia sáng đầu tiên đang lấp lánh trên cửa sổ bằng kính chỗ ngọn tháp cao nhất của lâu đài. Andy có thể nhìn rõ tất cả khi Vulcanos đảo cánh. Con rồng đâm sầm vào bức tường và hạ cánh hoành tráng ở giữa căn phòng.

Cửa sổ vỡ nát và cả bức tường bên cạnh nó nữa. Có thể nhận thấy là Vulcanos đang cố tình thu hút sự chú ý cho màn hạ cánh ấn tượng của mình. Bụi mù rơi là tả. Andy chắc rằng bất kỳ ai đang ở trong căn phòng này đều đang vô cùng bức mình vì trận tấn công đột ngột. Nhưng trái với dự tính của anh, không có lấy một lời phản nản nào.

Anh như đang đi lạc vào một khu vườn thực vật đầy lá cây và dây leo. Vẫn còn nhận ra vài nét quen thuộc như những kệ sách và bàn kê bằng gỗ. Thế nhưng thực vật đang xâm chiếm nơi này mạnh mẽ không khác gì ở chỗ doanh trại quân đội. Andy phui phui bụi và mảnh vỡ trên đầu mình, căng thẳng rút

thanh Bloody Mary ra. Đối phó với thực vật, anh chỉ có thể trông cậy vào ngọn lửa của hủ vương Astaroth.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 56

Trong góc phòng là một người phụ nữ tóc dài đang nằm im trên giường, mắt nhắm nghiền trong giấc ngủ an bình. Từ chỗ bà ta, những bó dây leo, rễ cây và dây gai chồi ra, cứ như thể cái giường là gốc của chúng vậy. Không hề xinh đẹp và huyền bí như câu chuyện cổ tích về nàng công chúa ngủ trong rừng. Nhìn thấy cảnh này, Andy có cảm giác nó thật ghê tởm và nguy hiểm. Sự ẩm mốc và mục rữa nồng đậm lan toả trong không khí. Cơ thể người phụ nữ tái mét và ốm xẹp như một xác chết ngâm nước. Thế nhưng bà ta vẫn thở đều đều, mong manh và kiệt quệ.

Vẫn còn một số tượng đá bất thường được đặt rải rác trong phòng. Mỗi bức đều là hình ảnh của một người trong trang phục áo chùng lưng thụng giống với nhóm của Ted Husman.

Bởi vì Andy đang tràn đầy năng lượng nên vô cùng tự tin. Anh mạo muội di chuyển cả mình và con rồng vào thế giới tăm tối của cõi u minh. Con rồng giật mình, bước lui đầy hoài nghi. Anh phải vỗ về trấn an nó bằng những ngôn ngữ thân thiết trong tâm trí. Tuy con rồng chịu đứng yên, nhưng nó vẫn phì nước dãi về cái điểm tối xa xôi, đang không ngừng bòn rút năng lượng của mình.

Bầu không gian đột nhiên tối sầm và những thứ phép thuật tồn tại trong phòng trở về với dạng cơ bản nhất. Mấy chục bức tượng trong phòng quả thật đều là những người sống đứng im lìm. Họ đang ngủ hay đã thật sự bị biến thành tượng cũng không biết nữa, nhưng bọn họ trông giống hệt những người lính canh trong khu hoàng cung. Trên người họ thay vì choàng những chiếc áo chùng, thì lại bị phủ kín bởi dây xích đen nặng nề. Cả lớp gông cùm xiềng xích chôn chặt họ tại chỗ, ai nấy đều như bị nhốt vào một cỗ quan tài sắt nặng trịch.

Người phụ nữ nằm im trên giường thì lại biến thành một khối mây đen u ám không rõ hình dạng. Bên dưới bà ta, ngay chỗ đang lòi ra những nhánh cây biến thành một cái giếng sâu hun hút. Năng lượng cũng đang từ đó tuôn ra ào ào. Đám mây đen lờn vờn, hết che bên này rồi lại chặn bên kia ngăn không cho năng lượng tiếp tục toả ra nữa.

Andy nhảy xuống khỏi con rồng, đi tới bên cạnh người đàn ông tóc dài chằm gót đứng giữa phòng. Anh vói tay phui đi lớp bụi dày đóng trên mặt ông ta, đồng thời liên tục lay cho ông ta tỉnh lại. Trước đó Miko đã chỉ cho anh sự khác biệt giữa linh hồn người sống và người chết. Khi quan sát một linh hồn sống thật kỹ, bạn sẽ nhận ra thể nào trên người họ cũng có mang theo một sợi xích. Đó chính là thứ năng lượng cố định linh hồn của họ vào nhục thể bản thân. Chỉ khi một người chết thì sợi xích đó mới biến mất, và linh hồn có thể tự do bay ra ngoài.

Người đàn ông mệt mỏi mở mắt, trông ông ta như vừa thức dậy sau một giấc ngủ dài.

- Người là ai và sao có thể vào đây được? – Sau đó người đàn ông nhìn Vulcanos. Mặc dù Andy có thể cảm nhận sự ngạc nhiên từ ông ta, nhưng gương mặt đó vẫn bình thản, đều đều nói tiếp. – Đưa một con rồng vào cõi u minh thì chắc hẳn người phải là một pháp sư hùng mạnh. Người là từ phía kẻ địch đến phải không?

- Không, tôi là một người bạn. – Andy hình như đang nắm bắt được luồng sự kiện.

- Ta chưa từng biết đến một pháp sư hùng mạnh đến thế trong phe liên minh.

- Tôi đến từ Việt Quốc, một chỗ xa xôi nên không biết gì về liên minh hay bất cứ kẻ thù nào của ông cả.

- À ... đất nước của công nghệ và khoa học. Đó là từ địa đối với những phép thuật gia.

- Đúng vậy, đất nước của chúng tôi chẳng còn lại bất kỳ phù thủy, pháp sư hay thậm chí là một người hiểu biết về phép thuật. Chính vì vậy tôi mới phải đến đây, đề hỏi mượn ông một phương pháp để mở cánh cổng không gian.

Người đàn ông chậm chậm quay đầu lại nhìn Andy dò xét. Tuy nhiên ông lại nhanh chóng bỏ cuộc, chuyển về nhiệm vụ nhìn chăm chăm cái hố rờ rĩ năng lượng kia.

- Thấy không? Đó là một cái cổng không gian mà hiệu trưởng của chúng ta đã mở ra. Chúng ta đụng độ với kẻ thù nguy hiểm nên muốn cầu viện đến nguồn năng lượng của thế giới khác. Nhưng không chỉ mượn được sức mạnh, mà chúng ta còn kéo đến thế giới này cả những loài quái vật bóng đêm. Chúng ta đã sai lầm khủng khiếp và đang liều mạng để ngăn chặn hậu quả càng thêm thảm khốc. Người có thể nhìn thấy toàn thể giáo viên của học viện ở chỗ này. Thậm chí cả sự hy sinh của hiệu trưởng cũng chẳng thể lấp kín cái hố đó được. Chàng trai trẻ, hãy về đi và tìm một cách tăng cường sức mạnh

khác. Hãy nhìn bài học thảm khốc của chúng ta mà đừng dại dột làm theo.

- Nhưng thưa ngài, tôi đến đây không phải để học cách lấy được sức mạnh bằng cách mở cổng không gian. Tôi muốn tìm đường đi đến một thế giới khác.

Đột nhiên âm thanh ào ào nổi lên xung quanh Andy. Toàn bộ những khuôn mặt lạnh lùng, vô cảm đồng loạt quay về phía anh. Andy ngỡ rằng thật ra ngay từ đầu toàn bộ bọn họ đều không có ngủ. Họ lắng nghe cuộc đối thoại của anh, và chỉ vờ như không biết mà thôi.

- Chưa từng có ai đi qua cổng không gian mà có thể trở về cả. Ngoài việc mỗi khi mở cổng, năng lượng sẽ trào qua ào ạt thì không ai biết gì thêm. Chỉ những pháp sư vĩ đại nhất mới có thể chống lại dòng năng lượng đó mà bước qua thế giới bên kia thôi.

- Cảm ơn ông. – Andy cười nhẹ.

Anh không ngờ mọi việc lại xảy đến đột ngột như thế này. Dự tính rằng mình sẽ mượn một cuốn sách, sau đó về nhà chuẩn bị đầy đủ mới tiến hành mở cánh cổng ra, nhờ sự hướng dẫn của Barry để đi đến thế giới mà Thanh Đồng đang bị giam giữ. Chiến đấu, giải thoát nàng và bọn họ sẽ cùng về nhà. Nhưng nghe về mức năng lượng khổng lồ để tiến hành nghi thức mở cổng thì Andy bắt đầu bồn chồn. Làm cách nào mà anh có thể tìm được cả ngàn pháp sư hỗ trợ mình đây? Họ gần như ẩn dật, biến mất trong phạm vi toàn thế giới. Chỉ nhờ một sự tình cờ Andy mới được giáo sư Harris dẫn đến ngôi trường này. Bây giờ trước mắt Andy lại là một cánh cổng chuẩn bị đóng lại. Liệu còn có cơ hội nào tốt hơn để sẵn sàng cho cuộc giải cứu hay không?

“Cô ấy không còn chịu được lâu nữa.” Andy chưa xót khi nhớ đến hình ảnh Thanh Đồng thối rữa trên giá treo.

- Chỉ xin nhờ ông nói với những người chuẩn bị đến đây. Tôi đã đi xa làm tiếp nhiệm vụ mà không thể dất theo họ được. Xin hãy tin tưởng và chờ đợi chúng tôi.

Vừa nói xong, anh kiên quyết đi về phía cái hồ năng lượng. Những vị pháp sư bất động lao xao vì quyết định của người mới tới.

- Đừng đi, sẽ chẳng có cách trở về đâu.

Lần đầu tiên, người đàn ông đó thể hiện cảm xúc khác, ngoài buồn bã và hối hận. Nhưng Andy chỉ quay đầu, mỉm cười trấn an theo cách quen thuộc của mình.

- Mọi việc sẽ tốt thôi.

Anh xua tay đẩy đám khói đen lơ lửng che lấp cái hồ đi. Vị hiệu trưởng trường phép thuật mạnh mẽ chống trả lại. Thế nhưng sức mạnh của cái hồ cảm nhận được sự tác động của Andy, nó đột nhiên vung dậy, đẩy mạnh hơn nữa nguồn năng lượng thoát ra ngoài. Đám khói hiệu trưởng yếu ớt bị dạt sang một bên. Andy có cảm tưởng như từ sau trong hồ có một tuốc pin động cơ phản lực đang hoạt động. Anh suýt nữa bị thổi tung nếu như không có Vulcanos chụp lại kịp.

Con rồng và người kỵ sĩ có kết nối tâm tưởng nên nó hiểu toàn bộ hành động của Andy. Không một câu hỏi hay lời khuyên can, con rồng quyết định đi theo anh cho dù đó là một thế giới chưa từng biết đến. Andy gửi đến nó lời cảm ơn chân thành, đồng thời bám lên vai con rồng, trở về với vị trí dành riêng cho mình. Vulcanos găm lên một tràng dài uy mãnh.

Con rồng tung hai chân trước đào bới cho cái lỗ hổng kia rộng ra. Toàn thể giáo viên trường phép thuật rung động vì hành vi của nó. Bọn họ nhón nháo muốn chạy tới nhưng ai cũng bị đám xích sắt trói buộc tại chỗ đứng của mình. Con rồng thích thú khi có thể khiến đối phương hoảng loạn và sợ hãi. Họ chắc phải mất cả trăm năm hoặc hơn thế để vá cái lỗ lại. Thân thể họ bị biến thành tượng đá và linh hồn thì bị trói buộc bởi cả trăm sợi dây xích; bị giam hãm trong bóng tối, bị bòn rút sức lực và buộc phải chiến đấu không ngừng nghỉ mỗi ngày. Cách trả thù tốt nhất chính là để kẻ địch nếm trải nỗi khổ của bạn.

Lần thứ hai, Andy có thể phân biệt đâu là tiếng cười đắc thắng của Vulcanos. Anh lắc đầu trước hành động trả thù nhỏ nhen của con rồng. Andy rút kiếm ra và ngọn lửa xanh lại rực cháy.

- Barry! – Anh gọi.

Hồn ma của người em trai hình thành từ giữa trung tâm ngọn lửa. Ngơ ngác nhìn xung quanh mình, sau đó Barry chỉ tay vào chiếc hồ trước mặt. Cậu ta đang cảm nhận góc linh hồn bị mất và cả thể xác của mình đang tồn tại ở phía đằng đó. Bản năng của con ma luôn bị thôi thúc chạy đi kiếm kẻ đã giết mình để báo thù.

- Lên đường thôi.

Andy hô lớn như một người kỵ sĩ lâm trận. Vulcanos chồm người lên, phóng thẳng vào chiếc hồ không gian vụn xoắn giữa căn phòng.

^ _

Ngày hôm sau, khi những chiếc trực thăng hỗ trợ tới nơi, toàn bộ nhóm PROUD đã được đưa vào cổng lớn của trường trung học phù thủy Woodenly. Nhóm ba người của Nami, Jessica và giáo sư Harris được trao trả cho họ Thành. Do đã nhận ra tổn thất khủng khiếp của học viện, nên nhóm của Ted không tỏ ra hách dịch như trước nữa. Họ hợp tác với nhân viên chính phủ Đào Lan đi kèm để giải trình về những bất ổn của khu rừng Các Vị Thánh.

Jackson thật sự bất ngờ vì ở đất nước này tồn tại một đơn vị được gọi là Bộ Phép Thuật. Nhưng xét ra sự tồn tại của Bộ Phép Thuật cũng có chức năng

ngang với SNH ở Việt Quốc nên Jackson mới thôi ngạc nhiên.

Toàn bộ cuộc khủng hoảng tại Woodenly là do có một tên phù thủy tội phạm, gã điên tự nhận mình là ‘Chúa tể hắc ám’ đã tấn công trường. Hiệu trưởng và toàn bộ giáo viên đứng lên chống trả hắn bằng một phép thuật nguy hiểm. Bây giờ toàn bộ bọn họ đã bị bất động do hậu quả của câu thần chú kia.

Về phía tung tích của Andy cũng chỉ có lời nhắn mà Ted vừa được nhờ chuyển lại. Cả đội PROUD thật sự kinh hoàng khi nghe Andy đã tiếp tục nhiệm vụ mà không đưa theo bất kỳ người nào. Họ vô cùng lo lắng cho người thừa kế duy nhất của dòng họ. Thế nhưng ngoài tin tưởng và chờ đợi theo lời anh, họ còn biết làm gì khác đây.

Họ thu thập nhân sự và trở về nước trong tâm trạng không rõ là nhiệm vụ đã hoàn thành hay thất bại. Andy đã đi đến một thế giới khác, và tiến hành một cuộc phiêu lưu vĩ đại hơn bất kỳ kẻ nào trong thế giới này từng làm. Những người thân của anh chỉ có thể tiếp tục cuộc sống của mình, mỗi ngày thăm câu mong và gửi gắm hy vọng đến một thế giới xa xôi. Một ngày nào đó, Andy sẽ lại xuất hiện cùng với vị thần của gia tộc. Anh sẽ trở thành người cai trị thời đại mới, rực rỡ và lâu dài hơn bất kỳ tộc trưởng họ Thành nào từng làm.

“Vĩnh Lạc Đồng Sinh” Lời hứa đó chắc chắn sẽ thực hiện được.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1

Đột nhiên anh ta giật mình thức giấc, phát hiện bản thân đang ngủ gục trong tư thế úp mặt trên bàn. Thành Nhân chống người ngồi dậy, gỡ tờ tài liệu dính chặt vào mặt mình bởi thứ chất lỏng đã khô lại. Anh ta vận vẹo cơ thể, cảm nhận cái lưng mỏi như kêu lên rằng rắc khi bị ngược đãi quá lâu.

Thành Nhân neho mắt nhìn điện thoại, mới sáu giờ sáng, có lẽ anh ta vừa thiếp đi được khoảng một hay hai tiếng đồng hồ gì đó. “Đồ án cũng đã hoàn thành khâu chỉnh sửa cuối cùng, chín giờ đối tác sẽ đến, và không có gì ngăn cản được mình nhận hợp đồng này.” Anh ta vươn vai, miêng ngáp to. “Thức cả đêm để làm việc cũng không bỏ công.”

Rời khỏi bàn với vẻ cực kỳ uể oải, Thành Nhân đi ra khỏi phòng làm việc riêng. Cả một tầng lầu trong toà nhà Ánh Sáng này là dành riêng cho phòng thiết kế và phát triển sản phẩm. Bình thường có cả trăm người cùng làm việc, đông đúc và phải nói là khá nhộn nhịp vì họ đã bước vào giai đoạn cuối của dự án. Thế nhưng lúc này còn chưa tới tám giờ, cả tầng đều chỉ là một mảnh im lặng đáng sợ. Thậm chí còn có thể nghe được tiếng đê giầy của Thành Nhân cọ trên lớp thảm mỗi khi anh cất bước. Căn phòng ngột ngạt vì hệ thống máy lạnh còn chưa được mở. Không gian tối om, âm u, có thể nhìn thấy rõ tín hiệu chớp tắt của camera an ninh.

Suốt cả đêm qua chỉ có duy nhất một mình Thành Nhân ở lại công ty làm việc. Không phải nhân viên cấp dưới của anh lười, mà bởi vì Thành Nhân chỉ có thể yên tâm nếu mình là người cuối cùng kiểm tra lại mọi thứ, trước khi đưa hồ sơ cho khách hàng. Có thể nói rằng Thành Nhân độc đoán, nhưng anh ta vốn chỉ tin vào chính bản thân.

Sau khi rửa mặt xong, Thành Nhân quyết định sẽ xuống dưới sảnh, ghé vào căn tin mà tự mua cho mình một ly cà phê. Còn ba tiếng nữa là sẽ đến thời khắc sinh tử định mệnh. Dự án mà anh phụ trách có tầm quan trọng liên quan đến tiền đồ của cả công ty sau này.

Ting, tiếng thang máy kêu vang khi đến nơi. Cánh cửa trượt mở ra êm ái, Thành nhân bước vào trong, với tay bấm nút G. Theo thói quen, anh lại ngược mắt nhìn vào camera an ninh. Không hiểu sao, Thành Nhân luôn phát hiện ra vị trí của các camera, và không thể ngăn mình nhìn vào chúng. Giống như một tên tội phạm lén lút thường đưa mắt lăm lét nhìn xung quanh, xem có ai đang chú ý đến mình không. Anh ngáp một cái và lịch sự lấy tay che miệng. Một ý nghĩ kỳ quái khi cho rằng các nhân viên bảo vệ sẽ cười vào màn hình nếu anh diễn cái bộ dạng ngái ngủ trong buồng thang.

Tình tình tính ... Nhạc điệu đơn giản báo hiệu Thành Nhân đã đến đúng nơi. Anh lướt người đi ra, nhưng chỉ mới vừa đặt một bước ra sảnh đã phải lùi trở lại. “Chắc hẳn là mình đang bị kẹt trong một giấc mơ kỳ dị nào đó rồi.”

Cửa kính toà nhà bị đập vỡ nát, đồ đạc bị hất đổ lung tung. Hàng đồng người đã tập trung đầy sảnh. Nhưng họ không phải là nhân viên văn phòng quen thuộc của công ty. Hoặc là đám người này là diễn viên của một đoàn phim kinh dị nào đó, hoặc họ là tổ chức sát nhân thuộc một tà giáo độc ác. Bọn họ đang xúm xít ăn thịt lẫn nhau. Người đứng kẻ ngồi, những thi thể phơi đầy sàn, bị moi lõi cả ruột, tay chân bị kéo đứt khỏi cơ thể, máu me chảy lênh láng như một lò mổ lợn.

Tiếng nhạc chuông của thang máy đánh động bọn người rách rưới, máu me đang say mê cắn xé thịt kia. Tất cả đồng loạt đưa đôi mắt dờ dẩn lên nhìn Thành Nhân. Sau một khoảnh khắc đánh giá, bọn họ cùng nhau nhe hàm răng đỏ lỏm máu của mình ra, bàn tay hướng về phía anh, và chạy ào tới.

Thành Nhân bấm vào nút đóng cửa thang máy, nhanh như thể đang bị bệnh run Parkinson. Anh có cảm giác nếu mình bấm nhanh chừng nào thì cái thứ máy móc chậm chạp, ỳ ạch này sẽ làm việc nhanh chừng ấy. Tận mắt chứng kiến những bàn tay co quắp càng lúc càng tiếp cận gần đến chỗ mình, Thành Nhân sợ đến nỗi muốn sớt cả nước tiểu ra. May mà lúc này vừa mới giải quyết xong sạch sẽ, nên bây giờ có cớ ép cũng chẳng ra được giọt nào.

Cánh cửa trượt êm ái đóng lại, nhưng anh có cảm giác bức tường phòng vệ khổng lồ của lâu đài đang sập xuống. Thành Nhân đã được an toàn, trong tích tắc trước khi những kẻ giết người dị giáo kia kịp chạm đến cánh cửa. Anh có thể nghe được tiếng bọn người đó đập ầm ầm vào lớp thép bên cửa ngoài. Tiếng động càng lúc càng lớn vì có thêm nhiều kẻ góp tay vào cái dàn đập điên cuồng.

Anh nhấn nút 48, số tầng của văn phòng mình, đồng thời lại tiếp tục nhấn nút giữ cửa nhằm giành quyền ưu tiên trước khi bọn người máu me mở thang máy. Anh gần như nhảy cẫng sung sướng khi cảm giác thang máy đang di chuyển lên phía trên. Hoan hô bàn tay với những cú nhấn nút thần sầu, nhờ vào khả năng co giật cơ bắp nhanh nhất mà anh đã có thể giành được quyền điều khiển buồng thang, đưa mình trở về bờ bên an toàn.

Thành Nhân lao nhanh ra khỏi thang máy khi đến tầng 48. Anh chạy trở ngược vào văn phòng, chốt cửa khoá thật kỹ, và bắt đầu gọi điện thoại cho cảnh sát.

- Toà nhà Ánh Sáng đang bị tấn công, nơi đây đông nghẹt bọn khủng bố, hàng đồng xác chết la liệt dưới sảnh ... - Anh ngay lập tức hét vào điện thoại khi có tín hiệu kết nối.

Nhưng tất cả những gì Thành Nhân nhận được là tiếng người phụ nữ trên tổng đài thông báo về việc đường dây bị nghẽn, cô ta khuyên anh nên gọi lại sau. Đó chỉ là một đoạn ghi âm vô hồn thể hiện sự bất lực của nhà mạng khi không đáp ứng nổi nhu cầu của khách hàng. Anh lại tiếp tục nhấn phím kết nối cuộc gọi, cho rằng với cách tấn công tới tấp của mình cũng sẽ chen vào giữa hàng triệu cuộc điện đàm đang làm nghẽn mạch kia. Điện thoại bàn và cả điện thoại di động đều kêu lên những tiếng ò ỉ e vô dụng.

Mọi người đang làm gì vậy, hôm nay có phải lễ tết đầu mà thi nhau gọi cho kẹt mạng? Liệu có câu chuyện nào quan trọng hơn việc phải báo cho cảnh sát biết về vụ thảm sát trong toà cao ốc văn phòng? Thành Nhân vội vàng chuyển sang phương án khác. Nếu mạng viễn thông vô dụng thì ta nên trông cậy vào mạng inte. Thời buổi công nghệ hiện đại, người ta có đến 101 cách để liên lạc khi cần thiết.

Trang tin tức mặc định hiện ra, ngay lập tức khiến Thành Nhân dờ cả người vì sốc. Dòng tít “Nổ ra dịch bệnh nguy hiểm tại thành phố Hồ Chí Minh. Ba mươi sáu giờ, một triệu người bị lây nhiễm” kèm theo một bức hình chụp từ trên trực thăng, đường phố đầy rẫy xác, hàng đồng những kẻ lang thang rách rưới đang bu lại xâu xé thịt người.

Chẳng có tổ chức khủng bố nào cả, chẳng có đám tà giáo nào cả. Tất cả chỉ là những kẻ bị lây nhiễm chỉ bởi một thứ dịch bệnh duy nhất gọi là zombie.

^ ^

“Tôi đang đứng phía bên đây đường hầm Thủ Thiêm, nơi quân đội đã dựng rào chắn để cách ly khu vực nội ô thành phố. Tất cả các cửa ngõ ra vào đều đã được đóng lại hoàn toàn, nhưng không rõ biện pháp này có thật sự hiệu quả không?”

Người phóng viên nhìn thẳng vào camera để bày tỏ sự quan ngại.

“Thưa các bạn xem đài, như đã thông tin trước, thảm họa xảy ra vào khoảng năm giờ chiều ngày hôm trước, ngay giờ cao điểm tan tằm, trên các con đường đông nghẹt xe xảy ra các vụ tấn công đẫm máu. Một số kẻ mất kiểm soát tấn công dân thường. Cảnh sát đã bắn chỉ thiên, bắn cảnh cáo vào chân nhưng đối tượng không khuất phục. Những kẻ khát máu này tiếp tục tấn công người khác, cho đến khi bị cảnh sát bắn hạ. Hàng trăm người bị xây xát đã được nhân viên y tế chăm sóc và cho về nhà ngay sau đó.

Mười hai tiếng đồng hồ sau, ghi nhận vài trăm cuộc tấn công nổ ra trong quy mô toàn thành phố. Cảnh sát không thể trấn áp cuộc bạo động, nên chính phủ đã buộc phải đề quân đội vào cuộc.

Như các bạn đã thấy đây, chế độ thiết quân luật đã được ban bố.”

Camera lia vào những chiếc xe quân chủng đang chạy trên đường phố tiêu điều, một hình ảnh hiếm thấy từ thời trước giải phóng đến nay.

“Toàn bộ người dân đã được thông báo phải ở yên trong nhà, khoá chặt cửa và không ra ngoài cho đến khi lệnh cấm được tháo dỡ. Hiện nay đi lại trên đường chỉ có các đơn vị chức năng làm nhiệm vụ, bao gồm quân đội, cảnh sát, an ninh, cứu hộ và y tế.”

Đột nhiên camera lại hướng sang hình ảnh một nhóm người tiến đến từ đằng xa. Họ giống như những kẻ mà Thành Nhân đã nhìn thấy, máu me, rách rưới và gương mặt hung hãn như thú dữ.

“Này này ... quay cảnh đó mau ...” Giọng phóng viên nhắc nhở rột roạt trong đoạn clip.

Những người lính áo xanh trên xe bọc thép bắt đầu tiếp cận đám đông. Sau khi cảnh báo không thành công, họ bắt đầu xả súng. Những con người dờ dặt gục xuống đất sau loạt đạn đầu, nhưng phía quân đội chưa kịp hạ súng thì những kẻ đó đã tiếp tục xông đến chiếc xe, bắt chập con mìn, chúng lôi những người lính trên xe xuống, và bắt đầu xé xác họ.

Tiếng gào thét thậm chí vang xa đến tận chỗ mà người phóng viên đứng. Những cánh tay quơ quào, cơ thể giãy giụa hiện lên sống động trước ống kính máy quay phim. Một số kẻ điên ngược đầu nhìn lên, sau đó chạy về phía người phóng viên đang tác nghiệp. Có lẽ do đã bị trúng đạn, chúng bước đi khập khiễng, máu tuôn ra thành một vết dài như ốc sên. Thế nhưng vết thương dường như không có ý nghĩa gì cả, chúng không biết đau và cũng không bị bắn chết.

“Thầy ma ... bọn chúng là thầy ma.” Tiếng thì thầm đầy hoảng loạn, có lẽ là của vị phóng viên đang cầm micro.

Hình ảnh trong ống kính đảo lên đảo xuống lộn xộn khi người cầm máy quay bỏ chạy. Đoạn phim truyền hình trực tiếp bị cắt ngay chỗ này, nhưng nó chân thật và ghê rợn đến kinh ngạc. Lời nói cuối cùng của người phóng viên như ám ảnh Thành Nhân.

“Thầy ma? Cũng giống như những bộ phim kinh dị của Hollywood sao?”

Anh đã quên mất mục đích ban đầu của mình là gì, tiếp tục lục lọi những trang web có link dẫn liên quan đến sự kiện. Mười hai tiếng đồng hồ qua, Thành Nhân nhốt mình trong phòng làm việc, đoạn tuyệt với thế giới bên ngoài. Nhưng anh không thể ngờ, mười hai tiếng đó thế giới đã bị xáo trộn như thế nào. Không hiểu những thầy ma đầu tiên đã xuất hiện ra sao, chỉ biết là bây giờ căn bệnh kinh khủng đó đang tràn lan khắp nơi. Thiết quân luật đã được ban bố, quân đội đang bao vây thành phố, còn bên trong này thảm họa đang lan tràn.

“Làm sao có thể là thầy ma? Đó chỉ là sản phẩm tượng tượng của điện ảnh và game kinh dị thôi chứ!” Mắt anh nhử nhối khi nhìn vào mấy chục ngàn bài viết liên quan đến dịch bệnh mới. Ký ức mơ hồ lại nhớ về thời mình còn đi học, mỗi ngày ngồi chơi game bắn giết thầy ma. “Sự khai huyền của quý”, “Tận thế 2012 bắt đầu”, “Huyền thoại đã trở thành sự thật” ... Không chỉ các trang web trong nước, mà cả những hãng thông tấn thế giới cũng đang sôi lên vì Việt Nam. Hàng triệu người hoảng loạn kêu gào khắp trên các trang mạng, tin tức nhảy liên tục như sản chứng khoán.

Thành Nhân sợ hãi đánh rơi cả con chuột trong tay, anh thần thờ ngồi dựa vào ghế, trước mặt là bản tin cập nhật mới nhất. “Thành phố Hồ Chí Minh năm 2012 - Thành phố thầy ma.”

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie.com/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2

Andy biết ngay rằng mình đã đến đúng nơi cần tới. Trước mặt anh là cảnh thành phố hoang tàn, tiêu điều và xơ xác. Những con phố vắng tanh không một bóng người. Mùi xú uế bốc lên kinh khủng, dù anh đang ở trên một con đường sạch đẹp. Andy có cảm giác như mình vừa trở lại Mái Ấm, khi thành phố này vừa bị lây nhiễm dịch zombie.

Người anh tự động căng lên cảnh giác, tay lần sờ lấy khẩu súng Rosemarry. Chỉ còn khẩu tay trái. Khẩu súng bên tay phải, anh đã để lại cho người đồng đội ở thế giới bên đó. Andy đã trải qua cả một trận chiến gian nan mới có thể bước qua cánh cổng không gian, thế nên bây giờ anh chỉ còn đứng một băng đạn để mà trông cậy.

Mau chóng chạy khỏi khu phố trống trải, khi đến một địa phương xa lạ, điều đầu tiên mà kẻ khôn ngoan làm là đi thu thập thông tin. Anh nhìn lên pano quảng cáo trên đường, những cư dân tóc đen, mắt đen y như ở Việt Quốc. Andy thờ phào nhẹ nhõm, thì ra họ cũng có cùng một thứ ngôn ngữ chung.

Có vài chiếc xe tải móp méo đậu giữa đường, dường như đã xảy ra một tai nạn giao thông thảm khốc nào đó. Những hàng rào kẽm gai được dựng lung tung như một khu quân đội đã chiến. Trên tường có kiếng vỡ, có những vết dơ dáy nâu sạm lại, dường như xuất phát từ thứ đỏ sậm chảy trong cơ thể sinh vật.

“Thôi rồi, mình đã đến một thành phố thảm họa.” Andy lắc đầu chán nản.

Con kỳ nhông có lớp da màu đỏ rực chui ra khỏi túi áo của Andy, nó bò trên vai anh, và quyết định nằm ở đó như một vật trang trí.

“Khắp nơi đều là mùi máu!” Vulcanos truyền ý nghĩ cho Andy.

“Nhưng lại không có linh hồn người chết nào ở đây cả, thật bất thường.” Andy trả lời nó.

Người kỹ sĩ và con rồng khi ký giao ước với nhau thì có thể kết nối tâm trí và cả sinh mạng. Họ cùng chia sẻ cảm xúc và suy nghĩ, có thể liên lạc với nhau ở khoảng cách xa. Nhưng tạm thời Vulcanos không muốn mạo hiểm làm điều đó. Từ một con rồng dài cả chục mét, nó đã dùng phép thuật thu nhỏ mình lại như một con thằn lằn.

Andy đập vỡ cánh cửa kiếng của một tiệm buôn gần đó, anh đang đi tìm một thiết bị để có thể truy cập thông tin. Con rồng đã bị nhốt cả trăm năm trong ngục tối của ngôi trường phép thuật, toàn bộ những kiến thức mà nó biết đều do đọc những quyển sách. Nhưng từ khi kết nối tâm trí với Andy, nó đã biết được nhiều hơn về thế giới khoa học kỹ thuật hiện đại. Khoa học và phép thuật, mỗi bên nhìn vào đối phương, đều cho rằng đó là điều kỳ diệu nhất trên đời.

Andy mở một chiếc máy gấp đôi như miếng sandwich. Chiếc máy tính có màn hình 2D và bộ phím bấm cơ học.

“Có lẽ ở thế giới này công nghệ chỉ bằng chỗ của chúng ta một trăm năm về trước.” Andy lẩm bẩm.

“Đối với tôi thì thế giới này giống như cả ngàn năm về sau vậy.” Con rồng than van. “Bầu trời quá chật hẹp với lũ lóc những toà nhà chọc trời. Mặt đất bị phủ kín bởi các công trình kiến trúc, chẳng còn chỗ để cây cỏ mọc cả. Vách đá ở chỗ nào, những ngọn thác ở chỗ nào? Không có nơi nào đủ thân thiện cho loài rồng sống cả.”

“Ta nghĩ một khu bảo tồn thiên nhiên sẽ tốt với ngươi hơn.” Andy bật cười.

“Còn con người luôn chống lại thiên nhiên.” Con rồng khịt mũi, làm thoát ra hai cụm khói đen nhỏ xíu.

Andy đã khởi động xong chiếc máy tính cổ lỗ sĩ. Anh mày mò tìm ra cách truy cập vào mạng dữ liệu thông tin của thế giới này. Chẳng có gì khó đoán khi đọc những trang viết về dịch bệnh đột ngột bùng nổ. Những xác chết biết cử động, người ăn thịt người, và sau đó là kinh hoàng và tuyệt vọng.

“Đám quỷ đó đang mang Z virus lây lan khắp nơi. Từ thành phố Mái Ấm, chúng mang theo mầm bệnh trên người và tấn công thế giới khác. Tên Ôn thần kia mới tái sinh, hẳn cần tìm cho mình một vương quốc mới.” Andy cau mày khó chịu.

Anh đóng sập màn hình xuống, mệt mỏi dựa vào chiếc ghế sau lưng. Ngay khi bị quăng vào thế giới mới, Andy bắt đầu hối hận. Có phải anh đã quá vội vàng khi quyết định nhảy vào lỗ hổng không gian. Chẳng có chút thông tin hay kế hoạch gì cả, chẳng có đội hỗ trợ lẫn phương án tác chiến. Anh ở nơi đây, đơn độc một mình và bắt đầu thấy hoang mang.

“Thông thường, người ta sẽ chẳng nghĩ ra được gì khi đói và mệt mỏi. Tôi đề nghị một bữa ăn căng bụng và chỗ ngủ êm ái.” Con rồng đưa ra ý kiến của mình.

Bị quăng quật trong đường hầm không gian là một trải nghiệm vô cùng hao phí sức lực. Giống như bạn bị ném vào cối xay sinh tố và sau đó tất cả các thứ bị nhào lên lộn vòng vòng. Thật đáng xấu hổ khi con rồng phải thú nhận rằng mình bị say đường hầm.

^ _ ^

Dĩ nhiên, theo lẽ thường, con rồng chỉ định chỗ nghỉ ngơi của họ trong một toà nhà cao tầng. Sinh vật phép thuật của lửa và gió không thích mặt đất tù túng. Hơn nữa, nó đã có ấn tượng xấu với một cái hầm ngục sâu dưới lòng đất tối tăm.

Thang máy và hệ thống điện vẫn còn hoạt động tốt. Chỉ có vài tiếng xoẹt xoẹt vang lên khi mấy sợi dây chạm mạch phóng điện với nhau. Một tiếng rầm vang vọng, thang máy bị va chạm, lắc lư trên những sợi cáp treo. Andy cảm thấy có một chút gọi nhớ tới thời gian đã bị Mr.M truy đuổi. Con rồng cũng chia sẻ cảm giác lo lắng loĩ anh, nó mở miệng kêu lên nhưng tiếng rít rít như một con rắn. Andy biết đó là do nó đang trong tình trạng thu nhỏ mới thế, chứ tiếng gầm của hoả long thật sự có thể làm lung lay cả một toà tháp.

Thang máy kêu lên éc éc rồi tắt ngúm nguồn điện. Andy nhanh chóng cạy cửa thang máy ra, và phát hiện mình đang bị treo lơ lửng ở khoảng giữa hai tầng lầu. Một tiếng rầm giội mạnh hơn, thang máy bắt đầu trôi xuống dưới. Andy khéo léo chuôi người qua khe hở hẹp, phóng ngay xuống mặt sàn cách mình hai mét. Tiếng kim loại ròn rền khi con quái vật bí ẩn cào móng trên lớp vỏ kim loại của buồng thang. Andy chẳng có hứng thú nhìn xem nó là gì. Anh nhanh chóng leo đi đến cửa thoát hiểm gần nhất.

“Mình có vận xui với những phương tiện đóng kín, có lẽ sau này nên dùng thang bộ ngoài trời thì hơn.” Andy lẩm bẩm.

Như để củng cố cho suy luận về thành phố thảm hoạ của Andy, một bóng người xuất hiện sau cánh cửa đầu tiên. Anh đột ngột thắng lại, căng thẳng nhìn người phụ nữ già nua, tóc bạc ngất ngưỡng đi về phía mình. Đầu bà ta gục xuống, tưởng đi chậm chạp, mệt mỏi, như có vẻ cần sự giúp đỡ.

- Bà ơi. - Andy gọi.

Nhưng bà lão không phản ứng gì cả, cứ chầm chậm bước về phía anh. Andy cẩn thận lui lại về phía sau, giữ một khoảng cách an toàn cần thiết.

- Thừa bà ... - Anh cố khom người, nhìn cho bằng được biểu hiện trên khuôn mặt của bà già.

Có tiếng gì đó gầm gừ trong cổ họng. Không phải từ con thú kiêu bàm trên vai anh, mà là từ phía bà già tóc bạc phơ. Đột nhiên bà già ngẩng mặt lên, hay nói đúng hơn là thứ đã từng là khuôn mặt. Lớp da bà ta đã bị bóc ra, một vài phần lông lảng còn dính lại trên cổ. Thứ mà Andy nhìn thấy chỉ là lớp xương mặt và vài bó cơ nhăm nhở dính bên trên. Đôi con ngươi to cộ không còn mí hay mày để mà nhìn. Nó cứ tro tro cuồn cuộn đại bởi đã trở thành những thứ vô dụng.

Zombie chỉ giữ lại những giác quan cần thiết để phục vụ cho sự tồn tại của mình. Cảm giác thèm ăn và bản năng đi săn để thoả mãn con đói. Theo một cách nào đó, vampire và zombie có những đặc điểm chung với nhau. Con đói và thú tính.

Vampire là một chủng loại cực kỳ nguy hiểm nhưng tính lây lan không cao. Một người tiếp nhận máu vampire thì chỉ có 20% cơ hội biến thành ma cà rồng, 80% thì họ bị trúng độc và chết. Loài ma cà rồng cũng có thói quen không phỉ phạm máu của chính chúng. Chỉ những con trưởng thành mới bắt đầu có được ý thức và những con già thì mới có sở thích sưu tập cho mình một đám nô lệ máu. Còn lại, ma cà rồng non mới ra đời đều tưởng mình là những vị thần vô địch không ai có thể chống lại, chúng tàn sát, giết chóc bừa bãi, sống cô độc và gần như tắm trong máu mỗi đêm.

Zombie thì chỉ như những con chó điên chỉ biết mỗi cắn và cắn. Nhưng điều làm chúng nguy hiểm là xác xuất nhiễm bệnh tuyệt đối khi nước dịch từ zombie dính vào người nạn nhân. Nước miếng, máu, dịch nhầy ... tất cả đều là môi trường sống của virus Z. Và chủng virus này cũng không kiêng kỵ đến nỗi lựa chọn người mới lây nhiễm. Bất chấp chủng loại, sắc tộc hay khả năng miễn dịch, một khi đã bị lây ma cắn rồi thì bạn chỉ còn một thời gian ngắn để làm người.

Đầu tiên là cơn sốt ập tới khi bạch cầu phát hiện vật lạ xâm nhập và tổ chức tự vệ. Khi cơn sốt lên đến đỉnh điểm, nạn nhân sẽ chìm vào hôn mê. Đội quân bảo vệ cơ thể chắc chắn sẽ nhận phần thua về phía mình, thế là lũ virus bắt đầu phá hoại tất cả mọi thứ. Những cơn đau nhức kinh khủng, cơ thể đổ mồ hôi lạnh và sau đó là mất cảm giác hoàn toàn. Virus Z tập trung trong hệ thần kinh, phá bỏ hết toàn bộ những chức năng không cần thiết, chúng chỉ duy trì hai hành động duy nhất để đảm bảo sự tồn tại của mình là đói và ăn. Không đau đớn, không suy nghĩ, không sợ hãi; đó chính là một con zombie, một thân ma, một cái xác sống.

Cơ thể tiếp tục thối rữa, mục ruỗng, nhưng hệ thần kinh vẫn điều khiển cơ bắp bước đi, chiếc mũi vẫn đánh hơi ra sinh vật sống, và sau đó là hàm răng và bàn tay bắt đầu bám chặt vào con mồi cho bằng được. Virus Z sống trong hệ thần kinh, đó chính là lý do tại sao zombie lại thích ăn não sống. Một khi nạn nhân đã chết, những thân ma sẽ thôi tấn công và bắt đầu đi tìm con mồi mới.

Dịch zombie lây theo cấp số nhân, từ người qua người, từ người qua vật hay ngược lại. Chó ma, quạ ma, quái thú ma ... tất tần tật những sinh vật sống có não bộ đều có thể bị lây nhiễm Z virus. Thật là một chủng loài nguy hiểm, một dịch bệnh khó bề mà ngăn chặn nổi.

Khi bị rấn cắn, bạn có thể buộc ca rô ngăn độc là tìm huyết thanh chữa trị. Nhưng chẳng có phương pháp gì ngăn chặn virus lây lan cả. Nó không phải là chất độc vô cơ, mà là một chủng sinh vật có ý thức và tính thích nghi kỳ diệu. Thật may mắn là loài virus này chỉ tồn tại trong môi trường chất lỏng. Nếu nó có thể tồn tại trong không khí, có lẽ loài người không nên gọi nó là bệnh dịch, cứ gọi thẳng nó là ngày tận thế thì chính xác hơn.

Tập đoàn dược phẩm Thành Gia đã chế tạo thành công vaccine ngăn Z virus. Nhưng không phải trong thế giới này, không phải ở đất nước này. Thảm họa zombie xảy ra tại thành phố Hồ Chí Minh là một căn bệnh không có thuốc chữa. Tất cả tội lỗi cũng chỉ bởi con quái vật gọi là Ôn thần, con quỷ đến từ một thế giới khác.

- Nay!

Andy cố gắng lần cuối cùng trong nỗ lực liên lạc với dân địa phương đầu tiên mà mình gặp. Thân ma ngất đầu dậy, quai hàm mở rộng ra như một con sư tử chuẩn bị đón mồi, đôi chân khua nhanh mặc cho có tư thế nghiêng ngã thật bất thường. Andy mở khoá súng, không chần chừ bắn hai phát vào giữa trán con quái vật. Chỉ cách đúng hai mét, thân ma bị lực bắn của đầu đạn dội bật ngược lại, phần sọ sau gáy đập mạnh xuống sàn, máu chảy ra lênh láng nhanh như một hồ cá bị vỡ.

- Người này bị biến đổi chưa lâu. - Anh lèm bèm.

Con rồng trên vai Andy ngóc cao đầu dậy, cố gắng nhìn vào thân ma đã vỡ nát. Lần đầu tiên Vulcanos mới nhìn thấy một loài quái vật kỳ lạ đó. Nó giống như lũ ghoul trong kinh thánh. Vào thời trung cổ, những con quỷ từ địa ngục đã mang theo ghoul lên mặt đất. Những sinh vật hèn hạ ăn xác chết và sống trong bãi tha ma. Nhưng loài zombie này thì lại khác, chúng ăn thịt tươi, não sống và bỏ đi khi nạn nhân đã chết hoàn toàn. Một thói quen ăn uống phỉ phạm và là nguyên nhân tại sao bất kỳ thân ma nào cũng trong tình trạng nham nhở vì bị ăn dở giữa chừng như thế này.

- Bà ta từ hướng kia đến, có lẽ chúng ta nên đi xem xét như thế nào?

Andy nói với con rồng. Mặc dù Vulcanos chỉ đậu trên vai anh và hầu như không phản đối bất cứ chủ kiến nào của Andy, nhưng anh thích bàn bạc với nó như một đồng đội thân thiết, chứ không phải như chủ nuôi và con ngựa.

Họ phát hiện thấy những xác chết. Dù thứ hình thù kỳ quái và nguyên nhân chết khác nhau, độ hoại tử cũng không trùng khớp thời gian, vì vậy Andy có thể khẳng định đây là những thân ma đã bị tiêu diệt. Ánh hoàng hôn đang dần buông xuống, trên đoạn hành lang gấp khúc của toà nhà lẫn khuất những bóng đèn đáng ngờ. Nhưng mọi việc đều không hề ảnh hưởng đến đôi mắt quá tinh nhanh của Andy.

Kể từ khi được tiếp máu ma cà rồng và biến thành nô lệ máu của Thanh Đồng, các giác quan của anh đang dần phát triển hơn đáng kể. Andy có thể nhìn trong bóng đêm như loài cú, nghe được âm thanh thỉnh như thỏ và chiếc mũi trở nên nhạy cảm hơn cả chó. Tất cả những giác quan này được tăng cường, chỉ nhằm mục đích hỗ trợ cho loài ma cà rồng có thể săn mồi tốt hơn mà thôi. Chỉ có điểm khác biệt duy nhất ở Andy, anh là một HUNTERS, nhân viên cảnh sát chuyên đi săn quái vật bóng đêm và bảo vệ loài người.

Quái vật đi săn quái vật. Thật là mỉa mai thay.

Chuyển động đột ngột của bóng đêm phía sau bức tường kính đánh động sự chú ý của Andy. Đây là một khu văn phòng được ngăn ra bởi những vách kính. Một số có rèm che, một số hoàn toàn trong suốt có thể nhìn vào khu vực làm việc của nhân viên. Phía bên trong những căn phòng khá tối tăm với vô số đồ đạc ngổn ngang xung quanh. Andy nhanh chóng di chuyển vào một trong những căn phòng đó. Anh vẫn chưa già đến nỗi cho rằng mình gặp ảo giác. Thân ma cũng được, người sống cũng được, có lẽ nên dọn dẹp chỗ này thật sạch sẽ mới mong có một đêm an toàn.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3

Nơi góc tối tăm nhất của căn phòng là một đôi mắt đang chuyên chú nhìn ra phía cửa. Kẻ bí ẩn lợi dụng màn đêm để che dấu vị trí của mình. Chiếc bóng đen của người đàn ông in trên vách kính nhìn rõ mồn một. Hắn ta có vóc người cao ráo, cùng bộ quần áo thít sát người và những thứ vật dụng đeo đầy hai bên hông.

“Là cảnh sát hay quân đội đây?”

Nhưng khó mà có thể tin tưởng được bất cứ ai trong thời buổi này. Quá rủi ro để xông ra trước một kẻ xa lạ vừa mới tới. Khẩu súng của anh ta đang lia khắp nơi đây về căng thẳng và cảnh giác. Thế rồi cánh cửa bật mở và gã bước vào lãnh địa của y.

Mùi xú uế của những xác chết bên ngoài xộc vào mũi kẻ đang ẩn nấp. Đồng thời mùi máu tươi tanh rình cũng lớn vồn xung quanh người vừa đi vào.

“Hắn ta mới giết người sao? Hay là một con zombie? Sao cũng được, chỉ có thể khẳng định đó không phải là một phó thường dân yếu ớt.”

Kẻ bí ẩn nhẹ nhàng di chuyển, rời khỏi chỗ ẩn nấp của mình. Y vẫn giữ cho bản thân được bóng tối che chở. “Dịch ngoài sáng, ta trong tối” chính là lợi thế của y. Đôi mắt hau hâu trông chừng đối phương, cảnh giác cao độ với bất kỳ hành động đáng ngờ nào.

Đôi chân mang ủng cao kiểu quân đội lướt êm ru trên lớp thảm lót của văn phòng. Cách bước đi đầy cảnh trọng và hòng súng vững vàng rà quét xung quanh như một chiếc radar hiệu quả nhất. “Tay chuyên nghiệp!” Y thầm nghĩ trong đầu.

Nhưng đây là địa bàn của y, còn kẻ kia đóng vai trò là người xâm nhập. Y cảm thấy mình nên cho đối phương biết ai là chủ cuộc chơi. Chiếc lưỡi mềm mại liếm qua bờ môi khô khốc, hai mắt đảo điên hiện lên hàng vạn kế hoạch tấn công trong đầu.

“Bất ngờ nhảy ra từ bóng tối, tấn công chớp nhoáng và cắn vào cổ đối phương trước khi hắn kịp nổ súng.” Kế hoạch đơn giản đó trước giờ luôn hiệu quả vô cùng.

Andy dò dẫm khắp căn phòng lớn nhón bàn ghế. Đây là phòng làm việc điển hình của một công ty lớn, có thể chứa cùng lúc đến mấy trăm nhân viên. Ánh trắng ngoài cửa hắt vào, tạo nên những vùng tranh tối tranh sáng lộn xộn. Quá nhiều vật cản phức tạp cho những kẻ lén lút rình mò.

Một cảm giác ón lạnh chạy dọc xương sống. Đó không chỉ là phản ứng tự nhiên của cơ thể khi gặp khí lạnh, mà còn là dấu hiệu cảnh báo của một giác quan thứ sáu vô cùng nhạy bén. Kinh nghiệm chính là thứ duy nhất giúp cho bạn trong thực chiến. Andy đột ngột xoay người, vừa kịp lúc nhìn thấy một bóng đen biến mất sau góc bàn. Anh nghi ngờ đó chẳng thể nào là một con mèo cho được. Trong văn phòng làm việc thì ai mà nuôi mèo.

Đột nhiên một cái bóng khổng lồ nhảy lên người anh từ đằng sau. Chiêu nghi binh đơn giản của một đầu óc cáo già. Y đã sống ở căn phòng này suốt thời gian qua nên rành rẽ nó quá mức. Tiếng gào lên khèn khẹt phát ra từ cổ họng. Con thần lằn xanh có kích thước như một con cá sấu đẻ sắp Andy xuống đất. Bốn chân nó bấu chặt lấy tay chân anh để hạn chế tất cả mọi nỗ lực vùng vẫy.

Nó rít lên nhưng âm thanh méo mó “Thịt, thịt, ...” Thần lằn xanh là một chủng tộc rất thích ăn thịt tươi. Nó đã ngán thịt zombie lên đến tận cổ rồi.

Nào ngờ con mồi đột nhiên bật mạnh người đứng dậy, hất cả con quái vật khổng lồ nặng trăm mấy ký đi nhẹ nhàng. Súng đã sẵn sàng trong tay, Andy nhanh chóng siết cò mà không hề do dự. Con thần lằn linh đi nhanh như một chiếc bóng. Viên đạn cắm xuống sàn, biến mất trong bóng đêm tối tăm.

Y không ngờ mình lại thất bại trong đợt tấn công đầu tiên. “Đó đâu phải là con người, trên cơ thể hắn không còn mùi của thịt tươi ngon lành nữa.”

Tên y là Kodanke, một bò sát rồng thuộc hàng lão làng trong dòng tộc. Những loài sinh vật khác thường không đánh giá cao chủng loài của y lắm. Họ tưởng rằng bò sát rồng chỉ là những con vật to lớn, và cuồng thịt sống thôi sao. Chắc chắn ... thật là sai lầm hết sức. Không khác gì con người, bò sát rồng cũng tiến hoá, cũng có ngôn ngữ và nền văn hoá riêng. Bọn họ có quần áo tời trang, mũ nón, mắt kính ... và khả năng làm thơ như bất kỳ sinh vật trí tuệ nào.

Sự hung bạo của bò sát rồng chỉ đến từ thói quen ăn uống đặc trưng của mình. Săn mồi và ăn thịt sống thì có làm sao. Đem thịt tươi chế biến, xào nấu còn có phần mang rợ hơn là thưởng thức ngay lập tức ấy chứ.

Kodanke bò sát dưới sàn, bốn chân khua thoăn thoắt, cơ thể uyển chuyển luồn lách xung quanh các dãy bàn. Y đã mất đi lợi thế bất ngờ của mình rồi. Kodanke giờ chân trước lên mũi ngửi, lúc này y đã cào trầy cơ thể của người đàn ông kia.

“Gớm ... là thứ gì vậy nè? Mùi vị cũng kinh tởm như đám thầy ma kia vậy. Nhưng cái cách hắn di chuyển không giống một con zombie tí nào. Thầy ma không mạnh mẽ và nhanh nhẹn như gã được.”

Andy vẫn chậm rãi bước dọc các lối đi, cả người căng thẳng rà quét từng góc ngách trong văn phòng. Anh đã tìm đúng chỗ rồi, đám thần lằn xanh này giống hệt loại đã xuất hiện ở thành phố Mái Ấm lúc đó. Kẻ thù của anh đã mang chúng đến thành phố này, điều hiển nhiên là vì chúng là thuộc hạ của Ôn

Thần.

Kẻ rình rập đã bị biến thành con mồi, người bị tấn công hoá ra lại là thợ săn. Hơn ai hết, Andy là một thợ săn xuất sắc nhất từng được biết đến ở SNH. Anh có kỹ thuật tuyệt vời để đối phó với những sinh vật bóng đêm. Thời gian chiến đấu ở Mái Ấm đã cho anh khá kinh nghiệm để đối phó với lũ thần lần xanh này.

Andy đột ngột nhảy lên bàn, chạy nhanh trên các vách ngăn và nổ súng quyết đoán vào khối đen chưa kịp chạy thoát. Tuy bị trúng đạn, nhưng con bò sát rỗng vẫn kịp linh di. Andy phải ngay lập tức đuổi theo, trước khi lại mất dấu nó một lần nữa.

Kodanke dùng chiếc đuôi vạm vỡ của mình quơ mạnh vào chân bàn. Đồng nội thất mỏng manh đó sụp đổ, kéo theo tên thợ săn đang chạy phía trên. Andy hụt chân và té xuống, anh lăn tròn trên sàn nhưng ngay lập tức ngồi dậy chia súng vào tâm thần kênh càng đang chuẩn bị chạy trốn.

- Đứng lại.

Giọng của Andy vang lên như tiếng sấm, làm kinh khiếp bất kỳ tên tội phạm nào. Đây là một kỹ thuật của cảnh sát, chuyên dùng để uy hiếp tinh thần của những đối tượng tình nghi. Quả nhiên con thần lần xanh cũng sợ cả người, nhưng Kodanke đã nhanh chóng lấy lại lý trí ngay lập tức. Y dợm vừa dợm bước thì phía sau lưng lại vang lên tiếng khác.

- Ố ồ ... đừng làm điều ngu ngốc. Ở khoảng cách này ta khó mà bắn trật được.

Kodanke nghe ớn lạnh chạy dọc xương sống. Cái cảm giác gai gai lan từ đỉnh sọ cho đến chóp đuôi. Y đành phải đổi phương pháp khác. Kodanke quay lại, đôi mắt long lên sòng sọc, cái miệng đầy răng nhanh nhe ra, trong cổ họng rít lên từng hồi đe dọa.

Người đàn ông trong bộ quân phục lạ lẫm không mấy ấn tượng với điệu bộ đe dọa của y. Theo tình thế hiện nay, ai là kẻ cầm súng và ai là đối tượng chịu uy hiếp cũng đã rõ ràng quá rồi.

- Đừng tỏ ra như một con vật ngu ngốc nữa. Ta biết mi hiểu những gì ta nói. Cảnh sát SNH đây. - Người đàn ông tự xưng mình.

Kodanke phì một tiếng, nhỏ toẹt bãi nước bọt sang bên cạnh. SNH, lũ thợ săn sinh vật bóng đêm. Chúng tồn tại ở một thế giới trung gian đầy bất ổn, cứ mỗi lần ánh sáng của mặt trời vừa tắt, bóng đêm tràn tới là cánh cửa không gian nơi đó sẽ mở ra, kết nối thế giới của chúng và thế giới của loài bò sát rỗng.

Quái vật bóng đêm là tên do chúng đặt cho những sinh vật giống loài bò sát rỗng. Thật sự là bọn họ đều có thuộc về thế giới chúng, bọn họ đa phần là đi lạc, hay bị cảm dỗ về một vùng đất có quá nhiều con người yếu ớt sống co cụm với nhau. Cũng có vài tên ngu ngốc không thể phân biệt được thế giới quái vật và thế giới con người khác nhau ở chỗ nào nữa kia. Mọi người cùng sống trong một hành tinh, nhưng không thuộc về một thế giới. Vấn đề chỉ có vậy thôi. Cũng giống như mảnh đất này vậy, cũng cùng là chỗ đó nhưng không phải là chỗ đó, cũng là đất nước của Andy nhưng không phải là thế giới của hắn.

- SNH ở đây làm gì? Đây không phải là thế giới của mi. - Kodanke ồm ồm hỏi ngược lại.

- Đúng vậy, đây không phải là thế giới của ta, nhưng cũng không phải là thế giới của mi. Bò sát rỗng làm cách nào đến đây được vậy? - Andy vẫn giữ súng nhắm thẳng vào trán y.

- Ta phục vụ ông chủ, thăng ngốc ạ. Ông chủ mang bọn ta đi theo cùng ngài. - Kodanke cười khùng khục.

- Là cái đám khói Ôn Thần đó phải không? - Andy đã nghe những con ma bị giết trong Đêm Máu kể về con quỷ bóng tối, chủ nhân của lũ quái vật hung tợn đã xuất hiện ở Mái Ấm.

- Người biết ông chủ vĩ đại của ta sao, con người? Ngài vừa có thân xác mới, và sức mạnh mới. Ngài đang dựng lại vương quốc bóng tối của mình. Người hãy trở về đi, trước khi thành phố này bị san bằng, để có chỗ cho ngài mở cổng không gian. Và ta khuyên người đừng thách thức quyền uy của ngài nữa.

Thấy chưa, ai lại nói rằng bò sát rỗng là những con quái vật chỉ biết có thịt. Chúng đâu có ngu ngốc, thậm chí biết cách ăn nói lăm chừ. Trong tình huống bị đe dọa, chúng còn biết dùng kể 'cáo mượn oai hùm'.

“Đừng giết ta, vì như vậy người sẽ khiến chủ nhân của ta nổi giận.”

- Gã đang ở đâu? - Andy lạnh lùng hỏi.

Hoặc có lẽ con người trước mặt Kodanke không biết rõ sức mạnh của Ôn Thần, hoặc là hắn quá ngu ngốc để biết sợ hãi. Chủ nhân của y là một loài quỷ mạnh nhất, loài quỷ xưng thần tức là đã có năng lực xây dựng được cả một vương quốc trong cõi u minh. Bò sát rỗng từng sinh sống ở một vương quốc bóng đêm độc lập như thế, nhưng vị thần chủ của y lại nhường loài bò sát rỗng cho Ôn Thần làm thuộc hạ. Cả một dòng tộc bị bắt đi khỏi vương quốc của mình, bị Ôn Thần sử dụng như những tên nô lệ thấp kém nhất, bị y kéo lê qua khắp các thế giới để tìm nơi thích hợp xây dựng vương quốc mới. Thật là đau buồn thay.

- Ngay tại thành phố này. - Kodanke gầm gừ.

- Không phải. - Andy ngay lập tức phủ nhận.

Linh hồn của Barry, em trai Andy đang trú ngụ trong thanh kiếm mà anh mang sau lưng. Barry là một nạn nhân bị Ôn Thần giết chết và chiếm đi thể xác. Vậy nên Barry có thể cảm ứng được ngay lập tức phương hướng dẫn đến chỗ Ôn Thần. Barry đang im lặng, có nghĩa là Ôn Thần không có ở thế giới này.

Khó có thể nói ra được trên mặt một con thần lẫn có biểu hiện gì. Chỉ có trong nội tâm Kodanke mới biết y đang hoang mang và lo sợ. Bò sát rồng không phải là loài duy nhất trong đội quân của Ôn Thần. Chúng bị xếp vào cấp hạ đẳng và thường xuyên bị bỏ rơi trong các cuộc chiến. Ở thành phố Mái Ấm cũng vậy, ở thành phố Hồ Chí Minh này cũng vậy, luôn luôn là những kẻ bị lãng quên và bị vứt bỏ đầu tiên.

- Người không biết chăng? - Andy nhẹ nhàng hỏi thăm.

Con thần lẫn đột nhiên gầm lên dữ tợn, y đã đánh mất tiếng nói của mình. Điều đó cho thấy y đang cực kỳ tức giận, hoặc là đang cực kỳ đối. Ở Kodanke, đang tồn tại song song cả hai cảm giác. Y dựng mình đứng dậy, hai chân trước quơ quào trong không khí. Chiếc miệng to như thùng đựng rác với vô số chiếc răng nhọn hoắt hình tam giác chuyên để cắn xé thịt. Andy đánh chắc lưỡi một tiếng tiếc rẻ. “Chẳng thể nào nói chuyện tử tế với lũ bò sát này được.”

Thân thể to kèn của y hạ xuống, bộ hàm răng há hết cỡ để cạp đứt đầu sinh vật trước mặt mình. Tiếng súng nổ chất chứa vang lên. Bộ não bé tí của con thần lẫn bị viên đạn ép phọt ra khỏi óc. Bình thường, da của chủng loài này rất dày và chắc chắn. Kể cả loại đạn chín li bắn mấy lần cũng không thủng. Nhưng ở vị trí của Andy, chỉ cần một viên đạn, phát súng bắn từ phía cổ họng mềm yếu của con thần lẫn có thể dễ dàng công phá qua xương sọ, khiến phần óc của chúng nổ tung.

“Chẳng khai thác được gì từ dân địa phương cả!” Con rồng thu nhỏ leo thoăn thoắt lên vai Andy, ngồi chễm chệ nhìn ngắm cái xác quái vật đã nằm im bất động.

- Người có thể ăn thịt nó. - Andy lui lại, tránh xa khỏi chỗ con quái vật.

Vulcanos nhảy khỏi vai Andy, ngắm nghía xung quanh cân nhắc. Căn phòng này có trần hơi thấp. Có lẽ nó cần phải cúi đầu sát xuống đất.

Thân thể con rồng đỏ bắt đầu phình to lên. Ban đầu chỉ như một chú kỳ nhông, sau đó thì như con bê, cuối cùng to lớn khệ nệ như cả con voi. Vulcanos mệt mỏi đuổi đôi cánh da to dềnh dàng rộng gần mười mét ra, đầy ngả hết đồ nội thất trong phòng. Phép thuật thu nhỏ khiến nó có cảm giác như bị nhốt vào một hộp cá mè vậy. Vulcanos khi khi hơi trong lỗ mũi, vài cụm khói đen tuôn ra, cùng với ngọn lửa tí tách. Vulcanos thuộc giống hoả long mạnh mẽ và tàn bạo nhất, nhưng bây giờ nó đã được thuần hoá đi nhiều rồi. Vì nó đã ký khế ước với một kỳ sĩ rồng.

Lấy mũi hất xác con thần lẫn xanh lên, nó há mồm tấp lấy ngang thân con quái vật. Sau một vài cú hất qua hất lại, toàn bộ phần thịt của thần lẫn xanh đã nằm gọn trong miệng nó. Vulcanos thích thú nhai nhuộm nhuộm, để máu huyết và thịt tươi trắng đầy cái bao tử teo tóp của mình.

“Chỉ mới là món khai vị.” Vulcanos chia sẻ cảm xúc của mình cho Andy.

- Nếu thành phố này có bò sát rồng, vậy chúng ta cần đi săn một chuyến rồi. - Anh bật cười.

Lát sau, âm thanh xôn xoe lớn vang lên khi vách kính của toà cao ốc bị phá vỡ. Giữa đêm đen mịt mù, một cái bóng khổng lồ lao ra khỏi toà nhà. Đôi cánh giống loài dơi xoải rộng, căng ra hết mức, đón lấy từng luồng khí nóng bốc lên, nâng đỡ cơ thể nặng hàng tấn của Vulcanos lướt trên không khí. Andy đứng trên vai vật cười, anh kéo mắt kính đen ra cất vào túi, tay kia lên đạn cho khẩu Rosemary của mình.

Đêm săn bắt bắt đầu.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 4

Nếu là một tay mê phim điện ảnh, chắc chắn bạn đã từng nhìn thấy quang cảnh đồ nát như thế này. Nhưng bạn có thử tưởng tượng khu phố ngay sát nhà mình lại giống vậy không? Hoang tàn, chết chóc và bầu không khí khủng bố bao trùm lên tất cả. Đèn đường vỡ nát, con đường tối om, im lặng đến nỗi có thể nghe được cả tiếng gió đang lùa qua mái tole. Thành phố cực kỳ đông đúc với dân số gần tám triệu người mà bây giờ đâu hết rồi? Cảnh kẹt xe dai dẳng, tiếng còi inh ỏi, những con người cau có, chen chúc trong đám đông mỗi khi tan tầm đâu hết rồi?

Có lẽ chẳng ai còn sống, hay ít ra là phần đông trong số đó đã chết. Không ai được chuẩn bị để đối phó với dịch bệnh chỉ có trong tiểu thuyết như thế

này. Không ai ngờ rằng những người bạn từng quen biết lại nhào vào cắn cổ mình. Sự hay ho của dịch zombie là dân thường khó mà phân biệt được đâu là kẻ đã bị nhiễm bệnh và đâu là người khỏe mạnh. Dĩ nhiên, ngoại trừ những tay hoang tưởng chơi game Biohazard quá nhiều, hay những cậu chàng là fan trung thành của Resident Evil và Walking Dead.

Thành phố Hồ Chí Minh đã hoàn toàn bị cô lập. Nhờ hệ thống kênh rạch chằng chịt, chỉ cần phong tỏa các cây cầu là chính quyền trung ương nghĩ rằng có thể ngăn chặn được dịch lây lan ra cả nước. Chưa bao giờ có hành động quyết liệt nào hơn thế. Chỉ cần nghe tiếng zombie là đã khiến cả thế giới run rẩy, kinh hoàng. Thế đấy, truyện giả tưởng, game kinh dị và phim hành động cũng có cái hay của nó. Gieo rắc sự sợ hãi cho loài người và nâng cao tinh thần cảnh giác đối với những điều bí ẩn.

Rạch Láng The, Bàu Nông, rạch Tra, Bến Cát, An Hạ, Tham Lương, Cầu Bông, Nhiều Lợc-Thị Nghè, Bến Nghé, Lò Gò, Kênh Tẻ, Tàu Hũ, Kênh Đồi ... Đã đủ để ngăn chặn những thầy ma không chịu chết khỏi lan ra bên ngoài. Các cầu cầu bắc qua hệ thống sông, rạch trong thành phố đều có quân đội chiếm giữ. Một số cây cầu nhỏ đã bị giật sập hoàn toàn.

Những thầy ma là xác chết vẫn còn cử động. Nhưng phần não bộ chịu sự chi phối của virus Z chỉ đủ để chúng di chuyển xiu vẹo, bàn tay cào cấu và hàm răng cạp cắn mục tiêu. Zombie không có cảm xúc, không có lý tính và dĩ nhiên hoàn toàn không biết suy nghĩ. Chúng được thúc đẩy bởi một cảm giác duy nhất, đó là cái đói. Nhằm thỏa mãn nhu cầu tồn tại của chính bản thân, chúng sẵn mồi.

Cơ thể chỉ vận động đơn giản, không phối hợp động tác tốt. Chính vì vậy zombie không biết leo trèo, vặn nắm cửa, đào đất hay biết bơi. Chẳng biết ai là kẻ đầu tiên phát hiện ra việc này, nhưng nhờ vậy đại dịch bùng nổ ở thành phố Hồ Chí Minh đã được kiểm soát nhờ những cây cầu.

Đáng tiếc, thầy ma có lực lượng số đông và tốc độ lây lan nhanh không thua bất kỳ thứ dịch bệnh nào đã từng được biết đến trong quá khứ. Những người nhiễm bệnh giẫm đạp nhau, chen lấn giành mồi có thể bị chèn ngã xuống sông bất kỳ lúc nào. Thầy ma đi bộ được dưới lòng sông, còn virus Z thì có thể tồn tại trong nước.

Bắt đầu từ khi vụ tấn công đầu tiên được ghi nhận, chỉ một tháng sau đã xuất hiện ổ dịch mới bên ngoài thành phố Hồ Chí Minh. Cả thế giới rung động. Chính quyền Việt Nam đã chịu sức ép dữ dội từ cộng đồng quốc tế. Quân đội các nước nhảy vào lập hàng rào cách ly toàn bộ các tỉnh miền đông. Những bức vách kiên cố, cao như đập thủy điện được xây dựng trong thời gian ngắn nhất. Toàn bộ công trình có tốc độ thi công và kích thước hoành tráng hơn cả Vạn Lý Trường Thành.

Thế mới cảm nhận được, con người một khi đoàn kết sẽ tạo nên những kỳ tích còn hơn cả thần thoại. Khi thế giới hồ hởi ăn mừng, thì những kẻ bên trong bức tường lại gào thét kêu cứu.

Với bài học của dịch cúm gia cầm H5N1, dịch SARS ... lần này ko ai nương tay trong hành động cách ly ổ dịch cả. Những mệnh lệnh khẩn cấp, được ký bởi các nhà lãnh đạo tối cao trên thế giới, đồng ý rằng trong một số trường hợp đặc biệt, luật nhân quyền có thể bị bãi miễn. Giam giữ mười triệu người để cứu bảy tỷ người còn lại, đó hoàn toàn là một cái giá xứng đáng để trả.

Điện nước và nhu yếu phẩm vẫn được cung cấp cho người dân Bên Trong bởi những kẻ Bên Ngoài. Họ hứa hẹn ngay khi tìm ra phương thuốc sẽ trở vào cứu những người sống sót.

Một năm trôi qua, chỉ còn đúng 1% dân số còn chưa bị ăn thịt. Phương thuốc vẫn chẳng thấy đâu, còn người ta vẫn cứ tiếp tục chết đi. Dân xứ Bên Trong đã bị loài người từ bỏ. Những kẻ không được thừa nhận tức giận và nổi loạn chống lại số phận của mình. Vũ khí tối tân không ngần ngại xả vào những người âm mưu chạy trốn khỏi bức tường. Luật nhân quyền đã mất, còn ai có thể bảo vệ bọn họ đây.

Vùng Bên Trong đã hoàn toàn bị biến đổi thành một thế giới khác. Địa ngục không có người cai quản, hỗn tạp, nguy hiểm và đầy rẫy những con ác quỷ lớn vốn khắp nơi. Còn chỗ nào thích hợp hơn thế cho Ôn Thần mở cửa cổng thông tới vương quốc bóng tối của hắn. Đường hầm không gian đang được xây dựng ngay tại công viên Thống Nhất. Hàng ngàn con quái vật nhện nhíp lao động để tạo ra một lỗ đen đủ để cả đội quân có thể đi qua.

^ _ ^

Đêm tối đang che dấu chiếc bóng của con rồng bay lượn trên bầu trời. Andy nheo mắt quan sát thành phố từ mù bên dưới. Tổng cộng có ba khu vực được ngăn cách rõ ràng. Vùng công xưởng ở trung tâm thành phố do đám quái vật của Ôn Thần chiếm giữ. Vùng nội ô, ngăn cách bởi những dòng kênh thì lúc nhúc thầy ma. Vùng ngoại thành tuy vẫn còn người sống nhưng cũng dần dần bị zombie lấn chiếm. Họ co cụm, lẫn trốn và âm thầm chiến đấu vì sự sinh tồn. Phía xa nhất là dãy tường bao nhấp nhô chạy xung quanh, ngăn xứ Bên Trong với toàn bộ thế giới còn lại.

Những con ác mộng khủng khiếp nhất của loài người đã được tái hiện rõ ràng nơi đây.

Trong khi Andy còn đang mải mê quan sát, thì từ đằng xa xuất hiện những chiếc tiêm kích xé gió lướt tới. Liên quân Thái Bình Dương vẫn đang ngày đêm quan sát, canh giữ bức tường và xứ Bên Trong. Họ đã từng xạ kích phá hủy sân bay Tân Sơn Nhất để ngăn chặn những kẻ tuyệt vọng dùng máy bay cất cánh. Quân đội sẽ đánh chặn bất cứ thứ gì muốn đào thoát ra từ thành phố. Không thể mạo hiểm để một phân tử virus Z nào lọt ra bên ngoài.

Hình ảnh trong ra đa chỉ là một khối đen đồ sộ đang bay lượn. Đám phi công đang thắc mắc đó có phải là một thứ trực thăng tự chế giống chiếc họ đã bắn hạ vào tháng trước hay không.

Thành Phố Hồ Chí Minh là đầu tàu kinh tế của cả Việt Nam. Người dân của vùng này hoàn toàn có khả năng chế tạo ra bất cứ phương tiện hiện đại nào trên thế giới. Những bộ não thiên tài tập trung trong các trường đại học và công ty đa quốc gia cỡ bự. Lực lượng nhân công lành nghề và thiết bị máy móc hiện đại có đầy trong các khu công nghiệp ở Bình Dương, Đồng Nai. Tuy không biết những ai còn sống, nhưng không loại trừ họ là kẻ có khả năng chế tạo máy bay.

“Bắn hạ tất cả những thứ cất cánh trái phép, nhân danh an nguy của loài người.” Viên phi công không hề do dự khoá mục tiêu và nhấn nút khai hoả.

Andy liếc nhìn những đốm sáng xuất hiện giữa trời đêm khi tên lửa không đối không dẫn hướng hồng ngoại ASRAAM rời khỏi bệ. Sáu đầu đạn tự động lao đi hướng về phía mục tiêu đã khoá. Sinh vật cổ đại như Vulcanos thì không hiểu chuyện gì, nhưng Andy lại nhận ra thứ vũ khí này.

“Hạ độ cao.” Andy truyền suy nghĩ của mình cho con rồng.

Đó là điểm tiện nghi đầu tiên khi trở thành kỵ sĩ của Vulcanos. Hai bên có thể kết nối tâm linh và cùng chiến đấu hiệu quả gấp đôi bình thường. Lời nói là quá chậm cho cuộc chiến mà sinh tử chỉ trong một cái nháy mắt. Không thiếu gì kẻ địch có vận tốc vượt qua âm thanh.

Con rồng xếp cánh sát vào thân, bắt đầu lao về phía mặt đất như một hòn đá. Andy đứng ngay giữa phần vai với cái gai rồng nhô lên hết sức thuận tiện cho việc móc chân vào. Anh không muốn bị té ngã từ độ cao mấy trăm mét rồi chạm đất và vỡ tan như một quả dứa chín. Tuy Vulcanos không chịu thừa nhận, nhưng cấu tạo cơ thể của loài rồng cứ như được dành sẵn để cho con người cưỡi lên trên.

Gió rít qua tai, chà sát vào cơ thể Andy, gần như gây ra bỏng rát. Anh ngoái đầu nhìn về phía sau, chia sẻ hình ảnh tên lửa truy kích với con rồng. Mặt đất lao vun vút về phía họ, chẳng bao lâu sau những toà cao tầng đã ở trong tầm mắt. Hàng loạt vật thể lao xuống đường trong ánh sáng nhá nhem u ám của mặt trăng.

Thế rồi Vulcanos bật cánh xoải ra. Không khí như một khối đá nặng nề đập vào phần da cánh, giảm tốc độ rơi của con rồng lại. Đôi chân sau to khoẻ như khủng long đập rầm xuống đất, bộ móng vuốt to cộ quệt qua, để lại mấy dấu cào dọc trên lớp nhựa đường. Vulcanos đã kịp lấy trớn cho cú phóng người kẻ tiếp. Con rồng vừa mới rời đi, hai tên lửa AIM-9 Sidewinder đã cắm thẳng xuống mặt đường.

Một tiếng nổ lớn, vô cùng khủng khiếp vang lên. Mặt đất rung chuyển, những toà nhà xung quanh chao đảo. Âm thanh đồ vỡ của nhôm kính mặt tiền, tiếng kết cấu bê tông rạn nứt và sắt thép bị kéo đứt. Những toà nhà nhỏ hơn thì đổ ập ập như lâu đài cát trên bãi biển. Kiến trúc xung quanh đây không được xây dựng chống lại những vụ không kích.

Một quả cầu lửa khổng lồ bùng cháy. Mặt đường bị xói tung, đất đá văng tung toé khắp mọi nơi. Âm thanh rừng rừng chấn tới như một cú tát tai khiến con rồng loạn choạng. Ngọn lửa cũng dí tới nơi sắp sửa nuốt trọn của hai. Andy ngồi xuống, không tự tin có thể đứng trên vai Vulcanos nữa. Đã hết giờ ngao du bay lượn ban đêm rồi.

Vượt qua vụ nổ là bốn đầu tên lửa còn lại, cần mẫn bám theo con rồng mục tiêu đã bị khoá. Vulcanos tức tối đập cánh điên cuồng để lấy lại độ cao và tốc độ. Nhưng thời đại mà con ngựa có thể vượt mặt xe hơi đã chấm dứt từ mấy thế kỷ trước rồi. Andy lo lắng nhìn những thứ vũ khí tìm diệt, đồng thời cũng chỉ đường cho con rồng thoát đi.

Bọn họ bay quanh những toà nhà chọc trời, lạng lách như loài dơi đêm. Sidewinder như một cái đuôi áo bị cháy, càng lúc càng tiến gần đến sau lưng của bọn họ. Những toà nhà cao tầng dần biến mất, và tất cả chỉ còn bầu trời trống trải. Andy dừng lại bản đồ thành phố trong đầu theo những gì mà ban này anh vừa mới quan sát xong.

Dòng sông Sài Gòn uốn lượn như một dải lụa mềm mại bao quanh thành phố. Vulcanos bay lướt trên mặt nước trong khi lượn lách qua những cây cầu.

- Xuống đi.

Andy hét lên khi cái bụng của Vulcanos chỉ còn cách mặt nước chừng vài tấc, con rồng lèm bèm, những vẩy nhám nhám nhào xuống dòng sông. Nước xộc tới với vận tốc cả trăm km/h. Andy bị hất văng đi khi con sóng đầu tiên ập tới. Theo đúng kế hoạch, Vulcanos lập tức biến nhỏ lại, Andy chới với nhưng vẫn kịp túm lấy con thần lân đỏ trong tay.

Cả bốn tên lửa tìm diệt ào ào lướt qua đầu họ. Chúng biến mất dưới lòng sông im ả, báo trước đêm chẳng lành. Cứ như một con thủy quái vừa trôi người đứng dậy. Dòng sông vồng lên, tạo thành một con sóng cao mấy chục mét. Ánh chớp loé sáng rực rỡ giữa đêm, sau đó là âm thanh rừng rừng mới kéo tới. Không gian bỗng nhiên vỡ oà ra, áp lực từ vụ nổ đánh dạt hết mọi thứ ra xa.

Cơ thể con người quá nhỏ nhoi so với thứ vũ khí tên lửa kia. Andy bị hất văng đi, tiếp xúc mặt sông nhiều lần, cứ như trò chơi ném đá nhảy trên nước. Nước rần rần như bê tông đập ầm vào cơ thể anh. Dù đã nín thở trước, nhưng sức ép của vụ nổ vẫn khiến Andy sặc sụa. Anh chìm xuống dưới, chứng kiến ánh lửa đỏ rực phà qua mặt nước lần nữa. Chỉ khi âm thanh rừng rừng kết thúc, Andy mới bắt đầu quơ tay bơi lên.

Con rồng cũng đã trở về hình dáng cũ của nó. Cái đầu tam giác to như chiếc bàn làm việc lấp ló trời khỏi mặt sông. Hai chủ tớ lặng lẽ ngắm nhìn thiệt hại sau vụ nổ. Lửa cháy tung toé khắp nơi, không gian tràn ngập tiếng nổ lép bép và mùi khét lẹt. Chẳng có thứ gì nguyên vẹn được, kể cả những chiếc tàu hàng khổng lồ đậu gần đó. Một chiếc đã bị đẩy lên tận lên bờ, trượt ra xa mấy chục mét. Vùng đất xung quanh ướt nhẹp, cứ như có trận mưa lớn vừa kéo qua. Toà nhà bên bờ sông nứt đôi, run rẩy vài lần trước khi đổ ập xuống.

“Vũ khí của loài người ghê quá! Cứ như cả mười con hoả long trưởng thành cùng phun lửa vậy.” Vulcanos rên rỉ xuyên qua trí não Andy.

- Còn có những thứ kinh khủng hơn cả ngàn con rồng hợp lại nữa. Loài người dần đánh mất phép thuật của mình. Nhưng họ lại có niềm vui khác trong việc tạo ra những thứ còn mạnh hơn phép thuật. Khoa học và sức sáng tạo là không có giới hạn - Andy trả lời.

Anh bơi ra phía sau cổ con rồng. Vulcanos đứng dậy, thân thể to dềnh dảnh trôi khỏi mặt nước. Andy đã trượt ngay đến vị trí trên vai con rồng, móc chân vào chiếc gai sẵn có, trong khi Vulcanos lững thững leo lên bờ.

- Lần sau có lẽ chỉ cần bay thấp thôi, không vượt quá những toà nhà này. - Andy kết luận.

Trên bầu trời, bóng dáng những chiếc tiêm kích đã bắn tên lửa hoàn toàn biến mất. Dù có là đôi mắt đỏ của quỷ địa ngục, có thể nhìn qua lá chắn phép thuật. Dù có sự tinh nhạy của ma cà rồng, có thể nhìn xuyên qua bóng đêm. Nhưng họ khó có thể thấy những chiếc máy bay vận tốc 6000k/h đã rời đó mấy phút trước rồi. Phép thuật thì có giới hạn, nhưng loài người thì không.

Tiếng động đã thu hút những sinh vật của thành phố này kéo đến. Đám thầy ma gù gù, tập trung đến xung quanh bọn họ càng lúc càng nhiều hơn.

“Ồi trời!” Vulcanos than van.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie.com/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 5

Những thầy ma có sức tấn công không mạnh hơn một con chó. Nhưng thử tưởng tượng, bạn bị một ngàn con chó săn hung dữ bao vây thì sao? Làm cách nào để chiến đấu mà không bị cào hay cắn. Chỉ một vết thương hở ngoài da thôi cũng có thể biến bạn thành đồng bọn của lũ thầy ma.

Andy phát hiện khẩu súng mình mang theo đã hết đạn. Sáu viên đạn không phải là một gia tài lớn để có thể phung phí khắp nơi. Con thần lẫn xanh đã ngón hết tất cả đạn được mà Andy mang theo từ thế giới cũ. Bây giờ bên cạnh anh chỉ còn một người đồng hành gọi nhớ đến thế giới quê nhà.

Vulcanos chồm lên, gầm vài tiếng hùng hồn đầy hoang dã. Khi nó hạ chân trước xuống đất, đã đè bẹp bốn năm thầy ma bên dưới. Thân xác nào cũng gãy vụn như bị ném qua cối xay thịt. Những xác người nghiêng ngã giắt cục đó vẫn tiếp tục tiến tới, không có vẻ gì e ngại. Mỗi lúc chúng tập trung đông hơn, bám nhiều hơn vào thân con rồng.

Lốp vảy cứng cứ như bộ giáp bao phủ toàn thân Vulcanos. Ngoại trừ đôi cánh bằng da, thì nó có thể chấp hết toàn bộ những hàm răng của đám thầy ma. Những bàn tay vung về cào vào lốp vảy. Những chiếc hàm mở lớn đớp đớp vô vọng trong không khí.

Có thể phân biệt được đâu là thầy ma mới và đâu là thầy ma cũ thông qua việc quan sát. Nếu thân xác thầy ma vẫn còn lông thông da thịt bầy nhầy và bốc mùi khủng khiếp ấy là xác một người mới chết. Nếu bạn gặp một bộ da khô bọc ngoài xương như xác ướp Ai Cập, ấy chính là những thầy ma lâu ngày.

Chẳng còn gì sống sót ở trên cơ thể thầy ma ngoại trừ bộ não. Virus Z tập trung hết ở đó và kích hoạt cơ thể thôi rửa phục vụ cho mục tiêu săn mồi của mình. Andy vẫn còn một thanh kiếm đeo sau lưng như ninja trong những bộ phim của Nhật. Mặc dù không phải là người biết đánh kiếm, nhưng anh hiểu rõ cách chiến đấu của bản thân.

Kiểm vừa rời khỏi vỏ đã phát ra những đốm lửa xanh lập loè như ma trơi. Linh hồn sống bám trong thanh kiếm mờ ảo xuất hiện, tạo thành ngọn lửa có bộ mặt người. Chẳng người bình thường nào thấy được hồn ma trong thanh Bloody Mary cả. Nếu không có đôi mắt âm dương của những pháp sư, thì cũng phải sờ hữu đôi mắt quỷ như Andy mới có khả năng nhận ra Barry.

Thế giới trong mắt Andy luôn tàn khốc và ghê rợn hơn những cảnh tượng mà người ta thường thấy. Luôn luôn có những hồn ma với thân thể tả tơi đi lạc trên cõi dương gian này. Trong một thành phố thầy ma thì những thứ anh thấy càng kinh khủng hơn địa ngục. Sau lưng mỗi zombie đều có kéo lê một sợi xích, và đầu bên kia của sợi xích chính là linh hồn đáng thương của con người.

Những xác chết không nằm yên và những linh hồn không thể nào siêu thoát. Họ kêu thét, gào la trong tuyệt vọng đến ghê rợn. Andy luôn có thể thoát đi khỏi những thầy ma một cách nhanh chóng. Nhưng anh luôn tìm cách chiến đấu để hạ gục vài tên zombie, giải thoát cho các linh hồn.

Khi chia sẻ tầm nhìn với Andy, ngay cả một con rồng với ý chí sắc thép như Vulcanos cũng khó mà chịu nổi. “Thì ra trong mắt anh ta, thế giới luôn giống như một địa ngục đoạ đầy.”

Con rồng lại gầm lên, chân sau đập mạnh như chú ngựa giờ chứng. Những thầy ma ngã rạp xuống, ngay sau đó lại tiếp tục vùng dậy không hề hấn gì. Dù cho cơ thể có đứt làm đôi, tay chân có rơi rụng mất chúng cũng không hề e ngại. Vulcanos xoay người, để cái đuôi như cần gạt nước gạt ngang qua đám zombie lúc nhúc như dòi. Nó nhảy chồm chồm như một con bò mộng đang hồi sức. Cuối cùng Vulcanos không chịu nổi, phải ngoác mồm phun ra một tràng lửa dài.

Đó là một chiến thuật hiệu quả, nếu bạn đối đầu với bất kỳ kẻ thù nào, ngoại trừ zombie. Các cơ thể bốc cháy không ngã xuống, mà cứ như ngọn lửa lao về phía họ. Vulcanos ré lên kinh hoàng khi các ngọn đuốc di động cứ xum xích về phía mình. Andy đứng trên vai Vulcanos vung kiếm lên chém bất kỳ tên thầy ma nào leo lên được đến chỗ anh. Andy luôn điệu nghệ chém bay đầu chúng, thay vì phí công ở những vùng cơ thể khác. Zombie chỉ có thể chết

khi nào bộ bị phá hủy mà thôi.

“Mau thoát ra, nếu không sẽ chẳng kịp!” Andy nhắc nhở.

Con rồng cắn vào cơ thể zombie đang tỉnh táo đôi cánh da của nó. Thân ma bị nó quăng đi như một con búp bê rách rưới vô dụng. Vulcanos xông thẳng vào đám đông, chạy đi trong nỗ lực của một runner đang bị lineman của đội bóng bầu dục đối phương truy cản. Cả chục cơ thể lũng lảng quyết tâm bám chặt, không nỡ nhả món mồi ngon ra.

Vulcanos luôn cần vài bước chạy để lấy trớn trước khi cất cánh. Thế nhưng với đồng người lũng lảng trên bên cạnh và đường băng đầy chướng ngại vật thế này, thì bay lên là điều không có khả năng. Nó đổi hướng không chạy trên đường nữa mà đâm đầu vào toà nhà bên đường. Vulcanos bung bộ móng sắc bén ra bầu lên vách bê tông và bắt đầu leo trèo.

Andy ôm chặt những chiếc gai trên lưng con rồng, còn nó nỗ lực tẩu thoát bằng cách bò dọc bức tường. Anh giờ chân đạp những thân ma khác xuống đất trong khi con rồng cứ leo dần lên cao như một con thằn lằn thực thụ. Phía sau lưng họ là hàng loạt những lỗ bê tông nhăm nhở mang dấu vết bộ móng khổng lồ. Vulcanos bò được lên đỉnh toà nhà, nằm vật xuống, thở hổn hển mệt mỏi.

“Đói ... Đói ...” Con rồng kêu gào trong đầu. Thậm chí nó còn gửi kèm theo cảm giác sôi sùng sục trong bao tử cho Andy.

Anh ngồi bên cạnh đầu rồng, vỗ vỗ cái mũi nó để an ủi. Tìm đủ lương thực để nuôi con vật này quả thật là điều khá vất vả. Khẩu phần ăn của loài rồng là vài tấn thịt mỗi ngày. Tương đương cứ mỗi cử, Vulcanos phải chén một con voi mới cảm thấy đỡ lòng.

- Dự định chỉ thăm dò thôi, nhưng quả thật chúng ta phải đi săn bắn thật rồi. Thân ma nguoi ăn không được, thì chúng ta săn quái vật bóng đêm vậy.

Con rồng nghe được quyết định của chủ nhân thì cái đầu ngẩng lên vô cùng hào hứng. Về sào thâm, đáng thương trên mặt lúc này cũng không còn chút nào.

- Nhưng trước hết chúng ta cần chuẩn bị vài thứ. Thợ săn không thể đi vào rừng với hai bàn tay không.

^ _ ^

Lỗ mũi rồng đánh hơi được mùi thuốc súng. Mặc dù Vulcanos cũng phàn nàn thêm là đám thân ma ở thành phố này đã làm nghẹt mũi nó rồi. Họ bay dọc sông Sài Gòn, đánh một vòng lớn khỏi công trường quái vật. Một con đường dài, hẹp hướng về phía đông bắc của thành phố, nơi có sân vận động, sân bay và một doanh trại quân đội khá lớn. Con rồng đáp xuống quân khu bảy.

Cũng giống như mọi nơi ở thành phố Hồ Chí Minh, chỗ này không còn người sống nào cả. Mặt đất tối hù, chỉ nhờ vào ánh trăng Andy mới nhìn thấy những căn nhà và thiết bị quân đội để rải rác xung quanh. Nơi đây, họ có ụ súng máy, thao trường và kho vũ khí. Cả hai chủ tớ khịt khịt mũi, lần mò đến nơi dử trừ của quân khu.

Vulcanos giờ chân trước lên, dùng bộ móng cứng như đá của mình cào một phát vào cánh cửa thép. Lớp kim loại bị xé toạc, xoắn lại cứ như giấy trước đòn tấn công của con rồng. Andy đạp cửa vào, thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy đạn dược nơi đây vẫn còn đầy ắp. Anh lần mò trong bóng đêm, tìm kiếm loại đạn chín li thích hợp với khẩu Rosemary.

Sau khi nạp đạn và cất thêm trong người khoảng vài băng thì Andy cảm thấy không ổn lắm. Anh bèn lấy hai túi vải dù, chất thêm vũ khí và cột hết lên lưng con rồng. Vulcanos cứ ngo ngoay khó chịu khi phải mang chiếc túi. Bây giờ trông nó hết một con ngựa thồ với hai túi hàng căng phồng gần bên lườn.

- Cái này là vì kiếm ăn thôi. - Andy an ủi nó.

Trong khi con rồng có vẻ nguoi ngoai, anh lại chất thêm lưu đạn, súng trường, đèn pin, nhắm lazer, đèn hồng ngoại, báng súng gấp và cả tá đạn 5.45 mm cho loại vũ khí mới. Andy lắp một cây súng AK 47 vẫn còn nằm trong hộp chưa khai ra. Dù loại vũ khí này có hơi lạ lẫm so với thể giới mà Andy từng sống, nhưng các chi tiết cấu tạo dường như vẫn tương đồng.

Tiếng rộp rộp của những chốt lẫy được khớp vào nhau khiến người ta cảm thấy hưng phấn. Một quân nhân khi được cầm vũ khí trong tay thì đột nhiên tâm trạng trở nên hào hứng vô cùng. Andy nhanh tay nạp đạn, và nâng lên ngắm bắn thử. Trong đêm, một tia sáng đỏ xuyên qua bóng tối cắm vào thân cây mục tiêu. Andy siết cò, cảm nhận phản lực và độ rung khi đạn rời khỏi nòng. Tốc độ không như mong muốn, nhưng tỷ lệ chính xác thật không tồi. Thân cây nổ tung và một cái lỗ sâu hoắm xuất hiện trên lớp vỏ. Với lực công phá như thế này, anh có thể bắn xuyên đầu của tất cả các thân ma.

Tiếp theo Andy lấy khẩu súng Rosemary của mình ra và bắn thử với loại đạn mới. Thật ngạc nhiên là loại đạn này có khả năng xuyên giáp, mạnh hơn thứ trước đây Andy đã sử dụng nhiều. Với khoảng cách 20m, đầu đạn có thể đi xuyên qua tường thép dày 8mm. Anh thâm trầm trồ, “Trình độ phát triển vũ khí của thế giới này thật cao quá”.

Mục tiêu của các loại súng nơi đây không phải gây vết thương mà là tiêu diệt địch. Chắc hẳn họ đã trải qua rất nhiều cuộc chiến, nên ngành vũ khí mới phát triển đến như vậy. Thật là một thế giới bất hạnh và nguy hiểm khôn lường.

^ _ ^

Với thính giác đã được tăng cường lên quá mức vì tiếp máu vampire, Andy gặp không ít rắc rối. Bây giờ ngoài cặp kính râm, anh còn phải mang theo nút bịt tai để kìm chế bớt sự nhạy cảm của các giác quan. Thế nhưng tiếng sột soạt cách đó một trăm mét vẫn làm Andy chú ý. Có sinh vật sống nào, hay là

một thầy ma đang chuyển động gần đây.

“Thu nhỏ lại!” Andy truyền ý nghĩ cho con rỗng.

Sinh vật đồ sộ đó mang theo cả bao tải vũ khí biến thành con thằn lằn nhỏ xíu. Vulcanos là một sinh vật của phép thuật. Bản chất của nó đầy sức mạnh và các khả năng vẫn còn chưa được khám phá hết. Thời gian bị giam cầm đã làm Vulcanos quên đi phần nhiều những câu thần chú của loài rỗng. Nhưng trong một số trường hợp cấp bách, nó tự nhiên sẽ triển khai các khả năng rất kỳ diệu. Nén nhỏ bản thân và cả một bao tải đồ thật là một phép thuật vô cùng tiện ích.

“Đừng, đừng làm những gì ngài nghĩ.” Con rỗng truyền thông điệp đến cho Andy.

“Làm cái gì?” Anh hỏi lại.

“Biến tôi thành một con kanguru lai tạp với lạc đà.” Vulcanos trả lời.

“Không, thật sự ta chỉ đang nghĩ tới Doraemon.” Anh mỉm cười.

Trước khi họ hoàn thành xong màn bàn cãi của mình thì tiếng những bước chân lầm rầm chạy tới. Nói là lầm rầm, nhưng đó chỉ là trong tai Andy mà thôi, còn thật sự là những người kia đang bước đi rất êm trên lớp cỏ mượt.

Anh bỏ con Vulcanos vào túi, tay nâng sẵn súng và nép người sát vào bức tường. Những người mới đến đi chậm lại, cẩn thận thăm dò, tiếng mở chốt đạn rôm rốp vang lên. Không hề có âm thanh nào khác nữa, họ đang ra hiệu bằng tay chăng? Có lẽ Andy đã đụng độ những chủ nhân chuyên nghiệp của cái kho này rồi. Thật bất cần khi cho rằng chẳng ai còn sống ở quần khu. Trong các thám hoa, người trong trại lính bao giờ cũng có khả năng sống sót cao hơn dân thường.

Một mũi súng trường hướng vào trong cái cửa kho rách nát. Ánh đèn pin gắn trên súng xé tan bóng đêm, pha thẳng vào trong những góc tối. Andy có nhin thờ để ẩn núp kỹ càng. Thời điểm này rất căng thẳng, chỉ cần anh bước ra, sẽ nhận ngay một loạt đạn bắn xuyên người như miếng phô mai thôi.

Bàn chân mang giày boots đập mạnh vào cánh cửa. Nó bật ra, rồi dội lại một cách nguy hiểm. Andy lắc đầu, “Cửa đâu có chốt mà dùng sức mạnh vậy để làm gì.”

Lần thứ hai, cánh cửa được mở một cách cẩn thận hơn. Người dẫn đầu nhanh chóng tiến vào, súng lia khắp nơi theo bài bản. Không thấy kẻ đột nhập đầu cá, chỉ có một hơi lạnh phả qua gáy, sau đó anh ta cảm nhận được nòng súng lạnh lạnh kê vào đầu mình.

- Đứng yên. - Andy nhẹ nhàng ra lệnh.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie.com/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6

Tuy Andy đã cảnh giác, nhưng tốc độ phản đòn của người kia rất nhanh. Người lính vô cùng dứt khoát bắt người né khỏi tầm đạn, đồng thời chụp lấy tay Andy để hướng nòng súng ra phía khác. Vô cùng bản lĩnh, không một chút do dự khi bị kẻ thù đe dọa mạng sống.

Andy không muốn ra tay với người mới đến. Anh là một kẻ xâm nhập, tên lạ mặt, không lý gì Andy lại chống đối những người chủ nhà. Anh thả súng rơi xuống, tay còn lại chụp ngay khẩu súng lúc nó đang lơ lửng trên không. Đối với việc sử dụng vũ khí quen thuộc này, Andy có thể dùng tốt ở cả hai tay.

Đối phương cũng kịp nhận ra Andy đang làm gì, anh ta cố với tay theo chụp lấy nhưng phản ứng vẫn bị chậm hơn Andy một nhịp. Người mới đến giơ chân, tấn công vùng hạ thân của anh nhằm làm mất thăng bằng, nhưng Andy đã nhanh chóng nhảy lùi lại, hòng súng nhắm thẳng vào đối phương, miệng nở ra nụ cười chiến thắng.

Phía sau cặp mắt kính nhìn đêm là đôi mắt kính hoàng hoàng sợ. Thế nhưng Andy đột nhiên buông tay. Khẩu súng bị xoay tròn trên ngón tay trở của anh như một món đồ vô hại. Andy giơ tay lên đầu, đáng bộ hoàn toàn hợp tác.

Những người lính khác tràn vào phòng, thực hiện hành động chế phục tên tội phạm, hoàn toàn trôi chảy như những bài học đã nhận. Một tiểu đội bảy người, trang bị vũ khí tận răng. Với áo giáp chống đạn, bộ quân phục hầm hố, nón cối, súng trường và mắt kính nhìn đêm. Andy bị xô ngã xuống, tước vũ khí và bị còng tay lại. Cuối cùng, anh đã có dịp gặp dân địa phương thực thụ rồi.

Dù có bị bao vãi đen trùm đầu, anh vẫn có thể dựa vào cảm giác và đếm số bước đi để hình thành một bản đồ trong đầu mình. Những người lính dẫn anh đi vòng xa khỏi khu kho chứa, họ đi vào toà khiến trúc lớn, và sau đó là một lối đi ngầm xuống đất.

“Tuyệt, các hầm trú ẩn!”

Andy ghét hang hốc cũng giống như ghét các hộp thang máy. Lần nào bị nhốt trong chỗ kín, kết quả là anh luôn đụng độ với một con quái vật.

Họ đưa anh vào một căn phòng ở cuối dãy hành lang. Có một chiếc ghế đơn độc giữa phòng, phía đầu kia là một bàn làm việc với người đàn ông to béo ngồi chờ sẵn. Chắc chắn, người này dư cân và bị bệnh cao huyết áp. Tiếng dòng máu chảy trong huyết quản của ông ta mới sung mãn làm sao. Andy liếc môi, cố đề xuống ý nghĩ bức công ra lao vào cắn cổ người đàn ông.

Chiếc bao đen bị bịt trên đầu anh được tháo xuống. Căn phòng nhỏ hẹp, tù túng với khá nhiều người đứng canh xung quanh. Một chiếc đèn bóng tròn treo trên trần thấp đến nỗi người đi qua đi lại đều quệt phải nó. Ánh đèn cứ chao đảo, đung đưa đến nhức cả mắt. Ôi trời, có ai đó làm ơn lấy mắt kính đen trong túi Andy ra trùm không.

- Đại tá, nhìn mắt hấn kia, màu đỏ. - Tên quân nhân đứng bên cạnh nhắc nhở người đàn ông béo.

Người đại tá ngồi sau bàn làm việc có vẻ là nhân vật chức cao nhất trong phòng. Ông ta béo mập (dĩ nhiên rồi) mái tóc bết lại do dính đầy mồ hôi, một hàm râu xồm xoàm vĩ đại hoàn toàn trái ngược với cái đầu lưa thưa. Ông ta mặc bộ quân phục cấu bẩn. Andy liếc nhìn xung quanh, ai cũng có cái vẻ nhếch nhếch bản thiêu tương tự nhau, kể cả bản thân anh. Có thể thấy việc sống trong một thành phố thây ma khó cho người ta cơ hội để tắm giặt lắm.

- Báo cáo đại tá, chúng tôi bắt giữ được người này trong kho vũ khí. Anh ta có chống trả, nhưng có thể khẳng định là không giống kiểu thây ma chút nào.

- Có lẽ anh ta đang biến đổi. Rõ ràng tình trạng xung huyết kết mạc khá là nặng, có lẽ anh ta bị sốt, và chỉ còn chống chọi được vài giờ trước khi biến thành xác sống mà thôi. - Người trợ lý kia tiếp tục nói.

Hắn tốt nghiệp từ lớp y khoa quái đản nào vậy? Biết cẩn thận nghi ngờ là tốt, nhưng đừng phát biểu những câu ngu ngốc như vậy chứ. Tình trạng xung huyết kết mạc gây ra màu đỏ trong phần tròng mắt, còn trạng thái của Andy là mộng mắt có màu đỏ.

- Đây là màu mắt tự nhiên của tôi, không phải xung huyết kết mạc. Và tôi cũng không có bị zombie cắn. - Andy lên tiếng trả lời.

Người trợ lý trừng mắt nhìn anh.

- Vậy thì cậu từ đâu ra, anh bạn? Vùng ngoại thành hả? Sao không trốn ở đó, vào trong này làm gì? - Người đại tá cuối cùng cũng lên tiếng.

- Không phải, tôi ở bên trong đi ra. - Andy cười nhẹ nhàng.

- Anh đùa với tôi hả? Ở các quận trung tâm đã không còn người nào sống cả năm nay rồi. Chỉ có đám zombie và lũ quái vật ngoài hành tinh thôi.

- Đấy, tôi ở chỗ đó đấy, tôi xuất phát từ chỗ của đám quái vật.

Mặc dù cách Andy nói chuyện rất giống một câu bông đùa nhẹ nhàng, nhưng ngay lập tức gây ra sự căng thẳng trong cả căn phòng. Anh nghe nhịp tim của họ đập nhanh hơn một chút, sự căng thẳng lộ rõ trên khuôn mặt, phản ứng tự nhiên là họ siết chặt khẩu súng trong tay hơn.

- Ý tôi là tôi đến từ quê hương của những con quái vật đó. Chúng đến từ một thế giới khác.

Người đại tá cẩn thận gật đầu.

- Đột nhiên bọn chúng xuất hiện giữa một quảng sáng khổng lồ trên bầu trời. Chúng tôi cứ tưởng đó là UFO.

- Xin lỗi, cái gì cơ? - Andy nhướn mày.

- Vật thể bay không xác định, một loại quái vật ngoài hành tinh ấy. - Người đại tá kiên nhẫn giải thích.

- À aa ... chúng đến từ thế giới khác, có lẽ cũng không khác quái vật ngoài hành tinh là bao.

- Chúng gieo rắc căn bệnh quái ác, cả triệu người biến thành thây ma, xác sống ... - Giọng nói có chút chua cay và căm hận.

- Đúng vậy, virus Z. Chúng xuất phát từ chỗ của chúng tôi.

- Anh là ai? Người của chúng hả? - Tên trợ lý cắt ngang một cách không lịch sự.

- Không, tôi là cảnh sát ở thế giới bên kia. Nhiệm vụ của chúng tôi là ngăn chặn quái vật làm hại con người. - Andy trả lời.

- Anh? Chỉ một người sao?

- Không, dĩ nhiên là chúng tôi có cả một sở cảnh sát chuyên phụ trách việc đi săn quái vật.

- Gã này bị điên rồi.

Người trợ lý nói thầm vào tai sếp của mình, nhưng Andy vẫn có thể nghe được. Anh nhướn mày, sau đó cười mỉa mai.

- Tôi biết, nghe có vẻ khó tin. Nhưng toàn bộ là sự thật. Sự hiện diện của đám quái vật đó là bằng chứng tốt nhất.

- Vậy vì sao anh xuất hiện ở đây? Giúp chúng tôi ngăn chặn quái vật sao? - Người đại tá lại hỏi.

- Tôi chỉ tình cờ có việc đi ngang qua thôi. Tôi hết đạn và cần bổ sung thêm vũ khí. Chỉ là không ngờ vẫn còn người sống sót ở chỗ này.

Người đại tá chau mày nhìn Andy phán xét. Cuối cùng ông ta thở dài, đưa tay phẩy một cái.

- Mang hấn giam vào ngục. Kiểm tra xem có dấu hiệu bị sốt và nhiễm virus không. Chờ chừng nào hấn tỉnh táo chúng ta sẽ thẩm vấn tiếp.

- Khoan đã, ông sẽ bình tĩnh và tha thứ cho tôi chứ.

Những con mắt mang hình dấu hỏi nhìn về phía anh.

- Khi tôi chứng minh mình không bị điên.

Vừa nói xong, bàn chân anh khẽ động. Andy lướt nhẹ vào cũi u mình như một con gió thoảng. Ở thế giới này, bóng đen bao trùm lên mọi vật. Anh như ngồi trong một chiếc xe hơi có kính chống nắng mà nhìn ra ngoài. Bọn họ đang náo nhác nhìn vào chiếc ghế mà Andy vừa biến mất. Thật ra anh chẳng biến đi đâu cả. Andy vẫn ngồi đó, nhưng tồn tại ở một tần số khác so với mọi người thôi.

Anh gồng tay, chiếc còng thép bị bứt ra như một món đồ chơi bằng đất sét. Andy đứng dậy, tìm chỗ xuất hiện thích hợp, mà không bị những người cầm súng giật mình bắn phải. Chỗ duy nhất an toàn là phía sau lưng vị đại tá. Andy đến đó, rồi mới rời khỏi cũi u mình.

- Và nhân tiện, xin giới thiệu, tên tôi là Andy.

Tiếng la kinh hoàng khắp nơi. Người đại tá giật mình xoay ghế lại, khẩu súng giấu dưới bàn đã chìa sẵn vào người anh. Andy lại giơ hai tay lên đầu hàng, nụ cười thân thiện rộng mở.

- Tôi hoàn toàn có thiện chí hợp tác. - Anh trả lời.

^ _ ^

Sau màn trốn thoát đầy ấn tượng, những người xung quanh chỉ càng cảnh giác Andy hơn mà thôi. Bây giờ họ chấp nhận việc anh đặc biệt khác người. Hoặc là anh đến từ thế giới khác thật, hoặc là anh là một nhà ảo thuật lập dị. Tuy nhiên, họ không có tổng giam anh nữa. Thay vào đó là một cuộc trò chuyện bình đẳng giữa hai bên.

- Tôi là Nguyễn Công Chính, đại tá lực lượng quân đội nhân dân Việt Nam, tạm thời là chỉ huy cao cấp nhất trong lực lượng kháng chiến quân khu bảy.

- Tôi là Thành Gia An, thanh tra cao cấp tổ trọng án, ngoài ra còn là một chỉ huy cấp Head trong lực lượng SNH.

Họ bắt tay nhau sau màn giới thiệu. Rồi họ bắt đầu trao đổi tình hình hai bên và chia sẻ những thông tin cần thiết. Có lẽ thời gian cũng bị biến đổi nhiều trong đường hầm vận vẹo của không gian. Dịch bệnh thầy ma đã xuất hiện ở thành phố Hồ Chí Minh này hơn một năm. Ngay thời điểm mà mọi người cho là ngày tận thế. Đáng tiếc, tận thế không thể lấy lan khắp trái đất, nó chỉ bị nhốt ở đây, xứ Bên Trong, vùng đất vây quanh bởi bức tường.

Thế giới đã cách li họ, quyết định rằng bỏ rơi mười triệu người thì dễ hơn tìm ra một biện pháp ít tàn nhẫn hơn. Bây giờ là cuối năm 2013, hầu như toàn bộ người dân ở thành phố này đã bị nhiễm bệnh. Chỉ còn một số ít sống sót ở vùng ngoại ô, do có tính cảnh giác cao, khả năng ẩn nấp tốt và tinh thần chiến đấu cực mạnh.

Quân khu bảy này là nơi cuối cùng còn tồn tại lực lượng chiến đấu. Họ vốn thuộc những quân đoàn khác được tăng viện đến đây trong thời gian dịch bệnh mới được phát hiện. Tuy nhiên, kế hoạch thứ nhất của chính phủ Việt Nam hoàn toàn thất bại, thầy ma đã vượt qua các dòng sông của thành phố và lây lan ra ngoài.

Tình hình còn tệ hơn khi lũ quái vật xuất hiện giữa quần sáng trên bầu trời. Chúng chiếm lấy quận trung tâm thành phố, và xây dựng một công trình khổng lồ ngay tại công viên Thống Nhất. Chúng tạm thời chỉ làm việc trong công trường này, không đi ra ngoài. Nhưng nhìn dáng vẻ khủng khiếp và ngoại hình dữ tợn của chúng, ai nấy đều đoán ra những kế hoạch không lương thiện. Đây là một đội quân xâm lăng, chứ không phải lực lượng đi thăm dò khoáng sản.

Đại tá Công Chính di di ngón tay trên bản đồ, trong khi kể lại câu chuyện của mình. Trên đó có vẽ sẵn biên giới của từng khu vực, nơi có công trường quái vật, vành đai thầy ma và vị trí của bức tường.

- Linh trình sát của tôi đã gửi báo cáo về. Chỗ đó giống hang ổ của Sauron trong phim 'Chúa tể của những chiếc nhẫn' vậy.

- Sao cơ? - Andy hỏi lại.

- À, đó là một bộ phim. Một lão chúa tể bóng tối có tay sai là quái vật ấy mà. Một khi đã dính vào con ác mộng này, tôi luôn thấy các bộ phim trước đây mà mình xem dường như đã trở thành hiện thực.

Công Chính gãi gãi bộ râu lâu ngày không cạo của mình, ông ta trông khoảng năm mươi, mà có khi chỉ mới ba mươi không chừng. Cuộc sống thiếu thốn, căng thẳng và nhiều ngày không cạo râu có thể làm người ta già hơn tuổi thật rất nhiều.

- Tình hình có lẽ cũng gần giống vậy.

Andy lăm bằm, nghĩ đến con quỷ tên Ôn thần và các chủng quái vật bóng đêm mà mình từng biết. “Tất cả đều tập trung một chỗ và hăng say làm việc sao?”

- Chúng tôi đang bị cô lập. - Vị đại tá râu rậm gõ gõ ngón tay vào đường vẽ thể hiện bức tường. - Hầu như không chiến đấu mà chủ yếu để bảo toàn mạng sống. Chúng tôi vẫn đang chờ đợi, chờ đợi thể giới tìn ra thuốc cho căn bệnh thầy ma, hay ít ra chờ đợi quân cứu viện tấn công sào huyệt của lũ quái vật đó.

- Họ không nhận ra có thứ quái vật đó ở thành phố này đâu. Có một lớp chắn phép thuật, tồn tại ở khoảng cách cỡ một trăm mét cách mặt đất. Những máy bay trinh thám cao hơn khoảng đó đều không thể nhìn thấy công trường của chúng được.

Andy đã thử điều đó, khi bay trên lưng Vulcanos. Ở độ cao mà những chiếc tiêm kích tấn công anh, họ chẳng thể thấy gì bên dưới cả.

- Lá chắn phép thuật. - Công Chính cay đắng lặp lại. - Hết thầy ma, quái vật, rồi đến các loại phép thuật.

- Ở đây có phù thủy không? - Andy đột nhiên hỏi.

- Phù thủy hả? Không, chúng tôi không tin vào các trò mê tín dị đoan. Chính phủ đã dẹp hết tệ nạn đó từ sớm rồi.

- Không có ai có sức mạnh thật sự à? - Andy thất vọng. - Gay đấy, biết tìm đâu ra bùa trừ tà, nước thánh để tấn công lũ quái đó đây. Tôi có thể chỉ cho anh cách chiến đấu với quái vật bóng đêm, nhưng không có các loại bùa chú đó thì không được.

- Chúng tôi có xe tăng và vài khẩu pháo. - Công Chính tự hào khoe.

- Thứ đó chỉ có tác dụng với thầy ma, chứ lũ quỷ thì không đâu. - Andy lắc đầu. - Có thể còn vài vị thần ở thành phố này, tôi sẽ đi tìm họ.

- Tìm các vị thần? Anh bạn, cậu làm tôi hoang mang thật sự đấy.

- Anh hãy làm quen với điều này đi. Ngưng phủ định các khả năng mà trước giờ anh cho rằng không thể. Nhìn rõ được kẻ thù, anh sẽ chiến đấu tốt hơn đấy.

- Vâng, tôi đang tập làm quen đây. À aa ... mà các vị thần ở đạo công giáo hay phật giáo thế?

- Tôi không rõ. Họ là những chủng sinh vật quyền năng, những cá thể sở hữu sức mạnh, tự đặt ra luật lệ cho thế giới. Đạo gì cũng như nhau cả.

- Ủ, tôi thích vậy đó, nghe có vẻ công bằng và ít phân biệt chủng tộc hơn.

Andy nhìn vị đại tá râu rậm mà thờ dài. Một thành phố thầy ma, một công trường quái vật. Không có bất kỳ người nào từng được đào tạo hay sở hữu sức mạnh đủ để chống lại chúng cả. Andy mắc kẹt ở chôn này, đơn độc và đầy hoài nghi.

“Liệu mình có thể vượt qua được mọi thứ chứ?”

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 7

Họ sắp xếp cho Andy ở cùng khu với những binh lính khác. Anh có thể quan sát được nơi này được đào dựng vội vã ngay trong lúc cuộc chiến diễn ra

phức tạp như thế nào. Nền bê tông của tầng hầm được sử dụng như phần mái của khu căn cứ. Vách đất được tấn vội bởi ván gỗ thông thường. Dây điện, dây cáp vốn được chôn ngầm trong đất nay giăng ngang giăng dọc như trong nhà máy điện. Những đoạn hành lang chật hẹp, mỗi khi có hai người đi ngược chiều nhau thì họ phải cúi né tránh. Từ trục hành lang này, ngõ nhánh tỏa đi các phía. Nơi đâu cũng có đặt chướng ngại vật, rất thích hợp chống cự nếu có một cuộc tấn công bởi những bộ binh.

- Ở trên mặt đất không còn an toàn nữa. - Trung úy Anh Tài giải thích cho Andy.

Đại tá Công Chính đã giao cho anh ta trách nhiệm tiếp đãi khách. Đã từ một năm nay, họ không còn gặp người sống nào ngoại trừ lực lượng của mình. Cuộc chiến chống lại các thầy ma và quái vật là cuộc chiến tuyệt vọng. Từ một quân đoàn hùng mạnh với nhân số hơn bốn mươi ngàn người, họ chỉ còn giữ lại được trung đội năm mươi người như hiện nay. À mà chỉ còn bốn mươi tám người thôi. Hai lính trinh sát của họ vừa mới mất hồi tuần trước.

Bây giờ nhiệm vụ của nhóm không phải chiến đấu nữa, mà là sống sót. Dù ở tận trong một doanh trại quân đội, nhưng họ cũng đã bị tấn công nhiều lần rồi. Không kể đám thầy ma bất kể ngày đêm chỉ chăm chăm thịt sống, còn có những thứ dị hình khác thỉnh thoảng ghé qua săn thịt người. Đại tá Công Chính đã chỉ huy mọi người đào hầm lẫn trốn xuống đất giống như hồi chưa giải phóng. Quân dân Việt Nam đã từng dùng cách này mà giành thắng lợi trong cuộc cách mạng. Nay kẻ sách lại được sử dụng trong cuộc đấu tranh sinh tồn mới.

Ban đêm luôn là thời khắc nguy hiểm nhất khi những con quái vật hoạt động mạnh. Chính vì vậy khi nghe tiếng động ồn ào ở kho vũ khí, họ phải điều động đến tận bảy người đi kiểm tra. Thứ hay đi vào doanh trại thường là loài thằn lằn có màu xanh không lồ. Anh Tài chỉ vào căn phòng có mấy bộ da nhẵn nhéo đã được phơi khô.

- Mặc dù có hình thù quái lạ nhưng chúng quy cũng giống cá sấu thôi. Đặc biệt là da chúng dày hơn nhiều, có thể dùng làm áo giáp chống đạn được. - Anh Tài cười tít mắt khi kể về chiến công của họ.

Những con người này lạc quan và sống thoải mái hơn Andy nghĩ. Mặc dù đã bị ép phải sống dưới địa đạo, mặc dù đã bị diệt hơn chín mươi phần trăm lực lượng, họ vẫn kiên cường tồn tại. Một căn phòng lớn ở cuối hành lang có vẻ như là chỗ tập trung của tiểu đội. Có nhiều bàn lớn và ghế sắp xếp chung quanh. Một số người lau chùi súng, một số khác cười nói vui vẻ khi cắt đám da thằn lằn xanh ra thành mẫu nhỏ.

- Các cậu, đây là đại tá Andy, sẽ ở cùng chúng ta một thời gian. - Anh Tài lớn giọng thông báo. - Anh ta sẽ dạy chúng ta một số phương pháp tiêu diệt đám quái vật kia.

Mọi người im lặng trong chốc lát, sau đó tiếng ồn ào lại vang lên. Một hay hai người to cao nhất, vui vẻ đến bắt tay Andy.

- Chúng tôi mừng vì có anh. Chẳng thể giết nổi những thứ không chịu chết. - Một thanh niên có gương mặt trẻ con nói.

Andy đọc tên trên áo anh ta, thiếu úy Quang Vinh. Người đầu trục bên cạnh cậu ta là thượng sĩ Chánh Hồng. Những con người thân thiện mỉm cười, ngay lập tức chấp nhận anh làm đồng đội khi chỉ huy của họ ra lệnh như vậy. Andy được giới thiệu với những người lúc này đi làm nhiệm vụ truy bắt anh.

- Thượng sĩ Phạm Ngọc Lan. - Cô gái thắt tóc bím tự giới thiệu mình khi tới lượt.

- À ... cô phản ứng trong tình huống như vậy là xuất sắc lắm. - Andy chỉ vào vết bầm trên cổ tay cô gái. - Xin lỗi vì việc đó nhé.

Ngọc Lan cũng nhìn lại cổ tay mình, có chút nhú mảy khó chịu. Tuy là con gái, nhưng Ngọc Lan được đánh giá là chiến đấu không thua bất kỳ ai trong nhóm hành động. Đặc biệt là tốc độ và phản xạ của cô thuộc hàng ưu tú nhất trung đội. Trong những lần đấu tập, Ngọc Lan luôn là người quật đối thủ xuống sàn. Nhưng hôm nay cô đã thua Andy trong pha đối kháng một chọi một. Ngay sau đó cả bảy người trong đội chế phục được Andy, cũng là do anh ta có tình đầu hàng thôi. Ngọc Lan không thích bị kẻ nào nhìn kiểu ái ngại như thế. Cô là một người lính, không phải là một tiểu thư ông ọ cần người khác quan tâm. Ngọc Lan hừ một tiếng, sau đó cầm cúi xếp đạn vào băng.

Đang trong giờ nghỉ, nên những người lính cư xử thoải mái hơn hẳn. Họ vây xung quanh Andy, hỏi anh những câu liên quan đến quái vật và cách tiêu diệt chúng. Bởi vì sự khác biệt giữa hai thế giới, Andy hơi khó khăn khi hiểu được cách dùng từ của những người này. Tuy họ có cùng ngôn ngữ và chữ viết, nhưng hệ thống kiến thức khá chênh lệch nhau. Có lẽ chức vụ đại tá ở Việt Quốc cũng khác Việt Nam nhiều. Những người lính có vẻ như không tin khi thấy Andy trẻ vậy mà có thể mang hàm đại tá.

- Tôi ba mươi tuổi rồi. - Anh nghiêm túc trả lời.

- Quao ... không thể nào? - Trung sĩ Hữu Trí kêu lên. - Thật bất công. Mọi người nhìn xem. Tại sao tôi ba mươi hai, cậu ta ba mươi mà lại cách xa nhau đến thế.

Cả đám người xung quanh cười ồ lên trước khuôn mặt diễn trò của Hữu Trí. Andy thăm đoán, không khí nhẹ nhàng, vui vẻ trong khu doanh trại phần lớn được duy trì nhờ những người như anh ta.

- Anh không lừa chúng tôi chứ. Nhìn anh chẳng giống cảnh sát gì cả. Khai thật đi, anh có phải diễn viên điện ảnh nào không? - Thiếu úy Nhật Tân kêu lên.

Cậu chàng này là người trẻ nhất trong số họ, lúc thảm họa xảy ra, cậu ta vừa mới ra trường. Hiện nay Nhật Tân cũng chưa quá hai mươi ba tuổi. Nhìn người lính ngây ngô, Andy bỗng nhớ tới Jackson. Cả hai người bọn họ đều có chút gì đó tếu táo, hơi ngây thơ, nhưng lại ẩn chứa một sức mạnh nhiệt tình như ngọn lửa.

- Thiếu úy. - Anh Tài cẩn thận nhắc nhở. Tuy đang là giờ nghỉ, nhưng họ vẫn phải giữ các nguyên tắc lịch sự tối thiểu.

- Ôi tôi xin lỗi vì nghi ngờ. - Nhật Tân giờ tay chào. - Nhưng nhìn anh, tôi chỉ thấy giống ngôi sao trong phim thời. Làn da trắng này, đôi mắt đỏ này, chiếc mũi cao này.

- Tôi thường trực ca đêm. - Andy cắt ngay dòng kể lể lê thê của Nhật Tân.

Trước đó, khi mới tham gia quân đội, Andy cũng đã từng chịu không ít bài xích từ đồng đội. Bởi vì khuôn mặt giống hệt cha mình, Andy sở hữu những chi tiết hoàn hảo, sắc nét nhất của một dòng dõi danh giá lâu đời. Ấu cũng là do tổ tiên mấy chục đời truyền chỉ toàn cưới mỹ nữ vào nhà, nên con cháu họ Thành ai nấy đều tuấn tú khôi ngô thế này cả. Cả phong thái thong dong quý tộc, và khí chất lịch lãm của anh cũng khó mà che dấu người ngoài được. Andy luôn là một quý ông lịch sự và dịu dàng.

- Chính xác là anh thuộc quân đội hay cảnh sát. - Ngọc Lan đột nhiên nghiêm giọng hỏi.

- Tôi xuất thân từ quân đội, sau đó gia nhập một lực lượng đặc biệt chuyên đối phó với quái vật. - Andy trả lời rõ ràng, rành mạch. - Tổ chức đó là cục cảnh sát săn bắt tội phạm siêu nhiên SNH, theo biên chế thì chúng tôi hoạt động độc lập với cả cảnh sát và quân đội, nhưng bề ngoài tôi lại là thanh tra thuộc tổ trọng án của sở cảnh sát.

- Rắc rối phức tạp nhì? - Hữu Trí gãi gãi cái cằm đầy râu của mình. - Gần giống cục an ninh nội địa hay cục tình báo vậy. Không hẳn quân đội mà cũng không hẳn cảnh sát.

- Andy, đất nước của anh, nơi được gọi là Việt Quốc ấy, có giống chỗ chúng tôi không? - Nhật Tân tiếp tục phỏng vấn. - Anh nói được ngôn ngữ của chúng tôi, đọc được chữ viết của chúng tôi. Hai nơi này có phải là bản sao của nhau trong thế giới song song không?

- Tôi cũng chưa hiểu rõ lắm về các thế giới song song. Lần đầu tiên tôi đi du lịch không gian đây. Đây không phải là một loại hình du lịch phát triển lắm. Trước giờ những người lọt vào đường hầm thời không đều một đi không trở lại. - Andy cười xoa. - Nhưng theo tôi thấy thì hai thế giới có lịch sử và địa hình khác nhau nhiều. Ngoại trừ ngôn ngữ, tôi chẳng nhận ra điểm chung nào hết cả.

- Anh đi xuyên không gian bằng cách nào? - Thiếu úy Quang Vinh hỏi dồn.

- Nhờ trận pháp của các phù thủy ...

Andy chưa kịp nói xong thì Nhật Tân đã xen ngang vào.

- Chỗ anh có phù thủy thật hả? Họ còn cười chôi và dùng đũa phép chứ? Ở chỗ chúng tôi, phù thủy chỉ có trong truyện cổ và điện ảnh thôi.

- Không, tôi nghĩ họ vẫn tồn tại ở thế giới này chứ. Ý tôi là chắc là phải có sự kiện gì đó, người ta mới kể lại thông qua các câu chuyện. - Andy nhường mấy giải thích. - Để giúp các bạn chiến đấu với quái vật, tôi cần tìm những người sở hữu linh lực, phép thuật như thế này.

- Không, không có đâu. - Anh Tài trầm ngâm lắc đầu. - Ở đây có rất nhiều lời câu chuyện hoang đường chẳng dựa manh mối nào để kiểm chứng nào hết. Tất cả đơn giản chỉ là lời nói đùa cho vui thôi. Nếu thật có phù thủy trong thành phố, tôi nghĩ người đó cũng chết rồi. Bên trong nội thành, ngoại trừ nhóm của chúng tôi chẳng còn ai hết.

Ai nấy lao xao gật gù đồng ý với trung úy Anh Tài. Sự khẳng định chắc nịch của hết thầy mọi người khiến Andy hơi dao động. Chẳng lẽ thế giới này còn tệ hại hơn Việt Quốc, toàn bộ ngọn nguồn phép thuật đều khô cạn cả rồi.

- Andy, tuy anh đã trải qua một hành trình dài từ xa tới, nhưng theo lệnh đại tá Công Chính, anh nên ăn chút gì đó rồi chúng ta sẽ tiếp tục làm việc. - Anh Tài nhắc nhở.

Andy đã hứa với Công Chính rằng anh sẽ cung cấp thông tin và hướng dẫn họ cách tiêu diệt quái vật bóng đêm. Bù lại anh sẽ được hỗ trợ hết mức về vũ khí, phương tiện ... khi vẫn còn lưu lại trong thành phố. So với việc lang thang không phục dịch tại thành phố Hồ Chí Minh, Andy cảm thấy nhận được sự ủng hộ của quân đội sở tại sẽ làm mình yên tâm hơn.

Ôi ... những người này khiến anh cảm thấy thân thuộc quá. Quân đội luôn luôn là nhà và những người lính là người thân của anh. Dù đi xuyên qua thời gian, không gian khác, nhưng Andy luôn cảm thấy có thiện cảm với những chiến sĩ cống hiến sức mình để bảo vệ tổ quốc của họ.

^ ^

Nhà bếp cung cấp cho Andy một món gì đó bao gồm thịt hầm với ngũ cốc sền sệt. Họ gọi đó là cháo gà, nhưng Andy cảm thấy nghi ngờ, vì trong thời buổi này khó mà đi đến siêu thị mua thịt gà được lắm. Đúng như anh lo lắng, sau khi Andy ăn hết cả tô lớn thứ súp đó, thiếu úy Anh Tài giới thiệu với anh món thịt thần lẫn xanh hầm gạo.

“Thần lẫn xanh ăn thịt người và người ăn thịt thần lẫn xanh. Đó là sự công bằng.” Anh Tài nhún vai ra chiều triết lý. Andy chẳng phản đối gì anh ta cả. Cuộc sống khắc nghiệt, mỗi ngày đều phải đấu tranh sinh tồn giữa lẫn ranh sống chết, lấy ai mà phê bình đạo đức với họ đây. Sống chính là chân lý tối thượng.

Andy từ biệt những người trong nhà ăn. Anh Tài dẫn anh sang một khu vực khác. Căn phòng ở cuối hành lang có vẻ nhỏ hẹp, không gian dưới lòng đất cần được tiết kiệm tối đa. Bên trong là chiếc giường đơn kê sát vách. Chiếc bàn sắt kê ở phía vách bên kia, có thể trực tiếp ngồi trên giường mà làm

việc. Một bóng đèn tròn leo lét treo trên trần, toả ra thứ ánh sáng nhờ nhờ thảm hại.

- Đó là máy tính của anh. - Anh Tài chỉ vào chiếc máy gấp như một quyển sách. - Trong đó có sẵn tư liệu và hình ảnh mà phía trinh sát bên chúng tôi đã thu thập được. Anh có thể lọc ra, định danh và ghi chú các đặc điểm, cũng như cách tiêu diệt chúng được không?

- Chắc chắn là được rồi, nhưng có một số phương pháp đặc biệt mà tôi không biết tương ứng ở thế giới các bạn gọi là gì. - Andy nhún vai nhìn gian làm việc tồi tàn của mình.

- Chiếc máy đó được kết nối mạng với tổng bộ. Từ khi bị cách ly, những người bên ngoài vẫn cung cấp điện nước và băng thông inte cho chúng tôi. Họ chỉ chặn upload thông tin lên, chứ còn download thì thoải mái. Chính quyền sợ chúng tôi gây hoang mang cho dư luận, nhưng không cấm chúng tôi giải trí. - Anh Tài cười chua chát.

- Anh có căm thù thế giới bên ngoài không? - Đột nhiên Andy hỏi.

- Không. - Anh Tài trả lời thần thần. - Tuy tôi vô cùng giận dữ khi bị nhốt ở đây, nhưng tôi thông hiểu cho những người ngoài kia. Đứng ở vị trí họ, tôi cũng sẽ làm vậy. Để bảo vệ gia đình mình, tôi có thể giết cả chúa trời.

Andy kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt mình. Anh ta có gương mặt góc cạnh dữ dội, ánh mắt sắc bén nghiêm nghị, nhưng trên hết là lòng vị tha sâu sắc nhất mà Andy từng biết. Đứng trên lập trường của người khác mà suy nghĩ, khi thấu hiểu rồi, bạn sẽ học được tính khoan dung.

Bất chợt Anh Tài nở nụ cười hiền lành.

- Nơi đây là không gian dưới lòng đất. Tuy an toàn nhưng hơi chật chội. Tôi khuyên anh đừng nên đóng cửa khi ở trong phòng. Đôi lúc hệ thống thông khí làm việc không tốt lắm.

- Cảm ơn, tôi rõ rồi. - Andy gật đầu.

- Bây giờ anh cứ nghỉ ngơi đi, bắt đầu làm việc bất cứ khi nào muốn. Dù sao gấp gấp cũng không mang lại kết quả gì tốt hơn.

Sau khi buông ra lời dặn dò, Anh Tài dậm chân, tay đưa lên trán chào theo kiểu nhà binh. Andy cũng hành động tương tự. Bọn họ chào nhau rồi trung ury Anh Tài quay lưng rồi đi.

Andy chen đi về phía chiếc giường ngủ. Bố trí nơi này có phần hơi nhỏ hẹp so với cỡ người của anh. Andy có thể nhìn thấy những người lính Việt Nam có thân hình nhỏ gầy hơn mình rất nhiều. Anh thờ dài, cựa quậy trên chiếc giường, khiến phần lò xo bên dưới cứ kêu lên ken két. Vulcanos bực bội chui ra khỏi túi áo Andy. Nó leo lên chiếc bàn sắt, cuộn mình nằm ngủ yên ổn ở chỗ đó. Một hành trì dài, thật dài; và họ chỉ mới đứng ở vị trí xuất phát mà thôi.

Ngày mai, Andy sẽ bắt đầu khoá đào tạo thợ săn.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8

Bầu trời vẫn vũ, mây xám mịt mù. Andy kinh ngạc nhìn thời tiết biến hoá khôn lường ngoài trời. Dành cả buổi sáng nghiên cứu Việt Nam, đã đủ cho anh biết thứ gọi là ‘tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt’. Giống như thành phố Ngọc Trai, tại Hồ Chí Minh cũng chỉ có hai mùa mưa nắng. Mà thời điểm này, lại phù hợp đúng vào tháng sáu mưa dầm của thành phố.

Andy thờ phào nhẹ nhõm khi buổi huấn luyện ngoài trời bị huỷ bỏ. Anh không biết nói sao với họ về việc mình không thích đứng dưới ánh nắng gay gắt. Ở Việt Nam cũng có vài truyền thuyết về quỷ hút máu. Cũng giống như bất kỳ thế giới nào khác, người ta khuyên rằng nên đóng cọc nhọn vào tim quỷ hút máu khi nó đang ngủ say. Andy vẫn còn chưa muốn chết sớm như vậy.

Thay vào đó, anh chuyển nhóm binh sĩ mà mình phụ trách vào hội trường đồ nát của doanh trại. Andy đã soạn được danh sách của gần chục loại quái vật mà đại tá Công Chính đã đưa cho mình ngày hôm qua.

Máy chiếu bật lên và hình ảnh một tên hề quái đản có lồng ngực là một lỗ trống xuất hiện. Nó có tay chân dài loằng ngoằng và di chuyển như một con nhện bò trên đường.

- Người Bán Kem! - Andy giới thiệu tên con quái vật.

Cả đám người ngồi bên dưới chắc chắn là rất kinh ngạc với cái tên này, thế nhưng bọn họ kiên nhẫn ngồi im, hết sức trật tự nghe tiếp bài giới thiệu.

- Tên hề có một cái mẩu sừng tam giác giống hệt kiểu nón của những người bán kem. Đặc biệt là thứ chất dịch mà con quái vật này phun ra có tác dụng ăn mòn ghê gớm khi chạm vào vật chất.

Anh nhún nút, chuyển sang tấm hình mờ nhạt tiếp theo. Con quái vật đang phun độc về phía người chụp hình nó. Tuy tấm hình rất thảm liệt, là một bằng chứng nữa về sự hy sinh của người trinh sát, nhưng Andy buộc phải lấy ra giới thiệu với mọi người, chính vì muốn cứu họ trong tương lai.

- Thứ trung hoà được chất dịch của Người Bán Kem chính là muối. Khi bị chất dịch trúng vào người, nên ngay lập tức dùng nước muối để rửa. Nước muối cũng có tác dụng khử trùng vết thương rất tốt. Nhưng các bạn cũng biết thành ngữ “đau như xát muối” rồi đấy. Vì vậy, tôi khuyên mọi người nên chuẩn bị tinh thần thật kỹ, khi đối đầu với loài này.

Trước hết Andy muốn truyền đạt cho bọn họ cách tránh xa và tự chữa trị khi đụng độ chất độc của các loài quái vật. Sau đó anh mới bắt đầu chuyển sát phân tích cấu tạo cơ thể, và các điểm yếu có thể dùng để công kích vào. Trong suốt ba tiếng đồng hồ, vị giảng viên bất đắc dĩ chỉ có thể dạy về năm loài quái vật phổ biến và có số lượng nhiều nhất. Các chủng loại mà đại tá Công Chính cung cấp còn nhiều, nhưng Andy vẫn đang tiếp tục nghiên cứu và phân loại.

Sau buổi cung cấp lý thuyết ban sáng, thì buổi chiều là giờ thực hành chế tạo vũ khí. Andy dạy họ cách làm đạn muối, boom thảo dược và cách viết các loại bùa trừ tà. Họ được thử nghiệm vũ khí trên con Cà Kheo mà trung đội bắt được nấy tháng trước. Do không biết cách giết con quái vật này, nên họ cứ nhốt nãi nó trong tầng hầm.

Mọi người reo hò chiến thắng khi Andy làm mẫu lần đầu tấn công vào các vùng khớp như trục chuyển của một chiếc càn cầu lớn. Nghệ thuật cận chiến là cả một môn học phức tạp, mà người ta cần phải được rèn dũa trong thời gian dài. Andy không mong họ có thể trở thành HUNTERS chỉ sau vài ngày ngắn ngủi như thế này. Nhưng việc mọi người tiếp nhận những bài học của anh nhanh chóng đến thế, khiến Andy vô cùng kinh ngạc. Sự thích nghi và sức sáng tạo của người lính Việt Nam làm anh đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Cứ như thể họ vừa sinh ra đời đã cầm súng chiến đấu cùng quái vật rồi vậy.

Sau hai tuần, Andy xin phép rời doanh trại ba ngày để đi săn. Những bài học của trung đội sẽ hoàn thiện hơn, nếu anh tìm được những lực lượng giúp đỡ khác. Hơn nữa, anh vẫn còn nhiều chuyện cá nhân để theo đuổi. Tìm mỗi cho một con rồng và theo dấu vết của một con quỷ, cuộc sống của Andy đã đủ bận rộn rồi.

Anh tỏ ra thật khiêm nhường khi từ chối sự hỗ trợ của Công Chính. Cần gì một chiếc xe khi anh đã có vật cưỡi tùy thân. Vulcanos xuất hiện trong sự trầm trồ kinh ngạc của những tay lính canh. Công Chính xoay xoay bàn tay trong không trung, thể hiện rằng mình sẽ thôi ngạc nhiên bởi những trò kỳ dị nữa. “Dù sao, anh ta cũng đến từ thế giới khác!” Đại tá rầu rậm tự an ủi mình.

Andy nhẹ nhàng phóng lên lưng con hoả long, hoàn toàn bình thản khi con rồng vỗ cánh phóng lên cao. Thậm chí Andy còn mỉm cười thân thiện và vẫy tay chào mọi người dưới đất. Lên tới độ cao nhất định, anh thu lại nụ cười. Về một môi hiện rõ trên mặt và cảm giác hoang mang tràn ngập trong lòng. Cái bụng của Vulcanos rất hợp thời vang lên ồm ồm, đánh thức người kỵ sĩ khỏi những suy nghĩ lộn xộn. Andy lại mở miệng cười, nắm lấy khẩu súng trường trong tay và lên đạn canh cách.

- Như đã hứa, chúng ta đi săn thôi.

^ _

Họ bay dọc vùng rìa ngoài, không muốn đến gần đánh thức lũ quái vật. Đám thần lẩn xanh hèn mọn cũng bị nhốt bên ngoài vách ngăn của công trường, chúng có nhiệm vụ dọn dẹp các cây ma đi lạc đến chỗ này. Lũ quái vật cũng không ưa gì cây ma lắm. Những xác chết quơ quào cứ làm phiền chúng, mà thịt lại chẳng ăn được. Bọn chúng chỉ thích người sống, thịt tươi và các sinh vật máu nóng mà thôi.

Với một pháo đài di động như Vulcanos thì Andy khó mà có điểm tựa chắc chắn khi bóp cò. Nhưng đầu ngắm bằng lazer có ưu thế tuyệt vời của nó. Anh chỉ việc lia súng, khi cái chấm đỏ xuất hiện trên thân mục tiêu thì siết cò, mà chẳng cần nhọc công ngắm bắn làm gì.

Vulcanos lao xuống như một chú chim cắt đón lấy miếng mồi đang giãy dụa. Con rồng đậu lên một toà nhà cao tầng, hí hửng xé xác banh xác con mồi ra. Từ hồi được thả ra đến nay, nó chưa bao giờ được ăn uống thoải mái đến vậy. Đến khi những tia nắng đầu tiên của mặt trời vừa xuất hiện, thì con rồng đã vô cùng no nê rồi.

Bọn họ bắt đầu đi tìm một toà nhà cao tầng sạch sẽ để nghỉ ngơi. Con rồng cần có thời gian tiêu hoá những thứ đang căng phồng trong bụng. Chủ nhân máu lạnh của nó thì lại không ưa ánh sáng mạnh cho lắm. Một cơ thể dẻo dai, đầy sức mạnh cũng phải đi kèm với cái giá xứng đáng. Andy bây giờ phải tận lực tránh xa ánh nắng như vô vàn những con quái vật bóng đêm khác.

^ _

Bữa ăn no nê và chỗ ngủ êm ái quả nhiên là liều thuốc tốt nhất cho mọi trạng thái. Họ thức dậy khi mặt trời đã biến mất về hướng tây, chỉ còn sót lại vài tia nắng le lói cuối ngày. Andy tiến vào tầng thượng mại của toà nhà để ‘mua sắm’ những thứ cần thiết. Thật ra anh ta chỉ muốn đi tìm một bộ đồ mới và vài sản phẩm chăm sóc vệ sinh cá nhân.

Một ma cà rồng quý tộc luôn chăm lo cho dáng vẻ bề ngoài của mình trong mọi trường hợp. Cho dù anh ta bị giết chết, cũng nên chết với một cái đầu được chải gọn gàng và bộ quần áo được ủi thẳng đứng.

Andy xuất hiện với một diện mạo mới, chỉnh chu sạch sẽ như chuẩn bị đi vũ hội ban đêm. Râu được cạo sạch, tóc tai gọn gàng, bộ com lê phẳng phiu và chiếc kính mát thời trang trên mặt. Làn da trắng toát của anh cứ sáng bóng như trần châu dưới ánh đèn. Andy rắc thêm các loại vũ khí trên người, sau đó khoác áo choàng dài bên ngoài.

“Một tên gangster đúng không? Tôi đã từng nhìn thấy bộ dạng này trong một quyển sách.” Con rồng khịt khịt mũi vì mùi nước hoa nồng đậm Andy xịt trên người.

“Coi nào, đây là đồng phục của thanh tra ở sở cảnh sát đấy chứ. Ta cảm thấy tự tin hơn khi ăn mặc thế này.”

“Ăn mặc thì liên quan gì đến tự tin.”

“Ồ, ngược lại, nó đóng vai trò rất quan trọng trong lúc chiến đấu đấy.”

“?”

“Người tự tin thì có khả năng giành phần thắng cao hơn!” Andy cười lớn, vỗ vỗ đầu Vulcanos như thể nó chỉ là một chú chó nhỏ. Đây là con rồng của anh, vật nuôi của anh.

Vẫn như cũ, con rồng tông phần cửa kính phía trước toà nhà để thoát ra. Nó không phải là kẻ khéo léo với những thứ mong manh dễ vỡ. Đêm nay, họ mạo hiểm xông pha vào thế giới khác, thế giới của những sinh vật phép thuật thuộc về thành phố lạ lẫm.

^ _

Lần đầu tiên Andy mang theo cả một sinh vật to lớn như Vulcanos vào trong cũi u minh. Anh cảm thấy đuối sức nhanh chóng, cứ như một con đột quy truy tìm mạch. Điểm đen trong cũi u minh chồm tới, rút từng mảng sự sống bao quanh người anh. Dù đã nén lại, chuẩn bị thêm nhiều năng lượng, nhưng Andy cũng không chống đỡ nổi cơn đói khát vô độ của thế giới này.

Đột nhiên, áp lực giảm bớt, Andy dường như chẳng còn nhận ra điểm đen ở chỗ nào nữa. Anh kinh ngạc nhìn con rồng, cảm thấy cái vẻ nhàn hạ, lười biếng đưa mắt khám phá thế giới xung quanh nó thật kỳ dị.

“Vulcanos, người đang làm điều đó sao? Người trả phí thông hành cho cả hai chúng ta.”

“Điều này có là bao, loài rồng là sinh vật phép thuật mạnh mẽ nhất. Tôi đã nói với ngài rồi mà.”

“Ồ vâng, người đã nói. Nhưng ta không ngờ lại mạnh đến mức này.”

“Dĩ nhiên là còn mạnh hơn mức này ấy chứ. Tôi còn chưa có trưởng thành đâu đó.” Vulcanos khịt khịt mũi, giống như nó đang nén nụ cười tự mãn lại vậy. “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đi tìm những vị thần.” Andy trả lời nó.

^ _

Họ lếch bệch trong thành phố câm lặng. Những thấy ma bên ngoài cũi u minh vẫn vật vờ đi lại trên đường, không thể nhận ra những kẻ ở cách đó một tầng phép thuật. Bên trong cũi u minh là một thế giới khác, thế giới của chân lý, thế giới của sự thật. Bóng tối không thể che lấp được những dấu vết của phép thuật tồn tại trong thành phố này. Nhưng cơn yêu tinh nhai nhép như địa y mọc tràn lan ở những chỗ thường xảy ra bất hạnh. Những cơn châu chấu ăn hạnh phúc bay như một đám mây trên bầu trời. Và xa xa là thành phố treo của loài yêu tinh, tăm tối, không có lấy một ánh sáng.

Loài yêu tinh là giống tinh linh của tự nhiên. Yêu tinh gió, yêu tinh cây, yêu tinh nước ... chúng có một đặc điểm chung là rất nghịch ngợm và ưa thích những thứ lấp lánh. Chẳng thể nào tưởng tượng ra thành phố của yêu tinh lại chẳng có chút ánh sáng như thế này.

Bản thân của yêu tinh cũng phát ra ánh sáng nhiều màu sắc phụ thuộc vào chủng loại. Không còn ánh sáng, cũng đồng nghĩa với chẳng có yêu tinh nào. Chúng đã chết hoặc là bỏ đi hết. Yêu tinh vốn không ưa các loại quái vật xấu xí. Hay đúng hơn là chúng coi thường toàn bộ những giống loài không có đôi cánh trong suốt giống mình.

Còn một thứ sinh vật khác thường có trong thành phố. Những cơn yêu quái chó mặt người, yêu quái su rục mắt, yêu quái bắt cóc trẻ con ... Các tạo vật phép thuật gắn liền với con người nhất, có hình dáng giống người nhất, và đôi khi được sản sinh ra bởi loài người. Tương tự như yêu tinh, bọn ma quái cũng biến mất không còn mống nào.

Hi vọng thứ ba, tìm kiếm những con người có linh lực. Những kẻ có thể buông ra lời nguyện rửa người khác, xung quanh chỗ họ ở sẽ có dính đầy dấu vết của linh ngôn. Những người thông linh, tiên tri đều để lại một đám mây như sương mù bao quanh. Những kẻ sở hữu âm dương nhãn, những kẻ trừ tà, bắt quỷ thì luôn dán đầy bùa chú xung quanh mình.

Andy rời khỏi cũi u minh, kinh hoàng nhìn cả con đường đều có dấu ấn phép thuật. Tại sao Công Chính bảo rằng thế giới này không tin phép thuật, nhưng họ lại có các hình thức trấn ảm khắp nơi. Mở bản đồ ra, anh phát hiện mình đang ở chỗ quận năm của thành phố. Nhà nào cũng treo hồ phù,

gương bát quái chiếu yêu, sư tử đá giữ cửa, bên trong còn có dấu tích thờ cúng thần vật theo tôn giáo. Tượng cầu may, lưới bắt giặc mơ, hình nhân giấy thể mạng, tranh viết linh ngôn ... Những thứ không hề hiếm lạ gì.

“Đây là một xã hội tôn thờ phép thuật thì có!” Ở Việt quốc, Andy chưa bao giờ nhìn thấy những vật phẩm tín ngưỡng nhiều đến mức này.

Tương tự như yêu tinh, các loại ma xó, thần tài, thổ địa đều đồng loạt biến mất. Chẳng còn dấu tích gì của tiên, phật, thần, thánh ... ở trong các đền chùa. Thật sự là Ôn thần khủng bố đến mức vậy sao? Cả những sinh vật có quyền năng, chuyên bám trụ như thành hoàng cũng bỏ đi.

Hy vọng của Andy càng lúc càng vơi dần cũng như thành phố chết chóc này vậy. Cuối cùng, anh chỉ còn có thể đặt niềm tin vào linh hồn của thành phố.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9

Họ là con người, một con người bình thường sống trong mỗi thành phố. Nhưng bên trong họ lại có những khát khao, những đức tính mà thành phố cho rằng phù hợp với nó. Họ là công dân gương mẫu nhất, là người có tham vọng nhất, hay đôi khi là một người dễ điều khiển nhất. Chỉ có một đặc điểm chung, họ là kẻ được chọn.

Cậu em họ Micheal của Andy là một kẻ được chọn như thế. Cậu ta làm công việc được ví von như nhân viên công vụ của các vị thần. Linh hồn cậu ta thường xuyên rời khỏi thể xác, được cung cấp vũ khí và áo giáp, chiến đấu với các loại quái vật. Nhiệm vụ của một cảnh sát thần linh chính là bảo đảm sự an toàn của cả một thành phố.

Một vùng đất luôn luôn tồn tại kẻ cai trị. Đó có thể là thổ địa, thành hoàng, tùy theo sự hình thành và lịch sử cấu tạo nên vùng đất đó. Chưa bao giờ con người quản lý được thiên nhiên, mà chỉ bởi vì thiên nhiên chấp nhận sự biến đổi của con người. Thế giới bí ẩn của bóng đêm và những thực thể mang sức mạnh thần thánh, con người không bao giờ chạm tới được. Chỉ có một số kẻ, không biết may mắn hay xui xẻo, mới cảm nhận được sự tồn tại của thế giới phi thường.

“Thế giới là một củ hành, con người sống ở trong lõi, còn các sinh vật bóng đêm tồn tại ở những lớp vỏ.” Andy giải thích cho Vulcanos.

“Vậy nếu chúng ta chui qua hết tất cả các lớp vỏ ngoài thì sẽ đến đâu?” Con rồng hoài nghi hỏi lại.

“Không gian hư vô, và sau đó là những củ hành khác.” Anh khẽ cười. “Cuộc sống là một nhà kho chứa đầy củ hành, không có sự bắt đầu, cũng không có kết thúc.”

“Tôi thích cách ví von vũ trụ chúng ta ở là một quyển sách hơn. Nhiều quyển sách trong cùng dãy kệ và thư viện quốc gia là một sự so sánh mỹ miều hơn cái nhà kho đầy củ hành?”

“Ta tưởng người thích đồ ăn, nên giải thích vậy cho dễ hiểu hơn.”

“Ăn gì cũng được, nhưng không phải hành. Thứ đó hôi lắm.” Vulcanos khịt mũi.

Con rồng đã thu về hình dạng chú thằn lằn nhỏ của mình. Nó bám trên vai Andy, ngồi đó như một thứ vật trang trí. Andy lách người chạy xuyên qua bóng đêm. Anh đến một vị trí ẩn nấp tốt, áp lưng vào tường, khẩu Rosemary đã được lên đạn không rời tay.

Ánh sáng của đồng lửa cháy bùng giữa khu phố hắt ra những chiếc bóng dài đầy bí ẩn. Lũ thầy ma đi quanh đồng lửa, bị thu hút bởi nhiệt độ ấm áp và mùi thịt tươi thơm lừng mà chúng nghĩ rằng sẽ có mồi ngon.

Ai đó đã đốt lửa và treo xác con quái vật ở giữa để thu hút lũ thầy ma. Bọn chúng đang tập trung ngày càng đông, dường như chưa có dấu hiệu dừng lại.

Andy lú đầu qua bức tường, kín đáo quan sát tình hình. Lũ thầy ma đang đi vòng vòng quanh đồng lửa, bị ngăn cản bởi sức nóng mãnh liệt, nhưng vẫn cố gắng bao vây đối tượng với sự kiên nhẫn của người chết. Con mồi luôn thích lửa, ở đâu có lửa, thì gần đó chắc chắn có người sống. Andy không tin rằng thầy ma có trí thông minh hay cảm xúc. Anh chỉ nhận ra virus Z điều khiển lũ thầy ma dường như đang tiến hoá theo thời gian.

Chúng bắt đầu hình thành tập tính săn mồi theo bầy đàn, biết thay đổi cách thức tấn công sau một thời gian dài chỉ biết đi lờ đờ và gặm gừ trong cổ họng. Chúng biết sử dụng ưu thế lực lượng đông đúc của mình, để phá hoại những vật chắn như cửa, vách tường, hàng rào. Và theo như Andy lo sợ, chúng đang ngày càng nguy hiểm hơn.

Những cơ thể đã chết tiến hoá cho phù hợp với cách thức săn mồi mới. Những cái miệng xuất hiện ở bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể, bộ hàm răng tam giác sắc bén như cá mập, năm cánh môi vượn vẹo như bông hoa ăn thịt người. Ở nhiều cây ma, cái đầu không hẳn là đầu nữa mà chỉ là cái bệ cho con quái trùng gớm ghê đang vượn vẹo. Ở đầu mút của cơ thể co vào dần ra kia là cả một lưỡi dao sắc bén không thua gì chồn đuôi kiếm. Chúng vung vẩy vũ khí của mình, dễ dàng chém phạt bay đầu những cây ma bình thường ở gần.

“Tiến hoá và bắt đầu phân chia giai cấp.” Tim Andy đập thình thịch khi phát hiện những biến đổi kinh khiếp của đám cây ma. Đây không chỉ là một dịch bệnh chết chóc, mà còn là sự kiện tạo ra loài mới trong vũ trụ. Những sinh vật này có độ nguy hiểm cấp A và mức đe dọa môi trường cấp SS. Andy thăm rùa xà lăm bầm, không hiểu sao mình lại rơi vào cái ổ nguy hiểm khôn nạn này nữa.

Chỉ nghe tiếng gào trong cổ họng, đột nhiên một cây ma từ trong bóng tối nhảy ra tấn công Andy. Hình dáng đã từng là con người đã bị bong tróc hết cả da lẫn thịt, phần còn lại của cơ thể xám xịt, khô queo quắt, khiến những thứ móng vuốt, răng nanh lộ ra đầy nguy hiểm. Andy giờ căng tay, ngăn cản trước khi con zombie cắn được vào cổ họng mình.

Thiết bị bảo hộ phát huy hiệu quả tốt, anh chỉ phải chịu một cơn đau khi hàm răng cây ma cắn chặt vào. Chắc hẳn sẽ xuất hiện một vết bầm, nhưng may mắn là nó không gây ra vết thương được. Andy giờ chân đạp vào bụng cây ma. Cơ thể con quái vật bật ra, hai chân trượt xuống, nhưng bộ hàm vẫn cắn chặt như một con rùa lì lợm.

Anh vung tay đập vào vách tường, hộp sọ giòn rụm vỡ nát. Thứ dịch não hôi thối nhoe nhoét phọt ra tứ phía, dính trên tường một bãi loan lổ như khi ta đập chết một con gián. Andy banh quai hàm cây ma ra, lẳng nó đi như một thứ rác rến không cần thiết. Con zombie này tiếp cận anh nhanh một cách đáng kinh ngạc. Thậm chí nếu không phải nghe được tiếng gào kia, anh đã chẳng kịp phản ứng lại.

“Chúng đã tiến hoá, mình phải luôn ghi nhớ điều này.”

Chạy đến với tốc độ của cả một chiếc xe tải, Andy chỉ kịp nhận ra tiếng động soàn soạt xuất phát từ cuối toà nhà đen như hũ nút. Nhưng khi nó nhảy đến, lộ thân mình ra trong ánh sáng trắng, anh vẫn chưa hết bàng hoàng kinh ngạc. Đó là một con khi khổng lồ với bộ vuốt trước to như gầu xúc đất, bộ não ngoằn ngoèo quá khổ, lưỡi khô mộp sọ bị nứt đôi. Một con Mr.M xuất hiện với trạng thái sức mạnh đỉnh cao. Nó thậm chí còn khủng khiếp hơn thứ đã giết anh một lần trước đó.

Andy mở mắt trừng trừng, trong nháy mắt bị sự khiếp sợ đánh bại. Anh vẫn nhớ về thứ tạo hoá khủng khiếp này. Bộ da đạn bắn không thủng và sức mạnh có thể xuyên thủng cả bê tông cốt thép. Sự điên cuồng khát máu, sự ám ảnh kinh hoàng. Như một bộ phim chiếu chậm, Mr.M phóng người lên, bộ vuốt cứng như kim cương xòe rộng chuẩn bị chụp lấp con mồi, tiếng gầm khủng khiếp thoát ra khỏi cổ họng. Andy giật mình, phản xạ cơ thể trong tích tắc điều khiển anh chạy tới, thụp người, trượt qua bên dưới con quái vật. Lần thứ hai, sự mạo hiểm của anh thành công.

Thân thể nặng nề cả chục tấn thép đáp ầm lên bức vách tường, khiến nó chỉ còn là một đồng xu bẹp tan nát. Con quái vật đứng trên mòm gạch đá, phía sau lưng là ánh lửa cháy rực rỡ, chiếc bóng khổng lồ của nó vuran ra, phủ kín xung quanh Andy. Nó quay lại, nhe hàm răng trắng ớn ra đầy tức giận. Thứ ánh sáng kỳ quặc màu đỏ ánh lên trong mắt Mr.M, và con ác mộng mới lại bắt đầu.

^ _ ^

Andy bỏ chạy với tiếng ầm ầm đuổi giết phía sau, dẫn đầu là Mr.M và sau đó là quân đoàn cây ma thềm thịt. Vulcanos nhảy khỏi vai Andy, cơ thể nó vượn vẹo, bằng một sức mạnh kỳ bí riêng của loài rồng, nó thoát khỏi thân xác nhỏ bé và biến trở về hình dạng thật của mình. Ngay khi vừa tiếp đất, cơ thể nặng nề của nó trượt dài trên nền bê tông, để lại một vết trầy xước.

Thông qua mối liên kết tâm linh với người kỹ sư của mình, nó đã biết được thân phận của Mr.M. Vulcanos biết Andy sợ hãi thứ đã giết chết anh đến thế nào. Nó chạy ngược lại, tông ầm vào con quái vật lông đen đang nhảy thoăn thoắt như chú vượn nhỏ. Mr.M chỉ như một con gấu khổng lồ cao chừng ba mét. Vulcanos thì cao bằng chừng đó nhưng cơ thể nó dài hơn, với chiếc đuôi mạnh mẽ, mập ú và đôi cánh da đỏ sộ trên vai.

Mr.M nhảy tránh khỏi đòn tấn công đầu tiên của con rồng. Nó bật người phóng lên cao, sau đó bám chặt vào vách toà nhà bên đường bằng bộ vuốt cứng như kim cương. Con khi đen há họng thét vang những tiếng bực bội đầy đe dọa. Dãi nhót từ trong miệng nó phun phèo phèo về phía trước, nhỏ lỏng tòng xuống đất thành từng vệt lạch bạch.

Con rồng cũng há miệng gầm rú, nhưng thay vì phun dãi, nó lại tạo ra một ngọn lửa đỏ rực nóng đến hàng ngàn độ. Mr.M đã nhảy tránh đi, nhưng lớp lông ngoài vẫn bị thiêu cháy xém. Lúc này nhìn nó nham nhở và bốc mùi hệt như cái lần Andy đã thấy trong trung tâm nghiên cứu của Familia.

Với cơ thể kền cang của mình, Vulcanos hoàn toàn bế tắc khi xoay trở trên mặt đất. Nó bung cánh ra, dự định vuran về phía bầu trời thì bị con quỷ kia tấn công. Mr.M nhảy lên lưng con rồng, bộ vuốt cắm vào phần lưng giữa hai cái cánh. Đó là chỗ đứng của Andy, cũng là yếu điểm tề hại của con rồng. Lần trước, anh đã ghim cả thanh kiếm vào lưng Vulcanos. Con rồng gào lên thảm thiết, tiếng rống vang của nó khiến mấy toà nhà xung quanh rung lên ầm ĩ. Mặt kính vỡ loảng xoảng rơi xuống đất, những kết cấu yếu ớt bị con chấn động âm thanh tác động đến, nứt nẻ, rụng ròi.

Andy từ đằng xa dự định bắn hỗ trợ cho Vulcanos. Nhưng bởi vì cả hai đối thủ đang dính chặt lấy một chỗ, trận vật lộn biến tướng thành hỗn chiến. Nào là móng vuốt, răng nanh, cánh da, đuôi gai ... cứ xoay vòng vòng trên mặt đất, rất khó phân biệt ai với ai, sao Andy dám nổ súng. Đám cây ma cũng đã bỏ đồng lửa mà đuổi theo những sinh vật máu nóng thật sự. Một số hướng đến Andy, một số lao tới chỗ vật lộn của hai sinh vật khổng lồ. Kết quả là bọn chúng bị tiêu diệt khá đông. Phần là do bị Andy bắn, phần là do bị Vulcanos đè bẹp.

“Đứng yên đi.” Andy mạo hiểm ra lệnh cho con rồng.

Trong khi Vulcanos tích cực vùng vẫy, dường như Mr.M đã bị khống chế không ít. Nếu như con rồng đứng yên, thứ quái vật kia sẽ tấn công nó nặng nề

hơn. Thế nhưng, không có gì bền chặt, chắc chắn hơn mối giao ước sinh tử giữa con rồng và kỵ sĩ. Họ đều tin rằng đôi phương không thể nào làm hại mình. Con rồng lông lén, hai chân trước giờ cao cao trong không khí, chiếc cánh căng ra hết cỡ, cả thân hình bất động như một bức tượng gác oai vệ.

Mr.M đắc thắng, buông ra phần thịt đã bị mình bấu chặt nãy giờ. Nó giờ bộ móng lên cao, dự tính dùng đòn tiếp theo tấn công sâu hơn vào vết thương của kẻ địch. Đoàng, một phát súng chất chứa vang lên, bộ não lòi ra khỏi hộp sọ của nó bị bắn tung. Thế nhưng ngoại trừ bất ngờ, con quái vật không có cảm giác gì hết cả. Nó xoay lại, xác định kẻ thù mới, thì lại bị một viên đạn khác ghim vào hốc mắt. Andy đang cất lực tấn công liên tục.

Đạn bắn ra từ khẩu Rosemary có tốc độ rất nhanh. Đây là thứ vũ khí quen thuộc, được Andy phát huy độ chuẩn xác gần như tuyệt đối. Phía tay phải anh sử dụng một khẩu Colt Anaconda, có lực sát thương lớn mà đại tá Công Chính đã giới thiệu. Ông kinh ngạc khi nhìn thấy Andy có khả năng bắn đồng đều ở cả hai tay. “Cứ tưởng trò này chỉ có ở trong phim thôi chứ!” Ông đã phải thốt lên ngỡ ngàng như vậy.

Vô đạn cứ rơi như mưa quanh chân Andy. Mỗi khi một cây súng hết đạn, anh chỉ dùng một ngón tay bật chốt và sau đó ấn đẩy những băng đạn giắt sẵn trong túi áo khoát vào đúng chỗ. Cứ như vậy lần lượt thay từng bên súng mà không làm suy giảm nhịp độ tấn công.

Con quái vật Ngài Bí Ẩn có vẻ bắt đầu nao núng lui dần, thì khoảng cách an toàn giữa đám thầy ma và Andy cũng biết mất. Con lũ những sinh vật thối rữa, đầy mầm bệnh và vô cùng nguy hiểm ào ào ập tới, như một con sóng thần ập xuống bao phủ lấy Andy.

Vulcanos đã nghe được mệnh lệnh của anh trong phút cuối. Nó gầm lên, hất tung Mr.M trên lưng xuống. Con rồng cất bước chạy lấy đà, sau đó phóng mình lên không trung. Nó tích cực vỗ cánh để lấy độ cao và thăng bằng. Sau đó Vulcanos quay ngược lại, chỉ thấy con đường đã tràn ngập những thầy ma nhưng nhúc. “Chủ nhân!” Con rồng gầm vang.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 10

Đã từ lâu lắm rồi, bọn thầy ma không tìm được nạn nhân mới. Chúng chỉ đi vật vờ trong thành phố không bóng người, cơ thể khô queo quắc nhưng vẫn chẳng chết được. Virus Z có sức sinh tồn thật mãnh liệt, trước khi cơ thể phân hủy ra thành bụi cám, nếu vẫn còn một neuron thần kinh, thì nó sẽ tiếp tục điều khiển cơ thể kiếm ăn.

Trong cấp bậc phân hoá của quái vật, có lẽ thầy ma là loài nằm dưới đáy kim tự tháp. Chúng yếu ớt nhất, nhưng lại chiếm số lượng đông nhất. So với thần lân xanh, chúng còn bị ghét bỏ hơn cả ngàn lần. Ở nơi bóng tối chiếm giữ, thầy ma chẳng khác nào gián chuột bị những con quỷ khác tiêu diệt và xua đuổi. Có lẽ cũng gần một năm rồi, chúng mới phát hiện ra được một con mồi.

Các thầy ma cứ ào ào lao vào khối thịt tươi, thơm, sinh động đó. Dầu cho bắt đầu chất cao như một cái gò, nhưng bọn chúng vẫn tiếp tục lao tới. Những cánh tay quơ quào buoi móc cho bằng được một ít thịt vụn, chỉ cần một ít thịt còn sống thôi, chỉ cần thoả mãn được con đói đang gào thét này.

Vulcanos bay quần phía trên đám thầy ma, giận dữ gầm rú, trong đầu liên tục kêu tên Andy. Tại sao chủ nhân nó không trả lời, liệu đã có chuyện gì xảy ra bên dưới cái đồng thầy đó. Vulcanos xếp cánh, lao bỏ xuống chỗ chủ nhân, quắp những thầy ma trên cùng ra để tìm kiếm Andy. Nó không dám đậu xuống, sợ rằng anh sẽ bị đè bẹp mất. Mỗi lần như vậy, Vulcanos chỉ gạt đi được vài zombie, trong khi số lượng bọn chúng có đến vài trăm mạng.

Con rồng cứ gào thét, gầm rú, nhưng đối với đám thầy ma thì điệu bộ này chẳng mang lại được hiệu quả uy hiếp gì cả. Dầu cho Vulcanos có dẫm bẹp những thi thể đó dưới chân, dầu cho nó có liệng đám xác chết ra xa như những miếng giẻ, thì đòn tấn công của kẻ thù vẫn không kết thúc. Cứ như bị rơi xuống một ổ kiến, con rồng chưa kịp làm gì thì đã bị bọn kia bâu vào xâu xé. Mặt đất rung rinh sau mỗi cú nhảy nhót của Vulcanos. Nó bị con hoảng sợ và sự tức giận che mờ lý trí. Con rồng chỉ biết cắn xé, gào rú trong bi thương.

Kỵ sĩ và con rồng đã ký một giao kết sinh tử. Họ chia sẻ sự bất tử và trái tim của loài rồng. Nếu Andy chết đi, Vulcanos cũng không thể sống nổi. Mr.M lại lần trong đồng hỗn loạn, tấn công con rồng một lần nữa. Hai sinh vật khổng lồ quăng vật, cắn xé lẫn nhau trong sự điên cuồng. Vulcanos đã mất đi lý tính, tất cả những thứ mà nó còn nhớ là sử dụng răng nanh và móng vuốt. Thậm chí cả lửa rồng, Vulcanos cũng chẳng nhớ lấy ra xài.

“Andy!” Con rồng kêu gào trong tuyệt vọng, khi vẫn quần thảo giữa đồng máu thịt lộn xộn.

Thật ngạc nhiên khi những thầy ma đã chết từ một năm trước vẫn chưa phân hủy hết. Một phần có lẽ do thời tiết ở thế giới này lúc nào cũng nóng nực và đầy nắng, khiến các thầy ma biến thành hình dạng khô đét, xám ngoét trước khi mục rữa ra. Một số con mang mốt trắng đầy người như một dạng hoa văn trang trí đặc biệt. Trong chủng loài quá đông những kẻ dật dờ, có lẽ mốt meo là một loại thời trang giúp thầy ma trở nên nổi bật khác biệt với đám đồng loại.

Giữa đồng xác người chết cao như núi, một ngọn lửa xanh bùng phát, đột ngột như núi lửa phun trào. Ánh sáng đánh bật bóng tối, màu xanh tràn ngập không gian cứ như thể mọi thứ bị nhấn chìm trong nước biển. Các góc đường chỉ còn là những chiếc bóng dài ngoằn ngoèo kỳ lạ. Lửa tách tách cháy, giận dữ liếm lên mọi thứ. Năng lượng ngùn ngụt, dữ dội đè bẹp hết tất cả các giác quan. Vulcanos sững người, toàn bộ lớp vảy trên người bó siết lại căng thẳng. Nó cảm thấy tội độ sợ hãi.

Chẳng mấy chốc, thứ lửa âm ti của Hủ vương Astaroth trùm kín cả đồng thây ma, cứ như thể chúng đang đứng trên lò đốt ga của giàn khoan dầu khí. Vulcanos lạnh người khi ngọn lửa chồm về phía nó. Hoá long rất e ngại khả năng này của Andy. Trên đời tại sao lại có thứ lửa lạnh buốt tê tái đến tận xương tủy thế này?

Đồng thây ma dần dần biến đổi màu. Không phải đen lại do bị cháy, mà là xám xịt như thể cảnh phim đã chuyển sang chế độ đơn sắc. Những hộp sọ giòn tan sụp xuống. Những mẫu thí nghiệm bục ra, vỡ tan thành mùn đất. Trong chốc lát, chẳng còn thứ gì nhúc nhích hay ngoe nguẩy được. Tất cả đều thối rữa, phân rã thành bùn do lỗi nguyên của Hủ vương.

Kể cả Mr.M hung hãn bám trên người Vulcanos cũng cũng chung số phận. Nó rú lên khi hai chi sau tan chảy thành khối bùn đen nhơ nhớp, Chẳng bao lâu, con quái vật cứ như bị lún trong một đầm lầy. Toàn bộ cơ thể nó chìm ngập trong thứ chất lỏng gôm ghiết bốc mùi hôi tanh tưởi.

Vulcanos sợ hãi nhảy tránh xa đi, nhưng ngọn lửa xanh ma quái vẫn tiếp tục lan ra. Thậm chí với sức mạnh phép thuật của mình, Vulcanos cũng không cách nào vùng thoát được. Nó không bị biến thành bùn nhão hay vụn mùn, nhưng nó lại bị giam trong một kết giới khủng khiếp đầy tiếng kêu la. Linh hồn của những nạn nhân thây ma cũng đang bị đốt cháy như chính cơ thể của họ. Ngọn lửa đó là một con quái vật đáng sợ hơn bất kỳ con quái vật nào. Nó tác động đến mọi vật kể cả những thứ không thuộc thế giới này.

“Phải là sức mạnh phép thuật lớn đến mức nào mới có thể triệu hồi được ngọn lửa của quý?”

Ngọn lửa Astaroth vẫn tiếp tục cháy bùng bùng đầy nỗi loạn. Những khuôn mặt hình thành trong hư vô, vụn vẹo, biểu hiện đủ thứ sắc thái đau khổ, buồn bã trên đời. Linh hồn bị ngọn lửa xanh chiếm giữ sẽ không bao giờ thoát ra được. Họ sẽ vĩnh viễn bị đày ải trong địa ngục của Hủ vương.

Một thân thể khác hình thành giữa trung tâm đám cháy. Toàn bộ hình dáng của cậu ta trông quen mắt đến lạ kỳ. Vulcanos chăm chú nhìn cơ thể bằng lửa ấy đào bới trong đồng sinh đen nhớp nhúa. Đây là Barry, em trai của Andy, người đã chết và chỉ còn một phần tồn tại trong thanh kiếm.

Barry đã tìm được anh trai mình bên dưới đồng lộn xộn. Andy hoàn toàn không cử động, toàn thân phủ đặc kín những thứ bùn đen. Thanh Bloody Mary của anh đã được tuốt ra khỏi vỏ. Vulcanos có thể nhìn thấy một sợi xích nối liền thân thể Barry và thanh kiếm.

“Cứu anh ấy!” Con ma rên rỉ những tiếng sâu thẳm như một ngôi nhà bị bỏ hoang lâu năm.

Không đợi Barry nhắc đến lần thứ hai, Vulcanos đã nhảy bổ tới. Nó quắp lấy Andy bằng hai chân trước, lay lay cơ thể mềm oạt đó. Bùn nhão rơi lẹp bẹp xuống đất.

“Tước thanh kiếm khỏi tay anh ấy.” Barry chỉ vào lưỡi gươm sáng bóng, đang lập loè ánh xanh bên dưới lớp bùn đen.

Vulcanos cúi đầu, ngoạm lấy lưỡi kiếm giật ra. Vừa chạm vào thứ vũ khí tà dị, miệng con rồng như chạm phải bông. Nó phun thanh kiếm ra nhanh cấp kỳ, thế nhưng Bloody Mary vẫn kịp làm cho xương đầu của Vulcanos run bần bật như nồi hơi sắp nổ tung. Con rồng liếm mép, cảm nhận những vết phồng rộp đã nhanh chóng hình thành sau khi tiếp xúc với thanh kiếm. May mà ngay từ đầu Andy không có ác ý với Vulcanos, nếu không nó cũng chẳng thể đi lại tung tăng trong ngọn lửa xanh lành này được.

Ánh sáng vụt tắt. Không gian chỉ còn lại đêm đen và sự im lặng quỷ dị. Vulcanos gần như có thể nghe được tiếng tim đập ầm ầm trong lồng ngực. Tất cả đã biến mất hết rồi; thây ma, ngọn lửa và những linh hồn người chết. Sau khi dùng quá mức năng lượng cho đòn phản kích cuối cùng, Andy chẳng khác nào một quả bóng bị xẹp hết hơi. Vulcanos chẳng thể kết nối tâm trí với anh được nữa. Khi cố liên lạc với Andy, thì nó chỉ càng lạc vào bóng đen vô tận mà thôi.

Con rồng vẫy đuôi gạt thanh kiếm ra khỏi đồng bùn. Nó biết rằng Bloody Mary không chỉ là một vật quý giá có tác dụng của một la bàn. Thanh kiếm còn là chiếc bình chứa linh hồn, em trai của Andy đang tồn tại trong ngọn lửa xanh. Anh ta đang tham gia vào chuyện hành trình vĩ đại, đi tìm vị thần của gia tộc. Không có Bloody Mary và Barry, Andy sẽ lạc lối.

Sau khi xác nhận thanh gươm không thể làm đau được mình nữa, Vulcanos dùng đuôi cuốn lấy Bloody Mary. Con rồng vẫn còn ôm Andy trong lòng, nó khó nhọc cất cánh chỉ với ba chân chạy đà. Thân hình nặng nề như một cỗ xe tăng, tạo nên những tiếng rầm rầm nguy hiểm trước khi cất thân rời khỏi mặt đất. Vulcanos không rõ tình trạng Andy giờ thế nào, nhưng nó biết giờ đã tới lúc phải ăn mình.

Vulcanos bay tới toà nhà Lotus, nơi được thiết kế như một búp sen thật sự. Đây từng là toà nhà cao nhất Hồ Chí Minh, là niềm tự hào của những cư dân thành phố. Con rồng đáp trên bãi trực thăng, sau đó ạch phá một lỗ trên tường, rúc vào trong lõi toà nhà để ẩn nấp.

Loài rồng luôn cảm thấy ưa thích những nơi cao lớn và lộng gió. Nhưng bởi vì Vulcanos bị giam giữ quá lâu, nó trở nên ám ảnh đến mức hoá long có xu hướng tìm nơi thật tối tăm, chật chội để ngủ. Tuy Vulcanos không bao giờ dám thừa nhận, nhưng nó thích hoá nhỏ như thần lùn rồi trốn trong túi áo Andy suốt cuộc hành trình.

Nó cuộn lại tròn như cái tổ trong một căn phòng tương đối nhỏ. Andy nằm bên hông con rồng, được đôi cánh da của nó dấu đi. Bộ dáng của Vulcanos lúc này căng thẳng hệt như gà mẹ đang ấp trứng. Nó ngóc đầu, căng hàng rào cảnh giác với tất cả những thứ xung quanh mình. Thình thoảng, nó quay qua nhìn Andy lơ lửng, sau đó le lưỡi liếm anh một cái thăm dò. Vulcanos nhớ Andy ưa sạch sẽ thế nào, chắc anh sẽ phát ốm mất nếu thấy mình thức dậy với bộ dạng như thế này.

Một đêm dài đằng đẵng trôi qua, những tia nắng hồng đầu tiên bắt đầu xuất hiện ở chân trời phía đông. Vậy mà ông chủ của con rồng vẫn chưa hề tỉnh lại. Anh ta lạnh lẽo, xám ngoét hết như một xác chết. Nhưng Vulcanos vẫn có thể lắng nghe được nhịp tim đập rất chậm và hơi thở mỏng manh như người sắp chết của Andy. Nó mừng vì anh vẫn còn sống, nhưng sau đó lại lo lắng khi Andy đã rơi vào trạng thái cạn sạch năng lượng. Nếu như không có khả năng tái sinh mạnh mẽ như ma cà rồng, có lẽ Andy đã khó vượt qua rồi.

Khi rơi vào tình huống nguy hiểm đến tính mạng, bản năng của Andy kích hoạt tất cả những kỹ năng mà mình có được. Anh không thể dùng súng đạn bắn vào một núi thầy người chất chồng trên đầu mình. Chỉ có một cách duy nhất chống lại kẻ thù có quân số đông thế này. Andy đã dùng đến ngọn lửa Astaroth mà quên rằng đây là một trò mạo hiểm với tử thần. Muốn dùng đồ của quý, ít nhất bạn cũng phải có khả năng chế ngự quý tính trong món đồ. Phép thuật luôn là con dao hai lưỡi có thể gây hại đến người đã chiêu dùng nó, trường hợp này trong chuyên môn còn gọi là bị phản bùa.

Andy đã mất tập trung và bị chính ngọn lửa của mình không chế. Nó bòn rút tất cả năng lượng của anh, phép thuật của anh và ngay cả sinh mạng của anh.

Làm cách nào một người bình thường lại có thể sử dụng thành thạo vật phẩm thuộc về bóng tối. Thanh gươm quý quyết đã giả vờ như một món đồ vô tri, hoàn toàn nằm dưới quyền kiểm soát của Andy. Bloody Mary đã cứu anh khỏi nhiều bàn thua trông thấy. Tất cả đều dành cho khoảnh khắc này, khoảnh khắc đốt cháy toàn bộ sinh mạng của chủ nhân thanh kiếm. Nếu Astaroth có ở đây, chắc hẳn lúc này y đang cười đắc chí vì cái kế hoạch quá hoàn mỹ của mình. Bloody Mary thuộc về loài quý, mà những con quý thì lúc nào lại chẳng xảo trá.

Nắng vàng càng lúc càng lên cao hơn. Vulcanos nhích người lùi lại, tránh xa khỏi lỗ hổng bị mở tanh banh trên tường. Nó vẫn nhớ Andy không thích nắng, lúc ban ngày anh luôn tỏ ra mệt mỏi, ỉu oải biết bao nhiêu. Hoà long là tạo vật của gió và lửa, nhưng từ khi chấp nhận vị chủ nhân này, Vulcanos buộc phải chọn cho mình phe tối tăm hắc ám. Kỵ sĩ của nó là một con ma cà rồng.

Bỗng nhiên ánh sáng ngoài trời trở nên chói chang một cách khó chịu. Con rồng nheo mắt lại, cố tìm hiểu xem chuyện kỳ lạ gì đang xảy ra. Nó cảm thấy sự nguy hiểm đang tràn ngập khắp không khí. Nó nhận ra rằng có vô số nguồn sáng rực rỡ đang tiếp cận gần mình.

Vulcanos chống người ngồi dậy, cặp lấy Andy bằng hai chân trước. Nó gầm lên một tiếng đe dọa. Toà nhà rung rinh vì đòn tấn công mạnh đến cả ngàn decibel. Tiếng gầm của một con rồng đủ sức khiến vài loài thú trên trái đất phải lăn quay ra chết vì đau tim. Thế nhưng nó chỉ khiến những nguồn sáng xung quanh giật dử. Những tia sáng đột ngột nhảy vào bên trong toà nhà, sử dụng vận tốc không thể tưởng của mình tấn công con rồng. Nếu có một thứ nhanh nhất từng biết tới, thì đó chỉ có là ánh sáng mà thôi.

Năng lượng của một vật được tính bằng trọng lượng của vật đó nhân với bình phương tốc độ ánh sáng. Vulcanos không biết chính xác trọng lượng của những vật tấn công mình. Nó chỉ biết đó là một cú va đập ra trò và khá là đau. Không ... chính xác là rất nhiều đòn tấn công sau đó, hoặc cùng lúc. Chỉ biết rằng nó bị thương ở rất nhiều chỗ trên mình.

Con rồng vùng vẫy, cố giật lui, nhưng những nguồn sáng không dễ dàng buông tha cho nó. Mỗi cú va đập lại càng đau hơn, gây ra vết thương nặng nề. Cả người nó bủn rủn như một miếng phi lê đã được dần kỹ để làm món beefsteak. Đầu nó ong ong vì chấn động từ vô não truyền tới. Vulcanos vẫn cố che chở cho Andy, phun lửa và cào cào để ngăn kẻ địch đến gần. Thế nhưng mọi thứ đều vô ích. Nó cảm nhận một cú nảy như điện giật. Trái tim Vulcanos nghẹn đi, hơi thở đình chỉ và sau đó là bóng tối đột ngột ủa về. Một con rồng hung hăng đã bị chế phục dễ dàng như thế đó.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 11

Tôi đang bị lạc lối.

Những đường cống ngầm bên dưới thành phố cứ dài mãi ra thêm với vô vàn nhánh rẽ đan xen nhau chằng chịt. Trên vòm bê tông thỉnh thoảng hé ra một ít ánh sáng rọi xuống từ những miệng hố ga gần đó. Tôi nhìn dưới chân mình, nước cống không phải thứ màu đen bùn đặc như thường thấy. Nó hoàn toàn là chất lỏng đỏ lôm, sền sệt tiết ra từ những nạn nhân đã chết. Trong đường cống đầy máu tươi đó thỉnh thoảng lại xuất hiện vài mẫu thi thể không rõ hình dạng. Tôi chỉ nhận ra đó là xương người dựa vào chiều dài và khớp máu quen thuộc của một bàn tay. Hoặc là do tôi nhầm, nếu có một chú vượn mái tóc màu vàng sáng và mặc đồ vest hiệu Armani.

Tiếp tục lần mò theo hướng dòng chảy, hẳn là lối ra đang ở phía đó. Các đường cống luôn hướng về một chỗ tụ duy nhất, nơi có bể xử lý chất thải và hệ thống máy bơm để đưa nước ra sông. Đã đôi lần tưởng mình đã tìm ra nơi đó, nhưng hệ thống song sắt, cửa điều tiết, van xả lại ngăn bước chân tôi.

Cơ thể mệt mỏi rã rời, từng bó cơ bắp chân run rẩy yếu ớt. Thậm chí tôi đang lê bàn chân trên mặt bê tông chứ không hẳn là đi nữa. Tôi đã mắc kẹt ở

đây bao lâu rồi? Một ngày? Một tuần? Hay một tháng? Chẳng có gì rõ ràng trong cái đầu đặc kẹo như sương mù buổi sớm thế này.

Tôi đói là, tôi kiệt quệ như thể một người đang mắc kẹt giữa sa mạc. Tôi cần một ổ bánh mì và một chai nước sạch. À ... mà không! Cách nhanh nhất để phục hồi sức mạnh chính là được uống thật nhiều máu.

Tôi là một nô lệ máu.

Tôi chưa hẳn là ma cà rồng, nhưng tôi bị phụ thuộc vào máu. Việc hút máu người làm tôi khoẻ hơn, mạnh hơn, mau chóng tiến hoá hơn. Bây giờ tôi có sức lực gấp đôi một chiến binh loài người. Nhảy cao, chạy nhanh và khả năng hồi phục vết thương thần tốc. Tôi vẫn có thể bị giết bởi những vết thương chí mạng. Nhưng đó là lúc con người Andy Thành Gia An biến mất, và một con ma cà rồng hoang dã sẽ được sinh ra đời.

Các ma cà rồng mới sinh cũng dữ tợn như loài thú, mặc dù chẳng có con vật nào trong thiên nhiên sánh được với ma cà rồng. Tôi đang muốn nói đến khả năng tàn sát cả một ngôi làng, xé banh cơ thể người bằng bàn tay không, và giết chóc không phải vì đói khát mà bởi điên khùng. Theo các thông tin mà SNH thu thập được, phải mất từ mười đến năm mươi năm, một con ma cà rồng non mới có thể tỉnh táo nhận định thế giới xung quanh. Năm mươi năm bị điên không phải là một tương lai đáng mong đợi. Vì vậy tôi phải cố giữ cho mình sống sót, tất cả chỉ bởi sự an toàn của loài người thôi.

Thật sai lầm khi nghĩ ma cà rồng là một giống loài đồng đúc với các họ hàng sống phân bố khắp thế giới. Ma cà rồng bị con người săn đuổi và tiêu diệt gần hết. Việc tạo ra ma cà rồng mới không phải lúc nào cũng thành công. Máu của ma cà rồng là một chất độc, chỉ có khoảng bốn mươi phần trăm trường hợp có thể tiếp nhận được. Tiến hoá khỏi giai đoạn sơ sinh điên cuồng chỉ khoảng mười phần trăm. Sống trên ba trăm tuổi và không gây ra các thảm hoạ để bị giết thì chỉ có một phần trăm. Tóm lại ma cà rồng là một giống loài đứng bên bờ vực tuyệt chủng.

Khi còn làm cho SNH, là một thợ săn quái vật, tôi chỉ mong giống loài hút máu tàn bạo này biến mất cho rồi. Thế nhưng khi đã trở thành nô lệ máu, tôi cầu mong ma cà rồng chết hết đi, chỉ cần chừa lại tôi và chủ nhân của mình là được.

Thanh Thanh Đồng là một vị thần cổ đại của gia tộc chúng tôi. Nàng có hơn một ngàn tuổi nhưng hoàn toàn tinh táo và tươi trẻ như khi lên mười. Cả một gia đình mấy trăm người hoàn toàn phụ thuộc vào sự bảo hộ của nàng. Thanh Đồng sống nhờ vào một lượng máu rất ít, chưa quá ba lít một năm. Tất cả đều do người tộc trưởng họ Thành tự nguyện dâng hiến cho nàng. Hết đời này qua đời khác, nàng chỉ dùng máu của người chủ gia đình. Trước đó nàng phụ thuộc vào cha tôi, còn bây giờ Thanh Đồng đã trở thành trách nhiệm của tôi.

Nàng là nữ thần của tôi. Andy này lại là nô lệ của nàng. Mọi quan hệ giữa chúng tôi thú vị biết chừng nào. Tôi nghĩ rằng cả hai có thể sống hoà hợp như bốn mươi chín đời tộc trưởng trước đó. Trừ việc nàng bị bắt cóc bởi một con quỷ đáng ghét. Ôn thần đã giết chết hết phần nửa gia đình họ Thành, mang virus Z lây lan khắp thế giới song song, đào một cái lỗ không gian để mở lối đến cõi u minh, chiêu dụ rất nhiều quái vật làm thuộc hạ, xây dựng một vương quốc của mình bên rìa thế giới. Tôi còn quên gì nữa không nhỉ?

À ... nếu tôi có sức mạnh hai Hp (Sức người chứ không phải sức ngựa nhé) thì có lẽ gã Ôn thần đó nằm ở khoảng hai mươi ngàn đến năm mươi ngàn gì đó. Tôi không rõ, vì chưa gặp gã. Chỉ có một số sách vở cũ miêu tả về sức mạnh của các loại quỷ đã xưng thần như thế này thôi. 2HP và 20.000Hp (trong trường hợp lạc quan nhất). Tôi là một người lạc quan, vì vậy tôi nghĩ rằng có thể dễ dàng đánh bại gã thôi.

Lại nói về hệ thống đường cống mà tôi lạc vào. Tôi chẳng nhớ vì sao mình lại ở chỗ này. Quái thật, không phải tôi đang mơ chứ? Các giấc mơ luôn diễn ra không đầu không đuôi và có vẻ bất hợp lý dễ chấp nhận như thế này. Làm cách nào có thể gom đủ máu để tưới ướt hết các đường cống được? Tôi đang đói khát như điên, còn thực phẩm cần thiết lại chảy ào ào dưới chân.

Tôi đã từng uống máu người, dĩ nhiên là dưới sự tình nguyện của người hiến máu. Tôi đã từng liếm máu chảy lên lảng trên sàn, dĩ nhiên là dưới sự nhắm mắt làm ngơ của đồng bạn. Tôi thèm khát được sống và sợ hãi cái chết. Tôi có thể uống nước cống để khoẻ mạnh lại.

... Nhưng không phải lúc này, không phải ở đây.

Một cánh cửa lại xuất hiện trước mặt tôi. Đó không hẳn là cửa nữa mà chỉ là một lớp lưới lọc rác. Các bộ xương trắng lẫn lộn với da thịt bầy nhầy bị ngăn lại phía bên này. Dòng máu vẫn tiếp tục chảy sang phía bên kia, bảo đảm không có thứ tạp vật nào trôi xuống làm nghẽn máy bơm cả.

Tôi đã dự định bỏ đi nếu không phát hiện ra cánh cửa này cũ kỹ mục nát hơn những chỗ khác. Trong máu có các chất điện giải, và máu mạnh hơn nước thường trong phương diện làm hen rỉ kim loại. Tôi chỉ cần dùng thêm một chút sức đập vào song sắt, thế là lớp lưới bung ra khỏi khung, và lối đi đã được khai thông.

Tôi luôn là tuýp người hành động chứ không phải nhân viên văn phòng. Trời ơi, tôi căm thù công việc giấy tờ. Thà để tôi sống với lũ thầy ma còn hơn phải xử lý các công văn và họp đồng. Tôi biết cách tiêu diệt thầy ma chứ không có khả năng ngồi soạn thảo được một dự án. Suy nghĩ - hành động, chứ không bao giờ là suy nghĩ - lên ý tưởng - điều tra thăm dò - lập kế hoạch - xét duyệt tính khả thi - tìm kiếm quỹ đầu tư - hành động cả. Con quỷ Gorgon đang ở ngay trước mặt bạn, không có nhiều thời gian để làm hết các chuỗi nghiên cứu thăm dò. Đối với tôi luôn là suy nghĩ rồi hành động. Có đôi khi tôi hành động mà không kịp suy nghĩ lấy một giây nữa ấy chứ.

Đường cống đang mở rộng ra, các dòng chảy được hội tụ, thu gom lại từ nhiều nhánh phụ. Tôi đã đến gần mục tiêu lắm rồi, tôi nghe tim mình đang đập nảy lên vì háo hức. Con đường của tôi kết thúc. Đường cống dẫn ra một bể chứa vì đại đang sôi lên ừng ực vì những dòng thác ầm ầm đổ xuống. Hãy tưởng tượng đến tác Taylor ở nam cực, đến bảy dấu hiệu tận thế trong kinh thánh ... và bạn sẽ hình dung được khung cảnh tôi đang nhìn thấy đây.

Có lẽ tôi đã đến được địa ngục rồi.

Dòng chảy ở nhánh cống mà tôi đứng yếu hơn hẳn những dòng khác. Máu chỉ ngập khoảng đến đầu gối, nhẹ nhàng chảy xuống hồ như rót champagne vào ly, hoàn toàn không hề tung toé như những miệng cống khác. Tôi quá may mắn, hay có lẽ nên khen cái giác quan thứ sáu chết tiệt của bản thân. Tôi luôn kịp thời tránh xa mọi sự nguy hiểm bởi Andy là một tên chết nhất luôn chạy trốn cái chết. Mặc dù ... bạn biết đấy, ma cà rồng cũng không xa xác chết là bao. Đơn giản tôi là một người đã chết nhưng nhất gan.

Tôi bám vào miệng cống tròn đang hướng ra không gian khổng lồ cao vợi vợi. Chỗ này cách mặt nước chừng hai mươi mét, xung quanh là không gian hình trụ tròn hướng thẳng lên trời cao. Kiểu giống như một cái giếng khổng lồ bán kính cả trăm mét vậy. Tôi chẳng biết nơi này được xây dựng như thế nào, và sử dụng với mục đích gì. Ngay cả số máu chảy xuống đây được tập hợp từ đâu tôi cũng không biết rõ. Thứ duy nhất tôi biết chính là mình đã đến gần mục tiêu lắm rồi.

Miệng cống được lắp đặt nhô ra khỏi vách giếng, thế nên tôi có thể trèo ra ngoài và đứng bên trên để quan sát rõ tình hình hơn. Mọi chuyện đơn giản như môn leo vách núi trong một trung tâm huấn luyện. Có các kẻ hồ đồ lòn tay vào và các mấu lồi để đặt chân lên. Chỉ khác biệt là bạn làm việc đó không phải vì yêu thích hay tập luyện. Bạn phải mạo hiểm cả mạng sống của mình, leo lên chỉ với đôi tay trần mà không hề có dây cột hay các dụng cụ hỗ trợ kẻ bên. Sẽ là thảm họa nếu rơi xuống hồ chứa máu. Các dòng thác ầm ầm đổ xuống chẳng có chút khoan trọng để trời lên. Sẽ là một cái chết thường thấy khi chất lỏng tràn vào phổi, bịt kín các đường hô hấp. Chẳng biết có đau đớn nhiều không, vì tôi chưa chết đuối bao giờ.

Một viên gạch long ra khỏi vách tường và rơi ầm xuống dưới. Đi kèm theo tai nạn đó là tôi lơ lửng chỉ với một tay bám vào khe hở còn lại. Hai chân tôi chồi đập, cố tìm lại chỗ đứng mà tôi vừa để vụt. Tôi điên cuồng tìm chỗ bám tiếp theo để giảm áp lực cho cánh tay đang căng ra chịu đựng. Tôi chụp vọi vào một mảng nứt chạy dài trên vách. Đột nhiên bực một cái, tôi có thể cảm nhận được sự chia tách khi mảng vách rời khỏi bức tường. Nguyên rủa tên thợ xây cầu thả nào thi công chỗ này. Tôi và cả mảng tường lớn rơi vèo vèo xuống khoảng không gian tối đen bên dưới.

Cú tiếp xúc cũng đau đớn không kém gì va chạm vào bê tông. Một phần do tôi rơi không đúng cách và một phần do mảng tường nứt đè lên người. Chất lỏng ồ ạt tràn vào mắt mũi. Bây giờ tôi có thể khẳng định thứ này không phải máu nguyên chất mà là máu pha lẫn các thứ tạp chất không nói nên lời. Thật gớm ghiếc, tôi chẳng muốn thương thức cái thứ nước cống tòm lộn này chút nào.

Tôi vùng vẫy, cố trôi lên, nhưng hoàn toàn bất lực trước dòng nước cả chục mét khối đổ xuống mỗi giây. Cứ như thể tôi đang cố chạy ngược chiều trên đường cao tốc vậy. Thật là vô ích.

Toàn bộ không khí đã bị ép ra khỏi phổi khi tôi va đập xuống mặt nước. Nước tràn vào làm tôi bị sặc, khiến tình hình càng tồi tệ hơn. Bây giờ tôi đã có thể nói với bạn chết đuối là một trải nghiệm kinh khủng như thế nào. Phổi bạn đau rất còn khoang mũi thì tê buốt như thể vừa mới nhận một cú đâm trực diện vào mặt. Chẳng có cái chết nào dễ dàng và có thể chấp nhận được cả. Tôi xoay người và cố gắng mò mẫm trong hồ nước tối mù.

Thế rồi tôi nhìn thấy nó, đôi mắt sáng khổng lồ như đèn pha container. Tôi biết chẳng ai đem một chiếc xe xuống đây hay tìm cách chiếu sáng đáy bể chứa cả. Ánh nhìn đó rất linh động, con quái vật đang nhìn tôi đầy thèm khát. Vì sao tôi biết chắc điều này ư? Vì tôi đã đối mặt với hàng ngàn con quái vật muốn ăn thịt mình rồi.

Hai bóng đèn sáng kia đang chậm chậm di chuyển, xu hướng mỗi lúc càng gần hơn. Chó thật, con quái vật này không những nguy hiểm mà còn rất thận trọng. Tôi ghét lũ quái vật thông minh. Những sinh vật quá thông minh luôn khiến tôi phải suy nghĩ nhiều cách đối phó với chúng. Tôi thích chiến đấu kiểu bản năng và ít dùng trí tuệ hơn.

Tay với tôi chỗ bấp chân và rút ra con dao găm quen thuộc. Gần đây nhất phải chiến đấu dưới nước là lũ người cá Nixie và một con Long vương cấp S trong tầng hầm ngập nước. Hy vọng lần này tôi vẫn có thể may mắn thoát chết như mọi khi.

^ _ ^

Con quái vật lao tới rất gần nhưng Andy vẫn không nhìn rõ hình thù của nó. Anh chỉ cảm nhận được đôi mắt phát sáng kia không ngừng to lớn lên và khoảng cách giữa chúng đang giãn ra. Với kích thước như thế, nó có thể to như một con cá voi chứ không thường. Thế rồi những xúc tu mềm mại cuốn lấy Andy, siết anh như chiếc kẹp đang cố bóp bẹp hạt dẻ. Anh đã kịp nhận ra thứ vừa tóm chặt mình.

Ursulla, phù thủy tằm tối của những vùng nước mặn, con quái vật khủng khiếp có khả năng lôi cả một con tàu hàng xuống đáy đại dương. Ai đã mang nó vào đây, nuôi trong chiếc bể nước thải đầy máu? Loài quái vật khổng lồ giống mực này luôn kích động mỗi khi thấy máu tươi.

Andy bật người ngồi dậy, vùng thoát ra khỏi con ác mộng kinh hoàng. Anh lấy hơi, thở dồn dập như thật sự mới bị vớt ra từ bể nước. Trái tim anh tăng tốc, đập nhanh kinh hoàng giống khi chạy rượt đuổi với Mr.M. Cơ thể anh ướt đầm mồ hôi và nhor nhóp một cách kỳ quái.

Mặc dù đã thoát ra khỏi giấc mơ, anh vẫn cảm thấy choáng váng, ê ẩm cả người, hết như lúc con Ursulla tóm được mình. Andy vỗ vỗ vào trán, cố điều chỉnh ánh nhìn rõ ràng trở lại.

“Đầu mình hết như một chiếc ti vi bị hỏng vậy.” Anh trầm nghĩ.

Ngay khi vừa tỉnh táo hơn, Andy lại tiếp tục rơi vào một con số khác. Khung cảnh xung quanh anh vẫn tiếp tục sóng sánh như đang trong bể nước. Andy hít thở, đưa tay quạt nhẹ, cảm nhận rõ ràng không khí đang ở xung quanh mình. Lẽ nào thị giác và cảm giác của anh đang bị lệch pha trầm trọng. Andy nghi ngờ não mình đã bị chấn động ở đâu rồi.

Anh bước xuống khỏi giường, đi xung quanh căn phòng, quan sát tất cả mọi manh mối. Đồ đạc bình thường như thể anh đang ở trong một khách sạn du lịch nào đó. Chiếc giường drap trắng, tủ gỗ đánh vecni màu nâu gu, bộ bàn ghế lót nệm dành cho khách, ti vi LCD gắn trên tường và một chiếc tủ lạnh mini giấu dưới gầm bàn. Điều khác biệt là mỗi khi Andy với tay chạm vào thứ gì, không khí chuyển động đều làm hình ảnh rung rinh đôi chút. Anh rõ cuộc cũng biết là mình đang ở một tần số khác. Andy đang ở rất sâu trong cõi u minh, thế giới mà chỉ mạnh như Thanh Đồng mới có thể đưa anh tới. Anh

khẳng định bản thân không cách gì tự mình có thể đi đến nơi này.

Có tiếng bước chân ở hành lang bên ngoài. Mọi thứ truyền tới tai anh cứ ục ục như vang đi dưới nước. Andy không biết tại sao mình đến đây và ai đang ở phía bên ngoài. Chỉ có thể khẳng định người đó hẳn là mạnh hơn anh nhiều bậc.

Tiếng bước chân dừng lại ngay bên ngoài phòng Andy đang ở. Nắm vặn cửa xoay nhẹ còn anh căng người ra trong tư thế chuẩn bị tấn công. Nếu may mắn, Andy sẽ kịp chạy đi trước khi bị tóm lấy.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie.com/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 12

Chốt lấy bật ra khỏi ổ, cánh cửa chậm chậm mở. Mọi thứ chỉ là một chuỗi chuyển động rất bình thường. Thế nhưng với Andy, nó kéo dài chừng cả một thế kỷ. Anh nhìn hai người đàn ông đứng ngoài hành lang, dò xét họ tới từng chi tiết nhỏ nhất.

- Bình tĩnh, đừng hành động vội. Chúng tôi không có ác ý. - Người đàn ông tóc xoăn, có vẻ lớn tuổi hơn nói.

- Tôi biết. - Andy thờ phào nhẹ nhõm.

Hai người tiến vào phòng, cùng lúc quan sát Andy như anh đang nhìn họ nãy giờ. Mọi thứ đều lạ lẫm, có lẽ để bắt đầu, tốt nhất nên giới thiệu tên hai bên.

- Xin chào, tôi là Nguyễn Lưu Trường. Còn đây là bạn tôi, Lý Thành Nhân. - Một bàn tay lịch sự chìa về phía Andy.

- Thành Gia An. - Anh bắt lấy bàn tay rắn rỏi, mạnh mẽ ấy. - Cứ gọi tôi là Andy.

- Cậu phản ứng tốt hơn chúng tôi dự đoán. - Lưu Trường quay sang người bên cạnh. - Ban đầu cậu đã nhảy chồm lên tấn công tôi dữ dội thế nào, nhớ không Nhân?

- Sao anh cứ nhắc mãi về chuyện đó chứ. Phản ứng như vậy là bình thường mà. Cứ cố sống trong thành phố này mà hai tháng coi, ai cũng sẽ phát điên.

- Thành Nhân quay sang phía Andy. - Mà tại sao anh lại không như vậy nhỉ?

Andy bật cười, cảm nhận sự thoải mái trong câu chuyện của hai kẻ mới gặp.

- Căn phòng này quá tiện nghi để giam giữ tù binh. Nếu mọi người có ý đồ xấu, chắc đã ra tay trước khi tôi tỉnh lại, cần gì phải chờ đợi đến lúc này. - Anh cười nhẹ trả lời.

- Nếu cậu đã không lo lắng, sao lại vận sức mạnh lên cao như thế? - Gã tóc xoăn đột nhiên lạnh giọng hỏi. Sau đó Lưu Trường lại bật cười xoa. - Xin lỗi, lúc này cậu cũng làm tôi căng thẳng quá. Là một nhà ngoại cảm, tôi có thể đọc được sự chuyển động của các luồng khí. Năng lượng cũng là một dạng khí, vì vậy tôi có thể nhận ra cậu đang có ý thù địch như là tấn công, chiến đấu ...

- Chỉ là một chút phòng bị thôi mà. - Andy cười xoa. - Tôi ổn rồi, cậu có thể bỏ mũi tên đó xuống.

Lưu Trường quay lại sau lưng, nhận ra mũi tên vàng vẫn đang nằm trên dây cung được căng ra cực đại. Họ đang tìm cách nói chuyện thân thiện, Thành Nhân lại lời vũ khí của mình ra, không trách gì Andy lại muốn tấn công họ. Giống như bạn chia súng vào một người và nói “Chúng ta làm bạn đi!”. Bạo lực chẳng giải quyết được gì cả, trừ khi bạn phải đối phó với những thứ hung hãn không chịu nói lý lẽ. Nguyễn Lưu Trường là người theo chủ nghĩa ôn hoà.

- Được rồi đấy Thành Nhân, cậu có thể cất món đồ chơi nhỏ bé đó vào.

Có lệnh của cấp trên, Thành Nhân hạ cung xuống. Mũi tên tan biến trong làn khói nhạt nhòa. Thành Nhân gấp gọn cánh cung theo một cách khó hiểu. Cuối cùng, món vũ khí ánh vàng lấp lánh chỉ còn là một chiếc nhẫn tròn sáng bóng. Thành Nhân đeo nó vào ngón giữa của bàn tay trái, một vị trí vô cùng phù hợp với người cung thủ mắt kính cận.

- À ... có lẽ chưa giới thiệu với cậu, chúng tôi là ‘Người bảo vệ thế giới rìa’.

- Nhân viên công vụ làm việc cho các vị thần. - Andy xen vào.

- Thì ra cậu đã biết. - Luru Trương nhướn mày đầy thương thức. - Chúng tôi quan sát thấy cậu đối phó với lũ thầy ma, và cả con thú cưng của cậu nữa. Chà ... một con rồng lửa cơ đấy. Tôi biết ngay cậu chẳng hề bình thường. Cậu có năng lực giống chúng tôi.

- Tôi chẳng phục vụ vị thần nào cả. - Rồi như chợt nhớ tới điều gì đó, Andy sửa giọng nói. - Mà có lẽ là tôi phụng sự một vị nữ thần thật. Chỉ là tôi không đi làm công việc tuần tra, chiến đấu, giữ an ninh ở biên giới các không gian như mọi người. Tôi hoạt động độc lập và không chịu ràng buộc từ bất cứ ai.

Tuyên bố của Andy khiến hai người chủ nhà kinh ngạc nhìn nhau. Một kẻ có phép thuật lại tuyên bố mình độc lập, không chịu ràng buộc từ Cơ Quan sao?

- Tôi không hiểu, sao Cơ Quan lại cho phép cậu làm điều đó? Sếp lớn của cậu là ai.

- Cơ quan nào? - Đến lượt Andy kinh ngạc hỏi lại. - Mà có lẽ tôi chưa nói với anh, tôi đến từ thế giới khác.

- Thế giới khác? - Thành Nhân nghiêng răng khi nói ba chữ đó. Thậm chí ánh mắt của cậu ta cũng ánh lên tia căm ghét. - Một tên xâm nhập trái phép.

Hai người đứng phía ngoài lui lại, lần này cả Luru Trương cũng tỏ ra vẻ e dè cẩn thận. Thành Nhân dùng ngón tay phải khẽ nhay vào chiếc nhẫn, nó bung ra như một màn ảo thuật và cây cung vàng lại xuất hiện trên tay cậu ta.

- Này, chúng ta vẫn đang nói chuyện. Hãy bình tĩnh một chút coi. - Andy giơ hai tay lên, ra bộ mình không hề có hành vi đáng ngờ hay đang giấu diếm vũ khí. - Tôi không biết đi xuyên qua các thế giới lại là một việc phạm pháp đấy.

- Phạm pháp? - Thành Nhân rít lên. - Toàn bộ thành phố này đã biến thành tử địa vì những tên vượt biên trái phép đấy. Yêu quái này, thầy ma này, những con quỷ, quái vật ăn thịt người ... bấy nhiêu đó chẳng xứng với từ phạm pháp. Nó là tội ác, là thảm họa ...

Andy nhận ra người sở hữu cung vàng đang bị kích động. Cậu ta nói rất nhanh và có biểu hiện mất kiểm soát. Nước miếng đang văng ra, bay vèo vèo theo mỗi câu nhấn mạnh của Thành Nhân.

- Lạy các vị thần tối cao. Tám triệu người bị giết hoặc biến thành thầy ma. Bên kia toàn là người chết. - Cậu ta tiếp tục cáo buộc.

- Thành Nhân, bình tĩnh lại coi. - Luru Trương thét lên. Anh ta nhào tới, vịn lấy tay Thành Nhân hạ xuống.

- Tôi không liên quan đến chúng, được chưa. - Andy nói lớn để biện bạch.

Lũ quái vật đến từ thế giới khác là một màn quảng cáo quá ấn tượng, đến nỗi người dân ở thế giới này thù địch với toàn bộ những kẻ lạ vừa xâm nhập vào chỗ của mình. Nếu không giải thích rõ ràng, Andy nghĩ rằng mình sẽ bị gán ghép với chúng thành một hội.

- Tôi đang truy bắt chúng, tôi là cảnh sát. - Anh nói thêm.

- Cảnh sát? Chỗ của anh gọi công việc săn quái vật là vậy? - Luru Trương bị thu hút bởi tiết lộ mới của người khách lạ. - Vậy mà anh không biết Cơ Quan và các quy luật về việc không được phá vỡ giới hạn sao?

- Cách làm việc ở chỗ chúng ta khác nhau. Một bên giám sát chặt chẽ, một bên để nhân viên tự do hành động. Vị thần mà tôi phục vụ có tính tình khá là thoải mái. - Andy nhún vai, rồi nở nụ cười thân thiện. Anh cố gắng lấy lòng tin từ những kẻ bị kích động này. - Mà trong hai anh, ai là sếp, ai là chiến binh?

Luru Trương và Thành Nhân ngó nhau. Họ hiểu rằng Andy biết rõ về cách hoạt động của những tổ chức bảo vệ thế này. Bọn họ luôn làm việc theo tổ đội. Một sếp chỉ huy có khả năng tâm linh, nghe được lời căn dặn từ các vị thần, sau đó thông truyền cho đồng đội. Những thuộc cấp của vị chỉ huy này được đích thân ông ta tuyển chọn và giao việc. Bọn họ ký hợp đồng ràng buộc vĩnh viễn về sự sống. Những chiến binh luôn hoạt động trong trạng thái linh hồn đã được gia cố bằng nhiều phương pháp phép thuật. Chỉ như vậy họ mới có khả năng chống lại các thực thể siêu nhiên tấn công thế giới mình. Thân thể phàm nhân chẳng khi nào chịu nổi một cú hích nhẹ của sinh vật bóng tối.

- Thành Nhân là chiến binh, còn tôi là chỉ huy. Nhưng cậu ta thuộc về một đội khác. Tôi chỉ mới được đánh thức gần đây, tôi chưa nhận nhân viên nào làm việc nhóm cùng mình. - Luru Trương trả lời, đồng thời hỏi tiếp. - Andy, cậu nói mình là một người bảo vệ, vậy cậu là chiến binh hay chỉ huy?

- Cả hai.

- Sao lại có khả năng như vậy? - Lần này tới lượt Thành Nhân chen vào. - Ai sẽ ở bên ngoài tiếp năng lượng và kích hoạt cho anh.

- Tự mình tôi thôi anh bạn. - Andy cười xòa. - Bản thân tôi có sức mạnh chiến đấu, tôi nghe những lời dặn dò từ vị thần của mình. Tôi đang lên đường truy đuổi kẻ thù lớn Ôn thần. Chính hắn là kẻ đào thùng thế giới này, để quái vật tung hoành khắp nơi, và gieo rắc dịch thầy ma khủng khiếp.

- Hắn là chủ nhân của lũ quái vật? - Luru Trương căng thẳng nói ra.

- Đúng vậy, hắn là một quỷ thần rất mạnh.

Tin tức này có tác dụng giống một xô nước lạnh dội xuống những Người Bảo Vệ. Bọn họ thường chỉ chiến đấu, tổng quái vật bóng đêm trở ngược về thế

giới của chúng. Họ chưa từng đối mặt với cả một đội quân đồng đảo như thế này, nhưng ai cũng biết thế giới bóng đêm cũng có phân cấp tôn ti trật tự. Luru Trương và Thành Nhân đã nghe nói đến quỷ thần, những con quái vật có sức mạnh tương đương các đấng thần linh mà họ phụng sự. Trước một sinh vật quá mức hùng mạnh như vậy, liệu họ có khả năng đối đầu nổi không.

- Và hẳn đang giam giữ vị thần của tôi. - Andy kết thúc câu chuyện của mình.

Hai người bạn mới của anh đã tái mét hết cả mặt. Một con quái vật bắt cóc được cả nữ thần. Vậy là họ đã tưởng tượng ra được sức mạnh của gã Ôn thần này là thế nào rồi. Một kẻ có khả năng xây dựng vương quốc bóng tối của riêng hắn, đó không phải loại đối tượng phạm nhân có thể gây sự được. Vậy mà trước đó nhóm của họ còn mơ ước quét sạch lũ quái vật khỏi thế giới này. Đây không còn là một tai nạn, lỗ thủng xuất hiện và đám quái vật đi lạc. Đây là một cuộc tấn công, một đội quân và vị vua khủng khiếp của chúng đang muốn xâm lăng thế giới.

- Anh phải nói chuyện với Zelda. - Luru Trương đột ngột bỏ đi, như thể anh ta đang tháo chạy khỏi một đám cháy.

Thành Nhân rất muốn đuổi theo Luru Trương để tiếp tục bàn bạc, nhưng kẻ dị giới kia vẫn đứng trước mặt, cậu ta không dám quay lưng lại. Andy nhún vai, hai tay xoè ra hỏi ý kiến. Khi Thành Nhân không phản đối gì, anh buông hai tay thả lỏng xuôi dọc thân.

- Ở đây có bao nhiêu người? - Anh hỏi.

- Cả thành phố.

- Toàn bộ người dân ư?

- Không, chỉ có yêu tinh thôi, đây là vương quốc của họ.

Quả nhiên Andy đã đoán đúng. Khi Ôn thần dẫn đội quân của mình tấn công chỗ này, đám yêu tinh, ma, quỷ lần lượt bỏ đi hết. Chúng chẳng chạy đi đâu xa mà chỉ chuyển sang tần số khác. Đặc biệt, cõi u minh này thuộc về một cấp rất cao nên Andy không thể nhìn vào.

- Hai người đưa tôi về đây hả? - Anh lại tiếp tục khai thác thêm thông tin.

- Luru Trương, tôi và còn ba người khác nữa. Chúng tôi đang làm nhiệm vụ dọn dẹp, tĩa thưa như thường nhật. - Thành Nhân có thói quen lúc lắc đầu khi kể chuyện. - Quái vật quá đông và còn cái lỗ thủng khổng lồ kia nữa. Nếu không đóng lại nhanh, sẽ có thêm nhiều quái vật tràn qua.

- Cậu có thể tin tôi, được không? Chúng ta có cùng kẻ thù.

Sau khi hỏi thăm đông dài để đánh lạc hướng sự chú ý, Andy đi vào bước lấy niềm tin và bắt đầu thương lượng. Đây là một kỹ năng mà cảnh sát cần áp dụng khi đụng độ các tình huống đối đầu trực diện. Không ai muốn dùng đến súng ống khi có thể giải quyết được bằng lời nói.

- Mọi người canh chừng công trường quái vật lâu chưa? Đã từng thấy một thanh niên có khuôn mặt giống tôi, trẻ hơn, mặc sơ mi sọc đứng, áo gilê và một cánh tay chi còn lại xương trắng?

- Có một lần tôi trông thấy người như vậy. Ban đầu tôi cứ tưởng là thầy ma, vì y không có diện mạo giống lũ quái vật. - Thành Nhân nghiêng đầu, cố nhớ lại tình huống khi đó. Sau đó cậu ta sực tỉnh người. - Sao gã đó lại giống anh?

- Barry, em trai tôi đấy. Gã Ôn thần đã chiếm thể xác của nó. Tôi đến đây để đòi lại tất cả những thứ hắn đã cướp của mình.

Thành Nhân trông thấy nét cay độc khi Andy nói từng chữ một cách nặng nề. Đó là một cảm xúc giận dữ rất thật, và cậu quyết định tin tưởng người khách lạ này. Bất cứ ai căm ghét quái vật đều xứng đáng đứng cùng hàng ngũ của họ. Hơn nữa, Andy lại cung cấp được khá nhiều thông tin hữu ích trong tình huống hiện nay.

- À, còn con rồng của tôi đâu?

Từ lúc tỉnh lại đến giờ, Andy chẳng thể liên lạc với Vulcanos. Mối liên kết tâm linh này chỉ gián đoạn khi một trong hai bên chết hoặc mất ý thức. Trước đó Andy đã ngất đi nên không biết tình hình cụ thể như thế nào. Nhưng anh chắc một điều là Vulcanos sẽ chẳng bao giờ giao anh cho người lạ.

- Nó vẫn đang ở cõi thường. - Thành Nhân trả lời trong khi gấp gọn cây cung lại. - Sau khi chứng kiến trận chiến giữa anh vào đám thầy ma, chúng tôi đi theo con rồng đến chỗ trú ngụ của nó. Khi đó anh bất tỉnh và rơi vào tình trạng kiệt quệ khá nguy hiểm. Như một cục pin vậy, nếu không sạc trước khi tuột hết năng lượng, anh sẽ chết. Mà con rồng ngốc kia lại không biết dùng phép thuật chữa trị. Nó cứ liếm anh như con chó liếm cục xương. Vậy nên chúng tôi xông vào, mang anh về đây.

- Trời. - Andy sợ hãi rên lên một tiếng.

Không phải vì anh sợ vì tình huống cận kề cái chết, mà anh lo lắng vì hành vi sử dụng vũ lực của bọn họ. Bị cướp người như thế, chắc Vulcanos sẽ nổi điên lên mất. Đó là một con rồng đầy kiêu hãnh, nhưng cũng rất dễ bị tổn thương. Nó còn trẻ tuổi, nóng vội, có ký ức kinh hoàng bởi những ngày bị giam giữ trong bóng tối. Vulcanos căm ghét loài người và dễ mất bình tĩnh, nên thường gây ra những hành động cực đoan.

- Cậu phải đưa tôi về đó ngay lập tức. - Andy bước tới gần Thành Nhân. - Hoặc là Vulcanos đang phá hủy hết thành phố, hoặc nó đang tìm cách tự sát. Sao không ai tìm cách nói chuyện với nó.

- Nói chuyện? - Thành Nhân trố mắt kinh ngạc. - Đó là một sinh vật siêu nhiên, giống quái vật bóng tối đúng không?
 - Hoá long không chỉ đơn giản là sinh vật. Vulcanos là tạo vật phép thuật, nó có trí tuệ và nguồn gốc cao quý hơn loài người. - Andy thờ dãi. - Ít nhất là nó cho rằng như vậy.
 - Nhưng tôi không thể đưa anh đi về đó được. - Thành Nhân cao giọng giải thích. - Tôi là một người phàm thôi, chẳng có khả năng đặc biệt gì ngoài việc chiến đấu. Các pháp sư của yêu tinh mới là kẻ mở cửa cho chúng tôi đi. Đây là thế giới của họ, bọn tôi chỉ là những người khách ở kẻ.
 - Vậy thì dẫn tôi đến chỗ một pháp sư khai công, Vulcanos ở một mình tại cõi thường rất nguy hiểm.
 - Được rồi, đến chỗ sếp của tôi xem sao?
 - Tưởng cậu nói chỉ có yêu tinh mới mở được cửa. - Andy ngạc nhiên hỏi lại.
 - Thì sếp của tôi thuộc loài yêu tinh mà. - Thành Nhân tự hào khoe khoang.
- Hoá ra trách nhiệm bảo vệ thế giới không chỉ thuộc về loài người.
- Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 13

Đó là một khách sạn lớn, có phần quen thuộc với những đoạn hành lang dài trải thảm và vô số những cánh cửa hai bên bức tường. Andy vẫn chưa quen với cảm giác lục đục trong tai mỗi khi chuyển động, cứ như thể anh đang đi lạc vào thế giới thủy cung vậy.

Vị sếp mà Thành Nhân nói là một bà già lùn ngồi sau bàn làm việc. Bạn có thể nhìn thấy Rota ở bất cứ nơi nào như thư viện, phòng công văn, bệnh viện ... Nhìn bà yêu tinh này giống hệt một thù thú vậy. Mái tóc bạc búi gọn, cái mũi khoằm, cặp mắt kính sắc sảo, trang điểm đậm và làn da nhăn nheo tố cáo tuổi tác. Nói chung là hoàn toàn trái ngược với Miko, một vị sếp sòng trong nhóm mà Andy đã từng gặp trước đây.

- Có chuyện gì thế? - Rota ngó lên, giọng khó chịu với Thành Nhân.

Andy cho rằng cậu ta sẽ gặp rắc rối lớn, nếu không trình bày được lý do đột nhiên làm phiền một phụ nữ đáng kính thế này. Rota chẳng hề thân thiện mà gây ra cảm giác khó chịu dữ dội. Chắc cũng có cùng cảm xúc này nếu bạn là một đứa trẻ bảy tuổi, đang phạm lỗi và phải lên phòng hiệu trưởng trình bày. Nó làm ai cũng thấy sợ hãi.

- Thím tư, đây là Andy, người vừa mới được mang về!

Giọng của Thành Nhân hồ hởi và lạc quan một cách đáng ngạc nhiên. Cứ như thể cậu ta đang cố gắng bù lại toàn bộ cảm giác khó chịu mà cấp trên mình đã gây ra. Rota bỏ viết xuống, ngược lên nhìn lần nữa, đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi, và sau đó phán một câu không thân thiện tí nào.

- Tưởng mọi người mang về một người bạn. - Rota chê môi chê bai. - Chỉ là một sinh vật hút máu khốn khổ mà thôi.

Nụ cười đông cứng trên môi Thành Nhân, còn bàn tay dự định đưa ra bắt của Andy cũng phải rút vội lại. Mụ yêu tinh già không thích quý hút máu. Bà ta nhìn ra được nguồn gốc của Andy ngay khi vừa tiếp xúc lần đầu tiên.

- Anh là ma cà rồng ư? - Thành Nhân kinh ngạc kêu lên, sau đó cẩn thận ngắm nghía Andy thêm một lần nữa. - Vậy mà chúng tôi không ai nhận ra cả.

- Chưa hẳn vậy, tôi vẫn còn là người. Chỉ khi tôi chết đi mới trở thành ma cà rồng thôi.

- Anh ... anh còn sống?

- Đúng vậy. - Andy gật đầu xác nhận.

- Nhưng cậu đã bị tiêm nhiễm dòng máu xấu xa của loài quỷ rồi. - Rota chem vào với chất giọng ồm ồm.

- Quỷ tha ma bắt.

Thành Nhân một môi ngồi gục xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc của Rota. Thời thế đã thay đổi tất cả. Cậu ta từng là trưởng bộ phận nghiên cứu và phát triển trong công ty, còn Rota là một nhân viên lau dọn tầm thường. Thành Nhân chẳng bao giờ ngờ được thím tư lao công lại có khả năng cứu mạng mình trong ngày đầu tiên dịch bệnh nổ ra cả. Rota là một yêu tinh, còn Thành Nhân là kẻ được chọn. Không thể hiểu nổi động cơ của các vị thần là thế nào.

- Thưa bà, có cách nào để tôi có thể quay về điểm gốc không? - Andy bỏ qua sự thất vọng của người dẫn đường, anh quay sang hỏi Rota một cách lịch sự nhất.

- Mở cổng và đi thôi. - Bà yêu tinh già trả lời ráo hoảnh.

- Xin đưa tôi về đó. - Anh thiết tha yêu cầu.

- Tôi chỉ mở cổng khi cần thực hiện các nhiệm vụ. - Rota lắc đầu. - Việc đó mất rất nhiều năng lượng chứ không đơn giản như nhấn nút gọi thang máy đâu.

- Có một con rồng, nó là đồng đội của tôi. Vulcanos đang bị kẹt ở thế giới bên đó. Nếu chúng tôi mất liên lạc, nó sẽ lo lắng lắm, có thể nổi điên lên và quậy phá tanh tành.

- Vậy thì tốt hơn cho lũ quái vật. - Rota nhún vai, ra vẻ mình không quan tâm. - Một con rồng đủ mạnh mẽ để sống một mình. Còn anh, máu đen, sau khi được các quan chức điều tra và kết luận không gây nguy hiểm cho cộng đồng, anh sẽ được cấp giấy ở lại.

- Nhưng tôi không muốn ở lại. - Andy nổi sùng. Anh đập hai tay lên bàn, chống người nhìn xuống Rota. - Mau mở cửa trước khi cả hai ta đều hối hận vì hành vi thô lỗ mà tôi sắp làm.

- Anh uy hiếp tôi ư, máu đen?

Bà già cũng dữ tợn không kém Rota đứng dậy, nhảy tót lên bàn để có thể nhìn Andy từ vị trí cao hơn. Anh nhận ra Rota chỉ như một đứa trẻ với chiều cao một mét một của mình. Các yêu tinh luôn có kích cỡ khiêm tốn như vậy.

Andy quyết định đây là lúc cần tới lợi thế khi thương lượng. Anh đã bị tước sạch vũ khí. Nhưng với một mụ già nhỏ thó, giận dữ, anh nghĩ rằng chỉ dùng tay không cũng có thể dọa bà ta.

Bàn tay Andy còn chưa kịp chạm vào Rota thì một nguồn năng lượng cực mạnh bay vèo tới. Andy lùi lại né ra, buột lòng phải tránh xa bàn làm việc. Mũi tên vàng ghim vào vách phòng, nổ tan tành và tạo thành một lỗ hổng. Những người ở phòng bên cạnh nhìn về phía họ với vẻ kinh ngạc xen lẫn giận dữ. Rota cũng quay lại quắc mắt với Thành Nhân. Cậu ta nên học cách điều khiển sức mình cho thật đúng lúc chứ.

Andy phát hiện trên tay Rota là một chiếc điện thoại đang ở chế độ kết nối. Sức mạnh của Thành Nhân đã được kích hoạt hoàn toàn. Cậu ta khoác trên người bộ giáp vàng chói mắt, có những hoạ tiết hơi khác với Micheal một chút. Nhưng như vậy, cũng đủ cho Andy hiểu rằng mình đang đối đầu với những nhân viên công vụ hùng mạnh của giới thần tiên.

Một đôi cánh mỏng như the bật ra sau lưng Rota. Bà ta bay là là đến gần Andy như một con ruồi khổng lồ xấu xí.

- Nào, bây giờ thì ai cần hối hận hả, máu đen?

- Tên tôi là Andy. - Anh không dám phản kháng nhưng vẫn phải đấu tranh cho quyền được gọi đúng tên của mình.

- Máu đen, Andy, Dracul ... cái nào mà chẳng được. Khi hút máu, các người có cần xưng danh đâu. - Rota hần học nói.

- Có lẽ chúng ta hiểu lầm ở đây. - Andy nuốt nước miếng khan. - Tôi nhiễm máu ma cà rồng thật, nhưng tôi không hút máu kẻ khác.

- Vậy người lấy ở đâu ra sức mạnh? - Bà già quắc mắt.

- Con rồng của tôi. Vulcanos cung cấp mọi thứ khi tôi cần.

- Tôi không hút máu kẻ khác. - Rota nhại lại giọng Andy với một điệu bộ châm biếm. Sau đó bà ta chuyển qua một khuôn mặt xấu xa. - Tôi hút máu con vật nuôi của mình.

- Đó là một thoả thuận, và Vulcanos không lấy làm phiền khi mất một lượng máu quá ít so với thể trạng của nó. - Andy chống chế.

- Bla bla bla ... - Rota lại chế giễu một lần nữa.

Tuy nhiên, bà già khó chịu lại làm một số động tác bay lượn vòng vèo khó hiểu quanh phòng. Cuối cùng, những mảnh ánh sáng từ bóng đèn bỗng nhiên tách ra khỏi nguồn, ráp lại và tạo ra hình dạng một ô chữ nhật. Andy hiểu rằng cánh cổng không gian đã được mở rồi.

- Thím tư, con cứ tưởng ... - Thành Nhân kêu lên kinh ngạc.

- Cậu không nghe những gì máu đen nói sao? Hẳn để quên bữa tối của mình ở cõi thường. Nếu chúng ta không cho hắn đi tìm, thì toàn bộ cái thành phố

này sẽ thành con mồi hết ráo. - Rota lớn giọng giải thích. - Đi nào các cậu trẻ. Các con quá nhát gan nên cần một bà già dẫn đường sao.

Dĩ nhiên là Andy mừng rỡ nói gót theo bà yêu tinh. Anh không biết rằng hành vi kích động của mình lại đạt được hiệu quả cơ đấy. Bị người khác hù dọa và sau đó họ sẽ thoả mãn yêu cầu cho bạn. Không thể đem những tri thức thông thường áp dụng cho đám yêu tinh.

^ _ ^

Chuyến đi không đơn giản như khi Thanh Đồng kéo anh đi xuyên qua các tầng u minh. Rota đã tạo ra cả một đường hầm dài lung linh ánh sáng như đi qua cả dãy ngân hà rực rỡ. Đầu bên kia là một cánh cửa ánh sáng khác, không nhìn thấy rõ gì ở đằng sau đó. Nhưng Rota đã đi qua trước, Andy cũng đành nói gót theo sau.

Vẫn là thành phố hoang tàn, bốc mùi hôi thối nồng nặc. Họ đứng giữa một vòng xoay rộng lớn có đặt tượng chiến binh cưỡi ngựa oai dũng. Andy đã từng nhìn thấy khung cảnh quen thuộc này trong các poster giới thiệu về thành phố Hồ Chí Minh. Họ đang đứng trước chợ Bến Thành.

Anh cất tiếng gọi tên Vulcanos, đồng thời phóng ý nghĩ đi khắp các hướng. Linh hồn mạnh mẽ như lửa của loài rồng ngay lập tức kết nối với Andy.

“Chủ nhân!” Con rồng mừng rỡ kêu lên.

Anh có thể nghe được Vulcanos đang ở vị trí rất xa nơi mình đứng.

“Người đang làm gì đó, mau lại đây!”

Một tiếng sấm nổ ầm trên trời, Andy giật mình ngó lên cao. Mây xám xịt giăng đầy, bầu trời ầm ầm giông tố như đang có bão. Andy có thể nghe tiếng sấm trong tai Vulcanos rất rõ và mạnh như thế nào.

“Ở phía trên cao sao? Vulcanos, không nhớ gì về những chiếc tiêm kích đuổi bắn chúng ta à?”

“Có những thứ còn đáng sợ hơn vũ khí loài người nữa.”

Lần này mọi người có thể nhìn thấy rõ luồng lửa xuất hiện giữa bầu trời. Lại có thêm ánh chớp nháng lên chống trả đòn tấn công của hoả long. Vulcanos đang phải chiến đấu với một kẻ địch rất mạnh, không thua gì bản thân nó. Hai sinh vật to lớn chao liệng giữa bầu trời, nơi chiến trường trên mây mà người thường không bao giờ thấy được.

- Thành Nhân, lên!

Rota ra lệnh, và anh chàng mặc áo giáp vàng phóng vọt lên cao như một chiếc tên lửa. Bộ giáp phép thuật đó cường hoá sức mạnh linh hồn bên trong lên rất nhiều lần. Thậm chí Andy đã từng thấy Micheal biến thành xe hơi và cả một chiếc máy bay cỡ nhỏ. Tất cả chỉ nhờ vào những trận đồ ma pháp, bộ áo giáp sẽ thay đổi chức năng hết như transformer.

Chấm nhỏ xíu màu vàng cuối cùng cũng bị đám mây đen nuốt mất. Những âm thanh nện xuống ỳnh ỳnh lúc này mới dội đến tai người nghe nơi mặt đất. Ai cũng có thể đoán được trận đấu trên đó đang tới hồi phức tạp thế nào.

“Thứ ruồi chết tiệt nào vậy!” Andy nghe Vulcanos gầm gầm.

“Đó là một người bạn. Linh hồn của thành phố mà ta nói đó.”

“Anh ta đang cản chân tôi.”

Andy bỏ qua sự kiêu ngạo của con rồng, anh van xin nó hãy chia sẻ cho mình hình ảnh của cuộc chiến. Dĩ nhiên là con rồng hào phóng để Andy xâm nhập vào đôi mắt nó. Đây là ký sĩ của Vulcanos, là người thân duy nhất của nó trên đời.

Tầm nhìn của Andy chuyển đổi như đang nhìn vào màn hình chiếu bóng khổng lồ. Anh thấy mình bị hút lên trời cao, xuyên qua những tầng mây và đứng giữa không gian xám xịt u ám. Ở nơi đó, có một người mặt giáp đang giương cung oai dũng. Phía bên kia là thứ sinh vật khủng khiếp, đáng sợ nhất trong số những loài biết bay.

Một con thiết long như được đúc ra từ muôn ngàn lưỡi dao bén ngót. Thân thể nó óng ánh sắc bạc, từng chi tiết tinh tế lắp ghép vào nhau mang vẻ đẹp mê hồn của công nghệ kỹ thuật cao. Nhưng Andy biết thiết long chẳng phải là một món đồ chơi xuất phát từ những nhà máy. Nó là một sinh vật có sự sống hẳn hoi, một loài rồng cực kỳ quý hiếm chỉ nghe qua từ những lời đồn. Con rồng to gấp chục lần Vulcanos. Chẳng hiểu sao hoả long lại đi gây sự với một tay khó chơi thế này.

Những tia sét nổ tí tách trong không khí khi thiết long tập trung cho đòn tấn công. Trong lúc đó Thành Nhân đã nhảy vào trận pháp mới vẽ của mình. Cậu ta nhận ra rằng một chiếc tiêm kích là hình dạng thích hợp hơn để đối phó với loại pháo đài bay hạng nặng. Andy lao vào cuộc chiến trong hình hài một con rồng đỏ. Lúc này, tâm trí cả hai đã hoà thành một thể rồi.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Q.2 - Chương 14

Trên bầu trời đang diễn ra một cuộc chiến không khoan nhượng giữa các thực thể siêu nhiên. Một con rồng toàn thân phủ giáp sáng tựa như một toà lâu đài biết bay. Chiếc tiêm kích mạ vàng óng ánh lượn vèo vèo với tốc độ vượt quá 10 Mach. Con hoả long kiêu dũng phi phò ra những hơi thở rực lửa. Và đầu trường của họ là một con bão âm ì đang giữa hồi tập trung sức mạnh.

Thiết long hút lấy những tia lửa điện về phía mình, tạo ra một quả cầu sét đầy đe dọa. Nó phun khối năng lượng xoèn xoẹt nổ kia thẳng vào chỗ Vulcanos. Tuy hoả long đã nhanh nhẹn đảo mình né đi, nhưng từ trường của quả cầu vẫn hút lấy con rồng về phía cái chết. Bên trong tâm trí của Vulcanos, Andy có thể cảm nhận rõ ràng mùi cháy khét tràn ngập trong không khí, cơn đau rất bỏng ở vùng lưng do mới trúng đòn. Thiết long lại dùng chiếc đuôi gai không lồ của mình quật tới. Vulcanos sợ hãi tránh xa, nhưng không chắc bản thân có thể thoát khỏi đòn sát thủ này không.

Những tiếng đạn tành tạch nổ ra giòn dã. Chiếc tiêm kích vàng đang hỗ trợ đồng minh trong cuộc chiến mất cân đối này. Cỗ máy hình tam giác khắc ra những chùm sáng lao âm âm về phía kẻ thù. Khi vừa chạm mục tiêu, đầu đạn gây ra những vụ nổ trên bề mặt giáp rồng. Nhưng có lẽ do kích thước con rồng quá lớn, đòn tấn công này không đem lại hiệu quả gì, mà còn khiến đối phương nổi điên thêm.

Andy không hiểu tại sao Vulcanos lại quyết đối đầu với kẻ địch quá mức hùng mạnh này. Thiết long là một con rồng đã trưởng thành có kích thước gấp mấy chục lần Vulcanos. Rồng lửa bay vòng lên trên, phun ra đòn tấn công sở trường. Bộ giáp của thiết long sáng lên màu đỏ rực dưới sức nóng của ngọn lửa rồng. Có lẽ chiêu phun lửa sẽ hữu hiệu hơn nếu Vulcanos có kích thước tương đương đối thủ. Đằng này con rồng bạc chỉ bị phỏng ở chóp mũi, chứ không nguy hại đến tính mạng là mấy.

Thành Nhân đổi chiến thuật của mình. Cậu ta bắn ra hai lao móc cắm phập vài phần lưng của thiết long. Những chiếc lao xuyên thủng cả phần giáp, móc vào lớp da dày của con rồng. Một trận pháp khác lại xuất hiện giữa bầu trời. Chiếc tiêm kích vàng bay xuyên qua, xuất hiện phía bên kia là thân người giáp vàng uy dũng.

Sấm lại nổ ra đi đùng khắp xung quanh, Thành Nhân sợ hãi cắt ngang sợi xích để tránh bị nhiễm điện trên thân con rồng. Phần bị cắt đứt lập tức tan biến trong ánh sáng lấp lánh. Đó là phép thuật của bộ giáp, khi rời khỏi nguồn gốc phép thuật, phần cắt rời này ngay lập tức tiêu biến và quay trở về vị trí vốn có của mình.

Thiết long hung hãn quay đầu, khắc ra thêm một quả cầu sét thứ hai. Lần này Vulcanos tránh kịp, nhưng nó lại hoảng hồn đuổi theo viên đạn lạc kia. Andy thấy mình lao qua hàng hàng lớp lớp mây mù xám xịt, mặt đất xuất hiện và lao vùn vụt về phía anh. Trước mắt Andy là vòng xoay lớn có bức tượng đen một người cưỡi ngựa. Anh thấy được chính bản thân mình đang ngoác nhìn trên bầu trời.

Andy giật mình, rời khỏi tầm mắt của con rồng. Anh đang đứng bên dưới một cơn mưa những hòn sét rơi âm âm xuống đất. Andy nắm lấy bà Rota chạy cho nhanh khỏi tầm huỷ diệt của cơn mưa sấm sét. Một hòn sét vừa chạm xuống đất đã nổ tung. Sức mạnh huỷ diệt của vụ va chạm tương đương vụ nổ các loại mìn chống xe cơ giới. Mặt đất bị cày nát, mảnh vụn bay tứ tán khắp nơi.

Nếu như Andy không phải nô lệ máu, còn Rota không phải yêu tinh thì cả hai đã bị ép chết bởi sóng xung kích của vụ nổ. Bà già bật cánh ra, nhanh chóng bay né tránh cơn mưa kinh hoàng đang dội xuống đầu mình. Andy giật mình, phát hiện bản thân anh mới là người chịu nguy hiểm nhiều nhất trong tình huống này. Ngoài cách chạy thật nhanh, anh không còn biết làm gì khác.

Một chiếc bóng lớn che khuất bầu trời, và sau đó Andy cảm nhận cả người bị một cái ôm khủng bố chụp lấy. Vulcanos đã cố lượn đi thật nhanh nhưng vẫn bị một hòn sét khác đục thủng da cánh. Con rồng loạn choạng té nhào xuống mặt đường nhựa, vẫn không quên bảo hộ Andy cho thật tốt. Anh nằm trên bụng rồng, lập tức ra lệnh cho nó thu nhỏ lại. Với kích thước của thần lằn, xác suất bị trúng đòn của Vulcanos sẽ được giảm thiểu đến mức tối đa.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên hoả long không vâng lời kỵ sĩ của mình.

Con rồng lật người lại, cố che chắn cho Andy ở phía bên dưới. Anh có thể cảm nhận từng cú giật nảy, khi Vulcanos trúng đòn trong lúc che chở cho mình. Vùng đất xung quanh chỗ hoả long bật tung lên, âm âm nổ sau mỗi hòn sấm sét. Andy gào thét ra lệnh cho Vulcanos mau thu nhỏ lại để né đòn không kích của thiết long. Con rồng rũ xuống như bắp cải trong cơn mưa đá. Anh đành phải dùng biện pháp mạnh, xâm nhập vào tâm trí của Vulcanos để bắt nó làm theo ý mình.

Hoàn toàn là bóng đen vô tận. Andy bật khóc khi nhận ra Vulcanos đã bất tỉnh từ trước. Anh lấy câu thần chú từ trong trí nhớ của mình điều khiển cơ thể rồng thi triển phép thuật. Nguồn sức mạnh nội tại trào ra khỏi trái tim lửa, phủ kín toàn thân sinh vật quyền năng. Câu thần chú đang thu gọn cơ thể hoả long lại, xương bắt đầu kêu răng rắc còn cơ bắp thì vụn vụn biến hình. Andy nắm chặt tay lại, cố duy trì phép thuật thu nhỏ. Đến khi nhìn thấy chính cơ thể mình, anh mới thoát ra khỏi tâm trí của Vulcanos.

Con mưa sấm sét vẫn chưa dừng lại, nhưng Andy sẽ không để nó làm hại người bạn đường của mình thêm được nữa. Anh kêu gọi đến dòng chảy sinh mệnh và biến nó thành nguồn năng lượng có thể sử dụng. Chiếc gương trong suốt, lung linh như mặt nước xuất hiện bên trên đầu Andy. Minh Kính là loại

vũ khí có thể phản xạ lại hết toàn bộ đòn tấn công của kẻ địch.

Thế nhưng Andy lại không đủ sức để thu triển một đòn phòng ngự hoàn hảo đến vậy. Nguồn năng lượng trong cơ thể anh vẫn còn ở mức cạn kiệt. Từ khi tỉnh lại sau cơn thập tử nhất sinh, Andy chưa từng được tiếp thêm chút máu nào. Anh là một con ma cà rồng đói khát và yếu ớt nhất.

Andy bỏ chạy, kéo theo Minh Kính trên đầu như một chiếc ô vô hình. Anh chỉ dùng chút khả năng nhỏ mọn để đào thoát khỏi cơn mưa thảm họa. Trên tay ôm sinh vật đáng thương đã cháy xém, bốc mùi khét kệt, Andy chạy nhanh đến trạm xe bus. Anh nhào xuống gầm một chiếc xe hai tầng, ẩn núp bên dưới khối sắt đồ sộ nặng mấy chục tấn. Những món đồ kim loại là thứ cứu mạng một khi phải đối mặt với tai họa sấm sét. Andy có thể nghe được tiếng lách tách khi nguồn năng lượng cả triệu volt chạy rần rần qua khung sắt của chiếc xe.

Những chiếc bánh xe cao su cháy tan ra thành hắc ín, nhoeo nhoeét khắp bốn góc. Hơi nóng khủng khiếp phả ra như thể đang có một vụ cháy rừng ngay trên đầu Andy. Cuối cùng là một vụ nổ làm chiếc xe bus bật tung ra khỏi chỗ đậu. Andy co rúm người lại, gồng mình chịu đựng cái chết đang ập đến gần.

Chỉ còn lại im lặng kinh hoàng và khói bụi mù mịt. Vụ nổ xe bus là dư âm cuối cùng từ đòn tấn công của thiết long. Những hạt điện tích đã kéo đám mây lại thành mưa. Nước ầm ầm rơi xuống mặt đất, xoa dịu nỗi đau bị cháy xói. Tiếng lửa cháy lách tách nhỏ dần và sau đó là tiếng ầm ầm của cơn mưa nhiệt đới. Mưa trắng xóa từ đằng xa kéo tới nhanh như con lũ quét, Andy bị nhấn chìm trong bầu không khí sũng nước. Anh chống người ngồi dậy, chuyên chú nhìn ngắm cơn thần lẩn màu đỏ nằm trong lòng mình.

“Hê, anh bạn, cậu thế nào rồi?” Andy kết nối tâm trí với con rồng.

Một tia sáng lập loè cổ phá tan màn đêm. Vulcanos run lên, rồi ngay sau đó lại chịu thua cơn hôn mê mệt mỏi. Hoả long không nói gì, nhưng chỉ kịp chia sẻ cho anh một ký ức buồn man mác. Nó không muốn nhìn thấy Andy chết, không muốn lại mất người bạn của mình một lần nữa. Andy gục đầu, nước mưa lẫn với nước mắt chan hoà trên mặt.

“Tôi cũng không muốn mất đi cậu.”

Nhưng thông điệp đó cũng chìm trong bóng đêm muôn trùng. Chỉ còn lại lặng thinh và hư vô.

^ _ ^

Khu vực vòng xoay trước chợ Bến Thành bị cày thành bình địa. Mặt đường nhựa bị lật lên, vài chỗ sót lại đám hắc ín đen nhơ nhớp. Đất đá bay tung toé, ghim nát những toà nhà ở vị trí gần đó. Hệ thống đường ống bật tung lên, nằm la liệt như rễ cỏ sau cuộc làm vườn. Khu nhà chờ xe bus cháy nám đen, thùng lỗ chỗ không thua gì miếng pho mai. Vẫn còn vài đám cháy, nhưng sẽ mau chóng bị dập tắt trong cơn mưa nặng hạt này. Chỉ một chiêu khắc nhổ của thiết long đã khiến công viên Quách Thị Trang và vòng xoay chợ Bến Thành trở thành bình địa. Giờ đây tượng đài của danh tướng Trần Nguyễn Hãn chỉ còn lại trong hồi ức mà thôi.

Người đàn ông mặc giáp cùng vị sếp bằng tính của cậu ta cũng bay là là tới. Mặt nạ của Thành Nhân trượt chìm vào trong chiếc nón bảo hộ, cậu ta cũng chia sẻ lo âu với sinh mạng của con rồng. Rota đáp xuống đất bởi vì cơn mưa đang làm trĩu nặng đôi cánh của bà. Lão yêu tinh đi lại gần, nhìn ngắm Vulcanos đang ngủ say sưa trong lòng Andy.

- Lần đầu tiên ta chứng kiến một con rồng ngu ngốc đến vậy. Chúng là loại ích kỷ, kiêu ngạo nhất thế gian, sao lại chịu xả thân vì loài người. - Rota vừa nói, vừa như tự hỏi.

Nhận xét xúc phạm của bà yêu tinh không làm Andy xúc động nữa. Việc quan trọng nhất lúc này là anh phải đem Vulcanos đi chữa trị cho đúng cách. Anh đứng dậy, lịch sự đưa ra đề nghị với Rota.

- Tôi cần một nơi trú ẩn. Kính nhờ bà mở đường trở về thành phố yêu tinh.

Mụ già béo cau có cũng có lúc nói ra được một câu dịu dàng.

- Nếu ngay từ đầu chịu dùng thái độ này, thì ta đâu làm khó người.

Vừa nói xong, Rota lại vung tay và nhảy một điệu múa tròn trên mặt đất. Dáng vẻ lùn tịt, béo ụt ịt và điệu múa quái dị của bà ta không làm Andy vui lên được. Anh chỉ cảm thấy lo lắng và hoang mang hơn bất cứ lúc nào.

“Liệu ta có thể tiến bao xa?”

^ _ ^

Ai cũng kinh ngạc nhìn ba người ướt sũng lết thết đi trên hành lang. Cán bộ cao cấp Rota, nhân viên thuộc quyền của bà, cùng một người khách lạ u ám. Thành Nhân dẫn Andy trở về căn phòng đầu tiên lúc anh mới tỉnh lại. Rota nhấn một nút bí ẩn trên tường và chiếc lò sưởi kiểu cổ hiện ra.

- Chúng ta xây dựng thành phố của mình tiện nghi đối với bất kỳ loại khách nào.

Vừa giới thiệu, Rota vừa biểu diễn màn đốt lửa bằng một cái búng tay. Bà lấy ra một chiếc vỉ nướng, để lên trên ngọn lửa đang rực cháy.

- Đặt nó vào đây. - Rota hướng dẫn.

Hoà long phát ra lửa và cũng lấy năng lượng từ lửa. Con rồng chẳng những không khó chịu khi bị mang đi nướng, mà nó còn thờ dài khoan khoái trong giấc ngủ mê mẫn. Andy có thể thấy Vulcanos chớp chớp miệng, liếm ngọn lửa và phun ra những cụm khói đen nhỏ xíu. Anh mừng rỡ khi những vết cháy xém trên cơ thể rồng đang thu lại dần dần.

- Đốt thêm vài tháng nữa là nó sẽ bình phục thôi.

Andy nhìn bà yêu tinh, vừa mừng vừa lo vì phương pháp của Rota. Phải liên tục canh lửa cho Vulcanos trong những tháng sắp tới sao?

Như nhìn thấy nỗi lo của Andy, Rota lại bực dọc ra mặt.

- Đây là bếp lửa của yêu tinh, người nghĩ nó dám tắt khi chưa được cho phép sao?

Thấy bà yêu tinh cáu gắt, Andy lại cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút. Anh lại quên mất mình không còn ở thế giới người thường, mà đã bước chân vào xã hội đầy huyền bí của những sinh vật phép thuật rồi. Quái vật, hồn ma, yêu tinh, rồng và các loài quý dữ ... Đã từ lâu Andy phải quên đi khái niệm bình thường, mà chấp nhận những điều đáng kinh ngạc ẩn sâu trong bóng đêm.

Anh đang đối đầu với một kẻ thù cực mạnh, đang đuổi theo một mục tiêu chết chóc. Andy không thể dừng lại mà cũng chẳng thể quay đầu. Anh phải càng mạnh hơn và ngày càng rời xa bản chất con người của mình. Anh không thể chống lại con quỷ dữ bên trong mà phải nuôi dưỡng nó thêm lớn mạnh.

Không có sức mạnh, kết cục chỉ là cái chết khi đối đầu cùng Mr.M. Không có sức mạnh, toàn bộ người thân trong gia đình đều sẽ chịu thương tổn khi bị Ôn thần trả đũa. Không có sức mạnh, anh sẽ bị cướp đi những gì yêu quý nhất. Thanh Đồng và cả Vulcanos lúc này, đều do sự yếu ớt của Andy mà sinh ra. Anh nắm tay thật chặt, tâm trạng chua chát xen lẫn bi thương. Phải làm gì nữa đây khi phát hiện con đường dưới chân biến mất.

Andy đã hoàn toàn lạc lối rồi.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15

Tôi cẩn thận dò từng bước chân trên lớp vỉ sắt. Nơi này giống như một nhà xưởng công nghiệp nặng với hàng tá máy móc hoạt động âm ỉ xung quanh. Hơi nóng bốc lên ngùn ngụt và thỉnh thoảng nắp nồi lại bật ra, toả từng cụm hơi nước nóng phồng người. Hành lang treo bên trên rung rung theo nhịp hoạt động bất tận của nhà máy. Phía dưới là dòng thép đỏ lòm từ phôi đã được nung nóng chảy.

Tiến thêm một chút nữa, sức nóng chỉ có tăng chứ không thấy giảm. Không gian tối mù, vẫn chỉ có kim loại lỏng phát ra màu đỏ lừ âm ỉ. Không kinh ngạc lắm vì nơi đây hoàn toàn bị bỏ trống, nhưng tôi vẫn phải căng thẳng đề phòng, bất kỳ góc tối nào cũng có thể mang lại sự hiểm nguy.

Đây là chốn của kẻ thù.

Tiếng rầm lón vang lên, như thể một cánh cửa sắt nặng nề vừa bật mở. Những sợi xích chạy rần rần qua bánh răng và tiếng chiếc khuôn kỳ quái đập ầm vào nhau, tạo ra hình thù mới của sản phẩm. Chúng đang sản xuất vũ khí, áo giáp cho binh đoàn quái vật. Ngoài nguyên liệu thông thường, nhà máy này còn thêm vào các món bùa chú đặc biệt của địa ngục.

Bây giờ tôi đã hiểu dòng nước máu dưới cống đen là từ đâu tới. Những mẫu thép được luyện ra phải dùng máu tươi làm nguội và dùng bột xương để đánh bóng. Trên mỗi chiếc khuôn đều có ánh vàng lấp lánh của dòng bùa chú ếm bên trên. Tôi ước gì giờ đây có người bạn già Harris ở bên cạnh, ông ta luôn biết câu trả lời liên quan đến những hình vẽ khó hiểu này.

Đột nhiên cả người tôi căng ra vì cảm giác sợ hãi bao trùm. Lại là nó, thứ linh tính nguy hiểm mách bảo tôi cần phải bỏ chạy. Kẻ thù đang tiến đến đây rất nhanh, trong âm thầm lặng lẽ. Những thứ đã đánh mất sự sống từ lâu mà chỉ tồn tại nhờ vào nỗi căm thù.

Đám bóng đen tách khỏi sàn vách để đứng thẳng độc lập trong không khí. Phân theo cấp độ hình thái thì đây là hồn ma rơi vào giai đoạn hai. Chúng gào lên, để lộ hàm răng trắng ớn. Bạn biết đấy, trắng và đen thường mang tính tương phản nổi bật thế nào. Tôi từng là người duy nhất nhìn thấy được hồn ma, và thường giả vờ như không có khả năng ấy. Nhưng những hồn ma ở đây thì kích động, điên cuồng như đám chó nuôi nhốt chỉ để canh cửa. Chúng không cần phân biệt kẻ xâm nhập có nhìn thấy mình hay không mà chỉ vội vã tấn công.

Hồn ma có thể đi xuyên vách tường nhưng lại tác động được lên đồ vật một khi chúng muốn. Tôi cho rằng đó là một kỹ năng mà các vong linh đã phải tập luyện trong thời gian dài. Những linh hồn mang nặng căm thù, oán hận có thể tồn tại hàng trăm năm để ám một món đồ. Ý niệm của người chết chính

là nguồn năng lượng để hồn ma tồn tại. Những người thanh thân ra đi sẽ siêu thoát chỉ sau bốn mươi chín ngày ở dương gian. Những kẻ đầy vướng mắc thì chẳng có giới hạn nào về thời gian hoàn thành tâm nguyện của mình.

Khi mới chết, linh hồn thoát ra khỏi thể xác có hình dạng hệt như lúc sống. Trừ việc họ là một tập hợp ngoại chất, có năng lượng nhưng không còn thực thể như con người từng biết. Nguồn cảm xúc là thứ duy nhất linh hồn quan tâm. Họ có thể trở nên thánh thiện hay độc ác dựa vào ký ức cuối cùng khi còn sống.

Nếu sau bốn mươi chín ngày vong linh không thể siêu thoát, họ biến thành hồn ma vất vưởng. Lúc này các đặc điểm nhận dạng con người có thể rất khó để nhìn ra. Bóng ma càng ngày càng trở nên mờ đục và tồn tại như một đám khói. Một số người có khả năng tâm linh sẽ nhìn thấy được những bóng trắng bí ẩn bay trong đêm đen.

Tồn tại lâu hơn, hồn ma chỉ còn là những chiếc bóng lẩn khuất trong góc tối của thế giới. Họ hầu như đã quên mất mình là ai, hay mình đã từng là cái gì. Tồn tại chỉ vì họ vẫn đang tồn tại. Đến một lúc nào đó, bóng ma hoàn toàn tan biến, và chỉ còn lại những quả cầu ý niệm mang năng lượng bất diệt của linh hồn.

Khối năng lượng này thường bị các loài ác quỷ thu thập. Một số loài đặc biệt chỉ chuyên ăn linh hồn. Cũng giống như thế giới tự nhiên, cá lớn luôn nuốt cá bé. Thậm chí thiên nhiên còn tạo ra những giống loài ăn xác chết và vi khuẩn phân hủy, làm sạch môi trường. Chẳng có gì bất diệt, mà vạn vật luôn phải luân hồi biến đổi. Những thứ cũ phải biến đi, sự sống mới sẽ lại hình thành.

Tôi khua chân bỏ chạy nhanh về phía cuối nhà máy. Đám hồn ma gào rít, đuổi theo như lũ doi bay lượn trong đêm. Chả trách gì người ta luôn gắn hình ảnh của loài doi cho ma quỷ, chỉ bởi đám ma quỷ thường hành động giống hệt loài doi.

Giữa những bóng ma đuổi theo, thỉnh thoảng tôi nhìn thấy được các đặc điểm từng là con người của chúng. Những đôi mắt đen phát sáng, quai hàm bành ra hết cỡ để lộ xương xẩu, răng môi. Dẫu rằng những hình ảnh đó rất mơ hồ vì lũ ma chẳng nhớ hình dáng của mình ra sao. Thỉnh thoảng chúng kích động, và một vài chi tiết con người mới lộ ra thể này. Phần lớn thời gian chúng chỉ là những chiếc bóng biết cử động.

Một bóng ma bay ngang qua, hất tôi ngã nhào xuống sàn. Để đối phó với lũ này cần có bùa trừ tà hay các linh vật có tính chất thần thánh. Tôi thì chẳng mang theo bất cứ vật gì giống như vậy. Bạn mong muốn một con ma cà rồng có mang nước thánh và bùa trừ ma bên người à?

Bị đám ma xâu xé, cảm giác cũng khó chịu hệt như rơi vào vòng vây của zombie vậy. Chỉ trừ việc một bên là nỗi đau thể xác, còn bên kia là sự tra tấn tinh thần. Chúng cào cấu lên thân tôi, để tôi cảm nhận được cơ thể mình bị xé toạt ra từng mảnh nhỏ. Mặc dù hiểu rõ những việc này không có thật, chỉ là ảo giác do đám ma gây ra, nhưng tôi vẫn kinh hãi vô cùng.

Nỗi sợ bóng tối, sợ những thực thể không tồn tại, nằm trong tiềm thức của tất cả mọi người. Một số kẻ có khả năng kiềm chế nỗi sợ sẽ tỏ ra can đảm, còn những kẻ không chiến thắng được bản thân mình thì chỉ là kẻ nhút nhát mà thôi.

Nhưng rốt cuộc, bọn họ đều phải sợ hãi như nhau.

Khi còn là một đứa trẻ, tôi nhìn thấy hồn ma và đặc biệt rất sợ chúng. Các bộ phim kinh dị được đánh rating cao là để ngăn trẻ con không được tiếp xúc với những thứ quá hãi hùng. Ấy vậy mà tôi lại phải nhìn thấy những cảnh tượng ghê rợn đó trong suốt cuộc đời mình. Tôi thấy những ông bà già xám ngoét đứng trong nghĩa trang; những người đàn ông, phụ nữ thân thể đầm máu đứng ở góc đường từng xảy ra tai nạn giao thông. Họ vẫn nhảy xuống đất từ những toà cao ốc, lập đi lập lại tình huống đó mà không biết mình chết rồi. Những cái xác treo lủng lẳng trên cây cứ nhìn chằm chằm người qua kẻ lại. Cảnh sát đã dọn dẹp thi thể, nhưng hồn ma lại bị giam cầm tại nơi họ qua đời vì một số điều kiện đặc biệt. Có những kẻ đã biến thành ác linh, kéo chân người sống tại nơi mình đã chết đuối.

Tóm lại, tôi là một kẻ sợ ma nhất trên thế giới này.

Trong điều kiện bình thường, tôi tỏ ra bình tĩnh và không hành động thất thố trước mặt người khác. Nhưng khi chỉ có một mình với đám bóng đêm quái đản này, con sợ hãi của tôi còn lớn hơn sóng thần tsunami ập tới. Tôi chồm dậy, vùng vẫy khỏi nỗi đau mà những con ma mang lại. Tôi rút súng ra bắn, nhưng tất cả chỉ vô hiệu với lũ không có thực thể này.

“Bình tĩnh đi chứ Andy, đây chỉ là ảo giác. Chúng đang muốn ngươi chết trong kinh hãi, bị chính nỗi sợ của mình bóp nghẹt.”

Tôi có thể tưởng tượng ra một người khác đang nhìn mình lẫn lộn, vùng vẫy trên sàn. Trong mắt kẻ bình thường, chẳng thể nào nhìn thấy được những bóng ma mà tôi đang chiến đấu chống lại. Tất cả bọn họ đều đổ lỗi cho vấn đề tâm thần hoặc một chứng bệnh động kinh nào đó. Khi các bác sĩ đến gần, họ chỉ có thể kết luận tôi đã bị một cơn đau tim tấn công và qua đời.

^ ^

Có tiếng búa nện lộp cộp với nhịp điệu khẩn trương nôn nóng.

- Thành Gia An, anh có nghe chúng tôi nói không?

Andy giật mình ngoái xung quanh căn phòng rộng lớn với hàng trăm kẻ im lặng ngồi chờ. Phải rồi, anh đang tham dự một phiên phán xét do những yêu tinh đề ra.

- Cậu ta ngủ gục ngay giữa toà án. - Một vài giọng xì xầm bàn tán bên dưới.

- Quý hút máu ngao mạn.

- Tại sao chúng ta phải chú chấp loài này?

Với thính giác đã được tăng cường do dòng máu ma cà rồng, Andy có thể nghe được tiếng muỗi kêu từ cách xa hai chục mét. Anh nghiêng rặng, cố điều chỉnh lại khả năng của mình. Andy không muốn nghe những tiếng động ồn ào như một cái chợ nữa.

Rồi tất cả lại trở về về im lặng mà người ta tưởng rằng nó vốn tồn tại. Lạ trời, anh sắp sửa phát điên vì khả năng siêu nhạy của mình.

- Bỏ toà nhắc lại, yêu cầu bị cáo chứng minh khả năng không làm hại môi trường xung quanh. - Một chất giọng già nua ồm ồm vang lên.

- Tôi là một con người. - Anh mệt mỏi trả lời.

Từ sau khi trở lại thành phố yêu tinh lần thứ hai, anh đã phải tham dự phiên chất vấn dài đằng đẳng này. Những vị chức sắc cấp cao đang bàn luận về sự hiện hữu của anh, hỏi vài câu và sau đó lại tiếp tục tranh cãi. Họ đánh giá cao những thông tin mà anh mang tới, nghi ngờ lý lịch của Andy, và e dè về chế độ dinh dưỡng của anh.

- Bị cáo hút máu để duy trì sự sống đúng không? - Một vị trong hội đồng lớn tiếng hỏi.

- Vâng.

- Không chỉ máu người, mà là toàn thể loài máu đỏ đúng không?

- Vâng. - Anh nhàm chán lặp lại.

- Các loại máu xanh, máu vàng thì có dùng được không?

- Tôi không biết. Trước giờ chỉ có máu người và rồng.

Lại ồn ào xôn xao bàn tán. Ban đầu Andy rất nhiệt tình trả lời, biện minh, thuyết phục, phân tích ... Nhưng phiên toà kéo dài cả ba mươi tiếng đồng hồ này đã rút cạn sự kiên nhẫn của anh. “Ồ vâng, tuổi thọ trung bình của yêu tinh lên đến tám trăm năm. Vậy có gì phải keo kiệt vài chục tiếng đồng hồ để bàn luận vấn đề liên quan đến an nguy của xã hội.”

- Chúng ta có cùng nguồn gốc với rồng. Anh ta hút được máu rồng thì cũng có thể làm hại chúng ta. - Một gã lùn tịt, với mái tóc lưa thưa buồn cười phát biểu.

Gã đang cố nhấn mạnh ý kiến của mình trong giới hạn một lời thì thăm trao đổi. Andy cười khẩy. “Bọn họ quên mất ma cà rồng còn thính hơn thỏ sao?”

Chưa bao giờ Andy biết được loài rồng và yêu tinh lại có cùng nguồn gốc. Một loài khổng lồ có gai nhọn và móng vuốt, một loài lùn tịt như đũa trẻ lên mười và tính tình quái gở của ông già tám mươi. Dường như yêu tinh luôn đề cao hoá giống loài của mình. Xinh đẹp nhất, khôn ngoan nhất, cao quý nhất ... Tất cả các công trình kiến trúc, nghệ thuật đẹp đẽ về yêu tinh mà con người sở hữu đều là sản phẩm do họ tạo ra, hoặc xúi dục loài người tạo ra. Ngoại trừ vóc người nhỏ bé và đôi cánh trong suốt như chuồn chuồn, bọn yêu tinh không có điểm gì giống Tinker Bell trong truyện cổ tích cả. Họ y hệt bầy chú lùn trong lễ hội ‘Nào ta cùng đeo cánh’.

- Bắt giam hay trục xuất? - Một người trong hội đồng hỏi.

- Nhưng anh ta là một nguồn cung cấp tin. Chúng ta có thể dựa vào Andy để vạch kế hoạch xoá bỏ công trường quái vật.

- Ma cà rồng cũng mạnh đấy. Sao phải bỏ qua một kẻ dẫn đường, chết thay cho người của chúng ta.

- Nhớ hấn đối và bắt yêu tinh làm mồi sao?

- Đúng là vừa lợi vừa hại, thật khó đề phòng.

- Tôi đề nghị một cấm chú để giới hạn sức mạnh của cậu ta lại.

- Chúng ta có thể bắt hấn thê bằng sinh mạng, không được hút máu bất kỳ yêu tinh nào.

- Đổi lại là loài có cánh được không? Tôi rất yêu chim.

- Nhưng kẻ thù cũng có cánh, tôi thích nhìn cảnh ma cà rồng xé toạt cổ chúng.

- Được rồi, thông nhất là yêu tinh đi.

Mười hai thành viên trong hội đồng chụm đầu vào nhau, tạo thành một đám bàn tán. Hành động của họ nhìn giống những đứa trẻ đáng yêu trong trường mẫu giáo vậy. Sao phải to ra lên lút khi mà chẳng giữ được bí mật gì? Andy thở phào, nghĩ rằng lời đề cũng không phải là biện pháp tệ để thoát khỏi phiên toà này.

- Hãy đưa mẫu thần chú cho tôi.

Anh lên tiếng trước khi chủ phiên tòa gõ búa kết luận. Bọn họ lăm lét nhìn nhau, một số kẻ giật mình nhớ về khả năng của ma cà rồng.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 16

- Được rồi, bốn toà tuyên bố sẽ tin người khách lạ nếu anh ta chịu thể không làm hại toàn bộ giống loài yêu tinh của chúng ta. Đưa cho Andy Thành Gia An lời thề Bất Khả Bội ở trang mười chín của sách “Trở thành một con Yêu đạo đức”.

Tiếng búa gõ nện xuống, vang lên âm trầm gãy gọn. Người ký lục của toà án lúp xúp chạy ra, trên tay mang theo một quyển sách to quá khổ so với thân người mình. Những tên bảo vệ lực lưỡng đi theo ra, phụ giúp bày quyển sách lên giá đỡ trước mặt Andy. Anh nghi ngờ quyển sách được một loài khổng lồ khác tạo ra, chứ không phải do giống yêu tinh lùn tí của xứ này.

Những dòng chữ loàn ngoằn của trang mười chín khiến Andy hoa cả mắt. Tuy nhiên anh vẫn phải cố nhìn vào cho đến lúc phát hiện ra câu thần chú được ẩn chứa bên trong. Chữ viết không phải là một vấn đề, vấn đề nằm ở chỗ phải là người có phép thuật mới đọc được quyển sách. Khi bạn có đủ khả năng, quyển sách sẽ truyền đạt những thông tin mà nó chứa đựng theo ngôn ngữ mà người đọc thông thạo. Vì vậy quyển sách “Trở thành một con Yêu đạo đức” cũng có thể mang cho loài người hay quái vật đọc, miễn chúng có năng lượng phép thuật và một trí tuệ đủ để hiểu những tri thức bên trong.

Andy neho mắt, tập trung nhìn vào hàng chữ đầu tiên của câu thần chú. Anh không phải là một phù thủy hay pháp sư có sở hữu bất kỳ giọt phép thuật nào. Anh chỉ là một con người có vài khả năng đặc biệt vượt trội. Anh có thể dùng sinh mệnh của mình tạo thành năng lượng cho những khả năng đặc biệt đó.

Linh ngôn, chính là bước đầu tiên tạo thành phép thuật của con người.

“Levingo den vida, xavellza zuratyavrigor ...”

Sức mạnh đang được triệu tập. Andy cảm nhận sự xao động của không khí xung quanh mình. Anh ngẩng đầu, thấy hàng chục cặp mắt đang nhìn mình trông chờ. “Làm nhanh cho xong và chúng ta thoát khỏi đây thôi.”

Anh lại tiếp tục đọc câu thần chú, trong khi gió đang thổi thốc vào người, dù căn phòng đã bị đóng kín. Những dòng chữ như sáng lên và sau đó đôi môi anh tự động mấp máy. Như một chiếc xe đạp đang lao xuống dốc, tốc độ đọc của Andy đang được đẩy lên càng lúc càng nhanh. Những dòng khói lấp lánh ánh sáng cuộn quanh cuốn sách, những tiếng lạo xạo như cát đang chảy trong thủy tinh. Toàn bộ lỗ chân lông của Andy se lại, và gai ốc nổi lên khắp mình. Anh cảm thấy năng lượng trong cơ thể tuôn ra ào ào, hình thành nên sức mạnh cho lời thề Bất Khả Bội. Tuy nhiên, khi đọc đến lời cuối cùng thì Andy dừng lại. Cả phiên tòa chồm người ra, chờ đợi chữ ‘Z’ cuối cùng.

- Ta đã nhớ câu thần chú này ở đâu rồi. - Andy gằn giọng.

Ký ức máu mà Thanh Đồng để lại cho anh là một kho tàng tri thức khổng lồ. Andy cất giữ tất cả trong một thư viện ít khi nào được mở ra. Anh không muốn đem hết những thông tin đó trở thành kiến thức của mình, anh không muốn bị những cảm xúc còn tồn tại của tổ tiên biến đổi bản thân thành một người khác. Nhưng thỉnh thoảng, ký ức máu cũng đột nhiên tiết lộ cho anh vài thông tin. “Yêu tinh là một loài tự mãn và có xu hướng coi thường tất cả sinh vật trên thế gian. Chúng giống loài rồng nhưng không có được sức mạnh vĩ đại như vậy. Yêu tinh tạo nên thế giới của chúng bởi sự ích kỷ, chiếm đoạt và lừa lọc.”

- Đó là lời thề trở thành nô lệ muốn đòi phục vụ cho loài yêu tinh.

Anh hét lên, không kềm chế sức mình bóp nát vành móng ngựa bằng gỗ trước mặt. Sao bọn lùn ngạo mạn kia lại dám bắt anh đọc một lời thề đốn mạt đến mức này? Andy thật sự nổi điên lên vì tức giận. Từ lúc đặt chân đến thế giới thứ hai, anh đã dần dần mất đi sự không chế bản thân rồi.

Một con ma cà rồng đói khát đã quá mệt mỏi với những thứ làm phiền. Andy gào lên, để lộ hai chiếc răng nanh vừa mọc ra khỏi nướu.

“Ta muốn đi săn.”

Anh nhún nhẹ người, nhảy ra khỏi vị trí bị cáo của phiên toà. Toàn thể những yêu tinh tham dự bật cánh ra, bay lơ lửng giữa không trung. Mọi thứ oà ra cứ như thể đàn ong vỡ tổ. Đám bảo vệ toà án là những kẻ xông lên trước nhất, chúng ngay lập tức ăn đòn của một con ma cà rồng nổi giận.

“Phải biết kềm chế như một con người lịch sự. Phải giấu đi những cảm xúc bản năng và tránh xa con quỷ dữ trong lòng.”

Luôn luôn tồn tại rất nhiều xiềng xích trói buộc Andy. Mỗi khi hành động, mỗi khi phát biểu, anh luôn phải cân nhắc nhiều lần. Sự giáo dục của gia đình và môi trường quân đội đã tạo thành một Andy với vô vàn sức mạnh cũng như trách nhiệm. Anh luôn phải làm theo những phép tắc, chuẩn mực mà bản thân đã được dạy dỗ. Còn đây mới chính là bản chất thật sự của anh, một con thú bị thương đang hoảng sợ.

Bàn tay cong lại như đám móng vuốt của loài mèo. Mỗi khi Andy sụt tay qua, bức tường gỗ lại dính thêm vài vết cào xước. Anh biết rằng móng của mình có thể chọc thủng cơ thể của một con ngựa, răng nanh của anh có thể cắn chết cả một con sư tử trưởng thành.

Mắt kính của Andy rơi xuống, để lộ ra đôi mắt đỏ ngầu hung ác. Anh là con quỷ của địa ngục, là sinh vật tàn bạo nhất thế gian. Andy chụp lấy tên thư lục chậm chậm chưa kịp bay đi. Anh cắn phập vào cổ gã, hút một hơi đầy sáng khoái. Andy ném nạn nhân đi chỉ sau một lần hút máu. Gã lồm cồm ngồi dậy, tay bịn chặt vết thương trên cổ mình.

- Bắt hắn lại! - Có ai đó gào lên.

Andy vui mừng vì có thêm nhiều con mồi xông đến. Anh tóm lấy những tên xấu xí gần gũi, mỗi yêu tinh đều hút thử một ngụm cho biết mùi. Tiếng la hét và sau đó là những đòn tấn công dồn dập. Đến khi đã no nê, anh mới có thể bình tĩnh lại. Andy đang đứng ở một quảng trường lớn nhỏ những kẻ mặc đồng phục. Có vẻ như quân đội của yêu tinh đã được triển khai rồi.

Trong thành phố yêu tinh còn có những con người và tinh linh khác đang ẩn náu. Tất cả bọn họ đều chạy đến đây, nhìn cảnh tượng một con quỷ hút máu đang làm loạn khắp nơi. Chưa có ghi nhận thương vong nào ngoài việc hắn đã cắn rất nhiều người. Máu chảy bên khe miệng Andy chính là bằng chứng hùng hồn nhất.

Anh cúi đi dòng nước đỏ chảy dính trên mặt. Giờ phút này mà giờ tay kêu xin sự khoan hồng có phải đã quá muộn? Anh đang chống lại toàn thể lực lượng mà mình cần cầu viện. Anh đã cho hết thầy chưởng pháp thuật biết được sự nguy hiểm của ma cà rồng. Có thể giết người, mất kiểm soát và sức chiến đấu cao. Bọn họ đã có quá nhiều mối lo để xử lý, không thể để một con quỷ hút máu ở gần mình nữa. Andy nhún người, muốn nhảy khỏi toàn bộ mớ rắc rối này.

Đáng tiếc, thành phố yêu tinh không phải là chỗ muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Đội quân có cánh bay lên cao, xông vào chỗ Andy với những thanh gỗ dài, một đầu phát ra tia phép thuật tí tách. Quân đội có phân chia thứ tự lớp lan rất bài bản, đội kiếm sĩ cận chiến, đội pháp thuật đánh tầm xa.

Phía trên bầu trời đen thăm thẳm là một vòng hạn chế bao gồm mười người phụng sự thần thánh. Tất cả bọn họ đều đã trang bị áo giáp vàng phát sáng lấp lánh, trên tay là thứ vũ khí đặc biệt của từng vị. Họ im lìm như những pho tượng thần bất động, nhưng chỉ cần Andy xông ra ngoài, sẽ ngay lập tức ném mùi nhân viên công vụ của thần. Anh lấy làm kinh ngạc về số lượng những chiến binh tập hợp nơi đây. “Theo lời Micheal nói trước kia, mỗi thành phố chỉ có một người duy nhất được chọn thôi chứ.”

Đám đông yêu tinh với gậy gộc, giáo mác đang xông tới. Andy lần tay hai bên hông mình, phát hiện tất cả vũ khí đều đã bị tước bỏ từ trước. Thứ anh có hiện nay chỉ là dòng máu ma cà rồng điên rồ, vũ khí của anh là răng nanh và móng vuốt. Anh duỗi thẳng bàn tay, các ngón chụm vào nhau để tạo thành một món vũ khí. Andy thử vung mạnh một cú, thứ gây phép thuật đang áp sát vào anh lập tức gãy đôi.

“Tốt!” Andy nhoen miệng cười.

Anh lại rơi xuống đất, chiến đấu trên mặt trận vô cùng bất lợi, bên dưới những kẻ có cánh. Ma cà rồng không biết bay, Andy chỉ có thể lợi dụng sức bật của mình để nhảy cao và nhảy xa hơn loài người một chút thôi. Vòng vây bị khép kín, áp lực đang đè nặng và nguy hiểm thì cận kề.

“Có thể sử dụng được gì, với những thứ ta đang có hiện nay?”

Andy chạy quanh các dãy kệ, lục tìm quyển sách về cách chiến đấu mạnh nhất. Đã từng có một nô lệ máu như anh dưới tay của Thanh Đồng, kẻ được mệnh danh là 'Quý khốc thần sâu' Thành Kiến Quân, người thống trị ma giới, phạm nhân duy nhất mạnh hơn cả quỷ. Andy đang mang dòng máu của ông ta trong người.

Anh dùng răng cắn vào cổ tay, dòng sinh mệnh đỏ thắm ngay lập tức chảy tràn ra khỏi mạch máu. Andy giờ tay hứng lấy, dùng ý chí của mình điều khiển dòng máu trở thành hữu hình. Huyết đao là thứ vũ khí mạnh nhất mà một nô lệ máu có thể xài, và đó cũng là chiêu thức chỉ có bọn họ mới dùng được. Nguồn sinh mệnh vĩnh cửu và một cái đầu điên loạn mới đủ khả năng điều khiển được loại năng lực này.

Đám yêu binh xung quanh kinh ngạc nhìn Andy lờ một thanh đao không lồ từ trong tay mình ra. Cơ thể anh bắt đầu xám ngoét, khô kiệt; còn thanh đao vẫn mỗi lúc một dài hơn, lớn thêm ra. Không có thời gian để e dè và kinh ngạc, những con yêu tinh biết bay lao ào vào vào kẻ địch nguy hiểm. Andy vung tay, sử dụng thứ vũ khí mới tạo ra. Lưỡi Huyết đao bén ngọt không thua gì răng nanh và móng vuốt của ma cà rồng. Một cách chiến đấu nhìn có vẻ lịch sự hơn chăng?

^ _ ^

Anh được huấn luyện trong quân đội với cách chiến đấu thiên về hiệu quả. Andy có thể sử dụng thành thạo súng ngắn, súng trường, dao găm, và vật tay không. Lúc xài đến Bloody Mary, Andy chỉ miễn cưỡng chặt chém vu vơ. Tình hình cũng không khá hơn khi anh vung vẩy Huyết đao trong tay. Đó có thể là thứ vũ khí hùng mạnh, nổi tiếng nhất khi ở trong tay Thành Kiến Quân, nhưng với đứa cháu mấy chục đời sau, Andy không được học bất kỳ chiêu

thức đao pháp nào.

Thanh đao dài hai mét đã mở rộng tầm với của Andy. So với những kẻ có cánh, anh đã lấy lại được lợi thế cân bằng. Huyết đao dường như chẳng có hình dạng cố định, cứ lỏng lẻo không cô đặc được. Andy lo lắng chẳng dám vùng đao mạnh, sợ rằng phần máu ngoài rìa văng ra đi mất.

“Dùng tâm trí điều khiển, dùng tâm trí điều khiển.” Anh lầm bầm, cố nhắc mình bí quyết sử dụng Huyết đao. Bốn phương tám hướng từ trời cao, đám yêu tinh cứ lao xuống như bầy ong vô tổ. Anh dùng thứ vũ khí đỏ au chém chém vào chúng. Huyết đao đi xuyên qua hết những thứ đồ vật vô tri, chỉ khi chạm vào cơ thể yêu tinh, nó mới phát huy được sức mạnh thật sự. Khiến chấn không bị vỡ, quần áo không bị rách, nhưng các vết thương cứ lần lượt xuất hiện trên cơ thể. Máu yêu tinh đỏ xuống, tạo thành một cơn mưa ướt đầm Andy.

Máu chỉ càng làm anh thêm kích động và sáng khoái. Andy lè lưỡi uống lấy tất cả máu rơi xuống, bổ sung phần mất đi để tạo thành huyết đao. Anh cực kỳ mạnh, mạnh hơn bất cứ lúc nào. Đám yêu binh lập tức rơi vào thế yếu và buộc phải lui lại. Bọn chúng di chuyển thành một vòng tròn, cố giam hãm Andy ở bên trong.

Anh gào thét cuồng dã, vùng cao vũ khí của mình thị uy trước những yêu tinh khác. Thế nhưng bọn chúng chỉ lặng lẽ đứng nhìn, trên mặt còn xuất hiện một vẻ hân hoan khó tả. Đột ngột Andy giật mình, nhảy xa khỏi chỗ vừa đứng. Mặt đá dưới chân anh nổ ầm lên, xuất hiện trong khói bụi mù mịt là một chiến sĩ áo giáp vàng. Đã tới lúc những kẻ mạnh thật sự tham chiến.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bát Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 17

Đối với tiêu chuẩn loài người, đó là một con quái vật thật sự. Cao đến gần ba mét, kẻ mới xuất hiện có hình dáng của một con mèo khổng lồ, bởi vì quá mập nên không thể phân biệt đâu là phần cổ và ngực. Trên thân thể đầy lông mịn đó trang bị đầy đủ bộ giáp sắc vàng quen thuộc. Đây cũng là một kẻ được chọn, nhưng không phải linh hồn người.

Katlunea nhe răng, rít lên một tiếng đầy đe dọa. Ngay cả khi không ở trong trạng thái chiến đấu, loài Mèo Đêm cũng đã là những chiến binh dũng mãnh nhất rồi. Andy có thể nhìn thấy những chiếc răng rắc nhọn như dao đang chòi ra khỏi miệng đối thủ. Hàng ria mép rung lên mãnh liệt thể hiện sự tức giận tột độ. Gương mặt nhăn nhúm lại tạo thành vẻ đe dọa như ác quỷ.

Chắc hẳn anh đã điên rồi, khi bật cười ngạo mạn.

- Mèo con, mèo con, giận dữ gì thế?

Một tiếng bật gãy gọn vang lên, thứ vũ khí móng vuốt trên tay Katlunea trượt ra, mang ánh loé cùng màu với bộ giáp chiến đấu. Không gian ồm ồm tiếng của một lão già hung dữ.

- Nhóc con, ngươi còn quá trẻ để chơi thứ vũ khí kia.

Tốc độ di chuyển của Katlunea quá nhanh so với một thần hình đồ sộ. Andy vừa quay lưng lại, Katlunea lại tiếp tục trườn người đi sang một hướng khác. Gã đang cố vờn anh, như con mèo với loài chuột nhắt. Katlunea chỉ đang tìm một chút kích thích trước khi thưởng thức bữa ăn tối.

- Ta đã từng nhìn thấy thứ vũ khí này rất lâu về trước. - Tiếng nói phát ra từ hướng kia thì thân thể đã xuất hiện bên đây. - Nhưng ta biết loài người không có khả năng tồn tại trong thời gian lâu như vậy. Thế nên, chắc người quen biết cặp quái vật đã phá hủy vùng Ganga chứ?

Andy nghe âm thanh sát bên tai mình, anh giật mình lia vũ khí qua, nhưng tất cả chỉ là một cú chém vào không khí. Andy không hề có cơ hội khi đối mặt với kẻ địch hùng mạnh cỡ này. Vùng Ganga cho anh thêm một gợi ý khi lực lợi mớ ký ức máu. Dĩ nhiên kẻ mà gã mèo ú đang nhắc tới là tổ tiên Thành Kiến Quân của anh và Thanh Đồng. Ngày xưa bọn họ đúng là một cặp phá hoại.

- Đi đến đâu là gom lấy rắc rối, gieo rắc kinh hoàng. Bọn chúng là những con người nguy hiểm nhất mà ta từng gặp. - Vẫn là giọng nói đầy âm trầm gào gào.

- Katlunea! - Bỗng nhiên Andy kêu lên, cứ như một người khác chứ không phải anh vừa thốt lên vậy.

Đôi tai của gã mèo dựng đứng lên khi nghe Andy gọi. Lần này gã chường mặt đến gần hơn, tốc độ thật chậm rãi ngửi ngửi Andy.

- Mùi tanh cũng giống hệt. Lẽ nào người là Kiến Quân? - Katlunea nhú mày suy nghĩ.

- Ông ấy đã chết rồi, tôi là cháu bốn mươi tám đời sau. Andy Thành Gia An.

Không hiểu sao thanh huyết đao của anh đột nhiên chảy ra và rút hết vào những vết thương trên cơ thể. Từ sâu thẳm trong những ký ức, Andy cảm nhận được niềm háo hức được gặp lại người bạn cũ. Những cảm xúc già nua trôi dạt muốn điều khiển cơ thể anh, khuyên anh không nên chống đối con quái vật trước mặt. Với Katlunea, cái chết là quá nhân từ.

- Dòng máu không hề phai mờ đi. Cái giống diên của gia tộc cậu. - Katlunea thu lại vũ khí, nhưng sự hung dữ trên mặt chưa giảm xuống. - Lúc nào cũng muốn giết chóc và gây hỗn loạn hay sao?

- Chúng muốn bắt tôi đọc lời thề Bất Khả Bội. - Andy chỉ tay vào đám yêu tinh tổ cáo. - Liệu ông có chịu được loại sỉ nhục đó không.

Katlunea rút lên giận dữ, hoàn toàn hiểu rõ sự độc ác của lời thề Bất Khả Bội. Gã nhanh chóng đi về phía sau hàng yêu tinh, dí mặt đến gần một tên có vẻ như là chỉ huy.

- Vậy mà điều ta nghe được lại không hề giống như vậy. - Giọng hét làm rung chuyển không gian xung quanh.

- Còn người nữa Andy. - Katlunea đã hiện ra ngay bên cạnh anh, nhanh như một tia chớp. - Không nên tự tiện vung vẩy vũ khí của mình lung tung khắp nơi.

Thế là anh được Katlunea mang đi trong sự bất mãn của toàn thể những con yêu tinh. Đây là thành phố của họ, luật lệ của họ. Nhưng trong thời gian chiến tranh, để giữ vững vương quốc, bọn họ buộc phải mở cửa cho những cá thể phép thuật khác. Một trong những kẻ hùng mạnh nhất, nguy hiểm nhất mà họ từng tiếp đón nơi đây chính là Katlunea, vua của loài Mèo Đêm.

^ _ ^

So với yêu tinh, lần này Andy được đối xử tử tế hơn hẳn. Katlunea đưa anh về khu vực của mình, và cẩn thận giới thiệu về tình hình hiện tại trong vương quốc yêu tinh. Ở thế giới gốc, dịch thủy ma và những con quái vật đến từ vũ trụ khác đang chiếm thế thượng phong. Nhưng đó chỉ là một trạm dừng chân, lũ xâm lược đang muốn đào xuyên qua vũ trụ này để đến cõi u minh và xây dựng vương quốc mới.

- Tên cầm đầu của bọn chúng là một quỷ thần hùng mạnh. - Katlunea dăm chiêu. - Chúng đang đục thủng hết tất cả các cõi u minh để tiến ra vô tận. Vương quốc yêu tinh nằm chắn ngang trên con đường đại lộ chuẩn bị được mở. Vậy nên không sớm thì muộn, chiến tranh cũng phải kéo đến đây thôi.

Andy đang cố tiêu hoá các kiến thức về thế giới song song, vũ trụ kép, tầng u minh và cõi vô tận. Không phải con người nào cũng có vinh hạnh được cùng ngồi bàn luận với vua của loài Mèo Đêm. Andy chỉ được hưởng sai vị tổ nổi tiếng của mình thôi.

- Vậy tại sao mọi người không tấn công quỷ thần ở công trường quái vật, tại sao lại co cụm phòng thủ ở vương quốc này? - Andy lên tiếng thắc mắc.

- Chiến tranh đã xảy ra rồi nhóc con ạ. - Katlunea hừ giọng. - Người thấy vương quốc yêu tinh rất đông đúc à? Lực lượng trước đó gấp mười lần như thế này, nhưng dần bị tiêu diệt hết. Đây là thành trì cuối cùng còn sót lại.

Andy chần động. Anh đã đến vũ trụ này ngay lúc cuộc chiến chuẩn bị có kết quả. Thật bất hạnh là Andy đang ở phe yếu thế hơn. “Thành trì cuối cùng” nghe ra có vẻ rất tuyệt vọng. Mèo Đêm ở cùng với yêu tinh, xem ra vương quốc của Katlunea cũng đã mất luôn rồi.

- Co cụm ở chỗ này không phải là biện pháp tốt! - Andy gãi cằm.

Với vị trí của một chỉ huy, anh đã luyện tập để có thể đưa ra những phương pháp tác chiến phù hợp với hoàn cảnh. Biết trước quân địch đang kéo quân đến, cách tốt nhất là dồn lên tấn công phủ đầu. Điều tối kỵ của chiến tranh là đánh ngay trên lãnh thổ mình. Mọi hư hao phí tổn bản thân đều sẽ gánh chịu dù cuộc chiến có chiến thắng hay thất bại.

- Người nói ra điều mà chúng ta đã dự tính từ lâu. - Katlunea cười trầm ổn. - Andy, có muốn được tắm máu không?

- Ý ông là ...

- Vào đêm trăng tròn sắp tới, chúng ta sẽ tấn công.

Katlunea đã tiết lộ bí mật mà những lãnh đạo tối cao của vương quốc yêu tinh đang tính toán. Bởi vì gã hiểu điều cần thiết ngay lúc này là tìm được thêm nhiều đồng minh. Tuy Andy chỉ là một con người tầm thường, nhưng anh có những mối quan hệ đặc biệt với tình hình trước mắt. Thân xác mà Ôn thân đang trú ngụ mang cùng dòng máu với anh.

- Người có biết về “huyết kế tử vong” không?

- Một truyền thống xa xưa của lục địa phía đông. Con giết cha để có thể kế thừa hết toàn bộ sức mạnh của đời trước. Dần dần, khối sức mạnh này sẽ càng tích lũy nhiều hơn. Những gia đình có truyền thống huyết kế tử vong càng lâu, sức mạnh của họ càng vĩ đại. - Andy rành rọt trả lời.

- Gia đình người cũng là một dạng huyết kế tử vong.

- Không thể nào, chúng tôi không làm việc tàn nhẫn đó.

- Thứ bắt từ kia hút hết sức mạnh các tộc trưởng, tích lũy, sau đó lại truyền cho đời kế tiếp. Tuy các người không đích thân giết chết cha mình, nhưng huyết kế vẫn hình thành do tập tính hút máu của ma cà rồng. - Katlunea nghiêm giọng nói. - Andy, người bây giờ là kẻ mạnh nhất trong lịch sử gia tộc. Nếu buông bỏ hết tất cả những xiềng xích, thì người còn mạnh hơn Thành Kiến Quân năm xưa.

Lời khuyên của Katlunea cũng trùng hợp với những âm thanh luôn rì rả trong tâm trí Andy. Con quỷ hút máu đó vẫn ngày ngày gào thét để được nắm lấy quyền điều khiển cơ thể. Andy luôn chống lại nó, giữ cho phần “người” của mình được tỉnh táo. Anh có thể đạt được sức mạnh tối cao, nhưng đồng thời sẽ đánh mất luôn bản thân mình.

- Không! - Andy từ chối.

Vị vua Mèo Đêm nhăn mặt lại vì thái độ hỗn hào của ma cà rồng trẻ. “Hắn chỉ mới ở mức đầu tiên, còn quá yếu để có thể lợi dụng.”

- Vậy còn con búp bê luôn bảo hộ các người đâu? - Katlunea đành phải sử dụng kế hoạch khác.

- Nàng đang ở cùng Barry, em trai tôi. - Andy cười buồn. - Ngài không biết vì sao tôi rời bỏ thế giới của mình và đến đây à? Tôi đang truy tìm bọn họ.

Katlunea thở dài. Lực lượng mạnh mẽ mà ông muốn nhờ cậy cũng không còn nữa. Giá trị của Andy bỗng nhiên đột ngột giảm sút trong mắt vua mèo.

- Lui xuống đi! - Gã xua tay.

- Vào đêm trăng tròn, tôi nhất định sẽ đi cùng các ông.

Andy kiên quyết nói, sau đó mới quay lưng rời đi. Anh có cảm giác định mệnh đã dẫn mình đến đúng nơi và đúng chỗ. Những con ác mộng kinh hoàng là một lời chỉ dẫn cho đoạn đường tiếp theo. Thanh Đồng đang hồi thúc Andy hãy mau mau tìm nàng. Vạn vật không có thứ gì mãi mãi trường tồn, ngay cả sinh vật đã hơn ngàn năm tuổi. Nếu còn kéo dài thêm, anh sẽ đánh mất vị nữ thần duy nhất của mình.

^ _ ^

Andy quay về căn phòng có bếp lò luôn tí tách cháy. Vulcanos đã được hun đỏ lên như một hòn sắt nóng. Nó vẫn im lìm ngủ say trong bộ dạng thu nhỏ của mình. Anh cố liên lạc với tâm trí hoá long, nhưng chỉ nhìn thấy những giấc mơ đầy màu sắc của Vulcanos. Đầu óc của hai sinh vật vốn rất khác biệt, Andy khó mà hiểu nổi những gì đang diễn ra bên trong giấc mơ rồng.

“Có lẽ khi nó thức dậy, mình sẽ hỏi thêm” Andy thở dài. “Tận ba tháng nữa cơ à.”

Có tiếng gõ cửa, sau đó là một nhân vật quen thuộc bước vào. Thành Nhân là một con người, vì vậy Andy có cảm giác thoải mái hơn hẳn. Cậu ta đang ở hình dáng bình thường, tay xách nách mang những món đồ vốn thuộc về Andy.

- Tôi được lệnh trả lại những vật này cho anh.

- Lúc này cậu có ở đó không? - Andy hỏi.

- Tất cả những linh hồn bảo vệ đều được triệu tập. Khi Katlunea lao xuống, tôi đã tưởng anh tiêu luôn rồi. - Thành Nhân thở phào.

- Ở vương quốc này còn bao nhiêu người giống cậu?

- Ban đầu có mười ba người nhưng bây giờ chỉ còn mười hai. Chỉ có mỗi tôi là con người.

- Linh hồn bảo vệ mà cũng bị giết à? - Andy kinh ngạc kêu lên.

- Nếu những vị cấp trên của chúng tôi bị giết, sẽ chẳng còn nguồn năng lượng nào cho bộ giáp cả. Linh hồn chỉ đơn giản là linh hồn, rất dễ bị tiêu diệt. - Thành Nhân thật thà chia sẻ.

- Ngày trăng tròn cậu sẽ tham chiến chứ?

Thành Nhân lặng lẽ gật đầu.

- Đây có lẽ là lần cuối cùng tôi có thể bảo vệ quê hương.

Một công dân bình thường với cuộc sống bình thường bỗng nhiên đánh mất hết tất cả. Câu chuyện biến thành linh hồn bảo vệ của Thành Nhân gắn liền với quá trình hình thành nên thành phố thủy ma. Cậu đã thấy những người dân lương thiện bị giết chết, bị ăn thịt. Cậu đã chứng kiến đám ác quỷ xé nát thành phố thân yêu, biến nó thành một hang ổ quái vật. Từng chiến đấu và từng tuyệt vọng. Từng chết đi và nay đã được hồi sinh.

Vương quốc yêu tinh là thành trì cuối cùng. Họ không còn đường lui và chẳng còn gì để mất cả. Ngày trăng tròn sẽ là lúc những sức mạnh cường đại nhất vũ trụ chạm trán, quyết định kết quả cuộc chiến. Những vị thần đã bỏ rơi thế giới loài người. Họ chỉ còn tin vào chính bản thân mình.

- Vũ khí của anh đủ cả chứ?

Thành Nhân liếc nhìn khi Andy đang mân mê khẩu Rosemary. Anh ta là một kẻ cuồng tín, chăm sóc vũ khí như đứa con đẻ của mình vậy.

- Thêm nhiều đạn nữa thì tốt hơn. - Andy bật cười.

Mọi ý kiến đóng góp, thắc mắc xin gửi vào <http://tangthuvie.com/forum/showthread.php?t=64167>

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 18

Đại tá Công Chính lại nghe báo về việc kho vũ khí của quân đoàn bị người ta ghé thăm. Hoá ra không phải ai xa lạ mà là người côi khác Andy. Anh ta từ biệt bọn họ đi sớm hơn một tuần chưa thấy trở về. Lần này ngang nhiên đến, còn dẫn theo một gã kỳ lạ khác.

- Chào! - Andy hớn hờ gặp lại những người bạn cũ.

Thượng sĩ Ngọc Lan và Thiếu Úy Nhật Tân trở mắt nhìn Andy tung hoành trong kho đạn dược. Anh ta đang chất đầy đạn vào balô, đồng thời giắt thêm các loại lựu đạn quanh người. Bên hông trái là khẩu Rosemary, bên phải là Beretta M9, cả hai cùng dùng đạn 9mm. Sau lưng là một thanh kiếm cổ, còn trên vai phải vẫn là AK108 dùng đạn 45mm. Tất cả đều đã trang bị thêm đầu nhắm laser.

Từ vũ khí lạnh đến súng ngắn, súng trường tấn công. “Anh ta đang chuẩn bị lâm trận sao? Mặc dù kho vũ khí của quân đoàn vẫn còn thừa mứa cho mấy chục người còn lại, nhưng họ cũng không thể để Andy vác đi nhiều như vậy.

- Dừng ngay đi! - Ngọc Lan lên đạn, ngắm thẳng vào kẻ đột nhập.

Lập tức một chiếc bóng vụt tới trước mặt cô, Thành Nhân đẩy hòng súng chệch đi hướng khác.

- Để mặc anh ta. Chúng tôi đang có việc rất gấp.

- Anh là cái quái gì vậy? - Cô lên tiếng, nhú mày nhìn gã thanh niên trong bộ giáp loè loẹt.

- Đội bảo vệ, kẻ có năng lực mà tôi đã nói đến đây. - Andy chen vào.

Anh kéo khoá balô lại, vác hết lên vai mà không hề ngại sức nặng của bao đạn. Với thể lực của ma cà rồng, bấy nhiêu đây chẳng là vấn đề gì hết. Nhưng trong giới phép thuật, tình trạng của Andy khá là thảm hại. Anh sẽ không thể tiếp tục chiến đấu nếu không có đạn, vậy nên Andy phải ề ạch mang thật nhiều thứ theo như con rùa vác chiếc mai của mình. Anh đi ra phía cửa, cùng với Thành Nhân ở bên cạnh.

- Bọn họ đã khai chiến. Rất mau thôi, kết quả sẽ được công bố!

Andy vừa dứt lời, Thành Nhân đã xách anh phóng vọt đi. Cứ như thể hai người đang đứng trên bệ phóng tên lửa vậy, mới chớp mắt đã lên tới tận trời xanh. Ngọc Lan và Nhật Tân chạy ra ngoài, sững sờ nhìn hàng đoàn sinh vật có cánh bay ộp ộp trời. Không phải một đại dịch châu chấu vừa bùng phát đây chứ?

Cô gái dùng đầu ngón của súng trường để nhìn lên cao. Ngọc Lan dường như không thể tin nổi rằng trước mắt mình là cuộc hành quân của chủng loài sinh vật huyền thoại. Quái vật, xác sống đang tràn ngập khắp mặt đất. Vậy tại sao yêu tinh, ma quỷ lại không tồn tại cho được?

- Đây là cuộc chiến cuối cùng! - Bỗng nhiên Ngọc Lan lâm bầm. - Mau về báo với đại tá thôi, họ đã khai chiến rồi.

^ ^
_

Đã quen với việc cưỡi trên lưng hoá long, Andy không hề khó chịu khi Thành Nhân mang mình đi cùng. Bộ giáp vàng dành cho những người bảo vệ dường như là một cỗ máy với rất nhiều chức năng. Nó có thể hoá thành tàu ngầm, tiêm kích, trực thăng, ô tô, xe lửa ... hay nhiều loại phương tiện di chuyển khác. Tất cả những việc mà linh hồn phải làm chỉ là vẽ một trận pháp và nhảy xuyên qua đó. Vậy nên bây giờ anh mới có thể cưỡi trên lưng một chiếc tiêm kích mà phóng vèo vèo trên không trung.

Xung quanh đội quân yêu tinh là mười hai chiếc bóng vàng chói lọi. Nhóm Người Bảo Vệ là con bài chủ yếu để giành phần thắng trong cuộc chiến sinh tử này. Chỉ còn ba ngày nữa là đường hầm thời không sẽ đào tới cõi u minh có vương quốc yêu tinh. Bọn họ phải đánh bại quân chủ lực của quái vật, ngăn cản lũ đen tiếp tục mở rộng.

Từ trời cao, con mura những sinh vật có cánh dội ào ào xuống công trường quái vật. Đội canh gác đã kịp phát giác vụ tấn công, chúng liền bay lên cao đánh chặn kẻ thù. Con thiết long gầm lên những tiếng dữ dội, lù lù xuất hiện giữa những cụm mây trắng. Nó há miệng thật to, phóng từng viên sét hùng hực năng lượng về phía đám yêu tinh.

Không khí khét lẹt mùi tóc cháy, những tia lửa điện đập xoẹt xung quanh bộ giáp của Thành Nhân. Dòng điện cả triệu vol đang gây ra sự hỗn loạn từ tính, bất kỳ vật kim loại nào trong bán kính cả cây số đều sẽ bị cộng hưởng. Thiết long có vẻ là kẻ canh gác đáng sợ nhất của quân đoàn quái vật. Một mình nó thôi là bằng cả trung đoàn không quân.

Thành Nhân buông Andy xuống, đã hết giờ quá giang. Ngay trận đầu ra quân, họ đã đụng phải hòn đá tảng. Andy đi lao mình trong không trung, đập trúng một tay lính yêu tinh đang bay. Hắn suýt xoa kêu lên trong khi anh nhe răng xin lỗi. Andy tiếp tục rơi xuống, va vào hàng chục yêu tinh khác trước khi tiếp đất. Ngay từ đầu anh đã cố tình dùng yêu tinh để giảm tốc, nên trong lòng không hề thấy có lỗi chút nào.

Một âm thanh nổ đùng giòn dã vang dội khắp nơi. Bầu trời loé sáng như thể mặt trời vừa lao vào trái đất. Tại Andy rung lên vì tiếng gầm dữ dội của thiết long. Bởi các giác quan quá nhạy cảm nên anh cảm thấy choáng váng đầu óc. “Cầu mong ai đó cắt tiết con quỷ bạc ấy đi!” Andy lăm bầm rủa xả trong khi lầy mắt kính mát ra đeo.

Trước mặt anh là cảnh tượng được vẽ từ địa ngục. Hàng ngàn con quái vật với ngoại hình khủng khiếp đang ào ào lao lên. Andy nhận ra một số loài do có kinh nghiệm tác chiến tại HUNTERS. Chúng đều sở hữu dáng vẻ không thân thiện với hàm răng mở rộng như chậu máu. Andy rút khẩu Rosemary ra theo thói quen, đây cũng là lựa chọn đầu tiên trong bản quyết định. Trận chiến sinh tử, vũ khí quen thuộc và niềm khát khao được sống.

- Các chú đầu hàng đi, cảnh sát đây! - Andy bật cười như gã điên.

Đám yêu tinh vẫn còn lơ lửng trên bầu trời, tận dụng lợi thế duy nhất của mình thêm chút nữa. Những đồng minh không biết bay của chúng đã được thả xuống mặt đất, lập thành đội tiên phong, mà Andy đang tạm thời trong nhóm dẫn đầu. Anh nổ súng vào thân thể một con tôm khổng lồ với khuôn mặt của gã đàn ông. Loài Ebi Stumani này chỉ sống ở đáy biển quần đảo phía đông. Thịnh thoảng nhưng con bão khuấy động các dòng chảy và chúng bị lôi lên gần mặt nước. Ebi Stumani tấn công tàu bè và ăn thịt người. Khuôn mặt nạn nhân cuối cùng sẽ hiện trên lớp vỏ mà người ta cứ ngỡ đây là đầu của chúng. Nhưng thật ra Ebi Stumani làm quái gì có đầu. Chúng như cua vậy.

Viên đạn bật ra khỏi lớp giáp của Ebi Stumani, để lại một vết nháng lửa trước khi biến mất. Đây không phải lần đầu tiên Andy đối mặt với những thứ quý mà đạn chín li cũng không bắn thủng. Ebi Stumani khua khoắng những chiếc chân thanh mảnh của nó và di chuyển như loại nhện. Bộ phận bắt mồi của Ebi Stumani không thon như tôm mà có hình dạng của chiếc cần gấp thú bông.

Chúng lao xuống, mở vào chỗ Andy vừa đứng. Anh nhảy bật lên, cong người lộn ra sau với tốc độ nhanh không ngờ. Dòng máu của yêu tinh có tác động đến Andy như khi người ta uống thêm một lon nước tăng lực. Anh cảm thấy mình nhanh hơn, tinh ranh hơn cái lần đối đầu với một con Ebi Stumani ba năm trước.

- Chó chết! - Andy than van.

Một con Ebi Stumani từ phía khác lao tới chỗ anh, tiếp tục dùng càng mở xuống liên tục. Rồi chúng lại tập trung đông thêm, cho đến khi có năm thành viên tham gia cuộc săn mồi.

- Bọn bây không phải ở cùng gia đình đấy chứ. - Andy lên tiếng.

Anh lăn tròn trên mặt đất, chen vào giữa những chiếc chân của loài Ebi Stumani. Chúng quá nhọn và khéo léo nên những chiếc chân ấy bắt đầu một điệu nhảy sôi động hồng dầm chết Andy. Anh đầu phải thẳng ngu tự đâm đầu vào chỗ chết. Muốn tiêu diệt Ebi Stumani phải bắn một phát đạn bên dưới lớp vỏ giáp của chúng kia.

AK108 là loại súng trường có báng, khá vướng víu khi phải đánh cận chiến. Nhưng chỉ có đầu súng này đủ dài và nhỏ, để chen vào những khe giáp của con tôm khổng lồ. Andy vừa tránh né, vừa tìm cách chọc khẩu AK108 vào bụng Ebi Stumani. Ngay khi có cơ hội là anh bóp cò mà không do dự.

Sự phá hoại của viên đạn chỉ diễn ra bên dưới lớp giáp xác nặng nề. Ở những phần khớp trong, người ta có thể nhìn thấy thịt bị băm vằm ra và ép lại như thể nào. Ngoài ra không có sự thay đổi ngoại hình đặc biệt nào khi Ebi Stumani bị tiêu diệt. Thân thể cao đến ba mét đổ ầm xuống đất, những cái chân co quắp lại như một con cua bị lật ngửa lên.

- Con mồi đầu tiên trong ngày!

Thậm chí Andy còn chưa nói xong câu đó là ba bốn cái cần gấp lại bỏ xuống đất. Chúng giờ nền đường lên, cây xói quảng trường như thể đây là một ruộng ruộng chuẩn bị gieo hạt. Nếu Ebi Stumani không ăn thịt người thì có thể huấn luyện chúng thành sinh vật cây ruộng thay cho máy móc. Tuy Ebi Stumani ở dưới biển nhưng chúng có thể sống được một quãng thời gian ngắn trên bờ.

“Vậy ao nước hiện nay của chúng ở đâu?” Andy trầm nghĩ đến một vùng nước mặn có thể nuôi Ebi Stumani trong thời gian chúng có mặt tại công trường này.

Andy chiến đấu với bốn con Ebi Stumani một cách bản năng, thuần thực. Điểm yếu của chúng, chiến lược hành động ... tất cả đều có sẵn trong đầu. Anh không được phép quên những bài học chiến đấu của SNH. Andy cứ phải luyện tập đối phó với những sinh vật bóng đêm mỗi khi tâm thức anh có khoảng trống nghỉ ngơi nào. Mạng sống của Andy được kéo dài đến giờ này phần nhiều cũng do anh chưa bao giờ quên kiến thức trong lớp học.

Ồ ... có một lần kiến thức cũng không giữ mạng cho Andy được. Có lẽ do Mr.M là một chủng loài phi tự nhiên, nên không thể gom chung vào nhóm sinh vật bóng đêm. “Ebi Stumani đông hơn, còn mình thì mạnh hơn. Cuộc chiến ngày xưa đã được nâng lên tầm mới nhĩ.” Andy bóp cò súng, vài âm thanh lụp bụp vang lên và sau đó thêm một con tôm biến thành chả. Anh liếc mắt nhìn xung quanh, thấy những thành viên đội tiên phong khác đã vượt qua mình.

Băng mèo đêm bao gồm những quái vật lông lá ngoại hình tương tự Katdeluna. Chúng nhảy vào thẩn lẩn xanh và xé lũ bò sát rỗng rỗng ra thành mảnh vụn. Sự hoang dã, tàn bạo của đôi bên lúc này thật khó mà phân biệt. Đội nào cũng khát máu, cũng kinh tởm theo tiêu chuẩn của loài người.

Trận chiến trên không cũng đến hồi quyết liệt nhất. Thỉnh thoảng những thi thể rụng rơi xuống đất như thể chúng là trái sung của cái cây đứng giữa cơn mưa giông. Một vài thi thể bốc cháy, một số khác vỡ toạc ra, nội tạng văng khắp nơi. Andy mừng là mình đã quen với máu, nếu không chắc anh đã nôn hết bữa sáng ra ngoài. Địa ngục chính là đây, tận thế cũng là đây!

Những tiếng la hét, gào rú và âm thanh chấp nổ vang ầm ầm khắp nơi. Có quá nhiều điều kinh khiếp đang xảy ra xung quanh, Andy không thể để mắt quan sát được hết. Lũ quái vật ùn ùn leo lên khỏi chiếc hố đen khủng khiếp được khoét sâu xuống lòng đất. Lơ lửng phía trên hố địa ngục là lỗ hồng không gian chói lòa, cánh cổng đưa bọn quái vật đến với thế giới này.

Lỗ hồng không gian là con đường dẫn Andy trở về thế giới cũ. Chiếc hố địa ngục là đại lộ mới mở, đâm thẳng tới chỗ vương quốc yêu tinh. Cứ như thể bạn chế nước vào tổ kiến và nhìn chúng chạy tủa ra. Quái vật khổng lồ nhảy ra khỏi hố với số lượng đông không sao kể xiết.

Khác với loài hạ đẳng mà này giờ đội tiên phong đã tiêu diệt. Đợt thứ hai thuộc về quân chuyên nghiệp có tổ chức hẳn hoi. Một con lợn lòi mang giáp trụ đi lừng lững như thể được cấy trên người minotaur. Chiếc nanh dài của nó vướng lòng thòng thứ gì đó tựa tựa đoạn ruột của bộ lông. Con lợn bò găm lên, mang theo âm thanh của những chiếc kèn to.

Bọn Khăng Khiu có tay chân ốm dãi như loài nhái vọt ra từ phía. Thậm chí cơ thể chúng có lẽ chỉ bằng một phần mười kích cỡ của bốn chân. Đầu của chúng là một cục nhọt xấu xí chòi ra khỏi cần cổ. Chỉ có những chấm đen nhỏ xíu đánh dấu vị trí mắt mũi của loài này. Khăng Khiu phóng nhanh và tinh anh như loài vượn. Chúng ụp lên người kẻ thù, chiếc mõm vì đại mở ra tại vị trí bụng, sau đó tóm gọn đầu nạn nhân. Khăng Khiu có lợi thế là khi ăn vẫn có thể ngoảnh đầu quan sát xung quanh được. Chúng dễ bị tổn thương, nên cảnh giác và tốc độ là ưu điểm không thể thiếu của Khăng Khiu.

Một chấm đỏ điểm ngay giữa trán Khăng Khiu. Andy nổ súng, làm cái đầu u nhọt đó bực vỡ. Chỉ có thứ chất trắng tung toé cùng với những cục rắn lại như tàu hũ. Sau khi chiến đấu với Khăng Khiu, một thành viên trong nhóm Sigma đã từng muốn nặn mụn trên trán bằng khẩu shotgun.

Những con Khăng Khiu khác bắt đầu nhảy với tốc độ chóng mặt. Dường như lúc này chúng chỉ mê ngủ, còn giờ này mới là hành động thật sự. Chỉ còn lại dư ảnh khi chúng tràn ra chiến trường. Những thân thể sụp xuống, bị mất đầu và chỉ còn lại máu văng tung toé. Andy dùng báng súng đánh bật một con Khăng Khiu nhảy sỗ đến chỗ mình. Nó trượt dài trên đất, sau đó phóc một cái là phóng đi mất.

Tay chân Khăng Khiu dài đến hai mét nên có thể tập kích loài mèo đêm. Thậm chí yêu tinh bay là là trên mặt đất cũng không thoát khỏi những chuyên gia săn đầu này. Khăng Khiu là loài ăn hại, trong lúc kích động, chúng tấn công luôn cả loài đồng minh. Con lợn lòi mặc giáp có lẽ là tay chân gia súc, thúc roi vào những con Khăng Khiu tấn công lợn đối tượng.

Sức mạnh và tốc độ của quái vật đã vượt quá khả năng mà những kẻ bình thường có thể tưởng tượng. Andy bỗng thấy mình quá ngây thơ khi cứ bám víu vào nguồn gốc loài người. Nếu không biến đổi, anh sẽ là một trong những cái xác tiếp theo. Thậm chí sinh vật huyền bí cũng không phải là đối thủ của đội quân địa ngục. Đây là cuộc chiến không có chỗ cho sự nhân từ. Phe nào tàn bạo hơn thì phe đó sẽ thắng.

“Nhưng tôi không muốn làm quái vật!” Nội tâm anh gào thét, vấy vũng.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.2 - Chương 19

Thỉnh thoảng có một chút ánh sáng vụt qua, đôi mắt của ma cà rồng giúp anh nhìn rõ những gì đang diễn ra trên vách hố. Giống như hang của lũ dơi quý, hàng trăm lối đi trở ra từ lòng đất, biến nơi đây trở thành tổ ong. Mỗi cửa hầm đều có bóng đèn đỏ chớp tắt, tín hiệu báo động hạ lớn, quân đoàn quái vật ùn ùn đổ ra khu vực hố đen, rồi trào vách leo lên mặt đất.

Gia tốc trọng trường trong điều kiện tiêu chuẩn của trái đất là $9,81\text{m/s}^2$. Andy dự đoán có lẽ mình đã đi khoảng 4km sau 20s rơi xuống lỗ đen. Độ biến thiên địa nhiệt vào khoảng 1 độ trên 36m. Nếu thật sự đang tiến vào lòng đất, nhiệt độ lúc này chắc cỡ 140 rồi.

“Hoàn toàn không có gì thay đổi!” Andy liếm môi suy tính. “Đây là một lối mở vật lý xuyên qua tầng u minh.”

Vừa hoàn thành xong bài toán của mình, anh cảm thấy cơ thể va chạm với mặt nước bên dưới, đầu không thua gì rơi xuống bề tông. Chất lỏng ép tới từ mọi phía, sức mạnh chẳng khác nào bánh máy bay tiếp xúc với đường băng lúc hạ cánh. Nhưng bởi vì Andy không thể trượt ngang để giảm chấn, anh cảm nhận cơ thể kêu lên rằng rắc rối khi vài khúc xương mỏng manh gãy đôi.

Đầu rồi viên sĩ quan thận trọng nhất của bộ phận Head? Từ lúc chết đi sống lại, Andy bắt đầu liều mạng hơn bởi khả năng của ma cà rồng. Hành động mà không cân nhắc hậu quả, quyết định vội vàng chỉ bởi bản năng. Nhưng cơ thể anh chỉ khoẻ mạnh hơn, chứ không bất tử. Andy vẫn đau đớn khi bị thương và mất mạng khi đầu bị cắt ra. Cuộc đời của Thành Gia An chấm dứt, nhưng một con ma cà rồng hùng mạnh mới sẽ xuất hiện. Món quà của Thanh Đồng còn kèm theo lời nguyền độc ác.

Andy cảm nhận vị máu tanh tràn vào họng mình. Một giấc mơ bỗng trời dậy, sống động và mãnh liệt. Những đường cống thoát nước chẳng chịt như mẹ cung và chiếc hồ chứa đầy máu. Đây là một trong những lời chỉ dẫn mà Thanh Đồng đã gửi cho Andy.

Sự kích động giúp anh cảm thấy tỉnh táo hơn hẳn. Andy xoay người úp xuống, vừa kịp nhìn thấy khung cảnh kinh hoàng giữa hồ máu sâu. Những chiếc vôi to kền vuren ra, chụp lấy đám thi thể trời dập dềnh trong nước. Cuộc chiến trên mặt đất đã đem bữa tiệc xa hoa đến cho Ursulla.

Con quái vật từng là nỗi sợ khủng khiếp nhất của những thủy thủ vượt đại dương. Người ta mô tả rằng cơ thể nó to hơn núi, còn những chiếc vôi có thể xiết vỡ cả hàng không mẫu hạm. Ursulla chỉ sống nơi đáy biển sâu nhất, mỗi khi nó xuất hiện đều kèm theo gió giông bão tố. Có những giả thuyết cho rằng Ursulla là một giống mực khổng lồ sống từ thời cổ đại. Nhưng SNH xếp nó vào nhóm sinh vật bóng đêm, độ nguy hiểm cấp SS, mức đe dọa môi trường cấp F.

Chỉ có một chỉ dẫn cho chiến binh HUNTERS. “Hãy tránh xa nó ra!”

Andy vùng vẫy, dùng hết sức ngoi lên mặt nước. Anh là con người chứ không phải cá nhà táng có khả năng lặn sâu. Một bên sườn của anh nhô lên, vùng phổi đau rất vì cú tiếp nước lúc này. Đã từng trải qua nhiều loại chấn thương, Andy hiểu rõ những dấu hiệu đó nói lên điều gì.

“Xương sườn gãy, đâm lủng phổi trái.” Anh cau có vì mặt nước còn ở cách mình quá xa.

Một thi thể rơi ụp xuống hồ, suýt nữa đập vào người Andy. May mắn là anh quơ tay tránh kịp, nếu không đã bị chìm xuống tiếp. Những kẻ bại trận bị loại khỏi vòng chiến như những mẫu rác bị vớt vào sọt. Đêm nay có quá nhiều kẻ thua cuộc, quá nhiều nỗi đau cho Ursulla. Chấn động ồ ồ truyền tới khi bộ phận bắt mồi của con quái vật hoạt động. Chiếc vôi khổng lồ phóng đi với tốc độ đáng kinh ngạc. Andy không hiểu vì sao Ursulla lại có thể tóm được con mồi quá bé so với cơ thể nó. Việc này giống hệt khi chúng ta cố bắt lăng quăng bằng tay.

Cả cơ thể anh bị nước đẩy tới. Andy không hề nghi ngờ khi một vài bộ lạc ven biển kể rằng Ursulla đã gây ra những cơn sóng thần. Nó quá to lớn, quá mạnh mẽ, quá khủng khiếp. Nó phải ăn bao nhiêu thực phẩm mỗi ngày để có thể bự đến chừng này?

Andy lại chới vẫy, cố ngoi lên mặt nước. Chỉ thêm vài giây nữa thôi, anh sẽ chết ngạt trong hồ. Andy không đi cả quãng đường dài đến thế chỉ để chết ở nơi xa lạ. Mục đích vẫn còn xa, và cuộc chiến vẫn còn dài. Bàn tay anh mất rượt khi chạm vào không khí. Andy đẩy người hướng lên trên, hít một hơi đầy thêm khát. Rất nhiều người cho rằng hít thở là việc đơn giản nhất trên đời, cho đến khi họ bị chết ngạt.

Không gì hạnh phúc bằng sống sót.

Miếng hồ đen chỉ là một đốm sáng bé xíu như sao trời. Những ngôi sao khác được hình thành bởi hàng trăm cửa hầm có đèn báo sáng. Thế giới tối tăm, cứ như thể ai đó mới vo bầu trời thành một sợi dài. Nếu được sinh ra ở nơi đây, có lẽ chính Andy cũng bảo rằng bầu trời là một hình trụ. Anh chợt nghĩ đến câu thành ngữ “Ếch ngồi đáy giếng”. Nhưng có con ếch nào ngồi nơi đáy giếng sâu bốn ki lô mét chưa?

Ba lô nặng thêm gấp đôi khi ngấm nước. Những thứ máu trộn cùng nước thải này đã biến kho đạn của anh trở thành những viên tạ. Xung quanh vẫn liên tục vang lên tiếng ầm ầm khi cả đồng thi thể rơi xuống nước. Andy cho rằng bơi vào bờ là một ý tưởng hợp lý. Cứ chần chừ ở đây, có khi bị mấy con khủng long đè chết cũng nên.

Anh vừa khoát tay mấy cái, bỗng nhận ra mặt nước xung quanh mình sáng lên. Dòng máu đỏ bầm, lộn cộn cặn bã là thứ ghê rợn nhất mà bạn muốn coi. Anh thắm rửa mấy câu, tích cực bơi nhanh hơn khi nhận ra chuyện gì đang tới.

“Chết tiệt, mấy sinh vật sống dưới đáy đại dương đều có khả năng phát sáng!”

Lần trước Andy nhắm con mắt của Ursulla là đèn pha xe tải. Giờ đây, khi nó ở gần hơn, anh có cảm giác mình đang đứng trên một chiếc đĩa bay. Bắt chập nỗ lực bơi trong lúc xương sườn bị gãy, Andy chẳng thể rời xa vùng nước phát sáng. Bỗng một tiếng ầm to vang lên khi chiếc vôi khổng lồ vuren lên khỏi mặt nước. Cả thân thể Andy bị nhấc bổng lên bởi sức kéo vô hình. Anh quay lại, thấy những giác hút trên vôi bạch tuột đã bám chặt la lô đeo sau lưng.

“Hèn chi nó bắt được những con mồi nhỏ trong khi chiếc vôi to như tàu ngầm” Andy thở dài, tháo móc đeo quanh người. “Tạm biệt kho đạn yêu quý.”

Một lần nữa anh rơi tòm xuống nước. Cú ngã khiến xương sườn bị gãy cắm sâu thêm vài phân. Andy ngoi lên, rít một hơi, tưởng chừng tê liệt vì cơn đau thấu tim. Nhưng lúc này không có thời gian chần chừ hay suy nghĩ. Mạng sống của anh phụ thuộc vào việc có thể bơi được bao xa.

Chiếc vôi bắt đầu rút về phía con quái vật. Khi một vật thể quá lớn chìm xuống, nó sẽ tạo ra xoáy nước hút hết những thứ xung quanh theo. Mỗi lần quạt tay kèm theo một tiếng la không phải là kiểu bơi khoa học lắm. Nhưng Andy có cảm giác càng la lớn chừng nào, nỗi đau sẽ vơi bớt chừng đó. Một cú rướn tay về phía trước, phần xương gãy tiếp tục cứa rách phổi. Quạt mạnh tay về sau, xương sườn đâm sâu thêm. Bạn hãy tưởng tượng mũi kim của máy may công nghiệp cứ nhảy mãi tại chỗ. Rút lên đâm xuống, rút lên rồi lại đâm xuống. Andy cơ hồ muốn ngất đi.

Nước đang rút ngược về, khiến nỗ lực bơi của Andy chẳng khác nào chạy trên mây tập. Nhưng bởi vì anh yếu hơn, nên bị xoáy nước kéo ngược về phía sau. Lúc đội bôn cầu người ta cũng có thể thấy những phiến bản xoáy nước thu nhỏ. Nhưng ở đây, chúng to gấp triệu lần.

Mọi thứ cứ xoay tít và bị đẩy vào vùng trung tâm. Không gì chống nổi lực hút của trái đất và lực ép của chất lỏng. Biết bao nhiêu chiếc tàu đã trở thành vật trang trí dưới đáy đại dương vì Ursulla. Nước ập tới, không gian nổ tung, Andy chỉ còn nghe vài tiếng lụp bụp trong tai. Mọi thứ xung quanh anh xoay tít khi chiếc vòi của Ursulla vẫn tiếp tục chìm xuống. Hàng tỷ bọt nước trôi lên như một cơn mưa chảy ngược lên trời. Không chút chần chừ, Andy tiếp tục quạt tay để trôi lên theo hướng bong bóng. Anh có cảm giác mình vừa bị nhồi vào lồng giặt của một chiếc máy không lồ.

Quá mệt mỏi và đau đớn, Andy dường như không biết sợ nữa. Anh cứ nhắm hướng bóng đêm, hy vọng mình bơi được vào bờ. Phía sau, Ursulla vẫn mãi mê bắt mồi. Thành thoảng mặt nước nổ tung vì những cú chụp dính của quái vật. May là Andy tiến vào hồ máu ngay giữa lúc trận chiến cao trào. Nếu bình thường, có lẽ Ursulla đã không bỏ sót bất kỳ con mồi nào rơi xuống hồ.

Chân anh đập trúng nền đá cứng khi còn cách bờ một đoạn. Andy đứng lên, một mồi đi vào trong. Anh là gã hành khách may mắn trong một vụ đắm tàu, anh là người hành hương đi lạc quá lâu trên biển. Andy quay lại, nhìn những thứ mà mình vừa trải qua. Ánh sáng trong mắt Ursulla rọi về phía những nạn nhân rơi xuống hồ. Từ trong bờ nhìn ra, tất cả như một vở kịch đến đoạn cao trào. Xung quanh đều tối đen, ngoại trừ ánh sáng rọi vào nhân vật chính. Buổi biểu diễn kinh hoàng của nghệ thuật săn mồi đẳng cấp nhất thiên nhiên.

Nếu đang ở trong nhà, có lẽ bạn sẽ suyết xoa ca ngợi vẻ đẹp của cơn mưa. Nhưng thử tưởng tượng mình trong bão lũ, bạn sẽ chẳng yêu mưa được nữa. Khi nhìn khung cảnh thần thánh trước mắt, Andy vẫn không quên nỗi hoảng sợ tột đỉnh mà bản thân vừa trải nghiệm. Cơn mưa máu không ngừng rơi khiến mực nước hồ càng lúc càng dâng cao. Trận chiến vẫn tiếp diễn, không biết ưu thế do bên nào chiếm giữ. Andy ngửa mặt lên trời, liếm mồi một cách bất đắc dĩ.

“Mùi yêu tinh chiếm phần nhiều, trong khi quái vật không bao nhiêu.” Đó là lời nhận xét của một chuyên gia về máu.

^ _ ^

Có một bức vách khổng lồ chạy xung quanh hồ máu. Thành giếng dựng đứng, bảo đảm dù nước thải có nhiều hơn vẫn không ngập tới các đường hầm. Anh đi được một đoạn thì bờ đất cứng kết thúc. Mặt nước tiếp giáp chân tường, cắt ngang đường đi. Chẳng mấy chốc cả doi đất này cũng sẽ biến mất. Tương lai của Andy chẳng lẽ lại tiếp tục bơi trong máu?

Cả người anh nặng trĩu vì dầm mình trong chất lỏng. Từ khi tiếp nhận máu mà cà rồng, chưa bao giờ anh thấy thân thể mồi một thể này. Vùng hồ máu vốn thuộc về một tầng u minh nào đó. Andy không thể thoát ra cũng giống khi sống tại vương quốc yêu tinh.

Trong cõi hư vô, anh quá nhỏ bé, thậm chí không thể sánh bằng một hạt bụi. Tuy hiểu biết hơn người bình thường gấp nhiều lần, nhưng Andy vẫn là kẻ ngoại đạo trong thế giới bóng tối. Sức mạnh bị gọi bằng quý ở thế giới loài người, những chỉ là ruồi muỗi khi đối mặt với quái vật thật sự. Andy không thích hợp ở nơi nào hết, một con doi chuột thật đáng thương.

Anh ngồi sụp xuống, dựa vào vách tường trơn nhẵn. Công trình này như đập thủy điện vậy, không có chỗ bám vào để leo trèo. Ma cà rồng không phải toàn năng, không thể bò trên vách đứng hay biến thành doi mà bay đi. Chỉ có sức mạnh nhiều hơn một chút, và anh thích uống máu thay vì ăn bánh. Trong những lúc khó khăn, Andy nhớ cơn rùng của mình kinh khủng. Vulcanos vừa là người bạn đường, vừa là đồng minh mạnh nhất mà Andy có được. Nhưng hoá long không có ở đây, thì Andy đành dựa vào sức của mình.

Bàn tay anh lần vào hông bên trái kiểm tra xem vết thương đang hồi phục đến đâu rồi. Nước dâng cao nhanh chóng, thu hẹp doi đất chỉ còn phân nửa. Andy cần nhiều sức lực hơn để bơi tiếp ở quãng đường sau. Anh hy vọng nước sẽ ngập đến đường hầm gần nhất, nếu không Andy sẽ là con chuột nhắt chết trong hố ga. Ngoại trừ việc bị Ursulla ăn thịt thì đuối sức khi bơi cũng có thể gây ra cái chết. Chiếc ba lô đã biến mất nên Andy cũng đỡ lo về trọng lượng. Hai khẩu súng và một thanh kiếm cô không phải là hành trang nặng nề gì. Nhưng anh vẫn hy vọng giải pháp sẽ xuất hiện trước khi bản thân không thể bơi được nữa.

Sự liều mạng lúc nào cũng đem đến kết quả trong ngã cụt. Andy tự dặn lòng lần sau phải cẩn thận tính toán hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 20

Người ta thường hay nói “chưa thấy quan tài chưa đổ lệ”. Không sống trong bóng đêm, sao hiểu được nỗi sợ hãi thật sự như thế nào. Tuy cơ thể đã bắt đầu biến đổi thành một dạng sống mới, nhưng đó càng là nguyên nhân khiến Andy biết sợ hãi nhiều hơn. Bởi giờ đây cái chết đối với anh chưa phải kết thúc. Thứ kinh khủng nhất sẽ xuất hiện khi sự sống chấm dứt.

Dường như Andy trở nên liều mạng hơn, thường xuyên lao đầu vào những tình huống hiểm nghèo hơn. Nhưng không phải anh tự phụ bởi có sức mạnh siêu việt, mà là đang vùng vẫy, cố gắng chạy trốn sự sợ hãi. Độc trị độc, lấy con đau áp chế con đau. Chỉ có sự mạo hiểm mới giữ cho anh sống sót đến ngày hôm nay.

Một lần bỏ đi đã khiến anh suốt đời hối hận. Chính vì vậy Andy quyết định dù rơi vào trạng thái nào, anh cũng chỉ tiến về phía trước mà thôi. Nếu nước hồ cứ dâng lên, anh sẽ tiếp tục bơi. Nếu Ursula vẫn sẵn mồi, anh sẽ chiến đấu với nó. Ánh sáng trên đỉnh giếng bỗng loé lên, báo hiệu một vụ nổ ác liệt vừa diễn ra. Tuy đã cách xa công trường quái vật, dư âm của cuộc chiến vẫn lan đến tận chỗ Andy.

Những dòng máu bắt đầu ầm ầm đổ xuống. Thịnh thoàng con quái vật tám vòi rít to như ác quỷ từ địa ngục vừa trời lên. Con say mồi khiến nó trở nên phản kích quá độ. Ursula tóm lấy bất kỳ vật gì công kênh trôi nổi trước mặt mình. Chẳng có con chim nào thích sống trong lồng, cũng chẳng con cá nào thích ở trong bể nước. Ursula cũng vậy, nó là quái vật nơi đại dương, chứ không phải con bạch tuộc để nuôi dưới hồ. Tuy máu có vị mặn nhưng không thể thay thế nước biển. Vùng sâu thẳm nhất trong thông đạo vốn dĩ chỉ là một bể chứa nước thải mà thôi.

Trận chiến với quá nhiều con mồi làm ảnh hưởng đến tâm trạng Ursula. Khi bắt đầu no nê, nó lại muốn nổi con đập phá. Andy không nhìn thấy rõ bờ bên kia của hồ nước. Mưa máu đang càng lúc càng dày đặc, như một tấm rèm lớn bao phủ lên mọi thứ. Anh chỉ có thể lờ mờ đoán mặt hồ rộng cỡ một nghìn mét vuông. Khi Ursula bắt đầu trôi lên, hồ chứa bỗng trở nên chật chội. Cũng như Andy đang cố thoát khỏi khu vực ngập máu, Ursula chỉ muốn bỏ khỏi giếng, thoát khỏi nơi giam cầm mình bấy lâu nay.

Phản vùi mà Andy đã thấy chỉ là chớp nhẹn của thứ khổng lồ hơn. Đôi mắt như đĩa bay, chỉ là con người của một sinh vật to như quả núi. Ai đã từng nhìn thấy lũ bạch tuộc chui rúc trong hũ mới hiểu rõ tình trạng của Ursula. Nó thật kinh khủng, nhưng khi chứng kiến tình trạng giam cầm khủng khiếp này, ta cũng có thể đồng tình một chút. Làm sao bạn có thể sống trong một chiếc valy như Ursula đã sống trong hồ chứa nước thải.

Lẽ dĩ nhiên, trong mắt nó, Andy chẳng khác nào cây kim trong ổ rom. Anh quá bé nhỏ để trở thành mối quan tâm của một sinh vật khổng lồ. Đám vòi bạch tuộc đang ra sức vươn cao, bám chặt vào thành của giếng nước. Ursula muốn nhờ mực nước dâng lên để vươn mình ra khỏi nơi giam cầm. Nếu Andy chết lúc này, chẳng qua do anh thiếu may mắn bị quái vật nghiền nát. Không thể tính vào một cái chết oanh liệt để đời.

Những tiếng động ầm ầm khủng khiếp như máy nghiền của khu tái chế kim loại vang lên. Vách tường cứng bao xung quanh cũng phải rung lên vì đòn tấn công của Ursula. Nếu bức vách có chút đàn hồi nào, chắc nó sẽ căng ra như khi người ta nhồi thịt vào xúc xích. Andy tưởng tượng đến cảnh mình bị ép thành tương khi Ursula cố gắng trôi lên.

To lớn lúc nào cũng gây ra phiền toái. Nếu không mắc kẹt ở vài nơi thì cũng sẽ vô tình dè bẹp người ta. Sinh vật bóng đêm này thật kinh khủng với kẻ địch. Nhưng đứng dưới góc độ của Ursula, người ta thấy việc nó làm chỉ là bản năng sinh tồn rất thuần túy. Ngay cả con kiến cũng phải sẵn mồi để duy trì sự sống, vậy Ursula giết chết những sinh vật khác rồi cho vào bụng thì có gì đáng ghê tởm đâu.

Chỉ có thứ sẵn mồi vì niềm vui, không phải vì cái bụng rỗng mới là đáng khinh nhất. Chỉ có loại sinh vật giết chóc, chà đạp toàn bộ chủng loài khác mới ghê tởm nhất. Tiếc thay, trong một số trường hợp, loài người là thứ còn đáng sợ hơn quái vật bóng đêm nhiều.

Có lẽ ma cà rồng là một bước phát triển cao hơn của nhân loại. Những nhu cầu tối thiểu của vampire thể hiện sự ích kỷ cao độ của loài người. Mong muốn được mạnh mẽ hơn, bất lão bất tử, có được những quyền năng siêu nhiên ... là giấc mơ ngàn đời của loài cai trị trái đất. Nếu bản thân mình sống tốt rồi thì cần gì lo lắng cho những cuộc đời khác. Chưa từng có con ma cà rồng nào cao thượng đến mức tha nhịn đói chứ không hút máu. Kể cả bản thân Andy cũng không thể bao vệ được sự thanh cao hay tôn nghiêm của bản thân.

Lần đó, để khôi phục sức mạnh, anh đã chẳng ngần ngại cắn vào cổ Jessica. Khi sự khó khăn của bước đầu tiên biến mất, thì những rào cản phía sau sẽ chẳng còn gì cả. Nếu muốn thắng cả quý, thì chỉ còn cách biến thành quý. Là chuyên gia về máu, chẳng lẽ Andy lại chịu bó tay khi ở giữa một bể máu khổng lồ thế này.

Anh thả lỏng toàn thân, tập trung thật sâu vào tâm trí. Những thứ có cùng cấu tạo với hemoglobin là những vật ngoan ngoãn nhất trần đời. Máu, một phần của cơ thể, cũng là thứ dễ dàng cảm nhận được. Andy trải tâm trí ra xa, bao phủ khắp nơi như vũ khí của Upsilon.

“Bây giờ ta là cả đại dương này.”

Mặt hồ sôi lên lục lục, càng lúc càng mạnh hơn. Con mưa không ngớt và đám bọt khí hoà trộn vào nhau khó mà thấy rõ. Andy cảm nhận gánh nặng đè lên tâm trí. Muốn điều khiển thứ to lớn này, ngoài sử dụng dòng năng lượng, anh còn phải xài đến khả năng tập trung. Đôi tay, ngôn ngữ và chữ viết là ba báu vật quý giá nhất của con người. Pháp ấn, thần chú và bùa vẽ là nguồn gốc sức mạnh của phù thủy.

“Lên!!!” Andy hét một tiếng cực lớn, hai bàn tay siết chặt vào nhau như thể anh đang cố vặn gãy chính xương ngón của mình. Bể chứa rùng rùng chuyển động mặc dù xung quanh chẳng xảy ra động đất. Mặt nước nổi tung, một cột máu phóng vọt lên mang theo Andy đang chơi vui trong đó. Anh nhảy cao dù không có điểm tựa, bay lên dù chẳng sở hữu bất kỳ đôi cánh nào. Để có được cơ hội thoát thân, dường như Andy đã sử dụng hết toàn bộ năng lượng mà mình đã tích góp được. “Thà mạo hiểm còn hơn chấp nhận cái chết.”

Andy nhìn thấy được những chiếc công trở ra khu thông đạo. Hàng ngàn ánh đèn báo động sáng lấp lánh, những dòng máu bắt tận cứ đổ xuống từ đó. Trong một lúc, anh cảm thấy khung cảnh này rất quen thuộc. “Đây chẳng phải là gờ tường mà mình đã từng bước qua trong mơ sao?”

Sử dụng chút năng lượng còn sót lại, anh hướng cột máu xiên về phía đó. Andy quơ quào tay chân, cố giữ thăng bằng như người lần đầu tiên được thưởng thức tình trạng không trọng lực. Chẳng có gì bảo đảm anh sẽ tiếp đất an toàn hết. Nhưng trái với phản ứng thông thường, Andy mở to mắt chờ đợi cú va đập. Đối mặt với sự sợ hãi là cách người ta giành phần thắng về cho mình.

Hàng trăm khối chất lỏng phun mạnh, ném anh về phía bức tường. Andy chịu cú va chạm trực diện trong tư thế thần lẩn bám vách. Toàn thân anh chấn động, các khu vực khớp gối kêu lên răng rắc một cách đáng ngại. Khi năng lượng cạn khô, dòng chất lỏng ngừng bắn lên, người Andy bắt đầu rơi xuống như một chiếc lá khô.

Anh vờn những ngón tay nhọn như vuốt thú ra, chộp lấy gờ tường hy vọng. Trọng lượng toàn thân anh trĩu xuống, gia tăng gánh nặng lên toàn bộ tám đầu ngón tay. Những trò nhào lộn này không khác gì diễn viên xiếc trong tiết mục đu dây. Nếu chưa bị thương trước đó, có lẽ Andy đã giữ được mình, không gào lên mấy tiếng thất thanh. “Thật may là chẳng có người nào quanh đây để mà giữ hình tượng. Hoạt động tác chiến độc lập tuy có mặt hạn chế nhưng đôi khi lại mang đến sự thoải mái bất ngờ.”

Từng thớ cơ bắp dẻo dai gồng lên, dồn hết sức cho việc đeo bám. Anh lần theo gờ tường, đến nơi có một hõng thoát nước thái mở ra. Andy găm gù thêm mấy tiếng nữa mới khó nhọc đu mình lên miệng ống cống được. Nước thải cứ ào ào tuôn xuống, dội vào mắt vào mũi anh thật khó chịu. Chẳng khác gì bạn đang cố leo ngược lên một dòng thác. Toàn bộ nỗ lực đều là sự tra tấn thể lực con người.

Andy nằm bò ra sàn, thở hổn hển sau pha vận động quá mức. Không chỉ cơ bắp mỏi mệt mà năng lượng phép thuật và tâm trí anh đều tiến về trạng thái kiệt quệ. Bức tường vẫn rung lên đều đặn theo những cú vụt tức tối của Ursula. Nước càng dâng lên cao, nó càng sớm bò tới được chỗ này thôi. Viễn cảnh chết ngộp trong ống cống không phải là tương lai mà Andy mong đợi. Dù đã cạn sức hoàn toàn, anh vẫn bắt bản thân phải đứng lên.

“Đi hay là chết.” Andy cố động viên mình.

^ ^
_

Giống hệt trong giấc mơ, phần cửa sắt ngăn rác của đường cống đã bị tháo long ra. “Vậy nếu như mình đi ngược theo ký ức thì sẽ đến được nơi cần đến.” Tuy rơi vào tình trạng sắp chết, Thanh Đồng vẫn mạo hiểm gửi chỉ dẫn cho nó lệ máu. Chắc hẳn năng hy vọng rằng những thông tin này sẽ giúp ích cho Andy.

Anh tháo thanh grom đeo bên hông xuống, không phải để chiến đấu mà dùng nó như gậy chống. Từng bước chân lao đảo, thân thể lắc lư hệt như người say đang cố tìm đường về nhà. Cứ đi được một đoạn, Andy lại phải dựa vào vách tường thờ một chút. Anh không khác gì lão già chín mươi, chỉ chờ đến ngày đoàn tụ với ông bà.

Hoàn toàn mất hết sức sống.

Dòng nước dưới chân Andy ọc ạch, sau đó chảy ngược chiều. Anh hoảng hốt nhìn lại phía sau lưng, nhận ra những phần thịt nhưng nhúc nhúc giác bám đã bịt kín miệng cống. “Ursula đã mò đến tận chỗ này rồi.” Andy khua chân chạy nhanh hơn khi nước mỗi ngày một dâng cao. Nếu con quái vật tiếp tục bò lên, nước thải không có lối thoát sẽ ngập kín phần ống cống. Kết cục là Andy sẽ bị nhấn chìm ở nơi tối tăm, ẩm ướt nhất trong suốt cuộc hành trình của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hành Trình Bất Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.